ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Ο ΦΟΙΝΙΞ Α.Ε.

Φαντάσματα σὲ βασιλικοὺς πύργους

Τὸ μυστικὸ τοῦ «σφραγισμένου δωματίου»

"Οταν, πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ὁ πρίγκηψ Χριστόφορος τῆς Ἑλλάδος ἐφιλοξενεῖτο στὸ βασιλικὸ πύργο τοῦ Σάντριγκαμ, στὴ Μεγ. Βρεταννία, δοκίμασε ἕνα βράδυ τὴν ἀκαθόριστη ἐντύπωσι πὼς κάποιος τὸν κύτταζε, ἐνῶ διάβαζε μόνος στὸ δωμάτιό του. Κύτταξε τότε γύρω του κι' εἶδε μέσα στὸν καθρέφτη τὶς τουαλέτας τὸ κεφάλι μιᾶς γυναίκας.

Ἡ ἄγνωστη ἦταν νέα κι' ὡραιοτάτη καὶ φοροῦσε μιὰ μικρὴ μαύρη μάσκα. Τὰ μάτια της κύτταζαν τὸν πρίγκηπα μὲ μιὰν ἔκφρασι μελαγχολική... Ὡστόσο, μπροστὰ στὸν καθρέφτη δὲν ὑπῆρχε κανείς! Κι' ἡ ὀπτασία δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῇ σὰν ὀπτικὴ ἀπάτη ἢ σὰν παιγνίδι φωτοσκιάσεων...

Ὡς ὅτου συνέλθη ὁ πρίγκηψ ἀπ' τὴν ἔκπληξί του, τὸ γυναικεῖο πρόσωπο χάθηκε σιγὰ - σιγὰ μέσα ἀπ' τὸ κρύσταλλο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ πρίγκηψ ἐπισκέφθηκε τὸν πύργο του μαρκησίου Τσολμοντελέϋ. Ἀνάμεσα λοιπὸν στὶς εἰκόνες ποὺ στόλιζαν μιὰ στοά του, ἀναγνώρισε τὸ πορτραῖτο τῆς γυναίκας ποὺ εἶχε ἰδῆ στὸν καθρέφτη, μὲ τὸ ἴδιο φόρεμα καὶ μὲ τὴ μάσκα! Ζήτησε πληροφορίες κι' ἔμαθε ὅτι ἦταν μιὰ πρόγονος τῶν Τσολμοντελέϋ, ποὺ εἶχε ζητήσει ἐπανειλημμένως, ἁλλὰ μάταια, τὴν ἐπέμβασι τοῦ βασιλέως κατὰ τοῦ συζύγου της ποὺ τῆς φερνόταν βάναυσα καὶ σκληρά.

Ἀλλὰ τὸ φάντασμα τοῦ Σάντριγκαμ δὲν εἶναι τὸ μόνο ποὺ ἔχει ἐμφανιστῆ στὸ περιβάλλον τῆς ἀγγλικῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Στὸν πύργο τοῦ Γκλέμις, ὅπου πέρασε τὰ παιδικά της χρόνια ἡ σημερινὴ βασίλισσα, κάνει τὴν ἐμφάνισί της ἡ «Λευκὴ Κυρία». Λέγεται πὼς εἶναι τὸ φάντασμα μιᾶς λαίδης Γκλέμις, ποὺ τὴν ἔκαψαν ζωντανὴ ὡς μάγισσα πρὸ 4 αἰώνων. Πάντως, τὸ ἔχουν ἰδῆ πολλοὶ — κάποτε δὲ τέσσερα μαζὶ ἀπ' τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας.

Στὸ «Μπλὲ δωμάτιο» τοῦ ἴδιου πύργου παρουσιάζεται ἕνας γίγας μὲ γενειάδα. Σ' ἄλλες κάμαρες, ἀκούγονται τὴ νύχτα βήματα ἢ μυστηριώδεις καὶ δυνατοὶ κρότοι τῶν ἐπίπλων. Μιὰ ψηλὴ σιλουέτα μὲ μαῦρο μανδύα χάθηκε κάποτε μέσα στὸν τοῖχο μιᾶς σκάλας.

Σκοτεινότερο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶναι τὸ μυστήριο τοῦ «σφραγισμένου δωματίου» τοῦ Γκλέμις. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἄγνωστο δωμάτιο, στὸ ὁποῖο δὲν ἔχει μπῆ κανείς, ὑπάρχει ὅμως ἡ γενικὴ γνώμη ὅτι περιέχει κάτι τὸ φρικτό. Μόνον ὁ ἑκάστοτε κόμης τοῦ Στρατμορ — σ' αὐτὴ τὴν οἰκογένεια ἀνήκει ὁ πύργος τοῦ Γκλέμις — ξέρει τὸ μυστικό, καὶ τὸ φανερώνει στὸν κληρονόμο του.

—"Αν μπορούσατε νὰ φαντασθῆτε τὸ εἶδος αὐτοῦ τοῦ μυστικοῦ, θὰ γονατίζατε καὶ θὰ εὐχαριστούσατε τὸ Θεὸ γιατὶ δὲν εἶναι δικό σας! εἶπε κάποτε ἕνας κόμης τοῦ Στράτμορ σὲ κάποιο φίλο του.

Μερικοὶ φιλοξενούμενοι συμφώνησαν ἄλλοτε κρυφὰ ν' ἀνακαλύψουν τὸ μυστικὸ δωμάτιο, κρεμώντας πετσέτες ἔξω ἀπ' ὅλα τὰ γνωστὰ παράθυρα τοῦ πύργου. Ἀλλὰ τὸ τέχνασμά τους ἀπέτυχε.

Σύμφωνα μ' ἕνα θρῦλο, κάποια κόμησσα τοῦ Στράτμορ ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα ἀλλόκοτο πλάσμα, σὰν χελώνα, κι' οἱ δικοί της ἔσπευσαν νὰ τὸ κρύψουν στὸ μυστικὸ δωμάτιο, ὅπου πέρασε ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωή του. Ἄλλοι πάλι πιστεύουν ὅτι τὸ δωμάτιο περιέχει ἕνα σπουδαιότατο μυστικό, σχετικὸ μὲ τοὺς τίτλους καὶ τὴν περιουσία τῆς οἰκογενείας τῆς σημερινῆς βασίλισσας τῆς Ἀγγλίας.

Ὁπωσδήποτε, ἕνας ἐργάτης ἔτυχε ἄλλοτε ν' ἀνακαλύψη μιὰ κρυφὴ πόρτα, ποὺ ὁδηγοῦσε σ' ἕνα μακρὺ διάδρομο. Μπῆκε ἐκεῖ μέσα, προχώρησε ὡς ἕνα σημεῖο κι ἔπειτα γύρισε πίσω, τρομοκρατημένος ἀπὸ κάτι ποὺ εἶχε ἰδῆ... Εἰδοποιήθηκε ἀμέσως ὁ λόρδος Στράτμορ — ὁ παπποῦς τῆς σημερινῆς βασίλισσας — ἔφτασε ἐπειγόντως ἀπ' τὸ Λονδῖνο κι' ἐξέτασε ἰδιαιτέρως τὸν ἐργάτη. Ὅπως λοιπὸν ἀναφέρουν τὰ ἀρχεῖα τῆς ἀγγλικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, ὁ λόρδος ἄλλαξε τελείως ἀπὸ τότε κι' ἔγινε δύσθυμος, λιγομίλητος, σκυθρωπός, σὰν νὰ τὸν βασάνιζε διαρκῶς κάποια κρυφὴ ἀγωνία... Ἡ γυναίκα του ζήτησε νὰ μάθη τὸ μυστικὸ τοῦ «σφραγισμένου δωματίου», ἐκεῖνος ὅμως τὴν παρακάλεσε νὰ μὴ τοῦ ξανακάμη λόγο γι' αὐτὸ τὸ θέμα.

—"Αν τὸ μάθης, θὰ πάψης νὰσαι εὐτυχισμένη πρόσθεσε.

Στὰ ἀνάκτορα τοῦ Μπάλμοραλ, τριγυρίζει κάπου - κάπου ἕνα φάντασμα, μὲ μάτια ποὺ πετοῦν φωτιές... Κάποτε μάλιστα, ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος Ζ', εἶπε μὲ χιοῦμορ:

— Μακάρι νὰ μποροῦσε... νὰ ζεστάνη μὲ τὶς φλόγες τῶν ματιῶν του αὐτὸ τὸ ὑγρὸ καὶ παγωμένο σπίτι!...

Σικελιανὴ ἐκδίκησι

Πρωτότυπο διήγημα

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὁ Γάλλος ζωγράφος Ζὰκ Μεντρὲλ γύριζε ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ του στὸ παραλιακὸ χωριὸ τῆς Σικελίας, ὅπου περνοῦσε τὸ καλοκαίρι του. Ξαφνικά, σὲ μιὰ στροφὴ τοῦ μονοπατιοῦ, πετάχτηκε μπροστά του μιὰ νέα κοπέλλα, φωνάζοντας μ' ἀπελπισία:

— Βοήθεια, σινιόρ!... Βοήθεια!...

Λίγα βήματα πιὸ πέρα, δυὸ παλληκάρια μονομαχοῦσαν μὲ μαχαίρια γιὰ τὰ ὄμορφά της μάτια.

Ὁ Μεντρὲλ κατάλαβε ὅτι ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ τῆς ἦταν προσφιλής. Καὶ μ' ὅλο τὸ κίνδυνο ποὺ διέτρεχε, μπῆκε στὴ μέση καὶ κατάφερε νὰ τοὺς χωρίση. Ἡ κοπέλλα τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε, γιὰ νὰ τοῦ δείξη τὴν εὐγνωμοσύνη της. Εἶχε χείλια φλογερὰ καὶ κορμὶ ὑπέροχο. Τὸ φιλί της ζάλισε τὸ ζωγράφο...

Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ἀντιπάλους ἔφυγε, μανιασμένος ἀκόμη. Ὁ ἄλλος — ὁ ἐκλεκτὸς τῆς κοπέλλας — ἦταν ἕνας ψαρᾶς, ὁ Φρέντο, ποὺ εἶχε πάρει συχνὰ μὲ τὴ βάρκα του τὸ Μεντρέλ. Ὁ ζωγράφος τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωή. Τὸ αἷμα του ἔτρεχε ἀπὸ τρεῖς πληγὲς — τὴ μιὰ κοντὰ στὴν καρδιά...

Πέρασαν τρεῖς μῆνες, γιὰ νὰ μπορέση ὁ Φρέντο νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεββάτι. Καί, στὸ διάστημα αὐτό, ὁ ζωγράφος εἶχε ξελογιάσει τὴν κοπέλλα του. "Οταν τόμαθε, ὁ ψαρᾶς ἔγινε θηρίο. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάνη κακὸ στὸ σωτῆρα του. Τέλος, φάνηκε πὼς ἡσύχασε κι' ἄρχισε πάλι νὰ τὸν χαιρετᾶη σὰν καὶ πρῶτα, ὅπου τὸν συναντοῦσε.

Ἡ Τζεντίλα — ἔτσι ἔλεγαν τὴ νέα — εἶχε γίνει ἡ γλυκειὰ καὶ φλογερὴ φιλενάδα τοῦ Ζάκ, καὶ συγχρόνως τὸ μοντέλο του γιὰ ἕνα σωρὸ πορτραῖτα. Πήγαινε καὶ τὸν συναντοῦσε, κρυφὰ ἀπ' τοὺς δικούς της. Κι' ὡστόσο δυὸ - τρεῖς γέροι μουρμούριζαν κάτι γιὰ τὶς σχέσεις τους.

Ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶχε πανώρησα ὁμορφιά, μαζὶ μὲ μιὰ ψυχὴ παιδιάστικη παϊδάγρια, τρυφερὴ ὅσο καὶ ζηλιάρα.

Πέρασαν μαζί, τρελλὰ ἐρωτευμένοι, ἕξη μῆνες... ἕναν αἰῶνα!

Ἕνα βράδυ, ἀργά, κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ ζωγράφου. Ἦταν ὁ Φρέντο. Εἶχε ὕφος παράξενο.

— Εἴσαστε μόνος, σινιόρ; εἶπε. Ἐλᾶτε μαζί μου!...

Ὁ Μεντρὲλ δίστασε λίγο, μὰ ἔπειτα τὸν ἀκολούθησε.

Ὁ ψαρᾶς τὸν πῆγε στὸ σπίτι του. Ἄναψε ἕνα λυχνάρι. Στὸ ἀδύνατο φῶς του, ὁ ζωγράφος ξεχώρισε κάτι σὰν ἀνθρώπινο σῶμα, ξαπλωμένο στὸ κρεββάτι. Ἡ καρδιά του σφίχτηκε, ἔτρεξε κοντά... κι' ἔμεινε ἀμίλητος, ἐκστατικός, σὰν ν' ἀντίκρυζε κάποιο θαῦμα.

— Φρέντο!... Ποῦ τὸ βρῆκες, αὐτό; τραύλισε.

— Στὴ θάλασσα, σινιόρ. Μπλέχτηκε στὰ δίχτυα μου...

Ὁ ζωγράφος εἶχε γονατίσει τώρα, μπροστὰ σ' ἕνα ὑπέροχο ἀρχαῖο ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης, ἀπὸ μάρμαρο τῆς Πάρου. Χάϊδευε μὲ σεβασμὸ τὶς ἁρμονικὲς γραμμὲς τοῦ θείου ἐκείνου ἀριστουργήματος, ἐλαφρά, γεμάτος ἔκστασι.

— Τί σκοπεύεις νὰ τὸ κάνης, Φρέντο; ρώτησε συγκινημένος.

— "Ενας "Αγγλος μοῦ πρόσφερε δυόμισυ χιλιάδες λιρέττες...

— Μὰ πότε ψάρεψες αὐτὴ τὴν Ἀφροδίτη;

— Πρὶν πέντε μέρες.

— Καὶ γιατὶ δὲν μοῦπες τίποτα;

— Νόμιζα... πὼς προτιμούσατε τὶς ζωντανές! Δὲν θέλησα ὡστόσο νὰ τὴν πουλήσω, χωρὶς νὰ σᾶς τὴ δείξω.

— Σ' εὐχαριστῶ! Θάθελα πολὺ νὰ κάνω μερικὰ σχέδια αὐτοῦ τοῦ ἀγάλματος.

Ὁ ψαρᾶς δὲν ἔφερε ἀντίρρησι. Κι' ὁ ζωγράφος ξαναπῆγε στὸ σπίτι του, τὶς ἑπόμενες βραδυές. Δὲν εἶχε πῆ τίποτε στὴν Τζεντίλα, γιατὶ εἶχε δώσει τὸ λόγο του στὸ Φρέντο νὰ μὴ φανερώση σὲ κανένα τὸ μυστικὸ τοῦ ἀγάλματος. Μὰ ἀντιλαμβανόταν πὼς ἐκείνη τὸν κύτταζε μὲ μιὰ ἀσυνήθιστη λάμψι στὰ μαῦρα της μάτια.

— Μ' ἀγαπᾶς πάντα; τὸν ρωτοῦσε. Ὀρκίσου!

— Σοῦ τ' ὁρκίζομαι, ἀπαντοῦσε ὁ ζωγράφος.

Ὡστόσο δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φύγη ἡ κοπέλλα, γιὰ ν' ἀρπάξη τὰ χρώματα καὶ τὰ κραγιόνια του καὶ νὰ πάη νὰ ξαναβρῇ τὴν Ἀφροδίτη...

—"Αν θέλετε νὰ τὴν δῆτε γιὰ τελευταία φορά, ἐλᾶτε ἀπόψε! τοῦ ψιθύρισε ὁ Φρέντο, ἐν' ἀπόγεμα ποὺ τὸν συνάντησε στὸ δρόμο. Τὴν πούλησα 3 χιλιάδες λιρέττες.

Τὴ νύχτα, ποὺ ὁ ζωγράφος πῆγε στὸ σπίτι τοῦ ψαρᾶ, εἶχε πάρει μιὰ ἀπόφασι.

—"Ακουσε, Φρέντο! εἶπε. Σοῦ δίνω 4 χιλιάδες λιρέττες γιὰ τὸ ἄγαλμα. Περίμενε μόνο νὰ μοῦ στείλουν γοήματα ἀπ' τὴ Γαλλία.

—Ἀδύνατον! δήλωσε ὁ ψαρᾶς.

Κι' ἐξήγησε ὅτι εἶχε κλείσει πιὰ τὴ συμφωνία μὲ τὸν "Αγγλο. Θὰ τοῦ πήγαινε τὸ ἄγαλμα μὲ τὴ βάρκα του σ' ἕνα γιώτ, ἀγκυροβολημένο στὴ Μαρσάλα.

—"Εξη χιλιάδες, Φρέντο! φώναξε ὁ ζωγράφος.

— Μά... σοβαρά, σᾶς ἐνδιαφέρει τόσο αὐτὴ ἡ «ἀντίκα»;

—"Αν μ' ἐνδιαφέρη;... Θὰ σοῦδινα 100 χιλιάδες, ἂν ἤμουν πλούσιος!

— Δὲν μπορῶ νὰ παραβῶ τὸ λόγο μου. Ἐκτὸς ἂν...

— Μίλησε! Τί θέλεις;...

— Δῶστε μου πίσω τὴ Τζεντίλα, νὰ σᾶς δώσω τὸ ἄγαλμα. Φύγετε, ἀπ' τὸ νησί μας!

Ὁ ζωγράφος εἶχε μείνει ἄναυδος. Ἐπὶ τέλους εἶπε τὸ ναί. Μὰ παρακάλεσε τὸν ψαρᾶ νὰ περιμένη λίγο ἀκόμα γιὰ νὰ προετοιμάση τὴν κοπέλλα.

Τὶς ἡμέρες αὐτές, ἀγαπιόντουσαν φλογερώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ὁ Ζὰκ ἀναζητοῦσε τὴν καλλίτερη πρόφασι, γιὰ νὰ δικαιολογήση στὴ Τζεντίλα τὴν ἀναχώρησί του γιὰ τὴ Γαλλία.

Τὴ νύχτα ἐκείνη, τὴν περίμενε ἄδικα. Τέλος, πῆγε στὸ σπίτι τοῦ ψαρᾶ. Βρῆκε τὴν πόρτα ἀνοιχτή. Ὁ Φρέντο ἔλειπε.

Ἡ Ἀφροδίτη ἦταν πάντα πάνω στὸ κρεββάτι... Ἀλλὰ σὲ ποιὰ κατάστασι!... Ὅλο τὸ σῶμα καὶ τὸ πρόσωπό της ἦσαν σπασμένα, παραμορφωμένα, μὲ σφυροκοπήματα!... Ὁ ζωγράφος ἔβαλε τὰ κλάμματα, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν καταστροφή.

Τὰ καταλάβαινε τώρα ὅλα: Ἡ Τζεντίλα τὸν εἶχε παρακολουθήσει, στὶς συναντήσεις του μὲ τὸ Φρέντο, καὶ εἶχε ἀκούσει τὶς συνεννοήσεις τους. Μιὰ τέτοια φλογερὴ καὶ ζηλιάρα κοπέλλα δὲν μποροῦσε ποτὲ ν' ἀνεχθῇ νὰ τὴν πουλήσουν, νὰ τὴν ἀνταλλάξουν. Κι' εἶχε ἐκδικηθῆ τὴν ἀντίζηλό της!...

Ὁ Ζὰκ δὲν τὴν ξαναεῖδε πιά, οὔτε καὶ τὸ Φρέντο. Εἶχαν φύγει κι' οἱ δυό, μὲ τὴ βάρκα τοῦ ψαρᾶ, ἔπειτα ἀπ' τὴ διπλὴ ἐκδίκησί τους.

ΛΕΟΝ ΛΑΦΑΖ

ΕΤΟΣ ΙΒ' ● ΑΘΗΝΑΙ, 5 ΜΑΡΤΙΟΥ 1950 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 583

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ● ΤΗΛ.: 27.135 — 29-967 ● ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Σκιὲς στὰ γυμνά

Δυὸ μικρὲς στῆλες δὲν εἶναι, θὰ συμφωνήσετε, ἀρκετὲς γιὰ θέματα τεράστια ὅπως τὸ θέμα ποὺ εἴχαμε θίξει στὸ τελευταῖο σημείωμα. Μιλούσαμε γιὰ τὴν ἀπόλυτη εἰλικρίνεια στὶς ἐρωτικὲς καὶ συζυγικὲς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Ἀντέχουν στὸ ἀπόλυτο; Μπορεῖς τὴν κάθε ὥρα καὶ τὴν κάθε στιγμὴ νὰ δίνης τὴ σκέψι σου, νὰ ξεσκεπάζης τὰ αἰσθήματά σου, νὰ παρουσιάζης τὸν ἀκριβῆ δείκτη τῶν δονήσεων ποὺ δοκιμάζουν οἱ αἰσθήσεις σου; Μπορεῖ ἕξαφνα νὰ λέη κάθε τόσο ὁ ἄντρας στὴ γυναῖκα, ἢ ἡ γυναῖκα στὸν ἄντρα: «σήμερα σὲ ἀπάτησα». «Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ σὲ κυττάζω, ρωτιέμαι ἂν δὲ θὰ ἤμουν πιὸ εὐτυχισμένος κοντὰ σὲ μιὰ ἄλλη». «Τώρα ποὺ σὲ σφίγγω στὰ μπράτσα μου, ὁ νοῦς μου δὲν εἶναι κοντά σου. Τρέχει σὲ κάποιον ἄλλον ποὺ μοῦ ἔτυχε νὰ γνωρίσω». Σᾶς ρωτῶ ἂν μπορῇ νὰ ὑπάρξη τόσο ὠμή, τόσο κυνική, τόσο ξετσίπωτη εἰλικρίνεια. Καὶ στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ ὑπάρξη, σᾶς ρωτῶ πάλι ἂν ἡ εἰλικρίνεια αὐτὴ θὰ ἀσκήση εὐεργετικὴ ἢ ὀλέθρια ἐπίδρασι στὶς σχέσεις τῶν δύο ἀνθρώπων.

Γιατί νὰ κρυβόμαστε; Καὶ τὰ πιὸ ἀγαπημένα πρόσωπα, κι' ὅσοι βρίσκονται πολὺ κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, θὰ κρύψουν κάποτε τὴ σκέψι τους. Θὰ βρεθοῦν στὴν ἀνάγκη νὰ τὴν κρύψουν. Δὲ λέγονται ὅλα, οὔτε ἀπὸ τὴ μητέρα στὸ παιδί, οὔτε ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ στὴν ἀδελφή, οὔτε ἀπὸ τὸν ἄντρα στὴ γυναῖκα. Στενότατος ὁ σύνδεσμος. Ὑπάρχει ὅμως πάντα γιὰ τὸν καθένα ἕνας ἰδιαίτερος χῶρος. Προσωπικὸς χῶρος τοῦ καθενὸς ποὺ τὸν δημιουργοῦν οἱ σκέψεις, τὰ αἰσθήματα, οἱ αἰσθήσεις. Δικός μας ὁ χῶρος ἀλλὰ καὶ ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴ θέλησί μας. Χωρὶς νὰ μᾶς ρωτήσουν ἔρχονται καὶ φεύγουν οἱ σκέψεις.

Ἀπόλυτη εἰλικρίνεια θὰ ἐσήμαινε νὰ κρατούσαμε βιβλίο εἰσόδου καὶ ἐξόδου τῶν διαλογισμῶν μας καὶ νὰ κάναμε τὸν ἀκριβῆ ἀπολογισμὸ τοῦ ἀέναου αὐτοῦ πάνε κι' ἔλα στὸ πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖο θέλουμε νὰ διατηρήσουμε ἀπόλυτα εἰλικρινεῖς σχέσεις. Νά, κάτι ποὺ δὲν ἔγινε ποτέ, οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ γίνη. Θὰ προσθέσω ὅμως ἀκόμα:

Συνηθίσαμε νὰ παρατραβοῦμε τὸ τροπάριο τῆς εἰλικρινείας καὶ τῆς ἀλήθειας. Ἀλλοίμονο! Ποιός ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ζήση χωρὶς τὸ κάποιο ψέμμα του; "Αν ἐξαφανισθῇ τὸ ψέμμα ἀπὸ τὴ ζωή, θὰ ἐξαφανιστῇ μαζὶ μ' αὐτὸ ἡ ἴδια ἡ ζωή. Τρέμε τὸ φῶς — γράφει ὁ "Αξελ Μούντε. Τὸ πολὺ φῶς εἶνε ὀλέθριο στὰ μάτια τῶν θνητῶν. Φρικτὴ στὴ θέα παρουσιάζει ἡ Ἀλήθεια ἡ μυθολογία. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὴν εἶδαν πάγωσαν ἀπὸ τὸ φόβο τους. Μόνο οἱ ἐξαιρετικὰ δυνατοὶ μποροῦν νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουν. Ἡ γῆ μας ὅμως κατοικεῖται ἀπὸ τοὺς ἀπείρους μέτριους καὶ ἀπὸ τοὺς ἐλαχίστους ἐξαιρετικούς. Κι' ἐμεῖς ὅλοι οἱ μέτριοι θέλουμε τὴν ἀλήθεια μας χωρὶς πολὺ δυνατοὺς προβολεῖς, μὲ κάποιες σκιὲς στὰ γυμνά της, μὲ τὸ χρυσόχαρτο γιὰ νὰ κατεβαίνη τὸ καταπότι χωρὶς νὰ νοιώθουμε τὴν πίκρα του.

Ὑποστηρίζοντας τὴ σχετικότητα τῆς εἰλικρίνειας στὶς ἐρωτικὲς καὶ στὶς συζυγικὲς σχέσεις, δὲ γίνομαι ἀρνητὴς τῆς εἰλικρινείας. Τίποτα δὲ στέκεται χωρὶς αὐτήν. Θὰ παίζαμε θέατρο ὅλοι μας. Θὰ διαπράτταμε ἀπάτη. Ἀπατεώνας θὰ καταντοῦσε ὁ "Ερωτος καὶ ὁ Ὑμέναιος. Δὲν καταργοῦμε τὴν εἰλικρίνεια. Λέμε ὅμως κάτι ἄλλο: "Οτι χρειάζονται κάποια φρένα καὶ σ' αὐτήν. Δὲν εἶναι νοητό, πιστοὶ στὴν εἰλικρίνεια νὰ προβάλλουμε ἀδιάκοπα ἔμπρος στὸ πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖο συνδεόμαστε τὴν ταινία τοῦ ἐσωτερικοῦ ἑαυτοῦ μας. Εἶναι ἀπάνθρωπο τὸ παροδικὸ αὐτὸ δευτερόλεπτο ποὺ νοιώθετε τὴν ἀγάπη σας μειωμένη, ἢ — ἀκόμα χειρότερο — ποὺ νοιώθετε τοὺς πόθους σας νὰ στρέφωνται πρὸς ἄλλη κατευθυνσι, νὰ κάνετε τὴν ὁμολογία σας στὸ συνοδοιπόρο τῆς ζωῆς σας. Τί ἔχετε νὰ κερδίσετε; Τακτοποιεῖσθε ἴσως μὲ τὸν ἑαυτό σας, ἀλλὰ τραυματίζετε τὸν ἄλλον· κάποτε μάλιστα τοῦ ἀνοίγετε τραῦμα ἀνεπούλωτο. "Ενας ἐγωϊσμός, δηλαδή, καὶ τίποτα περισσότερο.

Καὶ δὲν πρόκειται μόνο γιὰ τὶς σκέψεις, τὶς διαθέσεις, τὶς ροπές. Πρόκειται καὶ γιὰ τὶς πράξεις. Μακάρι νὰ ἦταν ἀνεπίληπτες ὅλες οἱ πράξεις μας. Μακάρι νὰ μὴν εἶχε κανεὶς τὰ σκιερά του σημεῖα. Ἀλλὰ τυχαίνουν καὶ κακοτοπιές, ὑπάρχουν καὶ ὀλισθήματα.

Πέστε μου τώρα τί πρόκειται νὰ κάνετε; Θὰ σπεύσετε γιὰ τὴν ὁμολογία; Ἐπίσημη ἀνακοίνωσις; Στενογραφημένα πρακτικὰ τοῦ τέτ-α-τέτ σας; Πρὸς δόξαν τῆς εἰλικρινείας. Μὲ ποιὸ ἀντάλλαγμα; Ποιὸ θὰ εἶναι τὸ κέρδος; "Οχι τὸ δικό σας κέρδος, ἀφοῦ ἐσεῖς ποὺ ὁμαρτήσατε θέλετε νὰ τιμωρήσετε τὸν ἑαυτό σας. Τὸ κέρδος τοῦ συντρόφου σας ποιὸ θὰ εἶναι; Τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ δηλητηριάσετε τὴ ζωή του.

Θάρθη καὶ ἡ ὥρα εἰλικρινείας. Τότε ποὺ θὰ νοιώσετε μέσα σας τὸ ἀνεπανόρθωτο. Τὸ ὁριστικὸ τέρμα τῆς ἀγάπης. Τότε ποὺ ἡ στροφὴ σας σὲ ἄλλη κατεύθυνσι δὲ θὰ εἶναι κάτι τὸ στιγμιαῖο καὶ παροδικό, ἀλλὰ ἡ δυνατὴ πίεσι ποὺ σᾶς ἀποκρύνει ἀπ' τὸ πλευρὸ ἐκείνου μὲ τὸν ὁποῖο συνοδοιπορούσατε. Θάρθη ἡ ὥρα τῆς εἰλικρινείας, ὅταν θὰ βλέπετε τὰ φίδια στὰ μπράτσα τοῦ συντρόφου σας καὶ τοὺς πάγους στὴν ἀγκαλιά του. Τότε ποὺ τὸ «ὁλίσθημα» θὰ γίνη σταθερὴ κατάστασι καὶ θὰ αἰσθανθῆτε μέσα σας τὸ πτῶμα τοῦ ἐλεύθερου ἢ τοῦ νομιμοποιημένου ἔρωτά σας. Οὔτε συζητήσει τότε. "Ολοι οἱ προβολεῖς στὴν εἰλικρίνεια. «Τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν». Ἀλλοιῶς βρωμίζετε τὸ γάμο καὶ μολύνετε τὸν ἔρωτα.

"Οταν ὅμως δὲ συντρέχουν τέτοιες συνθῆκες; "Οταν ἁπλῶς καὶ μόνο νιὰ νὰ ἱκανοποιήσουμε τὸ πάθος τῆς εἰλικρινείας καταστρέφουμε ἕνα σύνδεσμο θεμελιωμένο πάνω στὴν κατανόησι καὶ στὴν ἀγάπη, τότε ἐγκληματοῦμε ἐναντίον μας καὶ ἐναντίον τοῦ προσώπου ποὺ ὑφίσταται τὴν ἐκτυφλωτικὴ λάμψι τῆς καταστρεπτικῆς ἀλήθειας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

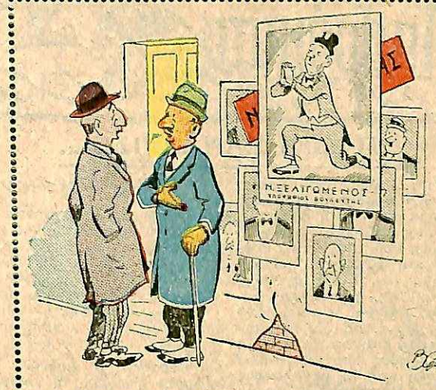

— Λέω νὰ τὸν ψηφίσουμε αὐτὸν τὸν φουκαρᾶ, Δημητράκη. Τὸν βλέπω καὶ καίγεται ἡ καρδιά μου!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Λυρικὰ τραγούδια

Δειλία

Ἀπόψε ποδνε ἡ βραδυὰ «τόσο καλὴ»
θέλω, μικρό μου, νὰ μιλήσουμε λιγάκι,
μὰ ὄχι πιὰ γιὰ τὴν Ἀγάπη τὴν τρελλή.
Δὲν θὰ σοῦ πῶ οὔτ' ἕν' ἁπλό, γλυκὸ λογάκι

★

Ἀπόψε θέλω νὰ μιλήσουμε μαζὶ
γιὰ κάτι ἄλλο ποὺ φρικτὰ μὲ βασανίζει
κι' ἂν ἡ κουβέντα μας θὰ σοῦ φανῇ πεζὴ
εἶνε τὸ θέμα σοβαρὸ πολὺ κι' ἀξίζει.

★

"Ακου, μωρό μου. Γνωριστήκαμε, θαρρῶ
πρὶν τρία χρόνια ποὺ σχεδὸν μαζὶ τὰ ζοῦμε
μὰ βλέπεις πιὰ — τὸ πρᾶμα εἶναι καθαρὸ —
δὲν καταφέρνουμε κι' ἐμεῖς νὰ παντρευτοῦμε.

★

Καὶ νοιώθω τύψεις καὶ ντροπή, στ' ὁμολογῶ
γιατὶ τὰ νειᾶτα ἄδικα σοῦ σπαταλάω.
Μὰ φταίει ἡ φτώχεια μου ἡ φρικτή. Δὲ φταίω γὼ
ἡ φτώχεια ποὺ μὲ κυνηγᾶ ὅπου κι' ἂν πάω...

★

Λὲς καὶ μὲ εἶχε κάποια μοῖρα μας βαλτὸ
νὰ πλανηθῶ ἀπ' τὸν ἑαυτό μου τὸν ἀλήτη
κι' ἐνῶ δὲν ἔχω νὰ φορέσω οὔτε παλτὸ
νὰ ὑποσχεθῶ πὼς θὰ μπορῶ νὰ ζήσω σπίτι

★

Ἀπόψε ποδνε ἡ βραδυὰ «τόσο καλὴ»
ἔχω μιὰ πίκρα στὴν καρδιὰ μ' ὁκάδες βάρος!
Χύθηκε μέσα στὴν ψυχή μου ἡ χολὴ
καὶ ἡ Ἀλήθεια μοῦ τὸ τσάκισε τὸ Θάρρος...

★

Γι' αὐτὸ κι' ἀπόψε σοῦ μιλάω σοβαρά
— εἶν' ἡ φορά, ἡ τελευταία ποὺ συζητοῦμε.
Κοντά μου πιὰ μὴν περιμένης τὴ χαρά·
δὲν θὰ μπορέσουμε ποτὲ νὰ παντρευτοῦμε...

★

Μοῦ εἶν' ἀβάσταχτο, τὸ νὰ σὲ χωριστῶ
ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ στιγμὴ γιὰ συγκινήσεις...
στὴ φτωχική μου καμαροῦλα θὰ κλειστῶ
καὶ θὰ περάσω τὴ ζωή μου μ' ἀναμνήσεις.
. . . . . .

"Οχι, μὴν κλαῖς! Δὲν τὸ ἀξίζω οὔτε στιγμή!
Σοῦ λέω ψέμματα! Κι' αὐτὸ μοῦ κάνει κόπο!
Μὲ ταπεινώνουν οἱ δικοί σου οἱ λυγμοὶ
ὅταν κυττάζω νὰ σὲ διώξω ἐγὼ μὲ τρόπο!

★

Θέλω νὰ φύγης γιὰ νὰ πάρω ἀναπνοή!
Καὶ ὅτ' αὐτὸ ποὺ λέω εἶνε παραμύθια.
Εἶμαι δειλὸς καὶ τὴ φοβᾶμαι τὴ Ζωή.
Εἶμ' ἕνας ἄνανδρος! Αὐτ' εἶνε ἡ ἀλήθεια.

ΕΥ —

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΖΩΗ ΞΑΝΑΡΧΙΖΕΙ...

"Οταν ὁ 'Αρμὰν γύρισε μὲ τὴν καρδιὰ συντριμμένη στὸ χωριό του, ἡ ἀγαπημένη του μικροῦλα Ζανὶν ἦταν ἡ μόνη ποὺ μπόρεσε νὰ βαλσαμώσῃ κάπως τὴ μεγάλη πληγή του. Καλή, φρόνιμη, κι' ὄμορφη, ἡ Ζανὶν εἶχε ἐμπνεύσει συμπάθεια σὲ πολλοὺς νέους, μὰ δὲν εἶχε θελήσει νὰ παντρευτῇ. "Εμεινε μ' ἐκείνους ποὺ τὴν πῆραν ὀρφανὴ καὶ τὴ μεγάλωσαν, ἀφοῦ ὁ γυιός τους ὁ 'Αρμὰν τοὺς εἶχε ἐγκαταλείψει γιὰ νὰ πάῃ στὸ Παρίσι. Καὶ τώρα ποὺ εἶχε γυρίσει ὁ «ἄσωτος», ἔνοιωθε πὼς θάταν πολὺ σκληρὸ ἑκ μέρους της νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνο στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν.

Δὲν εἶχε τολμήσει νὰ τοῦ κάνῃ καμμιὰ ἐρώτησι. Μὰ ἐκείνος τῆς εἶχε διηγηθῆ κλαίγοντας τὸ φοβερὸ δρᾶμα του: Εἶχε ἀγαπήσει τρελλὰ μιὰ γυναίκα, εἶχε ἀποχτήσει ἕνα παιδὶ μαζί της, καὶ ξαφνικὰ ἐκείνη, ἔπειτα ἀπὸ τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια, τὸν εἶχε ἀφήσει γιὰ νὰ παντρευτῇ κάποιον πλούσιο. Κι' ὁ 'Αρμὰν ἀφοῦ ἀναζήτησε τοῦ κάκου τὴν ἄπιστη, γύρισε ἀπελπισμένος στὸ χωριό του, μαζὶ μὲ τὸ γυιό του.

—"Ελα, μὴν κάνης σὰν παιδί, τοῦ εἶπε τρυφερὰ ἡ Ζανίν, ἀφοῦ ἄκουσε τὴ διήγησί του. Θὰ μείνῃς κοντά μας καὶ θὰ ξεχάσῃς.

—"Οχι, θέλω νὰ μάθω ποῦ βρίσκεται ἡ ἄπιστη καὶ νὰ τὴν ἐκδικηθῶ! φώναξε ὁ 'Αρμάν.

Μὰ ἡ Ζανὶν κατάφερε νὰ τὸν κρατήσῃ κοντά της καὶ νὰ ναρκώσῃ λίγο τὸν πόνο του μὲ τὰ γλυκά της λόγια. Τοῦ μίλησε γιὰ τὰ καθήκοντά του ἀπέναντι τοῦ παιδιοῦ του. "Επρεπε νὰ μείνῃ ἐκεῖ καὶ νὰ τὸ μεγαλώσῃ...

★

Πέρασαν 8 χρόνια. Ὁ 'Αρμὰν εἶχε βρῇ τὴ γαλήνη, στὴν ἡσυχη ζωὴ τοῦ χωριοῦ.

Τὸ βράδυ αὐτό, γύρισε στὸ σπίτι μὲ τὸ παιδί του τὴ συνηθισμένη ὥρα.

—"Ε, Ζανίν! "Ηρθαμε! φώναξε ὁ μικρὸς ἀπὸ μακρυά.

Μὰ ἡ Ζανὶν δὲν ἐμφανίσθηκε. Στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ στεκόταν ἕνας ἄντρας κι' ἀπ' ἔξω ἦταν σταματημένο ἓν' αὐτοκίνητο. Ὁ ἄγνωστος προχώρησε πρὸς τὸν 'Αρμάν.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τοῦ εἶπε. Εἶμαι ὁ κόμης ντὲ Φρέζ. "Εκανα περίπατο μὲ τὴ γυναίκα μου, ὅταν τ' αὐτοκίνητό μας σκόνταψε σὲ μιὰ πέτρα καὶ κινδύνεψε ν' ἀναποδογυρισθῇ. Ἡ γυναίκα μου λιποθύμησε ἀπ' τὸ φόβο της... Εὐτυχῶς βρισκόμαστε μπροστὰ στὸ σπίτι σας. Μιὰ θαυμάσια κοπέλλα ἔτρεξε νὰ περιποιηθῇ τὴ γυναίκα μου. Καὶ τώρα εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ φύγουμε, ἀφοῦ σᾶς εὐχαριστήσουμε θερμά...

—Μπᾶ, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο... ἀπάντησε ὁ 'Αρμάν.

Καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο ὅπου βρισκόταν ἡ ξένη. 'Εκείνη εἶχε σηκωθῆ κι' ὅλας γιὰ νὰ φύγῃ. "Ηταν μιὰ γυναίκα νέα καὶ πολὺ ὄμορφη. Μόλις εἶδε τὸν 'Αρμάν, ἔγινε κατάλχωμη, σὰν πεθαμένη. Μὰ κι' αὐτὸς εἶχε χλωμιάσει ξαφνικά...

Ἡ κόμησσα ξανάπεσε στὴν πολυθρόνα της. "Οσο γιὰ τὸν 'Αρμάν, τοῦ φάνηκε πὼς εἶχε σταματήσει τὸ αἷμα στὶς φλέβες του...

Ὁ κόμης δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τί συνέβαινε. Νόμιζε πὼς ἡ γυναίκα του εἶχε ξαναλιποθυμήσει. Μὰ ἡ Ζανὶν κατάλαβε εὐθὺς ἀμέσως ὅτι κάτι ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς ἄγνωστης αὐτῆς κυρίας καὶ τοῦ 'Αρμάν...

'Η κ. ντὲ Φραζὶν εἶχε συνέλθει στὸ μεταξύ.

Βρισκόταν ἐκεῖ, μπροστά του, ἡ γυναίκα ποὺ τὴν εἶχε ἀγαπήσει μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του καὶ τὸν εἶχε κάμει τόσο νὰ πονέσῃ... κι' ὅμως δὲν ἔνοιωθε σχεδὸν καμμιὰ συγκίνησι! Ἡ ταραχὴ ποὺ εἶχε αἰσθανθῆ τὴν πρώτη στιγμή, ἦταν μάλλον ἔκπληξις...

"Εξαφνα, μπῆκε στὸ δωμάτιο τὸ παιδάκι του.

—"Ελα 'δῶ, Ζώρζ! τοῦ φώναξε ὁ 'Αρμάν.

Καὶ πρόσθεσε, τονίζοντας τὶς λέξεις:

—Τὸ παιδί μου δὲν ἔχει παρὰ μόνον ἑμένα. Ἡ μητέρα του πέθανε!...

'Η κ. ντὲ Φραζὶν ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη φωνή. Μὰ εὐτυχῶς ὁ ἄντρας της δὲν ἦταν παρών. Εἶχε βγῇ γιὰ νὰ δώσῃ διαταγὲς στὸ σωφέρ. 'Η κόμησσα ἐπωφελήθηκε ἀπ' τὴν ἀπουσία του, καὶ βλέποντας πὼς ἡ Ζανὶν τὴν κύτταζε ἐπίμονα, εἶπε σιγὰ στὸν 'Αρμάν:

—Δὲν λυπᾶμαι ποὺ τὸ φερε ἡ τύχη νὰ σὲ ξαναδῶ... Καταλαβαίνω πὼς ξέχασες τὰ περασμένα. Κι' ἐγὼ φοβόμουν πὼς δὲν θὰ μὲ συγχωροῦσες ποτέ...

Ζήτησε κατόπιν νὰ φιλήσῃ γιὰ τελευταία φορὰ τὸ παιδί της. Ὁ 'Αρμὰν τῆς τὸ ἐπέτρεψε κι' ἔπειτα τὴ συνόδεψε ὡς ἔξω.

"Οταν ξαναμπῆκε στὸ σπίτι βρῆκε τὴ Ζανὶν δακρυσμένη.

— Εἶν' ἐκείνη! "Ηρθε γιὰ νὰ σὲ ξαναπάρῃ; τὸν ρώτησε ἡ νέα.

— Μὰ ὄχι! Δὲν ἤξερε σὲ τίνος σπίτι βρισκόταν, τῆς ἐξήγησε ὁ 'Αρμάν. Καὶ πρόσθεσε: Μὰ τί εἶν' αὐτά; "Εκλαψες, καλή μου Ζανίν;

Ξαφνικά, μάντεψε ὅτι ἡ κοπέλλα τὸν ἀγαποῦσε! "Ενοιωσε μιὰ βαθειὰ συμπάθεια γι' αὐτήν... Ἡ ἀδιαφορία μὲ τὴν ὁποία εἶχε δῆ τὴν ἄλλη νὰ φεύγῃ, τὸν ἔπειθε πὼς εἶχε σβύσει κάθε ἴχνος τῆς παληᾶς ἀγάπης του.

Πῆρε τὴ Ζανὶν στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς εἶπε:

—'Εσὺ μ' ἔσωσες, ἀγαπημένη μικροῦλα μου!...

—"Οχι, μὴ φοβᾶσαι, Ζανίν, δὲν θἀρθῇ νὰ μὲ ξαναπάρῃ! Καί, γιὰ νὰ μὲ φυλάξῃς καλλίτερα, θὰ γίνῃς γυναῖκα μου, Ζανίν!

Κι' ἀγκαλιάζοντάς την τὴ γέμισε φιλιά.

Φ. ΝΤΥΠΡΑ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἀτυχία

Εἰς «πάρτιον» τρελλοειδὲς πρό τινος εὑρισκόμενος κι' ὑπὸ θηλέων στρουμβουλῶν στενῶς περιβαλλόμενος εἶχον τὸ ὕφος Δὸν-Ζουὰν τοὐτέστιν ἀρειμάνιον καὶ πλήρως ἑκαμάρωνον ὡς... γύφτικον σκεπάρνιον! Θέλων δὲ τὴν σαγήνην μου νὰ προωθήσω πλήρως καὶ οὕτω πως νὰ καταστῶ Καζανοβεὺς ἐγκύρως ἡμβάνιζον τὰ θήλεα μεθ' ὄμματος πελώρεως κι' ἀπέφευγον τὰ βλέμματα ἰσχνῆς γεροντοκόρεως. 'Εξαίφνης ἔσχον ἔμπνευσιν μεγίστην καὶ σπουδαίαν καὶ προδικάζων τοιγαροῦν τὴν νίκην μου βεβαίαν,

— Προτείνω, ἀνεφώνησον, πάσα γυνὴ γαλιάνδρα νὰ προσκαλέσῃ εἰς χορὸν τὸν ἐκλεκτόν της ἄνδρα! Καὶ χαίρων οὕτω πολλαπλῶς ἐν ὤφει τῶν θριάμβων ἐκ κάλλους δὲ πρωτοφανοῦς, μέσῳ τῶν ἄλλων, λάμβων ἀνέμενον τὰ θήλεα νὰ σπεύσουν μὲ μανίαν καὶ νὰ γευθῶ αὐτοστιγμεὶ θωπειοτρικυμίαν. Πλὴν αἰ γυναί—ἀλλοίμονον!—τί φρίκη καὶ τί δέος!—ἔσπευσον εἰς τοὺς ἄρρενας, ἐκτὸς ἐ- (μοῦ βεβαίως, πρὸς ὃν γελῶσα γλυκερῶς ἔβαλ' εὐ- (θὺς πλώρη ἡ θρασυτάτη θλιβερὰ κι' ἰσχνὴ γερον- (τοκόρη. Κι' ἐνῶ οἱ ἄνδρες οἱ λοιποὶ — ὁποία (φεῦ, ἡ γκίνια!— ἐχόρευον κι' εἶχον γυνὰς λαχταριστὰ (λεθρίνια ἐγὼ — ἀλλοί, ὁ φουκαρεύς! — ἠγέρ- (θην ἄρον-ἄρον, ἐχόρευσον τὴν ἄσχημον ἤγουν τὸν... (μβακαλιάρον καὶ τέλος, μετὰ τὸν χορόν, ὡς νὰ ἐ- (γεύθην φόλα, παρέδωσα, ὁ ἀτυχὴς Καζανοβεύς, τὰ (κῶλα!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ἐπιδημικῆς γρίπης, ποὺ ἔρριξε στὸ κρεββάτι ὅλους σχεδὸν τοὺς πρωταγωνιστὲς τοῦ θεάτρου «Κυβέλης», ἡ «Γυναίκα τοῦ δρόμου» παρουσιάστηκε ἐντελῶς ἀγνώριστη!

"Ετσι ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ ἔργου Ζαχαράτου ὑποδύθηκε τὸ ρόλο τῆς συμπρέττας Λέλας Ζωγράφου, καὶ ἡ Μαίρη Σμετοπούλου, τὸ ρόλο τῆς Ζαχαράτου.

Τὸν τενόρο Θάνο ἀντικατέστησε ὁ νεαρὸς Γεωργόπουλος, τὸν Καζαντζῆ ὁ Συναδινός, τὸ Στυλιανόπουλο ὁ 'Ανδρουλῆς καὶ τὴ χορεύτρια "Ελεν Τσουκαλᾶ, ἐναλλὰξ ἡ Πετράκη καὶ ἡ Μαριάννα.

Τὸ ὀπερετικὸ τμῆμα τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς, θὰ παρουσιάσῃ ὡς δεύτερο ἔργο στὸ θέατρο «Κυβέλης» τὴν ἀλησμόνητη ὀπερέττα τοῦ Σακελλαρίδη «Πὶκ Νίκ».

—'Η καινούργια κωμῳδία τοῦ «Ρὲξ» ποὺ παίζεται μὲ ἐπιτυχία, περιλαμβάνει πολλὰ πικάντικα τραγούδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ξεχωρίζουν ἡ ρούμπα «Κι' ἀπὸ λίγο, λίγο, λίγο» ποὺ λανσάρουν οἱ ἀδελφὲς Καλουτὰ καὶ ἡ ρομάντζα «Θάρθῃ ἡ ὥρα ποὺ θὰ σμίξουμε» ποὺ τραγουδάει ἡ Μαρίκα Καλουτά.

—'Η 'Αθήνα ἀποκτᾶ ἕνα ἀκόμη 'Αρχαῖο Θέατρο, στοὺς πρόποδας τοῦ Λυκαβηττοῦ, χάρις στὶς ἐνέργειες τοῦ κ. Λίνου Καρζῆ. Τὸ οἰκόπεδο παραχωρήθηκε κιόλας, ἔγιναν τὰ σχετικὰ σχέδια καὶ ἐλπίζεται ὅτι τὸ καινούργιο αὐτὸ θέατρο θὰ λειτουργήσῃ ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο ἔτος.

— Τρεῖς γνωστοὶ ἄσσοι τῆς ἐπιθεωρήσεως, ὁ 'Ορέστης Μακρῆς, ὁ Βασ. Αὐλωνίτης καὶ ἡ Μαρίκα Νέζερ θὰ λείψουν τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὴν 'Αθήνα.

'Υπέγραψαν μὲ τὸν ἐπιχειρηματία κ. Θ. Κρίτα καὶ θὰ παίξουν τὸ καλοκαίρι, πρῶτα στὴν Αἴγυπτο καὶ ἀργότερα στὴν Κωνσταντινούπολι.

— Τὸ Βασιλικὸ Θέατρο, ὕστερα ἀπὸ ἀλλεπάλληλες ἐπαναλήψεις παίζει τώρα τὸ πρῶτο καινούργιο ἐφετεινὸ ἔργο, ἕνα ἀμερικάνικο δρᾶμα ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸν τελευταῖο πόλεμο, μὲ τὸν τίτλο: «'Ανυπόμονη καρδιά».

Στὸ νέο αὐτὸ ἔργο ποὺ παρουσιάζει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον, παίζουν ὅλο ἄντρες καὶ μία μόνο γυναῖκα, ἡ Ρίτα Μυράτ.

—'Η Σοφία Βέμπο συνεχίζοντας τὴν καλλιτεχνική της περιοδεία στὴν 'Αφρικὴ βρίσκεται τώρα στὴν 'Ασμάρα.

—'Ο Νίκος Σταυρίδης κι' ὁ Κώστας Δούκας ποὺ θ' ἀποχωρήσουν ἀπὸ τὸ θέατρο «Παπαϊωάννου», θὰ παρουσιάσουν τὸ καλοκαίρι δικό τους συγκρότημα στὸ «Ριάλτο».

—'Ο Φλερὺ καὶ ἡ Λίντα "Αλμα ἀνανέωσαν τὸ συμβόλαιό τους στὴν Νέα Γιόρκη γιὰ ἀρκετὸ ἀκόμη διάστημα. Τώρα ἐγκατέλειψαν τοὺς ἑλληνικοὺς χορούς καὶ παρουσιάζονται σὲ μοντέρνα χορευτικὰ σκέτς.

—"Ενας ἄλλος "Ελλην χορευτὴς ὁ Βασίλης Λαμπρινός, ἐμφανίζεται ἐπὶ κεφαλῆς μπαλέττου στὴν Οὐραγουάη, μὲ χορογραφίες ἀρχαϊκῆς ὑποθέσεως.

— Στὰς 'Αθήνας βρίσκονται τὶς τελευταῖες μέρες οἱ δυὸ περίφημες λαστιχένιες χορεύτριες ἀδελφὲς Κοστέλλο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Μία ἐπανόρθωσις

Στὸ προηγούμενο τεῦχος μας, μιλῶντας γιὰ τὸ φίλμ «'Αρραβωνιάσματα» γράψαμε ἐκ παραδρομῆς ὅτι ἡ ἐκ τῶν πρωταγωνιστριῶν τοῦ ἔργου Μαργαρίτα Γεράρδου εἶναι κόρη τοῦ δημάρχου Μεσολογγίου κ. Εὐαγγελάτου. Στὴν πραγματικότητα, ἡ κ. Γεράρδου εἶναι κόρη τοῦ ἐν 'Αθήναις δικηγόρου κ. Κίμωνος Εὐαγγελάτου.

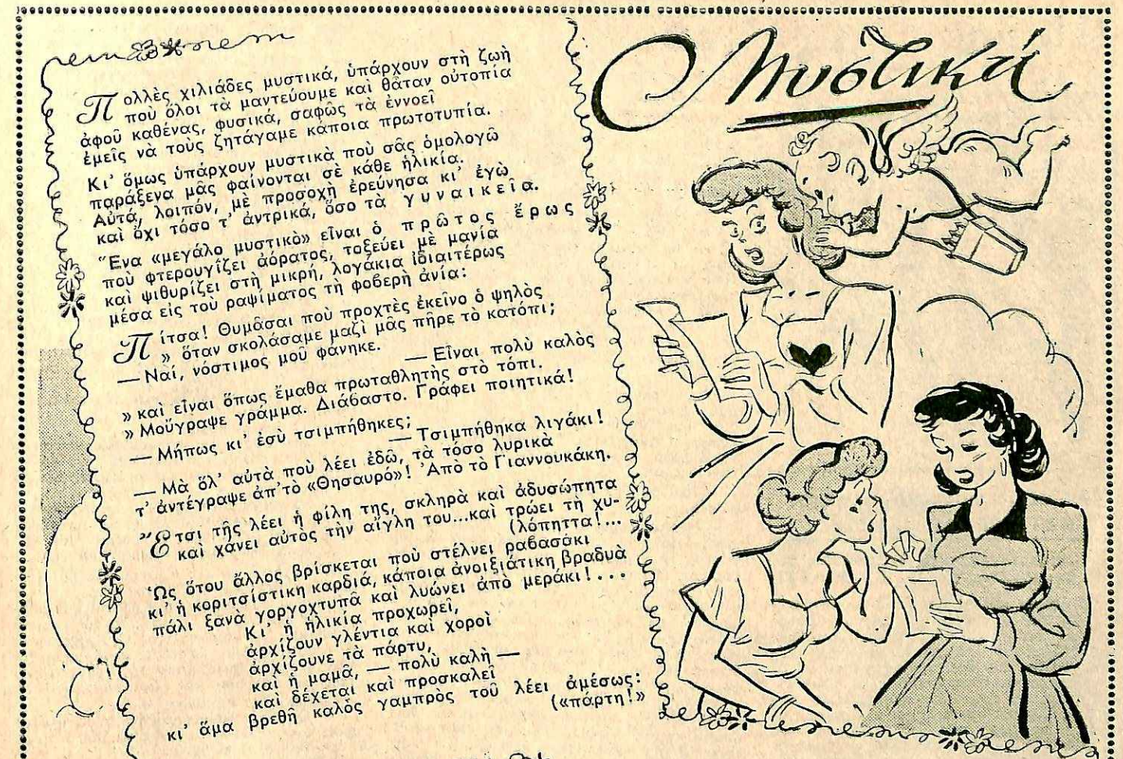

Πολλὲς χιλιάδες μυστικά, ὑπάρχουν στὴ ζωὴ
ποὺ ὅλοι τὰ μαντεύουμε καὶ θάταν οὐτοπία
ἀφοῦ καθένας, φυσικά, σαφῶς τὰ ἐννοεῖ
ἐμεῖς νὰ τοὺς ζητάγαμε κάποια πρωτοτυπία.
Κι' ὅμως ὑπάρχουν μυστικὰ ποὺ σᾶς ὁμολογῶ
παράξενα μᾶς φαίνονται σὲ κάθε ἡλικία.
Αὐτά, λοιπόν, μὲ προσοχὴ ἐρεύνησα κι' ἐγὼ
καὶ ὄχι τόσο τ' ἀντρικά, ὅσο τὰ γυναικεῖα.

"Ενα «μεγάλο μυστικὸ» εἶναι ὁ πρῶτος ἔρως
ποὺ φτερουγίζει ἀόρατος, ταξεύει μὲ μανία
καὶ ψιθυρίζει στὴ μικρή, λογάκια ἰδιαιτέρως
μέσα εἰς τοὺ ραψίματος τὴ φοβερὴ ἀνία:

Πίτσα! Θυμᾶσαι ποὺ προχτὲς ἐκεῖνο ὁ ψηλὸς
» ὅταν σκολάσαμε μαζὶ μᾶς πῆρε τὸ κατόπι;
—Ναί, νόστιμος μοῦ φάνηκε. —Εἶναι πολὺ καλὸς
» καὶ εἶναι ὅπως ἔμαθα πρωταθλητὴς στὸ τόπι.
» Μοῦγραψε γράμμα. Διάβαστο. Γράφει ποιητικά!
—Μήπως κι' ἐσὺ τσιμπήθηκες; —Τσιμπήθηκα λιγάκι!
—Μὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ λέει ἐδῶ, τὰ τόσο λυρικὰ
τ' ἀντέγραψε ἀπ' τὸ «Θησαυρό»! 'Απ' τὸ Γιαννουκάκη.

"Ετσι τῆς λέει ἡ φίλη της, σκληρὰ καὶ ἀδυσώπητα
καὶ χάνει αὐτὸς τὴν αἴγλη του...καὶ τρώει τὴ χυ- (λόπηττα!...
'Ως ὅτου ἄλλος βρίσκεται ποὺ στέλνει ραβασάκι
κι' ἡ κοριτσίστικη καρδιά, κάποια ἀνοιξιάτικη βραδυὰ
πάλι ξανὰ γοργοχτυπᾶ καὶ λυώνει ἀπὸ μεράκι!...

Κι' ἡ ἡλικία προχωρεῖ,
ἀρχίζουν γλέντια καὶ χοροὶ
ἀρχίζουνε τὰ πάρτυ,
καὶ ἡ μαμά, — πολὺ καλὴ —
καὶ δέχεται καὶ προσκαλεῖ
κι' ἄμα βρεθῇ καλὸς γαμπρὸς τοῦ λέει ἀμέσως: («πάρτη!»

Μὰ ἔχει αὐτὴ τὸ «μυστικό»:
Κάποιο δεσμὸ ρωμαντικό,
μ' ἕναν ὡραῖο φοιτητὴ ποὺ ὅλο τῆς λέει στίχους
καὶ χάνετ' ὁ καλὸς γαμπρὸς
ποὖταν σὲ ὅλα του λαμπρὸς
καί... παίρνει τὸ κεφάλι της καὶ τὸ βαράει στοὺς τοί- (χους!

Γιατὶ ὁ «καλὸς» ὁ φοιτητὴς
ὁ τρυφερὸς καὶ ποιητὴς
πάει στὴν Εὐρώπη μ' ἐντολὴ τοῦ αὐστηροῦ πατέρα
ἐνῶ συγχρόνως οἱ γαμπροὶ
μὲ τὴ δουλειὰ τὴ σοβαρή,
ἀλλοίμονο! δὲν βρίσκονται στὸ δρόμο κάθε μέρα!

Κι' ὑπάρχουν κι' ἄλλα μυστικὰ
λιγάκι... σκανδαλιστικὰ
ποὺ τἄχει μόνο μιὰ μικρή, τρελλὴ μὰ κι' ἐπιπόλαιη.
Φλερτάρει ἐδῶ, φλερτάρει ἐκεῖ
κι εἶναι πολὺ προκλητική,
τρέχει σὲ πάρτυ, σ' ἑκδρομές, παίζει καὶ μπρὶτζ καὶ («βόλεϋ»,
«μοντερνισμοὺς» κι' «ἐκκεντρισμοὺς» διδάσκει καὶ μα- (θαίνει
καὶ τέλος... τὴν παθαίνει,
κι' ἔχει «μεγάλο μυστικο» ποὺ ὅλοι τὸ γνωρίζουν
καὶ φοβερὰ κουτσομπολιὰ γιὰ κείνη ψιθυρίζουν.

Τέλος, ὑπάρχουν μυστικὰ ποὺ ἔχουν ὡρισμένες
«εὔθυμες χῆρες» κοσμικές, καὶ χειραφετημένες
ποὺ ἴσως θὰ μὲ κάνανε κι' ἐμένα νὰ ντραπῶ!
Μ' ἀφοῦ τὰ ξέρουμ' ὅλοι μας... γιατί νὰ σᾶς τὰ πῶ;

"Οχι! Τὰ ξένα μυστικὰ δὲν λέγονται εὐκόλως,
καὶ εἶναι περιττὸν γιατί... τὰ ξέρει ὁ κόσμος ὅλος,
ποὺ τὸ καθένα μυστικὸ τὸ παίρνει εὐθὺς χαμπάρι,
«κι' ὁ κόσμος τόχει τούμπανο κι' αὐτὲς κρυφὸ κα- (μάρι»!

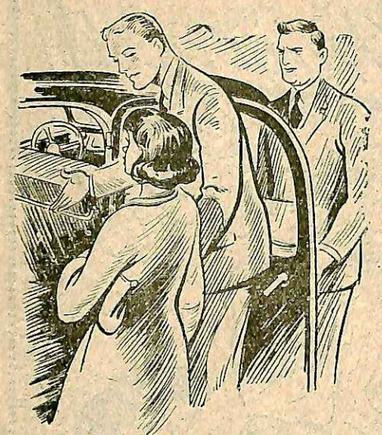

— Τί λές, χρυσῆ μου, πᾶμε ὡς τὴν Κηφισιά;

Ψεῦτες, φαντασιόπληκτοι ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΜΑΝΕΙΣ...

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Οἱ ψεῦτες καὶ οἱ φαντασιόπληκτοι ἀνήκουν σὲ δυὸ κατηγορίες ἀνθρώπων: στοὺς πολὺ ἀντιπαθεῖς καὶ στοὺς πολὺ συμπαθεῖς. Μέσος ὅρος δὲν ὑπάρχει. Γνωρίζω ἕνα διάσημο ψεύτη, ποὺ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ἀφηγῆται φανταστικὲς ἱστορίες μὲ τόση τέχνη, ὥστε νὰ εἶναι περιζήτητος στὶς συντροφιές. Κανεὶς δὲν τολμάει ν' ἀμφισβητήσῃ τὰ λεγόμενά του. Ὅλοι ξέρουν πὼς αὐτὰ ποὺ λέγει εἶναι ψέμματα κι' ὅμως ὅλοι... τὸν πιστεύουν. Θυμοῦμαι ἐπίσης ἕναν παληό, μακαρίτη τώρα, φίλο μου ποὺ εἶχε τὸν ἀνώτατο βαθμὸ μυωπίας. Δὲν ἔβλεπε οὔτε τὰ δάχτυλά του. Περπατοῦσε μὲ τὸ σύστημα τῶν τυφλῶν. Κι' ὅμως ἰδιαίτερη ἀδυναμία του ἦταν νὰ μᾶς ἀφηγῆται κάθε μέρα ὅσα... γαργαλιστικὰ ἔβλεπε ἀπὸ τὸ παράθυρό του στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι, ὅπου ἦσαν ἐγκατεστημένες μερικὲς γόησσες ὄχι πάρα πολὺ σοβαρῶν ἠθῶν. Εἶναι περιττὸ νὰ σημειώσω ὅτι στὴν πραγματικότητα δὲν ἔβλεπε οὔτε τὸ σπίτι...

Οἱ ἔξυπνοι ψεῦτες εἶναι συμπαθεῖς. Δὲν μπορεῖ νὰ λεχθῇ τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς μεγαλομανεῖς. Αὐτοὶ εἶναι μιὰ ἄλλη κατηγορία ἀνθρώπων, ποὺ ἔχουν τὴ μανία τῆς διαστροφῆς τῶν ἁπλῶν πραγμάτων γιὰ νὰ ἐμφανίζουν τὸν ἑαυτό τους πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ ὅ,τι εἶναι στὴν πραγματικότητα.

Οἱ ψεῦτες κάνουν τὸ κέφι τους. Οἱ μεγαλομανεῖς κινητοποιοῦν τὴ φαντασία τους γιὰ νὰ κατακτήσουν τὴν ἐφήμερη δόξα.

Ἕναν κλασσικὸ τύπο μεγαλομανοῦς γνώρισα τυχαῖα τὸ 1947 σ' ἕνα σπίτι. Εἶχε κάνει γύρω του ἕναν κύκλο ἀπὸ κοριτσόπουλα καὶ ἀφηγεῖτο μὲ τρόπο τὶς μεγάλες φιλίες του.

— Χθὲς παιδιά μου ἔφαγα ἕνα λαγὸ στιφάδο, ποὺ δὲν λέγεται. Μοῦ ἔκανε τὸ τραπέζι ὁ Θεμιστοκλῆς...

— Ποιὸς Θεμιστοκλῆς, κύριε Γιῶργο;

—Ὁ Σοφούλης. Ποιὸς ἄλλος; Κάθε φορὰ ποὺ ἔχει κανένα καλὸ μεζὲ μοῦ τηλεφωνεῖ: Γιῶργο, μοῦ ἔστειλαν ἕνα κουτὶ χαβιάρι. Ἔλα νὰ τό.., γλεντήσουμε. Τώρα ἐπιμένει καλὰ καὶ σώνει νὰ μὲ στείλῃ μὲ ἐμπιστευτικὴ ἀποστολὴ στὴν Ἀμερική.

Τὰ κοριτσόπουλα ἔμεναν μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ἐπειδὴ ὅμως ἔτυχε νὰ φτάσουν ὡς τ' αὐτιά μου μερικὲς κουβέντες τοῦ «ἀδελφικοῦ φίλου» τοῦ Σοφούλη, σχετικὲς μὲ τὰ χαβιάρια καὶ τὶς μπεκάτσες καὶ τοὺς λαγοὺς στιφάδο, πικράθηκα ποὺ δὲν μὲ κάλεσε καὶ μένα σὲ μιὰ ἔστω ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐνδιαφέρουσες πανδαισίες. Καὶ μιὰ μέρα ποὺ εἶδα τὸν Πρόεδρο στὴν Κηφισιά, τόλμησα νὰ τοῦ κάνω εὐλαβῶς τὴν παρατήρησι:

— Τέλος πάντων, κύριε Πρόεδρε, πρέπει νὰ γευθοῦμε καὶ μεῖς κάποτε κανένα ἀπὸ τοὺς ἐξαιρετικοὺς μεζέδες ποὺ σᾶς στέλνουν. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τούς... γλεντᾶτε κατ' ἀποκλειστικότητα ὁ φίλος μας Γιῶργος Κ...

Ὁ Πρόεδρος χαμογέλασε:

—Ἔχεις δίκηο, μοῦ εἶπε. Προχθὲς μοῦ στείλανε ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη δυὸ κουτιὰ χαβιάρι καὶ θὰ καλέσω τὸ Σάββατο μερικοὺς φίλους νὰ τὸ φάμε. Εἶσαι καλεσμένος. Μά, δὲν μοῦ λές; Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Γιῶργος, ὁ πῶς τὸν εἶπες;

—Ὁ στενὸς καὶ ἀγαπητὸς καὶ εὐχάριστος φίλος σας Γιῶργος Κ...

— Πρώτη φορὰ ἀκούω τ' ὄνομά του, ἔκανε μὲ ἔκπληξι ὁ ἀείμνηστος Πρόεδρος. Καὶ λέει πὼς εἶναι ὁμοτράπεζός μου. Βρὲ τὸν ἀπατεῶνα...

Ἡ μεγαλομανία εἶναι ἀρρώστεια ἀνίατη. Κάποτε στηρίζει σχέδια μεγάλων ἀπατεωνικῶν ἐπιχειρήσεων. Συνηθέστατα παίζει σημαντικὸ ρόλο στὶς αἰσθηματικὲς ὑποθέσεις.

Μοῦ ἀφηγήθηκαν τὸ ἑξῆς περιστατικό, ποὺ ἔγινε πρὶν λίγες ἑβδομάδες: Κάποιος διάσημος δανδῆς σταμάτησε ἕνα πολυτελέστατο ἀγοραῖο αὐτοκίνητο καὶ ρώτησε τὸν σωφὲρ πόσο στοιχίζει μιὰ κοῦρσα ὡς τὴν Κηφισιά.

—Ἑβδομήντα πέντε χιλιάδες, εἶπε ὁ σωφέρ.

— Καλά, ἔκανε ὁ δανδῆς. Ἀλλὰ θὰ μοῦ κάνῃς μιὰ χάρι. Θὰ περάσουμε ἀπὸ τὰ «Ἡνωμένα Βουστάσια», ὅπου μὲ περιμένει ἕνα κορίτσι. Πρέπει νὰ νομίσῃ πὼς τὸ αὐτοκίνητο εἶναι δικό μου. Θὰ σοῦ μιλῶ λοιπὸν σὰν ἀφεντικό. Καὶ σὺ θὰ μοῦ φέρεσαι σὰν νὰ εἶσαι στὴν ὑπηρεσία μου. Δὲν ξέρω αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἂν θὰ μείνωμε πολὺ στὴν Κηφισιὰ ἢ ὄχι. Αὐτὸ θὰ τὸ ξέρω μόλις φτάσουμε ἐκεῖ. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ἐπειδὴ κι' ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ περιμένῃς πολλὲς ὧρες κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σὲ κρατήσω, θὰ σοῦ πῶ νὰ φύγῃς καὶ θὰ βρῶ τρόπο νὰ σοῦ πληρώσω τὴ μετάβασι μόνο, ὥστε νὰ μὴν καταλάβῃ ἡ κοπέλλα ὅτι εἶναι ξένο τὸ αὐτοκίνητο. Ἂν ὅμως ἐπιστρέψουμε μαζὶ ἀπὸ τὴν Κηφισιά, πόσα θὰ σοῦ πληρώσω;

—Ἑκατὸν τριάντα χιλιάδες.

— Καλά. Πάντως αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν ξέρω ἂν θὰ μείνωμε ἢ ὄχι. Κι' ὅπως εἶπαμε. Εἶσαι ὁ ἰδιαίτερος σωφὲρ μου. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι.

Σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὰ «Ἡνωμένα Βουστάσια». Ὁ σωφὲρ ἐσπευσε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα γιὰ νὰ κατέβῃ ὁ «κύριος», μπροστὰ στὸν ὁποῖο ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι. Κατόπιν ἐνεφανίσθη μιὰ πεταχτὴ καὶ κουνιστὴ μικροῦλα, ἡ ὁποία κάρφωσε τὰ γεμάτα συγκίνησι βλέμματά της στὸ πολυτελέστατο αὐτοκίνητο. Θαῦμα...

Ὁ σωφὲρ στεκόταν σούζα, περιμένοντας διαταγές.

— Τί λὲς χρυσῆ μου, πᾶμε ὡς τὴν Κηφισιά; ρώτησε ὁ δανδῆς.

— Καὶ δὲν πᾶμε;

Ἔρριξε ἕνα τελευταῖο συνολικὸ βλέμμα στὴν περίφημη λιμουζίνα καὶ ξάπλωσε στὴν ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα σὰν ἀστέρι τοῦ Χόλλυγουντ. Κάθησε κι' ὁ ἄλλος στὰ δεξιά της κι' ἀμέσως διέταξε μὲ ὕφος μπλαζέ:

— Κηφισιά...

— Μάλιστα, κύριε, ἔκανε μὲ τὴν πρέπουσα εὐλάβεια ὁ σωφέρ.

Στὸ δρόμο ὁ «κύριος» τοῦ αὐτοκινήτου ἦταν ὅλο γκρίνια. Τὰ εἶχε μὲ τὸν σωφὲρ «του».

— Δὲν σοῦ εἶπα νὰ πᾶς τὸ ἀμάξι γιὰ γρασσάρισμα;

— Τὸ πήγα, κύριε...

— Δὲν σοῦ εἶπα πὼς θέλουν κύτταγμα τὰ φρένα; Ὅλο τοῦ κεφαλιοῦ σου κάνεις σωφέρ. Θὰ μοῦ χαλάσῃς τὸ ἀμάξι. Δὲν θὰ τὰ πᾶμε καλά...

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε... ἐτραύλισε ὁ σωφέρ, δὲν πρόλαβα νὰ φροντίσω τὸ ἀμάξι, γιατὶ ἀρρώστησε ἡ πεθερά μου.

— Μπᾶ τὴν καϋμένη. Περαστικά της...

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἡ μικρὴ ὅλο καὶ χάϊδευε τὰ βελοῦδα τοῦ αὐτοκινήτου.

Κάποτε ἔφτασαν στὴν Κηφισιὰ καὶ σταμάτησαν μπροστὰ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστὰ ξενοδοχεῖα τοῦ προαστείου. Ὁ σωφέρ, κατὰ τὰ συμφωνημένα, ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὴ νέα καὶ στὸν «κύριό» του καὶ περίμενε διαταγές.

— Νὰ σᾶς περιμένω, κύριε;

—Ὄχι, νὰ φύγῃς καὶ θὰ σοῦ τηλεφωνήσω ἐγὼ τί ὥρα θὰ ἔλθῃς νὰ μᾶς πάρῃς.

— Μάλιστα, κύριε...

Κάποια στιγμὴ ποὺ ἀπομακρύνθηκε ἡ μικρή, ὁ ψευτοϊδιοκτήτης εἶπε στ' αὐτὶ τοῦ σωφέρ:

— Τώρα θὰ βροῦ τρόπο νὰ σοῦ πληρώσω τὴν κοῦρσα. Ἑβδομήντα πέντε χιλιάδες δὲν εἴπαμε; Σὲ παρακαλῶ μόνο νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃς ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα πὼς τὸ αὐτοκίνητο ἔπαθε μιὰ σοβαρὴ βλάβη καὶ δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ ἔλθῃς...

—Ἐν τάξει.

Ὕστερα ὁ ψευτοϊδιοκτήτης πῆρε πόζα καὶ ρώτησε — μπροστὰ στὸ κορίτσι βέβαια:

— Δὲν μοῦ λὲς σωφέρ, θέλεις τίποτα λεφτά; Ἔχουμε κανένα ἔξοδο;

Ὁ σωφὲρ ξερόβηξε καὶ ἀπάντησε:

— Βέβαια καὶ θέλω, κύριε. Πρέπει νὰ μοῦ δώστε... 300 χιλιάδες νὰ πληρώσω τὸ γκαράζ γιὰ τὶς ἐπισκευές. Πρέπει νὰ τὰ πληρώσουμε ἀμέσως.

Ὁ δανδῆς πῆγε νὰ παραφρονήσῃ.

— Τί εἶπες βρέ; 300 χιλιάδες;

— 300 κύριε. Οὔτε μιὰ πεντάρα λιγώτερο. Δὲν μᾶς κάνει σκόντο ὁ... ἀφιλότιμος ὁ μάστορης.

Τὰ πράγματα περιεπλάκησαν. Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε σωτηρία γιὰ τὸν ψευτοϊδιοκτήτη. Ἢ ἔπρεπε νὰ ἀποκαλυφθῇ ἡ ἀπάτη, ἢ νὰ πληρώσῃ τὶς 300 χιλιάδες. Μὲ συντριβὴ καρδίας προτίμησε τὸ δεύτερο. Μέτρησε 15 καινούργια εἰκοσαχίλιαρα ἀπὸ τὰ 25 ποὺ εἶχε ἐν ὅλῳ γιὰ τὰ ἐνδεχόμενα τῆς βραδυᾶς. Ὕστερα συνέχισε τὸ ρόλο του, ἀλλὰ ὄχι μὲ τὸ πρὸ τῆς πληρωμῆς ἀγέρωχο ὕφος:

—Ἄκουσε, παιδί μου, εἶπε στὸ σωφὲρ ρίχνοντάς του μιὰ ματιὰ δολοφονική, πήγαινε τώρα καὶ γάρθῃς νὰ μᾶς πάρῃς μετὰ 2 ὧρες. Πέρνα νὰ πληρώσῃς καὶ τὸ γκαράζ.

Ὁ σωφὲρ δὲν ξαναπέρασε. Τοῦ τηλεφώνησε μετὰ μιὰ ὥρα:

— Μὲ συγχωρεῖς... ἀφεντικό, ἀλλὰ τὸ ἀμάξι ἔπαθε ζημιές. Κύτταξε νὰ γυρίσῃς μὲ τὸ λεωφορεῖο. Καὶ πρόσεχε τό... κορίτσι.

Δὲν ξέρω τὸ τέλος τοῦ δράματος. Δὲν τὸ ξέρει οὔτε ὁ σωφὲρ ποὺ μοῦ ἀφηγήθηκε αὐτὴ τὴν ἱστορία.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

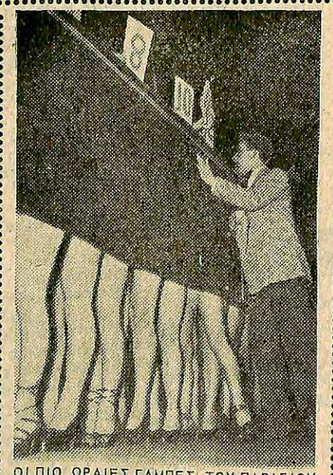

ΟΙ ΠΙΟ ΩΡΑΙΕΣ ΓΑΜΠΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Στὴν αἴθουσα «Βαγκράμ» ἔγινε πρὸ ἡμερῶν ἕνας διαγωνισμὸς γιὰ νὰ ἀναδειχθοῦν οἱ «πιὸ ὡραῖες γάμπες τοῦ Παρισιοῦ». Ἡ φωτογραφία αὐτὴ πάρθηκε τὴν ὥρα τοῦ διαγωνισμοῦ, ἐνῶ οἱ γάμπες παρελαύνουν πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα ποὺ κρύβει τὰ σώματα τῶν διαγωνιζομένων, γιὰ νὰ μὴν ἐπηρεαστοῦν ἀπ' αὐτὰ οἱ ψηφοφόροι.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Η παρδιά της Μανάς

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ!

Στην κλινική τοῦ καθηγητοῦ Φώτου Λύγερη γεννιοῦν τὴν ἴδια νύχτα ἀγόρια οἱ γυναίκες δύο ἀδελφῶν, ὁ Κορίννα σύζυγος τοῦ Πάνου Κράβερα καθηγητοῦ κι' αὐτοῦ κι' ἡ Μαριέττα, σύζυγος τοῦ Θέμου Κράβερα. Οἱ δυὸ μητέρες εἶνε εὐτυχισμένες. Κι' σὐτὴ τὴ νύχτα, ἡ Κορίννα, κρατῶντας τὸ μωρό της κοντά της, συλλογίζεται τὰ περασμένα. Κόρη τοῦ διαπρεποῦς δικηγόρου Λέοντος Καντίδη, θυμᾶται τὰ μεγαλεῖα τῆς οἰκογενείας της ὅταν ὁ πατέρας της πολιτεύθηκε κι' ἔγινε ὑπουργός. Μὰ ἀπότυχε κατόπιν στὶς ἐκλογὲς κι' ἄρχισαν δύσκολες μέρες. Ἡ Κορίννα εἶχε πάρει τὸ δίπλωμά της ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο κι' ἐργαζόταν ὡς δικηγόρος. Ἔξυπνη κι' ὡραία, ὅπως ἦταν, εἶχε καλὴ πελατεία. Ὁ Πάνος Κράβερας τὴν ἀγαποῦσε, μὰ δειλὸς ὅπως ἦταν, δίστασε νὰ τῆς τὸ πῆ. Κι' ἔβαφνα μιὰ μέρα ἡ Κορίννα ἐνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾶ μὲ ξεχωριστὴ συγκίνησι. Ὁ ἴδιος ὁ Πάνος Κράβερας τῆς σύστησε τὸν καθηγητὴ Φῶτο Λύγερη ἄντρη ὡραῖο καὶ γοητευτικό.

Ὁ Λύγερης βρίσκει ὡραία τὴν Κορίννα καὶ νοιώθει γι' αὐτὴ μεγάλη συμπάθεια. Καὶ ἡ καρδιὰ τῆς Κορίννας ἀρχίζει νὰ χτυπᾶ γι' αὐτόν. Στὸ μεταξύ, ὁ Πάνος Κράβερας, τῆς λέει πῶς τὴν ἀγαπάει καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν κάνη γυναίκα του. Ἡ Κορίννα δὲν τοῦ δίνει ὁριστικὴ ἀπάντησι. Οἱ γονεῖς της βρίσκουν τὸν Κράβερα καλὸ γαμπρό. Μὰ ἡ Κορίννα δὲν ἀγαπάει τὸν φιλάσθενο καὶ καθόλου ὡραῖο αὐτὸν ἄντρα. Καὶ σὲ λίγες μέρες τοῦ δίνει ἀρνητικὴ ἀπάντησι. Ὁ Κράβερας δὲν ἀπελπίζεται. Θὰ περιμένῃ...

3ον

Τοῦ χαμογέλασε, ἄθελά της, ἐνθαρρυντικά. Τὸν λυπόταν τώρα καθὼς τὸν ἔβλεπε ἔτσι, κατακόκκινον ἀπὸ τὴν ἀγωνία, νὰ περιμένῃ κάποια λέξι ἀπὸ τὰ χείλη της ποὺ θὰ τοῦδινε ἐλπίδα. Καὶ πρόσθεσε:

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ βιαστῆτε. Καμμιὰ φορὰ ὁ ἄνθρωπος συνηθίζει σὲ μιὰ ἰδέα.

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια χώρισαν.

Πρῶτες ἐλπίδες

Πέρασαν πολλὲς ἡμέρες. Κάτι ἔσφιγγε τὴν καρδιὰ τῆς Κορίννας, ὅσο συλλογιζόταν τὴν πρότασι ποὺ ἀπέρριψε. Ἀλλὰ πιὸ πολὺ ἡ καρδιὰ της σφιγγόταν στὴ σκέψι πὼς ὁ Φῶτος Λύγερης δὲν εἶχε φανῆ καθόλου τὸν τελευταῖο καιρό.

Κι' ἄξαφνα, μιὰ μέρα, καθὼς ἔτρεχε βιαστικὴ γιὰ τὸ δικαστήριο, ἔχοντας μονάχα τὶς ὑποθέσεις της στὸ μυαλό της, ἔπεσε σχεδὸν ἀπάνω του.

Αὐτὸς γέλασε πλατειά, καὶ τῆς ἔκλεισε τὸ δρόμο μὲ τὰ χέρια του.

— Ποῦ τρέχεις; Ποῦ τρέχεις ἔτσι; Ἐπιτρέπεται μιὰ κοπέλλα τόσο ὄμορφη, νὰ τρέχη ἔτσι στὸ δρόμο; τῆς φώναξε.

Σαστισμένη, ὅπως πάντα ὅταν τὸν ἔβλεπε, τοῦ ἀποκρίθηκε στὴν ἀρχὴ μὲ ταραχή:

— Ἄ, σεῖς εἴσαστε, κύριε Λύγερη!... Μὲ συγχωρεῖτε, βιάζομαι...

Αὐτὸς ὅμως στεκόταν πάντα μπροστά της.

— Δὲν σᾶς ἀφήνω νὰ φύγετε, τῆς εἶπε, χαμογελαστὸς πάντα. Σταθῆτε νὰ μιλήσουμε λίγο.

— Κύριε καθηγητά, δὲν σᾶς περιμένουν σήμερα στὴν κλινικὴ τὰ μωρὰ σας; τὸν ρώτησε.

— Μοῦδωσαν ἄδεια, ἀποκρίθηκε αὐτὸς μ' ἐτοιμότητα. Ξέρετε, τὰ μωρὰ ἔχουν διαίσθησι. Φαίνεται διατηροῦν ἀγγελικὲς ἰδιότητες κάμποσον καιρὸ ὅταν ἔρχονται στὴ γῆ. Μοῦδωσαν λοιπὸν ἄδεια ν' ἀργήσω λιγάκι, ἐπειδὴ μάντεψαν πὼς θὰ εἶχα σήμερα τὴν πιὸ ὡραία συνάντησι ποὺ μποροῦσα νὰ ὀνειρευτῶ.

— Οἱ δικοί μου οἱ πελάτες ὅμως, εἶπε αὐτὴ στὸν ἴδιο τόνο, δυστυχῶς, δὲν ἔχουν οὔτε προφητικὲς οὔτε ἀγγελικὲς ἰδιότητες. Κι' ἔτσι δὲν μποροῦν νὰ μαντέψουν τὸ λόγο ποὺ θὰ μὲ κάνη νὰ καθυστερήσω ἀπὸ τὸ δικαστήριο. Γι' αὐτό, μὲ λύπη μου σᾶς ἀφήνω.

— Τότε ἂς πᾶμε μαζὶ στὸ δικαστήριο! τῆς εἶπε, καὶ πέρασε ἀπότομα τὸ χέρι του στὸ μπράτσο της.

Τὴν περίμενε πολλὴ ὥρα. Τὴν ἄκουσε ν' ἀγορεύῃ. Κι' ἔπειτα, ἄρχισε τοὺς θαυμασμούς.

— Μένω μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό! Δὲν φανταζόμουν πὼς μπορεῖ νὰ ὑπάρχη αὐτὸς ὁ ἀφύσικος συνδυασμὸς στὸν κόσμο. Ὁμορφιὰ κι' ἐξυπνάδα σὲ μιὰ γυναῖκα, ἑνωμένες.

— Αὐτὸ εἶνε προσβλητικὸ γιὰ τὶς γυναῖκες, παρατήρησε αὐτή.

— Τί μᾶς νοιάζει γιὰ ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες τοῦ κόσμου; Ἐσὺ μιὰ φορὰ εἶσαι αὐτὸ τὸ σπάνιο φαινόμενο.

Χωρὶς νὰ τὴ ρωτήσῃ, τὴν πῆγε κατόπιν καὶ κάθησαν σ' ἕνα κοσμικὸ ζαχαροπλαστεῖο. Μιλοῦσαν κι' οἱ δυό τους σὲ τόνο εὔθυμο, πειραχτικό. Ἡ Κορίννα ἐνοιωθε πὼς ἡ καρδιά της ἀλάφρωνε κοντά του, πὼς τὸ πνεῦμα της σπινθηροβολοῦσε.

Ὅταν σηκώθηκαν νὰ φύγουν, τὴ ρώτησε:

— Πότε θὰ σὲ ξανοδῶ;

Τὰ μάτια του, καθὼς τὴν κύτταζε τὴν ζάλιζαν, τὴ σάστιζαν.

— Δὲν ξέρω, τοῦ ἀποκρίθηκε ἁπλὰ καὶ λίγο τσαχπίνικα. Ποτέ!

—Ἐλᾶτε τώρα, ἀφῆστε τ' ἀστεῖα. Δὲν καταλαβαίνετε πὼς ἐπιθυμῶ νὰ βλεπόμαστε συχνά;

Δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ τοῦ φέρῃ ἀντίρρησι κι' ὥρισαν νὰ συναντηθοῦνε σὲ δυὸ μέρες στὸν κινηματογράφο.

Ἀπὸ τότε ἡ ζωή της ἄλλαξε. Ὁ Φῶτος Λύγερης πῆρε στὴν καρδιά της τὴν πρώτη θέσι. Δὲν τῆς μιλοῦσε φανερὰ γι' ἀγάπη. Βλέπονταν ὅμως τουλάχιστον δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα κι' ἡ Κορίννα ἐνοιωθε μιὰ ἀφάνταστη εὐτυχία κοντά του.

Στὴν ἀρχὴ δὲν μίλησε στοὺς γονεῖς της γιὰ τὴ σχέσι της αὐτή. Ἔπειτα, τὰ ἐξομολογήθηκε ὅλα στὴ μητέρα της. Ἡ κ. Ἀντιγόνη ἐνθουσιάστηκε.

— Αὐτός, μάλιστα! φώναξε. Δὲν τὸν ξέρω. Λὲν ὅμως πὼς εἶνε ἕνας ὡραιότατος ἄντρας!

— Ναί, μαμά, εἶνε πολὺ ὄμορφος, πολὺ γοητευτικός.

— Δὲν πρέπει νὰ τὸ συζητοῦμε καθόλου. Αὐτὸς ἔχει ὅλα τὰ προσόντα! Εἶνε καθηγητής, ἔχει κλινικὴ δική του, θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους μαιευτῆρες τῆς Ἀθήνας.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ μοῦ κάνη πρότασι γιὰ γάμο, ἄραγε; ρώτησε ἡ Κορίννα δειλά.

— Φυσικά. Γιὰ νὰ ἐπιδιώκη τόσο τὴ συντροφιά σου, τί ἄλλο θὰ σκέπτεται;

— Κι' ὅμως δὲν φαίνεται νὰ βιάζεται.

— Μονάχα οἱ ἐπιπόλαιοι βιάζονται.

Τὰ λόγια τῆς μητέρας της ἔδωσαν θάρρος στὴν Κορίννα κι' ἄνοιξε τὴν καρδιά της διάπλατα στὴν ἀγάπη. Πέρασαν ἔτσι κάμποσοι μῆνες. Ὁ Φῶτος Λύγερης ἔγινε πιὰ γι' αὐτὴν ἀχώριστος σύντροφος. Οἱ φίλες της, τῆς ἔλεγαν κρυφά: «ὁ ἀρραβωνιαστικός σου». Κι' αὐτὴ συγκινιόταν βαθειὰ μ' αὐτὴ τὴ γλυκειὰ λέξι.

Ὁ Φῶτος πότε - πότε τὴ ρωτοῦσε γιὰ τὴν οἰκογενειακή της κατάστασι. Ἔτσι, ἐντελῶς ξαφνικὰ τὴ ρώτησε μιὰ μέρα ἂν τὴν προικίζη καλὰ ὁ πατέρας της. Κι' αὐτή, τότε, σοβαρά, τοῦ ἔδωσε ἀρκετὲς λεπτομέρειες γιὰ τὴν οἰκονομική της κατάστασι.

Μετὰ κάμποσες ἡμέρες, πάλι, τῆς εἶπε, ξαφνικά, ἐνῶ κάθονταν στὸν κινηματογράφο:

— Κορίννα, πῆρα τὴν ἀπόφασι! Θὰ γίνῃς γυναῖκα μου!... Ἀλλὰ θὰ περιμένουμε ἀκόμα λιγάκι. Θέλω νὰ τακτοποιήσω, μέσα σὲ λίγους μῆνες, τὰ οἰκονομικά μου.

Γιατί εἶχε διαλέξει τὴ σκοτεινὴ αἴθουσα τοῦ κινηματογράφου γιὰ νὰ τῆς κάνη αὐτὴ τὴν πρότασι; Δὲν τὸ κατάλαβε ποτὲ αὐτὸ ἡ κοπέλλα. Πάντως δὲν περίμενε τὴν ἀπάντησί της. Τὴν ἤξερε, τὴ μάντευε. Τῆς ἔπιασε μονάχα τὸ χέρι, κι' ἔτσι χειροπιαστοὶ παρακολούθησαν ὡς τὸ τέλος τὴν ταινία.

Ἦταν νύχτα ὅταν βγῆκαν στὸ δρόμο. Ὁ Λύγερης τὴν κύτταξε γελαστός, καὶ τῆς εἶπε τρυφερά:

— Λοιπόν, τὰ εἴπαμε; Λίγη ὑπομονή, ἔ;...

Τὴν καληνύχτισε κοντὰ στὸ σπίτι της κι' ἔφυγε.

Τὸ χτύπημα

Δὲν μίλησε γι' αὐτὴ τὴν ἐαφνικὴ πρότασι στοὺς γονεῖς της ἡ Κορίννα. Τὴν φύλαξε στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς της σὰν γλυκὸ μυστικό. Τί νὰ τοὺς ἔλεγε ἄλλωστε; Περίμενε τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ τῆς πρότεινε ὁριστικὰ ὁ Φῶτος ν' ἀρραβωνιαστοῦνε. Κι' ἐξακολούθησαν νὰ βλέπωνται ὅπως καὶ πρῶτα.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὅμως, ὁ Φῶτος, ἄρχισε νὰ μὴν εἶνε τόσο τακτικὸς στὰ ραντεβοὺ τους. Κι' εὑρισκε διάφορες προφάσεις γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ:

— Δουλειές!... Μιὰ πελάτισσα ποῦφτασε στὴν κλινική τὴν ὥρα ποὺ δὲν τὴν περίμενα!... Μιὰ πρόωρη γέννα...

Δὲν ἦταν δὰ καὶ δύσκολο γιὰ ἕνα μαιευτῆρα νὰ βρῇ διάφορες δικαιολογίες.

Στὴν κλινική του δὲν τὴν εἶχε καλέσει ποτέ. Παραξενευόταν ἡ Κορίννα λιγάκι γι' αὐτό, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἦταν εὐχαριστημένη. Τί θἄλεγαν στὴν κλινικὴ ὅταν τὴν ἔβλεπαν, ἐφ' ὅσον δὲν μποροῦσε νὰ παρουσιάζεται σὰν ἀρραβωνιαστικιά του;...

Παραξενευόταν ἀκόμα γιὰ τὴν ἀβροτητά του ἀπέναντί της. Ποτὲ δὲν τῆς ἔκανε καμμιὰ τολμηρὴ πρότασι. Ἄκουγε νὰ λένε ἄλλα κορίτσια πὼς οἱ ἄντρες εἶνε πολὺ τολμηροί. Πὼς δυὸ φορὲς νὰ βγῇ περίπατο μ' ἕναν ἄντρα μιὰ κοπέλλα, στὴν τρίτη φορὰ σίγουρα ὁ φίλος της θὰ φανῇ πολὺ ἀπαιτητικός.

Αὐτὴ ὡστόσο γνώριζε τόσον καιρὸ τώρα τὸ γιατρό, κι' ὅμως, ὁ Φῶτος ποτὲ δὲν τόλμησε νὰ τὴν προσβάλη μὲ τέτοιες χυδαῖες ἀπαιτήσεις. Τὰ λόγια του ἦσαν βέβαια πολὺ τολμηρὰ τὶς περισσότερες φορές. Συχνὰ κοκκίνιζε ὡς τ' αὐτιὰ ἡ κοπέλλα ἀκούγοντάς τον. Ἀλλὰ μιὰ ἀνήθικη πρότασι, δὲν τῆς ἔκανε ποτέ. Τῆς ἔσφιγγε τὰ χέρια τόσο ποὺ τὴν ἔκανε νὰ πονάῃ. Καμμιὰ φορά, ἀκουμποῦσε, καθὼς τῆς μιλοῦσε στὸ σῶμα της καὶ στὸν κινηματογράφο περνοῦσε τὸ χέρι του στὴ μέση της καὶ τὴν ἔσφιγγε δυνατά.

Μὰ αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ποτὲ δὲν ζητοῦσε τίποτε περισσότερο. Οὔτε καὶ τὴν πήγαινε στοὺς περιπάτους των σὲ μέρη ἐρημικά. Οἱ συναντήσεις τους γίνονταν πάντα μέσα στὸν κόσμο.

Στὸ σπίτι της πῆγε κάμποσες φορές, σὰν οἰκογενειακὸς φίλος.

Ἡ κυρία Ἀντιγόνη ἦταν ξετρελλαμένη μαζί του, κι' ὁ Λέων Καντίδης δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα ν' ἀκούσῃ τὴν ἐπίσημη πρότασι ἀπὸ τὰ χείλη του.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν μιὰ μέρα, ὁ Λύγερης τῆς τηλεφώνησε στὸ γραφεῖο πὼς ἦταν ἀνάγκη νὰ τὴν ἰδῇ. Τοῦ ὥρισε αὐτὴ μιὰ ὥρα καὶ τὸν περίμενε ἀνυπόμονα. Ὁ Φῶτος ἔφτασε στὴν ὥρα του. Τὸ ὕφος του εἶχε μιὰ παράξενη ἐπισημότητα, μὰ φαινόταν, ὡστόσο, σὰν μουδιασμένος.

— Κορίννα, τῆς εἶπε ἀμέσως, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω... νὰ μιλήσουμε σοβαρά...

Ἔνοιωσε σφίξιμο στὴν καρδιὰ ἡ Κορίννα, ἕνα σφίξιμο ποὺ τὸ νοιώθει ἀκόμα καὶ τώρα ποὺ τὰ σκέφτεται ὅλα αὐτά. Ναί, ἀκόμα ἀνατριχιάζει καὶ νοιώθει τὴν καρδιά της νὰ παγώνῃ... Περίμενε τὰ λόγια του, μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ἀγωνία.

— Κορίννα, τῆς εἶπε, δὲν ξέρω πὼς νὰ σοῦ τὸ πῶ... Ἀλλά... νομίζω πὼς αὐτὸ ποὺ κάνω εἶνε πιὸ τίμιο... πιὸ ἀνδρικό...

Τὰ μάτια τῆς κοπέλλας μεγάλωσαν, οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς της σταμάτησαν. Ἦταν ὁλόκληρη ἕνα μεγάλο, ἕνα ζωντανὸ ἐρωτηματικό.

Ὡστόσο δὲν μιλοῦσε. Δὲν εἶχε τὴ δύναμι. Ἀγωνιοῦσε καὶ περίμενε βουβή.

—Ἀρραβωνιάστηκα!... εἶπε ὁ Λύγερης, συγκεντρώνοντας ὅλο τὸ κουράγιο του.

Καὶ ἰσυνέχισε γρήγορα - γρήγορα σὰν νὰ φοβᾶται ν' ἀκούσῃ τὴ φωνή της:

— Σ' ἀγαπῶ, Κορίννα!... Στὸ λέω μ' ὅλη μου τὴν εἰλικρίνεια καὶ σκέφου ἐσύ, τί θέλεις. Σ' ἀγαπῶ πάρα πολύ... Ἀλλά, Κορίννα, πρέπει νὰ μὲ καταλάβῃς. Πληροφορήθηκα γιὰ τὴν οἰκονομικὴ κατάστασι τοῦ πατέρα σου. Εἶνε πολὺ ἄσχημη. Κι' αὐτό, γιὰ μένα, δυστυχῶς, παίζει σπουδαιότατο ρόλο. Ξέρεις τί θὰ πῇ κλινική; Ἔξοδα, ἔξοδα ἀτέλειωτα! Ἂν παντρευόμαστε θὰ συναντοῦσα μεγάλες δυσκολίες. Ἔτσι ἀναγκάσθηκα νὰ πάρω τὴ σκληρὴ αὐτὴ ἀποφασι, σκληρή, πρὸ πάντων, γιὰ μένα, ναί, γιὰ μένα. Δὲν τὴν ἀγαπῶ διόλου τὴν κοπέλλα, ποὺ ἀρραβωνιάστηκα. Εἶνε πλούσια ὅμως, πάρα πολὺ πλούσια. Σοῦ ζητῶ συγγνώμην ποὺ σοῦ μιλάω τόσο ἐμπορικά, ἀλλὰ θὰ μπορέσω ἔτσι νὰ χτίσω ἀμέσως κι' ἄλλον ἕναν ὄροφο στὴν κλινική. Καταλαβαίνεις, Κορίννα;...

Τὰ νύχια της χώνονταν στὶς παλάμες της ἀπὸ τὴν προσπάθεια της νὰ φανῇ ψύχραιμη.

Κι' ἡ φωνή της δὲν ἔτρεμε καθὼς τοῦ ἀποκρίθηκε, ψυχρά, μ' ἀξιοπρέπεια:

— Κύριε Λύγερη, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κουράζεστε ἀραδειάζοντας ὅλες αὐτὲς τὶς δικαιολογίες. Νομίζετε πὼς μιὰ κοπέλλα σᾶς αὐτὴ τὴ στιγμή; Ναί; Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς δῶ, γιὰ κάποια ὑπόθεσι... νὰ σᾶς συμβουλευθῶ γιὰ κάτι... Νὰ περάσω τώρα σὲ λίγο; Ὄχι, νὰ μὴν ἔρθετε ἐσεῖς. Θὰ περάσω ἐγώ.

Ἀργά, ἀκούμπησε τὸ ἀκουστικό. Ἀργὰ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ γραφεῖο τοῦ ὑφηγητῆ. Τὸν βρῆκε πεσμένο μὲ τὰ μοῦτρα στὰ βιβλία του. Μόλις ἄνοιξε ὅμως τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα πετάχτηκε ὁ Πάνος ἐπάνω. Τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ χαρά.

—Ὦ, δεσποινὶς Κορίννα σὰν τὰ χιόνια! φώναξε.

Χαμογέλασε αὐτή.

— Κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ, τοῦ εἶπε. Νὰ ποὺ ἤρθα ἐπὶ τέλους!

— Αὐτὸ μὲ κάνει πολὺ εὐτυχισμένο, δεσποινίς. Καθῆστε. Εἶμαι ὅλος δικός σας.

— Κύριε Κράβερα, τοῦ εἶπε ἡ Κορίννα μὲ ὕφος σοβαρό, πρόκειται γιὰ μιὰ δύσκολη ὑπόθεσι κι' ἐγὼ θἄθελα νὰ ρωτήσω τὸν πατέρα μου, γιατὶ συχνὰ βρίσκει ἀφορμὴ νὰ γελᾶη μαζί μου ὅταν τὸν συμβουλεύομαι.

— Νὰ σᾶς βοηθήσω ὅσο μπορῶ, ἀποκρίθηκε πιὸ εὐτυχισμένος τώρα ὁ Κράβερας.

Ἡ Κορίννα δὲν δυσκολύτηκε νὰ θυμηθῇ κάποια ὑπόθεσι κάπως πολύπλοκη. Κι' ὁ ὑφηγητὴς ρίχτηκε μὲ τὰ μοῦτρα νὰ τῆς τὴν ξεδιαλύνῃ.

Κάθησαν ἔτσι ὧρες μαζί, στὸ γραφεῖο του, τόσο ποὺ στὶς ἑντεκα πετάχτηκε ἀνήσυχος.

— Ξεχαστήκαμε! φώναξε. Ἔχω παράδοσι στὸ Πανεπιστήμιο.

Ἔβαλε βιαστικὰ τὰ βιβλία του στὸ χαρτοφύλακα καὶ πρόσθεσε:

— Πρέπει νὰ φύγω. Περιμένω μιὰ εὐχάριστη εἴδησι αὐτὲς τὶς ἡμέρες.

Τὰ μάτια τῆς Κορίννας φωτίστηκαν.

— Θὰ γίνῃς καθηγητής;

—Ἔχω πολλὲς πιθανότητες! τῆς εἶπε, κι' ἔκανε νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ.

— Θαρθῶ κι' ἐγὼ στὸ Πανεπιστήμιο! τοῦ εἶπε. Ἔχω ἐπιθυμήσει νὰ σ' ἀκούσω νὰ διδάσκῃς.

Κοκκίνισε αὐτὸς πιὸ πολύ, καὶ σιωπηλὰ πῆραν τρέχοντας τὸ δρόμο γιὰ τὸ Πανεπιστήμιο.

Τὸν κύτταζε προσεκτικὰ ὅλη τὴν ὥρα ποὺ παρέδιδε. Πίεζε τὸν ἑαυτό της προσπαθώντας νὰ τοῦ βρῇ προτερήματα. Καὶ στὸ τέλος, τὸ κατάφερε.

Δὲν ἦταν λοιπὸν καὶ τόσο ἄσχημος. Τὸ δέρμα του βέβαια εἶχε μιὰ ἀρρωστιάρικη χλωμάδα, ἡ μύτη του ἦταν κάπως μεγάλη καὶ γαψιή, καὶ τὰ μάτια του μυωπικά.

Τὰ δόντια του ὅμως ἦσαν ὡραῖα, καθὼς χαμογελοῦσε κάθε τόσο ἔξυπνα, καὶ πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά, τὰ μυωπικά του μάτια εἶχαν πότε - πότε κάτι ἀστραπὲς πούδειχναν τὸν ἀνώτερο πνευματικὸ ἄνθρωπο. Ναί, δὲν ἦταν καὶ τόσο ἄσχημος. Μονάχα, τὸ σῶμα του ἦταν ἀδύνατο καὶ κοντό. Ἡ Κορίννα τὸν περνοῦσε στὸ ἀνάστημα. Κοντά της θὰ φαινόταν νάνος. Κανένας δὲν θὰ τοὺς ἔβλεπε σὰν ζευγάρι ταιριασμένο.

Πάλευαν μέσα της οἱ γνῶμες. Τὴ μιὰ στιγμὴ ἡ λογικὴ νικοῦσε.

«Εἶνε πολὺ καλός. Κύτταξε πῶς τὸν παρακολουθοῦνε, πῶς τὸν ἀκοῦνε, πῶς τὸν σέβονται! Τί ἄλλο θέλεις; Ὁ ἄλλος, ὁ ὄμορφος ὁ πιὸ πλούσιος, θέλει προῖκα ἀτράνταχτη. Κατὰ βάθος ἐκεῖνος δὲν σ' ἀγαπάει. Ἐνῶ αὐτὸς εἶνε ἀληθινὰ ἐρωτευμένος μαζί σου. Αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ τέλειος, ὁ ἰδανικὸς σύζυγος γιὰ σένα. Αὐτὸς θὰ σοῦ συγχωρήσῃ ὁποιοδήποτε λάθος σου, θὰ πονέσῃ μὲ τὸν πόνο σου, θὰ χαρῇ μὲ τὴ χαρά σου. Αὐτὸς θὰ θἄχῃ ἀπαίτησι παρὰ νὰ εἶσαι ἡ πιστὴ σύντροφος τῆς ζωῆς του καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾶς. Ἐνῶ ὁ ἄλλος; Χιλιάδες κοπέλλες καὶ παντρεμένες εἶνε ἐρωτευμένες μαζί του. Ὅλες τὸν τριγυρνάνε γοητευτικές, προκλητικές. Ὅλες θὰ κυττοῦσαν νὰ στὸν πάρουν. Κι' αὐτὸς σίγουρα κάποτε θὰ σὲ βαρυόταν. Δὲν πρέπει νὰ λυπᾶσαι ποὺ τὸν ἔχασες. Ὁ Πάνος Κράβερας εἶναι καλύτερος γιὰ σύζυγος».

Μὰ μιὰ ἄλλη φωνὴ τῆς τὰ ἀνέτρεπε ὅλα αὐτά:

«Δὲν ὑπάρχει μονάχα ἡ λογικὴ στὸν κόσμο. Μὲ τὸν Φῶτο θὰ δάκρυζες ἴσως πολλὲς φορές. Ἀλλὰ μιὰ στιγμὴ εὐτυχίας μαζί του θ' ἄξιζε ὁλόκληρης ζωῆς εὐτυχία μὲ τὸν Πάνο. Τώρα ἐκεῖνον τὸν ἔχασες. Εἶνε λόγος αὐτὸς νὰ σκλαβώσῃς τὰ νειάτα στὴ σεσι της, γιατὶ καταλάβαινε πὼς τὰ πόδια της δὲν τὴν κρατοῦσαν νὰ σηκωθῇ. Ἔπειτα, λίγο τὸ αἷμα, καθὼς τῆς φλόγιζε τὰ μάγουλα κι' ἀνέβαινε στὸ κεφάλι της, τῆς ἔφερε ἕναν τρομερὸ θυμό. Λέξεις πικρές, καυστικὲς ἔρχονταν στὸ μυαλό της, μὰ τὰ χείλη της δὲν τὶς πρόφεραν:

«Αὐτὸ ἦταν ἄτιμο! Γιατί τόκανες;... Μ' ἀγάπησε ἄραγε ποτέ; Καὶ τότε πῶς μπόρεσε νὰ συλλογιστῇ τὸ χρῆμα;... Ἂν πάλι δὲν μ' ἀγάπησε ποτέ, γιατί μὲ κορόϊδεψε;... Τί κέρδισε μὲ τὸ νὰ μοῦ βάλη στὴν καρδιὰ τόσες ἐλπίδες;... Γιατί... γιατί τόκανε αὐτό;...»

Πέρασε κι' ἀπὸ αὐτὴ τὴν τρικυμία τοῦ θυμοῦ χωρὶς νὰ κλάψῃ. Κι' ἔπειτα, τὸ μυαλό της, καθαρὸ πιά, πῆρε ἄλλο δρόμο.

«Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τοῦ δείξω πὼς δὲν πόνεσα, σκέφθηκε. Προτιμῶ νὰ πεθάνω παρὰ νὰ καταλάβῃ πὼς μοῦ κόστισε ἡ προδοσία του...»

Σηκώθηκε ἀπότομα πλησίασε μηχανικὰ στὸ τηλέφωνο καὶ πῆρε τὸν ἀριθμὸ τοῦ Πάνου Κράβερα.

— Κύριε Κράβερα, τοῦ εἶπε, ὅσο πιὸ ἁπλὰ μποροῦσε. Βρισκόσαστε στὸ γραφεῖο σας αὐτὴ τὴ στιγμή; Ναί; Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς δῶ, γιὰ κάποια ὑπόθεσι... νὰ σᾶς συμβουλευθῶ γιὰ κάτι... Νὰ περάσω τώρα σὲ λίγο; Ὄχι, νὰ μὴν ἔρθετε ἐσεῖς. Θὰ περάσω ἐγώ.

Ἀργά, ἀκούμπησε τὸ ἀκουστικό. Ἀργὰ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ γραφεῖο τοῦ ὑφηγητῆ. Τὸν βρῆκε πεσμένο μὲ τὰ μοῦτρα στὰ βιβλία του. Μόλις ἄνοιξε ὅμως τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα πετάχτηκε ὁ Πάνος ἐπάνω. Τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ χαρά.

—Ὦ, δεσποινὶς Κορίννα σὰν τὰ χιόνια! φώναξε.

Χαμογέλασε αὐτή.

— Κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ, τοῦ εἶπε. Νὰ ποὺ ἤρθα ἐπὶ τέλους!

— Αὐτὸ μὲ κάνει πολὺ εὐτυχισμένο, δεσποινίς. Καθῆστε. Εἶμαι ὅλος δικός σας.

— Κύριε Κράβερα, τοῦ εἶπε ἡ Κορίννα μὲ ὕφος σοβαρό, πρόκειται γιὰ μιὰ δύσκολη ὑπόθεσι κι' ἐγὼ θἄθελα νὰ ρωτήσω τὸν πατέρα μου, γιατὶ συχνὰ βρίσκει ἀφορμὴ νὰ γελᾶη μαζί μου ὅταν τὸν συμβουλεύομαι.

— Νὰ σᾶς βοηθήσω ὅσο μπορῶ, ἀποκρίθηκε πιὸ εὐτυχισμένος τώρα ὁ Κράβερας.

Ἡ Κορίννα δὲν δυσκολύτηκε νὰ θυμηθῇ κάποια ὑπόθεσι κάπως πολύπλοκη. Κι' ὁ ὑφηγητὴς ρίχτηκε μὲ τὰ μοῦτρα νὰ τῆς τὴν ξεδιαλύνῃ.

Κάθησαν ἔτσι ὧρες μαζί, στὸ γραφεῖο του, τόσο ποὺ στὶς ἑντεκα πετάχτηκε ἀνήσυχος.

— Ξεχαστήκαμε! φώναξε. Ἔχω παράδοσι στὸ Πανεπιστήμιο.

Ο ΣΙΩΠΗΛΟΣ «ΠΟΜΠΟΔΕΚΤΗΣ»

Τὸ «φωτόφωνο» εἶνε ἕνα νέο ραδιοηλεκτρικὸ μηχάνημα ποὺ θ' ἀντικαταστήσῃ στὸ μέλλον τοὺς στρατιωτικοὺς «πομποδέκτας». Ἐργάζεται ὡς ἑξῆς: Μιλάει κανεὶς ἀπὸ ἕνα μικρόφωνο, τὸ ὁποῖο μεταφέρει τὴ φωνὴ σὲ μιὰ εἰδικὴ λυχνία. Ἡ λυχνία αὐτή, μετατρέπει τὴ φωνὴ σὲ ἀόρατες ὑπέρυθρες ἀκτῖνες ποὺ ἀποστέλλονται πρὸς μία ὡρισμένη κατεύθυνσι μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς κατευθυνομένης κεραίας. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ἕνα δέκτης «συλλαμβάνει» τὶς ἀκτῖνες αὐτὲς καὶ τὶς μετατρέπει πάλι σὲ φωνή. Ἔτσι θὰ μποροῦν νὰ συνεννοοῦνται μεταξύ τους οἱ στρατιῶτες μιᾶς μονάδος σ' ἀποστασι 5—6 χιλιομέτρων, χωρὶς τὸ φόβο ν' ἀκουσθοῦν ἀπ' τὸν ἐχθρό.

Ενδιαφέρον

Οἱ κόττες

Ὁ Μπάρμπα - Κόλιας, φοβερὸς καὶ τρομερὸς ρημαχτὴς τῶν ὀρνιθώνων, πρόκειται νὰ δώσῃ λόγο στὸ δικαστήριο γιὰ τὴ λεηλασία ἑνὸς κοττετσιοῦ τοῦ χωριοῦ του.

— Ποῦ εἶνε ὁ δικηγόρος σου, κατηγορούμενε; τὸν ρωτάει ὁ Πρόεδρος.

— Δὲν μοῦ χρειάζεται δικηγόρος, κύρ' Πρόεδρε, ἀπαντᾶ, ὀρθὰ - κοφτά, ὁ Κόλιας.

— Μὰ πρέπει νὰ ἔχῃς δικηγόρο. Θὰ ὁρίσω ἐγὼ ἕναν γιὰ νὰ σὲ ὑπερασπιστῇ.

—"Οχι, ὄχι, κύρ' Πρόεδρε! ξεφωνίζει ἐντρομος ὁ χωρικός. Μὴ μὲ μπλέκετε μὲ δικηγόρους, ἔτσι νὰ χαρῆτε τὴ θέσι σας!...

— Γιατί; ρωτᾶ μὲ δικαιολογημένη ἀπορία ὁ Πρόεδρος. Δὲν πρόκειται ἄλλωστε νὰ πληρώσῃς...

— Νὰ σοῦ πῶ, κύρ' Πρόεδρε, τοῦ ἐξηγεῖ ἐμπιστευτικὰ ὁ Μπάρμπα - Κόλιας, προτιμῶ

σου, νὰ δέσῃς ὅλη σου τὴ ζωὴ μ' ἕναν ἄντρα ποὺ ποτὲ δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ τὸν ἀγαπήσῃς ἀληθινά; Εἶνε λόγος αὐτὸς γιὰ νὰ βιαστῇς νὰ πῇς ἕνα ναὶ κι' ἀργότερα νὰ μετανοιώσῃς;»

Ὅσο βαστοῦσε ἡ παράδοσις, τόσο τὸ μυαλὸ της δούλευε ἐντατικά.

Ἐπὶ τέλους τέλειωσε τὸ μάθημα. Ὁ Πάνος πῆγε κοντά της γρήγορα-γρήγορα.

— Μήπως σὲ κούρασα; τὴ ρώτησε. Δὲν ξέρω. Μοῦ φαίνεται πὼς ἤμουν ταραγμένος σήμερα, δὲν ἤμουν ἀπολύτως κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου.

— Εὐχαριστήθηκα πάρα πολύ! τοῦ ἀποκρίθηκε αὐτή.

Βγῆκαν ἔξω μαζί. Ἡ Ἀθήνα τοῦ Νοέμβρη ἦταν γεμάτη θαλπωρὴ ποὺ ἔμπαινε μέσα στὶς καρδιές, ἔδινε θάρρος κι' αἰσιοδοξία.

Περπατοῦσαν μαζί, καὶ φλυαροῦσαν σὰν μεγάλα παιδιά. Ἡ εὐτυχία τοῦ Πάνου ἦταν συγκινητική. Δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς πῇ λέξι γι' ἀγάπη βέβαια. Ἀλλὰ κάθε του κίνησι, κάθε του ματιά, κάθε του λέξι, ἔδειχνε τὴν εὐτυχία ποὺνοιωθε νὰ βρίσκεται ἔτσι κοντά της.

Ἡ αἰσιοδοξία νίκησε ὅλα τὰ ἐμπόδια μέσα στὴν καρδιὰ τῆς κοπέλλας, ἀνέτρεψε ὅλες τὶς ἐπιφυλάξεις της.

«Εἶνε τόσο δειλός!... συλλογιζόταν μὲ λύπη. Ἐγὼ πρέπει νὰ τοῦ δώσω θάρρος. Ἀλλοιῶς ποτὲ δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ μὲ ρωτήσῃ τίποτε».

— Τί ὡραία μέρα!... ἀναστέναξε ἔξαφνα. Δὲν εἶνε μέρα γιὰ κλείσιμο στὸ σπίτι σήμερα.

— Μέρα ποὺ σὲ κάνει νὰ νοσταλγῇς τὸ ὕπαιθρο, συμφώνησε αὐτός.

— Ἀληθεια! φώναξε ἡ κοπέλλα. Τὶ ὡραῖα ποὺ θὰ ἦταν ἕνας περίπατος στὸ Φάληρο σήμερα!

Γύρισε καὶ τὴν κύτταξε δειλά. Γέλασε ἡ Κορίννα καὶ φώναξε:

— Τί κουτοὶ ποὺ εἴμαστε!... Τὶ μᾶς ἐμποδίζει νὰ πραγματοποιήσουμε μιὰ τόσο εὔκολη ἐπιθυμία;

— Κορίννα! εἶπε ὁ ὑφηγητὴς δειλά, ἂν πραγματικὰ ἔχεις τὴν ἐπιθυμία αὐτή, θὰ τολμοῦσα νὰ σοῦ προτείνω... νὰ πηγαίναμε μαζὶ νωρὶς τ' ἀπόγεμα στὸ Φάληρο.

Γύρισε καὶ τὸν κύτταξε μὲ μάτια γελαστά.

— Μὰ βέβαια! φώνεξε ἁπλᾶ. Ὡραία ἰδέα! Περίφημη! Θέλεις νὰ πᾶμε νὰ φᾶμε γρήγορα γρήγορα καὶ νὰ συναντηθοῦμε στὶς τρεῖς στὴ στάσι;

—Ὠ... ναί... ναί... Εἶμαι, ἀλήθεια, πολὺ εὐχαριστημένος !... φώναξε αὐτὸς καὶ χώρισαν.

Μπροστὰ στὴν ὀλόφωτη θάλασσα

Ντύθηκε ὡραῖα, μὲ τὸ κομψὸ γαλάζιο ταγιέρ της ἡ Κορίννα καὶ κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη, καθὼς ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἦταν ἀλήθεια πολὺ ὁμοιφη.

Τὸ στήθος της φούσκωσε ξαφνικά, σ' αὐτὴ τὴ διαπίστωσι καὶ τὰ μάτια της βούρκωσαν. Θυμήθηκε τὸν ἄλλον. Ἀλλὰ ἔπνιξε τὸ λυγμὸ πρὶν ἀνέβῃ στὰ χείλη της, καὶ τράβηξε μὲ βῆμα ζωηρὸ στὴ στάσι.

Ἐκεῖνος τὴν περίμενε ἐκεῖ, μὲ τὴν εὐτυχία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ Φάληρο περπάτησαν κάμποση ὥρα κι' ἔπειτα κάθησαν σ' ἕνα ἀπόμερο καφενεδάκι. Μίλησαν γιὰ διάφορα ζητήματα κι' ἔπειτα οἱ γλῶσσες τους δέθηκαν ἀπότομα.

Ἡ κοπέλλα περίμενε νὰ τῆς μιλήσῃ γι' ἀγάπη. Μὰ αὐτὸς δίστασε. Ὥσπου, σὲ μιὰ στιγμὴ νίκησε τοὺς φόβους του.

— Κορίννα... ψιθύρισε δειλά. Μήπως... μήπως σκέφθηκες καλύτερα γιὰ κεῖνο ποὺ σοῦ πρότεινα κάποτε; Μήπως;

Γύρισε καὶ τοῦ χαμογέλασε γλυκά.

— Ναὶ καὶ περίμενα αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, τοῦ ἀπάντησε.

— Πές μου λοιπὸν τὶ ἀποφάσισες.

—Ὅσο τὸ σκέπτομαι πιὸ βαθειά, τόσο καταλαβαίνω πὼς εἶνε γιὰ μένα, ἀλήθεια, μιὰ τύχη ἐξαιρετική. Τόσο καταλαβαίνω πὼς ἔσασστε ἕνας σπάνιος ἄνθρωπος....

Τῆς ἅρπαξε τὸ χέρι, μὲ μιὰ κίνησι ποὺ δύσκολα θὰ πίστευε κανεὶς πὼς μποροῦσε νὰ τὴν κάνῃ ὁ σοβαρὸς καὶ δειλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, μὲ μιὰ κίνησι τόσο ζωηρή, τόσο ἀποφασιστική.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Χ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἕνα κορίτσι ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΒΡΟΧΗ

22ον

Συγκινημένος μπῆκε ὁ Γερλένης ὁ ὑποβολέας, βαστώντας τὸ χειρόγραφο τοῦ ἔργου κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του. Προχώρησε στὴ Λίζα, καὶ τῆς εἶπε:

— Καλὴ ἐπιτυχία... Στὴν εὔχομαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά...

Ὕστερα, γύρισε στὸ συγγραφέα καὶ πρόσθεσε:

— Γιὰ σᾶς, δάσκαλε, ἡ ἐπιτυχία εἶνε παλιὰ συνήθεια... Τὸ νὰ σᾶς τὴν εὐχηθῶ, θάναι κοινότυπο...

— Σ' εὐχαριστῶ, Ἄρη... ἀπάντησε συγκινημένος ὁ Βενέτης.

— Κι' ἄκου, Λίζα... εἶπε ὁ ὑποβολέας, γυρίζοντας πάλι στὴν καινούργια πρωταγωνίστρια. Μ' ὅλο ποὺ τὸ ξέρεις ὅλο τὸ ἔργο ἀπ' ὄξω, ἐγὼ θὰ σοῦ πετάω πάντα τὶς πρῶτες λέξεις ἀπὸ κάθε φράσι... Καὶ θὰ σὲ παρακολουθῶ πάντα... Ἂν ξεχάσῃς τίποτα, θὰ στὸ φωνάξω δυὸ καὶ τρεῖς φορές...

Μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπ' ὄξω,— ἡ ἀπότομη φωνὴ τοῦ ὁδηγοῦ τῆς σκηνῆς:

— Δεσποινὶς Μαρίνη, ἕτοιμη; Ἀνοίγουμε!...

— Ναί, ἕτοιμη... ἀπάντησε ὁ Βενέτης ἀντὶ γιὰ τὴ Λίζα, ποὺ στεκόταν παγωμένη κι' ἀμίλητη.

—Ἐμπρός, κι' ὁ Θεὸς μαζί μας... εἶπε ὁ Γερλένης, κάνοντας τὸ σταυρό του.

Καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ καμαρίνι. Πίσω του, βγῆκαν ἡ Λίζα κι' ὁ Βενέτης. Μέσ' ἀπὸ μιὰ ὁμίχλη, ἡ Λίζα εἶδε ἀχνὰ τοὺς ἄλλους ἠθοποιούς, βαμμένους, ἕτοιμους — τὸ Ζεμπίνη, τὸν Ἀγγελίδη. Εἶδε καὶ τὸ Ζανῆ τὸ σκηνοθέτη, ποὺ τῆς ἔσφιξε κι' αὐτὸς τὸ χέρι:

— Θάρρος! τῆς εἶπε. Μὴν κυττάξῃς ποτὲ τὴν πλατεία... Ὕστερ' ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια, θὰ δῇς ὅτι θὰ ξεχάσῃς ὅλο τὸ τράκ, γιατὶ θ' ἀφαιρεθῇς ἀπὸ τὸ παίξιμό σου...

Ἕνας μηχανικὸς τῆς σκηνῆς ζύγωσε κρατώντας τὸ σφυρί του.

—Ἀνοίγουμε; ρώτησε τὸ Ζανῆ.

Ἐκεῖνος, ἔρριξε μιὰ βιαστικὴ ματιὰ γύρω του, τοὺς εἶδε ὅλους ἕτοιμους, τὴ ράμπα φωτισμένη, κι' ἀποκρίθηκε:

—Ἀνοίγουμε!

Ἔσκυψε ὁ μηχανικός, κι' ἐχτύπησε δυνατὰ καμμιὰ δεκαριὰ φορὲς τὸ πάτωμα. Ὕστερα δυὸ - τρεῖς, πιὸ ἀραιά. Ὕστερα μιὰ μονάχη. Σὰ σὲ ὄνειρο, ἡ Λίζα εἶδε ὅλους γύρω νὰ κάνουνε τὸ σταυρό τους. Ἔσφιξε ἄλλη μιὰ φορά, πολὺ δυνατά, τὸ χέρι τοῦ Βενέτη, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ τελευταῖο θάρρος, καὶ εἶδε μὲ τρόμο τὴ βαρειὰ βελούδινη αὐλαία ν' ἀνοίγῃ σιγὰ - σιγά...

Μόλις πρωτοβγήκε στὴ σκηνή, ἔνοιωσε μιὰ φοβερὴ ζάλη. Ὅλο αὐτὸ τὸ ἀπότομο φῶς ποὺ τῆς στράβωσε τὰ μάτια, νόμισε πὼς καρφώθηκε βαθειὰ μέσ' στὸ μυαλό της... Νόμισε πὼς θὰ πέσῃ. Ξαφνικὰ ὅμως, ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Γερλένη νὰ τῆς μουρμουρίζῃ ἀπὸ τὸ ὑποβολεῖο τὰ πρῶτα λόγια. Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, τὰ ξανάπε κι' αὐτή. Ὕστερα, εἶπε καὶ τ' ἄλλα, καὶ τ' ἄλλα... Τὸ ἔργο προχωροῦσε. Κάπου - κάπου, ἡ Λίζα, γιὰ νὰ παίρνῃ θάρρος, ἔριχνε μιὰ κρυφὴ ματιὰ πρὸς τὴ δεξιὰ κουίντα, κι' ἔβλεπε πάντα ἐκεῖ τὸ Βενέτη νὰ τῆς χαμογελᾷ δακρυσμένος, νὰ τῆς δίνῃ κουράγιο μὲ ματιές, μὲ κινήματα. Ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, ἡ Λίζα κυριάρχησε ἀπόλυτα στὴ σκηνή. Δοσμένη ὁλόψυχα στὸ ρόλο της, ἔξεχασε πὼς βρισκόταν ἀπάνω στὴ σκηνὴ τοῦ πιὸ μεγάλου θεάτρου τῆς Ἀθήνας, κι' εἶχε μπροστά της τὸ πιὸ δύσκολο, τὸ πιὸ ἀπαιτητικὸ κοινόν. Ἔγινε ἐντελῶς ἡ μικρούλα Βέρα τοῦ ἔργου, δίπλα στὸ διάσημο συγγραφέα, τὸν Κώστα Βεργῆ. Ὁ Ζερμπίνης ἔπαιζε μὲ τὴν ἄνεσι τοῦ πεπειραμένου ἠθοποιοῦ τὸ ρόλο τοῦ συγγραφέα. Ἡ πρώτη πρᾶξις κύλησε ἄνετα, ἀβίαστα. Ἡ αὐλαία ἔκλεισε μέσα σὲ μιὰ βροχὴ ἀπὸ χειροκροτήματα. Ἡ αὐλαία ξανάνοιξε μιά, δυό, τρεῖς φορές. Ἡ Λίζα βγῆκε κι' ὑποκλίθηκε ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἠθοποιούς. Τώρα, μπόρεσε νὰ κυττάξῃ θαρρετὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς πλατείας. Εἶδε ἕνα κατάμαυρο χάος, ποὺ ἀνάμεσά του κουνιόντουσαν ἕνα σωρὸ ἄσπρα σημαδάκια — τὰ χέρια τῶν θεατῶν... Φωνὲς ἀκουστήκανε:

— Τὸ συγγραφέα!... Τὸ συγγραφέα!...

Εὐτυχισμένη, ἐλαφριά, ἔτρεξε ἡ Λίζα στὴ δεξιὰ κουίντα, ἅρπαξε τὸ Βενέτη, καὶ τὸν τράβηξε στὴ σκηνή. Μόλις φάνηκε ὁ συγγραφέας, τὸ θέατρο σείστηκε ὁλόκληρο ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα...

Σὰ σὲ ὄνειρο, ἡ Λίζα ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Βενέτη νὰ τῆς ψιθυρίζῃ:

— Εἶδες ποῦχα δίκηο;...

Ἡ αὐλαία ἔπεσε. Στὴ σκηνὴ ὥρμησαν ἕνα σωρὸ ἄνθρωποι — ἠθοποιοί, δημοσιογράφοι. Ἡ Λίζα κι' ὁ Βενέτης δὲν προφταίνανε νὰ σφίγγουνε χέρια. Τρέμοντας ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ὁ Γερλένης ζύγωσε, ἄνοιξε τόπο ἀνάμεσα στὸν κόσμο, ἅρπαξε στὴν γροντας.

—Ἄσε με, καλό μου παιδί, νὰ σοῦ δώσω, ἐγὼ ὁ γέρος, τὸ φιλὶ ποὺ θ' ἄξιζε μιὰ Παρασκευοπούλου, μιὰ Βερώνη...

Ὕστερα, γυρίζοντας στὸ Βενέτη, ἔσκυψε, καὶ τοῦ φίλησε τὸ χέρι, πρὶν ἐκεῖνος προφτάσῃ νὰ τὸ τραβήξῃ.

— Γιὰ σᾶς, δάσκαλε, κάθε θαυμασμὸς εἶναι λίγος... εἶπε μὲ κομένη τὴ φωνὴ του ὁ γέρο - ὑποβολέας. Εἴσαστε ὁ μεγάλος δημιουργός... Σᾶς χρωστᾶμε, ὄχι μόνο ἕνα καινούργιο συγγραφικὸ ἀριστούργημα, ἀλλὰ καὶ μιὰ καινούργια μεγάλη, διάσημη, ἔνδοξη θεατρίνα.

— Σ' εὐχαριστῶ, καλέ μου Ἄρη.. ἔκανε μὲ συγκινημένο χαμόγελο ὁ Βενέτης.

Ὁ σκηνοθέτης μπῆκε πεζὸς καὶ πραχτικὸς ἀνάμεσα σ' ὅλες αὐτὲς τὶς συγκινήσεις:

—Ἐμπρός!... Ἀλλάζουμε σκηνικὸ γιὰ τὴ δευτέρα...

Σιγὰ - σιγά, ὅλη ἡ σκηνὴ ἄρχισε νὰ γυρίζῃ μὲ τὴν περιστροφική. Στὴ θέσι τοῦ πρώτου σκηνικοῦ, πίσω ἀπὸ τὴν κλεισμένη αὐλαία, βρέθηκε ἔτσι στημένη αὐτόματα ἡ δευτέρα πρᾶξι.

— Χτυπάω πρῶτο!... φώναξε ὁ ὁδηγὸς τῆς σκηνῆς.

— Τρέχα ν' ἀλλάξῃς... εἶπε ὁ Βενέτης στὴ Λίζα.

Ἐκείνη, τοῦσφιξε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ χέρι, τοῦ χαμογέλασε, κι' ἔτρεξε, ἐλαφριὰ σὰν πεταλούδα, πρὸς τὸ καμαρίνι της. Ὁ Βενέτης τὴν κύτταξε μελαγχολικὰ νὰ φεύγῃ. Δὲν τοῦ ζήτησε τώρα νὰ τὴ συνοδέψῃ. Δὲν εἶχε πιὰ τράκ... Εἶχε πάρει πιὰ τὸν ἀέρα τῆς σκηνῆς...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Μὲ μεγάλα ἀστέρια τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου ποὺ γνωρίστηκαν τὸ 1942, ἐνῶ γύριζαν μαζὶ τὸ φίλμ «Ὡραία περιπέτεια» ἀγαπήθηκαν καὶ ἀρραβωνιάστηκαν μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ παντρευτοῦν ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα, εἶναι τώρα στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου ὄχι μόνο δὲν προσπάθησαν νὰ ἰδωθοῦν, ἀλλὰ κι' οὔτε νὰ συναντηθοῦν. Τὰ δυὸ αὐτὰ ἀστέρια εἶναι ἡ Μισελὶν καὶ ὁ Λουῒ Ζουρντάν.

Πρὶν ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια βρίσκονταν στὶς Κάννες. Ἦσαν τρελλὰ ἐρωτευμένοι καὶ ὅταν ἔβλεπε κανεὶς τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δυό, ἤξερε πὼς καὶ ὁ ἄλλος δὲν θὰ ἦταν καὶ πολὺ μακρύά. Μέσα στὰ ὀχτὼ αὐτὰ χρόνια οἱ δυὸ νέοι πραγματοποίησαν μόνο ἕνα κοινὸ ὄνειρό τους: Νὰ φτάσουν στὸ Χόλλυγουντ.

Ὁ Λουῒ Ζουρντὰν ἔφυγε μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ γνωρίσῃ ἐκεῖ τὴ δόξα ποὺ ὁ γαλλικὸς κινηματογράφος φαινόταν νὰ τοῦ ἀρνᾶται. Καὶ κατάφερε πραγματικὰ νὰ γίνῃ διάσημος.

Ἡ Μισελὶν ἀντιθέτως ποὺ ἐγκατέλειψε τὴ Γαλλία, ἐνῶ εἶχε φτάσει στὸ ζενίθ τοῦ θριάμβου της, δὲν κατώρθωσε ἀκόμα νὰ σημειώσῃ οὔτε μιὰ ἀμερικάνικη ἐπιτυχία. Γύρισε ἕνα μόνο φίλμ, τὴ «Μεγάλη πτῶσι» ποὺ δὲν προεβλήθη ἀκόμα. Θὰ ἐπιτύχῃ στὸ Νέο Κόσμο ὅπως πέτυχε στὸν Παλαιό; Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ μιὰ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα αὐτό. Οἱ Ἀμερικανοὶ πάντως ποὺ τὴν εἶδαν στὸ γαλλικὸ φίλμ «Φλογισμένα νειάτα» εἶναι κατενθουσιασμένοι μαζί της.

Πρὸς τὸ παρόν, τὸ Χόλλυγουντ ἀνέτρεψε τοὺς ὅρους: Ὁ Ζουρντὰν θριαμβεύει, ἐνῶ ἡ Μισελὶν μένει στὴν ἀφάνεια. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως μέσα σὲ μερικοὺς μῆνες νὰ τὸν φτάσῃ καὶ μάλιστα νὰ τὸν ξεπεράσῃ.

Ὁ Λουῒ, ἢ μὲ τὸ πραγματικό του ὄνομα, ὁ Πιὲρ Ζάντρ, εἶναι κατὰ ἕνα χρόνο μεγαλύτερος ἀπ' τὴ Μισελίν. Γεννήθηκε στὴ Μασσαλία στὶς 19 Ἰουνίου 1921. Ἐνῶ ἡ Μισελὶν Πρέλ, ἢ μὲ τὸ πραγματικό της ὄνομα Μισελὶν Σανού, γεννήθηκε στὸ Παρίσι στὶς 20 Αὐγούστου 1922.

Καὶ οἱ δυὸ προέρχονται ἀπὸ αὐτὲς οἰκογένειες ἀρκετὰ πλούσιες. Ἐξεδήλωσαν δὲ πολὺ νέοι ἀκόμα, τὴν ἐπιθυμία νὰ παίξουν στὸ θέατρο, ἔχοντας πεποίθησι στὸ ταλέντο τους.

Ὁ πατέρας τοῦ Ζουρντὰν, ἦταν ἰδιοκτήτης ἑνὸς μεγάλου ξενοδοχείου στὶς Κάννες κι' ἔστειλε τὸ Λουῒ νὰ σπουδάσῃ στὸ Λονδίνο καὶ στὴν Κωνσταντινούπολι. Στὰ 17 του χρόνια, ὁ Λουῒ βρισκόταν στὸ Παρίσι. Στὴν ἀρχὴ ὁ σκηνοθέτης Μὰκ Ἀλλεγκρὲ τὸν πῆρε γιὰ βοηθό του, γρήγορα ὅμως τὸν συμβούλεψε νὰ περάσῃ μπροστὰ στὸ φακό.

Ἔτσι, τὸ 1939, ὁ Ζουρντὰν ἔπαιξε ἕνα μικρὸ ρόλο στὸ φίλμ ὁ «Κουρσάρος» ὅπου πρωταγωνιστοῦσε ὁ Σὰρλ Μπουγιέ. Τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ διεκοψε ὅμως ὁ πόλεμος. Ἡ Μισελὶν πάλι ἀπὸ τὰ 14 χρόνια της δὲν εἶχε παρὰ μιὰ ἐπιθυμία. Νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφο μὲ παρτεναὶρ τὸ Φερνὰν Γκραβέ. Μόλις ἐγκατέλειψε τὴ σχολὴ τῶν καλογραιῶν, ἡ Μισελὶν ἄρχισε νὰ παίζῃ στὸ θέατρα καὶ στὸν κινηματογράφο χάρις στὸ νουνό της ποὺ γνώριζε κάποιο σκηνοθέτη. Κάθε χρόνο ἄλλαζε τότε κι ὀνόμα. Πότε λεγόταν Μισελὶν Μισέλ, πότε Μισελὶν Ἰδουὰρ καὶ πότε Μισελὶν Σουάρ. Τὸν πρῶτο της σημαντικὸ ρόλο, ἡ Μισελὶν τὸν ἔπαιξε στὸ φίλμ τοῦ Πάμπστ: «Κορίτσια στὸ χεῖλος τῆς καταστροφῆς».

Ἡ Μισελὶν Πρὲλ δὲν γνώρισε τὸν κεραυνοβόλο θρίαμβο τῆς Μισὲλ Μοργκάν, κατώρθωσε ὅμως σιγὰ - σιγὰ νὰ ἐπιβληθῇ.

Ἕνα φιλόδοξο ΖΕΥΓΑΡΙ

Γιατὶ χώρισαν ἡ Μισελὶν Πρὲλ καὶ ὁ Λουῒ Ζουρντὰν

Ὁ Λουῒ Ζουρντὰν γνώρισε μιὰ ἐφήμερη δόξα χάρις στὸ φίλμ «Πρῶτο ραντεβοῦ» ὅπου ἦταν παρτεναὶρ τῆς Ντανιὲλ Νταριέ. Ἀπὸ τὸ 1943 ὅμως μέχρι τὸ 1946 ποὺ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ὁ γαλλικὸς κινηματογράφος δὲν τὸν ξαναχρησιμοποίησε πιά.

Τὰ δυὸ φίλμ ποὺ γύρισαν μαζὶ ὁ Λουῒ καὶ ἡ Μισελὶν παίχτηκαν στὴ Γαλλία μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, δηλαδὴ ὅταν τὸ ζευγάρι εἶχε πρὸ πολλοῦ χωρίσει.

Δυὸ ἦσαν οἱ λόγοι ποὺ τοὺς ὠδήγησαν στὴ ῥῆξι αὐτή: κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ δὲν ἤθελε νὰ παραδεχτῇ τὴν ἀνωτερότητα τοῦ ἄλλου καὶ ἡ Μισελὶν εἶχε ἀρχίσει, κρυφὰ ἀπὸ τὸ Λουῒ, συνεννοήσεις μὲ ἀνθρώπους τοῦ Χόλλυγουντ.

Ὁ διαρκὴς ἀνταγωνισμὸς σκότωσε τὸν ἔρωτά τους καὶ τὸ 1945 ἡ Μισελὶν παντρευόταν στὸ Παρίσι τὸ βιομήχανο Μισὲλ Λεφὼρ. Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα παντρευόταν καὶ ὁ Λουῒ, στὶς Κάννες, τὴ Βέρθα Τακάρ, μιὰ ὡραία καὶ πλούσια ξανθούλα.

Τὸ 1946, ἡ μὶς Τζέϊν Ρέϊσαρ, ἀπεσταλμένη τοῦ μεγάλου παραγωγοῦ Ντέϊβιντ Σέλζνικ ἀνακάλυψε τὸ Ζουρντὰν καὶ τὸν ἔπεισε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ στὸ Χόλλυγουντ.

Ὁ Λουῒ ντεμπουτάρισε στὸ φίλμ «Ἡ ὑπόθεσις Παραντάϊν» καὶ ἔκτοτε βάδισε σταθερὰ πρὸς τὸ θρίαμβο μὲ τὰ φίλμ «Γράμμα μιᾶς ἀγνώστης», «Μανταμ Μποβαρύ» καὶ ἄλλα.

Ἡ Μισελὶν ἔφυγε γιὰ τὸ Χόλλυγουντ τὸ 1948 καὶ ὑπέγραψε ἕνα συμβόλαιο μὲ τὴ «Φόξ». Ἀρνήθηκε νὰ γυρίσῃ μὲ τὸν Τάϋρον Πάουερ στὸ φίλμ «Καίσαρ Βοργίας» κι' ὅταν ὕστερα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι, δήλωσε στοὺς δημοσιογράφους: Ἡ «Ὑπόθεσις Παραντάϊν» εἶνε ἕνα ἀποτυχημένο φίλμ!

Τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1948 ἡ Μισελὶν ξαναπῆγε στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γυρίσῃ τὸ φίλμ «Ἡ ζωὴ τῆς Σάρα Μπερνάρ». Μέχρι σήμερα ὅμως τὸ φίλμ αὐτὸ δὲν γυρίστηκε.

Στὸ μεταξύ, ἡ Μισελὶν ποὺ εἶχε πάλι χωρίσει ξαναπαντρεύτηκε μὲ τὸ Μπὶλ Μάρσαλ, τέως σύζυγο τῆς Μισελὶν Μοργκάν.

Νέοι γεμάτοι ἐγωϊσμὸ καὶ φιλοδοξία ἡ Μισελὶν Πρελ καὶ ὁ Λουῒ Ζουρντὰν ἐξακολουθοῦν ν' ἀγωνίζωνται γιὰ τὴν καμιέρα τους καὶ νὰ ἀμιλλῶνται σιωπηρά.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ὁ Λουῒ Ζουρντάν.

Ἡ Μισελὶν Πρέλ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἄδικες ἁμαρτωλές

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ

Ἡ Νέλλη ἔκανε ἀργὲς βόλτες στὴν ἀπόμερη ἐκείνη ἀλλέα τοῦ πάρκου καὶ κάθε τόσο κύτταζε τὸ ρολογάκι της. Ἦταν φανερὸ πὼς κάποιον περίμενε κι' ἀδημονοῦσε. Μά, τὸ πρόσωπό της δὲν ἔδειχνε τὴν ἀπελπισμένη ἀνυπομονησία ἐκείνης ποὺ ἀμφιβάλλει ἂν θἄρθῃ αὐτὸς ποὺ περιμένει. Ἔδειχνε τὴ γλυκειὰ λαχτάρα ἐκείνης ποὺ ξέρει πὼς ὁ ἄνθρωπός της θἄρθῃ, μὰ θἄθελε νἄρθῃ ὅσο γινόταν πιὸ γρήγορα.

Ἦταν τὸ τρίτο της ραντεβοῦ μὲ τὸν Πέτρο.

Μὰ νά, κάποια ποὺ ἔρχεται πρὸς αὐτήν. Εἶναι μιὰ γυναῖκα μὲ κουρασμένα χαρακτηριστικά, φτωχοντυμένη, μὲ τὸν πόνο ζωγραφισμένο στὸ τσακισμένο της πρόσωπο. Τί νὰ θέλῃ ἄραγε;

Ἡ ἄγνωστη τὴν πλησιάζει:

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς, τῆς λέει, μὰ κάποιον περιμένετε, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Γιατὶ ρωτᾶτε; ἀπαντᾶ ἡ Νέλλη, μ' ἕνα ὕφος ποὺ θέλει νὰ πῇ: «Καὶ τί σὲ νοιάζει ἐσένα;»

— Ξέρω τί θέλετε νὰ πῆτε, ἐξακολουθεῖ ἡ ἄλλη, σὰν νὰ κατάλαβε τὴ σημασία τῆς ψυχρῆς αὐτῆς ἀπαντήσεως. Τί μ' ἐνδιαφέρει. Μὰ πρέπει νὰ ἐνδιαφέρῃ ἐσᾶς. Ξέρω πὼς περιμένετε κάποιον ποὺ λέγεται Πέτρος Β. Σᾶς ἔχω ἰδῆ μαζί του, ξέρω πὼς συναντιόσαστε ἐδῶ, γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον. Θἄθελα νὰ σᾶς μιλήσω, δεσποινίς!

— Τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε;

— Κάποια μικρὴ ἱστορία γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπο, ποὺ ἴσως νὰ γίνῃ καὶ δική σας ἱστορία. Λοιπόν, ἐλᾶτε μαζί μου. Θὰ πᾶμε νὰ καθήσουμε γιὰ λίγο κάπου ἐδῶ κοντά. Ὤ! μὴ φοβόσαστε! Ὅταν θἄρθῃ δὲν θὰ φύγῃ. Θὰ περιμένῃ. Ἂν καὶ θ' ἀργήσῃ, ὅπως τὸ συνηθίζει πάντα. Ὅταν γυρίσετε θὰ τὸν βρῆτε ἐδῶ. Δὲν θὰ σᾶς κρατήσω πολύ. Ἐλᾶτε σᾶς παρακαλῶ. Γιὰ τὸ δικό σας καλὸ πρόκειται. Γιατί, γιὰ μένα εἶναι ἀργὰ πιά...

Καὶ δυὸ συγκρατημένα μὲ κόπο δάκρυα, ὕγραιναν τὰ συμπαθητικὰ μάτια της. Ἡ Νέλλη τὴν ἀκολούθησε. Καὶ σὲ λίγο βρέθηκαν νὰ κάθωνται κοντά, σ' ἕνα παγκάκι, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ πάρκου.

★

— Εἶμαι μιὰ ἄγνωστη σὲ σᾶς — ἄρχισε ἡ γυναῖκα ἐκείνη — μὰ ὄχι καὶ σ' αὐτόν. Τὸν εἶχα γνωρίσει πρὶν ἕξη χρόνια. Ἤμουν μιὰ νέα, δροσερὴ καὶ ὄμορφη κοπέλλα, ὅπως ἐσεῖς, ποὺ πίστευα στὴν ἀγάπη καὶ στὰ λόγια ποὺ λένε οἱ ἄντρες. Νά, κυττᾶξτε με!... Αὐτὴ ἤμουνα!

Ἡ ἄγνωστη ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα φάκελλο καὶ τράβηξε μιὰ φωτογραφία. Πραγματικὰ ἡ φωτογραφία ἔδειχνε μιὰ πανέμορφη κοπέλλα, μὲ μεγάλα φωτεινὰ μάτια καὶ χαρούμενο, εὐτυχισμένο χαμόγελο.

— Εἶσθε σεῖς; ρώτησε μ' ἔκπληξι ἡ Νέλλη.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι. Καταλαβαίνω πὼς σᾶς φαίνεται ἀπίστευτη τέτοια μεταβολή... Ἔχω γεράσει μέσα σ' ἕξη χρόνια!

— Ὦ! Ὄχι. Δὲν ἔχετε γεράσει!

— Μὴ θέλετε νὰ μὲ παρηγορήσετε. Ἔχω καθρέφτη καὶ βλέπω τὸ πρόσωπό μου, χωρὶς αὐταπάτες. Κι' ἂν εἶμαι τόσο γερασμένη στὸ πρόσωπο καὶ στὸ κορμί, στὴν ψυχή μου εἶμαι πολὺ περισσότερο. Κι' αὐτὸ τὸ χρωστῶ σὲ κεῖνον!

Τὰ μάτια της πῆραν μιὰ λάμψι ἀπὸ τὴ φωτιὰ τοῦ μίσους ποὺ ἔκαιγε μέσα της.

— Τὸν εἶχα γνωρίσει ὅπως καὶ σεῖς τώρα, ἐξακολούθησε. Μὲ σκλάβωσε μὲ τοὺς τρόπους του, μὲ τὴν εὐγένειά του, μὲ τὶς περιποιήσεις του, μὲ τὰ λόγια του. Ποῦ νἄξερα πὼς ὅλ' αὐτὰ ἦταν ὑποκρισία! Τὸν πίστεψα! Γιὰ μένα ἦταν κάτι σὰν Θεός. Εἶχα ἀκούσει γι' αὐτὸν κάτι φῆμες ποὺ κυκλοφοροῦσαν, μὰ δὲν ἔδωσα πίστι. Τὸν συκοφαντοῦν, ἔλεγα. Ἔπειτα μὲ ζάλιζε, μὲ μεθοῦσε μὲ τὰ λόγια του. Καμμιὰ γυναῖκα δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ σ' ἕναν ἄντρα ποὺ ξέρει νὰ μιλάῃ, νὰ δίνῃ ὅρκους καὶ ὑποσχέσεις καὶ νὰ δακρύζῃ κάποτε.

»Ἤμουν μιὰ κοπέλλα ποὺ πρωτόβγαινε στὴ ζωή. Εἶχα ἔρθει ἀπὸ τὴν ἐπαρχία γιὰ νὰ βρῶ μιὰ θέσι, νὰ ἐργασθῶ. Καὶ εἶχα βρῆ, ὅταν γνώρισα ἐκεῖνον. Τὸν πρῶτο καιρὸ ἤμουν εὐτυχισμένη. Νόμιζα πὼς εἶχα ἀνακαλύψει τὸν Παράδεισο. Λίγον καιρὸ ἀργότερα, μ' ἔπεισε νὰ φύγω ἀπὸ τὴ δουλειά μου καὶ νὰ ζήσω μαζί του. «Ἡ αὐριανὴ γυναῖκα μου, μοῦ εἶπε, δὲν θέλω νὰ ἐργάζεται». Ζούσαμε μαζὶ σ' ἕνα σπιτάκι καὶ περίμενα τὴ γλυκειὰ ἡμέρα τοῦ γάμου. Μὰ πάντα τὴν ἀνέβαλλε, μὲ διάφορες προφάσεις. Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, ἄρχισε νὰ μένῃ ἔξω τὴ νύχτα. Ἔμαθα πὼς εἶχε σχέσεις μὲ ἄλλες γυναῖκες. Μοῦ τὸ διέψευδε. Κι' ἐγὼ τὸν πίστευα. Ὡς ποὺ ἄρχισαν οἱ σκηνὲς μεταξύ μας. Εἶχαν περάσει δυὸ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ πρωτοσυνδέθηκα μαζί του, ὅταν μιὰ μέρα σήκωσε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ χέρι του καὶ μὲ χτύπησε. Ἡ ζωή μου ἔγινε μαύρη. Μὰ ποῦ νὰ πήγαινα; Ὁ πατέρας μου εἶχε πεθάνει πιά, ἡ μητέρα μου, στὴν ἐπαρχία, νόμιζε πὼς ἐργαζόμουν καὶ δὲν ἤθελα νὰ τὴν πικράνω, γράφοντάς της τὴν ἀλήθεια. Ξαφνικά, ἕνα βράδυ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ φοβερὴ σκηνή ποὺ εἴχαμε, μοῦ εἶπε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ μὲ συντηρῇ πιά! Τὸν κύτταξα ἀπορροφημένη. Δὲν πίστευα στ' αὐτιά μου. Ἐγὼ νόμιζα πὼς ἐκεῖνος θὰ μὲ παντρευόταν, ὅπως τόσες φορὲς μοῦ τόχε πῆ, κι' αὐτὸς μοῦ ἔλεγε πὼς μὲ συντηροῦσε! Μὲ λίγα λόγια μοῦδειξε τὴν πόρτα. Ἦταν ἕνα χειμωνιάτικο βράδυ, ποὺ ἔβρεχε δυνατά. Βρέθηκα μόνη στοὺς δρόμους, μέσα στὴ βροχή, χωρὶς νἄχω λεπτά, χωρὶς νἄχω ποῦ νὰ πάω. Ἀρρώστησα, μὲ πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο. Τοὔγραψα νἄρθῃ, ἀλλὰ οὔτε ἦρθε, οὔτε μοῦστειλε ἕνα γράμμα ἔστω. Μὲ τὴν ἀπελπισία στὴν ψυχή, βγῆκα ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο, ψάχνοντας γιὰ δουλειά. Μὰ ὅπου κι' ἂν ζητοῦσα, ὅλοι μὲ κύτταζαν μὲ ὕποπτους σκοπούς. Ἀναγκάσθηκα νὰ ὑποταχθῶ στὴ μοῖρα μου. Κύλησα ὅλα τὰ σκαλοπάτια... Ξαναρρώστησα. Καὶ τώρα σέρνω τὴ ζωή μου, χωρὶς σκοπό, σὰν καταστραμένος ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει τίποτα νὰ ἐλπίζῃ πιά, ἐνῶ ἐκεῖνος ἀσυνείδητος ὅπως πάντα, ψάχνει γιὰ νέα θύματα.

Ἡ ἄγνωστη γυναῖκα σταμάτησε γιὰ λίγο γιὰ νὰ ξεκουραστῇ. Ἔπειτα πῆρε τὸ χέρι τῆς Νέλλης στὰ δικά της, τὴν κύτταξε στὰ μάτια καὶ εἶπε:

— Ξέρω πὼς εἴσαστε ἕνα φτωχὸ κορίτσι. Ξέρω ἀκόμα πὼς τώρα ἔχετε πέσει στὰ δίχτυα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Μὴ ρωτᾶτε πῶς τὸμαθα. Ξέρω πὼς ἔχετε ἀρχίσει νὰ τὸν ἀγαπᾶτε. Καὶ νόμισα πὼς ἦταν καθῆκόν μου νἄρθω νὰ σᾶς βρῶ, ὅσο εἶναι ἀκόμα καιρὸς καὶ νὰ σᾶς πῶ τί σᾶς περιμένει, ἂν πιστέψετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Κυττάξτε τὸ πρόσωπό μου. Εἶναι ἡ φυσιογνωμία σας ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, ἂν δὲν σκεφθῆτε τὰ λόγια μου. Ἐμεῖς οἱ γυναῖκες παίρνουμε τὸν κατήφορο καὶ γινόμαστε κουρέλια τῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε. Γινόμαστε θύματα κάποιου ἀσυνείδητου, ποὺ δὲν βλέπει σὲ μᾶς παρὰ ἕνα κορμὶ ποὺ θὰ τὸν διασκεδάσῃ γιὰ κάμποσον καιρό. Πατᾶ ἐπάνω στὰ συντρίμμια τῆς καρδιᾶς μας καὶ φεύγει. Κι' ὕστερα, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ποὺ μᾶς κατάντησαν ἔτσι, μᾶς περιφρονοῦν, σὰν νὰ φταίμε ἐμεῖς γιὰ τὴν κατάντια μας. Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ, γιὰ καλή μου κοπέλλα. Ξέρω πὼς σᾶς γκρεμίζω τὰ νεανικά σας ὄνειρα. Μὰ εἶναι καλύτερα ἔτσι, παρὰ νὰ συντριβῇ ἀργότερα ἡ ἴδια ἡ ζωή σας. Ἀντίο...

Ἡ ἄγνωστη γυναῖκα ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς Νέλλης καὶ χάθηκε, μὲ ἀργὰ βήματα, στὴ δενδροστοιχία. Ἡ Νέλλη ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτική, ἔτσι ὅπως καθόταν στὸ παγκάκι. Ἔπειτα σηκώθηκε κι' αὐτὴ καὶ τράβηξε πρὸς τὸ σπίτι της, χωρὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ περίμενε ὁ Πέτρος. Δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε πιά. Ἔνοιωθε τὴν καρδιά της βαρειά, μὲ τὸ χτύπημα ποὺ εἶχε δεχθῆ. Τὰ ὄνειρά της ἔσβυναν. Μὰ ἔνοιωθε μαζὶ καὶ μιὰ ἀνάλαφρη ἀνακούφισι στὴν ψυχή, σὰν νὰ εἶχε γλυτώσει ἀπὸ ἕνα μεγάλο κίνδυνο τῆς ζωῆς.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

✿✿✿

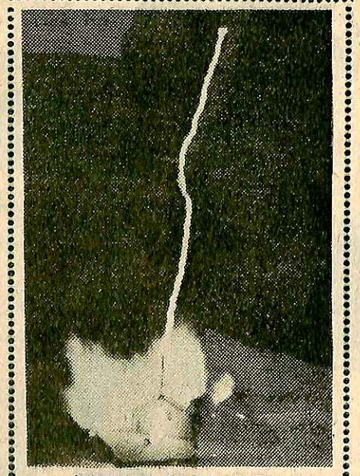

ΚΕΡΑΥΝΟΙ ΜΕΤΑΔΙΔΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ

Κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἐκπομπῆς τηλεοράσεως τοῦ βρεττανικοῦ σταθμοῦ τοῦ Τέντιγκτον, οἱ "Ἄγγλοι «κάκροαται» μπόρεσαν νὰ παρακολουθήσουν μιὰ πιστὴ ἀναπαράστασι τρομερῆς θυέλλης. Ἡ φωτογραφία μας δείχνει ἕνα τεχνητὸ κεραυνὸ 2½ ἑκατομμυρίων βόλτ τὴ στιγμὴ ποὺ πέφτει πάνω σ' ἕνα ξύλινο σπιτάκι. Ἡ φωτογράφησις τοῦ φαινομένου αὐτοῦ δὲν εἶνε καθόλου εὔκολη γιατὶ δὲν διαρκεῖ παρὰ μερικὰ ἑκατομμυριοστὰ τοῦ δευτερολέπτου.

Θέλετε νὰ ζήσετε ἀνάμεσα στὰ δηρία;

Ἕνα πρωτότυπο τουριστικὸ κέντρο ἀνοιξε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ τὶς πύλες του στὰ βόρεια τῆς ἀγγλικῆς Ζαμπέζης. Οἱ ἐπισκέπται ζοῦν μέσα σ' ἕνα εἶδος ζωολογικοῦ κήπου, ποὺ περιλαμβάνει ἐλέφαντες, ρινόκερω, βουβάλους, ἱπποποτάμους καὶ ἄλλα ζῶα, ὄχι μέσα σὲ κλουβιά, ἀλλὰ σ' ἐλεύθερη κατάστασι.

Εἰδικοὶ ὁδηγοὶ τοὺς περιφέρουν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ ζῶα. Ἀλλ' οἱ περίπατοι ἀπαγορεύονται αὐστηρὰ κατὰ τὴ νύχτα. Οἱ πελάτες διανυκτερεύουν μέσα σὲ μικρὰ περίπτερα, ποὺ ἔχουν τὴν ἐμφάνισι πύργων καὶ προστατεύονται ὁλόγυρα ἀπὸ διπλὴ σειρὰ συρματοπλεγμάτων.

Τί κάνει τὸ ἀτομικὸ ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα! Οἱ τρόποι νὰ προσπορισθοῦν οἱ ἄνθρωποι κέρδη εἶναι πάμπολλοι καὶ καταπληκτικοί.

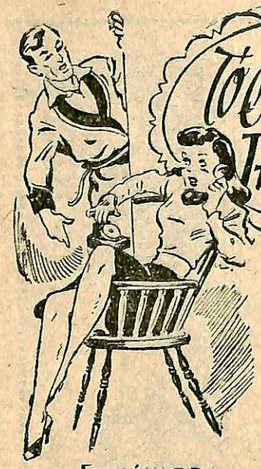

Τὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς

Γκρίνιες

('Η σκηνὴ στὸ μικρὸ ἐξοχικὸ σπίτι ποὺ τὸ πλημμυρίζουν τ' ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν. 'Η «γαλάζια ὥρα» τοῦ σούρουπου, φέρνει περισσότερη μελαγχολία στοὺς μελαγχολικοὺς καί... περισσότερη χαρὰ στοὺς χαρούμενους.

Σὲ μιὰ «σαὶζ - λὸγκ» στὸν κῆπο, εἶνε ξαπλωμένη καὶ σκέπτεται:

ΕΚΕΙΝΗ: Νέα κι' ὄμορφη γυναίκα ὡς 30 χρονῶν. Κάτω ἀπὸ μιὰ πρόχειρη ἁπλὴ ρόμπα μαντεύεται δύσκολα τὸ σφιχτὸ καὶ χυμώδες κορμὶ τῆς πρώτης ὡριμότητος. 'Αμακιγιάριστο τὸ πρόσωπο κι' ἀχτένιστα τὰ μαλλιὰ τῆς δίνουν μιὰ ὄψι κουρασμένη ποὺ τῆς προσθέτει λίγα δράμια στὸ βάρος τῆς ἡλικίας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σαραντάρης, φρέσκος καὶ καλοδιατηρημένος. Κομψὸ ντύσιμο. Μὲ τὸ ἄνοιγμα τῆς αὐλαίας, μπαίνει στὸν κῆπο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλησπέρα.

ΕΚΕΙΝΗ: Καλησπέρα.... Δὲν ἤρθες πάλι τὸ μεσημέρι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (βαρειεστισμένα): Ναί, εἶχα δουλειά.

ΕΚΕΙΝΗ: Τί εἴδους δουλειὲς εἶν' αὐτὲς ποὺ σοῦ παρουσιάζονται ἐσένα τὸ μεσημέρι, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω... Στὶς δύο, τὰ πάντα κλείνουνε κι' ἡ πόλις νεκρώνεται. Ποῦ πᾶς ἐσύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (εἰρωνικά): Στὴν ἀγαπημένη μου.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ασφαλῶς, αὐτὸ εἶνε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ξέρεις, Μαίρη, ἀρκετὰ κουρασμένος εἶμαι ἀπ' τὸ πρωΐ. Κάνε μου τὴ χάρι ν' ἀναβάλῃς τὴ γκρίνια γι' αὔριο, γιατὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ σοῦ κάνω τὸν «παρτεναὶρ» κι' ὁ καυγᾶς... παίζεται μὲ δυό!

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' ἀρέσει ποὺ ἔχεις κέφι γιὰ χιοῦμορ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ δὲ μοῦ συμβαίνει καὶ τίποτα τραγικό.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εσένα, ὄχι, τὸ ξέρω.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ἐλαφοὺ ἐκνευρισμό): Γιατί, συμβαίνει σ' ἐσένα;

ΕΚΕΙΝΗ: Δυστυχῶς, βλέπεις, δὲν τὸ αἰσθάνεσαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ λίγη περισσότερη δόσι ἐκνευρισμοῦ): Μὰ τί νὰ αἰσθανθῶ, Μαίρη; Φοβᾶμαι πὼς ἔχεις πάθει νευρασθένεια.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ασφαλῶς ἔχω πάθει. Καὶ πάλι καλά. Ἄλλη στὴ θέσι μου θὰ εἶχε τρελλαθῆ.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐκνευρισμένος ἀληθινά): Μπορῶ νὰ μάθω γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Νομίζω πὼς τὸ ξέρεις. Εἶνε περιττὸ νὰ σοῦ τὸ πῶ.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ἀγανάκτησι): Μὰ δὲν ξέρω τίποτα!

ΕΚΕΙΝΗ (σ' ἔξαψι): Δὲν ξέρεις πῶς ἀργεῖς νάρθῃς; Δὲν ξέρεις πῶς λείπεις τὰ μεσημέρια; Δὲν ξέρεις πὼς ἐκτὸς ἀπὸ λίγα τυπικὰ λόγια ποὺ λέμε στὸ τραπέζι δὲν ἀσχολεῖσαι πιὰ καθόλου μαζί μου;... Νομίζεις πὼς εἶμαι τόσο κουτή; Δὲν καταλαβαίνω πὼς ὑπάρχει «κάτι ἄλλο» ποὺ σὲ τραβάει περισσότερο;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἤρεμα): Ὅλ' αὐτὰ ποὺ λὲς εἶνε φαντασίες... Ὑστερισμοί.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Η διαίσθησι τῆς γυναίκας δὲν γελιέται ποτέ, ἀγαπητέ μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴν κάνης σύγχυσι. Ἄλλο «διαίσθησι» κι' ἄλλο «φαντασία».

ΕΚΕΙΝΗ (νευρικά): "Αν θέλῃς νὰ μιλήσω καθαρώτερα, δὲ βασίστηκα μόνο στὴ διαίσθησί μου. Μὲ τὶς πρῶτες ὑποψίες προσπάθησα νὰ ἐξακριβώσω... Καὶ δὲ δυσκολεύτηκα. (Παίρνει στιγμιαία τὴν ἀπόφασι νὰ τὰ πῇ ὅλα)... Τρεῖς καὶ τέσσερις φορὲς τὴ βδομάδα, πᾶς μὲ τὴ δακτυλογράφο σου καὶ τρῶτε στὸ Φάληρο. (Μὲ κακία). Δὲν πιστεύω νὰ τῆς ὑπαγορεύῃς «ἀγωγὲς» καὶ «προτάσεις» σέ... ρομαντικὸ περιβάλλον!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ποὺ λυπᾶται βαθειὰ γιατὶ τὴν πλήγωσε): Ποιὸ κάθαρμα στὰ εἶπ' αὐτά;

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶν' ἀλήθεια ἢ ὄχι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί δὲν ἀπαντᾶς στὴν ἐρώτησί μου;

ΕΚΕΙΝΗ: Προτιμῶ ν' ἀπαντήσῃς ἐσὺ στὴ δική μου. (Σκουπίζει ἕνα δάκρυ). Μοῦ τσάκισες τὸν ἐγωϊσμό. Μ' ἐξευτέλισες... 'Η ἀγάπη μου γιὰ σένα δὲν ἄξιζε νὰ πληρωθῇ μὲ τόσο πικρὴ προσβολή...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αἰσθάνεται συντριβή): Θὰ σοῦ μιλήσω καθαρά, Μαίρη...

ΕΚΕΙΝΗ (μέσ' τὰ δάκρυά της): Ναί, αὐτὸ θέλω. Εἶνε ἡ τελευταία παράκλησι ποὺ ἔχω νὰ σοῦ κάνω. Νὰ μοῦ μιλήσῃς μὲ εἰλικρίνεια. (Τρέμοντας τὴν ἀπάντησι). Πές μου... Τὴν ἀγαπᾶς;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀδίστακτα): Καθόλου! Πῶς μπόρεσες νὰ φανταστῇς, τέτοιο πρᾶγμα; Εἶν' ἐν' ἀσήμαντο σαχλοκόριτσο...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ φτάσουμε κι' ἐκεῖ. Μὴ βιάζεσαι τόσο. (Μὲ θέρμη). 'Αγαπῶ μόνον ἐσένα, Μαίρη. 'Εσένα καὶ τὰ παιδιά. Τίποτ' ἄλλο στὸν κόσμο.

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): "Η δὲ λὲς τὴν ἀλήθεια... ἤ.... ἀγαπᾶς ἐκείνη καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικρὸ χαμόγελο): Θὰ δυσκολευτῶ, βέβαια, νὰ σοῦ ἐξηγήσω. 'Αλλὰ θὰ προσπαθήσω... (ἀνάβει τσιγάρο). Εἴμαστε παντρεμμένοι ἐννιὰ χρόνια. "Ησουνα κομψή, κοκέττα, προσεχτικὴ νὰ μὴ φαίνεσαι ποτὲ μπροστά μου ἀτημέλητη... "Οταν γεννήθηκε καὶ τὸ δεύτερο παιδὶ σὲ πῆρε στὸ ρέμμα της ἡ ὡραία ρουτίνα τῆς νοικοκυρωσύνης. "Εγινες ἡ μητέρα, ἡ σύζυγος, ἡ οἰκοδέσποινα. Μὰ ἔπαψες νὰ εἶσαι ἡ φίλη. Τὸ καταλαβαίνεις αὐτό, Μαίρη; Εἶσαι πάντα ὁμορφη, πάντα γλυκειά, πάντα... πῶς νὰ στὸ πῶ;... ἀξιολάτρευτη. 'Αλλὰ δὲν προσέχεις καθόλου τὸν ἑαυτό σου. 'Αχτένιστη, ἀπεριποίητη, μὲ τὶς ἀντιπαθητικὲς μυρωδιὲς τῆς κουζίνας, κέρδισες ὅλο μου τὸ σεβασμὸ κι' ὅλη μου τὴν τρυφερή, τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη. Μὰ ὁ πόθος ἔφυγε, 'Ο πόθος εἶνε ἄπιστος κι' ἁμαρτωλός. Φεύγει ἀπ' τὸν ὡραῖο δρόμο καὶ τρέχει κρυφὰ στὰ βρώμικα σοκάκια... 'Ο ἄντρας εἶνε πλασμένος νάχῃ αὐτὸ τὸ διάβολο μέσα του...

ΕΚΕΙΝΗ: Μὴ συνεχίσῃς. (Σοβαρά). Κατάλαβα. (Τονισμένα). Ἐγὼ φταίω. Εἶνε καιρὸς νὰ σὲ ξανακερδίσω... ὁλόκληρον!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ λαχτάρα): Μά, ναί, ἀγάπη μου! Εἶνε πάντα καιρός. (Πάει νὰ τὴ φιλήσῃ).

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν σπρώχνει ἐλαφρά): "Οχι, τώρα. Πάω νὰ τοιμαστῶ... καὶ θὰ γυρίσω... (Τρέχει γρήγορα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ ἐνῶ πέφτει ἀπότομα ἡ:

Αὐλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

✪✪

ΣΚΥΛΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι καὶ στὴν 'Αγγλία ὁ προεκλογικὸς ἀγὼν διεξήχθη μὲ μεγάλο φανατισμό. Στὴ φωτογραφία μας, μιὰ ἀπὸ τὶς εὔθυμες πλευρὲς τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ. Μιὰ κυρία, ὁπαδὸς τοῦ κόμματος τοῦ Τσώρτσιλ, κυκλοφορεῖ στὸ δρόμο μὲ τὸ σκύλο της, ντυμένο μ' ἕνα μάλλινο ὕφασμα μὲ τὴν ἑξῆς ἐπιγραφή: «Ψηφίστε συντηρητικούς».

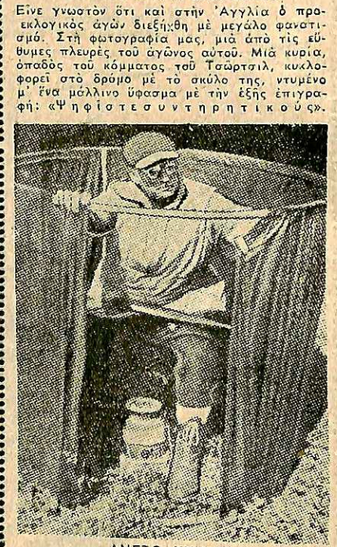

ΑΝΕΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Οἱ ἡλικιωμένοι κυνηγοὶ ποὺ θέλουν νὰ ἔχουν στὸ ὑπαιθρο κάποιαν ἄνεσι μποροῦν νὰ μιμηθοῦν τὸν 'Αμερικανὸ "Ερς Οὐάλλας. Τὸ κυνηγὸς αὐτός, πάϊρνει πάντα μαζί του τὸ παρατηρητήριό του, τοῦ διπλώνεται καὶ γίνεται ἕνα μικρὸ καὶ ἐλαφρὸ δεματάκι. Χάρις σὲ τρία σιδερένια ἐλάσματα ὁ καλὸς κυνηγὸς στήνει τὸ παρατηρητήριό του στὸ μέρος ποὺ θέλει καὶ καμουφλαρισμένος περιμένει τὸ πέρασμα τῶν πουλιῶν.

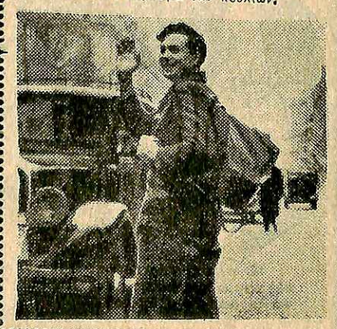

ΕΝΑΣ ΑΔΕΚΑΡΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ

Νὰ κάνῃ τὸν γῦρο τοῦ κόσμου χωρὶς μιὰ δεκάρα στὴν τσέπη καὶ μὲ ἀποσκευὲς συνολικοῦ βάρους ἑνὸς χιλιογράμμου, αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τοῦ νεαροῦ Νεοζηλανδοῦ φοιτητοῦ Οὐίλλιαμ Ρόμπερτσεϊθ, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴ χώρα του μ' ἕνα φορτηγὸ καράβι, πάνω στὸ ὁποῖο ἐκτελοῦσε χρέη βοηθοῦ μαγείρου. Τώρα βρίσκεται στὸ Παρίσι καὶ περνᾶ τὶς νύχτες του στὸ δάσος τῆς Βουλώνης, κοιμώμενος κάτω ἀπὸ τ' ἄστρα. "Οπως δήλωσε, δὲν φοβᾶται τὸ κρῦο κι' ἐργάζεται πότε - πότε σὲ διάφορα ἀγροκτήματα γιὰ νὰ κερδίζῃ τὸ ψωμί του.

Εδῶ ΑΘΗΝΑΙ...

Μὲ τὸ φακὸ τοῦ ματιοῦ

ΔΕΝ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΟΥΝ ἀπὸ τὶς ἐκλογὲς παρὰ τρία εἰκοσιτετράωρα. Εἶναι τὰ εἰκοσιτετράωρα τῆς μεγάλης ἀγωνίας τῶν ὑποψηφίων, οἱ ὁποῖοι μετροῦν ἀπὸ τώρα τοὺς σταυροὺς... ποὺ θὰ πάρουν. Κανεὶς δὲν ἔχει ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. "Αλλως τε κι' ἂν δὲν βγῇ κανεὶς μὲ τὴν πρώτη, ὑπάρχουν τὰ ὑπόλοιπα. Κι' ἂν δὲν φτάσουν τὰ ὑπόλοιπα ὑπάρχει ἡ τρίτη κατανομή, ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος διορισμοῦ. Γιατὶ μὲ τὸ θαυματουργὸ σύστημα τῆς τρίτης κατανομῆς, μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴ βουλευτικὴ ἕδρα κι' ἕνας ποὺ πῆρε μόνο... 20 σταυροὺς συνολικά. Φτάνει νὰ τὸ θέλῃ ὁ 'Αρχηγὸς τοῦ Κόμματος, ὁ ὁποῖος καταρτίζει τὸν κατάλογο προτιμήσεως...

★

ΤΟ ΔΡΑΜΑ τῶν ἀθηναϊκῶν τοίχων βρίσκεται αὐτὲς τὶς μέρες στὴ μεγαλύτερη ἔντασί του. Στοὺς κεντρικοὺς δρόμους δὲν ἔμεινε γυμνὴ γωνίτσα. Δὲν γλύτωσαν ὅμως ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴ τῶν γεμάτων μειδιάματα φωτογραφιῶν καὶ οἱ συνοικιακοὶ τοίχοι. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ τοιχοκολλήματος ἐγινε... κινηματογράφος. Χωρὶς μηχάνημα προβολῆς οἱ εἰκόνες ἐναλλάσσονται μὲ ὀστραπιαία ταχύτητα. Δὲν προφθαίνει κανεὶς νὰ θαυμάσῃ τὸν νεαρό, συμπαθέστατο καὶ μὲ ἐπιμελημένη χωρίστρα ὑποψήφιο τοῦ ἑνὸς Κόμματος, καὶ βλέπει στὴ θέσι του τὸν μουστακοφόρο, διοπτροφόρο καὶ φαλακρὸ ὑποψήφιο ἑνὸς ἄλλου Κόμματος Κι' ὕστερα ἕναν τρίτο. Καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ τόν... τσσσσακοσότό. Πάντως λεπτομερῆ ἀπολογισμὸ πάνω στὸ θέμα τῆς προεκλογικῆς πινακοθήκης θὰ κάμουν σὲ λίγο τὰ... κάρρα τοῦ Δήμου, ὅπου θὰ καταλήξουν οἱ ἐναλλασσόμενες εἰκόνες τῶν τυχηρῶν καὶ τῶν ἀτυχων!...

★

ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ τὸ ἑξῆς καταπληκτικὸ — καταπληκτικότατον, καταπληκτικώτατον ὅπως θάλεγε ὁ κ. Κουλουμβάκης — σχετικὰ μὲ τὰ χαρτονομίσματα: «Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἀποσύρονται ὁριστικῶς τῆς κυκλοφορίας τὰ κερματικὰ γραμμάτια τῶν 1, 5, 10 καὶ 20 δραχμῶν. Οἱ κάτοχοι τοιούτων γραμματίων ὑποχρεοῦνται ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς 'Ελλάδος ἢ τὰ ὑποκαταστήματα αὐτῆς ἢ καὶ τὰ Ταμεῖα τοῦ Κράτους μέχρι τῆς 31ης Μαρτίου 1950 καὶ ἀνταλλάξωσι ταῦτα διὰ τῶν γραμματίων τῶν δραχμῶν 50, 100, 500 καὶ 1000...» Δὲν ἀμφιβάλλουμε ὅτι ὅσοι ἔχουν... μονόδραγμα, πεντάδραχμα κ.τ.λ. θὰ σπεύσουν νὰ τὰ πουλήσουν μὲ τὴν ὁκά, γιὰ νὰ εἰσπράξουν τουλάχιστον κάτι περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι προσφέρει ἡ Τράπεζα. Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ ἀνακοίνωσις — ἡ ὁποία καταλήγει ὅτι «μετὰ τὴν 31ην Μαρτίου τὰ μονόδραχμα κ.τ.λ. δὲν θὰ γίνωνται δεκτὰ πρὸς ἀνταλλαγήν (!)» — ἀποτελεῖ κλασσικὸ δεῖγμα τῆς γραφειοκρατικῆς σχολαστικότητος...

★

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ τοῦ «Βυζαντινοῦ Κόμματος» Μιχαὴλ 'Αγγελόπουλος ὁ Α', γιὰ τὸν ὁποῖο γράψαμε σὲ προηγούμενα τεύχη, πῆρε τὶς τιμὲς διεθνοῦς δημοσιότητος. "Ετσι διαβάζουμε στὸ ἀμερικανικὸ «Τάϊμς» τῆς 6ης Φεβρουαρίου περὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ... κοσμοϊστορικοῦ κόμματος, πολλὰ καὶ διάφορα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑξῆς: «'Ορμητικός, ζωηρός, καὶ μὲ ἀγκυλωτὸ μουστάκι ὁ... αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ ποὺ εὑρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ «Βυζαντινοῦ Κόμματος», ἀερολογεῖ σχετικὰ μὲ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ προγράμματός του, ἀλλὰ ἔχει καθωρισμένο ἕνα σημεῖο: "Αν ἐκλεγῇ βουλευτής, θέλει νὰ τοῦ κατασκευάσουν ἕνα θρόνο ἀπὸ σκαλιστὴ καρυδιά...» Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα γράφει τὸ «Τάϊμς». Νὰ τώρα τὶ λέγει ὁ «ἀρχηγός»: «'Η ἡμέρα τῆς κρίσεως — 5η Μαρτίου — ἐφθασεν. "Ολοι ἂς ἀναλογισθοῦν τὰς εὐθύνας των. "Οσοι ἐνστερνίζονται τὰς ἀρχάς μου ἂς σπεύσουν νὰ δηλώσουν ὑποταγὴν ἐνόσω εἶνε καιρός. Αὔριον θὰ εἶνε ἀργά. 'Ο ἐπιμένων νικᾶ. Νικηταὶ θὰ εἴμεθα ἡμεῖς. Τὸ κόμμα μας. Ἐγὼ ὁ ἀρχηγὸς Μιχαὴλ ὁ Α' κριτὴς ὅλων...» Πληροφορούμε πάντως ὅσους ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας ἔχουν τυχὸν ἀπορίες ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Βυζαντινοῦ Κόμματος κυκλοφορεῖ... ἐλεύθερα στὴ Θεσσαλονίκη.

★

ΔΕΝ ΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥΜΕ τὸ δικαίωμα τῆς 'Εταιρίας 'Υδάτων νὰ ἐπιβάλῃ περιορισμοὺς στὴν κατανάλωσι τοῦ νεροῦ, ἀφοῦ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τῶν χειμωνιάτικων μηνῶν εἰσέρρευσαν στὴ Λίμνη μόλις δυὸ ἑκατομμύρια κυβικά. (Πέρυσι εἶχαν εἰσρεύσει 18 περίπου). "Εχει ὅμως ὑποχρέωσι ἡ 'Εταιρία νὰ ἐφαρμόζῃ κανονικὰ τὸ πρόγραμμα τῆς διανομῆς. Στὴν περιοχὴ Νεαπόλεως ἡ παροχὴ δὲν κρατάει ποτὲ τὶς τρεῖς καθωρισμένες ὧρες, ἰδίως τὶς μεσημβρινές. 'Η ἀπροειδοποίητη διακοπὴ φέρνει, ὅπως εἶνε φυσικό, ἀναστάτωσι. 'Η 'Εταιρία θὰ κάνῃ καλὰ νὰ συμμορφωθῇ πρώτη αὐτὴ μὲ τὶς ὑποχρεώσεις της, ὥστε νὰ ἔχῃ τὴν ἀξίωσι νὰ συμμορφώνωνται καὶ οἱ πελάτες της μὲ τὶς ὁδηγίες περὶ οἰκονομιῶν κ.τ.λ.

★

ΟΙ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΙ ὑπάλληλοι ὑπέβαλαν ἕνα δικαιότατο αἴτημα, γιὰ τὴν ἱκανοποίησι τοῦ ὁποίου δὲν πιστεύουμε νὰ ὑπάρξῃ ἀντίρρησις: ζητοῦν νὰ τοὺς χορηγηθοῦν δυὸ στολές, μιὰ χειμερινὴ καὶ μιὰ θερινή. Εἰδικὰ γιὰ τοὺς ταχυδρομικούς, ποὺ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας τους τοὺς ἀναγκάζει νὰ καταστρέφουν τὰ ροῦχα τους — καὶ τὰ παπούτσια τους — δὲν γίνεται συζήτησις ὅτι πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῇ τὸ αἴτημά τους, μόλις τακτοποιηθῇ ὁριστικὰ τὸ... θυελλῶδες ζήτημα τοῦ ὑφάσματος τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

★

Η ΣΠΕΙΡΑ τῶν ἀπατεώνων ποὺ ἀνακαλύφθηκε στὸν Πειραιᾶ καὶ ποὺ... ἔγδυσε πλιθη ἀφελῶν μὲ τὰ «γραφεῖα» της καὶ τὶς «ὑπηρεσίες» της καὶ τὰ σχέδιά της, βρίσκεται ἤδη στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης καὶ θὰ τιμωρηθῇ κατὰ τὸ νόμο. Ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ρωτήσουμε πότε ἐπὶ τέλους θὰ ψηφισθοῦν νόμοι ποὺ θὰ τιμωροῦν καὶ τοὺς «ἀφελεῖς» ποὺ πάνε καὶ πέφτουν μὲ στραβὰ μάτια πάνω στοὺς ἀπατεῶνες, τοὺς μετροῦν τὰ λεφτά τους — συνήθως τὶς λίγες ἢ πολλὲς λίρες τους — κι' ὕστερα καταφεύγουν στὴ δικαιοσύνη, καὶ ζητοῦν τό... δίκιο τους;

★

Η ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὑγιεινὰ πράγματα τῆς 'Αθήνας κινδυνεύει νὰ μείνῃ χωρὶς πεῦκα. Τὰ ἔχει ἀφανίσει κυριολεκτικῶς ἡ κάμπια. 'Ο πρόεδρος τῆς κοινότητας εἶναι, ὅπως πληροφορούμεθα, πολιτισμένος καὶ δραστήριος ἄνθρωπος. Βοηθούμενος ἀπὸ τὴν χωροφυλακὴ 'Αγίας Παρασκευῆς θὰ μποροῦσε νὰ θαυματουργήσῃ σχετικῶς καὶ νὰ σώσῃ τὸ ὡραῖο πράσινο ἀπὸ ἕνα τόσο μεγάλο κίνδυνο.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

— Μπορεῖ νὰ πουντιάσω, ἀγάπη μου, ἀλλὰ πιστεύω νὰ φέρουμε ὅλους τοὺς ψηφοφόρους μὲ τὸ μέρος μας, μέχρι τὶς ἐκλογές!...

— Μοῦπε ὁ μπαμπᾶς μου νάρθω ν' ἀκούσω τὸν Παππού, ποὺ θὰ μᾶς πῇ... παραμύθια!...

— Ἀρίσταρχε, δὲν κρατᾶς λίγο ἀκόμα τὸ λάγο σου; Δυὸ κουνουπίδια μόνο, δὲν μᾶς φτάνουν!...

(Τοῦ κ. Β. Χριστοδούλου)

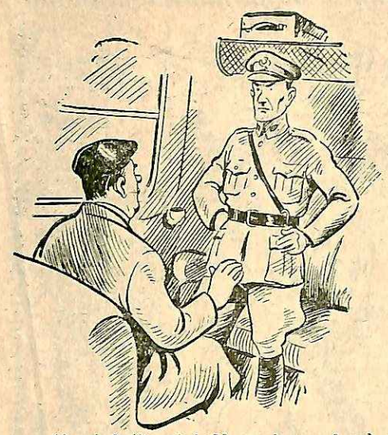

— Δὲν μὲ βγάζεις ἀπὸ δῶ, παρὰ σηκωτὸ καὶ μὲ τὸ ζόρι! φώναξα στὸν ἀνθυπασπιστή.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

... ἀποτυχόντος Βουλευτοῦ

(Μεταξὺ σοβαροῦ καὶ εὐθύμου)

Ἡ δραματικώτερη περιπέτεια, ποὺ γνώρισα ἐξ αἰτίας τῆς συνωνυμίας, ἦταν στὰ σύνορα πρὸς τὴ Γιουγκοσλαβία, ταξειδεύοντας γιὰ τὸ Βελιγράδι. Εἶχε δολοφονηθῆ στὴ Μασσαλία ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος κι' ἡ Γιουγκοσλαβία ἦταν ἀνάστατη. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὑπῆρξε καὶ φόβος γιὰ καινούργιο πόλεμο, ὅπως ἄλλοτε ἐξ αἰτίας τῆς δολοφονίας τοῦ Σεραγέβου. Μπῆκα λοιπὸν στὸ τραῖνο, τὸ Σεμπλόν, καὶ τράβηξα γιὰ τὸ Βελιγράδι. Στὴ Θεσσαλονίκη πέρασα στὸ βαγκὸν - ρεστωράν γιὰ τὸ πρωϊνὸ ρόφημα. Εἶχα πιὰ παραδώσει τὸ διαβατήριο στὸν χωροφύλακα τοῦ ἐλέγχου καὶ ὑπέστην τὸν τελωνειακὸ καὶ νομισματικὸ ἔλεγχο. Ὅπως ὅμως καθόμουνα στὸ τραπεζάκι κι' ἔπαιρνα τὸ γάλα παρατήρησα πὼς μπῆκε ἐπίσης κι' ὁ χωροφύλακας τῶν διαβατηρίων. Κάθησε σ' ἕνα ἀπ' τὰ ἀπέναντί μου τραπεζάκια καὶ κάρφωσε τὸ μάτι του πάνω μου. Ἕνα μάτι ἐρευνητικό, ἐξονυχιστικό. Σχεδὸν ἐκνευριστικό. Νόμιζα καθὼς μὲ περιεργαζόταν ἀπ' τὸ κεφάλι ὣς τὰ πόδια, πὼς μὲ γύμνωνε ὣς τὴ σάρκα γιὰ νὰ ἀνακαλύψη ὅ,τι ὑποπτο ζητοῦσε. Πλήρωσα καὶ σηκώθηκα νὰ περάσω στὸ διαμέρισμά μου τοῦ βαγκὸν - λί. Πίσω μου κι' αὐτός. Κι' ὅλο βόλτες στὸ διάδρομο τοῦ βαγονιοῦ μὲ τὰ μάτια πάντα καρφωμένα πάνω μου. Ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ. Ἀλλὰ δὲν εὑρισκα τί μποροῦσε νὰ τὸν ἐνδιαφέρη. Ὅλα μου ἦταν ἐν τάξει. Γρήγορα τὸ τραῖνο ἔφθασε στὴν Εἰδομένη, τὸν τελευταῖο ἑλληνικὸ σταθμὸ στὰ σύνορα. Τὸ τραῖνο σταματοῦσε στὸ σταθμὸ αὐτὸ συνήθως δυὸ - τρία λεπτά, ὅσα χρειάζονται γιὰ νὰ κατεβοῦν οἱ Ἕλληνες ἀστυνομικοὶ καὶ τελωνειακοὶ καὶ ν' ἀναβοῦν οἱ Γιουγκοσλάβοι. Ἀλλὰ τὰ λεπτὰ περνοῦσαν καὶ τὸ τραῖνο δὲν ξεκολλοῦσε. Πέρασαν πέντε, πέρασαν δέκα, πέρασαν δεκαπέντε λεπτά, ἀλλὰ τὸ τραῖνο στὸν τόπο του. Μοῦ φάνηκε περίεργο καὶ ἔσκυψα ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ διαδρόμου γιὰ νὰ ἀντιληφθῶ τί συνέβαινε. Ὅταν βλέπω νὰ ἔρχεται κατ' ἐπάνω μου ἕνας ἀγριεμένος ἀνθυπασπιστὴς τῆς Χωροφυλακῆς, φωνάζοντας:

—Ἔτσι λοιπόν, δημοσιογράφος μοῦ ἔγινες τώρα! Ἀλλὰ σὲ κρατῶ στὰ χέρια μου νεοὰ καὶ δὲ ξεφεύγεις πιά!

Κι' ἅπλωσε τὰ χέρια του νὰ μὲ συλλάβη.

— Μά, τί σημαίνουν ὅλα αὐτά, κύριε ἀνθυπασπιστά; Τί θέλετε;

— Τώρα θὰ τὸ μάθης. Μπρός, πάρε τὴ βαλίτσα σου καὶ ἔλα κάτω, μεγαλειότατε ἀπατεῶνα..

— Τ' εἶναι αὐτά! Πῶς μιλᾶς ἔτσι! Ποιὸν ἔχεις μπροστά σου, ξέρεις; φώναξα μὲ ὅση δύναμι εἶχα.

—Ἐπειδὴ τὸ ἐρώτησε, γι' αὐτὸ μιλάω ἔτσι! Μπρός, νὰ μὴ χάνουμε καιρό!

Καὶ ἀπ' τὸ παράθυρο φώναξε ἕνα χωροφύλακα νὰ φέρη τὶς χειροπέδες!

Τότε πιὰ ἀγρίεψα κι' ἐγώ. Καὶ τί δὲν τοῦπα καὶ τί δὲν ἀπείλησα. Θὰ ξηλώσω τὰ γαλόνια σου, θὰ σὲ στείλω μέσα, θὰ σὲ σαπίσω στὴ φυλακὴ καὶ ὅ,τι ἔρχονταν στὴ γλῶσσα μου. Κι' ἐπειδὴ δοκίμασε νὰ μὲ σύρη ἔξω, χώθηκα στὸ διαμέρισμά μου καὶ κάθησα, πετῶντας τὸ μπερὲ ἀπ' τὸ κεφάλι μὲ ἀγανάκτησι.

— Δὲν μὲ βγάζεις ἀπ' ἐδῶ παρὰ σηκωτὸ μόνο καὶ μὲ τὸ ζόρι, φώναξα.

Λέγουν πὼς ὁ λύκος ἀρνὶ δὲν γίνεται. Ὁ δικός μου ὅμως ὁ ἀνθυπασπιστής, ποὺ φαίνοταν πιὸ ἄγριος κι' ἀπὸ λύκο, ἔγινε πιὸ ἥμερος κι' ἀπ' ἀρνάκι.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἐψέλλισε τρέμοντας. Παρεξήγησις. Σεῖς δὲν εἶσθε φαλακρός. Δὲ τὸ πρόσεξα. Ἔκανα λάθος. Εἶδα τὸ διαβατήριό σας καὶ σᾶς πῆρα γιὰ τὸ Φαντομᾶ... Τὸ σκίτσο του σᾶς μοιάζει λίγο... Μὲ πῆρε στὸ λαιμό του κι' ὁ χωροφύλακας μὲ τὴν ἀναφορά του. Μὲ συγχωρεῖτε καὶ πέστε πὼς δὲν ἔγινε τίποτα.

— Μά, πῶς δὲν ἔγινε τίποτα, ἀπάντησα πάντα ἐρεθισμένος καὶ ἐκνευρισμένος. Δὲν μπορῶ νὰ μὴ σὲ καταγγείλω στὸ ὑπουργεῖο. Θὰ τὸ πληρώσης αὐτό, ποὺ ἔκανες.

Ἀμάν, ζαμάν, παρακάλια, ἱκεσίες, δάκρυα νὰ μὴν τὸν καταγγείλω. Ἔχει παιδιά, ἔλεγε, καὶ γυναῖκα βαρειὰ ἄρρωστη. Εἶναι κρῖμα ν' ἀφήση στὸ δρόμο τόσον κόσμο. Ὑποσχέθηκα, γιατὶ ἀλήθινὰ τὸν λυπήθηκα. Καὶ τὸ τραῖνο ἀφέθη ἐλεύθεοο νὰ ξεκινήση γιὰ τὸ Βελιγράδι μὲ καθυστέρησι μισῆς ὥρας.

★

Στὸ Βελιγράδι ὅμως ἄλλες ἱστορίες. Συνέχεια ἐπηυξημένη καὶ βελτιωμένη. Εἶχαν ληφθῆ τότε ἐξαιρετικὰ μέτρα γιὰ τὴν τάξι σ' ὅλη τὴ Γιουγκοσλαβία. Ἡ ἀστυνομία κι' ὁ στρατὸς στὸ πόδι. Στὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ ἔφθασα, διάβασα στὸ ἀσανσὲρ μιὰ διαταγὴ τῆς ἀστυνομίας, ποὺ ἔλεγεν, ὅτι ὅλοι οἱ ἐπιβάτες ἔχουν ὑποχρέωσι μέσα σὲ 24 ὥρες νὰ παρουσιασθοῦν στὸ τμῆμα μὲ τὸ διαβατήριό τους γιὰ θεώρησι. Ἀφοῦ πέρασα ἀπ' τὴ πρεσβεία μας, πῆγα στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα. Ἔδωσα τὸ διαβατήριό μου σ' ἕνα χωροφύλακα καὶ περίμενα τὴ θεώρησι. Σὲ λίγο βγῆκεν ὁ χωροφύλακας ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ διοικητοῦ καὶ μὲ ὠδήγησε σ' ἕνα δωμάτιο γιὰ νὰ περιμένω. Μπῆκα ἐκεῖ. Ἦταν κι' ἄλλοι καμμιὰ δεκαριὰ ἄνθρωποι, μερικοὶ μέ... χειροπέδες. Ρώτησα καὶ ἔμαθα πὼς τὸ δωμάτιο ἦταν προσωρινὸ κρατητήριο! Ὤχ, βασανα πάλι! Περνοῦσαν τὰ λεπτά, πέρασεν ὥρα, ἀλλὰ τὸ διαβατήριό μου ἀργοῦσε νὰ θεωρηθῆ. Ἄρχισα νὰ ἀνησυχῶ. Κάτι σοβαρό, σκέφθηκα, συμβαίνει. Καὶ πλησίαζε μεσημέρι, ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶχα κάμει κι' ὅλας ρεπορτὰζ γιὰ νὰ τηλεγραφήσω στὴν ἐφημερίδα μου. Πέρασε κι' ἄλλη ὥρα. Κι' ἡ πόρτα κλειδωμένη ἀπ' ἔξω. Μὲ τὰ τσιγάρα ἡ ἀπόπνοια τοῦ κρεμμυδιοῦ τὴν καθιστοῦσεν ἀποπνικτική. Ἀλλὰ νά, σὲ μιὰ στιγμή, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ἕνας ἄλλος χωροφύλαξ μὲ τὸ διαβατήριό μου στὸ χέρι.

— Γκοσποντὶν Ζαρίφης; ρώτησε.

Σηκώθηκα καὶ τοῦ εἶπα πὼς ἤμουνα ἐγώ. Μὲ ὠδήγησε στὸ γραφεῖο τοῦ διοικητοῦ, ἀφοῦ μοῦ ἔδωσε τὸ διαβατήριο. Δὲν καταλάβαινα τίποτα, ἀλλ' ὁ διοικητὴς μ' ἔκαμε νὰ καταλάβω. Μὲ πῆραν γιὰ τὸν Ζαρίφη, τὸν Φαντομᾶ. Ἡ ἑλληνικὴ ἀστυνομία εἶχεν εἰδοποιήσει ὅλες τὶς ἀστυνομίες τοῦ κόσμου γιὰ τοὺς ἄθλους του καὶ παρακαλοῦσε ὅπου τὸν βροῦν νὰ τὸν πιάσουν. Τόν... Βρῆκε λοιπὸν ἡ ἀστυνομία Βελιγραδίου καὶ τὸν ἔπιασε!... Θὰ ρωτήσετε τώρα πῶς μὲ ἀπέλυσαν. Ὁ διοικητὴς εἶχε τηλεφωνήσει στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ στὴ Γενικὴ Διεύθυνσι Ἀλλοδαπῶν γιὰ τὴν «σύλληψι» τοῦ Φαντομᾶ. Καὶ τὸ ὑπουργεῖο πάλιν εἰδοποίησε τὴν ἑλληνικὴ πρεσβεία μὲ τὴν βεβαιότητα πὼς ἡ γιουγκοσλαβικὴ ἀστυνομία θὰ ἐδέχετο μαζὶ μὲ τὰ συγχαρητήρια τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καὶ ἀνάλογο δῶρο, παράσημα κλπ. Στὴν πρεσβεία ὅμως κατάλαβαν τὴ γκάφα τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐξήγησαν περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἔτσι ἀφέθην ἐλεύθερος μὲ «χίλιες συγνώμες».

Ν. ΖΑΡΙΦΗΣ

Χιοῦμορ

Ἀπὸ τὴ χαρά του

— Τὰ ἔμαθες; Ἡ γυναῖκα τοῦ Τάκη τὸν ἐγκατελειψε...

— Μπά; Κι' ὁ Τάκης τί ἔκαμε;

— Τώρα ἡσύχασε. Ἀλλὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες κοντεψε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ... χαρα του.

★

Ὁ κύριος Χ. γρόφει σὲ μιὰ ἑταιρεία αὐτοκινήτων :

«Σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ μοῦ ἀλλάξετε τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἀγόρασα προχθές, γιατὶ ἡ γυναῖκα μου το ὄρηκε γεματο ἐλαττώματα».

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔρχεται ἡ ἀπάντησι τῆς ἑταιρείας :

«Τὸ αὐτοκίνητό μας, κύριε, ἦταν τέλειο καθ' ὅλα. Σᾶς συνιστοῦμε καλλίτερα ν' ἀλλάξετε... τὴ γυναῖκα σας!».

★

Δυὸ λωποδύτες παρακολουθοῦν ἕνα πλούσιο κύριο. Ἔξαφνα τὸν βλέπουν νὰ μπαίνη στὸ γραφεῖο ἑνὸς διασήμου νομικοῦ.

— Κρῖμα στὸν κόπο μας! λέει ὁ ἕνας. Πᾶμε στὸ δικηγόρο του. Ὅταν θὰ βγῆ ἀπὸ κεῖ, δὲν θἄχη πιὰ οὔτε πεντάρα στὸ πορτοφόλι του...

Ὁ σύντροφός του σκέπτεται λίγες στιγμὲς κι ἔπειτα ἀπαντάει :

— Τότε λοιπόν, νὰ περιμένουμε νὰ βγῆ ὁ δικηγόρος!...

★

Ἡ κυρία Πραξιθέα ρωτάει χαμογελῶντας το γαμπρό της :

— Δὲν μοῦ λές, Θεμιστοκλῆ, ἐσὺ ποῦχεις καλὸ γοῦστο, ποιὸ ἀπ' τὰ Φορέματά μου σ' ἀρέσει καλλίτερα;

— Τὸ κοστοῦμι τοῦ ταξειδιοῦ σου, ἀγαπητή μου πεθερά! ἀπαντάει ὁ πολυπαθὴς γαμπρός.

★

— Τί σοῦδωσε νὰ διαβάσης ἡ μαμᾶ; ρωτάει τὸ μικρὸ Ντιντῆ ἡ ἀδελφούλα του.

— Τὰ ποιήματα τοῦ μπαμπᾶ.

— Μὰ γιατί, σὲ τιμώρησε; Γί ἔκαμες;...

★

Ὁ ράφτης στὸν κακοπληρωτὴ πελάτη του :

— Ἂν θέλατε νὰ μοῦ ξοφλήσετε ἐκεῖνο τὸ κοστοῦμι, θὰ μὲ ὑποχρεώνατε. Ἔχω, ξέρετε, νὰ πληρώσω κάποιο χρέος...

— Ὡραία δουλειά! Κάνετε χρέη κι' ἔπειτα... ἔχετε τὴν ἀπαίτησι νὰ τὰ πληρώσω ἐγώ!...

★

— Εἴσαστε βέβαιος, γιατρέ, ὅτι ἔχω πνευμονία; Ἄκουσα ὅτι πολλοὶ γιατροὶ κάνουν λάθος στὴ διάγνωσι κι' ἐνῶ ὁρίζουν φάρμακα γιὰ πνευμονία, οἱ ἀσθενεῖς πεθαίνουν ἀπὸ... τύφο.

— Μὲ συγχωρεῖτε, φίλε μου. Ἐκείνους ποὺ θεραπεύω ἐγὼ γιὰ πνευμονία... πεθαίνουν ἀπὸ πνευμονία!...

★

Ὁ μικρὸς Ἀλέκος ζητάει ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ τοῦ ἐξηγήση τί θὰ πῆ φιλαργυρία καὶ τί οἰκονομία.

Καὶ ὁ φιλόστοργος πατέρας του τοῦ λέει τότε:

— Νὰ παιδί μου. Ἂν θέλω ἐγὼ νὰ πάρω κάτι γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ δὲν τὸ πάρω, αὐτὸ λέγεται οἰκονομία. Ἂν ὅμως ἡ μητέρα σου ζητήση κάτι καὶ δὲν τῆς τὸ ἀγοράσω, αὐτὸ λέγεται... φιλαργυρία!

★

Ρώτησαν ἕναν νέγρο:

— Ποιὰ ζῶα εἶναι τὰ πιὸ χρήσιμα στὸν ἄνθρωπο;

— Οἱ κόττες, ἀπάντησε.

— Γιατί οἱ κόττες;

— Γιατὶ τὶς τρῶμε καὶ πρὶν γεννηθοῦν κι' ἀφοῦ πεθάνουν!...

Ἡ Βίβιαν Ρομάνς.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Ὁ Ἀλὴ Χὰν διέψευσε πὼς αὐτὸς καὶ ἡ Ρίτα Χαϊγουορθ ἀντιμετωπίζουν τὶς πρῶτες οἰκογενειακὲς ἀνωμαλίες. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὰ συχνὰ ταξίδια τοῦ συζύγου της ἀναγκάζουν τὴ Ρίτα νὰ μένη πολλὲς φορὲς μόνη ἔχοντας γιὰ συντροφιὰ τὸ παιδί της, μιὰ θεία της, καὶ μιὰ Κινέζα ὑπηρέτρια.

★ Ὁλόκληρο τὸ Χόλλυγουντ ἐξεδήλωσε τὴ συμπόνοια του στὴν Τζιούν Χάβερ γιὰ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της δόκτορος Τζὼν Ντούζικ.

★ Ἡ Τζέην Πάουελ παντρεύτηκε στὸ Χόλλυγουντ τὸ νεαρὸ Γκηρυ Στέφεν. Παράνυμφος ἦταν ἡ μὶς Μπέττυ Μὰκ Ντόουαλ, ἀδελφὴ τοῦ Ρούντυ Μὰκ Ντόουαλ παρτεναὶρ τῆς Τζέην στὸ φίλμ «Μεξικάνικες βραδυές».

★ Ἡ Ἀλίντα Βάλλι ἀποκάλυψε ὅτι περιμένει ἕνα παιδὶ τὴν ἄνοιξι.

★ Ὁ Χάρολντ Λόϋντ δηλώνει μὲ ὑπερηφάνεια, ὅπου σταθῆ κι' ὅπου βρεθῆ, πὼς πρόκειται νὰ γίνη παπποῦς.

★ Στὸ Χόλλυγουντ ἐργάζονται σήμερα 500 ἀστέρες γνωστοὶ στοὺς φίλους τοῦ κινηματογράφου. Ἀπ' αὐτούς, ὁ ἕνας στοὺς ἕξη ἔχει πάρει διαζύγιο, 48 ἔχουν χωρίσει μιὰ φορά, 24 δυὸ φορὲς καὶ 8 τρεῖς φορές. Ἡ στατιστικὴ αὐτὴ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ χαρακτηριστῆ τὸ Χόλλυγουντ ἡ «πόλις τῶν χωρισμένων», γιατὶ τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν, ἔχει τοὺς περισσότερους χωρισμένους ἀπ' ὅλες τὶς Ἀμερικανικὲς πόλεις.

★ Οἱ δημοσιογράφοι εἶνε πῦρ καὶ μανία μὲ τὴ Γαλλίδα στὰρ Μαρτὶν Καρὸλ ποὺ τόλμησε νὰ παντρευτῆ κρυφὰ ἀπ' αὐτούς. Ἡ Μαρτίν, προσταθῶντας νὰ δικαιολογηθῆ, δήλωσε τὰ ἑξῆς: «Ἔκανα τὸν πολιτικό μου γάμο πρὶν ἀπὸ τέσσερις μῆνες στὸ Μονακὸ καὶ προσκάλεσα τότε ὅλους τοὺς δημοσιογράφους νὰ παρευρεθοῦν στὴν τελετή. Ποζάρισα κατόπιν γιὰ τοὺς φωτογράφους, μόνη καὶ μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα μου, «ἀν - φάς», προφίλ, κλπ., φροντίζοντας νὰ τοὺς εὐχαριστήσω ὅλους καὶ πιστεύω ὅτι τὸ κατώρθωσα τότε. Τώρα ὅμως τὰ πράγματα ἦσαν διαφορετικά. Στὴ θρησκευτικὴ τελετὴ ἤθελα νὰ παρευρεθῆ καὶ ὁ πατέρας μου, ποὺ εἶναι τόσο σοβαρὰ ἄρρωστος, ὥστε μιὰ δυνατὴ συγκίνησις ἢ στενοχώρια θὰ μποροῦσαν νὰ προκαλέσουν τὸ θάνατό του. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος ποὺ μὲ ἀνάγκασε νὰ κρατήσω μυστικὴ μιὰ τελετὴ ὅπου θὰ ἤθελα, ἐκτὸς τῶν δημοσιογράφων, νὰ παρευρεθοῦν καὶ πολλοὶ γνωστοί μου.

★ Ἡ Ἐντβὶζ Φεγιέρ, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ εἶναι ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ φίλμ «Τὸ πηγάδι μὲ τὶς τρεῖς ἀλήθειες», ἀρνήθηκε τελικὰ νὰ παίξη σ' αὐτό, γιατὶ δὲν θέλει νὰ εἶναι στὴν ὀθόνη ἡ μητέρα τῆς νεαρῆς Γαλλίδος στὰρ Ἀντρὲ Κλεμάν.

★ Ἡ Βίβιαν Ρομάνς, ἔλαβε προτάσεις ἀπὸ τὴ «Μέτρο - Γκόλντουϊν» γιὰ νὰ παίξη ἕνα ρόλο στὸ φίλμ «Κὸὸ - Βάντις» στὸ πλευρὸ τοῦ Ρόμπερτ Ταίηλορ. Λέγεται ὅτι πρόκειται γιὰ τὸ ρόλο μιᾶς Χριστιανῆς ποὺ δένεται πάνω σ' ἕναν ἐξαγριωμένο ταῦρο, μὲ τὸ κορμί της σκεπασμένο μόνο μὲ μερικὲς γιρλάντες ἀπὸ τριαντάφυλλα. Δὲν εἶναι γνωστὸ ἂν ἡ Βιβιὰν θ' ἀποδεχθῆ τὴν προσφορά, γιατὶ βρίσκεται σὲ διαπραγματεύσεις μ' ἕνα παραγωγὸ τοῦ ἀργεντινοῦ κινηματογράφου, προκειμένου νὰ γυρίση στὴ Ν. Ἀμερικὴ τὸ φίλμ «Ἡ γυναῖκα καὶ τὸ νευρόσπαστο».

★ Τὸ ὄνειρο τῆς Μισελὶν Πρέλ, νὰ γυρίση ἕνα φίλμ στὸ Παρίσι, ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ συζύγου της Μπὶλ Μάρσαλ, δὲν θὰ πραγματοποιηθῆ. Τὸν Ἀπρίλιο ἡ Μισελὶν θὰ βρίσκεται στὶς Φιλιππίνες ὅπου πρόκειται νὰ γυριστῆ τὸ φίλμ «Ἀντάρτες τῶν Φιλιππίνων» ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ Φρὶτς Λάγκ. Ὁ Ταῦρον Πάουερ θὰ παίξη τὸ ρόλο ἑνὸς Ἀμερικανοῦ ἀξιωματικοῦ, ποὺ διοργανώνοντας τὴν ἀντίστασι τῶν Ἰθαγενῶν, συναντᾶ μιὰ Γαλλίδα καὶ τὴν ἐρωτεύεται.

★ Τὴν ἴδια ἐποχή, ὁ Μπὶλ Μάρσαλ θὰ βρίσκεται στὸ Παρίσι ὅπου θὰ διευθύνη τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ἐξομολογήσεις» μὲ πρωταγωνίστρια τὴ Σιμὸν Σινιορέ. Ἄρρενες πρωταγωνισταὶ τοῦ φίλμ θὰ εἶναι ὁ Βίνσεντ Πράϊς καὶ ὁ Ντάλιο.

★ Ἡ Μισελὶν Πρέλ, ποὺ ξέρει καλὰ πὼς τὰ ταξίδια μποροῦν νὰ δημιουργοῦν ἀστέρες, ἀλλὰ διαλύουν ἀντρόγυνα, πρόκειται προτοῦ φύγη γιὰ τὶς Φιλιππίνες νὰ πάη μὲ τὸν ἄντρα της στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ἐξετάση ἐπὶ τόπου τὶς συνθῆκες ἐργασίας τοῦ συζύγου της καὶ νὰ ἐξακριβώση ἂν ἡ ἰδία ἀν ἡ εὐτυχία τους θὰ διατρέξη κανένα κίνδυνο κατὰ τὸ χωρισμό τους.

★ Γυρίζοντας τὸ φίλμ «Στρόβιλος» ἡ Ντανιὲλ Νταριέ, πέρασε μιὰ βδομάδα στὸ κρεββάτι. Ὄχι ἐπειδὴ ἦταν ἄρρωστη, ἀλλὰ γιατὶ αὐτὸ ἀπαιτοῦσε τὸ σενάριο τοῦ φίλμ.

★ Ἡ Μαίριλυν Μπάφερντ, μὶς Ἀμερικὴ τοῦ 1946 ποὺ ὁ Ρομπέρτο Ροσσελίνι εἶχε προσλάβει γιὰ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ἡ μηχανὴ ποὺ θὰ σκοτώση τὸ Διάβολο» ἐδήλωσε πρὸ ἡμερῶν ὅτι εἶναι ἀδύνατο ἡ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις τοῦ Ρομπέρτο στὴν Ἴνγκριντ νὰ ἦταν πιὸ φλογερὴ ἀπ' ἐκείνη ποὺ ἔκανε πρὸ ἐτῶν σ' αὐτὴ τὴν ἴδια. Καὶ τελειώνοντας, ἡ Μαίριλυν πρόσθεσε: «Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τὴ Μπέργκμαν νὰ νοιώση ἕνα τόσο κεραυνοβόλο ἔρωτα γιὰ τὸ Ροσσελίνι!...».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἕνα συγκινητικὸ γράμμα

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀποφάσισα νὰ γράψω γιὰ τὸ θέατρο. Ἡ ἰδέα μοῦ εἶχε καθήσει στὸ μυαλὸ ἀπὸ καιρό, ἀλλὰ πάντα ταλαντευόμουνα ἀνάμεσα στὸ δράμα καὶ στὴν κωμωδία. Τί νὰ φτιάξω ἀπὸ τὰ δύο; Ὡς ποὺ τὸ πρᾶμα ἐκρίθηκε μόνο του, κάποιο βράδυ ποὺ ἔτυχε νὰ ἰδῶ ἕνα πολὺ σπαρακτικὸ δρᾶμα, ποὺ μὲ συγκίνησε ὡς τὰ τρίσβαθα τῆς ἐκλεκτῆς ψυχῆς μου. Μάλιστα, δρᾶμα θὰ κατασκεύαζα, αὐτὸ τὸ εἶδος μοῦ πήγαινε πολύ. Κατὰ βάθος ἤμουν ρωμαντικὸς τύπος, εἶχα δραματικὰ ἔνστικτα μέσα μου κι' ἐξ ἄλλου, τὸ δρᾶμα εἶνε κάτι ποὺ σοῦ δίνει ψυχικὴ ἱκανοποίησι. Βλέπεις τὸν κόσμο νὰ συγκινῆται, τὰ μαντηλάκια νὰ βγαίνουν ἀπὸ τσάντες καὶ τσέπες καὶ νὰ σκιουπίζουν μάτια, ἀκοῦς ὕστερα καὶ κανένα λυγμὸ ποὺ βγαίνει ἀπὸ κάποιο αἰσθηματικὸ λαρύγγι καὶ χαίρεσαι γιατὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ σπουδαῖα ἀποτελέσματα, ξέρεις πὼς τὰ κατάφερε ἡ πέννα σου. Θαῦμα!

Μάλιστα, δρᾶμα θὰ κατασκεύαζα — εἶπα — κι' ὄχι κωμωδία μὲ διάφορες χοντροκοπιὲς καὶ γελοιότητες καὶ γαργαλάτε με νὰ γελάσω.

Δὲν μοῦ φαινόταν δύσκολο κατόρθωμα. Γράμματα ἐγνώριζα, δόξα σοι ὁ Θεός, φαντασία εἶχα, μποροῦσα μιὰ χαρὰ νὰ χτίσω μιὰ ὑπόθεσι, νὰ βάλω τὰ πρόσωπα τοῦ ἔργου νὰ λένε πονεμένα λόγια μεταξύ τους, νὰ προσθέσω καὶ κάνα φόνο ἢ καμμιὰ τραγικὴ αὐτοκτονία στὸ τέλος καὶ νάρχεται ὁ κοσμάκης νὰ βλέπη, ν' ἀκούη καὶ νὰ καταβρέχη τὰ μαντήλια του.

Εἶχα κι ἕνα ἄλλο προσόν: Κάτι φίλους ἠθοποιοὺς ποὺ κάναμε μαζὶ παρέα καὶ τὰ πίναμε. Αὐτοὶ θάλεγαν τὴν καλή τους κουβέντα στὴν ἐπιχείρησι καὶ τὸ ἔργο μου θ' ἀνέβαινε πανηγυρικά. Ἡ δόξα μὲ περίμενε.

★

Πῆρα μπόλικο χαρτὶ καὶ στρώθηκα στὸ γράψιμο. Γιὰ νὰ μὴ χάνω πολύτιμο χρόνο ψάχνοντας νὰ φτιάξω δικὴ μου ὑπόθεσι, θυμήθηκα κάτι ἔργα ποὺ εἶχα ἰδῆ στὸ θέατρο, κάτι ἄλλα ποὺ εἶχα ἰδῆ στὸν κινηματογράφο καὶ κάτι μυθιστορήματα ποὺ εἶχα διαβάσει, πῆρα κάτι ἀπὸ τὸ ἕνα, κάτι ἀπὸ τὸ ἄλλο κι' ἔφτιαξα τὸ δικό μου. Τὴν ἴδια δουλειὰ κάνουν κι' ἄλλοι συγγραφεῖς. Γιατὶ τάχα ἐγὼ ν' ἀποτελέσω ἐξαίρεσι;

Σὲ εἴκοσι μέρες τὸ ἔργο ἦταν ἕτοιμο. Ἕνα δρᾶμα ὑπέροχο. Καὶ ἡ ὑπόθεσί του περίφημη. Ἕνας ἀπόστρατος ἀνθυπολοχαγὸς παλαιοῦ τύπου, ὁ Λεωνίδας Μπαρουτοπιστόλας, ἔχει μιὰ ὁμορφη κόρη τὴν Περσεφόνη, ἡ Φόνη μὲ τὸ χαϊδευτικό της. Αὐτὴ τὴ Φόνη, λοιπόν, τὴν ἀγαποῦν δυὸ ἄντρες, ἕνας φτωχὸς ζωγράφος, ὁ Ἄλκης Πινέλλης καὶ ὁ γιὸς ἑνὸς πλούσιου ἐμπόρου, ὁ Γιάγκος Τσουβαλάκης. Ἡ Φόνη ἀντοκρίνεται πρὸς τὸ ζωγράφο καὶ οὔτε θέλει ν' ἀκούση γιὰ τὸν Τσουβαλάκη. Ὁ πατέρας ὅμως προτιμᾶ τὸν Τσουβαλάκη καὶ οὔτε θέλει ν' ἀκούση γιὰ τὸ ζωγράφο. Ὁ ἀπόστρατος πατέρας ἔχει κι' ἕναν ἄλλο λόγο ποὺ ἐπιθυμεῖ τὸ συνοικέσιο μὲ τὸ Γιάγκο. Ὅταν τὰ

— Ὥστε ἔτσι ἐξηγεῖται, Ἀντωνία, γιατὶ ἔχει μιὰ βδομάδα νὰ μὰς φέρη τὰ γάλα στὸ σπίτι!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

παιδιὰ ἦταν μικρὰ εἶχε δώσει τὸ λόγο του στὸν πατέρα τοῦ Γιάγκου, ποὺ εἶχαν μαζὶ στενὴ φιλία, νὰ συμπεθερέψουν.

— Τὶ ὡραῖο ζευγάρι θάκαναν αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιά! εἶχε πῆ ὁ πατὴρ Τσουβαλάκης.

— Νὰ τὰ παντρέψουμε, ἄμα μεγαλώσουν, εἶπε ὁ ἄνθυπολοχαγός.

— Τὸ χέρι σου, Λεωνίδα!

Ὁ Λεωνίδας ἔδωσε τὸ χέρι του καὶ πρόσθεσε:

— Ἔχεις τὸ λόγο τῆς στρατιωτικῆς μου τιμῆς!

Ἔτσι τὰ παιδιὰ τ' ἀρραβώνιασαν χωρὶς νὰ τὰ ρωτήσουν. Καὶ ὁ μὲν Γιάγκος δὲν εἶχε ἀντίρρησι. Ἀλλὰ ἡ νεανικὴ καρδιὰ τῆς Φόνης, χτύπησε ξαφνικὰ γιὰ τὸ νέο ζωγράφο καὶ τὸ πρᾶγμα μπερδεύτηκε. Ὁ πατέρας γίνεται ἔξω φρενῶν. Ἔχει δώσει τὸ λόγο του στὸν πατέρα τοῦ Γιάγκου καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν πάρῃ πίσω. Ἐπὶ πλέον ὅμως, ὁ γέρο Τσουβαλάκης δὲν ζῆ πιά, γιὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ λόγο.

— Εἶνε λόγος πρὸς ἕνα νεκρό! λέει στὴν κόρη του.

Ἀλλὰ ἐκείνη προβάλλει τὸ δικαίωμα τῆς καρδιᾶς της. Ἀνένδοτος ὁ πατέρας! Πρέπει νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ θυσία, γιὰ νὰ κρατηθῇ ὁ δοθεὶς λόγος.

Κλαίει καὶ δέρνεται ἡ κόρη καὶ ἡ πρώτη σκέψι της εἶνε νὰ γίνῃ καλογρηά. Τὸ λέει τοῦ Ἄλκη. Στὴν ἀρχὴ συμφωνεῖ κι' ἐκεῖνος. Καὶ τὴ συμπληρώνει μάλιστα: Θὰ γίνῃ κι' ἐκεῖνος καλόγερος καὶ θ' ἀπαρνηθῇ τὰ ἐγκόσμια. Οἱ δύο νέοι κλαῖνε γιὰ τὴν ἄδικη μοῖρα ποὺ τοὺς κατατρέχει, ὅταν ξαφνικὰ ἐξεγείρεται ἡ συνείδησι ἐκείνης.

— Ὄχι! φωνάζει. Δὲν θὰ θυσιαστοῦμε ἐμεῖς γιατὶ τὸ θέλουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀποφάσισαν τὴν τύχη μας χωρὶς νὰ μᾶς ρωτήσουν.

— Τὶ θὰ κάνουμε, λοιπόν;

— Θὰ κλεφτοῦμε! Θὰ μὲ ἀπαγάγῃς καὶ θὰ πᾶμε νὰ ζήσουμε μακρυά, σ' ἕνα ἔρημο νησί, ποὺ κανένα δὲν ἔρουμε καὶ κανεὶς δὲν μᾶς ξέρει! (Ἐδῶ πῆρα μιὰ φρασοῦλα κι' ἀπὸ τὸ γνωστὸ τραγοῦδι).

Ἀλλὰ οἱ δυὸ νέοι λογαριάζουν χωρὶς τὸν ξενοδόχο. Τὴν ἐμπιστευτικὴ αὐτὴ στιχομυθία, τὴν ἀκούει ἡ ὑπηρέτρια τοῦ σπιτιοῦ. Χαρτὶ καὶ καλαμάρι, στὸν ἀπόστρατο.

— Θὰ τοὺς φονεύσω τοὺς ἀθλίους! ξεφωνίζει ὁ πατέρας καὶ κλείνει ἡ δεύτερη πρᾶξι.

Ἡ τρίτη πρᾶξι γίνεται τὴ νύχτα τῆς ἀπαγωγῆς. Μισοσκόταδο. Ἡ Φόνη ρίχνει ἀπὸ τὸ παράθυρο μιὰ σχοινένια σκάλα στὸν κῆπο κι' ἀνεβαίνει ὁ Ἄλκης. (Ἐδῶ ἕνα πάρει κάτι ἀπὸ τὸ Ρωμαῖο καὶ τὴν Ἰουλιέττα, τοῦ συνομήλικου μου τοῦ Σαίξπηρ).

—Ἀγάπη μου, τῆς λέει, εἶσαι ἕτοιμη;

— Ναί, λατρευτέ μου!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὅμως, εἰσβάλλει ὁ ἀπόστρατος:

—Ἄτιμε!

Τραβάει τὴν κουμποῦρα καὶ πυροβολεῖ ἐναντίον τοῦ ἀπαγωγέως. Ἐκείνη τὴν κρίσιμη στιγμὴ ὅμως, προφταίνει ἡ Φόνη καὶ στέκεται μπροστὰ στὸν Ἄλκη. Ἔτσι τὸν καλύπτει μὲ τὸ σῶμα της καὶ τὴ σφαῖρα τὴ δέχεται ἐκείνη στὴν καρδιά. Πέφτει νεκρή.

— Πεθαίνω γιὰ τὴν ἀγάπη μου! ψιθυρίζει καὶ ξαναπεθαίνει.

Ὁ δύστυχος πατέρας στέκεται ἄναυδος μπροστὰ στὴ νεκρὴ του κόρη. Τότε τοῦ λέει ὁ Ἄλκης:

— Ἄθλιε γέρων! Τὶ ἔκανες!

— Σκότωσα τὸ παιδί μου! λέει αὐτὸς μὲ σπαραγμό.

Ἀπελπισμένος ὁ Ἄλκης, ἁρπάζει τὴν κουμποῦρα, τὴ βάζει στὴν καρδιά του καὶ λέει: «Σὲ ἀκολουθῶ λατρευτή μου ὕπαρξις» πυροβολεῖ καὶ πέφτει κι' ἐκεῖνος νεκρός.

Μόνος πιὰ ὁ γέρος κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια τὰ δυὸ πτώματα καὶ λέει,

— Τὶ ἔπραξα ὁ ἄθλιος! Τί μοῦ χρειάζεται πλέον ἡ ζωή; Πεθαίνω κι' ἐγώ, ἀλλὰ μὲ τὴν ἱκανοποίησιν ὅτι ἐκράτησα τὸν λόγον μου! Ἀντίο κόσμε!

Πυροβολεῖται κι' ἐκεῖνος, καὶ πέφτει ἡ αὐλαία.

Αὐτὸ ἦταν τὸ δρᾶμα, ἡ τραγωδία πὲς καλύτερα. Τίτλος: «Τρεῖς θυσίες ἢ ἡ φωνὴ τοῦ πεπρωμένου».

Ὅταν ξαναδιάβασα τὸ δρᾶμα μου καὶ τὸ ρετουσάρισα, εἶδα κι' ἔπαθα γιὰ νὰ σταματήσω τὸ κλάμα ποὺ μ' ἔπιασε. Κι' ἀφοῦ ἐγώ, ὁ συγγραφεύς, ἔκλαψα τόσο, φαντάσου — εἶπα — τὶ θὰ γίνῃ μὲ τοὺς θεατάς. Κανονικά, θάπρεπε, μαζὶ μὲ τὸ εἰσιτήριο, νὰ τοὺς δίνουν κι' ἀπὸ ἕνα σφουγγάρι.

★

Τὸ δρᾶμα μου ἄρεσε στὸ θίασο. Κι' ἐρχόταν ἀπάνω στὴν ὥρα, γιατὶ ὁ θίασος δὲν πήγαινε καλὰ ἐκεῖνον τὸν καιρὸ καὶ ἦταν γιὰ φαλιμέντο.

— Ξέρεις, μοῦ εἶπε ὁ θιασάρχης, δὲν μᾶς παίρνει ὁ καιρὸς γιὰ πολλὲς πρόβες. Σὲ τρεῖς μέρες τὸ ἔργο πρέπει ν' ἀνεβῇ!

— Καὶ πῶς θὰ μάθουν τοὺς ρόλους οἱ ἠθοποιοί;

— Μὴ σὲ νοιάζῃ. Οἱ ἠθοποιοὶ εἶνε ἀτσίδες!

Ἦταν Τρίτη. Τὴν Παρασκευὴ εἴχαμε πρεμιέρα.

— Δὲν πάει τὸ ἔργο! εἶπα στὸ θιασάρχη στὴ γενικὴ δοκιμή.

— Θὰ πάῃ! ἀπάντησε.

★

Πρεμιέρα. Ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο μεγάλα προγράμματα: «Ἀπόψε πρώτη. «ΤΡΕΙΣ ΘΥΣΙΕΣ ἢ ἡ Φωνὴ τοῦ Πεπρωμένου» τρίπρακτον δρᾶμα τοῦ νέου συγγραφέως Πολυδώρου Καραμπούφου». Κόσμος πολύς. Ἐγὼ νὰ καμαρώνω στὴν εἴσοδο, σὰν νὰ θέλω νὰ πῶ μὲ τὴν παρουσία μου: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Πολύδωρος Καραμπούφος, ὁ συγγραφεύς. Αὐτὸς ποὺ θὰ σᾶς κάνῃ νὰ κλάψετε σὲ λίγο». Ἀλλὰ κανεὶς δὲν μὲ προσέχει. Θὰ μὲ προσέξουν ἀργότερα.

Πρῶτο κουδούνι, δεύτερο, τρίτο. Ἀνοίγει ἡ αὐλαία. Ἐγὼ κάθομαι στὴν τελευταία σειρά, μὲ πολλὴ μετριοφροσύνη. Σκηνὴ πρώτη. Ἡ Φόνη κάθεται στὸ πιάνο καὶ παίζει ἕνα σοβαρὸ κομμάτι. Δηλαδή, ἡ Φόνη κάνει ὅτι παίζει, κι' ἐκεῖνος ποὺ παίζει πραγματικὰ εἶνε ἕνας πιανίστας ποὺ ἔχουμε ἐγκαταστήσει στὰ παρασκήνια. Ἀκουστικὴ ἀπάτη, συνηθισμένη στὸ θέατρο. Καλὰ πάει στὴν ἀρχή. Ἀλλά, σὲ μιὰ στιγμή, ἐνῶ ἡ Φόνη ἐξακολουθεῖ νὰ παίζῃ, ὁ πιανίστας ἀπὸ μέσα σταματάει. Ἡ Φόνη, ποὺ ἔχει τράκ ὡς φαίνεται, ἀργεῖ νὰ πάρῃ εἴδησι ὅτι τὰ χέρια της κοπανάνε τὰ πλήκτρα, ἀλλὰ τὸ πιάνο τόχει πιάσει μουγκαμάρα. Καὶ κοπανάει. Κάποτε ὅμως καταλαβαίνει τὴ γκάφα της καὶ σηκώνεται. Καὶ τότε ὁ πιανίστας ξαναρχίζει ἀπὸ μέσα! Ὁ κόσμος γελάει κι' ἐγὼ τρέχω στὰ παρασκήνια.

— Μοῦ καταστρέψατε τὴν καλύτερη σκηνή!

— Ἕνα μικρὸ λάθος, μὲ παρηγορεῖ ὁ θιασάρχης. Συμβαίνουν αὐτὰ στὸ θέατρο.

— Ναί, μὰ ὁ κόσμος γελάει.

— Πολλὰ δράματα ἀρχίζουν μὲ γέλια. Ἀργότερα θὰ κλάψῃ!

Κατεβαίνω στὴν πλατεῖα. Εἶνε ἡ σκηνὴ ποὺ μπαίνει ὁ Ἄλκης ὁ ζωγράφος. Κουβαλάει ἕνα ταμπλὼ μαζί του, εἶνε τὸ πορτραῖτο τῆς Φόνης. Ὑποκλίνεται, ἀλλά, ἐνῶ σκύβει ἀκούγεται ἕνα ἀπρόοπτο «κχχχχ». Εἶνε τὸ παντελόνι του ποὺ κλατάρει. Ὁ κόσμος βάζει τὰ γέλια πάλι, ἀλλὰ εὐτυχῶς ὁ ἠθοποιὸς συνεχίζει σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτα.

— Σᾶς ἔφερα τὸ πορτραῖτο σας! λέει μὲ ρωμαντικὸ ὕφος. Ὅλη μου τὴ δύναμι τὴν ἔχω βάλει στὰ μάτια σας, τὰ ὡραιότερα μάτια τοῦ κόσμου!

Ξετυλίγει τὸ πορτραῖτο καὶ τὸ κρατάει ἐπιδεικτικά, γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ ὁ κόσμος. Ἄλλη καταστροφή. Τὸ πορτραῖτο παρουσιάζει ἕνα μεγάλο ψάρι σὲ πιατέλα. Τὸ κοινὸν ξεσπάει σὲ γέλια. Τρέχω στὴ σκηνή:

— Ἕνα μικρὸ λάθος τοῦ φροντιστοῦ! λέει ὁ θιασάρχης. Μπέρδεψε τὰ ταμπλώ! Ἀντὶ νὰ βγάλῃ τὴν προσωπογραφία, τύλιξε τὴν ψαρογραφία, ποὺ εἴχαμε στὸ προηγούμενο ἔργο.

Κατεβαίνω τρέμοντας ἀπὸ τὸ κακό μου. Τώρα ὁ ζωγράφος ἔχει φύγει καὶ μπαίνει ὁ Γιάγκος γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἔρωτά του. Αὐτὸς κρατάει μιὰ ἀνθοδέσμη, τυλιγμένη σὲ φιλὸ χαρτὶ πολυτελείας.

— Αὐτὰ τὰ ἄνθη θὰ σᾶς μιλήσουν γιὰ τὰ αἰσθήματά μου! λέει μὲ ἐπιβλητικὸ ὕφος.

— Μερσί! ἀπαντᾶ ἡ Φόνη.

Κι' ἀνοίγει τὸ χαρτὶ καὶ παρουσιάζεται ἕνα μαρούλι! Οἱ θεαταὶ ξεκαρδίζονται. Τρέχω ἀπάνω.

— Αὐτὸς ὁ φροντιστὴς τάχει κοπανίσει! μοῦ λέει ὁ θιασάρχης. Δὲν ξέρει τί κάνει! Συμβαίνουν αὐτὰ στὸ θέατρο.

Κατεβαίνω, γιὰ νὰ μὴν κάνω ἔγκλημα. Εἶνε ἡ τελευταία σκηνή, ὅπου ὁ ἀπόστρατος ἀνθυπολοχαγὸς μπαίνει γιὰ νὰ μιλήσῃ στὴν κόρη του. Ἀλλά, ἐνῶ φοράει κανονικὰ τὴ στολή του, στὸ κεφάλι ἔχει βάλει καπέλλο ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ. Ἡ αὐλαία κατεβαίνει μέσα σ' ἕνα κῦμα ἀπὸ γέλια.

— Πρεμιέρα εἶνε, μὲ παρηγορεῖ ὁ θιασάρχης, εἶνε καὶ λίγο ἄψητο τὸ ἔργο... Ἀλλὰ θὰ στρώσῃ.

★

Ἔχω πιῇ τέσσερα κονιὰκ καὶ περιμένω τὴ δεύτερη πρᾶξι. Εἶνε ἡ σκηνὴ ποὺ ὁ Ἄλκης ἐξομολογεῖται τὸν ἔρωτά του στὴ Φόνη. Γίνεται ὅμως ἕνα μπέρδεμα, στοὺς ρόλους. Ὁ Ἄλκης παίρνει τὰ λόγια τῆς Φόνης κι' αὐτὴ τὰ δικά του.

ΑΛΚΗΣ: Σ' ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ σὲ γνώρισα. Μόλις σὲ εἶδα, εἶπα: Αὐτὸς εἶνε ὁ ἰδανικὸς ἄντρας γιὰ μένα.

ΦΟΝΗ: Εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα. Ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι ὁ μπαμπᾶς σου δὲν θὰ μου δώσῃ τὸ χέρι σου!

Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς πῶ τί ἔγινε στὴν πλατεῖα. Κι' ἔγιναν κι' ἄλλα. Τὴ στιγμὴ ποὺ μπαίνει ὁ πατέρας καὶ φωνάζει: «Ἄθλιε, προτιμῶ νὰ ἴδω νεκρὰν τὴν κόρην μου, παρὰ σύζυγόν σου» τοῦ πέφτει τὸ μισὸ μουστάκι καὶ μένει μὲ τὸ ἄλλο μισό. Ἄλλο ξέσπασμα γέλιου. Μὲ πιάνει ἀπελπισία. Ἀνεβαίνω ἀπάνω καὶ βγαίνω στὸ προσκήνιο αὐτοπροσώπως.

— Κυρίες καὶ κύριοι, λέω, μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ τὸ ἔργον ποὺ βλέπετε εἶνε δρᾶμα! Ἐγὼ δὲ εἶμαι ὁ συγγραφεὺς του Πολύδωρος Καραμπούφος!

— Μπράβο! ὁρύεται τὸ θέατρο.

Μὲ χειροκροτοῦν, φωνάζουν «ὅλο». Ὁ θιασάρχης μὲ τραβάει ἀπὸ τὸ μανίκι, πέφτει ἡ αὐλαία κι' ὁ κόσμος χειροκροτεῖ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας.

— Μὲ καταστρέψατε! φωνάζω στὸ θιασάρχη.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, μὲ καθησυχάζει. Τὸ ἔργο γύρισε σὲ κωμωδία!

★

Ὅλα ἔρχονται ἀνάποδα καὶ στὴν τρίτη πρᾶξι. Τὸ ἀποκορύφωμα εἶνε ἡ τελευταία σκηνὴ τῶν πυροβολισμῶν. Ἐνῶ ὁ Ἄλκης ἔχει μπῆ καὶ πάει νὰ φύγῃ μὲ τὴ Φόνη, εἰσβάλλει ὁ πατέρας μὲ τὴν κουμποῦρα.

—Ἄτιμε! Δὲν θὰ τὴν πάρῃς!

Σημαδεύει, πυροβολεῖ, τζίφος. Ἡ κουμποῦρα δὲν παίρνει φωτιά. Ξαναπυροβολεῖ, δυό, τρεῖς, τέσσερες φορές, τίποτα. Κούφιες ὅλες. Ὁ Ἄλκης ὅμως δὲν χάνει τὰ λόγια του.

— Ἄθλιε γέρων, τί ἔκανες; φωνάζει, ὅπως λέει ὁ ρόλος.

— Τίποτα! ἀπαντᾶ ὁ ἀπόστρατος. Τὸ κουμποῦρι δὲν παίρνει φωτιά!

— Καὶ τώρα τί γίνεται, ποὺ πρέπει νὰ πεθάνουμε; ρωτάει ὁ Ἄλκης — ἐκτὸς ρόλου πιά.

— Ξέρω κι' ἐγώ! ἀπαντᾶ ὁ Λεωνίδας. Κάτι πρέπει νὰ γίνῃ!

Κι' ἐκεῖνο ποὺ γίνεται εἶνε ὅτι πέφτει ξαφνικὰ τὸ σκηνικὸ στὸ κεφάλι τους καὶ τοὺς καπακώνει. Κατεβαίνει ἡ αὐλαία. Τὸ γέλιο τοῦ κόσμου εἶνε πρωτοφανές. Φωνὲς καὶ χειροκροτήματα:

— Τὸν συγγραφέα! Τὸν συγγραφέα.

Μοῦ δίνουν μιὰ σπρωξιὰ καὶ βγαίνω σαστισμένος. Βλέπω μιὰ πλατεῖα νὰ χειροκροτῇ ὄρθια. Ὑποκλίνομαι καὶ τραβιέμαι στὰ παρασκήνια. Ὁ θιασάρχης μὲ ἀγκαλιάζει:

— Θρίαμβος! μοῦ λέει. Τέτοια κωμωδία δὲν ἔχει ξαναγίνει!

★

Τὴν ἄλλη μέρα διάβασα τὶς κριτικές. Μ' ἀνέβασαν στὸν ἕβδομο οὐρανό. «Μιὰ ἐξαιρετικῶς ἐπιτυχὴς σάτυρα τῶν πολυαιμάκτων δραμάτων, ποὺ δισσκεδάζει καὶ τέρπει τὸ κοινόν. Ὁ νέος συγγραφεὺς κ. Καραμπούφος, ἀναδεικνύεται ἔξοχος κωμωδιογράφος. Ἂς τὸν ἔχουν ὑπόδειγμα οἱ συγγραφεῖς μας, γιὰ νὰ μάθουν πῶς γράφονται οἱ κωμωδίες».

Στὰ προγράμματα τοῦ θεάτρου γίνεται μιὰ μικρὰ μεταβολή: «Ἡ περίφημη κωμωδία «Τρεῖς θυσίες». Γέλια ἀκράτητα».

Οὐρὰ στὸ ταμεῖο. Ἡ ἐπιτυχία πρωτοφανής. Βλέπω τὸ θιασάρχη. Γελοῦν καὶ τ' αὐτιά του.

— Ὥστε ἔχω ταλέντο κωμωδιογράφου; τὸν ρωτῶ.

— Μάλιστα, μοῦ ἀπαντᾶ. — Τότε, θὰ γράψω κωμωδία!

— Ὄχι γιὰ τὸ Θεό! μου λέει. Ὄχι κωμωδία! Δρᾶμα θὰ γράψῃς, ἂν θὲς νὰ γελάσῃ ὁ κόσμος! Καὶ μεῖς τὸ φτιάνουμε κωμωδία!

Συμβαίνουν κάτι τέτοια στὸ θέατρο...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

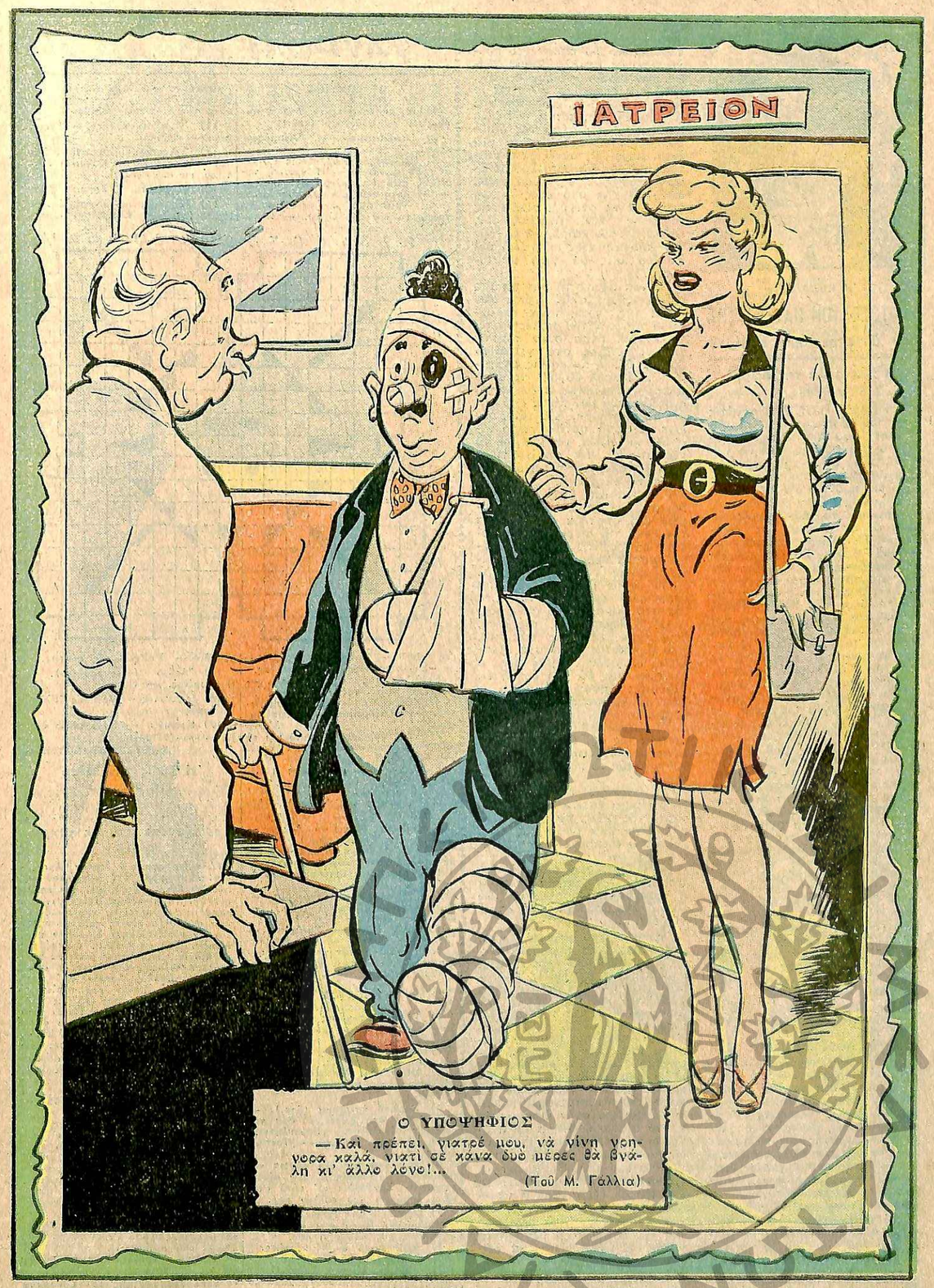

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

— Καὶ πρέπει, γιατρέ μου, νὰ γίνῃ γρηγορα καλά, γιατὶ σὲ κάνα δυὸ μέρες θὰ βγάλῃ κι' ἄλλο λένο!...

(Τοῦ Μ. Γαλλία)

Ἡ Καρὸλ Πάϊτ

ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ

ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ καρκῖνο

Ἡ τραγωδία τῆς Καρὸλ Πάϊτ

Ἡ Καρὸλ Πάϊτ, ἡ εἰκοσαέτις νέα τοῦ Στάνφορντ (Κονεκτικούτη), ποὺ σκότωσε τὸν ἄρρωστο πατέρα της, γιὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ μαρτύριό του, ἀθωώθηκε ἀπὸ τὸ κακουργοδικεῖο ποὺ τὴν δίκασε γιὰ τὸ ἐγκλημά της. Πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα πάλιν, τὸ κακουργοδικεῖο μιᾶς ἄλλης πόλεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀθώωσε τὸ γιατρὸ Ἔρμαν Σάντερ ποὺ εἶχε σκοτώσει, γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, μιὰ πελάτισσά του.

Στὶς θέσεις τῶν ἐνόρκων, κατὰ τὴ δίκη τῆς Καρὸλ Πάϊτ, βρίσκονταν ἐννέα μητέρες καὶ τρεῖς πατέρες. Ἡ διαδικασία κράτησε μιὰ ἑβδομάδα. Ἡ κατηγορουμένη, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἦταν πολὺ ψύχραιμη καὶ δὲν ἔχυσε οὔτε ἕνα δάκρυ.

Νὰ πῶς ξετυλίχθηκε ἡ ἀναπαράστασις αὐτῆς τραγωδίας.

Ἡ Καρόλ, ποὺ εἶνε μιὰ ὡραιοτάτη ξανθὴ νέα, μὲ ψηλὸ ἀνάστημα καὶ μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια, ζοῦσε μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς της σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι τοῦ Στάνφορντ. Ὁ πατέρας της Καρὸλ Πάϊτ ἦταν ἀρχιφύλακας καὶ ὑπηρετοῦσε ἀπὸ εἴκοσι ἑφτὰ χρόνια στὴν ἀστυνομία. Ἡ μητέρα της ἦταν δασκάλα σ' ἕνα σχολεῖο στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὁ ἀρχιφύλακας Πάϊτ ἀνῆκε στὸ δόγμα τῶν μεθοδιστῶν. Ἡ σύζυγος κι' ἡ κόρη του ἦσαν ἔνθερμες καθολικές. Ἡ νεαρὴ Καρὸλ εἶχε σπουδάσει σ' ἕνα ἀνώτερο παρθεναγωγεῖο τοῦ Νέου Χαμσάϊρ κι' ἦταν πολὺ μορφωμένη. Πατέρας καὶ κόρη ἀγαπιοῦνταν μὲ μεγάλη τρυφερότητα.

Ἡ τραγωδία ἄρχισε ἕνα ἀπόγευμα τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1949 καὶ ὁ ἐπίλογός της γράφηκε πρωτοῦ ξημερώση ἡ αὐγὴ τῆς ἑπομένης ἡμέρας.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ὁ Καρὸλ Πάϊτ, ποὺ ὑπόφερε ἀπὸ ἀρκετὸ καιρό, αἰσθάνθηκε φοβερούς πόνους στοὺς πνεύμονες κι' ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὸ νοσοκομεῖο τῆς πόλεως γιὰ νὰ τὸν ἐξετάσουν. Κατὰ τὸ ἴδιο διάστημα, ἡ Καρὸλ κι' ἡ μητέρα της πῆγαν στὴν καθολικὴ ἐκκλησία γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Μετὰ τὴν προσευχή τους, ἔτρεξαν κι' αὐτὲς στὸ νοσοκομεῖο. Ἡ ἐξέτασις εἶχε τελειώσει κι' ὁ διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου, ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς δισταγμούς, σκέφτηκε πὼς ἔπρεπε νὰ τοὺς πῇ τὴν ἀλήθεια. «Ὁ πατέρας σας ἦρθε πολὺ ἀργά, ἐξήγησε στὴ νέα. Πάσχει ἀπὸ καρκῖνο τῶν πνευμόνων. Τὸ κακὸ ἔχει προχωρήσει σὲ μεγάλο βαθμό. Μόλις τοῦ μένουν δυὸ μῆνες ζωῆς. Καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ θὰ ὑποφέρῃ πολύ... παραπολύ».

Ἡ Καρὸλ ἄφησε μιὰ ὑστερικὴ κραυγὴ κι' ἡ μητέρα της λιποθύμησε. «Τοῦ ἔχομε κάμει μιὰ ἔνεσι μορφίνης, συνέχισε ὁ γιατρὸς καὶ θὰ ξυπνήσῃ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες. Δυστυχῶς, αὐτὴ θὰ εἶνε στὸ ἑξῆς ἡ ζωή του. Γιὰ τὴ στιγμή, οἱ ἐνέσεις μορφίνης τὸν ἀνακουφίζουν. Ἀλλά, μὲ τὸν καιρό, θὰ χάσουν τὴν ἐπίδρασι τους κι' ἡ ζωὴ τοῦ πατέρα σας θὰ γίνῃ μαρτυρική...»

Ἡ νέα ἄφησε τὴ μητέρα της στὸ νοσοκομεῖο καὶ γύρισε στὸ σπίτι της. Ἐκεῖ, πῆρε τὸ μεγάλο πιστόλι τοῦ πατέρα της, τὸ ἔκρυψε μέσα στὴν τσάντα της κι' ἔτρεξε στὸ γειτονικὸ δάσος. Δὲν ἦταν κανεὶς ὁλόγυρα. Ἡ Καρὸλ ἔβγαλε τότε τὸ πιστόλι, σημάδεψε στὸν κορμὸ ἑνὸς δένδρου καὶ πίεσε δυὸ φορὲς τὴ σκανδάλη. Ὡς τότε, δὲν εἶχε χειρισθῇ ποτὲ ἄλλοτε πιστόλι κι' ἤθελε νὰ ἰδῇ ἂν τὸ χέρι της θὰ εἶχε τὴν ἀπαιτουμένη σταθερότητα, ὅταν θὰ πίεζε τὴ σκανδάλη.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴ μικρὴ δοκιμή, ξαναπῆγε στὸ νοσοκομεῖο καὶ σύστησε στὴ μητέρα της, ποὺ τὴν περίμενε, νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι. «Θὰ μείνω ἐγὼ γιὰ νὰ περιποιηθῶ τὸν πατέρα, μόλις ξυπνήσῃ», τῆς εἶπε. Ἡ κυρία Πάϊτ ἔφυγε. Μιὰ νοσοκόμος ὡδήγησε τότε τὴ νέα στὸ δωμάτιο τοῦ ἀσθενοῦς.

— Καθῆστε ἐδῶ, τῆς εἶπε, δείχνοντάς της ἕνα κάθισμα, ποὺ βρισκόταν πλάϊ στὸ κρεββάτι. Τὸ πολὺ σὲ μιὰ ὥρα, ὁ πατέρας σας θὰ ἔχῃ ξυπνήσει. Ἐγὼ θὰ πηγαινοέρχωμαι..., Ἂν μὲ χρειαστῆτε, μὲ φωνάξετε.

Ἡ Καρὸλ ἔσκυψε πάνω στὸν πατέρα της καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ τοῦ χαϊδεύῃ τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια.

Ἡ νοσοκόμος ἔφυγε κι' ὅταν ξαναγύρισε, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, βρῆκε τὴν Καρὸλ στὴν ἴδια στάσι. Δάκρυα κυλοῦσαν σιωπηλὰ ἀπὸ τὰ μάτια της.

—Ὁ πατέρας σας θὰ ξυπνήσῃ σὲ λίγο, τῆς εἶπε πάλι ἡ νοσοκόμος. Πηγαίνω νὰ ἰδῶ ἕναν ἄλλον ἀσθενῆ καὶ θὰ ξαναγυρίσω...

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός. Ἡ νοσοκόμος ἔτρεξε τότε στὸ δωμάτιο τοῦ Πάϊτ. Ἡ Καρὸλ ἦταν ἀκίνητη σὰν ἄγαλμα πλάϊ στὸ κρεββάτι. Ἀπὸ τὸν ἀριστερὸ κρόταφο τοῦ ἀστυνομικοῦ ἔτρεχε αἷμα.

—Ὁ πατέρας μου δὲν ὑποφέρει πιά, εἶπε ἡ νέα στὴ νοσοκόμο. Ἐγὼ τὸν σκότωσα.

Ἡ δίκη τῆς Καρὸλ Πάϊτ προκάλεσε μεγάλο ἐνδιαφέρον μεταξὺ τοῦ ἀμερικανικοῦ κοινοῦ καὶ ξανάφερε στὴν φωτιά.— Θεὰ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.— Πρόσκλησις.

5) Ἀσιατικὸ κράτος.— Τροπικὸ ἐπίρρημα.

6) Μιὰ ἀπὸ τὶς ἕξη φάσεις τοῦ ζαριοῦ.— Ἱκανοποίησις τῶν αἰσθήσεων. — Συμβάλλει κι' αὐτὸ στὴν καλὴ ἐμφάνισι τοῦ φύλλου μας.

7) Ἀργά.— Στὴ Ρωσικὴ γλῶσσα. —Κομματάκι ξύλου ποὺ πονεῖ τρομερὰ ὅταν μπῇ στὸ χέρι μας.

8) Μυθολογικὸ ὄν.— Εὔκολος.

9) Ἐπίρρημα: Στὸ τέλος.

10) Ἔκτὸς νόμου (πληθ.), — Πρωτεύουσα ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ καταληφθῇ ἀπὸ τα στρατεύματά μας κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο.

11) Ὁ κάτω κόσμος.— Γνωστὸ ψάρι.— Φρέσκα.

12) Βρίσκεται μέσα στὴ θάλασσα.— Ἀρρώστεια.— Κάτοικοι ἀσιατικοῦ κράτους (καθ.).

13) Φιλονεικία:— Ζητῶ.

14) Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία. — Παλληκάρι. — Ἐξαιρετικὰ ἄσχημη μυρωδιά.— Στοιχεῖο τῆς φύσεως.

15) Ἄρθρο (ἀνεστραμμένο). — Παστωμένος. — Νότα.

16) Εὔγευστος.— Μεγάλος Ἕλλην ἱστορικός.

17) Κούνημα. — Κάθε πλοῖο ἔχει μιὰ τέτοια γραμμή.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 265ου στὴ σελ. 76

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 266

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Βρίσκονται κοντὰ στὸ γραμμόφωνο. — Εὐρύχωρο (καθ.).

2) Ἀνακάτωμα. — Ἀναπόφευκτος.

3) Πρόθεσις τῆς δημοτικῆς (μπροστὰ σὲ φωνῆεν).— Ἡ χρονικὴ περίοδος ἀπὸ ΙΑ΄ μέχρι ΙΗ΄ αἰῶνος. — Ἡ ἀρχὴ τοῦ Ἐθνικοῦ μας ὕμνου.

4) Τρία ἀπὸ τὰ πέντε πρῶτα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. — Κατάρες (καθ.).— Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Ζῶο προσφιλὲς στοὺς ποιητάς.

5) Ὄχι ἀκόμα (ἀρχ. ἐπίρρ.). — Ἀρχαία πόλις τῆς Ἠλείας.

6) Ὀπτασία. — Κατηγορηματικός. — Ὑποδιαίρεσις μονάδος βάρους.

7) Μουσικὸς ὅρος.— Φυτὸ καὶ τὸ δηλητήριο ποὺ παράγεται ἀπ' αὐτό. — Αὐτὶ (καθ. γεν.).

8) Στὴν πόλι αὐτὴ ζοῦσε ἡ Ἥρω.— Λούσιμο (καθ.).

9) Τῆς μύτης.

10) Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς.—Δὲν εἶνε προσωρινή.

11) Πλοῖο (ἀρχ.).— Λείος. — Ὄργανο αἰσθήσεως (δημ.).

12) Ἡ βαθύτερη ἔννοια.— Θεραπεία.— Στερεὸ γεωμετρικὸ σχῆμα.

13) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ.). —Ἄνθη.

14) Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία. — Οὔτε μιᾶς ἐξαιρουμένης (καθ.). — Πλῆξις.— Νότα.

15) ... Ῥάϊτ — Συνάφεια. — Ἄρθρο.

16) Ἀνάμιξις τῶν τροφῶν μὲ σάλιο (καθ.).— Μπορεῖ νὰ ἐξαπατήσῃ.

17) Ἀναπνοές.— Κούνια (γεν.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Σὲ μερικὲς χῶρες πληρώνει εἰδικὸ φόρο.— Κατὰ τρόπον εὐκόλως ἐννοούμενον.

2) Ἀποπνικτικός.— Τὸ ἐμπορικὸ ναυτικὸ μιᾶς χώρας.

3) Νότα. — Ἐξακρίβωσις τῆς ὀρθότητος ἑνὸς πράγματος.— Ὑποθετικόν.

4) Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημ.). — Δὲν μπῆκε στὴ φωτιά.— Θεὰ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.— Πρόσκλησις.

5) Ἀσιατικὸ κράτος.— Τροπικὸ ἐπίρρημα.

6) Μιὰ ἀπὸ τὶς ἕξη φάσεις τοῦ ζαριοῦ.— Ἱκανοποίησις τῶν αἰσθήσεων. — Συμβάλλει κι' αὐτὸ στὴν καλὴ ἐμφάνισι τοῦ φύλλου μας.

7) Ἀργά.— Στὴ Ρωσικὴ γλῶσσα. —Κομματάκι ξύλου ποὺ πονεῖ τρομερὰ ὅταν μπῇ στὸ χέρι μας.

8) Μυθολογικὸ ὄν.— Εὔκολος.

9) Ἐπίρρημα: Στὸ τέλος.

10) Ἔκτὸς νόμου (πληθ.), — Πρωτεύουσα ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ καταληφθῇ ἀπὸ τα στρατεύματά μας κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο.

11) Ὁ κάτω κόσμος.— Γνωστὸ ψάρι.— Φρέσκα.

12) Βρίσκεται μέσα στὴ θάλασσα.— Ἀρρώστεια.— Κάτοικοι ἀσιατικοῦ κράτους (καθ.).

13) Φιλονεικία:— Ζητῶ.

14) Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία. — Παλληκάρι. — Ἐξαιρετικὰ ἄσχημη μυρωδιά.— Στοιχεῖο τῆς φύσεως.

15) Ἄρθρο (ἀνεστραμμένο). — Παστωμένος. — Νότα.

16) Εὔγευστος.— Μεγάλος Ἕλλην ἱστορικός.

17) Κούνημα. — Κάθε πλοῖο ἔχει μιὰ τέτοια γραμμή.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 265ου στὴ σελ. 76

Χρειάζονται καὶ τὰ μικρόβια

Τὰ πειράματα ποὺ ἔκαναν Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἐπὶ 5 χρόνια, ἀπέδειξαν ὅτι, ἔχουν καὶ τὴν καλή τους ὄψι τὰ μικρόβια! Πράγματι, ἡ παρουσία τους κάνει νὰ σχηματισθοῦν μέσα στὸ αἷμα οὐσίες χρησιμώτατες γιὰ τὴν καταπολέμησι διαφόρων μολύνσεων. Στὰ πειράματα, ἀνατράφηκαν ποντίκια καὶ κότες μέσα σὲ περιβάλλον τελείως ἀπηλλαγμένο ἀπὸ μικρόβια. Πολλὲς λοιπὸν ἀπ' τὶς κότες αὐτὲς ἔπαθαν μιὰ περίεργη ἀσθένεια, μὲ τρεμοῦλες, ζαλάδες καὶ φλόγωσι τῶν μηνίγγων. Φαίνεται ὅτι ἡ κατάστασις αὐτὴ προκαλεῖται ἀπὸ κάποιον ἰόν, ποὺ δὲν μπορεῖ ν' ἀναπτυχθῇ ὅταν ὑπάρχουν μικρόβια.

Ὅταν τέτοιου εἴδους ζῶα συμβῇ νὰ μολυνθοῦν, παθαίνουν ἰδίως σοβαρὲς καρδιακὲς βλάβες.

Κατὰ τῶν μυϊκῶν συσπάσεων

Ἕνα νέο φάρμακο ἡ «γλυκετάλη», ποὺ μελετήθηκε στὸ ἀμερικανικὸ πανεπιστήμιο τοῦ Ρότσεστερ, σταματάει τὶς μυϊκὲς συσπάσεις, ἀπὸ ὁποιαδήποτε αἰτία κι' ἂν προέρχωνται, ἀκόμη κι' ἀπὸ πολιομυελίτιδα. Ἐπίσης φέρνει μιὰ ὠφέλιμη μυϊκὴ χαλάρωσι πρὶν ἀπ' τὶς ἐγχειρήσεις. Δὲν εἶνε ὅμως τόσο ἀποτελεσματικὸ κατὰ τῶν σπασμῶν, ὅσο ἡ «μυανεσίνη», ποὺ ἐπιδρᾷ στὴ σπονδυλικὴ στήλη χωρὶς νὰ ἐπηρεάζῃ καθόλου τὸν ἐγκέφαλο καὶ τὶς πνευματικὲς ἱκανότητες.

Ἀθηναϊκὰ ἐφήμερα

Ράβε - ξύλωνε...

Τῶν ὑπαλλήλων ἡ χαρὰ ἐκόπηκε στὴ μέση,
γιατὶ ξανὰ τὸ ζήτημα τοῦ κοστουμιοῦ σκοντάφτει
κι' ἐνῶ ἑτοιμαζόταν καθεὶς νὰ τὸ φορέσῃ,
τὴν τελευταία τὴ στιγμὴ προσέκρουσε στὸν ράφτη.

★

Τὰ ραφτικὰ φυτρώσανε στὴ μέση ζαφνικὰ
κι' ἀρχίζουν τὸ κοστούμι τους γιὰ πάντα νὰ τὸ (κλαίνε,
γιατὶ πειστῆκαν οἱ φτωχοί, πὼς μὲ τά...ρ α φ τ ι κ ά,
δουλεύοντ' ἀπ' τὸν ὑπουργὸ «ψιλό... γ α ζ ὶ» ποὺ (λένε!

Γιὰ τὰ μάτια

'Απ' τὸ Παρίσι ἔφτασαν κι' ἐδῶ πληροφορίες
καὶ λένε πὼς ἀμέτρητες παρισινὲς κυρίες,
κατόπιν ὑποδείξεως ἑνὸς λαμπροῦ ζωγράφου,
λανσάρουν, ἤδη, στὸ Παρί, τὸ μάτι τῆς... ἐ λ ά- (φ ο υ»!

★

'Ελάφου μάτι βγάλανε, γιὰ τύχη μας κακή.
ποὺ θέλει πάστες καὶ κραγιόν, μπογιές,... ζωγραφικὴ
κι' ἂν δὲν ξοδέψῃ ὁ σύζυγος καὶ μάτσα δὲν πασάρῃ,
μπορεῖ κι' ἐκεῖνος μέτωπον... ἐλάφου νὰ λανσάρῃ!

Πολὺ ἀργά...

«Σταυροφορίας κήρυγμα» τοῦ Τρούμαν ἐδιαβάσαμε
καὶ μείναμε κατάπληκτοι κι' ὁλότελα τὰ χάσαμε,
γιατὶ δὲν περιμέναμε ποτέ, συγκεκριμένος,
πὼς θἄρθῃ ὁ θεῖος δεύτερος καὶ καθυστερημένος.

★

Ποῦ ζῇ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ δὲν γνωρίζει ὅτι
οἱ μέλλοντες πατέρες μας τὸ σοφιστήκαν πρῶτοι
καὶ κάνουν ἐν 'Αθήναις
«...σ τ α υ ρ ο φ ο ρ ί α ς κήρυγμα» ἐδῶ καὶ τό- (σους μῆνες!

Ἱερὸς σκοπὸς

Μ' εὐλάβεια πραγματικὴ κι' ἐν κατανύξει μᾶλλον,
ἡμέρα ὅλων τῶν νεκρῶν γιορτάστηκε καὶ πάλι
καὶ παρευρέθησαν σ' αὐτὴν, ἐκτὸς ὅλων τῶν ἄλλων
καὶ πλεῖστοι ποὺ κατέρχονται στῶν ἐκλογῶν τὴν (πάλη.

★

Μπουλοῦκι ὑποψήφιοι, παρέστησαν, κοινῶς
καὶ προπαγάνδα πήγανε νὰ κάνουν προφανῶς.
γιατὶ γνωρίζουν, πρὸ πολλοῦ, μεγάλοι καὶ μικροί,
ὅτι συχνὰ στὶς ἐκλογὲς ψηφίζουν κι' οἱ... νεκροί!

Τὸ φῦλον προβλέπεται

Σπουδαίαν ἀνακάλυψιν νὰ σᾶς γνωρίσω ὀφείλω:
Εὑρέθη τρόπος ἀσφαλὴς - ποὺ πᾶς τις θὰ θαυμάσῃ—
γιὰ νὰ προβλέπεται σαφῶς σὲ ποιὸ θ' ἀνήκῃ φῦλο
ἕνα παιδὶ πρὶν γεννηθῇ καὶ πρὶν στὸ κόσμο φτάσῃ.

★

'Ο ἐφευρέτης Γερμανός. Κι', ἡ μέθοδός του ἐν γένει
λέγεται ἀπ' τοὺς εἰδικοὺς πὼς εἶν' ἐ γ υ η μ έ ν η!
'Απὸ τὰ μάτια τῆς μαμᾶς ἐγκαίρως διαφαίνεται
στὰ σίγουρα κι' ἐπακριβῶς τί ἄνθρωπος τεκταίνεται.

★

Κι' ἀφοῦ τὸ φῦλον τοῦ παιδιοῦ, λοιπόν, θὰ καθορί- (ζουνε,
μποροῦμε καὶ πρὶν γεννηθῇ, θαρρῶ, νὰ τὸ βαφτί- (ζουμε.

Κι' ἔτσι νὰ λέῃ κι' ἡ μαμᾶ, ἀπὸ τὸν τρίτο μῆνα:
— Σὲ ἕξη μῆνες, κύριοι, γεννάω τήν... Κατίνα!...».

"Ο,τι πρέπει...

Στὰ «μάτς» τὰ ποδοσφαιρικά, ποὺ γίνονται συνήθως
καὶ ποὺ κατασκοτώνεται, γιὰ χάρι τους, τὸ πλῆθος
κι' ἕνας 'Εγγλέζος φίλαθλος, ἀξιωματικὸς
θέάται τὸν διαιτητὴ νὰ κάνῃ διαρκῶς.
Μὲ τὴ δουλειὰ τοῦ «ρέφερυ» τρυτέστιν ἀσχολεῖται
καὶ Τάνξ, ὅπως ἐδιάβασα. ὁ σύμμαχος καλεῖται

★

Στὰ μάτς τὰ ποδοσφαιρικὰ διαιτητεύει ἁράδα
καὶ εἶν' ὁ πιὸ κατάλληλος κι' ὁ πιὸ ἐνδεδειγμένος
διότι στοῦ ποδόσφαιρου τὴν κλωτσοπατινάδα
μονάχα... Τ ὰ ν ξ διαιτητὴς χρειάζετ' ὡρισμένως!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

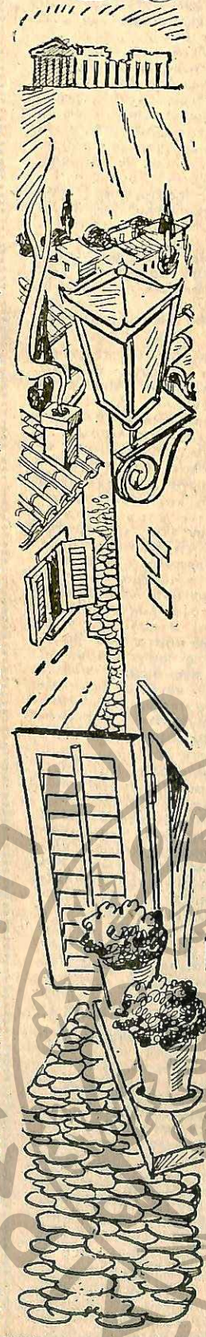

Τὴν Κυριακὴ

'Η Κυριακὴ μᾶς ἔρχεται! 'Η Κυριακὴ μᾶς φθάνει,
ποὺ ὅλοι μας θὰ τρέξουμε γι' αὐτὴν τὴν ἐκλογή,
νὰ ρίξουμε τὴν ψῆφο μας στῆς κάλπης τὸ χασμάνι
νὰ ἰδοῦμε τί θὰ βγῇ.
Σιγά, σεμνὰ καὶ φρόνιμα καὶ τούτη τὴ φορά,
ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ τμῆμα μας θὰ κάνουμε οὐρά,
καὶ ὕστερα στὸ παραβάν, ὅπως καθένας ξέρει
μ' ὀγδόντα ψηφοδέλτια περίπου εἰς τὸ χέρι,
τὸ κόμμα θὰ ψηφίσουμε ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει
καὶ λέει πὼς τὸν παράδεισο στὸν τόπο μας θὰ φέρῃ.

★

'Η Κυριακὴ μᾶς ἔρχεται! 'Η Κυριακὴ μᾶς φθάνει!
"Ολ' οἱ σωτῆρες μας θὰ μποῦν στῆς κάλπης τὸ κα- (ζάνι.
Μαζὶ θὰ σιγοβράσουνε μιὰ πάνω καὶ μιὰ κάτω
κι' ἄλλοι θ' ἀνέβουν στὸν ἀφρὸ κι' ἄλλοι θὰ πᾶν (στὸν πάτο!

"Εκκλησις

Γιὰ τὸ Θεό, μωρὲ παιδιά! Σκεφθῆτε το λιγάκι!
Θερμὴ σᾶς κάνω ἔκκλησι: Σταυρὸ στὸ Δημητράκη!
Τὸ Χέλμη τὸν προστάτη μας, παιδὶ πρώτης γραμ- (μῆς!
'Η ἐκλογὴ του εἶν' χρέος μας καὶ ζήτημα τιμῆς!

★

"Ενα σταυρὸ στὸ Δημητρὸ νὰ τοῦ στηθοῦν ἁγάλματα!
"Ενα σταυρὸ στὸ Δημητρὸ καθένας ἂς τοῦ δώσῃ!
Νὰ ξαναγίνῃ ὑπουργὸς νὰ κόψῃ κι' ἄλλα ἐνταλμάτα!
"Ενα σταυρὸ στὸ Δημητρὸ νὰ μᾶς... ξανασταυρώσῃ!

Τὸ ἀλφάβητο

Σ' αὐτῆς τῆς νέας ἐκλογῆς τὸ μέγα πατατρὰκ
οἱ τίτλοι τῶν κομμάτων μας πολὺ σοῦ φέρνουν τράκ.
ΕΠΕΚ, ΕΠΙΚ, ΕΠΟΚ, ΑΠΑΚ,
ΕΠΕΛ, ΕΠΟΧΛ, ΕΠΙΛ καὶ ΠΙΠ, καὶ ΠΟΥΠ καὶ (ΠΑΠ
καὶ ΣΠΑ καὶ ΣΠΕΣ καὶ ΣΕΚ καὶ ΣΠΑΠ
κι' ΑΜΕ κι' ΩΜΕ κι' ΕΜΕ κι'...Ω·Ι·ΜΕ
ποὺ βλέπεις στὶς κολῶνες μας καὶ στὰ μπετὸν-ἁρμέ.
Κι' οἱ ψηφοφόροι ἀποροῦν ποὺ τοὺς ζητᾶν τοὺς (ψήφους
"Αν θὰ ψηφίσουν κόμματα ἢ μήπως λύσουν... γρί- (φους!

'Ηλεκτροποίησις

Γιὰ τὴν «ἠλεκτροποίησι» λόγος μεγάλος γίνεται.
Καὶ φαίνεται πὼς ἡ δουλειὰ αὐτὴ ποὺ τώρα ψή- (νεται,
συντόμως θὰ περατωθῇ
καὶ ἡ 'Ελλὰς ὁλόκληρη θὰ ἠλεκτροποιηθῇ
'Απ' τὰς ὑδατοπτώσεις μας τὸ ρεῦμα θὰ τραβᾶμε
καὶ μέσα στὸν ἠλεκτρισμὸ ὅλοι θὰ κολυμπᾶμε.
Κι' αὐτὸ τὸ ρεῦμα ὕστερα—ἂς τόχουμε ὑπ' ὄψι — θὰ ἀναλάβῃ ἡ Πάουερ νὰ μᾶς τό...δ.ακόψῃ!

"Ο Ψόφιος

'Απὸ τὰ δυστυχήματα τὰ πράγματι μεγάλα.
Σὲ κάποια γειτονιά,
δηλητηρίασι γερὴ ἐπάβαν ἀπ' τὸ γάλα
κάπου ἑβδομήντα ἄτομα — ὁλόκληρη φουρνιά.
Τὸ γάλα δὲ τ' ἀγόρασαν ἀπὸ γαλακτοπῶλη
ποὺ Ψ ό φ ι ο ς ὀνομάζεται καὶ 'ἔτσι τὸν ξέρουν ὅλοι.
Κι' αὐτὸς ὁ Ψόφ ος φαίνεται σκοπὸ του εἶχε ὁρίσει,
μὲ γάλα τοὺς πελάτες του ὅλους νὰ τοὺς... ψοφήσῃ!

Φονικὴ καντάδα

Μιὰ πολυμελὴς παρέα λυσσαλέων κανταδόρων,
ἐπερνοῦσε σ' ἕνα δρόμο κι' ἔκανε μεγάλον ντόρον.
Καὶ τὸν κόσμο ἀνησυχοῦσε
ποὺ ματαίως στὸ κρεββάτι λίγο ὕπνο ἐζητοῦσε.
«Δὲν τραβᾶτε πάρα πέρα;» ἕνας δυστυχὴς φωνάζει.
Μὰ στὸ πεῖσμα του ἡ παρέα τὴ φωνὴ διπλασ.άζει.
Κι' ὁ ἀφυπνισθεὶς πολίτης ποὺ τοῦ ἔστριψε ἡ βίδα,
ἐξορμᾷ κι' ἀρχίζει μάχη μὲ μιὰ φοβερὴ ψολλίδα.
"Ενας κανταδόρος θὐμα
κι' ὁ ἀφυπνισθεὶς πολίτης ἐκοιμήθηκε στὸ τμῆμα!
Τοῦ τραυματισμοῦ τὸ δράστη δὲν τὸν ἔρευ. δὲν τὸν (εἶδα.
Μὰ νομίζω πὼς θὰ ἦταν ὁπαδὸς τοῦ...«Πελοπίδα»!

ΠΑΙΝ. ΠΑΠ.

"Ηθελε βασιλέα ΜΠΙΡΜΠΑΝΤΗ!

Μιὰ τελευταία χαρὰ τοῦ "Οθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας

Οἱ βασιλικοὶ περίπατοι τοῦ "Οθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας, μὲ τ' ἄλογα γύρω στὴν Ἀθήνα, ἦταν συχνοὶ καὶ ταχτικοί, μὰ πολὺ ἐπίσημοι. Δηλαδὴ μὲ πλήρη τὴν ἀκολουθία τῶν ὑπασπιστῶν τοῦ βασιλέα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὶς Κυρίες τῆς Αὐλῆς.

Ἡ Ἀμαλία ἀκούραστη πάντα στὴν ἱππασία, πολὺ καταπονοῦσε τοὺς γέρους ὑπασπιστὰς τοῦ "Οθωνος. Οἱ γρηὲς Κυρίες τῆς Τιμῆς δὲν συνώδευαν τὴ βασίλισσα ποτὲ μὲ τ' ἄλογα, παρὰ μὲ τ' ἀμάξια μονάχα.

"Ομως στὸ δρόμο ἡ γλῶσσα τῶν γεροϋπασπιστῶν ἔκοβε κι' ἔραβε...

— Τὶ κακὰ γεράματα, βασίλισσά μας, εἶν' αὐτά, νὰ γίνουμε τ α ταραΐσι (ἔφιπποι ταχυδρομικοί), ἔλεγε ὁ Μακεδόνας ἀγωνιστὴς Τσάμης Καρατάσσος.

Κι' ὁ Βαλτινὸς συμπλήρωνε:

— Ἡ καβαλλαρία βαστάει πολύ, Μεγαλειοτάτη, καὶ τὰ παιδιὰ μαλλώνουν ἅμα λείπω ἀπὸ τὸ σπίτι... Λοιπὸν νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ἄδεια νὰ μὴν ἀκολουθήσω σήμερα...

Τὰ ἔλεγε αὐτὰ καὶ ἦταν ἄκληρος, ὁ ἀθεόφοβος!

Τὰ ἴδια παράπονα εἶχαν κι' ὁ Γαρδικιώτης Γρίβας, κι' ὁ Γιάννης Μαμούρης, κι' ὁ Σαχίνης ὁ Ὑδραῖος.

Κάποτε ὁ "Οθων γύριζε ἀπὸ τὸν ἐξοχικό του περίπατο μὲ τὴ βασίλισσα συντροφιὰ καὶ μὲ τοὺς ὑπασπιστάς του. Ὁ καιρὸς ἦτανε νὰ βρέξῃ.

— Γιὰ νὰ μὴ βραχοῦμε, εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστάς, νὰ κόψουμε μέσα ἀπὸ τὰ γρασίδια, γιατὶ ὁ δρόμος κάνει γῦρο καὶ θὰ μᾶς ἀργήσῃ.

—"Οχι, εἶπε ὁ "Οθων. Πρέπει νὰ σεβασθῶμε τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν πολιτῶν.

— Δὲν παθαίνουν τίποτε τὰ σπαρτά, Μεγαλειότατε, ἀπὸ τὶς ἁλόγων τὰ πέταλα! Τὴν αὐγὴ μὲ τὴ δροσιὰ θὰ ξανασηκωθοῦν!

—"Οχι, ξαναεῖπε ὁ "Οθων. Πρέπει νὰ σεβασθῶμεν τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν πολιτῶν.

Τότε ἀρχίζει ἡ βροχὴ μὲ τὸ τουλούμι. Φτάσανε μούσκεμα στὸ παλάτι. Στὸ διάδρομο ἡ Ἀμαλία λέει τῶν ὑπασπιστῶν:

—"Εχετε τὰ χάλια σας! Νὰ πᾶτε γοήγορα ν' ἀλλάξετε!

Κι' ὁ Μαμούρης ποὺ ἔσκαζε ἀπὸ τὸ κακό του δὲν κρατήθηκε καὶ εἶπε μὲ τὴν ὑπερήφανη ρουμελιώτικη προφορά του:

— Τὶ νὰ σοῦ πῶ, Μεγαλειοτάτη, ἤθελα ὁ βασιλιᾶς μας νὰ εἶνε καὶ κομμάτι μπιρμπάντης, γιατὶ μ' αὐτὴ τὴν ι σ ά δ α του (τιμιότητα) θὲν ξέρω ποῦ θὰ μᾶς πάη...

"Ολοι γελάσανε μὲ τὰ λόγια τοῦ Μαμούρη καὶ πιὸ πολὺ ὁ ἴδιος ὁ "Οθων, ποὺ ὅμως ἀπὸ τότε φρόντιζε τὴ γεροντικὴ ἀκολουθία νὰ μὴ τὴν τραβᾶη μαζύ του, σὲ περιπάτους μακρυνούς.

Μιὰ μέρα, θὰ ἦταν τέλος τοῦ 1854, τὸ βασιλικὸ ζευγάρι γύριζε πάλι ἀπὸ τὸν περίπατό του μὲ τὴν ἐπίσημη ἀκολουθία ἀπὸ ὑπασπιστάς, ἱπποκόμους καὶ χωροφύλακες στὸ τέλος. Καθὼς προχωροῦσαν στὴν ὁδὸ Αἰόλου, εἶδανε κόσμο μαζεμένο κατὰ τὴν ἐκκλησία τῆς Χρυσοσπηλιώτισσας. Εἶπαν τοτε οἱ μπροστινοὶ ν' ἀλλάξουν δρόμο. Γιατί; Γιατὶ νομίζαν πὼς ὁ λαὸς ἦταν πικραμένος καὶ θὰ εἶχε παράπονα κατὰ τοῦ Βασιλῆα, ἐπειδὴ εἶχε ἀποτύχει τὸ πατριωτικὸ κίνημα τοῦ 1854, γιὰ τὴν προσάρτιση τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἠπείρου ἐνῶ ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς γιὰ τὸ ὄνειρο ἐκεῖνο — ὄνειρο γραμμένο ν' ἀληθέψῃ ἀργότερα — ὁ "Οθων καὶ τὸν ἴδιο του τὸ θρόνο τὸν ἔπαιξε.

Ὁ "Οθων μόλις ἄκουσε τὴν πρότασι γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς πορειας τους, ἀπὸ λόγους ταχὰ προνοίας, ἐναντιώθηκε.

— "Οχι, εἶπε, θὰ προχωρήσωμεν τὸν ὁρόμο μας.

Καὶ τὸ μόνο ποὺ παραδέχθηκε ἦταν νὰ ἐπαιρνε ἡ βασίλισσα, ἂν τὸ ἤθελε κι' ἡ ἴδια, ἕναν ἄλλο πλαγινό, νὰ ἔβγαινε ἀπὸ κεῖ στ' ἀνάκτορα. Ἄλλα καὶ ἡ Ἀμαλία ἀρνήθηκε νὰ τὸ κάνῃ αὐτό, λέγοντας ὅτι δὲν ἐννοεῖ ν' ἀποχωρισθῇ οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸν βασιλέα.

Τότε ἡ συνοδεία ἀκολούθησε τὸ δρόμο της μὲ παράτᾶξι πολεμική.

Μπροστὰ πήγαινε ὁ βασιλέας μὲ τὸν ὑπασπιστή του, πίσω ἡ βασίλισσα, κι' ἀπὸ κοντὰ καὶ γύρω οἱ ἄλλοι, μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι ὅλοι! Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο τράβηξε μπροστὰ ὁ διαγγελέας Κ. Δράκος, τὸ παιδὶ τοῦ ἥρωα Σουλιώτη Γιωργάκη Δράκου. Μόλις αὐτὸς πλησίασε τὸν κῶσμο ρώτησε ἕνα πολίτη τί ζητοῦσε ἐκεῖ ὅλος αὐτὸς ὁ συγκεντρωμένος λαός.

— Νά, θέλουμε νὰ φωνάξουμε ζήτω τοῦ βασιλῆα μας, γιατὶ εἶνε παληκαρᾶς κι' ὀργάνωσε τὸ κίνημα γιὰ τ' ἀλύτρωτα τ' ἀδέρφια μας τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Θεσσαλίας...

Δὲν εἶχε προλάβει νὰ τελειώσῃ ὁ ἄνθρωπος, κι' ἀμέσως κύκλωσε τὸν "Οθωνα καὶ τὴν Ἀμαλία ὁ λαός. "Αλλος φιλοῦσε τὴ φουστανέλα τοῦ βασιληᾶ, ἄλλος τὴν ἀμαζονικὴ φούστα τῆς βασίλισσας... Ὕστερα μὲ φωνὲς καὶ χαλασμό, ὅλοι τους συνοδέψανε στὸ παλάτι.

Ἀκοῦνε τὸν πάταγο καὶ τὸ κακὸ ἀπὸ τ' ἀνάκτορα καὶ τοὺς περνάει ἡ ἰδέα πὼς ἔγινε καμμιὰ ἐπανάστασι. Ἀρχίζουν τὰ τρεχάματα, λαβπάν, κλείνουν τὶς πόρτες, πιάνει ἡ φρουρὰ τὰ προπύλαια, ἐξαπολύονται δεξιὰ κι' ἀριστερὰ οἱ ἀγγελιαφόροι, φτάνουν ὅσοι ὑπασπιστὲς δὲν εἶχαν ὑπηρεσία λαχανιασμένοι στ' ἀνάκτορα, οἱ σταυλίτες πιάνουν τὴν πισινὴ πόρτα τοῦ βασιλικοῦ κήπου, κι' οἱ μάγειροι μὲ τὰ μαρμιτόνια καὶ τὶς ἄσπρες ποδιὲς παράτησαν τὴν κουζίνα καὶ τρέχουν ἀπάνω στὶς σκάλες... Ὅπου νὰ καὶ γεμίζει ἡ πλατεία τῶν ἀνακτόρων κόσμο μὲ φωνὲς καὶ ζήτω ἀτελείωτα.

Τότε ἐξηγήθηκαν ὅλα. Καὶ ἄρχισε ἡ ἀνάπσθη σκηνή: ἐαρμάτωμα, ἄνοιγμα οἱ πόρτες διάπλατα... Πέφτει κι' ὁ κόσμος τότε ἀνάκατα μέσα στὸ παλάτι καὶ γεμίζει ὅλους τοὺς διαδρόμους καὶ τὰ κλιμακοστάσια, θέλοντας νὰνει καὶ καλὰ νὰ συνθέσῃ τοὺς ἀγαπημένους του βασιληᾶδες ὡς τὰ διαμερίσματά τους, τὰ ἰδιαίτερα.

"Εγινε κι' αὐτὸ καὶ τότε μόνο ὁ λαὸς γύρισε νὰ φύγῃ πίσω. Ἦταν αὐτὴ ἡ τελευταία, ἴσως, χαρὰ ποὺ νοιώσαν ὁ "Οθων καὶ ἡ Ἀμαλία, ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ. Ὕστερα ἀκολούθησαν τόσα περιστατικὰ ἐνάντιά...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

✿✿

Κοπέλλες καὶ... σκυλήκια

Στὸ «σκυληκοτροφεῖον» τοῦ Φρὰνκ Ὸ' Μπρίεν, στὸ Κολοράντο, ἐργάζονται πρωπάντων κοπέλλες. Γιατὶ ὁ ἰδιοκτήτης ἔχει σχηματίσει ἐκ πείρας τὴν πεποίθησι ὅτι οἱ γυναῖκες ξέρουν καλλίτερα ἀπ' τοὺς ἄντρες νὰ ξεθάβουν καὶ νὰ μαζεύουν τὰ σκουλήκια. Σὲ μιὰ ὅμως περίπτωσι χάνουν αὐτὴ τὴν ἱκανότητά τους: ὅταν... ἐρωτευθοῦν! Κι' ὁ λόγος εἶνε ἁπλός: Φαίνεται πὼς οἱ νέοι προτιμοῦν τὰ κορίτσια ποὺ φοβοῦνται τὰ ποντίκια, τὰ σκουλήκια, κλπ. Κι' οἱ κοπέλλες ποὺ τὸ ξέρουν, προσπαθοῦν νὰ φανοῦν σύμφωνες μ' αὐτὴ τὴν ἰδιοτροπία τους!

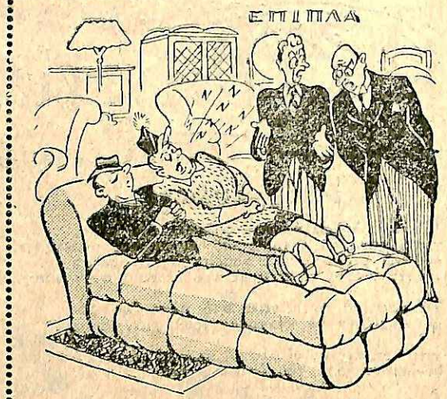

— Τί νὰ τοὺς κάνω;... Ζήτησαν ἐδῶ καὶ δυὸ ὧρες νὰ δοκιμάσουν τὸ κρεββάτι καὶ τόρριξαν στὸν... ὕπνο!...

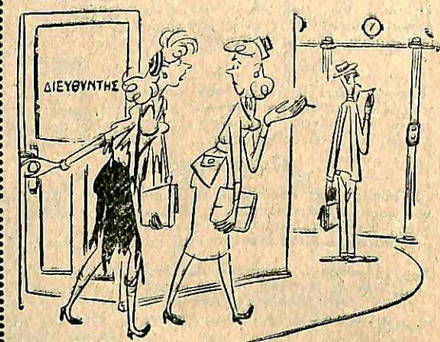

— Πάντως πρέπει νὰ παραδεχθῆς πὼς δὲν εἶνε καὶ τόσο «τζέντλεμαν» ὁ προϊστάμενός σου!...

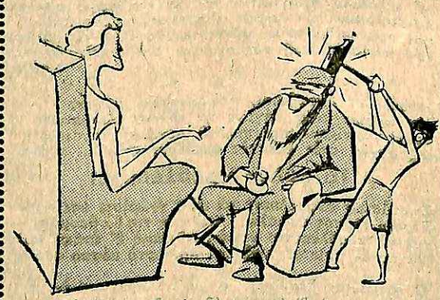

— Καϋμένε, Τοτό, δὲν καταλαβαίνεις πὼς ἄρχισες νὰ ἐνοχλῇς τὸν κ. Ἀνδρέα;

— Δὲν φαντάζεσαι πόσο προσέχει τὸ βιολί του γιὰ νὰ μὴ τοῦ χαλάσῃ!...

Λεμονομαχία

Ἡ πολιτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ «Ἀντικαφρικοῦ κόμματος τῆς Ἑλλάδος» νοίκιασε ἕνα θέατρο στὸ κέντρο, γιὰ νὰ ἐκθέσῃ ὁ μέγας ἀρχηγὸς τὸ πολιτικό του πρόγραμμα.

Ὁ Ζὰν Βλαμένος δὲν ἤταν ἀπ' τοὺς ὑποψηφίους ἐκείνους ἀρχηγοὺς ποὺ μιλᾶνε κάθε τόσο. Μιὰ φορὰ τὰ εἶπε στὴν συνοικία κι' ἄλλη μιὰ φορὰ ἤθελε νὰ τὰ πῇ λεπτομερέστερα στὴν Ἀθήνα.

— "Οποιος θέλει ἂς μὲ ψηφίσῃ! δήλωσε. Κι' ὅποιος δὲν θέλει ἂς πάῃ στὸ διάβολο. Δὲν πολιτεύομαι πρὸς ἴδιόν μου ὄφελος. Πολιτεύομαι πρὸς ὄφελος τῶν δυστυχισμένων τούτων Κάφρων, τοὺς ὁποίους φιλοδοξῶ νὰ κάνω ἀνθρώπους.

Νοικιάστηκε τὸ θέατρο. Φωτογραφίες κολλήθηκαν λίγες. Σ' αὐτὲς ὁ μέγας Ζὰν προβαλλε μὲ τὸ σκοτεινό του ὕφος, τὸ μονόκλ καὶ τὴν μπαρμπέττα. Κι' ἀπὸ κάτω ἔγραφαν:

«Κάφρε! Ψήφισέ με, ἂν θέλῃς τὸ καλόσου». Καὶ σ' ἄλλες: «Εἷς τὴν Ἑλλάδα τῶν Βλαμένων ἀρχηγὸς ὁ Ζὰν Βλαμένος». Καὶ σ' ἄλλες, τέλος, ἔγραφε μὲ χοντρὰ γράμματα: «Ἔλα μαζί μου, Κάφρε! Ἐγὼ θὰ σέ σ ῶ σ ω».

Πρὶν, ὅμως, ἀπ' τὴν ὁμιλία ἡ πολιτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Ἀντικαφρικοῦ κόμματος τῆς Ἑλλάδος κάλεσε τὸν ἀρχηγὸ σὲ μιὰ εἰδικὴ σύσκεψι γιὰ νὰ πῇ τὴν γνώμη του ἐπάνω σ' ἕνα ζήτημα λίαν σοβαρό.

— Ἀρχηγέ, τὸν ρώτησαν. Τί θὰ γίνῃ μὲ τὰ λεμόνια;

Μόλις ἄκουσε τὸ θέμα τῆς συσκέψεως ὁ Ζὰν κατέβασε τὰ μάτια, βάγκωσε τὴν πίπα του κι' ὕστερα σήκωσε τὸ ἕνα φρύδι ἐρωτηματικά:

— Λέτε νὰ πετάξουν;

— Ἀσφαλῶς θὰ πετάξουν.

— Πετάνε κατὰ προτίμησιν σὲ μένα ἢ σὲ ὅλους τοὺς ὑποψηφίους;

— Ἐξαρτᾶται.

Τὸ θέμα συζητήθηκε λιγάκι κι' ὁ ἀρχηγὸς δὲν ἄργησε νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασί του:

— Λοιπόν: Ἀποφασίζω καὶ διατάσσω. Τὸ κόμμα μου εἶνε δυναμικὸ καὶ πρέπει νὰ δώσῃ ἀπάντησιν δυναμικήν! Ἡ πολιτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Ἀντικαφρικοῦ Κόμματος τῆς Ἑλλάδος θὰ ὁπλισθῇ μὲ ἐπαρκῆ ἀριθμὸν λεμονίων, πορτοκαλιῶν καὶ ἄλλων ὁπωρικῶν. Εἰς περίπτωσιν ρίψεως ἡ ἀπάντησις θὰ εἶνε ἄμεσος.

— Θὰ ρίξωμε, λοιπόν, κι' ἐμεῖς;

— Ἀστραπιαίως!

"Αλλο ποὺ δὲν ἤθελαν τὰ μέλη τῆς πολιτικῆς ἐπιτροπῆς, ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν εὔθυμοι νέοι ποὺ δουλεύανε ἀγρίως τὸν μέγαν Ζὰν Βλαμένο, ρίχνοντας λάδι στὴ φωτιά. Ἡ ἀπόφασι συνοψίστηκε στὸ σύνθημα: «Λεμόνιον ἀντὶ λεμονίου καὶ πορτοκάλλιον ἀντὶ πορτοκαλλίου!».

Ἔφτασε ἡ μέρα.

Μὲ τὶς σχετικὲς προαναγγελίες τῆς ὁμιλίας τοῦ Ζὰν Βλαμένου ὁ κόσμος ἔτρεξε καὶ γέμισε ἀπὸ νωρὶς τὸ θεατρο ἀσφυκτικά. Πολλοὶ εἶχαν δυὸ καὶ τρία λεμόνια στὶς τσέπες τους. Ἀλλὰ καὶ πίσω ἀπ' τὴ σκηνὴ ἦσαν παρατεταγμένα τὰ μέλη τῆς πολιτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἀντικαφρικοῦ Κόμματος μὲ ἐπαρκῆ ποσότητα λεμονεφοδίων, τόσο στὶς τσέπες, ὅσο καὶ σὲ καλαθάκια. Τόση ἦταν ἡ ζήτησις τῶν λεμονιῶν τὴ μεγάλη ἐκείνη μέρα ὥστε παρατηρήθηκε ἔλειψι στὰ μανάβικα καὶ τὰ εἶδη αὐτὰ ἔφτασαν νὰ πουλιῶνται μαύρη ἀγορά.

Τέλος, ἦλθε ἡ ὥρα τῆς ὁμιλίας, 6 ἀκριβῶς. Τὸ θέατρο πήχτρα. "Ενας ἄνθρωπος βγαίνει στὴ σκηνὴ καὶ λέει:

— Πρρρροσοχή! Ὁ ἀρχηγός!

Κι' εὐθὺς ἀμέσως ἀποσύρεται καὶ προβάλλει ὁ Ζὰν Βλαμένος, βαρύς, τραχύς, βαθύς, συννεφιασμένος. Κι' ἀφοῦ τινάζει τὸ χέρι φηλὰ σ' ἕνα εἶδος νεομουσολινικοῦ χαιρετισμοῦ βοᾶ:

— Κάφροι καὶ Κάφρες τῆς Ἑλλάδος!...

Μὲ τὶς πρῶτες λέξεις, ὅμως, σείεται τὸ θέατρο ἀπὸ ἕνα βουητὸ εὐθυμης διαμαρτυρίας:

— Γιατὶ μᾶς λὲς Κάφρους;

Ὑψώνει τὴ φωνὴ τοῦ ὁ Ζάν:

— Γιατὶ εἴσαστε!

Κάποιος τσιρίζει:

— Τότε, γιατὶ ζητᾶς τὴν ψῆφο μας;

Καὶ τότε παίρνει φόρα ὁ μέγας Ζάν, σ' ἕναν ἀκατάσχετο χείμαρρο ρητορικῆς οἰστρηλασίας:

— Δὲν ζητῶ τὴν ψῆφον σας! Δὲν ζητῶ τὸν σταυρόν σας! Ζητῶ μόνον νὰ ἀκούσετε ἡρέμως τὸ πρόγραμμά μου καὶ ὅσοι τὸ ἐγκρίνετε, μὲ ψηφίζετε! "Οσοι δὲν τὸ ἐγκρίνετε, μὴ σώσετε νὰ μὲ ψηφίσετε! Κάφροι καὶ Κάφρες τῆς Ἑλλάδος, προσοχή! Γνωρίζω τὴν βάρβαρον συνήθειάν σας νὰ πετᾶτε λεμόνια εἰς ἐκείνους ποὺ δὲν σᾶς ἀρέσουν! Σᾶς προειδοποιῶ! Τὸ Ἀντικαφρικὸν Κόμμα τῆς Ἑλλάδος εἶναι κόμμα δυναμικόν! Τὸ ἀχηπτικὸν σύνθημά μας εἶνε: Λεμόνιον ἔδωσες, λεμόνιον θὰ λάβῃς!...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ σείεται πάλι τὸ θέατρο ἀπ' τὰ χειροκροτήματα καὶ τὶς ἰαχές:

— Γειά σου, λεμονάκιαααα! Γειά σου, δυναμικέ! Γειά σου, μπαρμπετάκια!

Τὰ ἐπίθετα, «μπαρμπετάκιας» καὶ «λεμονάκιας» δὲν ἦσαν, βέβαια, καὶ τόσο ἐποικοδομητικὰ τοῦ γοήτρου τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ ἀλλὰ μέσα στὸν χείμαρρο τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τοῦ ρητορικοῦ του οἴστρου, οὔτε τὰ προσεξε ὁ Ζάν. Κι' ἐξακολούθησε μὲ φωνὴ παλλομένη καὶ βροντώδη:

— Κάφροι καὶ Κάφρες τῆς Ἑλλάδος, προσέξτε μὲ! Ἀτενίστε με! Κυττάξτε με, χωρὶς φόβο, μέσα στὰ μάτια! Ποιος εἶμαι ἐγώ; Ποῖοι εἶσθε σεῖς; Τί θέλω ἀπὸ σᾶς; Τί θέλετε ἀπὸ μένα; Διατὶ σᾶς ὁμιλῶ; Διατὶ μὲ ἀκοῦτε; Κάφρε! Κάφρε! Τί θέλω ἐγὼ ἀπὸ σένα; Τί θέλεις ἐσὺ ἀπὸ μένα; Τί θέλει ἡ Ἑλλὰς ἀπ' ὅλους ἡμᾶς; Τί θέλομεν, τί θέλετε, τί θέλουσι;

Οὐρλιαζαν τὰ πλήθη:

— Ἐσένα θέλουμεεεεε!

— Ἐσεῖς θέλετε ἐμένα, ἐγώ, ὅμως, δὲν σᾶς θέλω ἐσᾶς!

— Γιατίίίίίί! ξαναούρλιασαν τὰ πλήθη.

— Διότι θέλω "Ελληνας πραγματικοὺς καὶ ὄχι Κάφρους! Θέλω καὶ φιλοδοξῶ νὰ φτιάξω μιὰν Ἑλλάδα σοβαρά, εὐγενῆ, πολιτισμένην, ἀξιοπρεπῆ, λεπτήν, μίαν Ἑλλάδα εὐρωπαϊκὴν καὶ ὄχι Καφρικήν! Ἀκοῦτε; Θέλω ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, "Ελληνας ἐξευγενισμένους! Νὰ μὴ καβαλᾶ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μέσα στὰ λεωφορεία! Νὰ μὴν πατᾶ ὁ ἕνας τὸ πόδι τοῦ ἀλλουνοῦ, χωρὶς νὰ λέη «παρντόν». Νὰ μὴν ἁρπάζῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀπὸ τὸν λαιμὸν μέσα εἰς τὶς ταβέρνες! Νὰ μὴ φτύνῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μέσα εἰς τὴν Βουλήν, οὔτε νὰ κλέπτῃ, οὔτε νὰ ἀπατᾶ, οὔτε νὰ ψεύδεται, οὔτε νὰ τεμπελιάζῃ!

— Μπράσσοο! Ἐσένα θέλουμεεε! ξαναφώναξαν τὰ πλήθη.

— Φιλοδοξῶ νὰ ἀλλάξω τὴν μορφὴν τῆς Ἑλλάδος!... Θὰ βελτιώσω τὸ ἐπίπεδο τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ ὥστε νὰ μὴ πηγαίνουν ἄλλοι μὲ τὶς λιμουζίνες καὶ ἄλλοι μὲ τὰ τράμ. Θὰ καταργήσω τὰ τράμ καὶ θὰ βάλω λιμουζίνες γιὰ ὅλους!

Χάλασε ὁ κόσμος:

— Λιμουζίνεεεες! Λιμουζίνεεες!...

— Θέλετε λιμουζίνες ἀλλὰ οἱ λιμουζίνες δὲν εἶνε γιὰ ἀκαλλιέργητα ὄντα!

— Νὰ τὰ καλλιεργήσουμεεεε!

— Βεβαίως Κάφροι! Πρέπει νὰ τὰ καλλιεργήσετε, νὰ γίνετε δηλαδή, πρῶτα, ἀντάξιοι τῶν λιμουζινῶν! Δι' αὐτὸ θὰ καταργήσω τὰ ὑπάρχοντα σχολεῖα καὶ ἀντ' αὐτῶν θὰ ἱδρύσω σχολὰς καλῆς ἀνατροφῆς, ἡ ὁποία λείπει ἀπὸ ὅλους σας! Θὰ καταργήσω τὰ καφενεῖα καὶ ἀντ' αὐτῶν θὰ ἱδρύσω λέσχας, διὰ νὰ μὴ παίζετε πλέον ταβλι.

— Θὰ κόψωμε καὶ μπαρμπέττα;

— Ναί, Κάφροι! Βόησε τώρα ὁ Ζὰν ἀγριεμένος. Θὰ κόψετε καὶ μπαρμπέττα, ἀφοῦ, ὅμως, πλύνετε πρῶτα τὰ μαλλιὰ σας, καὶ τὰ χτενίσετε καλῶς, γιὰ νὰ τὰ ἀπαλλάξετε ἀπ' τὰ μικρὰ ζωύφια!

Κάποιος θύμωσε καὶ φώναξε δυνατὰ ἀπ' τὴν πλατεία:

— Δὲν πᾶς στὸ διάολο, κύριε μπαρμπεττάκια! Πολὺ χοντρὰ μᾶς τὰ λές!

— Στὸ διάολο νὰ πᾶς καὶ νὰ μὴ γυρίσῃς, βάρβαρε Κάφρε! αὐρλιασε ὁ Ζὰν κατακόκκινος ἀπὸ ὀργή.

Καὶ σὰν νὰ ἦταν αὐτὸ τὸ σύνθημα τῆς μάχης σφύριξαν ἀπ' τὴν πλατεία τὰ πρῶτα λεμόνια. Ἀλλὰ ἡ ἄμυνα, τούτη τὴ φορὰ ἦταν καλὰ ὀργανωμένη κι' ἀμέσως ἀπάντησαν ἀπ' τὴ σκηνή, μ' ἀντεπίθεσι.

— Οαααάα!

— Ἀπάνω τους!...

— Βαρᾶτε τοὺς Βλαμένους!

Μιὰ καταπληκτικὴ κι' ἀπίστευτη διαστρώσει πυρῶν ἄρχισε στὸ λεπτό. Τὰ μέλη τῆς πολιτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἀντικαφρικοῦ Κόμματος ἄρχισαν νὰ ρίχνουν μὲ μανία στὸν κόσμο κι' ὁ κόσμος ἐρριχνε σ' αὐτοὺς. Πάταγος γινότανε, "Αλλοι γελοῦσαν, ἄλλοι φώναζαν, ἄλλοι οὐρλιαζαν κι' εἶχε κάτι τὸ ἀποκρητάτικα φαίδρὸ αὐτὴ ἡ πρωτοφανὴς προεκλογικὴ λεμονομαχία. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ζάν, τὸν χρησιμοποιοῦσανε γι' ἀστίβα καὶ κρυμμένοι ἀπὸ πίσω του, ἐκσφενδόνιζαν τὰ ἀμυντικὰ πυρά τους. Ὁ ἀρχηγὸς ἀτάραχος καὶ ψύχραιμος ἔτρωγε ὅλα τὰ λεμόνια στὸ κεφάλι.

Ἔτρεξε ἡ ἀστυνομία.

Κι' ὅταν τελείωσε ἡ μάχη τὸ θέατρο ἦταν γεμάτο ἀπὸ λεμόνια μέσα ἀπ' τοὺς σωροὺς τῶν ὁποίων ἀναδύονταν ἡ ἐπιθλιτικὴ καὶ ὀλύμπια μορφὴ τοῦ Ζὰν Βλαμένου, ποὺ μόνος, μέσα στὴ λάμπρα του ἀπομόνωσι εἶπε τὸ θρυλικό:

— Κάφροι! Κάφροι τῆς Ἑλλάδος! Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω τὴ σωτηρία σας καὶ ποῦ νὰ τελειώσω;...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ἡ γυναῖκα ποὺ ἔγινε ἀγόρι

Ὁ ἀστυνόμος κ. Κροντήρης γιὰ πολὺ καιρὸ εἶχε βάλει σὲ βάσανα τοὺς ἀστυνομικοὺς συντάκτες τῶν ἐφημερίδων γιατὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τοὺς ἀποκαλύψη τ' ὄνομα τῆς κοπέλλας ποὺ ἔγινε ἀγόρι. Μὲ τὴν λεπτότητα ποὺ τὸν διακρίνει δὲν ἤθελε νὰ φωτισθῆ μιὰ ὑπόθεσις ποὺ ἀφοροῦσε ἕνα δυστυχισμένο πλάσμα. Ἔπειτα δὲν ἐπρόκειτο νὰ κερδίση κανεὶς τίποτε μ' αὐτό. Ἔχει κανεὶς μιὰ ἐπιτυχία ὅταν αὐτὴ δὲ ζημιώνει ἕνα ἀνυπεράσπιστο πλάσμα. Κι' αὐτὸ τὸ κορίτσι εἶχε βρεθῆ ὁλομόναχο στὴν Ἀθήνα. Ἔπειτα ἦταν κάτι ἀκόμη πιὸ σοβαρό. Ἡ κοπέλλα εἶχε δουλέψει σὲ πολλὰ σπίτια τῆς Ἀθήνας ὡς ὑπηρέτρια. Ἐλάτε τώρα σεῖς νὰ μπορέσετε νὰ βρῆτε ἄκρη καὶ νὰ ὑπολογίσετε τί εἶχε κάνει καὶ ποιὰ ἦταν ἡ δρᾶσι της (του). Ἔτσι ὁ ἀστυνόμος κ. Κροντήρης εἶχε βρῆ κυριολεκτικὰ τὸ μπελὰ του ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους.

— Μὴν ἐπιμένετε, τοὺς ἔλεγε, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ πῶς τὴ λένε. Τὴν εἴδατε, τὴν καμαρώσατε, τῆς μιλήσατε. Πάρα πέρα δὲν κάνει νὰ προχωρήση κανείς. Ἡ κοπέλλα θὰ γίνη ἐπισήμως ἀγόρι. Θ' ἀλλάξη τ' ὄνομά της στὸ Πρωτοδικεῖο τῆς περιφερείας ὅπου ἔχει γεννηθῆ κι' ὕστερα. Ἂν θέλη, μπορεῖ ἡ ἴδια νὰ σᾶς ἀφηγηθῆ τὴν ἱστορία της.

Πῶς εἶχε συμβῆ αὐτὸ τὸ γεγονός; Ὅπως ὅλα τὰ ἐκπληκτικὰ περιστατικά. Κι' ἀπεκαλύφθη τυχαῖα. Ἀπὸ ἕναν ἀστυνομικὸ ἔλεγχο. Εἶναν φέρει κι' αὐτὴ τὴ νέα στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια. Ἦταν καλοντυμένη, πολὺ συμπαθητική, μὰ εἶ'νε κάτι ποὺ δὲν τραβοῦσε τοὺς ἄντρες. Δὲν ἔμοιαζε ὡστόσο σὰν κάτι πλάσματα ἀδικημένα ἀπὸ τὸν Θεὸ ποὺ δὲν ἔχουν ἐμφάνισι γυναῖκας, μὲ ἄχαρο δηλαδὴ σῶμα, τριχωτὰ πόδια, ἀντρικὸ στῆθος καὶ τίποτε ποὺ νὰ ἑλκύη τὸ βλέμμα ἑνὸς ἄντρος. Ἡ κοπέλλα αὐτὴ παραδόξως δὲν εἶχε τέτοια χάλια. Ἔμοιαζε μὲ γυναῖκα. Μὲ μιὰ γερὴ καὶ καλοδεμένη γυναίκα, γι' αὐτὸ τὸ λόγο τὴν προτιμοῦσαν στὰ διάφορα σπίτια ποὺ εἶχε δουλέψει ὡς ὑπηρέτρια.

Ἔτσι λοιπὸν εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν τὴν ἔπιασε ἡ Ἀστυνομία σὲ μιὰ ἀνάκρισι ποὺ ἔκανε μιᾶς σημαντικῆς ὑποθέσεως. Ὅπως εἶναι γνωστὸ ἡ πρώτη δουλειὰ τῆς Ἀστυνομίας εἶνε νὰ ἐξετάση ἂν ἔχη νὰ κάνη μὲ μιὰ ὕποπτη γυναῖκα. Καὶ φυσικὰ ἡ κάθε μιὰ ποὺ συλλαμβάνεται περνάει ἀπὸ τὴν τυπικὴ ἰατρικὴ ἐξέτασι. Ἔτσι ἀποφασίστηκε κι' ἡ ἡρωΐδα μας νὰ σταλῆ στὴν ἐπιθεώρησι. Ἐντύπωσι ὡστόσο ἔκανε στοὺς ἀστυνομικοὺς ἡ ἐπιμονή της νὰ μὴ θέλη νὰ πάη.

— Δὲν θέλω, παρακαλοῦσε, νὰ μὲ δῆ ὁ γιατρός. Ἄλλωστε δὲν μὲ πιάσατε γιὰ κακὴ γυναῖκα. Γιὰ τὴν ὑπόθεσι ποὺ μὲ θέλετε νὰ σᾶς πῶ ὅ,τί ξέρω, μὰ μὴ μὲ πᾶτε στὸ γιατρό...

Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν εἶναι ἀνάλγητοι. Ξέρουν νὰ ψυχολογοῦν τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους, ὁ ἀστυνόμος κ. Κροντήρης φημίζεται γιὰ τὴν καλωσύνη καὶ τὴν εὐγένεια μὲ τὴν ὁποία μεταχειρίζεται τοὺς κρατουμένους του. Ἔτσι ὅταν εἶδε τὴν ἐπιμονὴ τῆς νέας νὰ μὴ θέλη νὰ πάη στὸ γιατρό, τὴν πῆρε ἰδιαιτέρως στὸ γραφεῖο του καὶ τὴν ρώτησε μὲ συμπάθεια:

— Τί σοῦ συμβαίνει; Σὲ ρωτῶ πιὰ σὰν ἄνθρωπος κι' ὄχι σὰν ἀστυνομικός. Γιατὶ δὲν θέλεις νὰ σὲ κυττάξη ὁ γιατρός μας; Ἂν μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω, θὰ τὸ κάνω εὐχαρίστως. Μὴ διστάζης νὰ μοῦ πῆς τί σοῦ συμβαίνει.

Ἡ νέα ξέσπασε τότε σὲ λυγμούς.

— Εἶμαι, τοῦ εἶπε ἕνα δυστυχισμένο πλάσμα. Πάνε πολλὰ χρόνια τώρα ποὺ παρατήρησα μιὰ ἀλλαγὴ στὸν ἑαυτό μου. Δὲν εἶμαι πιὰ κορίτσι!....

— Καλά, παιδί μου, τῆς παρατήρησε ὁ ἀστυνομικὸς κανοντας ὅτι δὲν καταλαβαίνει τί ἤθελε νὰ τοῦ πῆ, αὐτὸ τὸ ἀτύχημα πολλὰ κορίτσια τὸ παθαίνουν ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὑπάρχει κόσμος. Φτάνει νὰ μὴ σοῦ πέση ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου: Ὁ ἀσυνείδητος ἄνθρωπος. Τὸ ἀνθρώπινο κτήνος. Μὰ δὲν εἶνε καὶ τόσο φοβερὸς λόγος αὐτός...

— Ὄχι, ὄχι, διαμαρτυρήθηκε ἐκείνη. Δὲν εἶνε αὐτό. Ἡ ἀλλαγὴ ποὺ ἔνοιωσα ἦταν, πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ, σωματική. Κατάλαβα ὅτι ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, ὅσο μεγάλωνα, ἀπὸ κορίτσι γινόμουνα ἀγόρι!...

Αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψι ἦταν τόσο ξαφνικὴ ποὺ ὁ ἀστυνόμος τάχασε.

— Ἔχεις δίκηο, παιδί μου, τῆς εἶπε. Θὰ φροντίσω νὰ σὲ προστατεύσω. Ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασίς σου θὰ γίνη τελείως μυστική. Κανεὶς δὲν θὰ μάθη τίποτε...

Ἡ νέα πείστηκε ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ κ. Κροντήρη. Ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις ἔγινε πράγματι μὲ ἀπόλυτη μυστικότητα. Μὰ ἀπόδειξε ἐκπληκτικά, μὰ τὴν ἀλήθεια, πράγματα. Ἡ νέα αὐτὴ ἦταν σωστὸ ἀγόρι. Τίποτα δὲν τῆς ἔλειπε. Δὲν εἶχε καμμιὰ διαστροφή. Προτιμοῦσε ἐπίσης περισσότερο, ὅπως ὅλλωστε ἦταν φυσικό, τὴν συντροφιὰ τῶν γυναικῶν, καὶ στοὺς ἄντρες φερνόταν σὰ φίλος κι' ἔκανε σκέψεις τελείως ἀντρικές...

Οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς ἔκαναν φυσικὰ μὲ τρόπο, ἐξονυχιστικὴ ἀνάκρισι. Ἔτσι ἔμαθαν ἀπὸ ποιὰ ἡλικία εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐργάζεται ὡς ὑπηρέτρια στὰ διάφορα σπίτια. Ἔμαθαν ἀκόμη ὅλες τὶς αἰσθηματικὲς περιπέτειές της, μὰ δὲν τὶς ἀνακοίνωσαν σὲ κανένα γιατὶ φυσικὰ θὰ προκαλοῦσαν ἀληθινὴ ἀναστάτωσι. Ἡ νέα αὐτὴ ποὺ ἦταν στὴν πραγματικότητα ἀγόρι, θὰ γινόταν ἀσφαλῶς βασικὸς λόγος διαζυγίου γιὰ πολλὰ ἀντρόγυνα καὶ θὰ εἶχε νὰ τραβήξη τὸ διάβολό της μὲ τὶς οἰκογένειες ὅπου εἶχε ἐργαστῆ.

Ἔτσι δὲν ἔγινε παρὰ ἀπόλυτα μυστικὴ ἡ ἔρευνα τῆς ὑποθέσεώς της. Ὁ κ. Κροντήρης θέλοντας νὰ τὴ σώση, τὴν κήρυξε ὑπὸ τὴν προστασία του. Κι' ὁ ἴδιος φρόντισε γιὰ ὅλες τὶς σχετικὲς διατυπώσεις ὥστε ἡ κοπέλλα νὰ γίνη ἀγόρι. Καὶ μιὰ ἡμέρα σ' ἕνα Πρωτοδικεῖο μιᾶς πόλεως τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος ἡ νέα αὐτὴ μὲ ὅλους τοὺς νομικοὺς καὶ δικαστικοὺς τύπους ἄλλαξε τὸ κοριτσίστικο ὄνομά της καὶ γινόταν ἀγόρι. Κι' ἔτσι ντυμένος σὰν σωστὸς ἄντρας πιὰ κυκλοφορεῖ ἀνάμεσα στὸν κόσμο καὶ κάνει ἐλεύθερα τὴν ζωή του κι' ἴσως αὔριο νὰ δημιουργήση καὶ οἰκογένεια. Αὐτὰ εἶναι τὰ παράξενα τῆς φύσεως.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

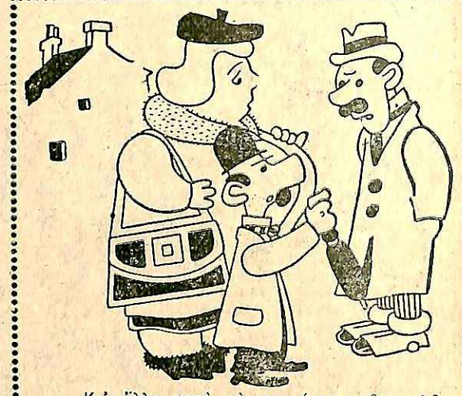

— Κι' ἄλλη φορὰ νὰ προσέχετε πῶς μιλᾶτε στὴ γυναῖκα μου, γιατὶ θάχετε νὰ κάνετε μὲ... τὴν ἴδια!...

('Απὸ τὸ «Inter»)

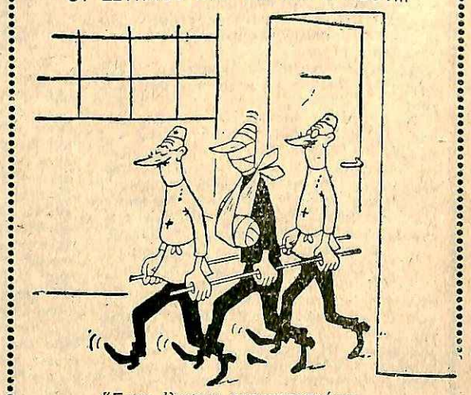

Ἕνας ἐλαφρα τραυματισμένος.

('Απὸ τὸ «France-Dimanche»)

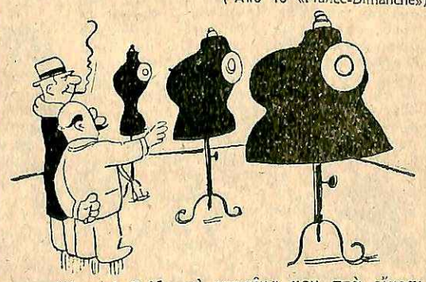

— Νὰ σοῦ δείξω τὴ γυναῖκα μου στὰ εἴκοσι, τριάντα καὶ πενῆντα χρόνια της!...

('Απὸ τὸ «Marius»)

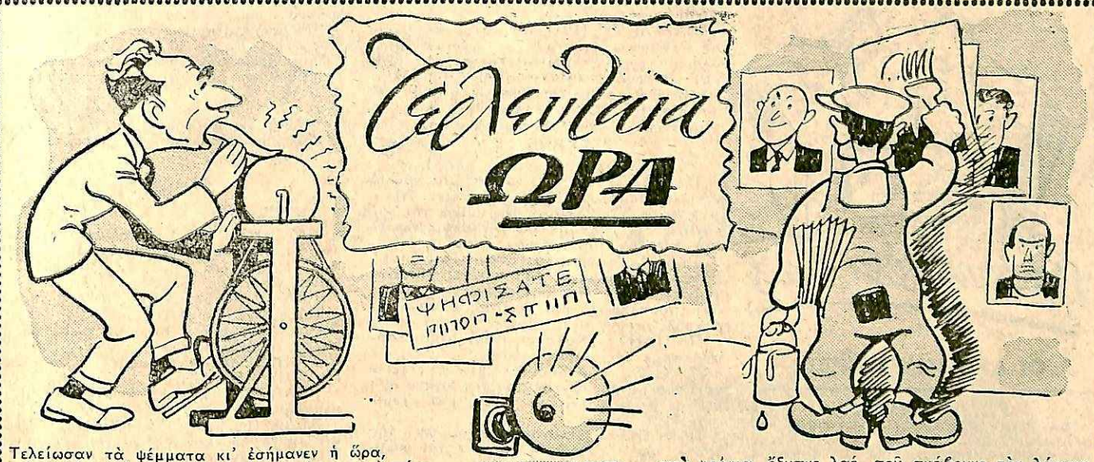

Τελείωσαν τὰ ψέμματα κι' ἐσήμανεν ἡ ὥρα,
γι' αὐτοὺς ποὺ πάν' ἐθελονταί, νὰ σώσουνε τὴ χώρα.
Ἡ Κυριακὴ πλησίασε! Δυὸ μέρες μᾶς χωρίζουν
κι' ἀπὸ τὸ στάρι, οἱ ἐκλογές, τὴν ὥρα καθαρίζουν!
Τελείωσαν τὰ ψέμματα, ἢ μᾶλλον τώρα ἀρχίζουν,
διότι τώρα οἱ πιὸ πολλοὶ τὴ γλῶσσα τους τρο-
(χίζουν,
κι' αὐτὲς τὶς τρεῖς ὑπόλοιπες καὶ κρίσιμες ἡμέρες
στὸ ψέμμα ξεφαντώνουνε οἱ μέλλοντες πατέρες !
Τρεῖς μέρες μόνον ἔχουνε, οἱ δύστυχοι, μπροστά
(τους.
καὶ παρακλήσεις των ἀκοῦς, κι' ἐκκλήσεις των ὑ-
(στάτους.
Γυρίζουν ἀκατάπαυστα, ἀδιάκοπα μιλάνε,
σὲ μάντρες πάσης φύσεως τὴ φάτσα τους κολλάνε.
Ἱδρώνουνε, μουσκεύονται, στεγνώνουνε, σκεβρώνουν
καὶ γιὰ νὰ πάρουν τὸ σταυρὸ τοὺς φίλους των...
(σ τ α υ ρ ὼ ν ο υ ν !
Τρεξίματα, ταξίματα οἱ μέρες εἶνε ὅλες
γιὰ τὶς σοφὲς τους τὶς μορφὲς καὶ τὶς ὀνειροπόλες,
γιὰ τὶς μορφὲς ποὺ βάλθηκαν νὰ σώσουν τὴν κα-
(τάστασι
νὰ κάνουνε τὸν τόπο μας πηγὴ τῶν ἀγαθῶν
κι' ὡσότου δοῦν τὴν ποθητὴ ἐκλογική... Ἀ ν ά-
(σ τ α σ ι,
τὴν Ἑβδομάδα, φυσικά, περνάνε τῶν... Π α θ ῶ ν!
Μεγάλη Πέμπτη, σήμερα, ἀναντιρρήτως ἔχουν,
αὐτοὶ πού, γιὰ χατῆρι μας, σκοτώνονται καὶ τρέ-
(χουν,
καὶ μὲ καϋμὸ παρακαλοῦν χιλιάδες ἐξ αὐτῶν
ν' ἀκούσῃ ὁ καθένας τους τό... «σ τ α ύ ρ ω σ ο ν
(αὐτόν»!
Ὅλα γιὰ ὅλα παίζονται, αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα,
ἀπὸ κάθε παράταξιν, ὁμάδα καὶ μονάδα
κι' ἀκοῦς παντοῦ μεγάφωνα τὸν κόσμο νὰ χαλᾶνε
καὶ «κάμποτ», γιὰ μεταξωτὰ στὰ πλήθη νὰ που-
(λάνε.
— «Μὴν παρασύρεσαι, λαέ! ἀκοῦς κάθε λιγάκι,
καὶ ψήφιζε συνέχεια τὸν Κώστα Μανιαδάκη,
γιὰ νὰ μὴν ἔχῃς στὸ μυαλὸ μπελά, ποτέ σου,
(κι' ἔννοια
καὶ νἄχῃς μιὰ Κυβέρνησι λεπτὴ καί... μ ε τ α-
(ξ έ ν ι α!
Τὸν Μανιαδάκη, σταύρωσε, γιὰ τὴν καλή σου τύχη,
ποὺ φήμην ἔχει ἀρχηγοῦ ἑξόχου κι' ἐξαισίου
καὶ ποὺ μπορεῖ περίφημα κι' ἐν τάχει νὰ πετύχῃ
κατοῦ τόπου μας τήν... κ ά θ α ρ σ ι ν διὰ τοῦ... κ α-
(θ α ρ σ ί ο υ!
— «Σταυρὸ μονάχα στὸν Κοτζιά, κοσμάκη καὶ
(ντουνιά
κι' ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιά,... ψ η λ ή μου δεν-
(τρολιβανιά !
Στὶς ἐκλογὲς βοήθα τον νὰ δῇ ἐπιτυχία
μιὰ κι' ἔχασε γιὰ χάρι τους κι αὐτὴ τὴ Δημαρχία.
Προσπάθησε καὶ φρόντισε νὰ μπῇ μεσ' τὴ Βουλὴ
γιατ' ἔχασε τὸν Δήμο του καὶ θλίβεται πολύ,
μετανοεῖ πικρότατα κι' ἀράδα τραγουδάει :
«Ὁ γέρο... Δ ῆ μ ο ς πέθανε, ὁ γέρο Δήμος πάει!»
— Μαυρομιχάλη ψήφισε, λαέ πεπειραμένε,
λαὲ Βενιζελοπλήκτε καὶ Τσαλδαροκαμένε!
Τοῦ Μπέη τὸν συνδυασμὸ ἐνίσχυσ' ἐπιμόνως,
γιὰ ναῦρης βίον... Μ π έ ϊ κ ο ν καὶ νὰ μὴ παρ-
(παίῃς
καὶ κύττα, μετεκλογικῶς, μὴν ἀπομείνῃ μόνος
κι' ἀκούσῃ τὴν ἐπαύριον τὸ : « Ἕ ν α ς εἶν' ὁ
(Μπέης » !
— «Μὴ πέφτῃς θῦμα μερικῶν καπάτσων καὶ κο-
(λάκων

ποὺ χρόνια, ἔξυπνε λαέ, σοῦ σκάβουνε τὸν λάκκο.
Κλείσε τ' αὐτιά, τὰ μάτια σου, τὸ στόμα σου, τὴ
(μύτη σου
κι' ὁ Παπανδρέου φρόντισε νὰ εἶν' ὁ Κυβερνήτης σου.
Μὴν ἄγεσαι καὶ φέρεσαι, λαέ, τῆδε κακεῖσε
καὶ σὰν φτερὸ στὸν ἄνεμο τὸν παλαιὸν μὴν εἶσαι,
διότι νέον ἄνεμον ἐγὼ θὰ σοῦ χαρίσω,
ποὺ τοὺς ἀνέμους ἅπαντες συνέξη νὰ γνωρίσω.
— Ἀψήφησε κάθε παληὰ παράταξι καὶ στείρα
καὶ δῶσε, κόσμε, τὸν σταυρὸ στὸν Νίκο τὸν Πλα-
(στῆρα!
Παράτα τὸν παληόκοσμο νὰ λέῃ καὶ νὰ παρλάρῃ,
ἀγνόησέ τον ἐντελῶς, ἢ μαύρισ' τον ἀνάλογα,
φέρε καβάλλα στὴν Ἀρχὴ τό... μ α ῦ ρ ο Καβαλ-
(λάρη
κι' ἄσε τοὺς ἄλλους ἀρχηγοὺς νὰ λένε π ρ ά σ ι ν'
(ἄλογα !
Μαζὺ μ' ἐμὲ καὶ Τσουδερό, προτίμα, Μανωληό,
στὶς ἰδεολογίες του τὸν ἴδιο τὸν παληό,
μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι σὰν Μανωληός,
ἐφρόντισε καὶ φόρεσε τὰ ροῦχα του...ἀ λ λ ο ι ῶ ς»!
— «Μάθια μου, μάθια, μάθια μου, τῶν ὁμαθιῶν
(μου μάθια,
γιὰ νὰ μὴ χάσῃς αὔριο τ' αὐγὰ καὶ τὰ καλάθια
τοῦ Σοφοκλῆ προτίμησε τὸ Κόμμα τὸ λεγόμενον
καθὼς καὶ τὸ «ἐκ τοῦ... π α τ ρ ὸ ς καὶ νῦν ἐκπο-
(ρευόμενον» !
Τὸ Σοφοκλῆ προτίμησε καὶ τίμησε ξανὰ
ποὺ ξεχωρίζει πάντοτε ἀπ' ὅλο τὸ συνάφι
καὶ μ' ἐπιδεξιότητα τὸ σκάφος κυβερνᾶ
ἐφ' ὅσον ἔχει, ὡς γνωστόν κι' ἐκεῖνος τόσα. .
(σ κ ά φ η» !
— «Τὸ λὲν στὰ πλάγια οἱ πέρδικες καὶ στὰ βουνὰ
(οἱ κοῦκοι:
Τὸν Μαρκεζίνη, Ἕλληνες, ψηφῆστε μονοκούκι.
Τὸ Κόμμα τῆς νεότητος, μὲ σύμπραξιν τοῦ Στράτου
καὶ τοῦ Καψάλη ἀνῆψιοῦ λαμπροῦ τοῦ Παπα-
(στράτου.
Ὁ Παπαστράτος, μάλιστα !
Αὐτὸς μᾶς χρηματοδοτεῖ κι' αὐτὸς μᾶς ρεκλαμάρει
καὶ ξέρει ὁ κόσμος κάλλιστα
τί... σ ό ϊ εἶνε τὸ Κόμμα μας καὶ τί... κ α π ν ό
(φουμάρει» !
— Τῆς χώρας ἐργαζόμενοι, τοὺς πάντας ἀψηφῆστε
καὶ τὸν Μπερνίτσα σύσσωμοι κι ἀπτόητοι ψηφίστε!
Δῶστε σ' αὐτὸν τὴν ψῆφο σας καὶ πέστε κατ'
(αὐτὸς:
«ἢ τᾶς, ἢ.. γ α λ α τ ᾶ ς» !
—«Ὁ Ζέρβας ἐξεκίνησε καὶ γιὰ τὴν Ἄρτα πάει,
στὴν Πρέβεζα τὰ φέϊγ - βολὰν μὲ... «ρ ί ψ ε ι ς»
(τὰ σκορπάει.
Μιλᾶ παντοῦ σὰν κύριος τῆς ὅλης καταστάσεως
καὶ φτάνει μέχρι Ζάλογγο, μὴ οὔσης... ἀ ν τ ι-
(σ τ ά σ ε ω ς !
«Τὰ πήραμε τὰ Γιάννινα» προκαταβολικὰ
κι' ἀπὸ τὰ τώρα ἂς ἀκουστοῦν ἐπινικείων ὕμνοι
κι' ἀπὸ τὰ μειδιάματα, τοῦ Ζέρβα, τὰ γ λ υ κ ά,
χίλια καντάρια... ζάχαρι ξαναπέσαν στὴ λίμνη!»
— Λαὲ τρανέ, λαὲ δεινὲ — κι' ἱστορικὲ ἀκόμα,
λέει ὁ Τσαλδάρης, πές τὸ «ναί»
μονάχα στό... «ἱστορικὸ» τοῦ Ντίνου σου τὸ κόμμα.
Ἐμεῖς θὰ ξαναγοάσουμε στὴν ἱστορία τόμους
καὶ μὴν ἀκοῦς τὰ φούμαρα τοῦ κάθε λαοπλάνου
ὅταν σοῦ λέϊ, πεζότατα: «χαράσσω νέουρ... δ ρ ό-
(μ ο υ ς»,
στὴν ἐποχὴ τῶν ρουκετῶν καὶ τοῦ... ἀ ε ρ ο-
(πλ ά ν ου!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

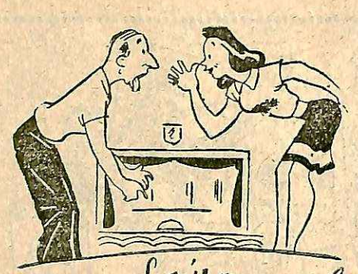

Η κωμωδιούλα μας

ΟΙ ΔΥΟ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΕΛΑ ΙΩΑΝΝΟΥ: Ὑπερηκάντικος καὶ ὑπερχαριτωμένος θηλυκὸς διάβολος, ξανθογάλανος, καλοπλασμένος, κουκλοειδὴς κι' ἐξυπνότατος. Ζωντοχήρα. Κὸς ΠΑΡΙΔΗΣ: Σοβαρός, κομψός, ἀρρενωπὸς καὶ — τὸ σπουδαιότερο — πολὺ πλούσιος. ΤΑΚΗΣ: Νεαρὸς χαριτωμένος δανδῆς. ΔΥΟ ΚΥΡΙΟΙ: Κοινοὶ τύποι.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ χωλλ τοῦ μεγάλου κοσμοπολίτικου ξενοδοχείου ποὺ τὸ πλημμυρίζει ὁ θόρυβος ἀπ' τὸ κινούμενο διεθνὲς μωσαϊκὸ τῶν ἀνθρώπων).

ΠΑΡΙΔΗΣ: (συνεχίζοντας κουβέντα)... Πᾶμε στὸ μπὰρ νὰ πάρουμε κάτι;

ΛΕΛΑ: (Μὲ κοκέττικη αὐτοπεποίθησι) Γιατί; Νομίζω πὼς ὅ,τι ἔχουμε νὰ ποῦμε τὸ λέμε κι' ἐδῶ.

ΠΑΡΙΔΗΣ: ('Ελαφρὰ τρακαρισμένος) Μά... εἶνε, ξέρετε πολὺ σοβαρό.

ΛΕΛΑ: Καὶ τὰ «σοβαρὰ» τὰ λένε στὸ μπάρ.

ΠΑΡΙΔΗΣ: Σᾶς ὁμολογῶ πὼς... ὅταν ἔχω νὰ πῶ κάτι μὲ μεγάλη σημασία, στεγνώνει ὁ λαιμός μου! Ἔτσι, βρίσκοντας μπροστά μου ἕνα ποτῆρι μὲ ὁποιοδήποτε ὑγρὸ εἶνε σὰ νάχω ἕναν πολύτιμο βοηθό!

ΛΕΛΑ: Ἂν εἶν' ἔτσι... νὰ μὴ σᾶς στερήσω τὸν πολύτιμο βοηθό σας! Πᾶμε!

ΤΑΚΗΣ: (Τὴ ζυγώνει βιαστικά) Λέλα! Ἔχω νὰ σοῦ πῶ. (Στὸν Παρίδη μ' ἀκρετὴ αὐθάδεια) Παρντόν! (Τὴν παίρνει ἀγκαζὲ καὶ κάτι τῆς ψιθυρίζει στ' αὐτί).

ΛΕΛΑ: (Στὸν Παρίδη) Μὲ συγχωρεῖτε! Τὰ λέμε ἄλλοτε! Τώρα πρέπει νὰ πάω κάπου. 'Ωρβουὰρ!

ΤΑΚΗΣ: (Θριαμβευτικὰ) 'Ωρβουὰρ κύριε!

ΠΑΡΙΔΗΣ: (Γλυκειὰ ματιὰ ἀνάμικτη μὲ παράπονο στὴ Λέλα κι' ἄγριο βλέμμα ὅλο μίσος κι' ἀπειλὴ ἐκδικήσεως στὸν Τάκη) 'Ωρβουάρ! (Μόλις οἱ δυό τους ἀπομακρυνθοῦν ψιθυρίζει σχεδὸν δυνατά). Τὸ παληόπαιδο! Θὰ μποροῦσα μὲ πολλὴ εὐχαρίστησι νὰ τοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Τὴν ἄλλη μέρα στὸ μπάρ).

ΠΑΡΙΔΗΣ: ... (Πίνοντας μιὰ νουλιὰ ντοματόζουμο)... Σᾶς ἀγαπῶ, Λέλα. Αὐτὸ εἶνε!... Μ' αὐτὴ τὴν κοινή, τὴν κοινότατη λέξι, προσπαθῶ νὰ ἐκφράσω τὸ πιὸ δυνατὸ αἴσθημα ποὺ ὑπάρ...

ΤΑΚΗΣ: ('Αναιδέστατα) Γειά σας! (Στρογγυλοκάθεται) Τί πίνετε; Τομάτο τζιούς; (στὸν Παρίδη) Θάχετε φαίνεται ἀρτηριοσκλήρωσι καὶ θὰ σᾶς βλάπτη τὸ ἀλκοόλ!

ΠΑΡΙΔΗΣ: (Κατακόκκινος) Εἶμαι λαμπρὰ στὴν ὑγεία μου, κύριε!

ΤΑΚΗΣ: ('Ανάβοντας μιὰ ἐγγλέζικη τσιγάρα καὶ φυσώντας του τὸν καπνὸ στὴ μούρη) Τότε γιατὶ δὲν πίνετε ἕνα «γουίσκι»;

ΠΑΡΙΔΗΣ: ('Ικανοποιημένος ἀπ' τὸν ἑαυτό του) Γιὰ νὰ διατηρήσω τὴν καλή μου ὑγεία!

ΤΑΚΗΣ: (Σκεπτικὰ) "Α, γι' αὐτό; 'Εγὼ νόμιζα πὼς τὸ κάνατε ἀπὸ οἰκονομία!

ΠΑΡΙΔΗΣ: (Καταπίνοντας τὴ λύσσα του) Γκαρσόν! Φέρ' ἕνα οὐΐσκι διπλὸ στὸν κύριο!

ΤΑΚΗΣ: (Χαιρέκακα) Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα! Νὰ μὲ κεράσετε γιὰ νὰ μείνω ἐδῶ νὰ σᾶς ἐνοχλῶ! Γιατὶ τὸ ξέρω πὼς σᾶς ἐνοχλῶ!

ΛΕΛΑ: ('Επιτιμητικὰ) Τάκη!

ΤΑΚΗΣ: ('Αφελέστατα) Λέλα μου, εἶμαι εἰλικρινής! Δὲν πιστεύω αὐτὸ νὰ δυσαρεστῆ τὸν κύριο!

ΠΑΡΙΔΗΣ: (Βρίσκοντας κάπως τὸν ἑαυτό του) Καθόλου, κύριε! 'Απ' ἐναντίας μ' εὐχαριστεῖ, γιατὶ μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ σᾶς μιλήσω μὲ εἰλικρίνεια! Εἴπατε πρὶν ὅτι μ' ἐνοχλεῖτε. Λοιπόν, σᾶς συγχαίρω, φίλτατε, γιατὶ ἔγετε πάρα πολὺ ὀρθὴ αντίληψι! Μ' ἐνοχλεῖτε ἀφόρητα!

ΤΑΚΗΣ: (Εἰρωνικὰ) 'Επειδὴ μὲ θίξατε, εἶμαι ὑποχρεωμένος σὰν κύριος νὰ φύγω! Πιέτε τὸ οὐΐσκι ποὺ θὰ φέρουν. Θὰ σᾶς κάνη καλό! (Μὲ ὕφος λοχαγοῦ στὸ φαντάσο) Πάμε, Λέλα!

ΛΕΛΑ: (Σηκώνεται) Μὲ συγχωρεῖτε! Λυπήθηκα πολὺ γι' αὐτὴ τὴ δυσάρεστη σκηνή!... 'Ωρεβουάρ!

('Ο Τάκης τὴν παίρνει ἀγκαζὲ καὶ τὴν ἀπομακρύνει).

ΠΑΡΙΔΗΣ: ("Εξω φρενῶν) Τό... παληόπαιδο!... Τόν... (Λέξις λίαν ἐξευτελιστικὴ γιὰ νεαροὺς κομψευομένους). Θὰ τοῦ δείξω γώ!... Δὲν ἤθελα νὰ δείξω μπροστά της πὼς τὸν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν! 'Αλλὰ μόλις τὸν βρῶ θὰ τὸν κάνω του ἀλατιοῦ!

(Στὸ σημεῖο αὐτὸ διακόπτουμε τὴν «Κωμωδιούλα» μας καὶ τὴ συνεχίζουμε στὴ σελίδα...

Σᾶς ρωτᾶμε: Μπορεῖτε νὰ μαντέψετε τὸ τέλος; "Αν μπορέσετε, θὰ πῆ πὼς ἔχετε ταλέντο θεατρικοῦ συγγραφέως. Δοκιμάστε).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σὲ δέκα μέρες στὸ σαλόνι τοῦ ἴδιου ξενοδοχείου).

ΠΑΡΙΔΗΣ: ... (Συνεχίζοντας κουβέντα) Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος, ἀγάπη μου, ποὺ δέχτηκες νὰ γίνης γυναῖκα μου!... (πάει νὰ πιάση τὸ χέρι της).

ΛΕΛΑ: Κάτσε ἡσυχος. Μᾶς βλέπουν!

ΠΑΡΙΔΗΣ (σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ βλέπει ἄξαφνα τὸν Τάκη μπροστά του): Θέλετε τίποτε, κύριε;

ΤΑΚΗΣ: Μάλιστα, κύριε! Θέλω νὰ πῶ κάτι στὴ Λέλα!

ΠΑΡΙΔΗΣ: Σᾶς τὸ ἀπαγορεύω! Εἶνε μνηστή μου!

ΛΕΛΑ (μὲ ὕφος μπεμπεδιστικο): Ναί, ἀλλ' αὐτὸ ποὺ κάνεις δὲν εἶνε διόλου πολιτισμένο, ἀγάπη μου!

ΠΑΡΙΔΗΣ (ἐξαλλος): Μπορεῖ νὰ εἶνε βάρβαρο! Συχώρεσέ με! 'Αλλὰ δὲν ἀντέχω! Δὲν ἀντέχω νὰ σὲ βλέπω νὰ μιλᾶς μαζί του!

ΤΑΚΗΣ (ἀπομακρύνεται): Χά! χά! χά! χά! χά! ('Ηχηρό, σαρκαστικὸ γέλιο).

ΠΑΡΙΔΗΣ: Θὰ σηκωθῶ νὰ τὸν μπατσίσω!

ΛΕΛΑ (τὸν συγκρατεῖ): "Οχι! Σὲ παρακαλῶ! 'Αντιπαθῶ πολὺ τὰ ἐπεισόδια!... (Μήπως τώρα μαντέψατε τὸ τέλος;).

ΣΚΗΝΗ 4η

ΠΑΡΙΔΗΣ: 'Αγάπη μου, μοῦ φαίνεται σὰν φέμματα πὼς ἀπὸ χτὲς εἴμαστε πάντρεμένοι. Αὔριο θὰ φύγουμε γιὰ τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου! Θὰ πᾶμε στὴν 'Ιταλία, κι' ἐπειτα Παρίσι! Ντωβίλλ! Τρουβίλλ! Ζωὴ ὀνειρώδης! 'Ανέθεσα νὰ μᾶς βγάλουν τὰ διαβατήρια.

ΛΕΛΑ: Πόσα διαβατήρια;

ΠΑΡΙΔΗΣ: Τί θὰ πῆ ποσα; Φυσικά, δύο!

ΛΕΛΑ (κάπως δειλά): "Α, ὄχι. εἶνε κι' ὁ Τάκης! Θὰ τὸν πάρουμε μαζί!

ΠΑΡΙΔΗΣ (Γουρλώνει τὰ μάτια του): Τί εἶπες; (Ξεσπάει σὲ γέλια). Χά! χά! χά! Κατεργάρα! Χοντρὸ ἀστεῖο, ἀλλὰ γιὰ ἕνα δευτερολεπτο τὴν ἔπαθα!

ΛΕΛΑ (χαμηλωμένα μάτια): Δὲν εἶνε καθόλου ἀστεῖο!... (Δειλά). 'Ο Τάκης εἶνε γυιός μου!

ΠΑΡΙΔΗΣ (ξαναγουρλώνει τὰ μάτια): Τί;

ΛΕΛΑ (σιγά): Ναί!... Εἶνε γυιός μου! 'Αλλὰ δὲν μποροῦσα βέβαια, νὰ ὁμολογήσω πὼς ἔχω γυιὸ εἴκοσι χρονῶν! "Ημουνα μόλις δεκάξη ὅταν τὸν ἔκαναν!

ΤΑΚΗΣ (ζυγώνει μέσ' τὴν ὥρα): Μπορῶ νὰ κάτσω;

ΠΑΡΙΔΗΣ: "Ε;... (Σὰν ἀναγκασμένος). Κάτσε! Τί νὰ κάνουμε;... (Μὲ ὕφος πατρικό). 'Αλλὰ νὰ κάτσης φρόνιμα! Καὶ νὰ μὴν πίνης διπλὰ οὐΐσκυ!

ΛΕΛΑ (στὸν Τάκη): Τοῦ τὸ εἶπα.

ΤΑΚΗΣ (εἰρωνικά): Πολὺ αὐστηρὸς εἶσαι ρὲ μπαμπά!... Γιὰ πρόσεχε γιατὶ... μπορεῖ καὶ νὰ σ' ἀλλάξω!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο σ' ἕνα χρόνο).

Α' ΚΥΡΙΟΣ: Ἡ Λέλα παντρεύτηκε τὸν Παρίδη, ἔ;

Β' ΚΥΡΙΟΣ: Ναί. Πέρσυ.

Α' ΚΥΡΙΟΣ: 'Αλλὰ βλέπω πάλι καὶ τὸν Τάκη μαζί. Τί συμβαίνει;

Β' ΚΥΡΙΟΣ: Τὸν διώρισε γυιό της κι' ὁ Παρίδης τόφαγε!

Α' ΚΥΡΙΟΣ: "Ε;... (Σκέπτεται). Μὰ γιὰ στάσου ἀδερφέ! Εἶχαν τὸ ἴδιο ὄνομα;

Β' ΚΥΡΙΟΣ: Βεβαίως! Γιατὶ ὁ Τάκης εἶνε γυιὸς τοῦ πρώτου συζύγου της, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλη μάνα! Καταλαβαίνεις ὅτι τὸ πράμμα ἔχει μεγάλη διαφορά!

Α' ΚΥΡΙΟΣ: Καὶ δὲ θὰ τὸ μάθη ὁ Παρίδης;

Β' ΚΥΡΙΟΣ: Ποιὸς θὰ τοῦ τὸ πῆ; "Αλλωστε αὐτὰ στὴ ζωὴ εἶνε καὶ λιγάκι... ρουλέττα! "Αν τὸ μάθη, τόμαθε! Τότε θὰ χωρίσουνε καὶ θὰ πέση φυσικὰ ἡ αὐλαία

ΕΨΙΛΟΝ

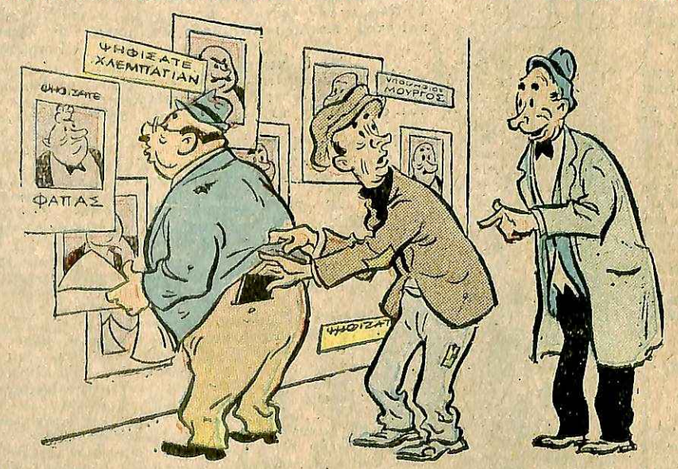

— Ἐσὺ παιδί μου, γιατὶ δὲν βάζεις ὑποψηφιότητα; Εἶσαι μοναδικὸς γιὰ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν! (Τοῦ Μ. Γάλλια)

Η ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ

"Ενας νέος τρόπος μηχανικοῦ μασσὰζ

ΜΙΣΟΝ αἰῶνα πρὶν ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ χρονολογία, ὁ 'Ιπποκράτης, ὁ μέγιστος τῶν ἰατρῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἔγραφε: «Ἡ ἐντριβὴ μπορεῖ νὰ χαλαρώση ἢ νὰ συσφίξη, νὰ παχύνη ἢ ν' ἀδυνατίση. Ἡ ξηρὴ ἐντριβὴ σφίγγει τὸ δέρμα. Μιὰ ἐντριβὴ μὲ λιπαρὴ οὐσία χαλαρώνει τοὺς ἱστούς. Ἡ συχνὴ ἐντριβὴ ἀδυνατίζει. Ἡ μετρία φέρνει πάχος».

«"Ολη ἡ θεωρία τοῦ μασσὰζ βρίσκεται σ' αὐτὰ τὰ λόγια, παρατηρεῖ ὁ Γάλλος αἰσθητικὸς γιατρὸς δόκτωρ Λαμότ. 'Η σύγχρονη ἐπιστήμη δὲν ἔχει νὰ προσθέση τίποτε».

"Οπως βλέπετε, οἱ ἀρχαῖοι ἤξεραν τὸ ἴδιο καλὰ μὲ μᾶς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ μασσάζ. Οἱ νεώτερες ἐπιστημονικὲς ἔρευνες δὲν ἔκαμαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὶς παρατηρήσεις τοῦ 'Ιπποκράτους.

Γνωρίζουμε σήμερα ὅτι τὸ βίαιο μασσὰζ εἶναι καταστρεπτικὸ γιὰ τὸ δέρμα καὶ ὅτι, ἀντίθετα, τὸ ἐλαφρὸ μασσάζ, ὅταν γίνεται ὅπως πρέπει, ἐπενεργεῖ βαθύτερα καὶ ἔχει μονιμώτερα ἀποτελέσματα.

Γνωρίζουμε ἐπίσης ὅτι ὅλα τὰ ὄργανά μας, μῦς, νεῦρα, ἀγγεῖα, ἐπιδερμίς, κλπ. παρουσιάζουν μιὰ σειρὰ παλμικῶν δονήσεων, ποὺ ἀκολουθοῦν ἕνα ὡρισμένο ρυθμό. Αὐτὸς ὁ ρυθμὸς βρίσκεται σὲ στενωτάτη σχέσι μὲ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς. Γιὰ νὰ διατηρήση ἡ ἐπιδερμὶς τὴ ζωτικότητά της, πρέπει τὸ αἷμα, ποὺ εἶναι φορτωμένο μὲ ὀξυγόνο, νὰ φθάση ὡς τὸ τελευταῖο κύτταρο γιὰ νὰ τοῦ δώση τὰ θρεπτικὰ στοιχεῖα ποὺ τοῦ χρειάζονται. 'Από τ' ἄλλο μέρος, παραλαμβάνει τὰ ὑπολείμματα τῆς καύσεως, ποὺ θ' ἀποβληθοῦν κατόπιν ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο.

'Η κατάστασις τῆς ἐπιδερμίδος ἐξαρτᾶται, λοιπόν, ἀπὸ τὴν κανονικὴ τροφοδότησί της μὲ αἷμα ἢ, μ' ἄλλα λόγια, ἀπὸ τὸ ἂν βρίσκεται σὲ ἁρμονία ἢ ὄχι μὲ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς. Τὸ νὰ βρίσκεται σὲ ἁρμονία δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλο παρὰ ὅτι τὸ αἷμα φτάνει κανονικὰ στὰ κύτταρα ποὺ τὴν ἀποτελοῦν, γιὰ νὰ τὰ τροφοδοτήση μὲ ὀξυγόνο καὶ νὰ παραλάβη τὰ βλαβερὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχουν συσσωρευθῆ σ' αὐτά.

"Οταν ὅμως ἡ θρέψις τῶν κυττάρων δὲν γίνεται κανονικά, τότε ἡ ἐπιδερμὶς μαραίνεται καὶ χάνει τὴν λάμψι καὶ τὴ ζωτικότητά της. Στὴν περίπτωσι αὐτή, τὸ μασσὰζ μπορεῖ ν' ἀποδώση ἄριστα ἀποτελέσματα. 'Ο σκοπός του εἶναι ν' ἀποκαταστήση τὴν ἁρμονία μεταξὺ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τῆς καρδιᾶς. 'Αλλά, στὴν προκειμένη περίπτωσι, δὲν ἔχομε νὰ κάμωμε μὲ μεγάλα αἱμοφόρα ἀγγεῖα, ἀλλὰ μὲ τὰ λεπτότερα ἐξ ὅλων, τὰ τριχοειδῆ. Νὰ γιατὶ ἐνδείκνυται τὸ ἐλαφρὸ μασσάζ. Τὸ βίαιο μασσάζ, ἀντίθετα, μπορεῖ νὰ ἔχη πολὺ δυσάρεστα ἀποτελέσματα, γιατὶ καταστρέφει τὸν ὁμαλὸ ρυθμὸ τῆς κυκλοφορίας καὶ δημιουργεῖ ἕναν ἄλλον, πιὸ ἔντονο, ποὺ ἡ ἐπιδερμὶς δὲν μπορεῖ νὰ παρακολουθήση. 'Αλλὰ τὸ μασσὰζ μὲ τὰ χέρια, ἀκόμη κι' ὅταν γίνεται ἀπὸ εἰδικούς, εἶναι πάντοτε μειονεκτικό. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, στὰ ἰνστιτοῦτα καλλονῆς προτιμοῦν σήμερα τὸ μηχανικὸ μασσάζ, ποὺ παρουσιάζει τὸ πλεονέκτημα ὅτι γίνεται μ' ἕναν ὡρισμένο ρυθμὸ καὶ μὲ τρόπο ὁμοιόμορφο.

Μιὰ ἰδιαίτερη μορφὴ τοῦ μηχανικοῦ μασσάζ ἀποτελεῖ τὸ καλούμενο «ἀναπνευστικό», ποὺ ἐφαρμόζεται ἀπὸ κάμποσο καιρὸ στὰ μεγάλα 'Ινστιτοῦτα τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς 'Αμερικῆς. 'Ονομάσθηκε ἔτσι γιατὶ ἔχει τὴν ἴδια ἐπίδρασι στὸ δέρμα μὲ κείνη ποὺ ἔχει τὸ ὀξυγόνο στὸ αἷμα: τὸ τρέφει, τὸ ἀναζωογονεῖ καὶ τὸ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ διάφορα ἐπιβλαβῆ στοιχεῖα (νεκρὰ κύτταρα, τοξίνες, ξένες οὐσίες, κλπ.) ποὺ συσσωρεύονται σ' αὐτό.

Τὸ «ἀναπνευστικὸ» μασσὰζ γίνεται μὲ μιὰ εἰδικὴ συσκευή, ποὺ ἔχει ἐπινοηθῆ γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Τὰ διάφορα στάδιά του εἶναι τὰ ἑξῆς:

1ο στάδιο. Ξεμακιγιάρισμα. Πρέπει νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν πλήρες.

2ο στάδιο. 'Εφαρμογὴ τοῦ καλουμένου «νεανικοῦ ὄρρου». 'Ο ὄρρος αὐτὸς περιλαμβάνει γαστρικοὺς χυμοὺς ζώων καὶ προβιταμίνες, ποὺ θὰ μεπασχηματισθοῦν σὲ βιταμίνες Α μέσα στὰ κύτταρα.

3ο στάδιο. 'Αφοῦ ὁ ὄρρος ἀπορροφηθῆ ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα, ἐφαρμόζεται πάνω στὸ δέρμα μιὰ μικρὴ βεντοῦζα ποὺ ὁ χειριστὴς τῆς συσκευῆς μετατοπίζει πάνω στὸ πρόσωπο.

Τὸ συνηθισμένο μασσὰζ μὲ τὸ χέρι συμπιέζει τὰ κύτταρα τοῦ δέρματος καὶ προκαλεῖ μερικὴ ἔξοδο τῶν ἐπιβλαβῶν οὐσιῶν ποὺ ἔχουν συγκεντρωθῆ σ' αὐτά, καθὼς ἐπίσης τὴν ἀποβολὴ τῶν νεκρῶν κυττάρων. 'Αλλὰ ταυτόχρονα προκαλεῖ μιὰ πλάτυνσι τῶν κυττάρων καὶ ἕνα γουδίασμα τῆς ἐπιδερμίδος, ἰδίως ὅταν προσπαθοῦμε νὰ ἐξαφανίσουμε τὸ αὐλάκι μιᾶς ρυτίδας, κλπ.

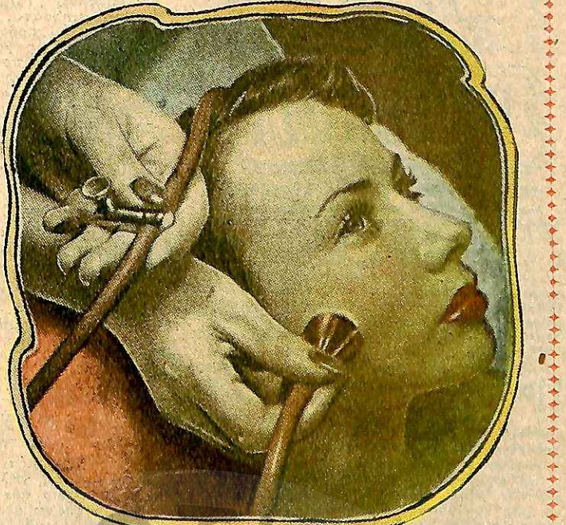

'Η ἐφαρμογὴ τῆς βεντούζας στὸ πρόσωπο.

Στὸ «ἀναπνευστικὸ» μασσάζ, ἀντίθετα, ἡ βεντοῦζα τραβάει πρὸς τὰ ἔξω τοὺς ἱστοὺς καί, χωρὶς νὰ παραμορφώνη τὰ κύτταρα, διευκολύνει τὴν ἔξοδο τῶν ἐπιβλαβῶν στοιχείων ποὺ ἔχουν συγκεντρωθῆ σ' αὐτὰ καὶ παρεμποδίζουν τὴν κανονικὴ θρέψι των.

Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς βεντούζας διοχετεύεται στὸ δέρμα μιὰ μικρὴ ποσότης ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ποὺ ἀναζωογονεῖ τὰ κύτταρα καὶ ἐπαυξάνει τὴ ζωτικότητά των.

4ο στάδιο. 'Αφοῦ τὸ δέρμα καθαρισθῆ καὶ ἀναζωογονηθῆ, ὅπως ἐξεθέσαμε ἀνωτέρω, ἡ βεντοῦζα ποὺ βρίσκεται στὸ ἄκρον τοῦ ἀγωγοῦ τῆς συσκευῆς ἀντικαθίσταται μὲ ἕνα πολὺ λεπτὸ μολύβι, ποὺ διοχετεύει ἠλεκτρικὸ ρεῦμα στὰ κύτταρα καὶ τοὺς δίνει μιὰ ἐλαφρὰ παλμικὴ κίνησι. "Ετσι τὰ κύτταρα ἀναζωογονοῦνται καὶ ξαναβρίσκουν σιγὰ - σιγὰ τὸν ἰδιαίτερο ρυθμό τους. Τελικά, ἡ ἁρμονία μεταξὺ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τῆς καρδιᾶς ἀποκαθίσταται καὶ ἡ πρώτη παρακολουθεῖ τοὺς παλμοὺς τῆς δεύτερης, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος γίνεται κανονικὰ καὶ ζωηρά.

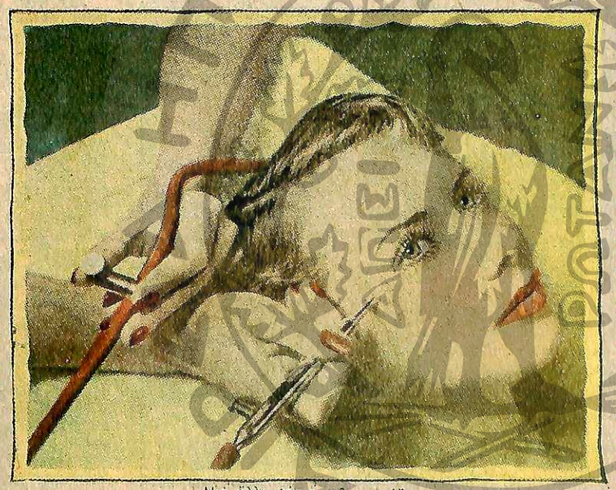

Μιὰ ἄλλη φάσις τοῦ μασσάζ.

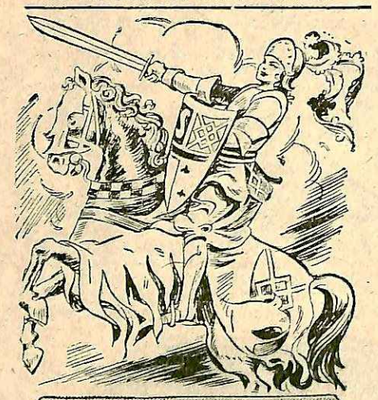

Η ΛΕΒΕΝΤΙΣΣΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Τὸ πλοῖο μὲ τὴν 'Ελεονώρα, τὸν αἰχμάλωτο καὶ τὴν ἄλλη συντροφιά ἀνοίγεται στὸ πέλαγος. Στὸ μεταξὺ ὅμως φτάνει στὴ Χαράτζα ὁ Πολωνὸς ἐξωμότης καπετὰν Λακζίνσκυ καὶ τῆς φανερώνει ὅτι ὁ Χαμὶτ ποὺ τῆς πῆρε τὸν αἰχμάλωτο τὴν ἐξαπάτησε κι' ὅτι εἶνε μιὰ γυναίκα. Λυσσάντας ἀπὸ ὀργὴ ἡ Χαράτζα διατάζει τὸν Μετιοὺμπ νὰ πάρῃ τὸ πλοῖο του καὶ νὰ κυνηγήσῃ τὴν δούκισσα καὶ τοὺς συντρόφους της. Ἐν τῷ μεταξὺ στὸ πλοῖο πάνω ἡ δούκισσα ἀποφασίζει ν' ἀλλάξῃ καὶ νὰ βάλῃ γυναικεία ροῦχα.

11ον

Ὁ Γκαστὸν περίμενε ὡς ὅτου κατεβῇ ἡ νέα γυναίκα τὴ σκάλα τῆς μικρῆς καμπίνας. Ἔπειτα ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο τὸ γέρο ναυτικό, τὸν τράβηξε πρὸς τὴν πρῶρα καὶ τοῦ εἶπε, μὲ κάποια ἀνησυχία :

— Πέστε μου, φοβᾶσθε τίποτε;

— Ὄχι, κύριε ὑποκόμη. Μοῦ φαίνεται πολὺ ἀπίθανο, τουλάχιστον γιὰ τὴν ὥρα, νὰ μᾶς κυνηγήσουν οἱ Τοῦρκοι, μιὰ καὶ βουλιάξαμε τὸ τρεχαντῆρι τους. Ἴσως ὅμως αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἐξαφάνισι τοῦ καραβιοῦ νἄβαλε σὲ ὑπόνοιες τὴ Χαράτζα. Εἶνε πολὺ πονηρὴ αὐτὴ ἡ γυναίκα!...

— Θὰ ὑποθέσῃ πὼς ναυάγησε...

— Μπᾶ! Μὲ τέτοια ἡσυχη θάλασσα;...

— Εἶσθε βέβαιος πὼς δὲν ὑπῆρχαν ἄλλα πλοῖα στὰ νερὰ τοῦ Χουσσίφ;

— Μά... δὲν ἐπιθεώρησα ὅλη τὴν παραλία, κι' ἑπομένως δὲν μπορῶ νὰ ξέρω ἂν ὑπῆρχε πουθενὰ ἐκεῖ κανένα καράβι...

— Εἴμαστε ὡπλισμένοι καλά;

— Ἔχουμε τέσσερα κανόνια. Δὲν μᾶς λείπουν τὰ ἀοκεβούζια, τὰ σπαθιὰ καὶ τὰ τσεκούρια, καὶ τὰ πολεμοφόδιά μας εἶνε ἄφθονα.

— Δὲν πρόκειται λοιπὸν νὰ μᾶς φοβίσῃ ἕνα τρεχαντῆρι.

— Σίγουρα, θὰ κινδύνευε πολύ, ἂν ἤθελε νὰ μᾶς κυνηγήσῃ καὶ νὰ μᾶς ἐπιτεθῇ. Τὸ καράβι μας εἶνε γερό, μὲ καλὰ πανιά. Μόνο μιὰ γαλέρα θὰ μποροῦσε νὰ τὸ νικήσῃ.

— Μὰ δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχουν ἐδῶ γαλέρες.

— Ὄχι... ἐκτὸς ἂν ἔρθῃ καμμιὰ ἀπ' ἄλλοῦ. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ, δὲν θὰ μᾶς ἔμενε ἄλλο, παρὰ νὰ ρίξουμε τὸ πλοῖο μας στὴ στεριὰ... πρᾶγμα ποὺ θἄκαναν ἀδίστακτα! Ἄ, ἔρχεται ἡ κυρία δούκισσα!

Ἡ Ἐλεονώρα εἶχε ξανανεβῇ στὴ γέφυρα. Ἦταν ὡραιότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Κανεὶς δὲν τὴν εἶχε ἰδῇ ἀκόμη ντυμένη γυναικεία, ἐκτὸς ἀπ' τὸ Λὰ Οὐσσιὲρ καὶ τὸν Περπινιάνο.

Ἀνάμεσα στὰ φορέματα τῆς Χαράτζα, εἶνε διαλέξει ἕνα πλουσιώτατο κοστούμι, μᾶλλον γεωργιανὸ παρὰ τουρκικό, ποὺ ταίριαζε μὲ τὴ μελαχροινὴ ὡμορφιά της, τὰ μαῦρα μάτια της καὶ τὰ μακρυὰ κατσάρα μαλλιά της.

Φοροῦσε μιὰ κοντή, κόκκινη καὶ χρυσοκέντητη μπλοῦζα, στολισμένη μὲ νταντέλλες. Ἕνα ἄσπρο μεταξωτὸ πουκάμισο ἀπὸ μέσα. Φαρδειὰ μεταξωτὰ σαλβάρια, κεντημένα μὲ μικρὰ μαργαριτάρια. Μικρὰ πασούμια ἀπὸ κόκκινο μαροκινὸ δέρμα, ἀσημοκέντητα, μὲ μυτερὴ κι' ἀνασηκωμένη ἄκρη. Μιὰ πλατειὰ ζώνη στὴ μέση ἀπὸ μπλὲ μεταξωτό. Καί, στὰ μαλλιά της, ἕνα μικρὸ μεταξωτὸ τουρμπάνι, ἄσπρο καὶ κόκκινο.

Ὁ Λὰ Οὐσσιὲρ στάθηκε μπροστά της καὶ τὴν κύτταζε μὲ βαθὺ θαυμασμό, ἐνῶ ὁ μπάρμπα - Στάκε, σὰν νἄχε τρελλαθῇ ξαφνικά, πετοῦσε τὸ κασκέτο του φηλὰ καὶ ξεφώνιζε :

— Ζήτω ἡ καπετάνισσά μα-!... Νὰ μᾶς ζήσῃς, λεβέντισσα!

Τοῦ ἀπάντησε μιὰ φωνή, ἀπ' ὅλα τὰ στόματα :

— Ζήτω ἡ καπετάνισσα!... Ζήτω ἡ λεβέντισσα!...

Μὰ μόλις εἶχαν σταματήσει οἱ ζητωκραυγές, ἀκούστηκε μιὰ θλαστήμια. Γύρισαν ὅλοι πρὸς τὴν πρύμνη.

Ὁ Νικόλας Τζιώτης στεκόταν ἐκεῖ σκυμμένος μπροστά, σὰν θηρίο ἕτοιμο νὰ πηδήσῃ, μὲ τὸ πρόσωπο ἀλλοιωμένο καὶ μὲ σφιγμένες τὶς γροθιές, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα κάπου πρὸς τὸ βοριᾶ.

— Ἔ, Νικόλα, τρελλάθηκες; τοῦ φώναξαν. Τί σ' ἔπιασε καὶ βάλθηκες νὰ μᾶς χαλάσῃς τὸν ἐνθουσιασμό μας;

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! οὐρλιαστὲ ὁ Ἕλληνας μὲ βραχνὴ φωνή. Βλέπω ἕνα πανὶ ἐκεῖ κάτω, στ' ἀνοιχτὰ τοῦ ἀκοωτηρίου τοῦ Χουσσίφ! Εἶνε μιὰ γαλέρα, θενετσιάνικη ἢ τουρκική!...

Μιὰ γαλέρα στ' ἀνοιχτὰ

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἔξωμότη ἔσβυσαν μὲ μιᾶς τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ εἶχε κυριέψει τὸ πλήρωμα μὲ τὴν ξαφνικὴ ἐμφάνισι τῆς ὡραίας καπετάνισσας.

— Σὰν νὰ μᾶς ἔχυσες ἕνα κουβᾶ νερὸ παγωμένο! φώναξε ὁ μπάρμπα - Στάκε, τρίζοντας τὰ κιτρινισμένα δόντια του.

Ὁ ὑποκόμης εἶχε χλωμιάσει κι' εἶχε ρίξει μιὰ ματιὰ ἀγωνίας στὴ δούκισσα, ποὺ εἶχε γίνει κι' αὐτὴ πελιδνή.

— Μιὰ γαλέρα, εἴπατε; ρώτησε τὸ Νικόλα, ποὺ σκίαζε τὰ μάτια του μὲ τὰ δυό του χέρια γιὰ νὰ διακρίνῃ καλλίτερα. Μήπως γελιέσθε;

— Ὄχι, κύριε ὑποκόμη, ἀπάντησε ὁ Ἕλληνας. Ἐχω μάτια ἀρκετὰ καλὰ γιὰ νὰ ξεχωρίσω τὴ γαλέρα ἀπ' τὸ τρεχαντῆρι... Τὸ πλοῖο αὐτὸ μοῦ φαίνεται πὼς ἔρχεται κατεπάνω μας!

— Χίλιοι διαβόλοι!... μούγκρισε ὁ μπάρμπα - Στάκε, ποὺ εἶχε σκυθρωπάσει. Κατάλαβε λοιπὸν αὐτὴ ἡ καταραμένη Τουρκάλα πὼς δὲν ἔχομε καμμιὰ δοσοληψία μὲ τὸ Μωάμεθ;... Γιὰ νὰ δοῦμε! Ἔχω κι' ἐγὼ ἀκόμη καλὰ μάτια!...

Ἔτρεξε ὡς τὴν πρύμνη, μαζὶ μὲ τὸ Λὰ Οὐσιὲρ, τὴ δούκισσα, τὸν Περπινιάνο καὶ τὸν 'Ελ - Καντούρ.

— Ποῦ εἶν' αὐτὸ τὸ πλοῖο; ρώτησε.

— Κύτταξε... ἀπάντησε λακωνικὰ ὁ Ἕλληνας.

— Ἔχεις δίκηο! Δὲν μπορεῖ νἄνε παρὰ γαλέρα!

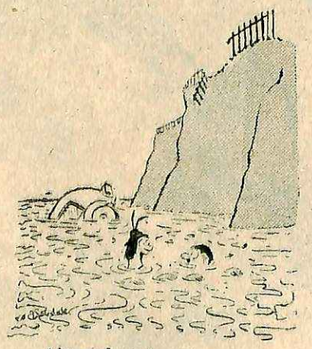

— Δὲν σοῦ φαίνεται παράξενο;... Πρὶν ἀπὸ λίγο μὲ μαθαίνες ἐσὺ νὰ σωφάρω καὶ τώρα σὲ μαθαίνω ἐγὼ κολύμπι!...

— Βενετσιάνικη ἢ τουρκική; ρώτησε ὁ ὑποκόμης μ' ἀνησυχία.

— Δὲν ἔχω τηλεσκοπιο, κύριε ὑποκόμη. Μά, κι' ἂν εἶχα ἀκόμη, δὲν θὰ μποροῦσα βέβαια νὰ διακρίνω ἀπὸ τόσο μακρυὰ τὴ σημαία ποὺ κυματίζει πάνω στὸ μεγάλο κατάρτι της.

— Σοῦ φαίνεται βενετσιάνικη; ἐπέμεινε ἡ δούκισσα.

— Χμ!... Τί δουλειὰ θἄχε ἐδῶ μιὰ γαλέρα τῆς Βενετίας, τώρα ποὺ ἡ Κύπρος βρίσκεται στὰ χέρια τῶν Τούρκων;

— Ὥστε εἶνε τούρκικη;

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πιθανώτερο, κυρία.

— Θ' ἀφίσουμε νὰ μᾶς φτάσῃ καὶ νὰ μᾶς βουλιάξῃ; ρώτησε ὁ ὑποκόμης.

— Δὲν μᾶς μένει πιά, παρὰ νὰ ρίξουμε τὸ καράβι στὴν ἀκρογιαλιά, εἶπε ὁ Νικόλας Τζιώτης. Δυστυχῶς. ἔπεσε κι' ὁ ἀέρας.

— Κι' ἡ στεριὰ ἀπέχει ἀρκετὰ... ὡς 15 μίλια! Γιὰ νὰ φτάσουμε ὡς ἐκεῖ, θὰ μᾶς χρειάζονταν, τὸ λιγώτερο, ὀχτὼ ὧρες, μὲ τέτοια μπονάτσα.

— Μὰ τότε, ἐπενέβη ὁ Λὰ Οὐσιέρ, κοντὰ σὲ μᾶς, δὲν θἄχῃ ἄνεμο κι' ἡ γαλέρα. Αὐτὴ ταξειδεύει στ' ἀνοιχτά, ἔξω ἀπ' τ' ἀκρωτήριο. Μοῦ φαίνεται δέ, ἀπ' τὸ σκοῦρο χρῶμα τοῦ νεροῦ, ὅτι δὲν ἔχει λείψει ἐκεῖ κάτω τὸ ἀέρακι...

— Ἂς στρίψουμε κι' ἐμεῖς πρὸς τὴ δύσι.

— Μὰ τότε θ' ἀπομακρυνθοῦμε ἀκόμη περισσότερο ἀπ' τὴ στεριά.

— Εἴμαστε ἀρκετοὶ κι' ἀποφασισμένοι ἄντρες, ἔχομε κανόνια κι' ἀρκεβούζια...

— Καὶ προτιμοῦμε νὰ πεθάνουμε, παρὰ νὰ ξαναγίνουμε σκλάβοι! συμπλήρωσε ὁ Νικόλας. Οἱ ἄνδρες μου εἶνε στὶς διαταγές σας, κύριε ὑποκόμη.

— Τί λέτε σεῖς, 'Ελεονώρα; ρώτησε ὁ ὑποκόμης. Ὁ καπετὰν - Φουρτούνας μπορεῖ νὰ δώσῃ μιὰ πολύτιμη συμβουλή.

— Τράβηξε πρὸς τ' ἀνοιχτά, μπάρμπα Στάκε, ἀπάντησε ἡ δούκισσα. Δὲν ξέρουμε ἀκόμη ἂν εἶνε φιλικὸ ἢ ἐχθρικὸ αὐτὸ τὸ πλοῖο. Ἂν δοῦμε ὡστόσο πὼς ἔχομε νὰ κάνουμε μὲ Μουσουλμάνους, θἄχουμε πάντα τὸν καιρὸ νὰ ρίξουμε τὸ καράβι μας στὴ στεριά.

—Περίφημα! φώναξε ὁ μπάρμπα - Στάκε. Πάντα τόλεγα ἐγὼ πὼς ἀξίζετε νὰ γίνετε ναύαρχος!... Ἐμπρός, παιδιά! Θὰ τραβήξουμε πρὸς τὰ δυτικά. Ἐκεῖ κάτω φυσάει ἀέρας... Καὶ τὸ καράβι μας δὲν εἶνε νεροχελώνα! Δὲν μᾶς ἔφτασαν ἀκόμα οἱ Τουρκαλάδες... κι' ἄλλωστε ἔχουμε νὰ τοὺς φιλέψουμε μὲ κάμποσες μπάλες!... Φέρτε τὰ ὅπλα πάνω στὴ γέφυρα!

Ἐνῶ μερικοὶ ἀπ' τοὺς ἐξωμότες, μὲ τὶς διαταγὲς τοῦ Περπινιάνο, γέμιζαν τὰ τέσσερα κανόνια γιὰ νἄνε ἕτοιμα νὰ χαιρετήσουν μὲ μιὰν ὁμοβροντία τοὺς ἐχθρούς, οἱ ὑπόλοιποι μανουβράριζαν τὰ πανιὰ γιὰ ν' ἀλλάξῃ δρόμο τὸ πλοῖο.

Δὲν ἦταν εὔκολη δουλειά, γιατὶ τὸ καράβι βρισκόταν σ' ἕνα μέρος προφυλαγμένο ἀπ' τοὺς ἀνέμους ἀπὸ ψηλὰ ἀκρωτήρια. Ὡστόσο, λίγο μὲ τὰ πανιὰ καὶ περισσότερο μὲ τὰ κουπιά, κατάφεραν νὰ τὸ φέρουν πιὸ πολὺ στ' ἀνοιχτὰ καὶ νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπ' τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι ποὺ φυσοῦσε ἀκανόνιστα.

Στὸ μεταξύ, ὁ ὑποκόμης κι' ἡ δούκισσα παρακολουθοῦσαν μ' ἀγωνία τὶς κινήσεις τῆς γαλέρας, ποὺ ἀπεῖχε περισσότερο ἀπ' τὴν ξηρὰ κι' ἔτσι μποροῦσε νὰ χρησιμοποιήσῃ καλλίτερα τὸ λιγοστὸ ἐκεῖνον ἄνεμο.

Δὲν ἦταν πιὰ δυνατὸν ν' ἀμφιβάλουν γιὰ τὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸ μεγάλο πλοῖο. Εἶχε στρίψει τὴν πρύμνη του κατ' εὐθεῖαν ἀπάνω τους κι' εἶχε ἀνοιγμένα ὅλα τὰ πανιὰ του γιὰ νὰ τοὺς φτάσῃ.

Ἀπεῖχε πολὺ ἀκόμη, κι' ἔτσι δὲν μποροῦσαν νὰ ξέρουν ἂν ἦταν βενετσιάνικο ἢ τουρκικό. Μὰ ἦταν λογικὸ νὰ σκεφθοῦν ὅτι θὰ κυμάτιζε στὸ μεγάλο κατάρτι του μάλλον ἡ πράσινη σημαία τοῦ Προφήτη μὲ τὴν ἡμισέληνο, παρὰ ἡ σημαία τῆς Βενετίας μὲ τὸ λιοντάρι τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

— Θὰ μᾶς φτάσουν; ρώτησε ἡ δούκισσα τὸν ὑποκόμητα, ποὺ εἶχε σκυθρωπάσει.

— Πολὺ τὸ φοβᾶμαι... ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Θὰ μπορέσουμε νὰ τοὺς ἀντισταθοῦμε;

— Δὲν τὸ βλέπω πιθανόν.

— Τότε λοιπὸν θὰ μᾶς πιάσουν εἶπε ἡ Ἐλεονώρα μὲ ἀγωνία.

— Μὰ δὲν μᾶς ἔφταναν ἀκόμα. Αὐτὸς ὁ μπάρμπα - Στάκε μοῦ φαίνεται πολὺ ἱκανός, καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ τὰ καταφέρῃ!

Τὴ στιγμὴ αὐτή, ἄκουσαν πίσω τους μιὰ φωνή :

— Ξεχάσατε, κυρία, ὅτι ὁ ἀφέντης μου μὲ διέταξε νὰ σᾶς φυλάω;

Ἡ δούκισσα γύρισε ἀπότομα κι' εἶδε μπροστά της τὸ Μπὲν - Ταὲλ, τὸ σκλάβο τοῦ Λέοντος τῆς Δαμασκοῦ.

— Τί θέλεις; τὸν ρώτησε.

— Ὁ ἀφέντης μου μοῦ εἶπε νὰ τρέξω ἀμέσως νὰ τὸν εἰδοποιήσω, σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ κινδυνέψετε. Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἔφτασε αὐτὴ ἡ στιγμή!

— Πιστεύεις καὶ σὺ ὅτι εἶνε μουσουλμανικὴ γαλέρα;

— Ἀνέβηκα πρὸ ὀλίγου στὸ μεγάλο κατάρτι μας, κι' ἔτσι μπόρεσα νὰ διακρίνω καθαρὰ τὴ σημαία τοῦ Προφήτη. Ἄλλωστε, τὸ σκάφος της εἶνε πολὺ ψηλὸ... δὲν μοιάζει μὲ τὸ σκαρὶ ποὺ ἔχουν οἱ βενετσιάνικες γαλέρες.

— Καὶ τί θέλεις τώρα νὰ κάνῃς;

— Νὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἄδεια γὰ βγῶ στὴ στεριὰ καὶ νὰ πάω νὰ εἰδοποιήσω τὸν ἀφέντη μου, προτοῦ μὲ πιάσουν κι' ἐμένα αἰχμάλωτο μαζὶ μὲ σᾶς.

— Μὰ ἀπέχουμε 7 ἢ 8 μίλια ἀπ' τὴν ξηρά.

Ὁ σκλάβος χαμογέλασε κι' ἀπάντησε :

— Ὁ Μπὲν - Ταὲλ κολυμπάει σὰν δελφίνι καὶ δὲν φοβᾶται τὰ σκυλόψαρα!

— Μὰ δὲν εἴμαστε ἀκόμη βέβαιοι πὼς θὰ μᾶς φτάσῃ ἡ γαλέρα, εἶπε ἡ δούκισσα. Κύτταξε... τὸ καράβι μας πλέει τώρα πολὺ γρήγορα.

— Ναί, βέβαια... καλλίτερα ὅμως νὰ πάρουμε τὰ μέτρα μας ἐγκαίρως!

Ἡ δούκισσα κύτταξε ἐρωτηματικὰ τὸν ὑποκόμητα.

— Μποροῦμε νὰ βασιστοῦμε στὴν προστασία τοῦ Λέοντος τῆς Δαμασκοῦ; ρώτησε ὁ Γκαστόν.

— Τὸ πιστεύω ἀπόλυτα, ἀπάντησε ἡ Ἐλεονώρα. Ἀδύνατον νὰ ξεχάσῃ τὶς ὑποσχέσεις του.

— Φύγε λοιπόν, ἀφοῦ τὸ θέλεις, εἶπε ὁ Λὰ Οὐσιὲρ στὸ σκλάβο. Ἂν ἰδοῦμε πὼς δὲν μποροῦμε πιὰ νὰ ξεφύγουμε ἀπ' τὴ γαλέρα, θὰ ρίξουμε ἔξω τὸ καράβι μας.

— Ὅσο μποροῦμε πιὸ κοντὰ στὸν κόλπο τῆς Σούδας, συμπλήρωσε ἡ δούκισσα. Αὐτὸ θἄνε τὸ καταφύγιό μας.

— Θὰ σᾶς περιμένω ἐκεῖ, κυρία, ἀπάντησε ὁ σκλάβος.

Ἔσφιξε καλλίτερα τὴ ζώνη του, στερέωσε τὸ γιαταγάνι του, πέταξε ἔπειτα τὸ μπουρνοῦζι του, πήδησε στὴ θάλασσα κι' ἀπομακρύνθηκε.

— Μᾶς πλησιάζει ἡ γαλέρα; ρώτησε ὁ Λὰ Οὐσιὲρ τὸ μπάρμπα - Στάκε.

— Μάλιστα, κύριε ὑποκόμη. Φαίνεται πὼς εἶνε δυνατώτερος ὁ ἄνεμος ἐκεῖ κάτω.

— Τοῦρκοι! Τοῦρκοι! φώναξε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας ναύτης πάνω ἀπ' τὸ ψηλὸ κατάρτι, δείχνοντας πρὸς τὴ γαλέρα.

— Ὁ Ἅγιος Μάρκος ἂς μας φυλάξῃ! εἶπε ὁ μπάρμπα - Στάκε. Μὰ τὸ περίμενα.

— Τί θὰ κάμετε τώρα;

— Θὰ στρίψω πρὸς τὴ στεριὰ καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ φτάσουμε στὸν κόλπο τῆς Σούδας.

— Αὐτὸ μόνο μποροῦμε νὰ ἐπιχειρήσουμε, εἶπε κι' ὁ Νικόλας Τζιώτης. Μὰ ἀμφιβάλλω ἂν ἡ γαλέρα θὰ μᾶς ἀφίσῃ τὸν ἀπαιτούμενο καιρό... Ἔχει πολὺ μεγαλείτερη ταχύτητα ἀπ' τὴ δική μας, καὶ σὲ δέκα λεπτὰ θὰ μπορῇ νὰ μᾶς χτυπήσῃ μὲ τὰ κανόνια της.

Ὁ μπάρμπα - Στάκε ἔδωσε μερικὲς σύντομες διαταγές. Τὸ πλοῖο ἄλλαξε κατεύθυνσι, πρὸς τὴν ἀνατολή. Δυστυχῶς ὁ ἄνεμος ἦταν πάντα πολὺ ἀδύνατος καὶ δὲν τοὺς βοηθοῦσε. Κι' ἡ γαλέρα ζύγωνε ὅλο καὶ πιὸ πολύ.

Σὲ λίγο ἔπεσε τὴν πρώτη κανονιά, ἄσφαιρη, διατάζοντας ἔτσι τοὺς φυγάδες νὰ σταματήσουν καὶ ν' ἀνεβάσουν τὴ σημαία τους.

— Τὴν πάθαμε! φώναξε ὁ μπάρμπα Στάκε, ξεριζώνοντας τὰ μαλλιά του. Μ' αὐτὴ τὴν καταραμένη μπουνάτσα, θέλουμε τρία τέταρτα τὸ λιγώτερο, γιὰ νὰ φτάσουμε στὴ στεριά... Ἂς ἑτοιμαστοῦμε ὅλοι γιὰ ἀντίστασι!

— Πηγαίνετε κοντὰ στὰ κανόνια, Ἐλεονώρα, εἶπε ὁ Γκαστόν. Θἄσαστε πιὸ ἀσφαλισμένη ἐκεῖ.

— Καὶ σεῖς; ρώτησε ἡ δούκισσα, κυττάζοντάς τον μ' ἀγωνία.

— Ἡ θέσι μου εἶνε στὴ γέφυρα, μαζὶ μὲ τὸ Νικόλα, τὸν 'Ελ - Καντοὺρ καὶ τὸ μπάρμπα - Στάκε. Μιὰ ποὺ δὲν μᾶς ἔχουν πλευρίσει ἀκόμα οἱ Τοῦρκοι, εἶνε ἄχρηστο τὸ φοβερὸ σπαθί σας... Γρήγορα, γιατὶ θὰ μᾶς ντυπήσουν μὲ τὰ κανόνια τους... Ἂς ἐπιστευθοῦμε στὸ Θεὸ τὴ σωτηρία μας!

Βλέποντας ὅτι ἡ θαρραλέα γυναῖκα δίσταζε, τὴν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν ὡδήγησε κοντὰ στὰ κανόνια, ποὺ τὰ εἶχαν ἀναλάβει ὁ Περπινιάνο καὶ ἑφτὰ ναῦτες.

— Μὴ ριψοκινδυνέψετε πολύ, Γκαστόν! τοῦ εἶπε ἡ δούκισσα ἀνκαλιάζοντάς τον. Σκεφθῆτε πὼς σᾶς ἀγαπῶ!

— Θὰ φυλάγωμαι ὅσο μπορῶ ἀπ' τὶς τουρκικὲς μπάλες, ἀπάντησε ὁ ὑποκόμης μ' ἕνα χαμόγελο. Εἴμαστε ἄλλωστε παληοὶ γνώριμοι! Ἀφοῦ δὲν μὲ πείραξαν καθόλου στὰ τεῖχη τῆς Λευκωσίας, δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ κάνουν κακὸ σήμερα! Μὴν ἔχετε κανένα φόβο, Ἐλεονώρα.

— Μὲ βασανίζουν θλιβερὰ προαισθήματα...

— Τὸ ἴδιο συμβαίνει σ' ὅλους, ἀκόμη καὶ στὰ πιὸ παλληκάρια, στὴν ἀρχὴ μιᾶς μάχης. Τὸ ξέρετε καλὰ... ἴσως καλλίτερα ἀπὸ μένα, ἐσεῖς ποὺ παρευρεθήκατε στὴν πολιορκία καὶ στὴ λεηλασία τῆς Ἀμμοχώστου.

Τὸν διέκοψε μιὰ δεύτερη κανονιά, ποὺ τὴν ἀκολούθησαν ἕνας δυνατὸς καὶ ξερὸς κρότος καὶ μιὰ θλαστήμια τοῦ Νικόλα. Ἀπομακρύνθηκε τότε ἀπότομα ἀπ' τὴ δούκισσα καὶ πρόσθεσε :

— Ἡ θέσι μου εἶνε πάνω στὴ γέφυρα!

— Πήγαινε ἀγαπημένε μου!

Ὁ Γκαστὸν τράβηξε τὸ σπαθί του κι ἀνέβηκε γρήγορα τὴ στενὴ σκάλα, ἐνῶ ὁ Περπινιάνο φώναξε στοὺς Ἕλληνες :

— Ὅλοι στὶς θέσεις σας!

Ὅταν ἔφτασε στὴ γέφυρα ὁ Λὰ Οὐσιέρ, ἡ γαλέρα ἀπεῖχε μόνο μισὸ μίλι καὶ προσπαθοῦσε νὰ κόψῃ τὸ δρόμο τοῦ ἄλλου πλοίου, πλέοντας παράλληλα στὴν ἀκτή.

Ἡ δεύτερη κανονιὰ τῶν Τούρκων δὲν εἶχε πάει χαμένη. Ἡ μπάλα εἶχε σπάσει τὴν ἄκρη τοῦ ἑνὸς καταρτιοῦ, ποὺ ἔπεσε στὸ κατάστρωμα καὶ πλήγωσε ἕνα ἀπ' τοὺς ναύτες.

Ἔπειτα ἡ γαλέρα ἔκαμε μιὰ στροφή, δείχνοντας τὶς δέκα μαῦρες μπούκες τῶν κανονιῶν τῆς μιᾶς πλευρᾶς της. Ἦταν ἕνα μεγάλο σκάφος, μὲ ἐκτόπισμα πενταπλάσιο τουλάχιστον ἀπ' τοῦ ἄλλου πλοίου καὶ μὲ τεράστια πανιά. Πάνω στὶς δυό της γέφυρες, ἀρκετοὶ πολεμιστές, σιδερόφρακτοι κι' ὡπλισμένοι μὲ λόγχες καὶ μὲ γιαταγάνια, περίμεναν τὴ στιγμὴ τῆς ἐπιθέσεως.

Μιὰ ἀκόμη κανονιὰ ἔσπασε πολλὰ ξάρτια.

— Φωτιά! φώναξε τότε ὁ Περπινιάνο στοὺς ἄνδρες του.

Τὰ τέσσερα κανόνια τοῦ πλοίου βρόντησαν ὅλα μαζί. τρύπησαν τὰ πανιὰ τῆς γαλέρας, ἔσπασαν ἕνα κομμάτι τῆς κουπαστῆς καὶ σκότωσαν ἀρκετοὺς ἀρκεβουζιέρους.

— Μπράβο! φώναξε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ μπάρμπα - Στάκε. Ἄξιζε ὅ,τι κι' ἂν πῆς αὐτὴ ἡ μπαταριά!... Χτυπᾶτε τὰ παληόσκυλα!

Ἀλλὰ οἱ Τοῦρκοι δὲν ἄργησαν νὰ δώσουν τὴν ἀπάντησι. Δέκα ἀλλεπάλληλες κανονιὲς σκόρπισαν μιὰ βροχὴ ἀπὸ πέτρα καὶ σίδερο πάνω στὸ ἀνυπεράσπιστο πλοῖο τῶν Χριστιανῶν, ἀνοίγοντάς του βαθειὲς πληγὲς καὶ σκοτώνοντας δυὸ Ἕλληνες.

Ὁ ὑποκόμης ὥρμησε πρὸς τὸ διαμέρισμα τῶν κανονιῶν καὶ ρώτησε :

— Πληγώθηκε κανείς;

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Περπινιάνο. Φωτιά, παιδιά!

Ἡ ὁμοβροντία τῶν τεσσάρων κανονιῶν σκέπασε τὶς τελευταῖες του λέξεις. Οἱ μπάλες τους ἔκαναν τὴ γαλέρα νὰ γείρῃ ἀπότομα πρὸς τὸ ἕνα πλευρὸ καὶ σάρωσαν τὸ κατάστρωμά της γεμάτο ἀπὸ Τούρκους. Ἀντήχησαν ἄγρια οὐρλιάσματα τῶν Μουσουλμάνων. Οἱ ἀρκεβουζιέροι ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν μὲ μανία.

Ὁ Λὰ Οὐσιέρ, ὁ 'Ελ - Καντοὺρ κι' ὅσοι ἄλλοι βρίσκονταν στὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου, ἦσαν ὡπλισμένοι μὲ μουσκέτα καὶ προφυλαγμένοι πίσω ἀπὸ ἕνα πρόχειρο φράγμα ποὺ εἶχαν στήσει βιαστικὰ μὲ κάσσες, βαρέλια καὶ κουλοῦρες σκοινιῶν. Ἀπὸ κεῖ ἐστειλαν τὶς σφαῖρες τους στὴ γαλέρα.

Συγχρόνως, ὁ μπάρμπα - Στάκε κι' ὁ Νικόλας προσπαθοῦσαν νὰ φέρουν τὸ πλοῖο κοντὰ στὴν ξηρά. Δὲν ἄργησαν ὡστόσο νὰ καταλάβουν ὅτι ἦσαν μάταιες οἱ προσπάθειές τους, γιατὶ ὁ ἄνεμος γινότανε ὅλο καὶ πιὸ ἀδύνατος, ὅσο πλησίαζαν στὴν ἀκρογιαλιά.

Ἡ γαλέρα ζύγωνε διαρκῶς. Πῶς νὰ ἀντιμετωπίσουν οἱ λίγοι ὑπερασπισταὶ τοῦ

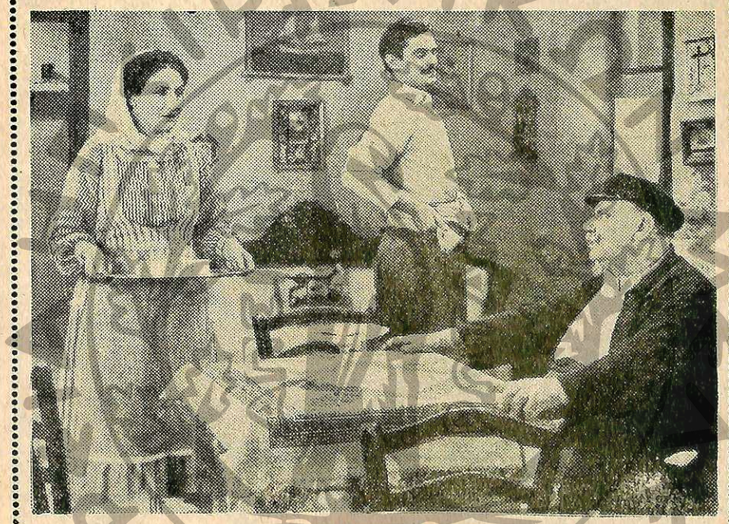

ΤΟ ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΜ

Μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὸ φίλμ τῆς νέας ἑταιρίας «Ν. Κ. Χ. - Φίλμς», «Ἀρραβωνιάσματα» τοῦ Δ. Μπόγρη, μὲ τοὺς Αἴμ. Βεσκὴν στὸ ρόλο τοῦ Λεμπέση, Ν. Τζογιαν, στὸ ρόλο τοῦ Δημητρού καὶ τὴν Ἔλλη Ξανθάκη στὸ ρόλο τῆς Λεμπεσαινας. Τὸ σενάριο καὶ ἡ σκηνοθεσία εἶνε τῆς κ. Μαρίτσας Χατζηγάκου.

χριστιανικοῦ πλοίου τὸ ἐξαπλάσιο ἢ ἑπταπλάσιο πλήρωμά της;...

Οἱ κανονιὲς κι' οἱ τουφεκιὲς διαδέχονταν ἀδιάκοπα ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, μ' ἕνα φοβερὸ πανδαιμόνιο. Οἱ Ἕλληνες πυροβοληταί, μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ Περπινιάνο, ἔκαναν θαύματα, χωρὶς ὅμως νὰ μποροῦν νὰ ὑπερισχύσουν ἀπέναντι στὰ εἴκοσι κανόνια τῶν Τούρκων. Ἔπειτ' ἀπὸ λίγο, τὸ μεγάλο κατάρτι ἔσπασε στὰ δυὸ κι' ἔπεσε μὲ πάταγο, σκεπάζοντας τοὺς Χριστιανοὺς μὲ τὰ πανιὰ καὶ τὰ σκοινιά του. Ὁ ὑποκόμης ἐλευθερώθηκε ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐμπόδια καὶ πήδησε μπροστά, φωνάζοντας:

—Ὅλοι στὴ γέφυρα! Μὰς πλευρίζουν!

Τὴν ἴδι- στιγμὴ ὅμως, μιὰ σφαῖρα τὸν χτύπησε στὸ στῆθος, κι' ἔπεσε βαρειὰ στὴ γέφυρα.

—Ἐλεονώρα μου!... πρόλαβε μόνο νὰ πῆ.

Ὁ Ἐλ - Καντοὺρ κι' ὁ Νικόλας, ποὺ τὸν εἶχαν ἰδῆ νὰ πέφτη, ὥρμησαν νὰ τὸν σηκώσουν, ἐνῶ ὁ μπάρμπα - Στάκε οὐρλιαζε σὰν τρελλός:

— Πλήγωσαν τὸν ὑποκόμητα!

Ἡ φωνή του ἔφτασε ὡς τὸ μέρος τῶν κανονιῶν. Τὴν ἄκουσαν ὁ Περπινιάνο κι' ἡ δούκισσα, κι' ἔτρεξαν μὲ ἀγωνία πάνω στὴ γέφυρα, ἐνῶ οἱ ἐξωμότες ἔπαυαν πιὰ νὰ πυροβολοῦν, καταλαβαίνοντας πὼς ἦταν μάταιο νὰ συνεχίσουν τὴν ἀντίστασι...

Ἡ δούκισσα ρίχτηκε πάνω στὸν ὑποκόμητα.

— Γκαστόν μου!... φώναξε, ἐνῶ ἔτρεχαν ἀπ' τὰ μάτια της πύρινα δάκρυα.

Ὁ Λὰ Οὐσιέρ, ποὺ τὸν συγκρατοῦσαν ὁ Τζιώτης κι' ὁ Ἄραψ, τῆς χαμογέλασε καὶ τῆς εἶπε καθησυχαστικά:

— Δὲν εἶναι τίποτε! Μὴν τρομάζετε, Ἐλεονώρα. Μιὰ σφαῖρα...

Δὲν μπόρεσε νὰ προσθέση τίποτ' ἄλλο. Τὸν συγκλόνισε ἕνα σπασμωδικὸ τρεμούλιασμα, χλώμιασε καὶ κάρφωσε τὰ μάτια του διάπλατα στὴ δούκισσα. Ἔπειτα λιποθύμησε μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἐλ - Καντοὺρ καὶ τοῦ Νικόλα.

Ἡ Ἐλεονώρα ἔμπηξε μιὰ φωνὴ σπαρακτική. Ἔπειτα γύρισε πρὸς τὴ γαλέρα, ἔδειξε τὴ γροθιά της στοὺς Τούρκους καὶ μούγκρισε:

—Ἀτιμοι! Μοῦ τὸν σκοτώσατε!...

Σήκωσε τὸ σπαθὶ ποὺ εἶχε ξεφύγει ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ὑποκόμητος, καὶ ὥρμησε σὰν πληγωμένη λέαινα, φωνάζοντας:

— Μαζί μου, παλληκάρια! Ἂς πεθάνουμε σὰν γενναῖοι!...

Ὁ Ἐλ - Καντοὺρ ἔτρεξε κοντά της, ἀφοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸν Λὰ Οὐσιὲρ στὸ Νικόλα.

— Τί κάνεις, κυρία; τῆς εἶπε. Ὁ κύριος ὑποκόμης εἶναι πληγωμένος μόνο. Γιατὶ νὰ ζητήσης τὸ θάνατο, ἀφοῦ μπορεῖ νὰ γιατρευτῆ;

— Φύγε καὶ ἄσε με νὰ πεθάνω.

—Ὄχι! Ὑποσχέθηκα στὸν πατέρα σου νὰ σὲ προσέχω... Κύτταξε! Οἱ Τοῦρκοι σταμάτησαν νὰ ρίχνουν κι' ὁ Μετιοὺμπ μᾶς κάνει σινιάλο νὰ παραδοθοῦμε.

—Ὁ Μετιούμπ; φώναξε ἡ δούκισσα. Ὁ καπετάνιος τῆς Χαράτζας;... Χαθήκαμε!

Τὴν κυρίεψε μιὰ ξαφνικὴ ἀδυναμία, ἄφισε νὰ πέση τὸ σπαθί της καὶ σωριάστηκε πάνω σὲ μιὰ κουλοῦρα σκοινιοῦ, κρύβοντας τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της. Πνιχτὰ ἀναφυλλητὰ ξέφευγαν ἀπ' τὰ χείλη της.

Στὸ μεταξύ, ἡ γαλέρα εἶχε τρακάρει τὸ χριστιανικὸ πλοῖο πρὸς τὸ μέρος τῆς πρύμνης κι' οἱ Τοῦρκοι εἶχαν πετάξει τοὺς γάντζους. Ὁ Μετιούμπ, ποὺ φοροῦσε μιὰ βαρειὰ μπρούντζινη περικεφαλαία κι' ἕνα λαμπερὸ θώρακα, πήδησε πρῶτος ἀπ' ὅλους πάνω στὸ κατάστρωμα τοῦ ἐχθρικοῦ καραβιοῦ. Τὸν ἀκολούθησαν ἀμέσως δέκα ἢ δώδεκα Μουσουλμάνοι, ὡπλισμένοι ὡς τὰ δόντια, μὲ μακρύκαννα πιστόλια καὶ γιαταγάνια.

— Χαίρω πολὺ ποὺ σὲ ξαναβλέπω, ὡραία μου κυρία! εἶπε ὁ ἀρχηγός τους στὴ δούκισσα μὲ σαρκαστικὴ φωνή. Εἶσαι μιὰ ἀξιοθαύμαστη γυναῖκα... Καὶ μ' ἀρέσεις πολὺ περισσότερο μι' αὐτὰ τὰ ροῦχα, παρὰ μ' ἐκεῖνα ποὺ φοροῦσες στὸν πύργο... Ὥστε λοιπὸν εἶσαι ἡ κόρη τοῦ πασᾶ τῆς Μεδίνας, κι' ὄχι ὁ γυιός του! Τί κρῖμα γιὰ τὴ Χαράτζα!...

Ἀκούγοντας τὰ σαρκαστικὰ αὐτὰ λόγια, ἡ δούκισσα πήδησε ὄρθια, σὰν τίγρις, σφίγγοντας καὶ πάλι στὸ χέρι της τὸ σπαθὶ ποὺ εἶχε ἀφίσει νὰ πέση.

—Ἄθλιε! φώναξε. Σὲ πλήγωσα μιὰ φορὰ μπροστὰ στὴν ἀνεψιὰ τοῦ Ἀλῆ - Πασᾶ, καὶ τώρα θὰ σὲ σκοτώσω! Ἀναμετρήσου, ἂν τολμᾶς, μὲ μιὰ γυναῖκα Χριστιανή, ἐσὺ ποὺ καυχιέσαι πὼς εἶσαι τὸ καλλίτερο σπαθὶ τοῦ μουσουλμανικοῦ στόλου.

Ὁ Τοῦρκος ἔκαμε δυὸ βήματα πίσω κι' ἅρπαξε ἕνα πιστόλι ἀπ' τὸ χέρι ἑνὸς στρατιώτη του.

—Ἄ, φοβᾶσαι καὶ θέλεις νὰ μὲ δολοφονήσης μὲ μιὰ σφαῖρα! φώναξε ἡ δούκισσα μὲ ἔξαψι. Ἐγὼ κρατάω μόνο σπαθί. Δείξε καὶ σὺ τὸν ἱπποτισμό σου! Εἶμαι γυναῖκα κι' εἶσαι ἄντρας!

Ἕνα μουρμουρητὸ τῶν ναυτικῶν ποὺ τριγύριζαν τὸν Τοῦρκο καπετάνιο, ἔδειξε πὼς δὲν ἐπιδοκίμαζαν τὴ συμπεριφορά του. Ἡ ὑμορφιὰ κι' ἡ τόλμη τῆς δούκισσας εἶχαν ἐπιβληθῆ ἀκόμη καὶ στοὺς ἄγριους αὐτοὺς ἀπάδους τοῦ Μωάμεθ. Ἕνας ἀξιωματικὸς ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Μετιούμπ, γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίση νὰ πυροβολήση τὴ γενναία γυναῖκα, καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἡ Χριστιανὴ αὐτὴ ἀνήκει στὴ Χαράτζα. Δὲν μπορεῖς νὰ τὴ σκοτώσης.

Ὁ Μετιούμπ δὲν ἔφερε ἀντίστασι καὶ τὸν ἄφισε νὰ τὸν ἀφοπλίση

— Θὰ κανονίσουμε τοὺς λογαριασμούς μας στὸν πύργο, κυρία! εἶπε, κατακόκκινος ἀπ' τὸ κακό του. Δὲν εἶναι ὥρα τώρα γιὰ ἐιφομαχίες.

—Καὶ μάλιστα μ' ἐκείνη ποὺ νίκησε τὸ Λέοντα τῆς Δαμασκοῦ καὶ σένα, πρόφερε εἰρωνικὰ ἡ δούκισσα.

— Μιὰ γυναῖκα!... φώναξαν οἱ Τοῦρκοι μὲ ἔκπληξι.

— Ναί, ἐγώ, μιὰ γυναῖκα, τοὺς νίκησα καὶ τοὺς δυό! πρόσθεσε ἡ Ἐλεονώρα.

Πέταξε μακρυὰ τὸ σπαθὶ της κι' εἶπε περιφρονητικά:

— Τώρα κάμετέ με ὅ,τι θέλετε.

Ὁ Τοῦρκος εἶχε μείνει ἀναποφάσιστος. Ἀμφιταλαντεύοταν ἀνάμεσα στὸ βαθὺ θαυμασμὸ ποὺ τὸν ἐνέπνεε αὐτὴ ἡ γυναῖκα, καὶ στὸ ἄσπονδο μῖσος ποὺ τοῦ προκαλοῦσε ὁ ἐξευτελισμός του μπροστὰ στοὺς ἄνδρες του.

— Εἴσαστε αἰχμάλωτός μου, εἶπε ἐπιτέλους. Θὰ σᾶς πάω στὸν πύργο τοῦ Χουσσίφ.

— Γιατὶ δὲν μὲ δένετε; ρώτησε εἰρωνικὰ ἡ δούκισσα.

— Δὲν ἔχω πάρει τέτοια διαταγή. Ἔχουμε ἄλλωστε καμπίνες στὴ γαλέρα, γιὰ νὰ σᾶς κλείσουμε.

— Τί σκοπεύετε νὰ κάμετε τοὺς συντρόφους μου;

—Ἡ Χαράτζα θ' ἀποφασίση γιὰ τὴν τύχη τους.

— Κι' ἐγὼ ἐπίσης... πρόφερε ἕνας ἄνθρωπος μὲ στολὴ καπετάνιου τῶν γενιτσάρων, ἀνοίγοντας δρόμο ἀνάμεσα στοὺς ναῦτες.

Ὁ ἔρωτας τοῦ ἐξωμότη

Ἀκούγοντας τὴ φωνὴ αὐτή, ὁ Περπινιάνο — ποὺ μαχόταν μὲ ἑπτὰ — ὀκτὼ Τούρκους μαζί, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ μπάρμπα - Στάκε ποὺ κατάφερνε ὁλόγυρα φοβερὲς γροθιὲς — ὥρμησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ νεοφερμένου, οὐρλιάζοντας:

— Προδότη!... Ἀποστάτη!... Νὰ τί σοῦ ἀξίζει!

Μὲ μιὰ χειρονομία γρήγορη σὰν ἀστραπή, ἡ παλάμη του ἔπεσε στὸ πρόσωπο τοῦ καπετάνιου, μ' ἕνα κρότο ξερὸ σὰν μαστίγωμα. Ἐκεῖνος βλαστήμησε φρικτὰ καὶ μούγκρισε στὸν Περπινιάνο:

—Ἄ, μ' ἀναγνώρισες; Χαίρω πολύ!... Μὰ θὰ μοῦ τὸ πληρώσης αὐτὸ τὸ χαστοῦκι, φίλε, κι' ὄχι μὲ «τσεκίνια»!...

—Ὁ Λακζίνσκυ! φώναξε ἡ δούκισσα, κάνοντας μιὰ περιφρονητικὴ χειρονομία κι' ὀπισθοχωρῶντας, σὰν νὰ φοβόταν μὴν τὴν ἀγγίξη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.

— Ναί, ἡ ἀρκοῦδα τῶν πολωνέζικων δασῶν, ἀπάντησε ὁ καπετάνιος μ' ἕνα μοχθηρὸ χαμόγελο. Ὁ Χριστιανὸς ποδοπάτησε τὸ Σταυρὸ κι' ἔγινε πιστὸς τοῦ Μωάμεθ!

—Ἄθλιε! φώναξε ἡ Ἐλεονώρα. Ἀτιμάζεις τὴ Χριστιανωσύνη.

— Ναί, ἀλλὰ κέρδισα τὶς συμπάθειες τῶν ὠμορφῶν οὐρῖ τοῦ παραδείσου τοῦ Προφήτη! εἶπε ὁ Πολωνὸς μὲ τὸ συνηθισμένο σαρκαστικὸ τόνο του.

—Ἂς τελειώνουμε! ἐπενέβη ὁ Μετιούμπ, ποὺ ἄρχιζε νὰ χάνη τὴν ὑπομονή του. Ὁδηγῆστε αὐτὴ τὴ γυναῖκα σὲ μιὰ ἀπ' τὶς καμπίνες τῆς γαλέρας, πηγαίνετε τὸν πληγωμένο στὸ νοσοκομεῖο καὶ πετάχτε τοὺς ἄλλους μέσα στ' ἀμπάοι. Δὲν ἔχουμε νὰ χάνουμε καιρὸ μὲ πεντιττες φλυαρίες. Ἐμπρός, κυρία!

Ξάπλωσαν τὸ Λὰ Οὐσιὲρ σὲ μιὰ σανίδα, σκεπασμένη μ' ἕνα πανί, καὶ τὸν ἀνασήκωσαν τέσσερες Ἕλληνες, ἀφοῦ ὁ Νικόλας σταμάτησε ὅσο καλλίτερα μποροῦσε τὴν αἱμορραγία τῆς πληγῆς του.

Ὁ ἄτυχος ὑποκόμης, ποὺ οἱ βόλλες τοῦ εἶχαν ρουφήξει σχεδὸν ὅλο τὸ αἷμα καὶ τὸν εἶχαν ἐξασθενήσει οἱ στερήσεις κι' ἡ κακομεταχείρισι, δὲν εἶχε ἀκόμη συνέρθει. Χλωμὸς σὰν πεθαμένος, μὲ τὰ μάτια κλειστά, δὲν ἔδινε πιὰ σημεῖα ζωῆς.

Ἡ δούκισσα τὸν εἶχε πλησιάσει. Ἦταν κάτωχρη κι' αὐτή, ἀλλὰ δὲν ἔλαμπε τώρα οὔτε ἕνα δάκρυ στὰ μάτια της.

Μπροστὰ στοὺς Μουσουλμάνους, ποὺ τὴν κύτταζαν προσεκτικά, ἤθελε νὰ φανῆ ἀντάξια τῆς φήμης ποὺ εἶχε ἀποχτήσει στὴν Ἀμμόχωστο. Εἴτε ἄντρας ἦταν εἴτε γυναῖκα, ὁ καπετὰν - Φουρτούνας δὲν μποροῦσε νὰ δείξη ποτὲ ἀδυναμίες, ὅ,τι κι' ἂν συνέβαινε...

Ἔπιασε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι τοῦ πληγωμένου ἀνάμεσα στὰ χέρια της καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω γυναῖκα ὅτι θὰ βγῶ ὁπωσδήποτε... βουλευτής!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Τὸ ἀνώνυμο πλῆθος, ἡ «μᾶζα», ὅπως σᾶς ἀρέσει πέστε το, δὲν πρέπει νὰ μένη ἀνύποπτο ἀπ' ἀπληροφόρητο ἀπ' τὰ σοβαρὰ παρασκήνια τῶν κομμάτων. Ἀλλὰ ὁ σκοπὸς τῆς στήλης αὐτῆς εἶναι ἄλλος. Προορισμός της εἶναι νὰ σᾶς πληροφορήση γιὰ τὰ ἐλαφρά, ποὺ ἔχουν κάποτε περισσότερη σοβαρότητα...

Τὸ τί ἔγινε, λοιπόν, τὶς ἡμέρες αὐτὲς στὰ παρασκήνια τῶν διαφόρων κομμάτων — ἢ μᾶλλον ἂς ποῦμε μερικῶν κομμάτων γιὰ νὰ μὴν τὰ πάρουμε ὅλα σβάρνα — οὔτε λέγεται οὔτε περιγράφεται!

Θὰ πάρουμε παράδειγμα ἕνα «"Ιξ» κόμμα—δὲν γράφω Κόμμ. Χ. γιατὶ μποροῦσε νὰ ἐμφυλλοχωρήση ἄδικος παρεξήγησις — καὶ θὰ γράψουμε τὴν παρακάτω πραγματικὴ «εὔθυμη ἱστοριοῦλα». Σεῖς θὰ κρίνετε ἂν τὸ ρεπορτὰζ τῆς κατωτέρω εἰκόνος καὶ κάτω ὅλους τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ διαπρεπεῖς συνεργάτες τοῦ «Θησαυροῦ» ποὺ μᾶς δίνουν τὶς ὡραῖες σελίδες τους μὲ τὴ δύναμι τῆς φαντασίας.

★

Εἴμαστε, λοιπόν, στὰ γραφεῖα — ἂς ποῦμε — τοῦ Χριστιανοπατριωτικοῦ νεομεταρρυθμιστικοῦ κόμματος! Παραμονὲς ἐκλογῶν. Πρώτη πληροφορία: Ὅλοι γενικῶς οἱ ὀπαδοὶ θέλουν νὰ γίνουν ὑποψήφιοι! Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος ἰδρώνει καὶ ξεϊδρώνει.

— Μὰ βρὲ παιδιά, τί θέλετε νὰ κάνω; Σᾶς ἐκτιμῶ καὶ σᾶς ἀγαπῶ ὅλους. Ἀλλὰ πῶς νὰ γίνη; Οἱ θέσεις εἶναι ὡρισμένες. Μιὰ νεαρή, φανταχτερὴ κυρία τολμᾶ νὰ ἐπέμβη, μὲ ὅλη τὴν αὐτοπεποίθησι τῶν... κομματικῶν της προσόντων:

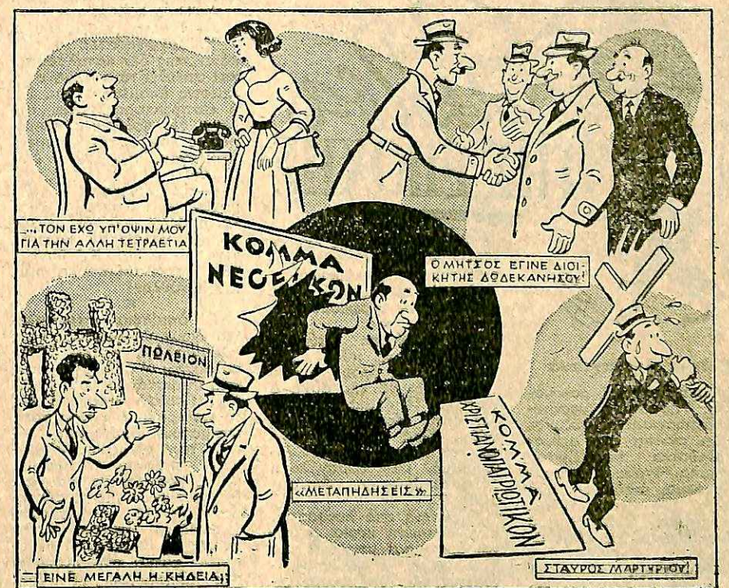

Προεκλογικὰ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Οἱ ὑποψήφιοι καὶ τὸ «χρῖσμα!»

— Κύριε Πρόεδρε, δὲν θὰ εἶναι ὁ Χαράλαμπος ὑποψήφιος;

— Ποιὸς Χαράλαμπος, παιδί μου;

—Ὁ ἄντρας μου, κύριε Πρόεδρε!

Ἡ χαριτωμένη κυρία λησμονεῖ ὅτι ὅταν πρόκειται γιὰ σοβαρὰ θέματα, ἡ γοητεία τοῦ ὡραίου φύλου ὑποχωρεῖ στὴ συνείδησι τῶν Ἀρχηγῶν.

—Ἄ, ναί, κυρία μου! Ὁ ἀγαπητός μου Χαράλαμπος!.... λέει ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος. Ἀλλὰ τὸν προορίζω γιὰ μιὰ μεγάλη ἐμπιστευτικὴ θέσι καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν βάλω μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων! Γιατί, καταλαβαίνετε κυρία μου, ἂν δὲν βγῆ, θὰ χάση τὴν αἴγλη του! Τὸ γόητρό του! Τὸ κῦρος του!

Ἡ κυρία ὅμως ἐπιμένει:

— Μὰ ὁ Χαράλαμπος δὲν θὰ βγῆ, κύριε Πρόεδρε;

— Θὰ βγῆ κυρία μου, εἶναι βέβαιον. Ἀλλὰ τὸν ἔχω ὑπ' ὄψει μου γιὰ τὴν ἄλλη τετραετία.

Ἡ κυρία γίνεται κατακόκκινη.

— Πολὺ καλά! Ὅπως νομίζετε! λέει. Καὶ βγαίνει ἀπ' τὸ γραφεῖο ἐξαλλη. Ἔξω τὴν περιμένει μιὰ ἔμπιστη φίλη της.

— Λοιπόν, τί ἔγινε; Μπῆκε ὁ Χαράλαμπος στὸ συνδυασμό;

—Ὄχι! Ἄαχ! Ἀδικα πῆγαν... οἱ θυσίες μου μὲ τὸν ἰδιαίτερο γραυματέα!.. Τίποτα δὲν πιάνει μ' αὐτοὺς τοὺς πολιτικούς, παιδί μου!

— Σοῦ προτείνω νὰ πᾶμε στὸ «νεοεθνικὸν κόμμα». Ἐκεῖ θὰ τὸν βάλουμε τὸ Χαράλαμπο.

—Ἔ;... Λές;

Σταματάει καὶ παίρνει ἀναπνοὴ βαθειά, γιὰ νὰ ρωτήση:

— Τὸν ξέρεις τὸν ἰδιαίτερο;

— Εἶναι πολὺ γνωστός μου!

—Ἄχ! Γιὰ ἄλλες θυσίες ἑτοιμάζομαι πάλι!

★

Ἄλλη εἰσβολὴ στὸ γραφεῖον τοῦ Ἀρχηγοῦ.

— Κύριε πρόεδρε, δὲν θὰ εἶνε ὑποψήφιος ὁ Παναγιώτης;

— Ποιὸς Παναγιώτης πάλι;

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μιλεῖ στὸν Ἀρχηγό, εἶν' ἕνας κοντός, μελαχρινός, κατσαρομάλλης, μαγκίζων, βραχνίζων καί... ἀπαίσιος:

— Τί θὰ πῆ ποιὸς Παναγιώτης; Ἐμᾶς δουλεύεις τώρα, κύριε Πρόεδρε; Ὁ Παναγιώτης ὁ ἀνῆψιός μου! Τετρακάσια μονοκούκια ἔχει!

— Ναί, βέβαια... ἀλλά... δὲν μοῦ τὸ εἴπες!

— Ποιὸ δὲν σοῦ εἶπα; Περὶ τετρακόσα «κουκιὰ» δὲν σοῦ εἶπα;

Ὁ Ἀρχηγὸς ἰδρώνει πάλι. Βέβαια κάνει πολὺ «σκόντο» στὰ «τετρακόσα κουκιά», ἀλλὰ μὲ τὴν ἐκλογικὴ του πεῖρα διατηρεῖ καὶ τὸ φόβο πὼς μπορεῖ νὰ εἶναι δέκα ἢ ὀχτὼ ψῆφοι. Ὁπότε; Νὰ τοὺς χάσουμε;

Τὸν χτυπάει στὴν πλάτη:

— Τὸν ἀνηψιό σου θὰ τὸν βάλω Διοικητὴ Δωδεκανήσου!...

Ὁ ἄλλος... σκέπτεται καὶ δέχεται!

—Ἐν τάξει, λέει.

Καὶ βγαίνει ἀπ' τὸ γραφεῖο.

Ἀπ' ἔξω εἶναι οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι.

— Λοιπόν; Τί ἔγινε;

—Ὁ Μῆτσος ἔγινε Διοικητὴς Δωδεκανήσου.

— Τὰ συγχαρητήριά μου!

— Εὐχαριστῶ, παιδιά! Εὐχαριστῶ! Χειραψίες, φιλιὰ καί... συγκίνησις!..

★

Ὁ περιορισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βουλευτῶν σὲ 250 ἀπετέλεσε μέγα πλῆγμα καὶ γιὰ τοὺς ἀρχηγοὺς καὶ γιὰ τοὺς φιλοδοξοῦντας ὑποψηφιότητα. Πῶς νὰ χωρέσουν ὅλοι; Ἀπολύτως δικαιολογημένες, λοιπόν, οἱ... ἀδικίες ποὺ ἔγιναν. Παράγοντες ποὺ πίστευαν ὅτι εἶχαν ὁπωσδήποτε ἐξασφαλισμένη μιὰ θέσι στὸ συνδυασμὸ τῆς περιφερείας των, ἔμειναν ἔξω τοῦ νυμφῶνος. Πικράθηκαν, ἀπογοητεύθηκαν, ἐθύμωσαν, ἀγανάκτησαν. Καὶ... μετεπήδησαν. Ὑπάρχουν κι' ἄλλου πορτοκαλλιὲς ποὺ κάνουν πορτοκάλλια. Ἔτσι, οἱ «μεταπηδήσεις» ποὺ σημειώθηκαν σ' αὐτὲς τὶς ἐκλογές, δὲν ἔχουν προηγούμενό τους στὴν πολιτικὴ ἱστορία τοῦ τόπου. Ἀλλά, αὐτὲς οἱ «μεταπηδήσεις» ἔγιναν ἀφορμὴ ἄλλων παραπόνων: Γιὰ νὰ μπῆ ὁ νέος στὸ συνδυασμό, πρέπει νὰ θυσιασθῆ κάποιος ἄλλος! Κι' ἐδῶ γίνεται ἡ νέα τραγωδία. Ἕνας τέτοιος «θυσιασθεὶς» ἐξέφραζε τὰ σφοδρά του παράπονα στὸν ἀρχηγὸ ἑνὸς κόμματος.

— Δὲν φανταζόμουν ποτὲ ὅτι θὰ μ' ἀφήνατε ἀπ' ἔξω, κύριε Πρόεδρε!

—Ἀγαπητέ μου, φίλε, δικαιολογήθηκε ὁ ἀρχηγός, ἐσὺ εἶσαι ποὺ εἶσαι δικός μας! Ἐνῶ ὁ Α. (κι' ἀνέφερε τ' ὄνομά του) δὲν ἦταν. Γιὰ νὰ γίνη ἔπρεπε νὰ μπῆ στὸ συνδυασμό. Μᾶς προσθέτει περὶ τοὺς τετρακοσίους ἠγγυημένους ψήφους.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ὑπολογίζετε στοὺς δικούς μου, κύριε Πρόεδρε! Διότι ἐγὼ ἀποχωρῶ τοῦ κόμματος.

—Ἐνόμιζα ὅτι πιστεύετε εἰς ἐμέ! εἶπε ὁ ἀρχηγός.

— Κι' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι πιστεύετε εἰς ἐμέ, κύριε Πρόεδρε! ἀπάντησε ὁ «θυσιασθεὶς» καὶ ἀνεχώρησε γιὰ ἄλλο κόμμα!

★

Κι' ἔπειτα, μόλις ἐπὶ τέλους πάρουν τὸ «χρῖσμα» οἱ κ. κ. ὑποψήφιοι, ἀρχίζει ἡ μαχη... μεταξύ τους! Ὁ ἕνας πάει νὰ βγάλη τὸ μάτι τοῦ ἄλλουνού! Ἔτσι εἶναι βλέπετε τὸ ἀναλογικὸ σύστημα. Ὅλοι πάνε νὰ βουτήξουν τὸ «σταυρό». Κι' ὁ σταυρὸς αὐτὸς καταντᾶ πλέον... σταυρὸς μαρτυρίου!

Κάποιος ὑποψήφιος, μὲ τὴ βιασύνη καὶ τὴ ζαλάδα τῶν προεκλογικῶν ἡμερῶν, μπῆκε σ' ἕνα γνωστό του ἀνθοπωλεῖο. Ὁ ἀνθοπώλης ἦταν φίλος του.

— Νίκο, τοῦ εἶπε, πόσους σταυροὺς μπορεῖς νὰ μοῦ δώσης;

— Γιὰ σήμερα μόνο πέντε! Βλέπεις δὲν ὑπάρχουν πολλὰ λουλούδια! Εἶναι μεγάλη ἡ κηδεία;

— Τί κηδεία, χριστιανέ μου, κουνήσου ἀπὸ τὸν τόπο σου! ἔκανε ὁ ὑποψήφιος. Γιὰ ἐκλογικοὺς σταυροὺς σοῦ μιλῶ. Δὲν ξέρεις ὅτι βάζω κάλπη;

Φυσικὴ παρεξήγησις! Ἀνθοπώλης ἦταν ὁ ἄνθρωπος, γιὰ σταυροὺς ἄκουσε, κηδεία ἔβαλε στὸ νοῦ του. Ἀλλὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ μᾶς βεβαιώση ὅτι ἔπεσε καὶ πολὺ ἔξω; Ἴσως, στὶς 5 Μαρτίου, νὰ κηδευθοῦν αἱ... ἐλπίδες τοῦ ὑποψηφίου!

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Εὔθυμα ἐνσταντανέ

Ἡ σκηνὴ σὲ μιὰ πολυκατοικία. Περασμένα μεσάνυχτα. Ξεπορτισμένος σύζυγος γυρίζει σκιπὰ στὸ μεθυσι κ' ἀνεβαίνει τοικλίζοντας τὴ σκάλα. Φτάνει στὸ πρῶτο πάτωμα, ἀνεβαίνει στὸ δεύτερο. Ξαφνικὰ σταματᾶ ἐμβρόντητος. Ἡ πόρτα τοῦ διαμερίσματός του εἶναι ἀνοιχτή.

Τί συμβαίνει;

Κλέφτης ἢ ἐραστής; Μὲ ἀγωνία, μόλις κρατιέται στὰ πόδια του καὶ προχωρεῖ στὴν κρεββατοκάμαρα. Ἐκεῖ τὸν περιμένει νέα ἔκπληξι. Στὸ κρεββάτι του, πλάϊ στὴ γυναίκα του, βλέπει ξαπλωμένον ἕναν ἄγνωστον ἄν-

θρωπο ποὺ ροχαλίζει τοῦ καλοῦ καιροῦ.

—Ἄτιμη! φωνάζει καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ.. λαθρεπιβάτου τῆς κλίνης του.

Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ξυπνᾶ, τινάζεται ἀπ' τὸ κρεββάτι, τὸν βλέπει καὶ μένει μὲ τὴ σειρὰ του κατάπληκτος κι' αὐτός.

— Τί συμβαίνει;

— Τί θέλετε στὸ κρεββάτι μου! οὐρλιαξε ὁ μεθυσμένος κι' ἀντιλαλάει ἀπ' τὴν φωνὴ του ὁλόκληρη ἡ πολυκατοικία.

Ξυπνᾶ καὶ ἡ γυναῖκα. Ἀλλὰ τώρα ὁ μεθυσμένος κύριος βλέπει ὅτι ἡ σύζυγός του ἔχει... ἀλλάξει ἐντελῶς μορφή! Ἄντρας καὶ γυναῖκα ἔχουν σηκωθῆ καὶ τὸν κυττάζουν μὲ ἀγανακτισμένη ἀπορία.

— Πῶς μπήκατε ἐδῶ; τὸν ρωτᾶνε.

—Ἐδῶ εἶναι τὸ σπίτι μου! ὁρύεται ὁ μεθυσμένος. Νὰ μοῦ πῆτε ἐσεῖς πῶς μπήκατε!

—Ἐδῶ εἶναι τὸ σπίτι μας! φωνάζει καὶ τὸ ζεύγος. Νὰ μᾶς πῆτε, ἐσεῖς, πῶς μπήκατε καὶ τί θέλετε;

Ἀπ' τὶς φωνὲς καὶ τὸ σκάνδαλο ξυπνάει ὁλόκληρη ἡ πολυκατοικία. Καὶ τελικὰ διαπιστώνεται ὅτι ὁ ἐν βαρυτάτῃ εὐθυμίᾳ διατελῶν ξεπορτισμένος σύζυγος... ἔκανε λάθος στὸ πάτωμα καὶ μπῆκε σὲ ἄλλο διαμέρισμα.

Ὅσο γιὰ τὴν πόρτα ποὺ βρῆκε ἀνοιχτή, αἰτία ἦταν τὸ δουλικὸ ποὺ εἶχε ξεπορτίσει γιὰ μιὰ στιγμή, κατευθυνόμενο ἱεροκρυφίως... πρὸς τὸν παράδεισον τῆς ἀγκάλης τοῦ θυρωροῦ!

★

Τὸ χειρότερο ἀτύχημα ποὺ μπορεῖ νὰ πάθῃ μιὰ γυναίκα, στὸ δρόμο ἢ στὸ τράμ, εἶναι νὰ τῆς φύγῃ ὁ πόντος. Ἡ ζημιά, βέβαια, δὲν εἶναι εὐσιαστικῶς μεγάλη, ἀλλὰ προκαλεῖ πάντα στὰ θηλυκὰ μεγάλον ἐκνευρισμὸ καὶ δυσανάλογη πρὸς τὸ ἀτύχημα ἀπελπισία.

Ἡ σκηνὴ στὸ λεωφορεῖο. Κομψοντυμένη κυρία στέκεται ὄρθια καὶ μπροστά της ἕνας κύριος, ἐπίσης κομψοντυμένος. Μὲ τὸ ἀποτομο ξεκίνημά τοῦ λεωφορείου ὁ κύριος χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ γρατσουνίζει μὲ τὸ παπούτσι του τὸ πόδι τῆς κυρίας, ἀπ' τὴν κάλτσα τῆς ὁποίας δὲν φεύγει ἁπλῶς ἕνας πόντος, ἀλλὰ σχεδὸν ὁλόκληρο κομμάτι.

—Πῶ, πῶ, συμφορά μου! φωνάζει ἡ κυρία, καθὼς βλέπει τὸ χάλι τῆς κάλτσας της. Πῶ, πῶ, τί ἔπαθα!

Μὲ βαθυτάτη συναίσθησι τοῦ ἐγκλήματός του ὁ εὐγενὴς κύριος τῆς ζητᾶ συντετριμένος «μίλλ παρντὸν» καὶ τῆς προτείνει νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακό.

— Κυρία μου μὲ συγχωρεῖτε, τῆς λέει. Τί νὰ κάνω; Δὲν τὄθελα. Πῶς νὰ ἐπανορθώσω τὴν ζημιά; Ἐλᾶτε μαζί μου νὰ σᾶς ἀντικαταστήσω ἀμέσως τὶς κάλτσες. Κάντε μου τὴ χάρι.

— Μὰ τί λέτε, κύριε! Ἡ ζημιὰ ἔγινε ποὺ ἔγινε. Ἀφῆστε με ἥσυχη.

— Σᾶς παρακαλῶ!

— Σᾶς παρακαλῶ κι' ἐγώ!

— Μά, κυρία μου δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν σᾶς ἀντικαταστήσω αὐτὲς τὶς κάλτσες. Ναί, θὰ μποῦμε σ' ἕνα κατάστημα καὶ θὰ

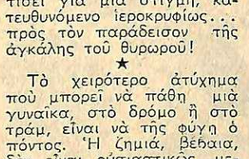

διαλέξετε τὶς κάλτσες ποὺ θέλετε.

Ἡ κυρία ποὺ ἔγινε ὁ στόχος τῶν βλεμμάτων καὶ τῶν σχολίων τῶν ἐπιβατῶν νευριάζει ἀκόμα περισσότερο καὶ κατεβαίνει στὴν πρώτη στάσι. Ὁπότε ὁ εἰσπράκτορας τοῦ λεωφορείου γυρνᾶ στὸν εὐγενέστατο κύριο.

— Δὲν ἔπιασε τὸ κόλπο κύριος!

Ὁ εὐγενέστατος κύριος γυρίζει σοβαρὰ καὶ βλέπει τὸν εἰσπράκτορα αὐστηρά :

— Ποιὸ κόλπο;

— Τίποτα! Ξέρεις ἐσύ!...

Ὁ εὐγενέστατος κύριος κάνει πὼς δὲν καταλαβαίνει καὶ σπεύδει νὰ κατέβῃ στὴν ἀμέσως ἑπομένη στάσι. Κι' ὁ εἰσπράκτορας, τότε, παρέχει τὶς πολύτιμες πληροφορίες του στὴν ἐξημμένη περιέργεια τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν:

— Τὸ μπαγάσα! Καλὴ μηχανὴ ἔχει στήσει. Εἶναι ἡ τρίτη βολὰ ποὺ τὸν τσακώνω καὶ χαλάει τὶς κάλτσες τῶν γυναικῶν. Κι' ὕστερα τίς... παραλαμβάνει καὶ πάει ...γιὰ νάϋλον!

★

Οἱ ὑπαίθριοι μικροπωλητὰι ἔχουν, ὡς γνωστόν, τοὺς «ἀβανταδόρους» των. Ἔτσι καλοῦνται οἱ συνεταῖροι τους ποὺ παριστάνουν τοὺς πελάτες. Περνοῦν μπροστὰ ἀπ' τὸ πανέρι ἢ τὸ καρροτσάκι, σταματοῦν, διαλέγουν, κάνουν πὼς ψωνίζουν, πληρώνουν, παίρνουν τὸ πράγμα καὶ ἐξαφανίζονται γιὰ νά... ξαναγυρίσουν. Μὲ τὸ σύστημα αὐτὸ τὸ «κατάστημα» ἐμφανίζεται ὅτι ἔχει πάντα πελατεία. Βλέπουν οἱ περαστικοὶ κίνησι στὸ πανεράκι καὶ πλησιάζουν κι' αὐτοί. Ἔτσι οἱ εἰκονικοὶ πελάτες τραβᾶνε τοὺς πραγματικούς.

Πρὸ ἡμερῶν, λοιπόν, συνέβη μιὰ νόστιμη σκηνὴ στὴν ὁδὸν Κοραῆ μεταξὺ μιᾶς ἀφελοῦς γυναικούλας τοῦ λα-

οῦ καὶ ἑνὸς ἀπ' τοὺς ἀβανταδόρους τῆς ἐπιχειρήσεως. Τὸ καρροτσάκι πουλοῦσε τσατσάρες λογιῶν - λογιῶν — ὅλων τῶν σχημάτων καὶ ὅλων τῶν χρωμάτων. Ὁ ἀβανταδόρος - ψευτοπελάτης ἔκανε πὼς ψωνίζει ὅταν ζύγωσε κι' ἡ γυναικούλα. Ἀρχίζει νὰ διαλέγῃ κι' αὐτὴ κι' ὕστερα στρέφει στὸν ἀβανταδόρο καὶ τὸν ἐρωτᾶ:

— Τί λές, παιδί μου; Εἶναι καλὲς αὐτὲς οἱ τσατσάρες ἢ σπάνε μὲ τὸ πρῶτο;

Κι' ἐκεῖνος μὲ ἐνθουσιασμό:

— Καλές; Τί λές, κυρά μου! Θαῦμα, εἶναι! Πέντε ἔχω ἀγοράσει ἀπὸ προχτὲς καὶ πάλι ἀπὸ δῶ ψωνίζω. Εἶναι οἱ καλύτερες τσατσάρες ποὺ βρῆκα στὴν Ἀθήνα!

Κι' ἡ γυναικούλα μὲ ὅλη τὴν ἀφέλειά της:

— Πέντε ἀγόρασες; Δηλαδή; Σοῦ σπάσανε καὶ οἱ πέντε; Ἐμ τότε ἡ κουτὸς εἶσαι, παιδάκι μου, ἢ ψεύτης.

Κι' ἡ γυναικοῦλα ἀπομακρύνεται. Ὁπότε ὁ «καταστηματάρχης» σηκώνει τὶς παλάμες στὸ συνεταῖρο του:

— Πάρε κι' ἄλλες πέντε, ρέ! τοῦ λέει ἀγανακτισμένος. Σοκολάτες πουλᾶμε, γιὰ τσατσάρες;

Οἱ περαστικοί, ποὺ παρακολούθησαν τὴ σκηνὴ ξέσπασαν σὲ γέλια. Προφανῶς τὸ «κατάστημα» τὴν προηγούμενη πούλαγε σοκολάτες κι' ὁ ἀβανταδόρος ξέχασε ν' ἀλλάξῃ τὸ βιολί.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Ὁ ὑποψήφιος: Φάνηκε κανείς, ρὲ παιδιά; Ν' ἀρχίσω;

(Τοῦ Π. Παυλίδη)

Ἕνας προνοητικὸς ξενύχτης.

(Ἀπὸ τὴν «Presse»)

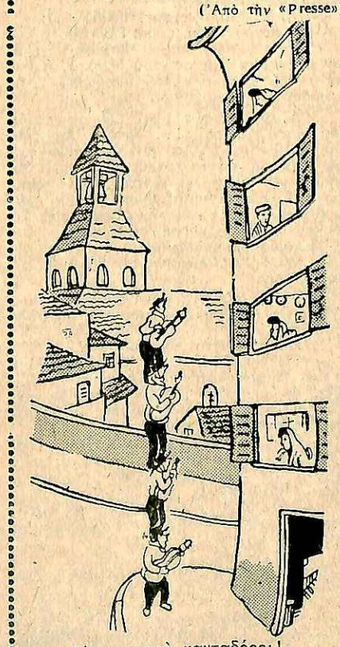

Οἱ τρομεροὶ κανταδόροι!...

ΜΙΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ φάλαγξ ὑποψηφίων

Γιατὶ πρέπει νὰ τοὺς ψηφίσετε

Θ' ἀποκαλύψουμε ἕνα δημοσιογραφικό... μυστικό: εἴκοσι περίπου ἐπαγγελματίες δημοσιογράφοι ἐκτίθενται ὡς ὑποψήφιοι στὶς βουλευτικὲς ἐκλογὲς τῆς 5ης Μαρτίου.

Δὲν εἶναι συμπτωματικὸ τὸ γεγονὸς ὅτι μέσον τοῦ δημοσιογραφικοῦ ἐπαγγέλματος ἀνεδείχθησαν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς καλύτερους πολιτικοὺς καὶ διπλωμάτες τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Ἂς πάρουμε τώρα ἕναν - ἕναν τοὺς ὑποψηφίους γιὰ τὴ βουλευτικὴ ἕδρα δημοσιογράφους. Καὶ ἐπειδὴ «ἀπὸ Διὸς ἀρχεσθαι», θὰ ξεκινήσωμε ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν κ. Νικ. Κρανιωτάκη. Εἶναι δημοσιογράφος σαράντα χρόνια συνεχῶς. Παρὰ λίγο θὰ λέγαμε... ἐκ γενετῆς. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴν πολιτική. Παλαιότερα ἔκανε καὶ βουλευτὴς καὶ ὑπουργός. Εἶναι μαχητικὸς καὶ ρήτωρ ἀπὸ τοὺς καλύτερους. Ἀνήκει στὸ συνδυασμὸ τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος.

Ἕνας παλαιὸς δημοσιογράφος καί... ὄχι νέος πολιτευτὴς εἶναι καὶ ὁ κ. Γεράσιμος Λύχνος. Ὑπῆρξε καὶ βουλευτὴς καὶ ὑπουργός. Πολιτεύεται στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, τὴν Κέρκυρα. Ἀνήκει στὸ Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων. Παλαιὸς τῶν δημοσιογραφικῶν καὶ πολιτικῶν ἡμερῶν εἶναι καὶ ὁ κ. Π. Τσιμπιδάρος, ὑποψήφιος βουλευτὴς Ἀθηνῶν τοῦ Κόμματος τῶν Φιλελευθέρων. Ὁ κ. Τσιμπιδάρος ἦταν μέλος τῆς τελευταίας Βουλῆς, ἀλλὰ καὶ παλαιοτέρων. Κατὰ τὴν τετραετία 1928 - 32 διετέλεσε Γεν. Διευθυντὴς τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου. Ἡ δημοσιογραφική του ἡλικία δὲν εἶναι μικρότερη ἀπὸ τοῦ Κρανιωτάκη.

Ὁ κ. Ἠλίας Μπρεδήμας — μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν — κάνει τὴν πρώτη του ἐξόρμησι στὴν πολιτική. Ἀνήκει στὸ συνδυασμὸ Ἀθηνῶν τοῦ Κόμματος τοῦ κ. Παπανδρέου. Εἶπαμε ὅτι κάνει τὴν πρώτη του ἐπίσημη ἐξόρμησι στὴν πολιτική, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσθέσουμε ὅτι τὴν πολιτικὴ τὴν ἔχει μέσα στὶς φλέβες του. Στὸ συνδυασμὸ Ἀθηνῶν τοῦ Κόμματος Παπανδρέου ἀνήκει κι' ὁ κ. Δ. Νίτσος, παλαιὸς δημοσιογράφος, παλαιὸς ἀρχισυντάκτης καὶ παλαιὸς διευθυντής.

Μέλη τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν εἶναι καὶ οἱ: Βησ. Σκαλαΐος, ὑποψήφιος τοῦ συνδυασμοῦ Ἀθηνῶν Κανελλοπούλου, Σακελλαρίου, Παππού. Ἀρχισυντάκτης ἄλλοτε τοῦ «Ἐλευθέρου Τύπου», τοῦ «Ἀσυρμάτου» κλπ. Φυλακίσθηκε ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς στὴν Κατοχή, ὅπως καὶ ὁ Μπρεδήμας.

Ντίνος Βοβολίνης, ὑποψήφιος τοῦ συνδυασμοῦ Ἀθηνῶν τοῦ «Νέου Κόμματος». Ἀπὸ τοὺς μαχητικώτερους δημοσιογράφους. Ἱδρυτής, μαζὶ μὲ τὸν μακαρίτη Λ. Πηνιάτογλου, τοῦ παρανόμου «Ἑλληνικοῦ Αἵματος» στὴν Κατοχή.

Ἀλ. Μακρίδης, ὑποψήφιος τοῦ συνδυασμοῦ Ἀθηνῶν τοῦ Κόμματος Φιλελευθέρων. Ἀπὸ τὰ ἐπίλεκτα μέλη τῆς δημοσιογραφικῆς οἰκογενείας μὲ ἀξιόλογη δράσι στὸ μεγάλο ρεπορτάζ.

Τάκης Παπαγιαννόπουλος, ὑποψήφιος τοῦ συνδυασμοῦ Τριπόλεως τοῦ «Μετώπου Ἐθνικῆς Ἀναδημιουργίας» (Κανελλοπούλου κλπ.). Τὴν ἐποχὴ τῆς Κατοχῆς ἦταν στὰ βουνὰ μὲ τὶς ὁμάδες Ψαρροῦ.

Γ. Δρόσος, τοῦ συνδυασμοῦ Ἀθηνῶν τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος. Ἐκδότης παρανόμων ἐφημερίδων στὴν Κατοχή. Ἔχει στὸ πολιτικὸ ἐνεργητικό του 4 χρόνια βουλευτικῆς θητείας καὶ λίγους μῆνες ὑπουργικῆς.

Νίκος Τσαϊλᾶς, τοῦ συνδυασμοῦ Ἀθηνῶν τοῦ ΜΕΑ. Παλαιὸ δημοσιογραφικὸ λαγωνικὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ ρεπορτάζ. Ἐπίσης οἱ: Ἀνδρέας Ἰωσήφ, τοῦ συνδυασμοῦ ΕΠΕΚ Ἀθηνῶν, Γρ. Δαφνῆς τῆς ΕΠΕΚ Κερκύρας. Ἰ. Μήλιος, τοῦ συνδυασμοῦ Τρικκάλων τοῦ «Νέου Κόμματος». Παλαίμαχος τῆς δημοσιογραφίας εἶναι καὶ ὁ κ. Μιχ. Καλογερόπουλος, ὑποψήφιος Δωδεκανήσου τοῦ συνδυασμοῦ Παπανδρέου. Παλαιὸς δημοσιογράφος — παλαιὸς βουλευτής, παλαιὸς ὑπουργὸς καὶ παλαιός... ποιητὴς — εἶναι καὶ ὁ κ. Γ. Ἀθανασιάδης — Νόβας, ὑποψήφιος τοῦ συνδυασμοῦ Φιλελευθέρων Εὐρυτανίας.

Στελέχη τῆς δημοσιογραφικῆς οἰκογενείας εἶναι καὶ οἱ: Πέτρος Λεβαντῆς, διευθυντὴς τοῦ «Ἑλληνικοῦ Βορρᾶ» τῆς Θεσσαλονίκης, ὑποψήφιος τοῦ Κόμματος Φιλελευθέρων. Ἀλ. Μέρος, διευθυντὴς τοῦ «Ταχυδρόμου» Βόλου, ὁ μαχητικώτερος δημοσιογραφικὸς ἀγωνιστὴς τῆς ἀγροτικῆς ἰδεολογίας, ὑποψήφιος τῆς ἀγροτικῆς κινήσεως τοῦ νομοῦ Μαγνησίας. Σγουραμάνης, παλαιὸς διευθυντὴς ἐφημερίδος τῶν Σερρῶν, ὑποψήφιος τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος. Δ. Μπόγρης, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς καὶ δημοσιογράφος, πρόεδρος τῆς Ε. Σ. Α. Π., ὑποψήφιος τοῦ συνδυασμοῦ Ἀττικῆς τοῦ Κόμματος Παπανδρέου. Ἀνδρ. Πουρνάρας, τοῦ συνδυασμοῦ τῆς ΕΠΕΚ Ἀθηνῶν. Δὲν μπορεῖ, φυσικά, ν' ἀμφισβητήσῃ κανεὶς τὴ δημοσιογραφικὴ ἰδιότητα καὶ ἀπὸ τὸν κ. Μιχ. Αἰλιανό, ὑποψήφιο τοῦ συνδυασμοῦ Ἀθηνῶν τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος. Ὁ πρώην ὑπουργὸς Τύπου εἶναι παληὸς πολιτικός, ἀλλὰ παλαιότερος δημοσιογράφος. Ὑπῆρξε ἄλλοτε ἐπαγγελματίας συντάκτης καὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι κυρία ἀσχολία του ἦταν ἐπὶ πολλὰ χρόνια — καὶ εἶναι ἀκόμα νομίζουμε — ἡ διεύθυνσις τοῦ «Οἰκονομολόγου». Δίκαιον λοιπόν, εἶναι νὰ περιληφθῇ στὴ φάλαγγα τῶν δημοσιογραφικῆς προελεύσεως ὑποψηφίων. Ἐπίσης ὁ στρατηγὸς κ. Χ. Τσιγάντες, ὑποψήφιος τοῦ συνδυασμοῦ Φιλελευθέρων Ἀθηνῶν, μετεπήδησε τὰ τελευταῖα χρόνια ὁριστικὰ ἀπὸ τὸ στρατὸ στὴ δημοσιογραφία. Δικαιωματικὰ λοιπὸν ἀνήκει στὴ φάλαγγα τῶν ὑποψηφίων ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴ δημοσιογραφικὴ οἰκογένεια καὶ ποὺ συγκεντρώνουν δικαιολογημένα τὸ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον τῶν ἐκλογέων. Δὲν... τολμοῦμε, τέλος, νὰ παραλείψωμε τὸν κ. Εὐσ. Κουλουμβάκη, ὁ ὁποῖος ἔχει μὲν 50 χρόνια πολιτικῆς ζωῆς, ἀλλὰ... 55 δημοσιογραφικῆς. Στὸν «Πολιτικό» του τὸ ὑπενθυμίζει συχνὰ καὶ μὲ ὑπερηφάνεια...

Στενώτατα συνδέεται μὲ τὴ δημοσιογραφικὴ οἰκογένεια καὶ ὁ κ. Ἐπ. Στασινόπουλος, ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς συνεργάτες τοῦ «Θησαυροῦ». Εἶναι ὑποψήφιος τοῦ συνδυασμοῦ Ἀθηνῶν τοῦ Κόμματος Παπανδρέου.

Τώρα λοιτὸν ποὺ παραθέσαμε τὰ ὀνόματα καὶ τοὺς βραχυτάτους «βίους» τῶν δημοσιογράφων ποὺ διεκδικοῦν τὴ βουλευτικὴ ἕδρα, πρέπει νὰ κάνουμε καὶ τὴν ἑξῆς δήλωσι: Ὁ «Θησαυρὸς» δὲν ἔχει καμμιὰ ἀνάμιξι στὴν πολιτική. Ἀλλὰ θεωρεῖ ὑποχρέωσί του νὰ ὑπενθυμίσῃ στοὺς ἀναγνῶστες του ὅτι ὁ σταυρὸς προτιμήσεως ποὺ δίδεται σ' ἕνα δημοσιογράφο δὲν πάει χαμένος. Ὁ δημοσιογράφος εἶναι ἀπὸ τὴ φύσι του ἐπαγγέλματός του συνήγορος τῶν λαϊκῶν συμφερόντων. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι χρησιμώτατος στὴ Βουλή. Ἂς τὸ ἔχουν αὐτὸ ὑπ' ὄψει τους οἱ ἐκλογεῖς, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν κομματικό τους προσανατολισμό...

Ὁ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΚΑΠΕΛΛΑ... ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Γελάσαμε πολλὲς φορὲς βλέποντας τὶς γυναῖκες τοῦ 18ου αἰῶνος μὲ κομμώσεις - φρεγάτες. Ἀσφαλῶς ὅμως κι' ἐμεῖς θὰ κάνωμε τοὺς μεταγενεστέρους νὰ γελάσουν μὲ τὸ ἐξώφρενικὸ αὐτὸ καπέλλο - αὐτοκίνητο ποὺ λανσάρει ἕνας ἀμερικάνικος οἶκος μόδας.

ΑΝΩΜΑΛΗ ΑΠΟΓΕΙΩΣΙΣ

Τὸ D. C. 4 εἶνε ἕνας τύπος ἀεροπλάνου ποὺ ἀπέδειξε κατ' ἐπανάληψιν πὼς δὲν στερεῖται πλεονεκτημάτων. Αὐτὸ ἐδῶ ὅμως ὑπῆρξε πολὺ ἄτυχο. Μολις ξεκίνησε ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Σήτλ - Τακόμα μιὰ ρόδα τοῦ συστήματος προσγειώσεως ξεκόλλησε καὶ δὲν τοῦ ἐπέτρεψε ν' ἀπογειωθῇ. Εὐτυχῶς τὸ πλήρωμα καὶ οἱ ἐπιβάτες, ποὺ προορίζονταν γιὰ τὴν Ἀλάσκα, δὲν ἔπαθαν τίποτε.

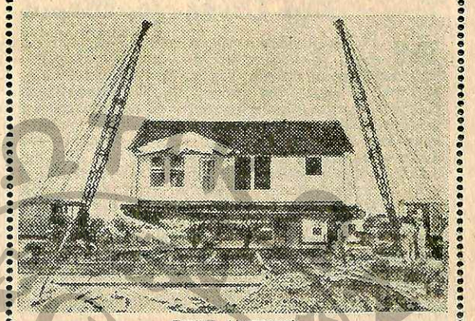

ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ἕνας Ἀμερικανὸς ποὺ ἤθελε νὰ μετατρέψῃ τὸ διόροφο λυόμενο σπίτι του σὲ μονόροφο ἐπιστράτευσε δυὸ κινητοὺς γερανοὺς ποὺ σήκωσαν, χωρὶς νὰ συμβῇ καμμιὰ ζημιά, τὸ ἐπάνω πάτωμο καὶ τὸ ἀκούμπησαν λίγο πιὸ πέρα. Ἔτσι τὸ διόροφο μετετράπη σὲ δυὸ μονόροφα!

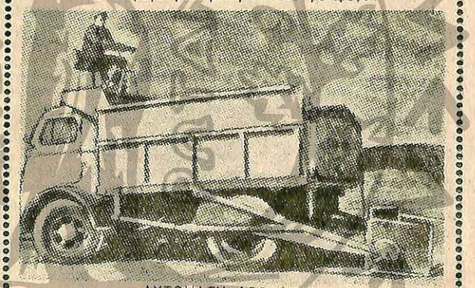

ΑΥΤΟΜΑΤΗ ΦΟΡΤΩΣΙΣ

Στὸ ἑξῆς ἕνας μόνον ἄνθρωπος θὰ μπορῇ νὰ φορτώσῃ σὲ 10 λεπτὰ ἕνα αὐτοκίνητο, χάρις σ' ἕνα αὐτόματο ὑδραυλικὸ φορτωτῆρα ποὺ λειτουργεῖ μὲ τὴ δύναμι τῆς μηχανῆς. Πολλὰ αὐτοκίνητα καθαριότητος τῆς Ἀμερικῆς ἔχουν ἐφοδιασθῆ μὲ τὸν νέο αὐτὸ φορτωτῆρα.

Καταλαβαίνοντας τὸν κίνδυνο ὁ Βρεταννὸς πράκτορας ἀναγκάσθηκε νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια...

Ἕλληνες καὶ ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μιὰ ξανθὴ χορεύτρια

ΜΙΑ χειμωνιάτικη νύχτα τοῦ 1942, ἕνας ἄγνωστος διέσχιζε μὲ πολλὲς προφυλάξεις τὴν πλατεία Μητροπόλεως ποὺ ἦταν ἔρημη καὶ κατασκότεινη τὴν ὥρα ἐκείνη. Χιόνιζε ἐλαφρὰ καὶ τὸ κρύο ἦταν τσουχτερό. Ὡστόσο ὁ ἄγνωστος προχωροῦσε μ' ἀνασηκωμένο τὸ γιακὰ τοῦ παλτοῦ του καὶ μὲ τὰ χέρια χωμένα βαθειὰ στὶς τσέπες. Ψηλός, καλοδεμένος καὶ εὐκίνητος, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς νέου ἀκόμη ἀνθρώπου ποὺ χάθηκε ξαφνικὰ μέσα στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας. Μόλις ἔφτασε στὴν ὁδὸ Ἀπόλλωνος, στάθηκε στὸν ἀριθμὸ 9 καὶ ρίχνοντας μιὰν ἐρευνητικὴ ματιὰ γύρω του, χτύπησε τὴν πόρτα μὲ συνθηματικὸ τρόπο. Δυὸ δυνατοὺς χτύπους, ἕνα σιγανὸ καὶ πάλι δυὸ δυνατούς. Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀμέσως κι' ἕνα γυναικεῖο χέρι τὸν τράβηξε βιαστικὰ πρὸς τὰ μέσα. Τὸ σπίτι ἦταν ζεστὸ κι' ὁ ἄγνωστος μπαίνοντας στὸ χώλ, ἔβγαλε τὸ παλτό του χαμογελώντας σὲ μιὰ νέα καὶ πολὺ ὄμορφη γυναῖκα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὸν περιποιηθῆ.

—"Ἀργησα καὶ σᾶς ζητῶ συγγνώμη, τῆς εἶπε εὐγενικά. Μὰ δὲ φταίω ἐγώ...

— Τὸ πιστεύω. Εἶνε ὅμως ἐπικίνδυνο γιὰ σᾶς νὰ κυκλοφορῆτε αὐτὴ τὴν ὥρα. Ποῦ εἶνε ὁ "Εμερσον;

— Δυστυχῶς ἔμεινε στὸ Κορωπὶ γιὰ λόγους ποὺ θὰ σᾶς ἐξηγήσω σὲ λίγο. Πῶς πάει ὁ Στούαρτ;

— Εἶνε καλύτερα καὶ σᾶς περιμένει.

"Αντρας καὶ γυναῖκα πέρασαν σ' ἕνα μικρό, περιποιημένο δωμάτιο ὅπου σ' ἕνα κρεββάτι ἦταν ξαπλωμένος ἕνας συμπαθητικὸς νέος, λίγο κοκκινομάλλης, μὲ καστανὰ μεγάλα μάτια. Μόλις τοὺς εἶδε νὰ μπαίνουν, ἄπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ χαιρετίση τὸ νυχτερινὸ ἐπισκέπτη μ' ἕνα παιδικὸ σχεδὸν χαμόγελο στὰ χείλη. Ὁ ἄγνωστος κάθησε στὸ προσκέφαλό του κι' ἀφοῦ ἀνταλλαξαν μερικὲς τυπικὲς κουβέντες, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ σχεδιάγραμμα, τὸ ξεδίπλωσε καὶ τὸ ἄπλωσε πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι. Οἱ τρεῖς σύντροφοι ἄρχισαν νὰ τὸ περιεργάζωνται σιωπηλά. Τὸ σχεδιάγραμμα ἦταν γεμάτο μὲ μπλὲ καὶ κόκκινους σταυρούς. Ἀφοῦ τὸ ἐξέτασαν λίγο ἀκόμη, ὁ νυχτερινὸς ἐπισκέπτης εἶπε στοὺς ἄλλους δυό:

— Πρόκειται γιὰ τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ ἀεροδρομίου Μεγάρων. Μόλις σήμερα τὸ ἀπόγευμα κατάφερα νὰ τὸ πάρω ἀπ' τὸ Γιάννη Βλαχάκη, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ πέση στὰ χέρια τῆς Γκεστάπο, ἀκριβῶς γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Ὁ "Εμερσον ἦταν μαζί του, μὰ φαίνεται πὼς τὸν ὑποψιάστηκαν καὶ ἐξαφανίστηκε. Γι' αὐτὸ δὲν ἤσθε ἀπόψε ἐδῶ.

"Ας πάρουμε ὅμως τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρὰ γιὰ νὰ δοῦμε ποιοὶ ἦσαν οἱ τρεῖς συνωμότες τῆς χειμωνιάτικης ἐκείνης νύχτας. Ἀρχὲς ἀκόμη τῆς κατοχῆς, στὸ ἀθηναϊκὸ κέντρο «Μαξίμ» χόρευε μιὰ ἐξαιρετικὰ ὡραία γυναῖκα, ἡ κ. Πόπη Κάρλα. Ἦταν μιὰ ἀληθινὴ καλλιτέχνις τοῦ χοροῦ, ποὺ ἐκτὸς ἀπ' τὴν ὁμορφιὰ της καὶ τὸ ταλέντο της, εἶχε τὴ θέρμη μιᾶς πραγματικῆς Ἑλληνίδας ποὺ ἡ σκλαβιὰ τὴν ἔκανε νὰ ὑποφέρη θανάσιμα. Ὅταν τὰ βράδυα στὸ καμπαρὲ ἔμπαιναν οἱ Γερμανοϊταλοὶ γιὰ νὰ διασκεδάσουν, ἡ ξανθομάλλα αὐτὴ γυναίκα ποὺ λίγο πρὶν πετοῦσε πάνω στὸ πάλκο, ἐνοιωθε τώρα τὸν ἑαυτό της βαρὺ καὶ τσακισμένο. Δὲν μποροῦσε νὰ συντονίση τὸ κορμί της μὲ τοὺς ἤχους τῆς ὀρχήστρας. Ἦταν ὡστόσο ὑποχρεωμένη νὰ χορεύη, νὰ χορεύη συνέχεια ἀφοῦ τὸ κέντρο τὴν πλήρωνε γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ψυχική της διάθεσι. Οἱ Γερμανοὶ τὴ λάτρευαν κυριολεκτικά. Ἦταν γι' αὐτοὺς ἡ «Φράου Πὸπ» ποὺ εἶχε τὴν εὐχαρίστησι νὰ τοὺς διασκεδάζη χορεύοντας γιὰ τό... χατῆρι τους. "Ενας ὑπολοχαγὸς μάλιστα τῆς Γκὲ - "Εφ - Πέ, ὁ Φρὰνκ Μύλλερ, τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ παράφορα.

— Θὰ σκοτωθῶ, τῆς εἶπε ἕνα βράδυ ξετρελλαμένος ἀπὸ ἔρωτα. Θὰ σκοτωθῶ μπρὸς στὰ πόδια σας ἂν ἐξακολουθήσετε ν' ἀδιαφορῆτε. Μὲ ποιὸν τρόπο θέλετε νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι σᾶς λατρεύω;

—"Αν εἶμουν ἐλεύθερη, θὰ σᾶς... ἀγαποῦσα κι' ἐγώ, τοῦ ἀπάντησε κείνη. Ἀλλὰ εἶμαι παντρεμμένη. Θὰ θέλατε ἡ γυναῖκα σας νὰ σᾶς ἀπατᾶ μὲ κάποιον ἄλλον; "Οχι, Φρὰνκ, μείνετε φίλος μου καὶ θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωή!

Πραγματικὰ ἡ κ. Κάρλα ἦταν παντρεμμένη μὲ τὸν Ἰσραηλίτη ἔμπορο κ. Ἑρρίκο Μισραχή. Κυνηγημένος ὅμως κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴ λαίλαπα τοῦ Χίτλερ, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ κρύβεται. "Ετσι ἡ κ. Κάρλα χόρευε γιὰ νὰ ζήση. "Οπως ὅμως τὸν Φρὰνκ Μύλλερ, ἔτσι καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους Γερμανοὺς κατώρθωνε πάντα νὰ τοὺς ἀπομακρύνη ἀπὸ κοντά της.

"Ενα βράδυ, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ «Μαξὶμ» στὸ σπίτι της, βρῆκε νὰ τὴν περιμένη ἕνας καλός της φίλος, ὁ κ. Θεόδωρος Μηλιώτης — ἀρχιφύλακας τότε στὸ τμῆμα Ἀλλοδαπῶν — μαζὶ μὲ δυὸ ἀγνώστους. Ὁ κ. Μηλιώτης τῆς ἐξήγησε τότε πὼς καὶ οἱ δυὸ ἦσαν "Αγγλοι ἀξιωματικοί, ποὺ εἶχαν ἔρθει μὲ ὑποβρύχιο ἀπ' τὴ Μ. Ἀνατολή, γιὰ νὰ ὀργανώσουν δίκτυο κατασκοπείας στὴν Ἑλλάδα. Οἱ δυὸ Βρεταννοὶ ἦσαν οἱ ὑπολοχαγοὶ "Αντονυ "Ατκινσον καὶ Στούαρτ. Ἡ κ. Κάρλα μόνο ποὺ δὲν ξεφώνησε ἀπ' τὴ χαρά της. Τώρα μονάχα καταλάβαινε πὼς κάτι τέτοιο ζητοῦσε τόσον καιρό. Κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς θὰ μποροῦσε νὰ βλέπη διαφορετικὰ τὴ σκλαβιά. Οἱ δυὸ αὐτοὶ "Αγγλοι ἀποτελοῦσαν ἕνα κομμάτι «ἐλεύθερης γῆς» κάτω ἀπ' τὴ βαρειὰ μπότα τῶν κατακτητῶν. Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ τὰ πράγματα ἀλλαξαν μονομιᾶς. Οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ κρύφτηκαν στὸ σπίτι της καὶ μέσα σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα τὸ διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Ἀπόλλωνος ἔγινε ἕνα μικρὸ στρατηγεῖο στὴν καρδιὰ τῆς Ἀθήνας. Ὁ ἀσύρματος — ποὺ τὸν εἶχε ἐγκαταστήσει ἐκεῖ τὸ κλιμάκιο 033 τοῦ γιατροῦ κ. Κώστα Γιαννάτου — δούλευε συνεχῶς. Πολύτιμες πληροφορίες ἄρχισαν νὰ διαφεύγουν στὴ Μ. Ἀνατολή. Στὸ μεταξὺ ἕνας ἄλλος πράκτορας τῶν Συμμάχων ζήτησε καταφύγιο στὸ σπίτι τῆς κ. Κάρλα. "Ἦταν ὁ Πολωνὸς σαμποτὲρ Γεώργιος Ἰβάνωφ, ποὺ ἔμεινε ἀρκετὸ διάστημα φιλοξενούμενός της.

Μὲ τὸν καιρὸ ἡ ἀλυσσίδα τῶν πατριωτῶν ἄρχισε νὰ μεγαλώνη. Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1941 δυὸ Βρεταννοὶ ἀξιωματικοὶ — ὁ ταγματάρχης Γουώλτερ Τσάρλεϋ καὶ ὁ σμηναγὸς Τζέκυ "Εμερσον — ἤρθαν μὲ μυστικὴ ἀποστολὴ στὴν Ἑλλάδα καὶ κρύφτηκαν στὸ Κορωπί, κοντὰ στὴν οἰκογένεια Σωφρόνη. Μὰ ὅταν ἀναγκάζονταν νὰ κατεβοῦν στὴν Ἀθήνα, τὸ σπίτι τῆς κ. Κάρλα καὶ τῆς Λέλας Καραγιάννη (Φυλὴς 266) ἦσαν τὰ πιὸ ἰδανικὰ καταφύγιά τους. Ἡ ξανθὴ χορεύτρια, ἄρχισε τώρα νὰ συγκεντρώνη ἕνα σωρὸ πολύτιμες πληροφορίες ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς τοῦ «Μαξίμ». Ἦταν δὲ ἡ πρώτη ποὺ ἔμαθε τὴν ἄφιξι τοῦ Ρόμμελ στὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ πρώτη ποὺ «ψάρεψε» τὴν πληροφορία γιὰ τὸ μυστικὸ ὅπλο «VI» ἀπὸ ἕνα Γερμανὸ λοχαγὸ ποὺ ἔλαβε μέρος στὴν κατασκευή του στὴν κατεχομένη Γαλλία. Λίγο καιρὸ ἀργότερα, τὴν ἴδια αὐτὴ πληροφορία τὴ «διασταύρωνε» κι' ὁ νεαρὸς πράκτορας τῆς θρυλικῆς «Μπουμπουλίνας» ὁ κ. Ζήσιμος Παρτίδος ποὺ γιὰ τὶς καταπληκτικές περιπέτειές του γράψαμε κι' ἄλλη φορά. "Αλλ' ἡ κ. Κάρλα δὲν περιορίστηκε μόνο στὸ πλαίσιο τῶν πληροφοριῶν. "Επαιρνε μέρος καὶ στὰ σαμποτὰζ τῆς 033, ἀποδείχνοντας ἔτσι ὅτι τὰ δάχτυλα τῶν γυναικῶν μποροῦν νὰ χειριστοῦν στὴν ἀνάγκη μὲ τὴν ἴδια ἐπιδεξιότητα τὰ πολυβόλα, τὶς χειροβομβίδες καὶ ὁποιαδήποτε ἄλλη ἐκρηκτικὴ ὕλη. Μαζὶ μὲ τοὺς ἄρσενες συναδέλφους της, ἀναδείχτηκε μιὰ πρώτης τάξεως σαμποτὲρ καὶ κατάσκοπος. Μόνο στὴν ἀνατίναξι τῶν ἀποθηκῶν βενζίνης στὸ Μαρκόπουλο — ποὺ ἐνήργησε ὁ Ἰβάνωφ μαζὶ μὲ τοὺς ἡρωϊκούς του συντρόφους τὸ θέρος τοῦ 1942 — δὲν ἔλαβε μέρος ἡ κ. Κάρλα, πρᾶγμα ποὺ τὴν ἔσωσε ἀπὸ βέβαιο θάνατο. Τὴ σωτηρία της τὴν ὀφείλει στὸν κ. Ἀντώνη Μανωλιδάκη, στενὸ συνεργάτη τῆς 033, ποὺ ἐπέμενε νὰ μὴ τοὺς ἀκολουθήση, προαισθανόμενος ἴσως τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἡρωϊκῆς αὐτῆς ἐξορμήσεως. Γιατὶ ὅταν ἔγινε ἡ ἀνατίναξι, τὶς ἀποθηκῶν δυὸ ἀπὸ τοὺς συνεργάτες τοῦ Ἰβάνωφ βρῆκαν οἰκτρὸ θάνατο μέσα στὶς φλόγες, ἐνῶ ὅλοι σχεδὸν οἱ ὑπόλοιποι ἔπαθαν σοβαρὰ ἐγκαύματα.

Ἡ δουλειὰ πήγαινε θαυμάσια. "Ενα βράδυ ὁ ὑπολοχαγὸς Στούαρτ, ἐπιστρέφοντας στὸ κρησφύγετο τῆς ὁδοῦ Ἀπόλλωνος, βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ δυὸ Γερμανοὺς ποὺ τοῦ ζήτησαν τὴν ταυτότητά του. Ἡ περιπέτεια αὐτὴ ἔγινε τὸ χειμώνα τοῦ 1942. Ὁ Στούαρτ, ἀντὶ ἀπαντήσεως τράβηξε τὸ περίστροφό του νὰ πυροβολήση, ἐπειδὴ δὲν εἶχε ταυτότητα καὶ ὁπωσδήποτε θὰ τὸν ἔπιαναν γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὴν Γκεστάπο. Δυστυχῶς τὸ περίστροφό του ἔπαθε ἐμπλοκὴ καὶ δὲ λειτούργησε. Καταλαβαίνοντας τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε, ὁ Βρεταννὸς πράκτορας ἀναγκάστηκε νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια. Οἱ Γερμανοὶ ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν πίσω του καὶ μιὰ σφαῖρα τὸν βρῆκε στὸν ἀριστερὸ μηρό. Παρ' ὅλο ὅμως τὸ τραῦμα του κατώρθωσε νὰ τοὺς διαφύγη καὶ νὰ σωθῆ. Εὐτυχῶς ἡ πληγή του δὲν ἦταν σοβαρή. Ἡ κ. Κάρλα τὸν περιποιήθηκε ἀρκετὸ διάστημα ὡς ποὺ ἔγινε ἐντελῶς καλά. Γι' αὐτὸ κι' ὁ νυχτερινὸς ἐπισκέπτης — ποὺ ἦταν ὁ ταγματάρχης Τσάρλεϋ — ὅταν μπῆκε τὴ χειμωνιάτικη ἐκείνη νύχτα στὸ σπίτι τῆς ξανθῆς χορεύτριας τὸν βρῆκε ξαπλωμένο στὸ κρεββάτι.

"Οπως εἴπαμε στὴν ἀρχή, τὸ σχεδιάγραμμα ποὺ εἶχε φέρει μαζί του ὁ "Αγγλος πράκτορας ἦταν τοῦ ἀεροδρομίου Μεγάρων. Ἡ 033 εἶχε διαταχθῆ ἀπὸ τὸ Στρ. Μ. Ἀνατολῆς νὰ ἐνεργήση σαμποτὰζ στὰ σημεῖα ποὺ ἦσαν σημειωμένα μὲ κόκκινους σταυρούς. Δηλαδὴ στὰ ὑπόστεγα Α1 — Α2 — Α3 καὶ στὶς ἀποθῆκες Β1 — Γ2 — Δ2 καὶ Δ3. Ἡ ἐπιχείρησι ἦταν ἑτοιμη καὶ ἀνάλαβαν νὰ τὴν ἐκτελέσουν ὁ ταγματάρχης Τσάρλεϋ, ὁ σμηναγὸς "Εμερσον, ὁ Γιώζεφ Πελίνσκυ, ὁ Γιάννης Βλαχάκης καὶ ὁ γιατρὸς Κώστας Γιαννάτος, ποὺ ἦταν ἴσως ὁ κυριώτερος μοχλὸς ὅλης αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Τὰ πάντα εἶχαν κανονιστῆ καὶ στὴν παραμικρή τους λεπτομέρεια. Ὡστόσο τίποτε δὲν πραγματοποιήθηκε. Γιατὶ ἀκριβῶς τὴν ἑπομένη, τὸ μεσημέρι, ἐνῶ ἡ κ. Κάρλα ἔτρωγε στὸ ἑστιατόριο Σφηκάκη, στὴν ὁδὸ Καραγεώργη τῆς Σερβίας, πιάστηκε ὕστερ' ἀπὸ προδοσία ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴ ἀστυνομία. Τὴν ἴδια ὥρα ἔκαναν καὶ τὴ σύλληψι τοῦ ὑπολοχαγοῦ Στούαρτ, στὸ σπίτι της. Οἱ ἀνακρίσεις καὶ τὰ μαρτύρια ἄρχισαν ἀμέσως. Τρία ὁλόκληρα μερόνυχτα οἱ Ἰταλοὶ τὴ χτυποῦσαν μὲ ἀφάνταστη ἀγριότητα καὶ τὴ βασάνισαν μὲ χίλιους δυὸ τρόπους, ἐλπίζοντας ἔτσι νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια: σὲ ποιὰ ὀργάνωσι ἀνῆκε, ποιὸς τῆς ἔδινε διαταγὲς καὶ ποιους ἄλλους ἔκρυβε στὸ σπίτι της. Ὡστόσο παρ' ὅλα τὰ μαρτύρια καὶ τὶς ἀτιμώσεις ποὺ ἔπαθε, καμμιὰ δύναμι δὲν κατάφερε νὰ τῆς ἀνοίξη τὸ στόμα. Κι' ἦταν βέβαιο ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ τὴν ἔστηναν στὸν τοῖχο γιὰ ἐκτέλεσι, ἂν δὲν ἐπενέβαινε τὴν τελευταία ἀκριβῶς στιγμὴ ὁ Ἰταλὸς ἀντιφασίστας κ. Μάριο Λένα, ποὺ ἦταν ἐγκαταστημένος στὴν Ἀθήνα (Βουλῆς 40) πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο. Σ' αὐτὸν καὶ μόνο ὀφείλει τὴ σωτηρία της.

"Οταν ἀφέθηκε ἐλεύθερη ἦταν ἕνα ζωντανὸ πτῶμα. Τὸ σπίτι της εἶχε λεηλατηθῆ καὶ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ παραμείνη ἐκεῖ. Στὸ μεταξὺ ὁ Στούαρτ παραδόθηκε στοὺς Γερμανούς, πέρασε ἀπὸ στρατοδικεῖο, καταδικάστηκε σὲ θάνατο καὶ τουφεκίστηκε. Ὁ ταγματάρχης Τσάρλεϋ κι' ὁ σμηναγὸς "Εμερσον, πιάστηκαν κι' αὐτοὶ στὸ Κορωπί, μαζὶ μὲ τὸν κ. Σωφρόνη ποὺ τοὺς ἔκρυβε. Ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες στὶς φυλακὲς Καλλιθέας καὶ στὸ στρατόπεδο Λαρίσης, κατάφεραν τελικὰ νὰ σωθοῦν κι' οἱ τρεῖς καὶ νὰ συνεχίσουν τὴ δράσι τους.

Ἡ κ. Πόπη Κάρλα, βρίσκεται σήμερα στὸ Λίβανο, εὐτυχισμένη καὶ περήφανη ποὺ ἔκανε τὸ καθῆκον της γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

✪✪✪

"Ελληνες θαλασσόλυκοι

ΟΤΑΝ οἱ Γερμανοϊταλοὶ μπῆκαν στὴν Ἑλλάδα, ἡ πρώτη τους δουλειὰ ἦταν νὰ προφυλάξουν μὲ κάθε τρόπο τὰ ἑλληνικὰ παράλια τῶν νησιῶν ποὺ ἦσαν κοντὰ στὶς Μικρασιατικὲς ἀκτές, ὅπως τῆς Σάμου, τῆς Χίου καὶ τῆς Μυτιλήνης, ἀπ' ὅπου μποροῦσε κανεὶς νὰ περάση ἀρκετὰ εὔκολα στὰ τουρκικὰ λιμάνια τῆς Σμύρνης, κυρίως στὸν Τσεσμὲ καὶ στὸ Κουσάντασι. Ὡστόσο μ' ὅλες τὶς προφυλάξεις ποὺ πῆραν τοποθετώντας σὲ κάθε χιλιόμετρο παράκτια φυλάκια, ἐλάχιστες στάθηκαν οἱ ἐπιτυχίες τους. "Οπως γράψαμε κι' ἄλλη φορὰ ὁ «μυστικὸς διάδρομος» εἶχε πιὰ χαραχθῆ καὶ τὰ πρῶτα πλεούμενα καραβάνια τὸν διέσχιζαν κάτω ἀπ' τὴ μύτη κυριολεκτικὰ τῶν Γερμανῶν. "Οσο ὅμως περνοῦσε ὁ καιρός, τόσο καὶ κατατοπιζόταν ἡ Γκεστάπο ἀπὸ τοὺς ποικιλώνυμους πράκτορές της. "Ετσι δὲν ἄργησαν νὰ πιάσουν ἀρκετοὺς "Αγγλους καὶ "Ελληνες πατριῶτες, ποὺ προετοίμαζαν τὴ δραπέτευσί τους. "Επρεπε, λοιπόν, νὰ βρεθῆ ὁ κατάλληλος τρόπος φυγαδεύσεώς τους γιὰ τὴν Αἴγυπτο, πρᾶγμα ὅμως ἐξαιρετικὰ δύσκολο τοὺς πρώτους μῆνες τῆς κατοχῆς ποὺ δὲν εἶχε συστηματοποιηθῆ ἀκόμη ἡ ἐπαφὴ ἀνάμεσα στὸ Γενικὸ Στρατ. Μ. Ἀνατολῆς καὶ στὶς ἑλληνικὲς ὀργανώσεις. Ὡς τότε μονάχα μὲ ψαροκάϊκα, βενζινακάτους καὶ βάρκες μποροῦσαν νὰ γίνωνται φυγαδεύσεις. Ἀλλὰ κι' ὅταν βρίσκονταν τὰ μέσα αὐτά, δὲν ἦσαν ἀρκετὰ ἀσφαλισμένα γιὰ τὴν ἐπιτυχία ἑνὸς τέτοιου σκοποῦ.

Ἀμέτρητοι ὡστόσο εἶνε οἱ "Ελληνες θαλασσόλυκοι ποὺ ἐπιχείρησαν τὸ ἡρωϊκὸ αὐτὸ ταξίδι κι' ἀμέτρητοι ἐκεῖνοι ποὺ βρῆκαν τὸ θάνατο γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος. Μιὰ ἀλυσσίδα ὀνομάτων ποὺ θὰ μείνουν ἀξέχαστα, ὄχι μονάχα γιὰ κείνους ποὺ βοήθησαν νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὸ ζυγὸ τῆς σκλαβιᾶς, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ποὺ συνεργάστηκαν μαζί τους στὸ διάστημα τῆς πιὸ σκοτεινῆς ἐποχῆς τοῦ πολέμου. Ὁ καπετὰν Γιάννης Μαρνέρης, ὁ Μαλιγκουτζάκης, ὁ Δημήτρης Ἀντωνίου, ὁ Μανώλης Κελαδίτης, ὁ Ἀβάμ, ὁ Λεβαντῆς, ὁ Χρυσομάλλης, ὁ Ἀντώνης Παλαμάρης, ὁ Φαφούτης, ὁ Ἠλίας Χρυσίνης, ὁ Χάρης Γραμματικάκης κι' ἕνα σωρὸ ἄλλοι ἀκόμη ποὺ ἀψηφοῦσαν ὁλοένα μὲ τὰ μικρά τους σκαφίδια ἀγριεμένες θάλασσες καὶ κτηνώδεις ἐχθροὺς γιὰ νὰ μεταφέρουν μαχητὰς καὶ πληροφορίες στοὺς ἐλεύθερους. "Ενας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ καπετὰν Λευτέρης Μέλχερ, ἀπ' τὴν Κρήτη, κυβερνήτης τοῦ πετρελαιοκίνητου «"Αγιος Γεώργιος» τοῦ πλοιοκτήτη Δ. Βεκιάρη. Ὁ τελευταῖος ἦταν μέλος τῆς συμμαχικῆς ὀργανώσεως «Ἀλίκη» μιᾶς ἀπὸ τὶς πιὸ δυναμικὲς μυστικὲς ὑπηρεσίες ποὺ δρούσαν τότε στὴν Ἑλλάδα. Ἀρχηγός της ἦταν ὁ πλοίαρχος κ. Χασιώτης, μὲ στενοὺς συνεργάτες τοὺς συναδέλφους του κ.κ. Λεβίδη, Βαλασσάκη, Μπακόπουλο καὶ τὸ σμήναρχο κ. Δαμασκηνό.

Ἡ πρώτη ἀποστολὴ ποὺ ἀνάλαβε νὰ ἐκτελέση ὁ κ. Μέλχερ, ἔγινε στὶς 17 Σεπτεμβρίου 1942. Τὸ μικρὸ πετρελαιοκίνητο θὰ ξεκινοῦσε ἀπ' τὴ γνωστὴ ταβέρνα τοῦ Ν. Φαλήρου «Λάμψι τῆς Σελήνης» μὲ ἐπιβάτες τὸν ἀντιπλοίαρχο τοῦ ὑπουργείου Ἐμπ. Ναυτιλίας κ. Ἀνάργυρο Ἀντωνόπουλο καὶ τὸν κ. Πεζόπουλο τοῦ Πολ. Ναυτικοῦ. Τὸ ταξίδι τους κράτησε πέντε ὁλόκληρα μερόνυχτα, γιατὶ ἀπὸ φόβο μήπως βρεθοῦν ἀντιμέτωποι μὲ τίποτε ἐχθρικὰ περιπολικά, ἀναγκάζονταν νὰ ταξιδεύουν μονάχα τὴ νύχτα. Τέλος ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς ἐνδιάμεσους σταθμούς, κατάφεραν νὰ φτάσουν καὶ ν' ἀποβιβαστοῦν σ' ἕναν ὅμ. μῶκο τῆς Χίου. Ἐκεῖ ἔμειναν κρυμμένοι ὁλόκληρη μέρα.

Μόλις ἔπεσε ἡ νύχτα, ὁ καπετὰν Μέλχερ, ἔβαλε πλώρη γιὰ τὴν Τουρκία. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ τύχη τους βοήθησε νὰ φτάσουν χωρὶς πολλὲς περιπέτειες στὶς Μικρασιατικὲς ἀκτές. Ὡστόσο στὴν ἐπιστροφὴ ὁ «"Αγιος Γεώργιος» πιάστηκε ἀπὸ ἕνα γερμανικὸ περιπολικό. Οἱ ἀνακρίσεις ἄρχισαν ἀμέσως. Εὐτυχῶς κανένα σημάδι δὲν πρόδινε τὴν ἀλήθεια. Τὸ πετρελαιοκίνητο ἦταν ἀδειανὸ ἀπὸ ἐπιβάτες κι' ὁ καπετὰν Μέλχερ δικαιολογήθηκε πὼς πήγαινε στὰ νησιὰ γιὰ... μαΰρη ἀγορά. Τὸ ναυτικὸ του φυλλάδιο ἦταν ἀπολύτως ἐν τάξει, μὰ ὡστόσο οἱ Γερμανοὶ τὸν κράτησαν κάπου ἕνα μήνα φυλακισμένο. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ ἀνακρίσεις ἀκολουθοῦσαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, μὰ τίποτε δὲν κατάφεραν νὰ «ψαρέψουν» ἀπ' τὸν ἡρωϊκὸ θαλασσόλυκο. Τέλος ἕνα πρωΐ, τοῦ ἔδωσαν τὴν ἄδεια νὰ φύγη γιὰ τὸν Πειραιά.

Ἡ πρώτη αὐτὴ ἐπιτυχία, ἔδωσε θάρρος στοὺς ἀρχηγοὺς τῆς «Ἀλίκης» καὶ λίγες βδομάδες ἀργότερα ἐπιχειροῦσαν τὴ δεύτερη ἀποστολή μ' ἕνα καινούργιο καΐκι

('Η συνέχεια ὀπίσθεν)

"Ολη τὴ νύχτα ταξίδευαν, παρὰ τὴν τρομερὴ κακοκαιρία.

"Ελληνες καὶ ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

ποὺ ἀγοράστηκε μὲ χρήματα τῆς ὀργανώσεως. Στὴν ἀποστολὴ αὐτή, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, ἦσαν κι' οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Π. Ναυτικοῦ, κ. κ. Σωτήριος Παπαστόφας, Λόντος καὶ Μαρουλᾶς. Ὁ τελευταῖος ἦταν ναυαγὸς τοῦ ὑποβρυχίου «Τρίτων». Ὁ καπετὰν Μέλχερ τοὺς παρέλαβε ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους, ἀπ' τὴ «Λάμψι τῆς Σελήνης» καὶ ξεκίνησε ἀκολουθώντας τὸ παληό του δρομολόγιο. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ὁ καιρὸς δὲν ἦταν καλὸς καὶ ἀναγκάστηκαν νὰ προσεγγίσουν στὸ Γαϊδουρονῆσι κι' ἀπὸ κεῖ στὰ Γιοῦρα. Μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία οἱ δραπέτες περίμεναν νὰ ἠρεμήσῃ ἡ θάλασσα. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ φύγουν γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλυφθοῦν ἀπ' τὴν ἰταλικὴ περίπολο τοῦ νησιοῦ. Ὅλη τὴ νύχτα ταξίδευαν, παρὰ τὴν τρομερὴ κακοκαιρία.

— Τόσο τὸ καλύτερο γιὰ μᾶς, εἶπε ὁ καπετὰν Μέλχερ στοὺς ἀξιωματικούς. Μὲ τέτοιο παληόκαιρο δὲν πρόκειται νὰ βγοῦν ἀπόψε περιπολικά. Ἔτσι θὰ φτάσουμε στὴ Χίο μὲ τὴ βοήθεια τῆς Παναγιᾶς!

Ὡστόσο ἦταν ἀμφίβολο ἂν τὸ σκαφίδι τους θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ περισσότερο στὴ θαλασσοταραχή. Κατὰ τὶς τρεῖς τὴ νύχτα τὰ κύματα ἔγιναν ἀκόμη πιὸ ἐπικίνδυνα. Μὰ ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος ἦταν μεγάλος. Κοντὰ τὶς πρωϊνὲς ὧρες κατάφεραν νὰ πιάσουν μιὰ ἐρημικὴ ἀκρογιαλιὰ τῆς Χίου. Ἐκεῖ οἱ ἀξιωματικοὶ κρύφτηκαν στὸ βουνό, ὡς τὴν ἐπομένη τὸ βράδυ ποὺ ἔβαλαν πλώρη γιὰ τὴν Τουρκία. Ἡ διαδρομὴ τους ἔγινε χωρὶς κανένα ἐμπόδιο. Ἀφοῦ ἄφησε τοὺς δραπέτες του, ὁ καπετὰν Μέλχερ, ταξιδεύοντας συνέχεια ἐπὶ δυὸ μερόνυχτα ἔφτασε στὸ Λαύριο — γιὰ νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὴ μηχανή του ποὺχε στραπατσαριστῇ — κι' ἀπὸ κεῖ στὸν Πειραιά. Ἔδωσε τὸ παρὸν στοὺς ἀρχηγοὺς του καὶ τράβηξε ὕστερα στὸ σπίτι τοῦ κ. Λόντου (Σκουφᾶ 64) καὶ τοῦ κ. Παπαστόφα (Ἐμμ. Μπενάκη 13) ὅπου παρέδωσε στὶς οἰκογένειές τους διάφορες ἐντολὲς καὶ γράμματα ἀπ' τοὺς φυγάδες.

Ἡ δεύτερη αὐτὴ ἐπιτυχία, ἔδωσε καινούργιο θάρρος στὴν ὀργάνωσι «Ἀλίκη» νὰ συνεχίσῃ τὶς ἀποστολές της. Ὁ καπετὰν Μέλχερ διατάχτηκε νὰ πάῃ στὰ Ψαρὰ γιὰ νὰ πάρῃ δυὸ ἀκόμη ναυαγοὺς ἀπὸ ἕνα συμμαχικὸ ὑποβρύχιο ποὺ καταποντίστηκε ἀπὸ γερμανικὰ τορπιλλοπλάνα. Ἦταν Κυριακὴ 6 Ἰανουαρίου 1942. Τὴ Δευτέρα τὸ πρωῒ ἀναχώρησε γιὰ τὸν προορισμό του, ἀλλὰ ὁ καιρὸς τὸν ἀνάγκασε νὰ προσεγγίσῃ στὸ Παληοκαστρί, δίπλα ἀπ' τὸν Καβοντόρο. Τὴ νύχτα τὸ κακὸ διπλασιάστηκε. Ἡ φουρτούνα ἔκοψε τὶς ἄγκυρες τοῦ καϊκιοῦ καὶ τοὺς ἔβγαλε στὸ πέλαγος θέλοντας καὶ μή. Ὁ κίνδυνος νὰ πιαστοῦν ἢ νὰ πνιγοῦν ἦταν μεγάλος. Τέλος κατάφεραν νὰ βγοῦν στὴν Κάρυστο, μὲ πολλὲς βλάβες στὴ μηχανή. Ἡ δουλειὰ ἦταν δύσκολη γιὰ τὴν ἐπιδιόρθωσι. Ὁ καπετὰν Μέλχερ, εἰδοποίησε τότε τὴν ὀργάνωσι, ποὺ τοῦ ἔστειλε τὸν κ. Δημήτρη Μπεκιάρη, γιὰ νὰ μάθῃ τὰ καθέκαστα. Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε νὰ γυρίσῃ στὸ Λαύριο καὶ κεῖ θὰ ἔβαζαν τοῦ καϊκιοῦ καινούργια μηχανή.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Στὸ Λαύριο ὅμως ὁ καπετὰν Μέλχερ εἶχε μιὰ τραγικὴ περιπέτεια ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωή. Ἕνας συνεργάτης του, ὁ κ. Παναγιώτης Τσεσμελής, τοῦ πρότεινε νὰ φυγαδεύσῃ δυὸ Ἄγγλους ποὺ ἔμεναν στὸ σπίτι κάποιου Ἀτάρτ, ἀπ' τὴ Μάλτα. Σὰν ἀπὸ διαίσθησι, ὁ καπετὰν Μέλχερ, θέλησε ν' ἀποφύγῃ νὰ γνωρισθῇ ἀμέσως μαζί τους, δέχτηκε ὅμως νὰ τοὺς φυγαδεύσῃ στὴν πρώτη εὐκαιρία. Δυστυχῶς ὁ κ. Τσεσμελὴς, θερμὸς πατριώτης καὶ βέβαιος πὼς εἶχε νὰ κάνῃ μὲ Ἄγγλους, τοὺς ὑπέδειξε τὸν καπετὰν Μέλχερ. Ἀπὸ κεῖνη τὴ στιγμὴ ἄρχισε ἡ στενὴ παρακολούθησί του, γιατὶ οἱ δυὸ δῆθεν Βρεταννοί, ἦσαν πράκτορες τῆς Ἰταλικῆς Μιλίτσια. Ἕνα βράδυ (4 Φεβρουαρίου) καθὼς ἐβγαίνε ἀπὸ μιὰ μικρὴ ταβερνοῦλα τοῦ Λαυρίου, τὸν πλησίασαν δυὸ Ἰταλοί.

— Γιατὶ μὲ σταματᾶτε; τοὺς ρώτησε.

— Γιατὶ εἶσαι... σπιούνος! σάρκασε ἕνας Ἰταλός. Ψηλὰ τὰ χέρια!

Σὰν ἀστραπὴ ὁ καπετάνιος τράβηξε τὸ περίστροφό του κι' ἄρχισε νὰ πυροβολῇ στὸν ἀέρα. Αὐτὸ τὸ ἔκανε γιὰ νὰ μὴ σκοτώσῃ κανένα ἀπ' αὐτοὺς κι' ἀρχίσουν τ' ἀντίποινα. Ὡς ποὺ νὰ συνέρθουν ἀπ' τὸν τρόμο τους οἱ Ἰταλοί, ὁ καπετὰν Μέλχερ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια, τρέχοντας ὁλοταχὸς πρὸς τὸ συνοικισμὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Τὸ μοναδικὸ καταφύγιο ποὺ εἶδε μπροστά του ἦταν ἡ ἐκκλησία. Ἐκεῖ οἱ Ἰταλοὶ τὸν περικύκλωσαν, μαζὶ μὲ ἄλλους συναδέλφους τους, κι' ἄρχισε μιὰ ὁμηρικὴ σχεδὸν μάχη. Ὅταν ὁ πολιορκημένος ἐξάντλησε καὶ τὴν τελευταία του σφαῖρα — δυὸ δεσμίδες τῶν 25 — οἱ Ἰταλοὶ μπῆκαν μέσα καὶ τὸν συνέλαβαν. Χτυπώντας τον ἀλύπητα μὲ τοὺς ὑποκοπάνους τὸν ὁδήγησαν στὸ Φρουραρχεῖο ὅπου ἄρχισαν οἱ μαρτυρικὲς ἀνακρίσεις:

— Τὸν Πέτρο Φλέρη, τὸν γνωρίζεις;

— Δὲν τὸν εἶδα ποτέ μου!

— Λὲς ψέμματα, οὔρλιαξε ὁ Ἰταλός. Ἀφοῦ τοῦ πρότεινες νὰ τὸν πᾶς στὴν Αἴγυπτο, γιατὶ κάνεις τὸν ἀνήξερο;

Ἡ ἴδια σιωπή. Τὸ ξύλο ἐξακολούθησε ἐπὶ δώδεκα ὧρες συνέχεια κι' ὅταν ἔφεραν σὲ ἀναπαράστασι καὶ τὸν κ. Παναγιώτη Τσεσμελὴ — ποὺ στὸ μεταξὺ τὸν εἶχαν συλλάβει — τὰ μαρτύρια διπλασιάστηκαν. Οἱ δυὸ φίλοι ὅμως ἄνθεξαν ὡς τὸ τέλος παλληκαρίσια. Ἐκεῖ ἔμαθαν πὼς ὁ Πέτρος Φλέρης ἦταν συνεργάτης τῶν Ἰταλῶν, καταδικασμένος σήμερα σὲ ἰσόβια δεσμὰ στὶς φυλακὲς Αἰγίνης.

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωῒ τοὺς μετάφεραν στὴν Ἁγία Παρασκευή, στὸ 11 Γραφεῖο Ἀντικατασκοπείας καὶ οἱ ἀνακρίσεις συνεχίστηκαν στὸν ἴδιο ρυθμό, τέσσερα ὁλόκληρα μερόνυχτα. Ἀπὸ κεῖ τοὺς ἔφεραν στὶς φυλακὲς Καλλιθέας, ἔμειναν ὡς στὶς 16 Μαρτίου 1943, τοὺς ἔκλεισαν ὕστερα στὸ στρατόπεδο Λαρίσσης, ὅπου καὶ κατάφεραν νὰ ἐλευθερωθοῦν μὲ τὴν κατάρρευσι τῆς Ἰταλίας. Μόλις βρέθηκε ἐλεύθερος, ὁ καπετὰν Μέλχερ, ἦρθε ἀμέσως σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν κ. Κώστα Κλειδουχάκη, τὸν κ. Τάκη Ἐλευθερίου καὶ τὸν Λάζ. Πηνιάτογλου τοῦ «Ἑλληνικοῦ Αἵματος», ποὺ τοῦ ἀγόρασαν καὶ νοὐργιο καΐκι τὸ «Νίκη 189» γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ τὶς ἀποστολές του.

Ὁ καπετὰν Μέλχερ κατοικοῦσε τότε στὴν ὁδὸ Δεριγνὺ 29 μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του. Ἕνα μεσημέρι, προπαραμονὴ τῶν Βαΐων τοῦ 1944, τὸν ἐπισκέφτηκε ὁ κ. Ἐλευθερίου μαζὶ μὲ τὸ χημικὸ κ. Φώτη Φωτιάδη καὶ τοῦ πρότειναν νὰ φυγαδεύσῃ τὸν πολιτικὸ κ. Γεώργιο Παπανδρέου. Ὁ καπετὰν Μέλχερ δέχτηκε εὐχαρίστως, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τοὺς κινδύνους ποὺ θὰ διέτρεχε καὶ πάλι. Πραγματικὰ τὴν παραμονὴ τῶν Βαΐων πῆγε μαζὶ μὲ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς Ἀεροπορίας κ. Βασιλειάδη (Πατρ. Ἰωακείμ 6) στὴν Κερατιὰ ὅπου παρέλαβε τὸν κ. Παπανδρέου. Στὸ δρόμο ἡ μηχανὴ τοῦ καϊκιοῦ του χάλασε κι' ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ πιάσουν στὴν Τήνο. Ἔμειναν κρυμμένοι στὸ σπίτι τοῦ κ. Ἀντώνη Σουράκη, γνωρίστηκαν μὲ τοὺς κ. κ. Λάμπρου καὶ Γιάννη Βελιώτη — τῆς Ὑπηρεσίας Διαφυγῆς καὶ οἱ δυὸ — καὶ τὴν ἴδια νύχτα ξεκινοῦσαν γιὰ τὶς Μικρασιατικὲς ἀκτές, ὅπου ἔφταναν τὸ μεσημέρι τῆς Μεγάλης Δευτέρας.

Ἡ τελευταία ἀποστολὴ τοῦ καπετὰν Μέλχερ, λίγο ἔλειψε νὰ πιαστῇ ἀπ' τὴν Γκεστάπο, ὕστερ' ἀπὸ προδοσία ἑνὸς γνωστοῦ καταδότη τῶν "Ες - "Ες ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀγόρασαν τὸ καΐκι «Ἀλέξανδρος». Στὴν ἀποστολὴ αὐτή, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἦσαν οἱ κ. κ. Μαλάμος, ναυάρχος Ε. Α. μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του (Ὁμήρου 54), Τσατραλῆς, ταγματάρχης καὶ Ἀλέξανδρος Κωστόπουλος (Λευκάδος 10). Εὐτυχῶς τὴν προδοσία τὴν ἔμαθε ὁ καπετὰν Μέλχερ κι' ἔτσι εἰδοποίησε ἐγκαίρως μὲ τὸ συνεργάτη του κ. Ἡλία Σάββα, τὸ φαρμακοποιὸ κ. Κάψη ('Εμ. Μπενάκη 23) μέλος τῆς ὀργανώσεως ν' ἀλλάξουν ὥρα καὶ τόπο τῆς ἀποστολῆς. Πραγματικὰ στὶς 3 Ἰουνίου 1944, οἱ "Ελληνες πατριῶτες ξεκινοῦσαν γιὰ τὰ παράλια τῆς Τουρκίας. Ἔφτασαν ἐκεῖ ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες.

Μὰ ὁ ἀτρόμητος καπετὰν Λευτέρης Μέλχερ, δὲν ξαναγύρισε πιὰ στὸ πόστο του. Ἀκολούθησε τοὺς ἄλλους στὴ Μ. Ἀνατολὴ ὅπου κι' ἔμεινε ὡς τὴν ἀπελευθέρωσι. Σήμερα μένει στὸν Πειραιά, στὴν ὁδὸ Ἁγίου Νικολάου 13, σ' ἕνα φτωχόσπιτο μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του. "Ανεργος, σακάτης!...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Τὰ κατασκοπευτικὰ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Μιλτιάδην Βουβόν, Δωδεκάνησα: "Ο,τι θέλετε. "Αν εἶνε δυνατὸν νὰ μοῦ στείλετε μαζὶ καὶ μιὰ φωτογραφία. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμά. Γρ. Πλιακᾶν, Ἰω. Παπαδόπουλον, Κοραλίαν Μανουσέλη Δημ. Δεμέναγαν, Κωνστ. Γουναρίδην, Σοφ. Παναγουλάκην, Ἀγκόπ Κιρκογιάν, Σεβαστὴ Λύρα, Νικόλ. Κρούστα καὶ Μιχ. Βαρνακιώτην, εὐχαριστῶ. Τάκην Θεοφιλόπουλον, Θεοφάνην Γιαλουράκην, Ἰωάννην Ἀδαμαντίνην, Πολύβιον Μαρινάκην, Βασίλειον Βροντᾶν, Χαρίλαον Μεμόγλου, Φίλιππον Γκιτσέν, Ἀντώνιον Παρασκευᾶν, Γεώργιον Βαρελᾶν Κωνστ. Ξύδη, Ἰωάννην Σαρηγιάννη, Τάκην Γουλαδρῆν, Ἀλέκον Μανέττα, Εὐτέρπην Ἐλευθεροπούλου, Ἀνθούλα Βογιατζῆ, Ἐμμανουὴλ Μποσδάκην, Χαρίκλειαν Βαρθολομαίου, Κωνστ. Χρονόπουλον, Ἰωάννην Βαλαβάνη, Μωυσῆν Γιαζέλ, Γιάννη Καπνιᾶν, Ἀγησίλαον Βερριόπουλον, Μανῶλη Βλάχον, Ἐλευθέριο Παπαδόπουλον, Νταίζη Μιράντα, Στέλλα Ἀνδρουλακάκη, Γεώργιον Ξαγοράρην, Ἑλένη Ψημμένου, Βλαδ. Κουρτάκη, Δημήτριον Μαχαίρα, Μαίρη Κανελλοπούλου, Ἀριστ. Λαμπρινόν, Φάνην Σαραντόπουλον, Μαρίαν Νικολούλια, Ἰω. Μπομποτίνου, Ντίναν Περάκη, Α. Κοντοπούλου, Δημήτριον Κωσταρέλλη, Α. Κουρβατάκη, Β. Ἀθανασίου, Π. Θωμόπουλον, Κ. Ἀλεξανδρὴν Εὐρύκλειαν Νικολάου, Μ. Χατζηπέτρη, Ἰω. Δημάκη, Θ. Καραπαναγιώτην, Λεωνίδαν Πατρουρίδην, Λιλὴ Μαρλέν, Χ. Ποταμιάνου, καθηγητὴν Βαφειάδην καὶ ἀρχιμανδρίτην Μπερπερῆν, εὐχαριστῶ γιὰ τὶς τηλεγραφικές σας εὐχές. Ε.Π. Αἴγινα: Λυποῦμαι πέρα πολύ. Θὰ ἐξετάσω ἂσο μπορῶ καλύτερα καὶ θὰ σᾶς γράψω ταχυδρομικῶς. Λίγη ὑπομονὴ μονάχα κι' ὅλα θὰ πάνε καλά. Νάστε βέβαιος. "Αν θέλετε κι' ἂν σᾶς εἶνε εὔκολο νὰ μοῦ γράφετε συχνά. Αὐτὴ εἶνε ἡ μοῖρα τῶν ἀνθρώπων ποὺ πολέμησαν γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Βαρυποινίτης, Αἴγινα: Εὐχαρίστως δέχομαι τὰ χειρόγραφά σας ὅσα πολλὰ κι' ἂν εἶνε αὐτά. Δὲν θὰ μὲ κουράσουν διόλου. Ἀντίθετα μ' ἐνδιαφέρουν πολύ, ἀφοῦ μάλιστα γράφετε γιὰ τὴν Κατοχή. Γεώργιον Κουντουράν, Ἐνταῦθα: Πῶς σᾶς ἦρθε τέτοια ἰδέα; Φαίνεστε σπίρτο μονάχο. Πάντως νὰ εἴσαστε βέβαιος πὼς οἱ «μπλόφες» σας δὲν μὲ τρομάζουν. Εἶμαι σαββατογεννημένος. Αἰκατερίνην Μοστροῦ, Ναύπλιον: Ὁ ἀείμνηστος Σταῦρος Βελλιώτης ἦταν ὑπολοχαγὸς καὶ στὴν κατοχὴ δούλευε μὲ τοὺς «Βύρωνες». Ἔπεσε ἡρωϊκὰ στὶς περυσινὲς μεγάλες μάχες τοῦ Γράμμου. Ἦταν ἀπ' τὰ πιὸ λεβεντόπαιδα ποὺ γνώρισα ποτέ μου. Θὰ γράψω πολὺ γρήγορα γιὰ τὴ δράσι του. Λίγη ὑπομονή. Μαρία Παναγάκου, ἐνταῦθα: Ἡ Αὐγὴ Μισούλη εἶνε σήμερα σύζυγος τοῦ Βρεταννοῦ ἀξιωματικοῦ κ. Ἐντουαρντ Μέρτιν. Μένει Σοφοκλέους 45, στὸ Χαροκόπου. Χριστόφορον Α. Ἰωαννίδη, ἐνταῦθα: Δὲν πιστεύω νὰ συγχωρεθοῦμε. Ἀντρέαν Ρουτζέρη, ἐνταῦθα: Θὰ γράψω πολὺ σύντομα. Οἱ «Κατάσκοποι» δὲν πρόκειται νὰ διακοποῦν. Θὰ κυκλοφορήσουν σὲ βιβλίο μόλις τελειώσῃ ἡ δημοσίευσίς των. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Πάτροκλον Ἀνδριόπουλον, Ζάκυνθον: Γιατί ὄχι; "Η ἀπ' τὴν Ἀθήνα ἢ ἀπ' τὸ Τζάντε τὸ ἴδιο κάνει. Ἡ ἱστορία σας θάνε ἀσφαλῶς πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Ἰωσὴφ Καδέλ, Κάϊρο: Ὁ Βιτάλ "Αντζελ ἦταν Ἰσραηλίτης. "Εμεινε στὴν Κατοχὴ κρυμμένος στὸ σπίτι μου κι' ἔκανε συντροφιὰ μὲ μερικοὺς "Αγγλους. Ἡ κατάγωγή του εἶνε ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη. "Αν σᾶς ἐνδιαφέρῃ νὰ τὸν γνωρίσετε, βρίσκεται στὴν "Αλεξάνδρεια καὶ εἶνε ὑπάλληλος στὴ Φαρμακευτικὴ ἐμπορία τοῦ Κολονίμου. Ὁ ἀριθμὸς τηλεφώνου του βρίσκεται στὸν κατάλογο. Ἀγγελικὴ Ἀγαθοκλέους, Κων)πολι: Ναί, εἶμαι κι' ἐγὼ Πολίτης καὶ χαίρομαι ὅταν μὲ διαβάζουν οἱ πατριῶτες μου. Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Θησαυροῦ» σᾶς εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ θερμά σας λόγια. Τὸ ἴδιο κι' ἐγὼ. Νικόλαον Φωτόπουλον, Κρατικὸν Νοσοκομεῖον, Ἰωάννινα: Τὴ διεύθυνσι τοῦ Μανώλη Γιακουδάκη δὲν τὴ γνωρίζω δυστυχῶς. Θὰ προσπαθήσω πάντως νὰ τὴ μάθω καὶ νὰ χῶς. Θὰ προσπαθήσω ἐπανειλημμένως νὰ τὸν βροῦμε. Γράφτε μου ξανὰ ἂν θέλετε. Γιὰ σᾶς τὸ στείλω. Γράφτε μου ξανὰ ἂν θέλετε. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστῶ. Κώστα Λατζίνα, Νάουσσα: Κάτι ποὺ τὸ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος δὲν εἶνε πιὰ μυστικό. Ὡστόσο θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Πρέπει νὰ ξέρετε παθήσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Πρέπει νὰ ξέρετε παντὸς ὅτι δὲν ὑπάρχουν προδότες καλοί καὶ καλοί. "Ισως ὅμως νὰ δίνετε ἄλλη ἔννοια στὴ λέξι «προδότης» ὁπότε μπορεῖ νάχετε καὶ δίκιο. Δὲν «προδότης» ὁπότε μπορεῖ νάχετε καὶ δίκιο. Δὲν ἐπιμένω ὡς ποὺ νὰ μοῦ στείλετε αὐτὰ ποὺ μοῦ ὑποσχεθήκατε.

Ι. Β. Ι.

— Σὲ τρεῖς μέρες θὰ στὸ φέρω βουτηγμένο στὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν μου! τοῦ εἶπε ἡ Μαρία.

Μαρία ἡ Πενταγιώτισσα

Ἡ νεράϊδα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ θανάτου

Κρῖμα εἶνε, Σταῦρο! εἶπε μὲ προσποιητὴ λύπη ἡ Μαρία.

Τὸ παλληκάρι πεισμάτωσε.

— Κρῖμα λές; Τί λόγια εἶν' αὐτά; "Ασε, Μαρία μου, νὰ γίνῃ τὸ γραφτό του.

Ἡ Πενταγιώτισσα δὲν ἐπέμεινε.

— Καλά, καλά, Σταῦρο. Τί ἀνακατεύουμαι ἐγὼ μὲ τοὺς λύκους; Ἀφοῦ πεινᾶνε θὰ φάνε κάποιον γιὰ νὰ χορτάσουν.

— Μπράβο, Μαρία!...

"Ετσι σὲ θέλω, λεβέντισσα!...

Κι' ἔκανε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ στὰ κόκκινα χείλη της, ποὺ τόσο τὰ λαχταροῦσε.

Μὰ ἡ Μαρία τὸν κράτησε μὲ τὸ χέρι της.

— "Οχι τώρα, λεβέντη μου. Κανόνισε πρῶτα τὴν ἄλλη δουλειά...

. . . . . .

Τὰ ἴδια εἶπε ἡ Μαρία καὶ στὸν Κίτσο ὅταν μιὰ μέρα τῆς μίλησε γιὰ τὴν ἀγάπη του.

Καὶ ὁ τσέλιγκας δὲν δίστασε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του.

— Ὁ Σταῦρος σὲ κάνει καὶ χαλοσκάς, ἀγάπη μου; Πὲς πὼς πέθανε καὶ τὸν δέχτηκε στὰ σπλάχνα της ἡ μαύρη γῆ!...

— Τὶ λόγια παλαβὰ εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, Κίτσο;

— Φτάνει, Μαρία! Ἐγὼ γιὰ τὴν ἀγάπη σου θἄσφαζα ὅλο μου τὸ σόϊ!...

Ἡ χαρὰ τῆς σατανικῆς βλαχοπούλας ἦταν ἀπέραντη, ἀπερίγραπτη.

★

Τὸ τραῦμα τοῦ Τουρκάκη πήγαινε νὰ κλείσῃ.

Μιὰ γριὰ θειά του, πούξερε θαυματουργὰ βότανα κι' ἀλοιφές, εἰδοποιημένη ἀπ' τὴ Μαρία, πήγαινε στὴ σπηλιὰ καὶ τοῦ ἄλλαζε τὴ λαβωματιά.

— Θὰ σταθῇς γρήγορα στὰ πόδια σου. ἀνεψιέ μου, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα.

— Καὶ τότε... μουρμούρισε ὁ Τουρκάκης, θὰ μάθω ποιὸς μοῦστησε καρτέρι γιὰ νὰ μὲ χαλάσῃ κι' ἀλλοίμονό του!...

— Μὴ βιάζεσαι, ἀγάπη μου. τοῦ φώναξε ἡ Μαρία Αὐτὴ εἶνε δουλειὰ δική μου.

— Κι' ἐσὺ σὰν τί θὰ κάνῃς;

— Ἐγώ; Τὸ χρέος μου θὰ κάνω, γιατὶ σ' ἀγαπῶ καὶ σ' ἔχω στὴν καρδιά μου. Θὰ πάρω πίσω τὸ αἷμα σου! Στὸ εἶπα δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς καὶ στὸ ξαναλέω...

— Εἶσαι γυναίκα. Μαρία.

— Ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει ἀληθινά, γίνεται λάμια ὅταν τῆς πειράξουν τὸν καλό της.

Ὁ Τουρκάκης χαμογέλασε.

— Δὲν μὲ πιστεύεις; φώναξε ἡ Μαρία πεισματωμένη. Λοιπόν, σοῦ λέω κι' ὅλας πὼς ξέρω ποιοὶ κάνανε τὴ «δουλειὰ» καὶ θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν.

— Ποιοὶ εἶνε;

— Μὴ χάνῃς τὰ λόγια σου ἄδικα. Δὲν θὰ σοῦ πῶ τίποτα.

— Δὲν μ' ἀγαπᾶς, Μαρία!

— Σ' ἀγαπῶ καὶ γι' αὐτὸ πῆρα τὴ «δουλειὰ» αὐτὴ πάνω μου.

Ὁ Τουρκάκης ἤξερε τὸ πεῖσμα τῆς Μαρίας.

— Πρόσεξε, Μαρία! Δὲν θέλω νὰ μπῇς σὲ καινούργιο κίνδυνο, τῆς εἶπε.

Γέλασε ἄγρια ἡ Μαρία.

— Μὴ φοβᾶσαι, καλέ μου. "Εγνοια σου καὶ δὲν τόχω στὸ νοῦ μου νὰ ξαναπάω μουσαφίρισσα στὶς φυλακὲς τῆς Λαμίας, οὔτε νὰ ξαναντικρύσω τοὺς δικαστάδες τοῦ Μεσολογγιοῦ

— Καὶ πότε θἄχω χαμπέρια νὰ χαρῶ;

— Θὰ χαρῇ ἡ ψυχή σου πολὺ γρήγορα.

★

Δὲν ἀερολογοῦσε ἡ Μαρία.

Οἱ δυὸ τσελιγκάδες ἦσαν τώρα πιά, παιγνιδάκια στὰ χέρια της. Καὶ μιὰ μέρα πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ παίξῃ τὸ τελευταῖο της ἀτού.

— Θὰ ρθῶ στὴ στάνη, τοὺς εἶπε. Τὶ θὰ μὲ φιλέψετε;

Λαχτάρισαν τὰ δυὸ παλληκάρια. Καὶ τῆς ἀποκρίθηκαν μ' ἕνα στόμα σχεδόν:

— Ὅ,τι θέλεις, Μαρία... "Ο,τι ποθεῖ ἡ καρδιά σου... Θὰ σφάξουμε τὸ καλύτερο λαγιαρνί... "Εχουμε κι' ἕνα περίφημο κρασί, ἀπὸ ροδίτη καὶ μοσχοστάφυλα... Τὸ πίνεις καὶ σοῦ φέρνει τὸ πιὸ γλυκὸ μεθύσι...

— Γειὰ στὸ στόμα σας, λεβέντες μου!... Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ: Νὰ μεθύσω...

—'Απ' τὸ πιὸ γλυκὸ κρασί... εἶπαν τὰ πολληκάρια.

«Κι' ἀπ' τὸ αἷμα σας, ποὺ θάνε γλυκύτερο κι' ἀπ' τὸ κρασί, ὅταν τὸ δῶ νὰ χύνεται καὶ νὰ ποτίζῃ τὴ γῆ μπρὸς στὰ πόδια μου!...» συλλογίστηκε ἡ σατανικὴ γυναῖκα.

Οἱ ἐρωτοχτυπημένοι τσελιγκάδες εἶχαν τρελλαθῇ. Καθένας τους νόμιζε πὼς γιὰ τὸ χατῆρι του θὰ πήγαινε ἡ Μαρία νὰ γλεντοκοπήσῃ στὴ στάνη.

Καὶ μ' ἕνα στόμα πάλι ρώτησαν:

— Πότε θὰ ρθῇς, μὲ τὸ καλό, Μαρία;

— Τὴν Παρασκευὴ ποὺ μᾶς ἔρχεται. Καλύτερα καθημερινὴ παρὰ σχόλη. "Ετσι δὲν θἄχουμε τὶς κουσκουσουριὲς τοῦ κόσμου. Δοσμένος καθένας στὴ δουλειά του, δὲν θὰ προσέξῃ τ' ἀνηφόρισμά μου στὴ στάνη.

— Σωστὰ μιλᾶς, Μαρία. "Εφυγαν μὲ τὴν καρδιὰ ξεχειλισμένη ἀπὸ χαρὰ τὰ παλληκάρια, μὰ κι' ἀμίλητοι. Καθένας τους ἔπλεκε τ' ὄνειρό του καὶ συλλογίζοταν πὼς θὰ ξεφορτωθῇ τὸν ἄλλο.

★

Τὴν Πενταγιώτισσα δὲν τὴν χωροῦσε πιὰ ὁ τόπος. Μόνη της εἶχε ὁρίσει τὴ μέρα τῆς ἐκδικήσεως Σὰν τρελλὴ στριφογύριζε ὅσο νὰ πέσῃ τὸ σούρουπο στὸ χωριὸ καὶ νὰ ἰσκιώσουν τὰ λαγκάδια. Καὶ μόλις ἔγειρε ὁ ἥλιος πίσω ἀπ' τὰ βουνά, μόλις ἔλαμψε τὸ πρῶτο ἀστέρι στὸν οὐρανό, τράβηξε γιὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της.

Μόλις πρόβαλε στὴν εἴσοδο, ὁ Τουρκάκης ἀπόρησε:

— Ἐσὺ εἶσαι, Μαρία!... Δὲν σὲ περίμενα τέτοια ὥρα Ἡ Μαρία κάθησε στὸ πλάϊ του, ἅπλωσε τὰ χέρια της καὶ τὸν ἀγκάλιασε.

— Φίλησέ με στὸ στόμα! τοῦ εἶπε, λαχανιάζοντας ἀκόμα. Φίλησε τὰ χείλη μου ποὺ θὰ σοῦ πούνε τὸ καλὸ χαμπέρι...

Ἐκεῖνος τὴν ἔγειρε, σὰν μωρό, στὴν ἀγκαλιά του καὶ κόλλησε τὰ χείλη του στὰ χείλη της, μὲ λαχτάρα.

— Φτάνει πιά!... φώναξε ἡ Μαρία. Τώρα ξεδίψασα!...

Ἐκεῖνος κρέμοταν ἀπὸ τὰ χείλη της.

— Μολόγα, Μαρία, σ' ἀκούω. Τὶ καλὸ μαντάτο μοῦ φέρνεις;

Ἡ Μαρία χαμογέλασε κι' ἔβγαλε ἀργὰ ἀπ' τὸν κόρφο της τὸ λευκὸ μαντῆλι της.

— Τὸ βλέπεις αὐτό, ἀγάπη μου; τὸν ρώτησε.

— Τὸ βλέπω, Μαρία, ἀπάντησε ἐκεῖνος ἀπορημένος.

— Τὶ μέρα εἶνε σήμερα;

— Τρίτη, Μαρία.

— Σὲ τρεῖς μέρες, τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς ἢ τὸ πρωῒ τοῦ Σαββάτου θὰ στὸ φέρω κόκκινο!...

— Κόκκινο!... Παραμιλᾶς, Μαρία;... Μπᾶς κι' ἔχεις πιῆ καὶ μέθυσες;

— Οὔτε παραμιλάω, λεβέντη μου, οὔτε μεθυσμένη εἶμαι Τὸ ἄσπρο μου μαντῆλι θὰ στὸ φέρω τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς ὁλοκόκκινο, βουτηγμένο στὸ αἷμα...

— Στὸ αἷμα!...

— Ναί, γειά σου! Βουτηγμένο στὸ αἷμα τῶν ὀχτρῶν σου, στὸ αἷμα ἐκείνων ποὺ ἐπιβουλεύτηκαν τὴν ἀγάπη μας, ποὺ σούστησαν καρτέρι, καλέ μου καὶ γλυκέ μου, καὶ σὲ λαβώσανε...

Γούρλωσαν τὰ μάτια τοῦ Τουρκάκη.

— Μαρία μου, εἶσαι σίγουρη γι' αὐτὸ ποὺ λές;

— Νὰ μὴ φοβᾶσαι καθόλου. Τὴν ἔχω στήσει τὴν παγίδα ἐπιδέξια καὶ θὰ πέσουν μέσα οἱ ὀχτροί σου.

Ὁ Τουρκάκης δὲν ἐπέμεινε.

— Γειά σου! τοῦ εἶπε φεύγοντας ἡ Πενταγιώτισσα. Θὰ ξαναρθῶ τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ.

(Στὸ

Για ρωμαντικό ειδύλλιο στη σύγχρονη Ισπανία

Η κόρη ένὸς δουκὸς ἐρωτευμένη μ' ἕναν ταυρομάχο

Ὁλόκληρη ἡ Ἱσπανία παρακολουθεῖ μὲ τὸ ζωηρότερο ἐνδιαφέρον τὶς φάσεις ἑνὸς ρωμαντικοῦ εἰδυλλίου, ποὺ οἱ ἥρωές του εἶνε, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, μιὰ γοητευτικὴ νέα, μοναχοκόρη καὶ κληρονόμος ἑνὸς δουκὸς καί, ἀπὸ τ' ἄλλο, ὁ ὡραιότερος καὶ ὁ ἐπιφανέστερος τῶν ταυρομάχων ποὺ ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν οἱ ἱσπανικὲς ἀρένες.

Ἡλικίας μόλις εἴκοσι τριῶν χρόνων, ὡραῖος σὰν νεαρὸς θεός, κομψὸς καὶ προικισμένος μ' ἐξαιρετικὴ δύναμι, ὁ Λουῒ Μιγκουὲλ Ντομινγκουέν, εἶνε αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ ἄστρο ποὺ λάμπει μὲ τὴν πιὸ ζωηρὴ λάμψι πάνω στὸ ταυρομαχικὸ στερέωμα. Ὅλες οἱ γυναῖκες τῆς Ἱσπανίας εἶνε ξετρελλαμένες μαζί του. Ἀλλ' αὐτὸς λυώνει ἀπὸ ἀγάπη γιὰ μιὰ νέα, ποὺ δὲν συμπλήρωσε ἀκόμη τὰ εἴκοσι χρόνια της, τὴν Ἀγγελίνα, μοναχοκόρη τοῦ δουκὸς τοῦ Πίκο Ἐρμόζο, ποὺ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους καὶ πλουσιώτερους ἄρχοντες τῆς Ἱσπανίας.

Ὁ δοὺξ τοῦ Πίκο Ἐρμόζο εἶνε ὁ ἴδιος μιὰ προσωπικότης μεταξὺ τοῦ ταυρομαχικοῦ κόσμου. Διατηρεῖ τὸ μεγαλύτερο σταῦλο ταύρων, προεδρεύει στὶς μεγάλες ταυρομαχίες τῆς Μαδρίτης κι' ἔχει πάντα τὰ σαλόνια του ἀνοιχτὰ στοὺς φημισμένους ματαντόρ. Μέσα σ' αὐτά, ὁ Λουῒ Μιγκουὲλ Ντομινγκουὲν κι' ἡ ὁμορφη Ἀγγελίνα γνωρίστηκαν κι' αἰσθάνθηκαν τὰ βέλη τοῦ ἔρωτος νὰ διαπερνοῦν τὶς τρυφερὲς καρδιές τους.

Ὁ δοὺξ ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ μυρίστηκε αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο. Ἀλλ' ὑπέθεσε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἁπλὸ νεανικὸ φλέρτ καί, περήφανος ὅπως ἦταν, δὲν νόμισε πὼς ἔπρεπε νὰ ἐμποδίση τὶς συναντήσεις μεταξὺ τῶν δύο νέων. Ἐξακολούθησε, λοιπόν, νὰ δέχεται τὸν Ντομινγκουὲν στὸ μέγαρό του, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ κατάλαβε ὅτι τὰ πράγματα ἄρχιζαν νὰ παίρνουν σοβαρὴ μορφή. Τοῦ ἔκλεισε τότε τὴν πόρτα του κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἔστειλε τὴν κόρη του σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κτήματά του στὴν Ἀνδαλουσία, μὲ τὴ ρητὴ διαταγὴ νὰ μὴν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ κεῖ χωρὶς τὴν ἄδειά του.

Ὁ Ἰσπανὸς μεγιστὰν ἔκανε τὴ σκέψι πὼς μερικὲς βδομάδες θὰ ἦταν ἀρκετὲς γιὰ νὰ κάμουν τοὺς δυὸ νέους νὰ ξεχάσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἀλλ' ὁ Λουῒ Μιγκουὲλ κι' ἡ Ἀγγελίνα ἔλυωναν ἀπὸ ἀγάπη κι' ἔβρισκαν πάντα τὸν τρόπο νὰ ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους.

Ὁ δούξ, ὅμως, ἀγρυπνοῦσε. Καί, στὸ τέλος ἐδημιούργησε ἕναν ἀνυπέρβλητο κλοιὸ γύρω στὴν κόρη του. Ἡ νέα δὲν κατώρθωνε πιὰ νὰ ἐπικοινωνήση μὲ τὸν ταυρομάχο. Κι' ἕνα βράδυ, ἔδεσε τὰ σεντόνια τοῦ κρεββατιοῦ της τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου της.

Ὁ Ντομινγκουὲν ποὺ τὴν περίμενε λίγο πιὸ πέρα τὴν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο κι' ἔφυγαν μαζὶ γιὰ τὴ Μαδρίτη.

Ἀλλ' ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ τοὺς συνέλαβαν. Γιατὶ ὁ δοὺξ τοῦ Πίκο Ἐρμόζο εἶχε ἀναστατώσει, στὸ μεταξύ, τὴν ἱσπανικὴ ἀστυνομία, ποὺ εἶχε διαθέσει ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἀστυνομικῶν γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τῶν δυὸ φυγάδων.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀναγκάσθηκαν, ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες, ν' ἀφήσουν ἐλεύθερους τοὺς δυὸ νέους. Γιατί, ὅπως ἐξακριβώθηκε, ὁ ταυρομάχος εἶχε σεβασθῆ τὴν τιμὴ τῆς ἀγαπημένης του καὶ δὲν θέλησε νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ πατρικό της σπίτι πρὸς χάριν του.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, ὁ σκληρὸς πατέρας συγκινήθηκε,, βλέποντας τὴ μεγάλη ἀγάπη αὐτῶν τῶν παιδιῶν, ποὺ φαίνονταν ἀποφασισμένα νὰ ὑπερπηδήσουν ὅλα τὰ ἐμπόδια γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἑνωθοῦν. Δὲν βιάστηκε, ὡστόσο, νὰ δώση τὴ συγκατάθεσί του. Ἀλλ' ὅλα δείχνουν πὼς δὲν θ' ἀργήση νὰ τὸ κάμη. Ὅλοι οἱ Ἱσπανοὶ κι' οἱ Ἱσπανίδες περιμένουν τώρα μ' ἀνυπομονησία τὴν ἀπόφασί του, σὰν αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ν' ἀφοροῦσε τὸν καθένα τους προσωπικά...

Δὲν μοιάζει ἡ ἱστορία αὐτὴ μὲ τὰ παλιὰ ἱπποτικὰ μυθιστορήματα ποὺ διαβάζουμε καὶ παραξενευόμαστε γιὰ τὶς νοοτροπίες τῆς παλιᾶς ἐποχῆς;

Περσικὰ τραγούδια

Κηφῆνας

Σοφός, μὰ ποὺ ἔργα θεϊκὰ νὰ κάνη δὲν τὸν μέλλει,
μοιάζει κι' αὐτὸς σὰν μέλισσα, ποὺ δὲν μαζεύει μέλι.
Μπορεῖ κανένας νὰ τοῦ πῆ: Κηφῆνα, μὴν φουσκώνης
μιά, π' οὔτε μέλι δὲν μπορεῖς νὰ βγάλης, τί κεντρώνεις;

Ὁ ὑπουλος φίλος

Νὰ μὴ φοβᾶσαι τὸν ἐχθρό, ποὺ ἀντικρυνά σου πάει,
κι' ὁρμᾶ νὰ σοῦ τὴν δώση.
Νὰ φοβηθῆς τὸ φίλο σου, ποὺρχεται πλάϊ - πλάϊ
μ' ἕνα κρυφὸ χαμόγελο,
κρυφὰ νὰ σὲ προδώση.

ΣΑΑΝΤΗ

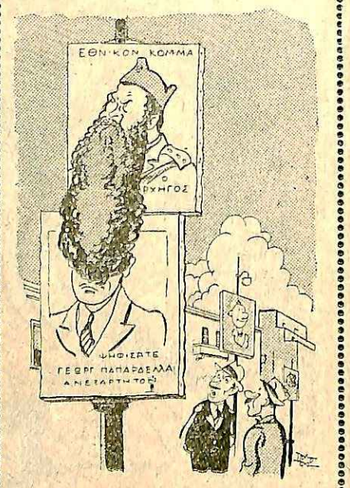

— Πῶς θέλεις νὰ βγῆ ὁ δικός μας ἀφοῦ τὸν σκέπασε ὁ Ζέρβας;...
(Τοῦ Π. Παυλίδη)

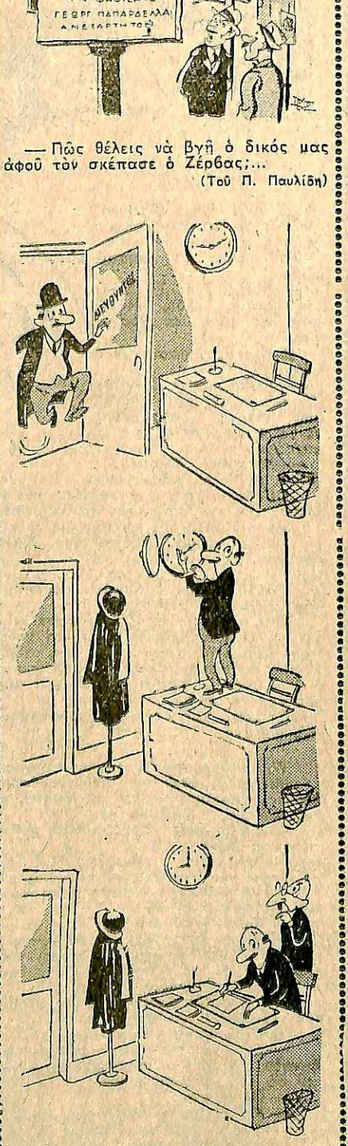

Ὅταν ἀργῆ ὁ Διευθυντης...

Τὰ ἔθνη πού ἔγιναν μεγάλοι ἄνδρες

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Παῦλος Χατζηανάργυρος (1800 - 1868)

Ὅπως καὶ ἡ ἠπειρωτικὴ Ἑλλάδα, ἔτσι καὶ τὰ νησιά μας ἔδωσαν στὸ Γένος παιδιὰ ποὺ προηλθαν ἀπ' τὰ σπλάχνα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ σπούδασαν κι' ἔγιναν μεγάλοι ἄνδρες.

Ἕνα ἀπ' τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἦταν κι' ὁ Παῦλος Χατζηανάργυρος ποὺ ἀνῆκε στὴν προεπαναστατικὴ Σπετσιώτικη οἰκογένεια τῶν Χατζηαναργύρων.

Γιὰ τὴν οἰκογένεια αὐτὴ οἱ σχετικὲς οἰκογενειακὲς παραδόσεις φθάνουν καὶ πειὸ βαθύτερα ἀπ' τὴν Ὀρλωφικὴ ἐποχή.

«Στὸν καιρὸ τοῦ «Ὀρλώφ» ἔλεγαν οἱ Σπετσιῶτες (κι' ἐννοοῦσαν τὴν ἐποχὴ 1769 - 1770) ἡ Αὐτοκρατόρισσα Αἰκατερίνη τῆς Ρωσσίας ἔστειλε στὸν Μωρηᾶ, μὲ τὸν Ὀρλώφ, καράβια καὶ στρατεύματα γιὰ νὰ ἐλευθερώση τοὺς χριστιανοὺς Ἕλληνας ἀπ' τὴ Σουλτανικὴ τυραννία.

Ἀλλὰ τὸ κίνημα, τότε, ἀπέτυχε καὶ μετὰ ἦρθε ἡ «ἐκδίκησις» τοῦ ἐχθροῦ κι' ἐρήμωσε τὸ Μωρηᾶ καὶ τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου καὶ τοῦ Σαρωνικοῦ, μὲ τὴν ἐπιδρομὴ τῶν Τουρκαλβανῶν πλιατσικολόγων.

Σιγὰ - σιγά, ἀργότερα, ξανάγινε ὁ συνοικισμὸς τῶν Σπετσιωτῶν — ὅσων ἐσώθηκαν — ποὺ εἶχαν σκορπίσει. Κι' ἔπειτα ἦρθε καὶ ἡ «χρυσὴ» — καθὼς τὴν ἔλεγαν — ἐποχὴ τῶν Ναπολεοντείων πολέμων ποὺ οἱ Σπετσιῶτες δούλεψαν πολὺ στὴ θάλασσα, ὅπως καὶ οἱ Ὑδραῖοι καὶ οἱ Ψαριανοί καὶ ξανάγιναν περίφημοι νοικοκυραῖοι κι' ἀπόχτησαν, μὲ τοὺς κόπους των καὶ μὲ σκληρὴ δουλειά, δικά τους καράβια.

Μία λοιπὸν ἀπ' τὶς κυριώτερες Σπετσιώτικες οἰκογένειες ἦταν τότε καὶ τοῦ ναυτικοῦ ἀγωνιστοῦ Παύλου Χατζηανάργυρου, ποὺ ἤκμασε στὰ χρόνια τῆς προετοιμασίας τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ Ἀγῶνος.

Ὁ πατέρας Χατζηανάργυρος, ἔδωσε πατριωτικὴ ἀνατροφὴ στὰ παιδιά του καὶ παρακολουθοῦσε ὁ ἴδιος τὴν ἐκπαίδευσί τους σὰν νὰ τόξερε ὅτι θὰ ἔφτανε μιὰ μέρα ποὺ θὰ πρόσφεραν τὶς ὑπηρεσίες τους στὸ ὑπόδουλο Γένος.

Χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος ποὺ ἐπικρατοῦσε τότε, ὄχι μόνο στὴν οἰκογένεια Χατζηαναργύρου ἀλλὰ καὶ σ' ὅλες τὶς Σπετσιώτικες οἰκογένειες, ἦταν τὸ ἀκόλουθο: Σὲ κάποια συναναστροφὴ τῆς οἰκογενείας Χατζηαναργύρου, ἕνας ἀπ' τοὺς καλεσμένους, ρώτησε τὸ μικρότερο παιδάκι τῆς οἰκογενείας ποὺ ἦταν μόλις ὀχτὼ ἐτῶν, ἂν ἤξερε ἐθνικὰ τραγουδάκια.

Ἀνύποπτο τὸ παιδάκι ἀπάντησε:

—Ὄχι... δὲν ξέρω!... Δὲν μᾶς τᾶμαθε ὁ δάσκαλός μας!...

Ὁ πατέρας Χατζηανάργυρος, τότε, μὲ θυμό, τὸ ρώτησε:

— Τί διάολο, λοιπόν, μαθαίνεις στὸ σχολειό;

Τὸ παιδὶ ἀπάντησε ὅτι μαθαίνει Λουκιανό. Καὶ χωρὶς νὰ διστάση καθόλου, πῆρε ἀνάλογο ὕφος κι' ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλη:

—Ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἔτι τὴν ἡλικίαν πρόσηδος ὢν... κλπ.

Ἀλλ' ἡ ἀπαγγελία τοῦ μικροῦ ἦταν «φωνὴ βοῶντος» καὶ σταμάτησε γρήγορα, γιατὶ κανεὶς ἀπ' τοὺς καλεσμένους ναυτοκαπεταναίους δὲν καταλάβαινε τίποτα.

— Βρὲ σύ!... φωνάζει τότε ὁ πατέρας του, σ' ἕνα μικρὸ ναυτοπαιδὶ ποὺ ἦταν στὴ συναναστροφή. Ξέρεις πατριωτικὰ τραγούδια;

— Ξέρω!... ἀπάντησε ἐκεῖνο.

Κι' ἀνεβαίνει στὴ στιγμὴ ἀπάνω σὲ μιὰ καρέκλα καὶ μ' ἐνθουσιασμὸ ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλη:

«Φίλοι μου συμπατριῶτες
δοῦλοι νἄμεθα ὡς πότε;
τῶν ἀχρείων τῶν Σουλτάνων
τῆς Ἑλλάδος τῶν τυράννων;...»

Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνθουσιαστικῆς αὐτῆς ἀπαγγελίας ἦταν ἀπροσδόκητο.

Ὁ γερο - Χατζηανάργυρος, μόλις τελείωσε τὸ ποίημα, γυρίζει ἀπότομα καὶ καθίζει ἕνα χαστοῦκι στὸ δικό του γυιό.

Ὅταν μεγάλωσε τὸ παιδί, θυμότανε πάντα τὸ «ἀξέχαστο» χαστοῦκι κι' ἔλεγε στοὺς φίλους του ὅταν ἄκουγε Λουκιανό:

— Μὴν τὸν μελετᾶτε, γιατί, ἐξ αἰτίας του, ἐφαγα ἕνα γερὸ χαστοῦκι ἀπ' τὸν πατέρα μου!...

Καὶ διηγεῖτο, συχνά, τὸ παιδικό του ἐπεισόδιο ποὺ συνέβη στὰ χρόνια τῆς προετοιμασίας τοῦ Ἀγῶνος τοῦ Εἰκοσιένα.

★

Γιὰ τὴν ἴδια ἐποχὴ οἱ Σπετσιῶτες διηγοῦντο, παλαιότερα, κι' ἕνα ἄλλο ὡραῖο ἀνέκδοτο τοῦ καπετὰν Νικόλα Λάμπρου ποὺ φιλοξενήθηκε μιὰ φορὰ πρὶν τοῦ Ἀγῶνος στὸ Νεόκαστρο, στὸ σπίτι τοῦ τοπάρχου Ἀγᾶ.

Παῦλος Χατζηανάργυρος

Μόλις τελείωσε τὸ γεῦμα ὁ Ἀγᾶς καὶ οἱ ἄλλοι συνδαιτημόνες, τὸν παρακάλεσαν νὰ τραγουδήση.

—Ἔλα, καπετὰν - Νικόλα, τώρα... Θὰ μᾶς τὸ πῆς τὸ τραγουδάκι!... τοὔλεγαν.

Ἐκεῖνος δίστασε, ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμὴ εἶπε ἀποφασιστικά:

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ, ἀγᾶ μου, ἀφοῦ ἐπιμένετε!...

Ζήτησε, λοιπόν, τὸ μπουζοῦκι. Καὶ παίζοντάς το μὲ τέχνη, ἄρχισε νὰ τραγουδᾶη, ἀφοβα, τὸ πατριωτικὸ τραγουδάκι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ποὺ ἔλεγε:

«... Διψᾶν οἱ κάμποι γιὰ νερὰ
καὶ τὰ βουνὰ γιὰ χιόνια...
διψάει κι' ὁ δολιο - Ζαχαριὰς
γιὰ τούρκικα κεφάλια!...».

Τάχασε ὁ Ἀγᾶς. Ἀλλὰ τσιμουδιὰ δὲν ἔβγαλε.

Ὁ Σπετσιώτης, ὅμως τραγουδιστής, μόλις τελείωσε ἡ πρώτη στροφὴ τοῦ τραγουδιοῦ, τὸν καθησύχασε καὶ μὲ φιλοφροσύνη τοῦ εἶπε:

— Νὰ μὲ συμπαθᾶς, ἀγᾶ μου, μὴ σοῦ κακοφανῆ!... Τὸ τραγοῦδι τὸ λέει!...

Καὶ ὁ ἀγαθὸς οἰκοδεσπότης, ἤσυχος πειά, ἀπάντησε:

— Δὲν πειράζει, καπετὰν Νικόλα! Ἐλεύθερα!...

★

Ἡ οἰκογένεια τῶν Ἀναργυραίων ἦταν ἀπὸ τὶς πρῶτες ποὺ μυήθηκαν στὴ Φιλικὴ Ἑταιρεία, ὅπως ἀναφέρει ὁ Γούδας.

Αὐτὸ ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὸ ἑξῆς γεγονός: Ὅταν ὁ ξάδελφος τῶν Ἀναργυραίων Νικόλαος ἔφευγε γιὰ τὴν Εὐρώπη μὲ φορτίο σιταριοῦ τοῦ παρηγγειλαν νὰ τοὺς φέρη ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε ὅπλα, κανόνια καὶ πολεμοφόδια.

— Νὰ φέρης μεγάλα καὶ πολλὰ κανόνια, τοῦ εἶπαν. Κι' ἂν δὲν βρῆς ἑτοιμα παράγγειλε ὅσα μπορεῖς γιὰ λογαριασμό μας.

Τὰ κανόνια αὐτὰ τὰ παράγγειλαν οἱ Χατζηαναργυραῖοι γιατὶ ἤξεραν ἀσφαλῶς τὶς ἑτοιμασίες γιὰ τὴν ἐπανάστασι, τὶς ἐνέργειες τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας δηλαδή.

Ὅταν ὁ Παῦλος Χατζηανάργυρος κυβερνοῦσε τὸν «Ποσειδῶνα» ἦταν πολὺ νέος. Καὶ ὅμως ἔδειξε, ὅπως ἀναφέρει ἱστορικὸς τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἀπελευθερώσεως, ἐξαιρετικὴ ἀνδρεία.

Ἡ ἡρωϊκὴ αὐτὴ οἰκογένεια τῶν Σπετσῶν ἔφερε ἀρχικῶς τὸ ὄνομα Ἀνάργυροι. Ἕνας πρόγονός τους, ὁ Ἀνάργυρος τοῦ Παύλου, πῆγαινε συχνὰ γιὰ τὶς ἐμπορικές του ὑποθέσεις στὴ Συρία. Σ' ἕνα του ταξίδι πέρασε κι' ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ νὰ προσκυνήση τὸν Ἅγιο Τάφο.

Ὅταν ξαναγύρισε στὶς Σπέτσες, οἱ πατριῶτες του, τὸν ὀνόμασαν, κατὰ τὴν τότε συνήθεια, Χατζηανάργυρο.

Οἱ Χατζηανάργυροι λατρεύονταν στὸ νησί τους. Κι' ὅταν, ὅπως ἀναφέρει ὁ βιογράφος τους, τὰ μεγάλα τζάκια τῶν Σπετσῶν συγκρούονταν μεταξύ τους γιὰ διάφορες ἀφορμές, οἱ Χατζηανάργυροι ἀνελάμβαναν νὰ συμφιλιώσουν τὶς δυὸ ἀντίπαλες μερίδες κι' ἔτσι προλάμβαναν μεγάλες αἱματοχυσίες.

★

Στὰ μεγάλα χρόνια τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ Ἀγῶνος, ὁ Παῦλος Χατζηανάργυρος προσέφερε μεγάλες ὑπηρεσίες στὸ θαλασσινὸ ἀγῶνα. Ἔλαβε μέρος μὲ τὸ καράβι του «Ποσειδῶν» σὲ πολλὲς ναυτικὲς ἐκστρατεῖες καὶ διέπρεψε στὶς ναυμαχίες τῆς Κρήτης καὶ τῶν Κυθήρων.

Ἔλαβε μέρος καὶ στὴν πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου, στὰ 1826 δὲ ἀνδραγάθησε στὶς ναυμαχίες Λέσβου καὶ Φωκαίας.

Ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ ἕναν παληὸ λογαριασμό, ὁ Παῦλος Χατζηαναργύρου, ξόδεψε γιὰ τὸν Ἀγῶνα τοῦ 21, 236.000 δραχ. ποσὸ σημαντικὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Νεώτερα μέσα θεραπείας τοῦ κοκκύτου

Ἡ ἀποτελεσματικότης τῆς στρεπτομυκίνης

Ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη, ποὺ ἔχει πραγματοποιήσει ἀληθινὰ θαύματα στὸ κεφάλαιο τῆς καταπολεμήσεως μερικῶν ἀπὸ τὶς φοβερώτερες ἀσθένειες, ποὺ μάστιζαν ὡς προχτὲς τὴν ἀνθρωπότητα, παραμένει ἀνίσχυρη ἐμπρὸς σὲ μερικὲς ἀπ' αὐτές, ποὺ εἶνε, ὡστόσο, ἀπὸ τὶς πιὸ ἀσήμαντες. Στὴν κατηγορία αὐτῶν τῶν ἀσθενειῶν ὑπάγονται τὸ συνάχι καὶ ὁ κοκκύτης.

Εἶνε ἀλήθεια πώς, προκειμένου γιὰ τὸν κοκκύτη, ἔχουν προταθῆ κατὰ καιροὺς διάφορα φάρμακα ἢ μέσα θεραπείας. Ἀλλ' οἱ ἐπιστήμονες δὲν εἶνε σύμφωνοι γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητά τους.

Μεταξὺ αὐτῶν τῶν μέσων καταπολεμήσεως τοῦ κοκκύτου, μιὰ ξεχωριστὴ θέσι κατέχει τὸ προληπτικὸ ἐμβόλιο ποὺ ἐφαρμόζεται ἀπὸ κάμποσο καιρὸ σὲ μεγάλη κλίμακα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Τὸ ἐμβόλιο αὐτὸ γίνεται ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν τεσσάρων μηνῶν. Χρειάζεται, ὅμως, νὰ περάσουν τέσσερις μῆνες μέχρις ὅτου ἐπιτύχῃ τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα. Ἡ ἀνοσία διαρκεῖ δυὸ περίπου χρόνια. Στὸ τέλος τοῦ δευτέρου ἔτους, τὸ ἐμβόλιο πρέπει νὰ ἐπαναληφθῆ.

Ἡ ἀποτελεσματικότης του δὲν εἶνε, ὡστόσο, ἀπόλυτη. Οἱ τελευταῖες ἀμερικανικὲς στατιστικές, ἀναφέρουν, ὅμως, μερικοὺς πολὺ ἐνθαρρυντικοὺς ἀριθμούς. Στὴ Νέα Ὑόρκη π.χ. ἐπὶ 2.500 παιδιῶν, ποὺ ἐμβολιάστηκαν μ' αὐτὸ τὸ ἐμβόλιο, μόνο 25 προσεβλήθησαν ἀπὸ κοκκύτη.

Τὸ ἐμβόλιο ἐπιδρᾷ ἐπίσης θεραπευτικῶς. Ἀλλ' οἱ ἐπιστήμονες διαφωνοῦν καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ἄλλοι ὑποστηρίζουν ὅτι πρέπει νὰ γίνεται μόλις ἐκδηλωθῆ ἡ ἀσθένεια καὶ ἄλλοι κατὰ τὴν περίοδο τοῦ μεγάλου παροξυσμοῦ, ὅταν ὁ βῆχας καταντάσει ἀνυπόφορος.

Ἡ χρησιμοποίησις ὡς ἐμβολίου αἵματος ἢ ὀρροῦ ἀτόμου ἀναρρωνύοντος ἢ ποὺ ἔχει πάθει πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ κοκκύτη δὲν παρουσιάζει πιὰ πρακτικὸ ἐνδιαφέρον, γιατί, ὅπως ἀπέδειξαν τὰ νεώτερα πειράματα, ἡ προστασία ποὺ παρέχεται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μόλις διαρκεῖ δέκα μέρες.

Περισσότερο ἀποτελεσματικὲς φαίνεται ὅτι εἶνε οἱ ὑποδόρειες ἐνέσεις ὀξυγόνου. Γίνονται στὸ παιδάκι τόσες ἐνέσεις ὅσα εἶνε τὰ χρόνια τῆς ἡλικίας του. Ἡ ἐνιεμένη ποσότης τὴν κάθε φορὰ εἶνε δύο κυβικὰ ἑκατοστόμετρα. Κατὰ κανόνα, οἱ ἐνέσεις δὲν πρέπει νὰ ὑπερβοῦν τὶς 6. Ἡ ἔνεσις πρέπει νὰ γίνεται ἀργά, ὥστε νὰ μὴν εἰσάγωνται περισσότερα ἀπὸ 20 κυβικὰ ἑκατοστόμετρα κατὰ 1'.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ δίνει ἄριστα ἀποτελέσματα ἂν οἱ ἐνέσεις γίνουν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ἐκδηλώσεως τῆς παθήσεως.

Ἡ «θεραπεία ὕψους» ἀποδίδει ἐπίσης πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα, ἀλλὰ παρουσιάζει τὸ μειονέκτημα ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῆ παρὰ μόνον ἀφοῦ περάσουν πέντε τουλάχιστον βδομάδες ἀπὸ τὴν ἔναρξι τῆς ἀσθενείας.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἀντεδείκνυται, ἐξ ἄλλου, στὰ παιδιὰ ποὺ παρουσιάζουν πυρετὸ — ἔνδειξις βρογχοπνευμονικῶν ἐπιπλοκῶν — ποὺ πάσχουν ἀπὸ ὠτίτιδα, καθὼς καὶ στὰ φυματικὰ ἢ προφυματικά.

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ἐφαρμόστηκαν ἐπίσης ἐναντίον τοῦ κοκκύτου τὰ συνθετικὰ ἀντιϊσταμινικὰ φάρμακα.

Ἡ χορήγησις μπορεῖ ν' ἀρχίση ἀπὸ τὸν 5ον μῆνα. Πρὶν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡλικία 'δὲν γίνονται ἀνεκτὰ ἀπὸ τὸ στομάχι τοῦ βρέφους καὶ μποροῦν νὰ προκαλέσουν σοβαρώτατες γαστρεντερικὲς διαταραχές. Μιὰ τελευταία στατιστικὴ ἀναφέρει 52 θεραπεῖες σὲ 53 παιδιὰ ποὺ ὑπεβλήθησαν σ' αὐτὴ τὴ μέθοδο. Στὰ μικρότερα τῶν 5 μηνῶν βρέφη, παρετηρήθησαν 13 μόνον θεραπεῖες ἐπὶ 21 περιπτώσεων.

Τελευταῖα, δοκιμάστηκε ἐπίσης ἡ στρεπτομυκίνη μὲ ἐξαίρετα ἀποτελέσματα.

Ὁ κοκκύτης ὀφείλεται, ὡς γνωστόν, στὸ βάκιλλο τοῦ Μπορντὲ - Ζενγκοῦ. Ἀποδείχτηκε, λοιπόν, ὅτι ἡ στρεπτομυκίνη ἐξολοθρεύει αὐτὸ τὸ βάκιλλο σὲ διάστημα τριῶν μόνον ἡμερῶν καὶ ἐξαφανίζει ὅλα τὰ δυσάρεστα συμπτώματα τοῦ κοκκύτου. Ὁ βήχας σταματάει ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες. Εἶνε δυνατόν, μάλιστα, νὰ μὴν ἐμφανισθῆ καθόλου, ἂν ἡ θεραπεία μὲ στρεπτομυκίνη ἀρχίση ἐγκαίρως.

Γίνονται συνήθως τρεῖς ἐνέσεις στρεπτομυκίνης τὴν ἡμέρα. Οἱ δόσεις κανονίζονται ἀπὸ τὸ γιατρὸ ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία τοῦ παιδιοῦ, τὴ γενικὴ κατάστασί του, κτλ. Οἱ ἐνέσεις αὐτὲς συνεχίζονται ἐπὶ 3 - 4 ἡμέρες, ὁπότε ἐπέρχεται ἡ θεραπεία.

✪✪

Βρέθηκε τὸ «ἀντίδοτο» τῆς ἀτομικῆς ἀκτινοβολίας;

Ὡς γνωστόν, οἱ ἀτομικὲς βόμβες ποὺ ρίχτηκαν στὴ Χιροσίμα καὶ τὸ Ναγκασάκι προκάλεσαν τὸ θάνατο 130.000 ἀνθρώπων. Τὸ ποσοστὸν ἐκείνων ποὺ πέθαναν ἀπὸ τραύματα (καταρρεύσει οἰκιῶν, κ.τ.λ.) εἶνε πολὺ μικρὸ σχετικὰ μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν φονευθέντων ἀπὸ τὶς θανατηφόρες ἀκτινοβολίες ποὺ προεκάλεσε ἡ ἔκρηξις. Τὸ μόνο ποὺ γνωρίζομε γι' αὐτές, ἕως τὴ στιγμή, εἶνε ὅτι ἔχουν τὰ ἴδια ἀποτελέσματα μὲ τὶς ἀκτῖνες Χ. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἀσχολήθηκαν κυρίως μὲ τὸ πρόβλημα τῆς θεραπείας τῆς «ἀσθενείας τῶν ἀτομικῶν ἀκτίνων», στὶς περιπτώσεις ποὺ δὲν προκαλοῦσαν ἄμεσο θάνατο, χωρὶς νὰ κάμουν ὅμως ἀξιοσημείωτες προόδους σ' αὐτό. Δυὸ Βέλγοι ἐπιστήμονες, ὅμως, οἱ δόκτορες Μπάκ, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λιέγης καὶ Μαιζέν, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λουβαΐν, σκέφτηκαν νὰ μελετήσουν τὸ πρόβλημα τῆς προληπτικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν καταστρεπτικῶν γιὰ τοὺς ζῶντας ὀργανισμοὺς ἀποτελεσμάτων τῶν ἀτομικῶν ἀκτίνων καὶ ὅπως ἀνακοίνωσαν τελευταῖα, βρῆκαν τὸ «ἀντίδοτο» τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας.

Ὡς γνωστόν, τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Λουβαΐν κατέχει τὸ μεγαλύτερο κομμάτι ραδίου, ποὺ βρίσκεται σήμερα στὸν κόσμο. Τὸ βάρος του εἶνε 30 γραμμάρια. Οἱ δυὸ Βέλγοι ἐπιστήμονες ἐξέθεσαν στὴν ἀκτινοβολία αὐτοῦ τοῦ ραδίου ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ πειραματοζώων, ἀφοῦ προηγουμένως τοὺς ἔκαμαν μιὰ ἔνεσι μ' ἕναν προληπτικὸ ὀρρό. Τὰ 46 % ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔπαθαν τίποτε.

Οἱ δυὸ Βέλγοι ἐπιστήμονες συνεχίζουν τὰ πειράματά τους καὶ πιστεύουν ὅτι πολὺ σύντομα θὰ ἀναβιβάσουν τὸ ποσοστὸν τῆς παρεχομένης μ' αὐτὸ τὸν ὀρρὸ προστασίας σὲ 100 %. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ σύστασί του, δὲν εἶνε ἀκόμα τίποτε γνωστό.

Τὰ ἀντιϊσταμινικὰ καταπότια ἐναντίον τοῦ συναχιοῦ

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων δόκτωρ Πιόμιο ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴ τοῦ κοινοῦ στὴ χρῆσι τῶν ἀντιϊσταμινικῶν καταποτίων ἐναντίον τοῦ συναχιοῦ. Ἡ κατάχρησις, παρατηρεῖ, προκαλεῖ ναυτία, κατάπτωσι τῶν δυνάμεων, ὑπνηλία καὶ πρόσκαιρη ἠλιθιότητα. Δὲν πρέπει, λέγει, νὰ χρησιμοποιοῦνται παρὰ μόνον σὲ περίπτωσι ἀπόλυτης ἀνάγκης καὶ ἔπειτα ἀπὸ σύστασι τοῦ γιατροῦ. Γιατί, διαφορετικά, μποροῦν νὰ ἔχουν ὀλέθριες συνέπειες γιὰ τὸν ὀργανισμό.

Ἡ πενικιλλίνη θεραπεύει ὁριστικὰ τὴ συφιλίδα

Οἱ ἐπιστήμονες εἶνε, ὡς γνωστόν, ἐπιφυλακτικοὶ ὅταν πρόκειται νὰ ἀποφανθοῦν γιὰ τὴ θεραπευτικὴ ἀξία ἑνὸς φαρμάκου. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ γιὰ τὴν πενικιλλίνη. Μ' ὅλη τὴν ἀναμφισβήτητη ἀποτελεσματικότητά της σὲ περιπτώσεις προχωρημένης συφιλίδος, οἱ γιατροὶ εἶχαν τὴ γνώμη ὅτι μόνο ἡ παρέλευσις τοῦ χρόνου θὰ τοὺς ἔπέτρεπε ν' ἀποφανθοῦν ἂν ἡ θεραπεία ἦταν ὁριστικὴ ἢ ὄχι. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἔγινε δεκτὴ μὲ ἀληθινὴ ἱκανοποίησι ἀπὸ τοὺς γιατροὺς ὅλου τοῦ κόσμου ἡ πρόσφατη ἀνακοίνωσις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ναυτικοῦ νοσοκομείου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Σύμφωνα μ' αὐτή, οἱ ἀσθενεῖς στοὺς ὁποίους ἐφαρμόστηκε γιὰ πρώτη φορὰ πρὶν ἀπὸ ἕξη χρόνια ἡ θεραπεία μὲ πενικιλλίνη εἶνε ὑγιέστατοι καὶ φαίνεται ὅτι ἀπηλλάγησαν ὁριστικὰ ἀπὸ τὸ τρομερὸ μικρόβιο τῆς ὠχρᾶς σπειροχαίτης. Ἡ διαρρεύσασα ἐξαετία θεωρεῖται ὑπερεπαρκὴς γιὰ νὰ κριθῇ ἡ ἀποτελεσματικότης τοῦ φαρμάκου. Μπορεῖ, λοιπόν, νὰ εἰπωθῇ μὲ βεβαιότητα, ὅτι ἡ σύφιλις ἔπαυσε ν' ἀποτελῇ μάστιγα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἀφοῦ κατέχομε τὸ ἀσφαλὲς μέσον τῆς καταπολεμήσεώς της.

Τὸ ἴδιο σημαντικὴ εἶνε ἡ ἀνακοίνωσις τοῦ δόκτορος Μονρόε Ρομάνσκυ, τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βασιγκτῶνος. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων ἀνεκοίνωσε ὅτι ἡ χρῆσις χλωρομυκητίνης ἐξαφανίζει τὰ ἕλκη τῆς συφιλίδος 6 — 8 ἡμέρες μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς θεραπείας καὶ ὅτι ἡ καλυτέρευσις ἐμφανίζεται ἀπὸ τὸ πρῶτο εἰκοσιτετράωρο. Φαίνεται ὅτι ἡ χλωρομυκητίνη ἔχει ταχύτερη ἐπίδρασι ἀπὸ τὴν πενικιλλίνη. Ὁπωσδήποτε, κατὰ τὴ γνώμη τῶν εἰδικῶν γιατρῶν, εἶνε καλύτερο νὰ γίνεται συνδυασμὸς τῶν δύο φαρμάκων.

Ἕνα νέο ἐντομοκτόνο

Οἱ Ἀμερικανοὶ χημικοὶ ἀνακάλυψαν ἕνα νέον ἐντομοκτόνο ποὺ εἶνε πολὺ ἰσχυρότερο ἀπὸ τὸ Ντὶ-Ντὶ-Τὶ καὶ ποὺ ἡ ἐπίδρασίς του διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ ἕξη μῆνες. Προτοῦ, ὅμως, δοθῇ στὸ ἐμπόριο, πρέπει νὰ ἐξακριβωθῇ ὅτι εἶνε ἀβλαβὲς γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Τὰ σχετικὰ πειράματα συνεχίζονται. Τὸ νέο ἐντομοκτόνο εἶνε γνωστό, γιὰ τὴ στιγμή, μὲ τὸν ἀριθμὸ 497.

Τὸ τέλος τοῦ δορυφόρου μας

Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Ἀμερικανοῦ ἀστρονόμου Μπέρν, ἡ Σελήνη θὰ φθάσῃ κάποτε σὲ ἀπόστασι μόλις 20.000 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴ Γῆ. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς προσεγγίσεως θὰ εἶνε ἡ ἔκρηξίς της καὶ ὁ τεμαχισμός της σ' ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ μετεωριτῶν. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς θὰ πέσουν πάνω στὸν πλανήτη μας, ἐνῶ ἄλλοι θὰ αὐξήσουν τὸν ἀριθμὸ τῶν «ἀλητῶν» τοῦ διαστήματος.

Ἀλλὰ μὴν φοβῆσθε! Ἡ ἔκρηξις τοῦ δορυφόρου μας δὲν εἶνε γεγονὸς ποὺ ἀφορᾷ τὸ ἄμεσο, οὔτε τὸ ἀπώτερο μέλλον. Θὰ συμβῇ ἔπειτα ἀπὸ 50 δισεκατομμύρια χρόνια!

ΟΙ ΗΧΟΙ ΠΟΥ ΘΕΡΑΠΕΥΟΥΝ

Μιὰ νέα συσκευὴ ποὺ ἐπενόησε ὁ Καναδὸς δόκτωρ Τίσεν, χρησιμεύει γιὰ τὴ θεραπεία διαφόρων ἀσθενειῶν μὲ «ὑπερήχους» δηλαδὴ μὲ ἤχους ποὺ ξεπερνοῦν τὴν ἀκουστότητα τοῦ ἀνθρωπίνου αὐτιοῦ. Ἕνα ὀξυτάτους ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ τὸ ἀνθρώπινο αὐτί. Ἕνα ἠλεκτρονικὸ σύστημα παράγει τέτοιους ἤχους καὶ τοὺς διαβιβάζει μ' ἕνα σύρμα σ' ἕνα κρύσταλλο χαλαζίου, ὁ ὁποῖος ἀρχίζει νὰ πάλλεται. Ὁ κρύσταλλος αὐτὸς ἐφαρμόζεται πάνω ἀπ' τὸ πάσχον μέρος καὶ φέρνει τὰ θεραπευτικὰ του ἀποτελέσματα σὲ περιπτώσεις ἄσθματος, νευραλγιῶν, ἰσχιαλγίας, ἐξαρθρώσεων καὶ ἄλλων παθήσεων.

Τὰ ὀκτὼ κλειδιὰ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Ἡ πιὸ συνηθισμένη ἀρρώστεια τῆς ἀνθρωπότητος

Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τόσο τὴν εὐτυχία μας, ὅσο μιὰ παρατεταμένη ἀρρώστεια. Ἀπ' τὶς χίλιες λοιπὸν περίπου ἀρρώστειες ποὺ μαστίζουν τὴν ἀνθρωπότητα, μία εἶνε τόσο κοινή, ὅσο οἱ ἄλλες 999 ὁλες μαζί.

Καθένας μας μπορεῖ νὰ προσβληθῇ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια, σ' ὁλες τὶς περιόδους τῆς ζωῆς του. Θέλετε τώρα νὰ μάθετε τὸ ὄνομά της; Λέγεται «ψυχονεύρωσις». Πολλοὶ τὴν πιστεύουν ἀσήμαντη, ἢ μᾶλλον δὲν τὴ θεωροῦν πραγματικὴ ἀρρώστεια. Κι' ὅμως προκαλεῖ συχνὰ πόνους τόσο ἔντονους, ὅσο π.χ. οἱ κωλικοὶ τοῦ ἥπατος.

Δὲν προέρχεται ἀπὸ μικρόβιο, ἢ ἀπὸ φθορὰ τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, ἀλλὰ δημιουργεῖται ἀπ' τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς μας. Τὴν προκαλοῦν οἱ φροντίδες, οἱ δυσκολίες, οἱ στενοχωρίες κι' οἱ θλίψεις, ἰδίως δὲ σὲ ἀνθρώπους ποὺ εἶνε ἐπιδεκτικοὶ στὶς ψυχικὲς αὐτὲς διαταραχές, νευρικοὶ ἐκ φύσεως, ἀνήσυχοι.

Ἔχομε κι' ἄλλοτε γράψει γιὰ τὴ μεγάλη ἐπίδρασι ποὺ ἔχει ἡ ψυχικὴ κατάστασί μας στὴ σωματική, κι' ἔχομε ἐξηγήσει ὅτι ἡ ἐπίδρασις αὐτὴ ὀφείλεται σὲ αὔξησι τῶν ἐκκρίσεων ὡρισμένων ἀδένων τοῦ σώματος. Χαρακτηριστικὰ καὶ κοινότατα παραδείγματα εἶνε τὸ χλώμιασμα καὶ τὸ τρεμούλιασμα ποὺ μᾶς φέρνει ὁ θυμός, ἢ τὸ κοκκίνισμα τῆς ἀμηχανίας, ἢ ὁ ἐμετὸς ἀπ' τὴ θέα ἑνὸς ἀηδιαστικοῦ πράγματος, ἢ ἡ ἀτονία κι' ἡ ἀνορεξία ποὺ ἀκολουθοῦν μιὰ μεγάλη θλῖψι...

Κάθε δυσάρεστη συγκίνησις προκαλεῖ ἕνα τέντωμα ὡρισμένων μυῶν τοῦ σώματος — ἐνῶ οἱ εὐχάριστες συγκινήσεις φέρνουν τὴ χαλάρωσί τους. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ τέντωμα, ὅταν καταντήσῃ πιὰ χρόνιο, ἀποτελεῖ τὸ κύριο σύμπτωμα τῆς ψυχονευρώσεως.

Μιὰ ἀπ' τὶς συνηθέστερες θέσεις ὅπου ἐκδηλώνεται, εἶνε τὸ πίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ. Τὰ 85% τῶν ἀρρώστων ποὺ παραπονοῦνται γιὰ πόνους στὸν τράχηλο καὶ κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης, εἶνε ψυχονευρωτικοί.

Ἔπειτα ἔρχεται ἡ σειρὰ τῶν μυῶν τῆς ἀρχῆς τοῦ οἰσοφάγου. Ἡ σύσπασί τους μᾶς προκαλεῖ ἐκεῖνο ποὺ λέμε «κόμπο στὸ λαιμό».

Τὰ πράγματα γίνονται σοβαρώτερα, ὅταν ὁ σπασμὸς τῶν μυῶν γίνεται στὸ κάτω μέρος τοῦ οἰσοφάγου. Τότε δὲν μποροῦμε πιὰ νὰ φᾶμε, ἐπὶ μέρες ἢ ἐπὶ ἑβδομάδες. Εὐτυχῶς, ἡ περίπτωσις αὐτὴ εἶνε σπανιώτερη ἀπ' τὴν προηγούμενη.

Συνηθέστερες εἶνε οἱ συσπάσεις τῶν μυῶν τοῦ στομάχου, ποὺ προκαλοῦν δυνατοὺς πόνους, σὰν τοῦ ἕλκους. Σ' αὐτὴ τὴν αἰτία ὀφείλονται τὰ 60 % τῶν στομαχικῶν πόνων (στὴ λεγομένη δηλαδὴ νεύρωσι τοῦ στομάχου). Κι' ὅταν ὅμως ἀκόμη ὑπάρχῃ πραγματικὰ ἕλκος, δὲν πονεῖ αὐτὸ τὸ ἴδιο, ἀλλὰ τὸ γειτονικὸ μέρος τοῦ στομάχου, ἀπ' τὶς συσπάσεις τῶν μυῶν. Οἱ συσπάσεις αὐτὲς σταματοῦν ὅταν φᾶμε κάτι, καὶ ξαναρχίζουν ὅταν ἀδειάσῃ τὸ στομάχι.

Ἄλλοτε πάλι οἱ ὀδυνηρὲς μυϊκὲς συσπάσεις ἔχουν τὴν ἕδρα τους στὸ παχὺ ἔντερον — ὁλόκληρο ἢ ἕνα μέρος του — καὶ τότε μπορεῖ νὰ ξεγελάσουν τὸ γιατρὸ καὶ νὰ τὸν κάμουν νὰ διαγνώσῃ σκωληκοειδίτιδα. Ἀπὸ ἕνα τέτοιο λάθος, ἔχουν γίνει πολυάριθμες ἐγχειρήσεις δίχως λόγο.

Πολλὲς περιπτώσεις ἰσχυροτάτων πονοκεφάλων ὀφείλονται σὲ συσπάσεις τῶν μυῶν τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων τοῦ ἐγκεφάλου. Εἶνε δηλαδὴ κι' αὐτὲς ἕνα σύμπτωμα ψυχονευρώσεως. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ συμβῇ στὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τοῦ δέρματος. Ὑπολογίζεται δὲ ὅτι τὰ 30% τῶν δερματικῶν παθήσεων ἔχουν ψυχονευρωτικὴ προέλευσι, ὀφείλονται δηλαδὴ σὲ θλῖψι, ἀγωνία, ἀηδία, κλπ.

Ἡ στηθάγχη, ἡ σοβαρὴ αὐτὴ καρδιακὴ πάθησις, ποὺ βάζει σὲ κίνδυνο κάθε στιγμὴ τὴ ζωὴ τοῦ ἀρρώστου, εἶνε μιὰ ὀργανικὴ συνέπεια τῆς συστάσεως τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων τῆς καρδιᾶς ἀπὸ δυσάρεστες συγκινήσεις.

Τέλος, οἱ μισοὶ ρευματισμοὶ προέρχονται ἀπὸ νευρικὴ ὑπερέντασι, ποὺ ἐπιδρᾷ στοὺς μῦς.

Θὰ καταλάβετε λοιπὸν πόσο σοβαρὴ καὶ πολύμορφη ἀρρώστεια εἶνε ἡ ψυχονεύρωσις. Κι' ὅμως μπορεῖτε νὰ τὴν ἀποφύγετε, ἂν προσπαθῆτε νάσαστε εὐδιάθετος κι' εὐχαριστημένος. Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν, βέβαια, νὰ γίνῃ πάντα. Θὰ σᾶς διευκολύνουν ὡστόσο τὰ παρακάτω ὀκτὼ παραγγέλματα:

1) Πάψετε νὰ ψάχνετε γιὰ ὑποθετικὲς ἀνωμαλίες καὶ παθήσεις τοῦ ὀργανισμοῦ σας. Ἡ συνήθεια αὐτή, ἡ λεγομένη ὑποχονδρία, θὰ σᾶς καταντήσῃ στὸ τέλος ψυχονευρωτικό.

2) Μάθετε ν' ἀγαπᾶτε τὴν ἐργασία. Εἶνε ἀπαραίτητη στὴ ζωή, τόσο γιὰ τὴν ὑλικὴ εὐημερία, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ψυχικὴ ἱκανοποίησι. Ἂν τὴν ἀγαπήσετε πραγματικά, θ' ἀποτελέσῃ τὸ καλλίτερο τονωτικὸ γιὰ τὸν ὀργανισμό σας.

3) Φροντίστε ν' ἀποκτήσετε ἕνα μικρὸ πάθος, ποὺ νὰ σᾶς ἀπασχολῇ στὶς ὧρες τῆς ἀργίας σας. Ἀδιάφορο ποιὸ θὰ διαλέξετε, τὸ ψάρεμα ἢ τὴν ξυλουργικὴ ἢ τὴ συλλογὴ γραμματοσήμων... Παντως, ὁποιο καὶ νἆναι, θὰ δίνῃ ἕνα ἐνδιαφέρον στὴ ζωή σας.

4) Μάθετε ν' ἀγαπᾶτε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Οἱ περισσότεροι ψυχονευρωτικοὶ εἶνε ἀτομικισταί, ποὺ νοιώθουν ἀντιπάθεια γιὰ ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο.

5) Μάθετε νὰ μὴ στενοχωρῆσθε πολὺ γιὰ κάτι ποὺ μπορεῖ εὔκολα ν' ἀλλάξῃ, ἢ σὲ περιπτώσεις ποὺ ἡ στενοχώρια εἶνε τελείως ἀνώφελη.

6) Ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, θὰ δοκιμάσετε καὶ σεῖς ἀναποδιές, κατατρεγμοὺς τῆς Τύχης. Συνηθῖστε νὰ τὶς δέχεσθε στωικά, δίχως ἀπογοήτευσι.

7) Μάθετε νὰ λέτε εὐχάριστα κι' ἀστεῖα πράγματα.

8) Μάθετε ν' ἀντιμετωπίζετε ἀποφασιστικὰ τὰ προβλήματά σας. Ἀντὶ νὰ τὰ στριφογυρίζετε συνεχῶς μέσα στὸ μυαλό σας, ἀποφασίστε τί θὰ κάνετε, κι' ἔπειτα πάψετε νὰ τὰ σκέπτεσθε. Πάψετε ἐπίσης νὰ σκέπτεσθε ἕνα πρόβλημα, ποὺ τὸ βλέπετε ἄλυτο.

Αὐτοὶ οἱ ὀκτὼ κανόνες ἀποτελοῦν πολύτιμα κλειδιὰ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ὑγείας.

Γελωτοθεραπεία

(Τοῦ Π. Παυλίδη)

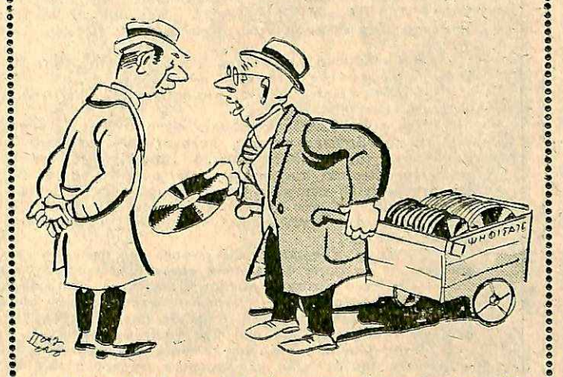

—Ὥστε δὲν ἄκουσες τὸ λόγο μου στὴ συγκέντρωσι; Τότε ἂν ἔχῃς σπίτι σου γραμμόφωνο πᾶρε νὰ μ' ἀκούσῃς.

—Κράτα πόζα, ρὲ Μήτσο... Ἀνάγκη μᾶς ἔχουνε. δὲν τοὺς ἔχουμε!

Ὁ σύζυγος: Δὲν θὰ πετύχῃ τὸ κόμμα «τῶν ἐργαζομένων τάξεων»; Θὰ σὲ κανονίσω τότε μιὰ καὶ καλή!...

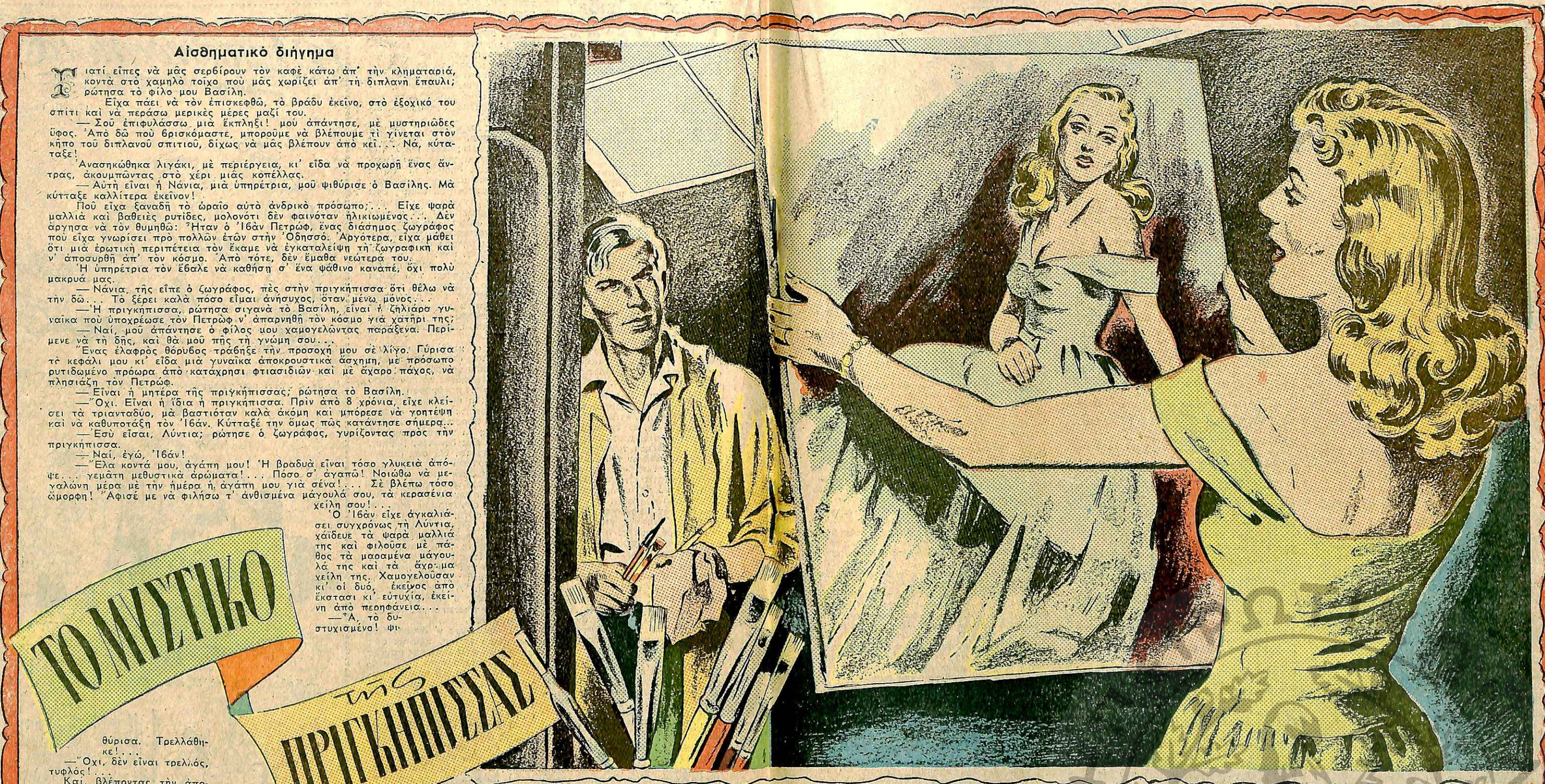

Αἰσθηματικὸ διήγημα

Γιατί εἶπες νὰ μᾶς σερβίρουν τὸν καφὲ κάτω ἀπ' τὴν κληματαριά, κοντὰ στὸ χαμηλὸ τοῖχο ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπ' τὴ διπλανὴ ἔπαυλι; ρώτησα τὸ φίλο μου Βασίλη.

Εἶχα πάει νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ, τὸ βράδυ ἐκεῖνο, στὸ ἐξοχικό του σπίτι καὶ νὰ περάσω μερικὲς μέρες μαζί του.

— Σοῦ ἐπιφυλάσσω μιὰ ἔκπληξι! μοῦ ἀπάντησε, μὲ μυστηριῶδες ὕφος. Ἀπὸ δῶ ποὺ βρισκόμαστε, μποροῦμε νὰ βλέπουμε τί γίνεται στὸν κῆπο τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ, δίχως νὰ μᾶς βλέπουν ἀπὸ κεῖ... Νά, κύταξε!

Ἀνασηκώθηκα λιγάκι, μὲ περιέργεια, κι' εἶδα νὰ προχωρῇ ἕνας ἄντρας, ἀκουμπῶντας στὸ χέρι μιᾶς κοπέλλας.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ Νάνια, μιὰ ὑπηρέτρια, μοῦ ψιθύρισε ὁ Βασίλης. Μὰ κύτταξε καλλίτερα ἐκεῖνον!

Ποῦ εἶχα ξαναδῆ τὸ ὡραῖο αὐτὸ ἀνδρικὸ πρόσωπο;... Εἶχε ψαρὰ μαλλιὰ καὶ βαθειὲς ρυτίδες, μολονότι δὲν φαινόταν ἡλικιωμένος... Δὲν ἄργησα νὰ τὸν θυμηθῶ: Ἦταν ὁ Ἰβὰν Πετρώφ, ἕνας διάσημος ζωγράφος ποὺ εἶχα γνωρίσει πρὸ πολλῶν ἐτῶν στὴν Ὀδησσό. Ἀργότερα, εἶχα μάθει ὅτι μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια τὸν ἔκαμε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ ζωγραφικὴ καὶ ν' ἀποσυρθῇ ἀπ' τὸν κόσμο. Ἀπὸ τότε, δὲν ἔμαθα νεώτερά του.

Ἡ ὑπηρέτρια τὸν ἔβαλε νὰ καθήσῃ σ' ἕνα ψάθινο καναπέ, ὄχι πολὺ μακρυὰ μας.

— Νάνια, τῆς εἶπε ὁ ζωγράφος, πὲς στὴν πριγκήπισσα ὅτι θέλω νὰ τὴν δῶ... Τὸ ξέρει καλὰ πόσο εἶμαι ἀνήσυχος, ὅταν μένω μόνος...

— Ἡ πριγκήπισσα, ρώτησα σιγανὰ τὸ Βασίλη, εἶναι ἡ ζηλιάρα γυναῖκα ποὺ ὑποχρέωσε τὸν Πετρὼφ ν' ἀπαρνηθῇ τὸν κόσμο γιὰ χατῆρι της;

— Ναί, μοῦ ἀπάντησε ὁ φίλος μου χαμογελῶντας παράξενα. Περίμενε νὰ τὴ δῇς, καὶ θὰ μοῦ πῇς τὴ γνώμη σου...

Ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος τράβηξε τὴν προσοχή μου σὲ λίγο. Γύρισα τὸ κεφάλι μου κι' εἶδα μιὰ γυναῖκα ἀποκρουστικὰ ἄσχημη, μὲ πρόσωπο ρυτιδωμένο πρόωρα ἀπὸ καταχρήσι φτιασιδιῶν καὶ μὲ ἄχαρο πάχος, νὰ πλησιάζῃ τὸν Πετρώφ.

— Εἶναι ἡ μητέρα τῆς πριγκήπισσας; ρώτησα τὸ Βασίλη.

— Ὄχι. Εἶναι ἡ ἴδια ἡ πριγκήπισσα. Πρὶν ἀπὸ 8 χρόνια, εἶχε κλείσει τὰ τριανταδύο, μὰ βαστιόταν καλὰ ἀκόμη καὶ μποροῦσε νὰ γοητέψῃ καὶ νὰ καθυποτάξῃ τὸν Ἰβάν. Κύτταξέ την ὅμως πῶς κατάντησε σήμερα...

— Ἐσὺ εἶσαι, Λύντια; ρώτησε ὁ ζωγράφος, γυρίζοντας πρὸς τὴν πριγκήπισσα.

— Ναί, ἐγώ, Ἰβάν!

— Ἔλα κοντά μου, ἀγάπη μου! Ἡ βραδυὰ εἶναι τόσο γλυκειὰ ἀπόψε... γεμάτη μεθυστικὰ ἀρώματα!... Πόσο σ' ἀγαπῶ! Νοιώθω νὰ μεγαλώνῃ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα!... Σὲ βλέπω τόσο ὡμορφη! Ἄφισέ με νὰ φιλήσω τ' ἀνθισμένα μάγουλά σου, τὰ κερασένια χείλη σου!...

Ὁ Ἰβὰν εἶχε ἀγκαλιάσει συγχρόνως τὴ Λύντια, χάϊδευε τὰ ψαρὰ μαλλιά της καὶ φιλοῦσε μὲ πάθος τὰ μασαμένα μάγουλά της καὶ τὰ ἄχρωμα χείλη της. Χαμογελοῦσαν κι' οἱ δυό, ἐκεῖνος ἀπὸ ἔκστασι κι' εὐτυχία, ἐκείνη ἀπὸ περηφάνεια...

— Ἄ, τὸ δυστυχισμένο! ψιθύρισα. Τρελλάθηκε!...

— Ὄχι, δὲν εἶναι τρελλός, τυφλός!...

Καὶ, βλέποντας τὴν ἀπορία μου, μοῦδωσε μερικὲς μοῦ εἶπε ὁ Βασίλης. Εἶναι ἐξηγήσεις:

— Ἔχασε τὸ φῶς του ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνων συμβίωσι μὲ τὴν πριγκήπισσα. Ἐνοιωθε ἀνέκαθεν πόνους στὰ μάτια, καὶ ξαφνικὰ τυφλώθηκε... Φαντάζεσαι τὴν ἀπελπισία του! Ἀπὸ τότε ἐξαφανίσθηκε ἀπ' τὸν κόσμο. Μὰ ἡ πριγκήπισσα δὲν τὸν ἐγκατέλειψε διόλου. Κατάφερε νὰ βαλοσαμώσῃ τὸν πόνο του... Κι' αὐτός, μὲ τὴν καλλιτεχνικὴ φαντασία του, ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν βλέπῃ ὅπως, ἦταν ἄλλοτε ὅταν τῆς εἶχε ζωγραφίσει ἕνα ὑπέροχο πορτραῖτο... κι' εἶναι εὐτυχισμένος, πλέει σὲ πέλαγος εὐδαιμονίας.

— Κι' ἐκείνη;

— Ἐκείνη εἶναι ἀκόμα πιὸ εὐτυχισμένη ἀπ' αὐτόν. Νομίζεις πώς, μὲ τὰ χάλια ποὺ ἔχει, θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ σήμερα ἕναν ἄντρα ποὺ νὰ τὴν ἀγαπάῃ μ' ὅσο πάθος τὴ λατρεύει ὁ Πετρώφ; Ποιὸς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ τὸν τυφλό, θὰ μποροῦσε νὰ τὴ φαντάζεται νέα ἀκόμη κι' ὡραία, ὅπως ἦταν μιὰ φορά;...

— Μὰ πῶς ἔμαθες ἐσὺ ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες;

— Ἡ Λύντια, ποὺ εἶναι τόσο πρόθυμη καὶ περιποιητικὴ μὲ τὸν Πετρώφ, φέρνεται σκληρότατα στοὺς ὑπηρέτες. Τὴ Νάνια μάλιστα τὴ βασανίζει περισσότερο ἀπ' ὅλους. Ἡ καϋμένη ἡ μικρὴ ἔρχεται συχνὰ στὸν κῆπο μου καὶ μοῦ λέει τὸν πόνο της, μὲ δακρυσμένα μάτια. Ἀπ' αὐτὴν ἔμαθα ὅλα τὰ καθέκαστα ὅλη τὴν δραματικὴ καὶ παράξενη ἱστορία ποὺ σοῦ διηγήθηκα...

Σὲ λίγο, ἀκούσαμε πάλι τὴ φωνὴ τοῦ Πετρὼφ νὰ λέῃ παραπονεμένα:

— Γιατί φεύγεις ἀπὸ κοντά μου, Λύντια;

— Θὰ γυρίσω ἀμέσως, Ἰβάν μου... Θυμήθηκα πὼς ἄφισα κάτι γράμματα στὸ τραπέζι καὶ φοβᾶμαι μήπως αὐτὴ ἡ περίεργη, ἡ Νάνια...

Μόλις μπῆκε ἡ πριγκήπισσα στὸ σπίτι, ἀκούσαμε δυνατὲς φωνὲς καὶ βογγητά. Ὁ Πετρὼφ ἔδειξε ἀνησυχία. Μὰ ἡ Λύντια δὲν ἄργησε νὰ ξαναγυρίσῃ κοντά του.

— Ἔγινε ἐκεῖνο ποὺ φοβόμουν, τοῦ εἶπε. Ἡ Νάνια διάβαζε τὰ γράμματά μου... Τὴ μάλλωσα λιγάκι, κι' αὐτὴ ἔβαλε τὶς φωνές, σὰν νὰ τὴν ἔσπασα στὸ ξύλο... Ἔχει γίνει πιὰ ἀνυπόφορη, πρέπει νὰ τὴν ξεφορτωθοῦμε... Μὰ τί σὲ ζαλίζω τώρα μὲ τέτοια μικροπράγματα;...

Κι' ἡ Λύντια ἀγκάλιασε τὸν Ἰβάν, τοῦ χάϊδεψε τὰ μαλλιὰ καὶ τοῦ ψιθύρισε κάτι στ' αὐτί. Ἐκεῖνος τὴν ἄκουγε, χαμογελῶντας εὐτυχισμένα.

Κουνήσαμε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι μας καὶ κυττάξαμε ἀλλοῦ... Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούσαμε ἕνα θόρυβο κοντά μας, καὶ ξεπροβάλε ἀπ' τοὺς θάμνους ἡ Νάνια, με ἀνασηκωμένα μαλλιὰ καὶ κλαμένα μάτια.

— Εἴδατε;... εἶπε μὲ φωνὴ πούτρεμε ἀπὸ μῖσος, δείχνοντας μὲ μιὰ τραγικὴ χειρονομία τὸ σύμπλεγμα τῆς Λύντιας καὶ τοῦ Ἰβάν. Εἴδατε; Αὐτὸν τὸν χαϊδεύει ἀπ' τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ κι' ἐμένα μὲ δέρνει, δίχως ἀφορμή... Πόσο τὴ μισῶ! Μοῦ μελάνιασε πάλι σήμερα τὸ κορμί!... Μὰ θὰ τὴν ἐκδικηθῶ! Θὰ σᾶς πῶ ὅλα ὅσα ξέρω γι' αὐτήν... γιὰ τὸ ἔγκλημά της!...

» Κανεὶς στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ μαντέψῃ τὸ τρομερὸ μυστικό... Οὔτε κι' ὁ ζωγράφος δὲν τὸ φαντάζεται... Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἡ πριγκήπισσα τὸν τύφλωσε, ὅταν κατάλαβε πὼς ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴν ὡμορφιά της, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἐγκαταλείψῃ ποτέ, γιὰ νὰ μὴν ἀγαπήσῃ ἄλλη γυναῖκα, γιὰ νὰ τὴ νομίζῃ πάντα νέα καὶ ὡραία!... Ναί, τὸν τύφλωσε ἀπ' τὴν ὑπερβολικὴ ἀγάπη της!...

Ὁ Βασίλης κι' ἐγὼ κυτταχτήκαμε μὲ τρόμο. Κι' ἡ Νάνια συμπλήρωσε:

— Τὴν εἶδα ἐγὼ ἡ ἴδια μιὰ μέρα νὰ ρίχνῃ φαρμάκι μέσα στὸ νερὸ μὲ τὸ ὁποῖο ἔπλενε ἐκεῖνος τὰ πονεμένα μάτια του!...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε ἀπὸ μακρυὰ ἡ φωνὴ τῆς πριγκήπισσας:

— Νάνια!... Νάνια!... Ποῦ εἶσαι; Ἔλα γρήγορα, καταραμένη!...

Μήπως εἶχε διαισθανθῇ τίποτε;...

— Μὲ εἶδε! Μ' ἄκουσε! ψιθύρισε ἡ Νάνια, τρέμοντας ἀπὸ φόβο. Ξέρει πὼς σᾶς τάπα ὅλα! Εἶμαι χαμένη!...

Κι' ἔφυγε ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦρθε, γλυστρώντας σὰν φείδι ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

Τὴν ἄλλη μέρα, μάθαμε πὼς ἡ πριγκήπισσα, ὁ Ἰβὰν κι' οἱ ὑπηρέτες τους εἶχαν φύγει τὸ πρωΐ ἐνωρίς, δίχως νὰ ποῦν σὲ κανένα ποὺ πήγαιναν.

Κι' ἔτσι δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ μάθω ἂν ἡ Νάνια μᾶς εἶπε τὴν ἀλήθεια, ἢ μήπως συκοφάντησε τὴν κυρία της γιὰ ἐκδίκησι...

Ν. ΡΕΑΖΑΝΩΦ

Ι. ΜΑΤΕΥ

Η πρόσταση

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Τρεβίλ έπιτίθεται της Ρόζας σ' ένα άπόμερο μονοπάτι κι' άκολουθεί μιά ζωηρή σκηνή. Τή στιγμή αύτή έμφανίζεται ό 'Ερρίκος Φλεμάν. Οί δυό άντρες λογομαχούν. Πάνω στή λύσσα του ό Τρεβίλ βγάζει τό πιστόλι του καί πυροβολεί κατ' έπανάληψιν έναντίον του, τραυματίζοντας τον στό πλευρό. 'Ο Φλεμάν άναγκάζεται, γιά νά σώση τή ζωή του, νά πυροβολήση τόν ύποκόμητα. 'Ο Τρεβίλ πυροβολεί καί πάλιν. 'Η σφαίρα του όμως βρίσκει τόν 'Αδόλφο Κριλλιόν πού είχε άκούσει τούς πυροβολισμούς κι' έφτασε τρέχοντας έπί τόπου. 'Ο σύζυγος της Ρόζας σωριάζεται κάτω, χτυπημένος στό στήθος. 'Ο Τρεβίλ έτοιμάζεται, ώστόσο, νά ξαναπυροβολήση. Τόν προλαμβάνει όμως ό Φλεμάν τού φυτεύει μιά σφαίρα στό μέτωπο καί τόν ξαπλώνει κάτω νεκρό. Τήν ίδια στιγμή φωνές καί θόρυβος βημάτων άντηχοῦν.

30όν Είχαν άκούσει τούς πυροβολισμούς οί γείτονες κι' έτρεχαν νά δοῦν τί συμβαίνει.

'Ο Φλεμάν κατάλαβε ὅτι έπρεπε νά φύγη ὅσο πιό γρήγορα μποροῦσε. Θά ἦταν τρομερό καί γι' αὐτόν καί γιά τή Ρόζα ἄν τόν εὕρισκαν ἐκεῖ.

— Φεύγω, Ρόζα! τῆς εἶπε.

'Εκείνη τόν κύτταξε σάν νά μή καταλάβαινε τί τῆς ἔλεγε.

— Φεύγω, Ρόζα... Πρέπει νά φύγω... πρό πάντων γιά σένα. "Ερχονται!.... Σέ λίγο θά εἶνε ἐδῶ οἱ γείτονες. Δέν πρέπει νά μέ δῆ κανείς.

— Φεύγεις;... άπόρησε ή δυστυχισμένη γυναίκα, χωρίς νά καταλαβαίνη τί λέει.

— Ναί, πρέπει. Μήν άνησυχῆς. 'Ελπίζω νά εἶνε ἐλαφρά χτυπημένος ὁ σύζυγός σου. Χαῖρε, ἀγαπημένη μου... Φεύγω γιά πάντα!... 'Ηρθα άπόψε ἐδῶ γιά νά σέ δῶ γιά μιά άκόμα φορά, χωρίς νά μέ δῆς. "Ισως δέν ἔκανα κακό. Ποιός ξέρει τί θά σοῦ συνέβαινε ἄν δέν ἤμουν ἐδῶ...

'Η Ρόζα τόν ἄκουγε σαστισμένη, σάν νά εἶχε χάσει τό μυαλό της.

"Εξαφνα γύρισε καί κύτταξε πρός τό μέρος τοῦ Τρεβίλ. 'Αντικρύζοντάς τον κάτω στό χῶμα άνατρίχιασε.

— Τόν σκότωσα!... τῆς εἶπε σιγά, ὑπόκωφα ὁ 'Ερρίκος. Τοῦ ἄξιζε. Μήν ἐνδιαφέρεσαι πιά γι' αὐτόν.

Τά βήματα πλησίαζαν.

'Ο Φλεμάν ἔσφιξε γεμάτος συγκίνησι τό χέρι της. 'Η φωνή του πνιγόταν.

— Πρέπει νά φύγω, Ρόζα... Χαῖρε!...

Συγχρόνως ἔφερε τό ἄλλο χέρι στό πλευρό του καί τό άπέσυρε ματωμένο.

Παρ' ὅλο τό σκοτάδι ή Ρόζα κατάλαβε τί συνέβαινε.

— Εἶσαι τραυματισμένος, 'Ερρίκο!... ξεφώνισε, λησμονώντας γιά μιά στιγμή τό δράμα τό δικό της.

— Δέν εἶνε τίποτε, καλή μου Ρόζα. "Ενα τσαγρούνισμα... 'Αλλά τόν συγύρισα καλά τόν ἄθλιο!...

— Πονᾶς;... Εἶσαι ἐξαντλημένος!... 'Η ἀνάσα σου εἶνε κομμένη!... Κι' ὁ ἄλλος;... 'Ο Τρεβίλ;...

'Ο Φλεμάν τινάχτηκε ὄρθιος.

Οἱ γείτονες ἔφταναν, πλησίαζαν.

— Τόν σκότωσα σάν σκύλο!... τῆς εἶπε μέ ὑπόκωφη φωνή, δείχνοντας τής πρός τό μέρος τοῦ ὑποκόμητος. Δέν ἔχεις τίποτα νά φοβᾶσαι πιά... Χαῖρε, καλή μου Ρόζα!...

— Ποῦ πᾶς;... Τί θά γίνης, 'Ερρίκο;

— 'Ο Θεός μαζί σου!... τῆς ψιθύρισε ὁ Φλεμάν.

Καί σκυφτός, μέ τά τέσσερα σχεδόν χάθηκε μέσα στό πλαϊνό γρασίδι, μέσα στό σκοτάδι...

★

Λίγα δευτερόλεπτα κατόπιν, πέντ' ἕξη γείτονες εἶχαν φτάσει στό μέρος τοῦ αἱματοκυλίσματος.

Κάποιος κρατοῦσε ἕνα φανάρι. Στό ἀμυδρό φῶς πού σκόρπιζε γύρω διέκριναν τή Ρόζα σκυμένη πάνω στό σύζυγό της. "Εκλαιγε καί τόν καλοῦσε μέ τά πιό τρυφερά, τά πιό πονεμένα λόγια.

Τό θέαμα αὐτό ἔκανε τούς ἁπλοϊκούς ἐκείνους ἀνθρώπους νά σαστίσουν.

—'Η κ. Κριλλιόν!... εἶπε κάποιος.

Τήν τριγύρισαν ἀμέσως.

"Ενας ἀπό τούς κτηματίες τῆς περιοχῆς, ἕνας σοβαρός οἰκογενειάρχης ὁ γέρο Ντονάι ἔσκυψε κοντά της.

— Κυρία Κριλλιόν, ρώτησε, τί συμβαίνει; 'Ακούσαμε πυροβολισμούς. Χτύπησαν τόν κ. Κριλλιόν;

'Η Ρόζα πνιγόταν στά δάκρυα. Θέλησε νά μιλήση, μά ἡ φωνή της πνίγηκε.

'Ο Ντονάι γονάτισε κάτω κι' ἔπιασε τό χέρι τοῦ 'Αδόλφου.

— Εἶνε χτυπημένος σοβαρά, εἶπε σιγά στούς ἄλλους, ἀλλά ζῆ.

— Πρέπει νά τόν μεταφέρουμε στό σπίτι του, πρότεινε κάποιος.

—"Οχι, ὄχι, φώναξε ὁ Ντονάι. Τρέξτε νά φωνάξετε τό γιατρό. Χρειάζεται ἕνα φορεῖο. Δέν μποροῦμε νά τόν σηκώσουμε, χωρίς τήν ἄδεια τοῦ γιατροῦ. Κάμετε γρήγορα. "Εχει χάσει ἀρκετό αἷμα, τά ροῦχα του εἶνε μουσκεμένα!...

— Ναί, ἔτσι πρέπει νά γίνη, συμφώνησαν κι' οἱ ἄλλοι. 'Η κ. Κριλλιόν δέν εἶνε σέ κατάστασι νά μιλήση. Πρέπει νά ρθῆ ὁ γιατρός.

Πραγματικά ἡ Ρόζα τραβοῦσε τά μαλλιά της μ' ἀπελπισία καί θρηνοῦσε σπαρακτικά:

—'Αδόλφε, δέν μ' ἀκοῦς;... Μίλησέ μου, ἀγαπημένε μου... Πές μου πῶς δέν ἔχεις τίποτε... Μοῦ σκότωσαν τό λατρευτό μου 'Αδόλφο!...

"Ενας νέος ἀπ' τή συντροφιά ἔφυγε τρέχοντας γιά νά πάη νά εἰδοποιήση τό γιατρό.

Μά δέν πρόφτασε νά κάμη παρά λίγα βήματα. Σκόνταψε ξαφνικά σ' ἕνα σῶμα πού ἦταν ξαπλωμένο κάτω καί σωριάστηκε στό ἔδαφος, φωνάζοντας:

—'Ελᾶτε γρήγορα... Κι' ἄλλος χτυπημένος!...

Οἱ γείτονες ἄφησαν τή Ρόζα κι' ἔτρεξαν πρός τό μέρος του.

'Εκεῖνος πού κρατοῦσε τό φανάρι ἔριξε τό φῶς του στόν ἄνθρωπο πού ἦταν σωριασμένος κάτω.

Μιά κραυγή φρίκης βγῆκε ἀπ' τό στόμα ὅλων, μόλις ἀντίκρυσαν τόν ὑποκόμητα Τρεβίλ, γιατί περί αὐτοῦ ἐπρόκειτο. Τό πρόσωπό του ἦταν νεμάτο αἵματα, σάν νά φοροῦσε μιά κόκκινη μάσκα! Τό ἕνα του μάτι ἦταν κλειστό. Τό ἄλλο ὅμως εἶχε μείνει ἀνοιχτό κι' ἔμοιαζε τώρα σάν νά τούς κύτταζε ἄγρια.

Τό θέαμα ἦταν ἀνατριχιαστικό. Μιά κραυγή φρίκης ξέφυγε ἀπ' ὅλους.

— Παντοδύναμε Θεέ, τί συνέβη λοιπόν ἐδῶ πέρα;... ἀπόρησε ὁ Ντονάι. Ποιός εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Καί ποιός τόν σκότωσε; Δυστυχῶς ἡ κ. Κριλλιόν δέν εἶνε σέ θέσι, ἡ δυστυχισμένη, νά μᾶς δώση ἐξηγήσεις. "Ας περιμένουμε τό γιατρό.

— Πηγαίνω ἀμέσως! φώναξε ὁ νέος πού τοῦ εἶχε φράξει τό δρόμο τό πτῶμα τοῦ Τρεβίλ καί χάθηκε τρέχοντας σάν δαιμονισμένος.

— Κι' ἐγώ θά τρέξω νά εἰδοποιήσω τήν ἀστυνομία, εἶπε κάποιος ἄλλος.

'Ο Ντονάι μέ τούς ἄλλους γείτονες πλησίασαν πάλι κοντά στή Ρόζα. 'Επιθυμοῦσαν νά τῆς μιλήσουν, ν' ἀκούσουν μιά ἐξήγησι ἀπό τά χείλη της. Μά ἦταν τόσος ὁ πόνος της πού δίσταζαν.

'Η ἀμοιρη γυναίκα εἶχε παραδοθῆ στήν ἀπελπισία καί στό σπαραγμό της. Σωριασμένη κάτω, γεμάτη αἵματα κι' αὐτή ἀπ' τό τραῦμα τοῦ συζύγου της προσπαθοῦσε νά φέρη τόν 'Αδόλφο στίς αἰσθήσεις του, τοῦ μιλοῦσε τρυφερά, τόν ἔβρεχε μέ τά δάκρυά της.

— Δέν μοῦ μιλᾶς, ἀγαπημένε μου; "Ανοιξε τά χείλη σου... "Ανοιξε τά μάτια σου... κύτταξέ με...

Οἱ γείτονές της ἔστεκαν ἀμίλητοι γύρω της, μέ σφιγμένη τήν καρδιά. Πέρασαν ἔτσι κάμποσα λεπτά βουβῆς ἀγωνίας.

Κι' ἔξαφνα φάνηκαν νἄρχωνται δυό ἄνθρωποι ἀπ' τό μονοπάτι πού ὁδηγοῦσε στό σπίτι τοῦ γιατροῦ.

—'Ο γιατρός!... εἶπε ὁ γερο-Ντονάι.

Καί σκύβοντας στή Ρόζα, τῆς εἶπε μέ καλωσύνη:

—'Ησυχάστε, κυρία. "Ερχεται ὁ γιατρός.

'Ο γιατρός τοῦ Σκώ κύτταξε γύρω του μέ κατάπληξι.

— Μά τί συνέβη ἐδῶ; ἀπόρησε. "Ακουσα τούς πυροβολισμούς κι' ἀνησύχησα.

Στό φῶς τοῦ φαναριοῦ διέκρινε τόν ὑποκόμητα Τρεβίλ ξαπλωμένον ὕπτιο στό ἔδαφος.

"Εσκυψε λίγο ἐπάνω του καί μουρμούοισε ἀναστενάζοντας:

— Νεκρός!... 'Η σφαῖρα ἔχει εἰσχωρήσει στόν ἐγκέφαλο κι' ὁ θάνατος ἐπῆλθε ἀκαριαίως!...

Πλησίασε κατόπιν στή Ρόζα καί στό σύζυγό της, κυττάζοντας μ' ἀπορία τούς κατοίκους τοῦ προαστείου, σάν νά ζητοῦσε νά μαντέψη τί εἶχε συμβῆ.

Μά κι' ἐκεῖνοι δέν ἤξεραν περισσότερα ἀπό αὐτόν.

Τή Ρόζα τήν ἤξερε ἐξ ὄψεως. Βλέποντάς την νά κλαίη σπαρακτικά τήν παρακάλεσε μέ τρυφερή φωνή νά παραμερίση λίγο γιά νά ἐξετάση τό σύζυγό της.

— Κουράγιο, κ. Κριλλιόν, τῆς εἶπε.

'Η Ρόζα τόν ἄρπαξε ἀπό τό χέρι.

— Γιατρέ μου... γιατρέ μου, σᾶς ἱκετεύω, σῶστε τόν 'Αδόλφο!...

'Ο γιατρός τήν λυπήθηκε. "Ηξερε ἀπό διηγήσεις τῶν γειτόνων τήν τραγική ἱστορία τῆς ζωῆς της.

— Μήν κλαῖτε, κυρία τῆς εἶπε τρυφερά. Θά κάμω ὅ,τι μπορῶ γιά τό σύζυγό σας, σᾶς τό ὑπόσχομαι.

Συγχρόνως τήν πῆρε ἀπό τό χέρι, τήν βοήθησε νά σηκωθῆ καί τήν παρέδωσε στόν κ. Ντονάι.

'Η ἄμοιρη γυναῖκα μόλις ἔστεκε στά πόδια της.

'Αμέσως κατόπιν ὁ γιατρός ἔσκυψε κοντά στόν 'Αδόλφο. Τόν ἐξέτασε χωρίς νά μιλήση καί γύρισε στό νέο πού τόν εἶχε συνοδέψει.

— Τό φορεῖο, τοῦ εἶπε.

Καί γυρίζοντας στούς ἄλλους χωρικούς πρόσθεσε:

— Βοηθῆστε νά βάλουμε τόν κ. Κριλλιόν στό φορεῖο καί νά τόν μεταφέρουμε σπίτι του.

'Ενῶ μιλοῦσε ξεκούμπωσε τά ρούχα τοῦ 'Αδόλφου καί τοποθέτησε στό τραῦμα μιά τούφα βαμπάκι γιά νά προλάβη τήν αἱμορραγία κατά τή μεταφορά.

'Ησαν ἕτοιμοι νά φύγουν, ὅταν ἡ Ρόζα ὡρμησε ξεφωνίζοντας κοντά στό γιατρό.

— Γιατρέ, πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ, θά ζήσῃ; Εἶνε βαρειά χτυπημένος; Θέλω νά τό μάθω, γιατρέ...

'Ο γιατρός τῆς ἔδωσε τό χέρι του γιά νά στηριχτῆ.

— Δέν μπορῶ νά σᾶς πῶ αὐτή τή στιγμή, κυρία, τῆς ἀπάντησε, παρά μιά μόνον λέξι: 'Ελπίζετε!...

Γύρισε συγχρόνως τό βλέμμα του πρός τό μέρος τοῦ Τρεβίλ.

— Πρέπει νά μεταφερθῆ τό πτῶμα τοῦ νέου αὐτοῦ, εἶπε.

— Αὐτό εἶνε δική μου δουλειά, γιατρέ, ἀντήχησε μιά φωνή.

'Ηταν ὁ ἀστυνόμος τοῦ Σκώ πού εἶχε φτάσει μέ δυό ἀστυφύλακες.

Κύτταξε τούς ἀγρότες πού ἦσαν συγκεντρωμένοι γύρω καί τό βλέμμα του σταμάτησε στό γερο-Ντονάι.

— Τί αἱματοκύλισμα εἶνε αὐτό!... φώναξε. Πρώτη φορά συμβαίνει ἕνα τέτοιο κακό στό εἰρηνικό προάστειό μας...

'Ο Ντονάι τοῦ ἔδειξε τόν κ. Κριλλιόν καί τοῦ ψιθύρισε:

— Εἶνε ἡ μόνη πού ξέρει... Κάμετε λίγη ὑπομονή καί θά τά μάθουμε ὅλα...

—"Ακουσα τούς πυροβολισμούς, ἐξακολούθησε νά φλυαρῆ ὁ ἀστυνόμος, μά φαντάσθηκα πώς πυροβολοῦσαν τίποτε μεθυσμένοι, ὅπως ἔχουν τήν κακή συνήθεια μερικοί γλεντζέδες τοῦ Σκώ. Κι' ἔξαφνα μέ εἰδοποιοῦν πώς σκοτώθηκαν ἄνθρωποι!... 'Ο διάβολος νά μέ πάρη ἄν καταλαβαίνω τίποτε...

'Ο ἀστυνόμος πού ἦταν ἕνας τύπος ἀνοιχτόκαρδου ἀνθρώπου ἔγνεψε στούς δυό ἀστυφύλακες νά σηκώσουν τόν Τρεβίλ καί νά τόν μεταφέρουν στήν ἔπαυλη.

Μά τόν σταμάτησε ὁ γιατρός.

— Εἶνε περιττό, φίλε μου, τοῦ εἶπε σιγά. 'Ο νέος αὐτός εἶνε νεκρός!...

—"Ενας νεκρός κι' ἕνας τραυματισμένος σοβαρά, ὅπως μαντεύω, μουρμούρισε ὁ ἀστυνόμος. 'Ασφαλῶς θἄχουμε μεγάλες φασαρίες.

Καί πρόσθεσε ἀνάμεσα στά δόντια του:

— Νά πάρη ἡ ὀργή! 'Εδῶ βρῆκαν νά ρθοῦν νά λύσουν τίς διαφορές τους;...

Κύτταξε συγχρόνως μέ ὑποψία τή Ρόζα. Τόν ἔτρωγε ἡ περιέργεια. 'Ανυπομονοῦσε νά μάθη τί εἶχε συμβῆ.

«'Ασφαλῶς πρόκειται γιά ἐρωτικό δράμα, συλλογίζοταν. 'Η νεαρή αὐτή κυρία εἶχε φαίνεται τό φίλο της. "Ενα ραντεβοῦ κάτω ἀπό τά ἄστρα, ὁ σύζυγος παραμονεύει... Τούς πιάνει στό μέρος αὐτό ἀγκαλιασμένους κι' ἁρπάζονται. 'Αλληλοπυροβολοῦνται καί νά τό ἀποτέλεσμα: 'Ο σύζυγος τραυματισμένος βαρειά κι' ὁ «τρίτος», ὁ αἰώνιος «τρίτος» νεκρός!... Αὐτό εἶνε. Νά μέ πάρη ὁ διάβολος ἄν δέν ἔγιναν ἔτσι τά πράγματα...»

"Εξυσε τό μέτωπό του καί συνέχισε:

«'Εκτός ἄν ἡ κ. Κριλλιόν ἅρπαξε τό περίστροφο τοῦ φίλου της ὅταν τόν εἶδε νά πέφτη νεκρός καί πυροβόλησε πάνω στήν παραζάλη της, τό σύζυγό της... Γιατί ὄχι;... "Εχουν συμβῆ ἄπειρα παρόμοια δράματα... 'Η ἀλήθεια εἶνε φυσικά, πώς φαινόντουσαν πολύ ἀγαπημένο ἀντρόγυνο. Μά τά φαινόμενα ἀπατοῦν τίς πιό πολλές φορές... Οἱ γυναῖκες εἶνε καταχθόνιες ὅταν ἀποφασίσουν νά κηλιδώσουν τήν τιμή τῶν συζύγων τους. Οἱ γυναῖκες!... Τρομερά πλάσματα!... Τέλος πάντων θά μάθουμε τί συνέβη... Θά πάω στήν ἔπαυλη καί θ' ἀνακρίνω τήν κ. Κριλλιόν, πρίν τηλεφωνήσω στό Παρίσι...»

★

Οἱ παριστάμενοι εἶχαν χωριστῆ τώρα σέ δυό ὁμάδες.

'Η μιά τράβηξε γιά τήν ἔπαυλη.

Οἱ ἀστυφύλακες μέ δυό ἀγρότες μετέφεραν τό πτῶμα τοῦ Τρεβίλ στό οἴκημα τῆς ἀστυνομίας. 'Από κεῖ θά τό μετέφεραν ἀργότερα στό ἐκκλησάκι τοῦ νεκροταφείου τοῦ Σκώ, ὅσο νά πληροφορηθοῦν ποιός εἶνε ὁ νεκρός καί νά εἰδοποιήσουν τούς δικούς του στό Παρίσι.

'Η Ρόζα βάδιζε στηριγμένη στό χέρι τοῦ γιατροῦ καί τοῦ Ντονάι. Πίσω της ἀκολουθοῦσε ὁ ἐπιστάτης τοῦ κτήματος καί τό ἄλλο προσωπικό.

Εἶχαν ἀκούσει κι' αὐτοί τούς πυροβολισμούς, ἀλλά δέν ἔδωσαν σημασία στήν ἀρχή. 'Ως πού ἔξαφνα τούς εἰδοποίησε περνώντας ὁ νέος πού εἶχε τρέξει νά εἰδοποιήση τόν ἀστυνόμο.

Μέσα στό μεγάλο της σπαραγμό καί στήν ταραχή της ἡ Ρόζα, βάδιζε σάν αὐτόματο. "Αφθονα δάκρυα ἔτρεχαν ἀπό τά μάτια της, ἑνωμένα ἰλίγγους καί θά σωριάζοταν κάτω λιπόθυμη ἄν δέν τήν βάσταζαν γερά οἱ δυό συνοδοί της.

Μερικές στιγμές ἔχανε ἐντελῶς τήν πραγματικότητα τοῦ γύρω κόσμου, νόμιζε πώς ἔβλεπε κάποιο κακό ὄνειρο, ἕναν ἀνατριχιαστικό ἐφιάλτη, ἀπ' τόν ὁποῖο θά ξυπνοῦσε ξαφνικά καί θά βρισκόταν στό πλευρό τοῦ συζύγου της, πλαγιασμένη στό κρεββάτι της, μέσα στήν εἰρηνική κρεββατοκάμαρα τῆς ἐπαύλεως.

Γιατί νά μήν ἦταν, ἀλήθεια, ἕνα ἀπαίσιο ὄνειρο;... "Εκλεινε τά βλέφαρά της καί τά ξανάνοιγε μέ τήν ἐλπίδα νά βρεθῆ σπίτι της, νά μήν ἔχη συμβῆ κανένα κακό. Μάταια ὅμως!... 'Ο,τι ἔβλεπε μπροστά της ἦταν ἡ πραγματικότης, ἡ φοβερή πραγματικότης...

Πάνω στό φορεῖο πού μετέφεραν δυό ἄνθρωποι βουβοί καί λυπημένοι κοίτοταν ἑτοιμοθάνατος ἴσως ὁ λατρευτός της 'Αδόλφος. Γιά μιά ἀκόμα φορά τήν εἶχε χτυπήσει σκληρά, ἀμείλικτα ἡ Μοῖρα!...

Κι' ἔτσι καθώς βάδιζε, καθώς σερνόταν μάλλον, ἔρριχνε κάπου - κάπου τό βλέμμα της στόν οὐρανό, σάν ν' ἀναζητοῦσε τό Θεό. Ποθοῦσε ν' ἀντικρύση τόν "Υψιστο, γιά μιά στιγμή μονάχα γιά νά τοῦ φωνάξη:

«Τί σοῦ ἔκαμα, Κύριε; Γιατί μέ βασανίζεις ἔτσι, γιατί δέν μ' ἀφήνεις νά χαρῶ τίς μικρές εὐτυχίες πού χαίρουνται τόσες καί τόσες ἄλλες γυναῖκες;... Φάνηκες σκληρός μαζί μου, Παντοδύναμε Θεέ!... Γιατί δέν μέ σκοτώνεις μ' ἕνα καί μόνο χτύπημα;... Σύντριψέ με, Κύριε, σκότωσέ με... σκότωσέ με, τί νά τήν κάνω πιά τή ζωή;...»

Τά τελευταῖα λόγια τά πρόφερε φωναχτά μέσα στόν παραλογισμό της.

'Ο γιατρός κι' ὁ γερο-Ντονάι ἐνοιωσαν ἀφάνταστη συμπόνοια γιά τήν ἄτυχη αὐτή γυναῖκα πού ἦταν ἕνα κουρέλι στά χέρια τους.

— Θάρρος, κυρία Κριλλιόν, τῆς ψιθύρισε ὁ γιατρός. Οἱ βουλές τοῦ 'Υψίστου εἶνε ἀνεξιχνίαστες. Στηρίζετε τίς ἐλπίδες σας στό Θεό... Αὐτός προνοεῖ γιά ὅλους...

«Αὐτός προνοεῖ γιά ὅλους!...» συλλογίστηκε ἡ Ρόζα. Καί καθώς περνοῦσαν τήν εἴσοδο τοῦ κτήματος ἡ σκέψι της πέταξε στόν 'Ερρίκο, τό τρίτο θῦμα αὐτῆς τῆς τραγικῆς βραδυᾶς.

Τί ἀπέγινε ὁ Φλεμάν; Ποῦ πῆγε μ' ἕνα τραῦμα στό πλευρό, μ' ἕνα φόνο στό παθητικό του, χωρίς κανένα στόν κόσμο;

Οἱ σκέψεις αὐτές τῆς ἔφεραν κάτι σάν τρέλλα. Ποτέ στή ζωή της δέν ἑνοιωσε τόν ἑαυτό της τόσο δυστυχισμένο.

"Οταν ἀνέβηκαν ἐπάνω τό παιδάκι της πού εἶχε ἀπομείνει μόνο μέσα στήν παραζάλη, εἶχε ἀποκοιμηθῆ.

Ξάπλωσαν τόν 'Αδόλφο στό κρεββάτι του.

'Ο γιατρός ζήτησε νά τοῦ φέρουν ζεστό νερό κι' ἄνοιξε τή μικρή βαλίτσα του μέ τά ἐργαλεῖα του.

Γονατισμένη κάτω στό πάτωμα ἡ Ρόζα χάϊδευε τά μαλλιά τοῦ Κριλλιόν καί τοῦ μιλοῦσε σιγά, ψιθυριστά, τρυφερά.

Τά δάκρυά της στάλαζαν στό ὠχρό μέτωπό του.

—Κυρία, τῆς εἶπε ὁ γιατρός, σᾶς παρακαλῶ νά συγκεντρώσετε τό κουράγιο σας καί νά δείξετε στήν περίστασι αὐτή ὅλη σας τήν ψυχραιμία. Καταλαβαίνω τόν πόνο σας, κυρία Κριλλιόν, ἀλλά μέ τούς θρήνους μόνον δέν πρόκειται νά σωθῆ ὁ σύζυγός σας. Σᾶς παρακαλῶ θερμά νά μ' ἀφήσετε μόνον μέ τήν καλή αὐτή γυναίκα.

Κι' ἔδειξε τή γυναῖκα τοῦ ἐπιστάτη. 'Η Ρόζα τόν κύτταζε σάν νά μήν καταλάβαινε τά λόγια του.

—"Οχι, ὄχι, γιατρέ, φώναξε ξαφνικά,

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Έαρινα

Πάλι, σκορδόπιστο Φροσί,
ἡ μόδα σ' ἔχει παρασύρει
καί πᾶς νά μέ τρελλάνης,
γιατί, βρέ, ἀσύδοτη γυνή,
γουστάρεις τήν ἐαρινή
ἐμφάνισι νά κάνης!

★

'Εμπῆκε Μάρτης, τσαμπουνᾶς —
καί τό μοντέλλο, κοπανᾶς,
νά μή σοῦ τό στερήσω
κι' ἀπό τό «Μάρτης» πού μοῦ λές
τήν ὥρα δώδεκα βολές,
κοντέ — νά... μαρτυρήσω!

★

Γιά πῆχες, τόπια, μοῦ κολλᾶς
καί πόντους δός του κι' ἀμολᾶς
γιά νά σέ καταλάβω.
Μά σέ κατάλαβα, σαφῶς
καί γιά τίς πῆχες, ἀδερφός,
τά... μέτρα μου θά
(λάβω!

★

Γι' αὐτό, Φροσάκι, συμ-
(μερφώ—
μέ τό φτωχό μου πορ-
(τοφό—
καί μέ τά κατατόπια,
σι' ἄσε τά τόπια τά
(πολλά,
στά χέρια μή σέ πε-
(ριλά—
καί πῆς «φωτιά στά
(τόπια»!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΤΟ ΦΘΗΝΟΤΕΡΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

'Η μεγάλη ἀμερικανική ἑταιρία Κάϊζερ - Φρέϊζερ, πρόκειται ν' ἀρχίση σέ λίγους μῆνες τήν ὁμαδική κατασκευή ἑνός νέου αὐτοκινήτου — τό βλέπετε στή φωτογραφία μας — πού ὅπως λένε θ' ἀφήση ἐποχή. Τό νέο αὐτό αὐτοκίνητο θά εἶνε τό φθηνότερο τῆς Ἀμερικῆς. Θά κοστίζει λιγώτερο ἀπό 1.175 δολλάρια. 'Η «Φορντ» πού ἐθεωρεῖτο ὡς σήμερα τό φθηνότερο αὐτοκίνητο κοστίζει 1.500 δολλάρια.

μὴ μὲ διώχνετε. Ἀφῆστε με νὰ μείνω κοντά του, νὰ σᾶς βοηθήσω. Σᾶς ὑπόσχομαι πὼς θὰ εἶμαι ψύχραιμη, θαρραλέα.

Ὁ γιατρὸς τὴν πῆρε στοργικὰ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν πῆγε κοντὰ στὸ παιδάκι της.

— Νὰ ἡ θέσι σας γιὰ λίγη ὥρα, κυρία Κριλλιόν, τῆς εἶπε. Μόλις τελειώσω θὰ σᾶς καλέσω κοντὰ στὸν ἀγαπημένο σας.

Ἡ Ρόζα στήριξε τὰ δακρυσμένα μάτια της πάνω του μ' ἀγωνία.

— Θὰ τὸν σώσετε, γιατρέ; ρώτησε.

—Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος, κυρία.

— Τί ἐννοεῖτε, γιατρέ; Γιατί μοῦ τὸ λέτε αὐτό; Τὰ λόγια σας εἶνε ἀπελπισμένα.

— Μὲ παρεξηγῆτε, κ .Κριλλιόν. Πάντα ἐπικαλοῦμαι τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Ἔπειτα δὲν ἐξέτασα ἀκόμα τὸ τραῦμα τοῦ συζύγου σας. Ὅταν τελειώσω θὰ σᾶς μιλήσω εἰλικρινῶς, ὅπως τὸ συνηθίζω ἄλλωστε.

Ἡ Ρόζα δὲν ἐπέμεινε. Καταλάβαινε ὅτι ὁ γιατρὸς εἶχε δίκηο. Ἐπῆρε τὸ χέρι του ἀνάμεσα στὰ δικά της καὶ κυττάζοντάς τον κατάματα τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη:

— Γιατρέ, σᾶς ἱκετεύω, σώστε τὸν Ἀδόλφο... Διαφορετικὰ θὰ τὸν ἀκολουθήσω στὸν ἄλλο κόσμο... Τί νὰ τὴν κάμω τὴ ζωὴ χωρὶς αὐτόν;... Λύγισε τὸ κουράγιο μου... Ὑπόφερα πολλά, δὲν ἀντέχω πιά!

Συγκινημένος ὁ γιατρὸς τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ στὸ παιδί της καὶ κατόπιν ἔτρεξε γρήγορα - γρήγορα στὸν τραυματία.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸν πλησίασε ὁ ἀστυνόμος.

— Τί σᾶς εἶπε ἡ κ. Κριλλιόν, γιατρέ; τὸν ρώτησε. Πῶς ἔγινε αὐτὴ ἡ συμφορά;

Ὁ γιατρὸς τοὺρριξε ἕνα ἀπότομο βλέμμα.

— Βιάζεστε πολύ, φίλε μου, τοῦ εἶπε.

— Τὸ καθῆκον μου, γιατρέ.

— Θὰ ρθῆ κι' ἡ ὥρα ἡ δική σας. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ φροντίσουμε τὸν τραυματία καὶ ν' ἀφήσουμε τὴν ἄτυχη σύζυγό του νὰ ἠρεμήσῃ λίγο.

— Μπορῶ νὰ παρασταθῶ ἐνῶ θὰ ἐξετάζετε τὸ τραῦμα τοῦ Κριλλιόν; "Ισως νὰ συνέρθῃ καὶ νὰ τοῦ ξεφύγῃ καμμιὰ λέξι ποὺ νὰ μᾶς δώσῃ νὰ καταλάβουμε τί ἔγινε ἀκριβῶς.

— Τὸ τί ἔγινε θὰ τὸ μάθετε ἀπ' τὴν κ. Κριλλιόν. Μὴν ἔχετε τὴν κακὴ ἐπαγγελματικὴ συνήθεια νὰ βλέπετε παντοῦ ἐνόχους.

Ὁ ἀστυνόμος δὲν ἀπάντησε.

—Ὡστόσο δὲν ἔχω ἀντίρρησι, συνέχισε ὁ γιατρός. Ἐλάτε μαζί μου. Ἐλπίζω κι' ἐγὼ ὅτι ὁ Κριλλιὸν θὰ συνέρθῃ, ἂν καὶ εἶνε σοβαρὰ χτυπημένος.

Ὁ ἀστυνόμος ἔσκυψε στὸ αὐτί του.

—Ὑπάρχει κίνδυνος θανάτου, γιατρέ ; ρώτησε.

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω πρὶν δῶ τὸ τραῦμα. Πάντως εἶνε πολὺ σοβαρὰ χτυπημένος.

Δὲν μίλησαν πιά.

Βοηθούμενος ἀπ' τὴ γυναῖκα τοῦ ἐπιστάτη ὁ γιατρὸς γύμνωσε τὸν Ἀδόλφο ὡς τὴ μέση.

Ἡ σφαῖρα τοῦ Κριλλιὸν τὸν εἶχε βρῆ στὸ στῆθος.

Τὸ αἷμα εἶχε τρέξει ἄφθονο καὶ εἶχε μουσκέψει τὰ ἐσώρουχά του.

Ἐξετάζοντας τὸ τραῦμα ὁ γιατρὸς κουνοῦσε κάθε τόσο τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύριζε μισόλογα ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σφιγμένα δόντια του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Γάμοι

Στὸν ἀγαπητὸν Τάκην Ἰωάν. Μαθιὸν πολιτικὸν μηχανικόν, τελέσαντα τοὺς γάμους του μετὰ τῆς δεσποινίδος Λίνας Ε. Καλαγκάτση, εὐχόμεθα βίον εὐτυχισμένον.

Οἰκ. Χ. Σταματίου

★

Ὁ κ. Κώστας Ν. Κωνσταντινίδης καὶ ἡ δὶς Εὐγενία Π. Νικολογιάννη ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των τὴν 19ην Φεβρουαρίου. Τοὺς εὐχόμεθα τὸν βίον ἀνέφελον καὶ εὐτυχῆ.

Ν. Σ.

Ἐκδόσεις

Ἐκυκλοφόρησε τὸ «ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» τοῦ συγγραφέως Κώστα Μανεση μὲ τὰ δημοφιλέστερα εὐρωπαϊκὰ καὶ λαϊκὰ τραγούδια, ἄλλην καλλιτεχνικὴν πλουσίαν ὕλην κι' ἕνα ρομάντσο μουσικὸ κομμάτι.

Οἱ Ἔρωτες ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ Β'

Ἕνας ἐστεμμένος Καζανόβας

Δὲν θᾶταν ὑπερβολή, ἂν δίναμε στὸ βασιλέα Κάρολο Β' τῆς Ἀγγλίας τὸν τίτλο τοῦ «Ἐστεμμένου Καζανόβα». Πραγματικά, πέρασαν ἀμέτρητες γυναῖκες ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του, καὶ ξόδεψε ἀστρονομικὰ ποσὰ γιὰ τοὺς ἐρωτές του.

Ὅταν ὁ Κάρολος Β΄. ἀνέβηκε στὸ θρόνο, τὸ Λονδῖνο ἀνέπνευσε ἐπιτέλους, ἔπειτα ἀπ' τὴν τυραννικὴ πουριτανικὴ αὐστηρότητα τῆς δικτατορίας τοῦ Κρόμβελ. Ἐπὶ 23 ὁλόκληρα χρόνια, εἶχε μείνει δίχως θέατρο, γιατὶ οἱ πουριτανοὶ θεωροῦσαν «ἀνήθικες» αὐτὲς τὶς διασκεδάσεις. Καταλαβαίνει λοιπὸν καθένας πόσον ἐνθουσιασμὸ προκάλεσε ὁ Κάρολος, ὅταν φρόντισε ν' ἀνοίξουν δυὸ θέατρα, τὸ «Βασιλικὸ» καὶ τὸ «Δουκικό».

Καὶ στὰ δυό, τὰ θεωρεῖα κι' ἡ πλατεία προοριζόνταν μόνο γιὰ τὸ βασιλέα καὶ τοὺς αὐλικούς του. Μόνον ἡ γαλαρία ἔμενε γιὰ τὸ λαό. Στοὺς διαδρόμους τοῦ «Βασιλικοῦ Θεάτρου», ὡραία κορίτσια μὲ φανταχτερὰ κοστούμια πουλοῦσαν πορτοκάλια— ποὺ ἐθεωροῦντο τότε πολυτέλεια, προσιτὴ μόνο στοὺς κομψοὺς δανδῆδες τῆς ἀριστοκρατίας. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς λοιπὸν τὶς κοπέλες, ἡ Νὲλλ Γκουΐν, χάρις στὴν ὠμορφιά της καὶ στὴν ἐξυπνάδα της, κατώρθωσε νὰ γίνῃ ἠθοποιὸς καὶ κατόπιν βασιλικὴ «εὐνοουμένη» καὶ ν' ἀφίσῃ ἱστορικὸ τὸ ὄνομά της.

Πρὶν ἀπ' αὐτήν, ὁ Κάρολος εἶχε κάμει φίλη του μιὰν ἄλλη καλλιτέχνιδα τοῦ «Δουκικοῦ Θεάτρου», τὴ Μὸλ Ντέβις. Αὐτὴ ἦταν ὤμορφη χορεύτρια καὶ ἄξια ἠθοποιός. Θυσίασε ὡστόσο τοὺς καλλιτεχνικοὺς θριάμβους της καὶ τὰ χειροκροτήματα, γιὰ τὴν εὔκολη καὶ ἄνετη ζωὴ τῆς «εὐνοουμένης». Βρέθηκαν τότε πολλοὶ ποὺ τὴν κατέκριναν, κι' ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ὁ συνταγματάρχης Ἀμπερυρόμπτυ, ἕνας στρατιωτικὸς παληοῦ τύπου, ποὺ μίλησε μὲ προσβλητικὰ λόγια γιὰ τὴ διαγωγή της. Ὅταν τὸμαθε ὁ Κάρολος, ἔγινε ἔξω φρενῶν. Μὰ ἡ Μὸλ τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν τιμωρήσῃ αὐτὴ ὅπως τοῦ ἄξιζε.

Ντύθηκε λοιπὸν ἀντρικά, παρουσιάσθηκε ὡς θαυμαστής... τοῦ ἑαυτοῦ της στὸ συνταγματάρχη — ποὺ δὲν τὴν ἤξερε, γιατὶ δὲν πήγαινε ποτὲ στὸ θέατρο — καὶ τὸν κάλεσε σὲ μονομαχία. Χάρις στὴν ξιφομαχική της δεινότητα καὶ τὴ μεγάλη εὐκινησία της, κατάφερε νὰ πληγώσῃ στὸν ὦμο τὸν παληὸ στρατιωτικό. Τότε ὁ Κάρολος, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὸ θέαμα γέλια καὶ παρουσιάστηκε στὸν σαστισμένο συνταγματάρχη. Ὅταν ὁ Ἀμπερυρόμπτυ ντράπηκε τόσο, ὥστε ἀποτραβήχτηκε γιὰ πάντα σὲ κάποια μακρυνὴ ἐπαρχία, ἀφοῦ πρῶτα ἔδωσε 100 λίρες στὴ Μὸλ ὡς ἀπαζημίωσι.

Ἡ Μὸλ Ντέβις πέθανε πρόωρα, πάνω στὴν ἄνθησι τῆς νειότης καὶ τῆς ὠμορφιάς της. Κι' ἡ διάδοχός της στὴν καρδιὰ τοῦ Καρόλου ἦταν ἡ Νὲλ Γκουΐν.

Ἡ ἐπιρροὴ ποὺ ἀπέκτησε στὸ βασιλέα — ἀφ' ὅτου μάλιστα τοῦ χάρισε ἕνα γυιὸ— ἀνησύχησε πολὺ τὴ Βαρβάρα Βίλλιερς, λαίδη τοῦ Κεϊσελμεΐν, ποὺ ἐθεωρεῖτο τότε ἡ «ἐπίσημη φιλενάδα» τοῦ Καρόλου. Γιὰ νὰ τραβήξῃ καὶ πάλι κοντά της τὸ βασιλέα, προσπάθησε νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ἦταν δικό του ἕνα παιδὶ ποὺ ἔφερε στὸν κόσμο. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Κάρολος τὸ πίστεψε στὴν ἀρχή, ἄλλαξε ὅμως γνώμη ὅταν τὸ παιδὶ μεγάλωσε λίγο καὶ πῆρε τὴ φυσιογνωμία τοῦ νομίμου συζύγου τῆς φιλενάδας του...

Ἄλλωστε, ἡ Βαρβάρα Βίλλιερς εἶχε ἕνα χαρακτῆρα ἀπαίσιο, ἦταν εὐερέθιστη καὶ κακότροπη. Γι' αὐτό, ὁ Κάρολος εὕρισκε πραγματικὴ εὐτυχία καὶ ξεκούρασι μόνο κοντὰ στὴ Νὲλ Γκουΐν, ποὺ τὸν εἶχε ἀγαπήσει ἀληθινὰ κι' ἤξερε νὰναι μιὰ στοργικὴ σύντροφος γι' αὐτόν, ἁπλῆ, τρυφερὴ καὶ χαριτωμένη.

Οἱ δυὸ ἀντίζηλοι πήγαιναν ταχτικὰ περίπατο στὸ Χάϋντ Πὰρκ μὲ τ' ἁμάξια τους, κι' ὅταν τύχαινε νὰ συναντηθοῦν ἔκαναν πὼς δὲν ἔβλεπαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Μιὰ μέρα, ἡ Βαρβάρα πρόσθεσε ἄλλα δυὸ ἄλογα στ' ἁμάξι της, γιὰ νὰ ταπεινώσῃ ἔτσι τὴ Νέλ. Ἐκείνη δέχθηκε τότε τὴν πρόκλησι καὶ διέταξε νὰ ζέψουν στὸ δικό της ἁμάξι... ὀκτὼ ταῦρους!

Ὅταν ἐμφανίσθηκε ἔτσι στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου, ὁ λαὸς ξέσπασε σὲ τόσο ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις, ὥστε οἱ ταῦροι τρόμαξαν κι' ἀγρίεψαν! Ὁ κόσμος κυριεύθηκε ἀπὸ πανικὸ καὶ δημιουργήθηκε ἕνα ἀπερίγραπτο πανδαιμόνιο, εὐτυχῶς χωρὶς κανένα θῦμα.

Τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1670, ὁ Κάρολος πῆγε στὸ Ντόβερ γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴν ἀδελφή του Ἀνριέττα, ποὺ εἶχε νὰ τὴν δῇ 10 χρόνια. Πρὶν ξαναχωρίσουν, τῆς ζήτησε νὰ τοῦ ἀφίσῃ γιὰ ἐνθύμιο ἕνα κόσμημά της. Ἐκείνη διέταξε τότε τὴν ἀκόλουθό της Λουΐζα ντὲ Κιρουάϊγ νὰ φέρῃ τὴν κασετίνα μὲ τὰ κοσμήματά της. Ἡ νέα ὑπήκουσε. Ὅταν ὅμως ἔφερε τὴν κασετίνα, ὁ Κάρολος τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι κι' εἶπε στὴν ἀδελφή του:

— Νά, αὐτὸ εἶνε τὸ κόσμημα ποὺ θέλω!

Καὶ ἐννοοῦσε φυσικὰ τὴν ὁμορφη Λουΐζα ποὺ τὸν κυττοῦσε ἐκπληκτη, χωρὶς νὰ τολμᾶ νὰ πῇ λέξι.

Ἡ Ἀνριέττα τοὔδωσε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἦταν προσβλητικὸ αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε, μιὰ κι' ἔφερε εὐθύνη ἀπέναντι τῶν γονέων τῆς κοπέλλας ποὺ τῆς τὴν εἶχαν ἐμπιστευθῆ. Ἔπειτα ἔφυγε μαζί της γιὰ τὴ Γαλλία. Ὅταν ὅμως πέθανε σ' ἕνα μήνα ἡ Ἀνριέττα, ἡ Λουΐζα πῆγε στὴν Ἀγγλία, στὸν Κάρολο, μὲ τὴ συγκατάθεσι τῆς οἰκογενείας της.

Ἔγινε κυρία τῆς τιμῆς τῆς βασίλισσας Αἰκατερίνης — ὅπως κι' ἡ Βαρβάρα Βίλλιερς. Ἦταν τύπος ψυχρός, ὑπολογιστικός, συμφεροντολόγος σ' ὅλες τὶς πράξεις. Κατάφερε σιγὰ - σιγὰ νὰ ἐκτοπίσῃ τὴ Βαρβάρα, ὄχι ὅμως καὶ τὴ Νὲλ Γκουΐν.

Γι' αὐτὴν ὑπῆρχε πάντα μιὰ θέσις στὴν καρδιὰ τοῦ Καρόλου.

Φυσικά, δημιούργησε πολλοὺς ἐχθροὺς στὴν Αὐλή. Κάποιος λοιπὸν ἀπ' αὐτούς, γιὰ νὰ τὴν ἐξουδετερώσῃ, ἔπεισε τὸν Κάρολο νὰ καλέσῃ στὴν Ἀγγλία τὴν Ὀρτένσια Μαντσίνι, τὴν ὡραιοτάτη ἀνεψιὰ τοῦ καρδιναλίου Μαζαρίνου. Ἡ ἔξυπνη καὶ μορφωμένη αὐτὴ γυναῖκα ξεχώρισε ἀμέσως ἀπ' ὅλες τὶς προηγούμενες φιλενάδες τοῦ βασιλέως, ποὺ ἦσαν μάλλον ἀγράμματες — ἐκτὸς τῆς Λουΐζας. Γιὰ χατῆρι της, ὁ Κάρολος διέλυσε τὸ «χαρέμι» του. Ἡ μόνη ποὺ διατήρησε καὶ πάλι τὴ θέσι της, ἦταν ἡ Νὲλ Γκουΐν, ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγάπησε τὸν Κάρολο μὲ εἰλικρίνεια κι' ἀφιλοκέρδεια καὶ ποὺ ἔμεινε συνδεδεμένη μαζί του ὡς τὸ τέλος, παρ' ὅλες τὶς περιπέτειές του μὲ τόσες ἄλλες.

Φ. ΜΑΤΑΝΙΑ

Παλιὲς ἐκλογές

ΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ καὶ στὸ σημερινὸ τεῦχος τὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τὶς βουλευτικὲς ἐκλογὲς τοῦ 1899, ποὺ ἔδωσαν μιὰ ἀκόμα λυσσαλέα μάχη ἡ «Ἑλπὶς» καὶ τὸ «Κορδόνι».

Ὁ Δεληγιάννης ὅταν μιλοῦσε ἀπ' τὸ μπαλκόνι του στὸ λαὸ συνήθιζε ν' ἁπλώνῃ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ χέρια του καὶ νὰ τὰ κουνάη σὰν φτεροῦγες

Μιὰ μέρα ποὺ ἀγόρευε, χωρὶς νὰ χειρονομῇ ἕνας τετραπέρατος γαβριὰς τοῦ φώναξε ἀπὸ κάτω:

— Κάνε τὴν πάπια, παπποῦ!...

Ὁ Δεληγιάννης κατάλαβε τὶ τοῦ ζητοῦσε καὶ γέλασε.

Ἀπὸ τότε τοῦ φώναζαν τακτικὰ τὴ φράσι αὐτὴ ὅταν μιλοῦσε.

★

Μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων ἦταν καὶ ὁ ἐθνικὸς εὐεργέτης Ἀνδρέας Συγγρός.

Ὁ Συγγρὸς εἶχε πολλὲς συμπάθειες καὶ ψηφίσθηκε «μονοκοῦκι» ἀπὸ τοὺς νοικοκυραίους τῆς Ἀθήνας.

Δώδεκα μάλιστα ἔμποροι τῆς πρωτευούσης ἔρριξαν στὴν κάλπη του σφαιρίδια χρυσά!

★

Ὁ ὑποψήφιος βουλευτὴς Μεγάρων Πατάλος ἐπρόκειτο νὰ στεφανώσῃ τὴν παραμονὴ τῶν ἐκλογῶν ἕνα «εὐάρμοστον ζεῦγος» ἀπὸ τὴν Μάντρα τῆς Ἐλευσῖνος.

Στὶς 8 ἡ ὥρα τὸ βράδυ ὅλα ἦσαν ἕτοιμα καὶ περίμεναν τὸν κουμπάρο. Ἕτοιμοι ἡ νύφη κι' ὁ γαμπρός, ἐπὶ τόπου ὁ παπᾶς οἱ καλεσμένοι...

Ὁ Πατάλος ὅμως δὲν φαινόταν πουθενά. Τὸν εἶχε παρασύρει ὁ ἐκλογικὸς σάλος, κάπου κερνοῦσε τοὺς ψηφοφόρους του. Κι' ἀναγκάστηκαν νὰ κάνουν τὸ γάμο μ' ἕναν κουμπάρο... ἐκ τοῦ προχείρου!

Ὅταν, τέλος, κατὰ τὶς 10 ἔφτασε ὁ Πατάλος γαμπρός, νύφη, πεθερικά, τοῦ ρίχτηκαν καὶ τόν... μαύρισαν στὸ ξύλο!

— Κι' αὔριο, στὴν ἐκλογὴ θὰ σέ... ξαναμαυρίσουμε, κουμπάρε!... τοῦ φώναξαν.

★

Μεταξὺ τῶν ἀνεξαρτήτων ὑποψηφίων ἦταν κι' ὁ Μήλας. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ παράξενους καὶ τοὺς πιὸ ἀπολαυστικοὺς τύπους τῆς παλιᾶς Ἀθήνας, ξυλουργὸς τὸ ἐπάγγελμα, καλὸς ξυλουργὸς μάλιστα, ἀλλὰ καὶ σφόδρα... ἀεροβλάσοφος!

Ὁ Μήλας εἶχε ἱδρύσει τὸ Κόμμα τῶν... Ἐθνομαρτύρων.

Καὶ φυσικὰ μαυρίστηκε ἀγρίως, ἀφοῦ ἐπὶ ἡμέρες γλέντησαν οἱ Ἀθηναῖοι μὲ τοὺς ἐξωφρενικοὺς λόγους του καὶ τὶς ὑποσχέσεις του ὅτι θά... «ἐπισκευάσῃ» τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ τὴν καταστήσῃ... Ὑπερπαράδεισο!...

★

Σὲ μερικὲς ἐπαρχίες καὶ σ' ὡρισμένα νησιὰ ὁ προεκλογικὸς ἀγὼν ἦταν ἄγριος.

Στὰ χωριὰ τῆς Κερκύρας οἱ πιστοὶ τῶν δύο ἀντιπάλων πολιτικῶν παρατάξεων προκάλεσαν αἱματηρὲς συγκρούσεις.

Ἡ Ἀνδραβίδα ἦταν ἀνάστατη.

Στὶς 28 Ἰανουαρίου «ἀγνωστοι πολιτικοὶ ἀντίπαλοι» σκότωσαν μέσα σ' ἕνα καφενεῖο τὸν Ι. Παύλου, τραυμάτισαν θανάσιμα τὸν Ἀνδρ. Παύλου καὶ ἐλαφρὰ τὴν Ἑλένη Χαρ. Λαχανοπόδη.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀνδραβίδας χωρίστηκαν ἀμέσως σὲ δυὸ στρατόπεδα, ἕτοιμα ν' ἀλληλοσπαραχθοῦν.

Τὰ τηλεγραφήματα ποὺ ἔφταναν στὴν Ἀθήνα ἦσαν ἀνησυχαστικά:

«Ἡ Ἀνδραβίδα εὑρίσκεται εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν»! »Πᾶσαι αἱ οἰκίαι ἔχουν καταληφθῆ ὑπὸ τῶν ἐνόπλων πολιτῶν, ἑτοίμων νὰ δώσουν μάχην»!

★

Τὸ αἱματοκύλισμα τῆς Ἀνδραβίδας τὸ προκάλεσε μιὰ λέξις: Ἡ προεκλογικὴ λαϊκὴ ἐπιφώνησις:

—Ἴκινι!... Ἴκινι!...

Ποῦ ἐσήμαινε:

«Ὅσοι δὲν εἶνε μὲ τὸ κόμμα μας νὰ πάρουν πόδι!...»

Τὴ λέξι αὐτή, ὅπως ἐξακριβώθηκε, φώναξαν οἱ μὲν στοὺς δὲ κι' ἅναψε τὸ τουφεκίδι καὶ χύθηκε ποτάμι τὸ αἷμα.

«Κάνε τὴν πάπια!...». Ἡ ὑποψηφιότης τοῦ Ἀνδρέα Συγγροῦ. Τὸ πάθημα τοῦ Πατάλου. Τὸ αἱματοκύλισμα τῆς Ἀνδραβίδας.

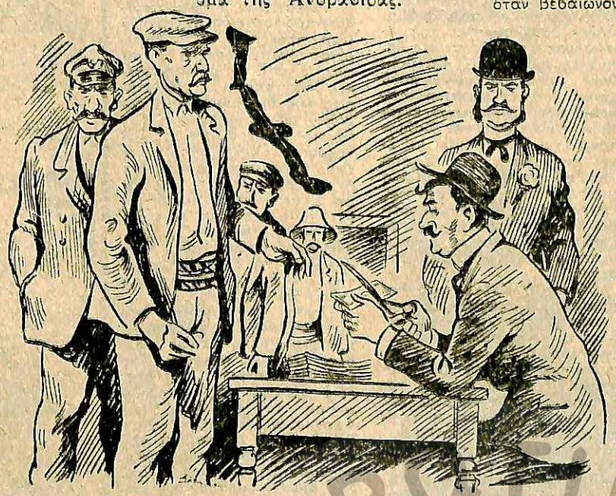

Ἔκοβαν στὴ μέση τὸ εἰκοσιπεντάρικο κι' ἔδιναν τὸ μισὸ στὸν ψηφοφόρο πρὸ τῆς ἐκλογῆς καὶ τὸ ἄλλο μισὸ κατόπιν.

Στὴν Πάτρα ἡ προεκλογικὴ κατακραυγὴ ἐναντίον τοῦ στρατηγοῦ Κ. Σμολένσκη, τοῦ ἥρωος τοῦ πολέμου τοῦ 97, εἶχε φτάσει σ' ἀφάνταστο σημεῖο.

Ἡ πολιτικὴ ἄρχισε νὰ φθείρῃ — ὅπως πάντα συμβαίνει — τὸν πολεμιστὴ ποὺ ὁ λαὸς εἶχε θεοποιήσει πρὸ δύο μόλις χρόνων γιατὶ ἀντὶ νὰ φύγῃ, ὅπως ἄλλοι, κράτησε τοὺς Τούρκους στὸ Βελεστίνο.

Στὴν Πάτρα λοιπὸν κατέβασαν τὶς εἰκόνες του, ποὺ στόλιζαν ὅλα τὰ καταστήματα καὶ τὶς ἔσχισαν!...

Ὁ ἥρωας τοῦ Βελεστίνου ἄρχισε νὰ χάνη τὴν ἐπική του αἴγλη.

★

Στὴ Σύρο ἡ ψῆφος ἀγοραζόταν ἀντὶ 25 δραχμῶν.

—Ἐν τῇ παλάμῃ καὶ οὕτω ψηφίσωμεν! ἔλεγαν οἱ ψηφοφόροι.

Οἱ ὑποψήφιοι ὅμως καὶ οἱ ἄνθρωποί τους δὲν τοὺς ἔδιναν ἀμέσως ὁλόκληρο τὸ εἰκοσιπεντάρικο.

Τὸ ἔκοβαν στὴ μέση. Τοὺς ἔδιναν τὸ μισὸ — ποὺ ὡς μισὸ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀξία — καὶ τὸ ἄλλο μισὸ τοὺς τὸ ἔδιναν ὅταν βεβαιώνονταν ὅτι ψήφισαν σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τους.

★

Ὁ προεκλογικὸς φανατισμὸς εἶχε παρασύρει καὶ τὸ ὡραῖο φύλο.

Στὴν Πάτρα οἱ γυναῖκες μερικῶν ὑποψηφίων εἶχαν βγῆ στὰ γύρω χωριὰ καὶ ψηφοθηροῦσαν ὑπὲρ τῶν συζύγων των.

Στὴν Ἀθήνα, στὴν ὁδὸ Πινακωτῶν — τὴ σημερινὴ ὁδὸν Χ. Τρικούπη—δυὸ δεσποινίδες, ἡ Ἄννα καὶ Ἑλένη Ἀρσένη, ἐχαστούκισαν ἕναν ἄγνωστό τους νέο, γιατὶ τὸν ἄκουσαν νὰ καταφέρεται ἐναντίον τοῦ Δεληγιάννη!..

★

Στὶς ἐκλογὲς αὐτὲς τὸ «Κορδόνι» καταψηφίστηκε. Κι' ἐπακολούθησε ἀγρία πρόγκα εἰς βάρος τῶν ἀποτυχόντων ὑποψηφίων.

«Οἱ τενεκέδες ἔγιναν **ἀνάρπαστοι στὴν ἀγορά!**» γράφουν οἱ ἐφημερίδες.

Τοὺς ἀγόρασαν οἱ ἐπιτυχόντες καὶ τοὺς κρέμασαν στὶς πόρτες τῶν μαυρισθέντων.

Κι' ἀντηχοῦσε ἡ πρωτεύουσα ἀπὸ τὴν τρομερὴ τενεκεδοκρουσία τὴν ἑπομένη τῆς ἐκλογῆς.

★

Ὁ νεώτερος τῶν ἀποτυχόντων ὑποψηφίων τῶν ἐκλογῶν τοῦ 1899 ἦταν ὁ λογιατὴς τοῦ Β. Ναυτικοῦ Θαλῆς Κουτσόπης, ὁ κατόπιν γνωστὸς πολιτευτὴς δηλαδὴ κι' ἐκδότης καὶ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος «Νέα Ἑλλάς».

Ὁ Θαλῆς Κουτσόπης μαυρίστηκε ἀγρίως.

Ὁ νεώτερος τῶν ἐπιτυχόντων ὑποψηφίων ἦταν ὁ Ν. Γουναράκης καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου.

Καὶ ὁ γεροντότερος ὁ Τσαρλαμπὰς τῆς Λευκάδος.

★

Μετὰ τὴν ἀποτυχία του ὁ «δαφνοστεφὴς» στρατηγὸς τοῦ 97 Κ. Σμολένσκης ἐδήλωσε:

«— Παρακαλῶ τὸν τύπον καὶ ὅλον τὸν κόσμον νὰ μὲ ἀφήσουν ἥσυχον. Οὔτε ἐπαίνους, οὔτε τιμὰς θέλω. Εἶμαι καὶ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ὑποστράτηγος ἐν διαθεσιμότητι. Νὰ μὲ ἀφήσουν λοιπὸν ἥσυχον στὸ σπίτι μου διὰ νὰ φροντίσω διὰ τὰ παιδιά μου...».

★

Ἡ σωνία θλιβερὴ ἱστορία δηλαδή: Ἡ πολιτικὴ φθείρει τοὺς ἥρωας, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ χθὲς δημοφιλεῖς ἄνδρες χάνουν τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ καὶ ζητοῦν τὴ γαλήνη στὴ μοναξιά.

Εἶνε ὅμως σκληρὴ ἡ μοῖρα τῶν ἀνθρώπων

Πέντε ἡμέρες μετὰ τὴν ἐκλογὴ κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἀθηναϊκὸς λαὸς ἐξεδήλωσε τὴν ἐκτίμησί του στὸν Ἐθνικὸ Εὐεργέτη Ἀνδρέα Συγγρό, στὶς 13 δηλαδὴ τοῦ Φλεβάρη, μιὰ θλιβερὴ εἴδησι κυκλοφόρησε στὴν πρωτεύουσα:

Ὁ Ἀνδρέας Συγγρὸς ἀπέθανε!...

Ὁ Ἐθνικὸς Εὐεργέτης εἶχε πεθάνει, μετὰ ὀλιγοήμερη ἀσθένεια, τὴ νύχτα τῆς 12ης πρὸς τὴν 13ην Φεβρουαρίου. Ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης!...

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Η ώραία έξοδος ΤΟΥ ΦΡΑΝΚΟ

Τέσσερες φορὲς στὴ φυλακὴ

Ἡ ὡραιότερη ἐξόδα τοῦ Φράνκο ἀποφυλακίσθηκε γιὰ τετάρτη φορὰ καὶ ξαναγύρισε στὰ ἀπέραντα κτήματά της. Πρόκειται γιὰ τὴ δόνα Λουΐζα Μαρία Ναρβαὲζ ὺ Ματσίας Περὲζ ντὲ Γκυζμὰν ἐλ Μπουένο ὺ Ραμιρὲζ ντὲ Ἀρελλάνο, δούκισσα τῆς Βαλέντσια, ὑποκόμησσα τοῦ Ἀλιατάρ, μαρκησία τοῦ Καρτάγκο καὶ κόμησσα τοῦ Κανάντα Ἄλτα.

Τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1948, εἶχε συλληφθῆ κατὰ διαταγὴν τοῦ Φράνκο. Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, δικάσθηκε ἀπ' τὸ στρατοδικεῖο τῆς Μαδρίτης καὶ καταδικάσθηκε σ' ἕνὸς ἔτους φυλάκισι, γιὰ «ἀνταρσία καὶ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα». Ἦταν ἡ τρίτη φορὰ ποὺ πήγαινε φυλακή. Ἀφοῦ ἔμεινε λίγο καιρὸ φυλακισμένη, ἀρρώστησε βαρειά. Τῆς ἔδωσαν τότε ἀναστολὴ γιὰ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ποινῆς της. Αὐτὴ ὅμως, ἀδιόρθωτη κι' ἀμετανόητη, ἐξεφώνησε ἀμέσως ἕνα πύρινο λόγο κατὰ τοῦ Φράνκο, κι' ἔτσι ξαναγύρισε στὴ φυλακή, ὅπου ἔμεινε ὡς τώρα.

Οἱ φίλοι της τὴ συμβούλεψαν νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπ' τὸ Φράνκο. Αὐτὴ ὅμως δὲν ἐννοεῖ οὔτε νὰ τ' ἀκούσῃ. Δὲν καταδέχεται κἂν νὰ παρακαλέσῃ νὰ τῆς δώσουν διαβατήριο γιὰ τὸ Ἐστορὶλ τῆς Πορτογαλίας, μολονότι ἐπιθυμεῖ πολὺ αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, ἀφ' ἑνὸς γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπ' τὶς ταλαιπωρίες τῆς φυλακῆς κι' ἀφ' ἑτέρου γιὰ νὰ συνεννοηθῆ μὲ τὸν Δὸν Χουάν, τὸν ἐπίδοξο βασιλέα τῆς Ἱσπανίας.

Γιατί, ἂν καὶ τὴν ἔχουν ἐπονομάσει «Κόκκινη Δούκισσα», ἡ δόνα Λουΐζα δὲν εἶνε καθόλου «κόκκινη», ἀλλὰ ἀπεναντίας φανατικὴ βασιλόφρων! Ὀνειροπολεῖ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Δὸν Χουὰν θ' ἀνεβῇ στὸ θρόνο καὶ θὰ ἐγκατασταθῆ στὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα τῆς Μαδρίτης, ὅπου ζῆ τώρα ὁ Φράνκο, σὰν ἀνώτατος ἄρχων τῆς Ἱσπανίας.

Ἡ ἐκκεντρικὴ αὐτὴ δούκισσα ἀπασχόλησε ἐπανειλημμένως τὴν ἱσπανικὴ κοινὴ γνώμη. Πρὶν ἀπὸ 13 χρόνια, σὲ ἡλικία 20 ἐτῶν, εἶχε παντρευτῆ μ' ἕνα βαρῶνο, ἀλλὰ τὸν ἐγκατέλειψε γιατὶ δὲν ἐζοῦσε εὐτυχισμένη κοντά του.

Ἔπειτα ἄρχισε τὸν ἀγῶνα της ὑπὲρ τῆς μοναρχίας. Ἐνῶ ὅμως οἱ πολυάριθμοι ἄλλοι βασιλόφρονες τῆς Ἱσπανίας ἀποφεύγουν τὶς δημόσιες ἐκδηλώσεις καὶ βοηθοῦν μόνο τὸ πολὺ-πολὺ χρηματικὰ τὴ μυστικὴ διανομὴ ἀντι-φρανκικῶν ἐντύπων, ἡ δούκισσα τῆς Βαλέντσια ἔχει ξεσπαθώσει κι' ἔχει μεταβάλει τὸ μέγαρό της σὲ γενικὸ στρατηγεῖο μιᾶς μυστικῆς μοναρχικῆς ὀργανώσεως. Ἔχει πληρώσει δὲ σὲ πρόστιμα μιὰ ὁλόκληρη περιουσία: περισσότερα ἀπὸ 1.000.000 πεσέτες.

Ὅταν ἡ Κυβέρνησις δημοσίευσε μιὰ ἐμπορικὴ συμφωνία μὲ τὴν Ἀργεντινὴ κι' ὅλες οἱ ἐφημερίδες τὴν ἐξυμνοῦσαν, ἡ δούκισσα κι' οἱ φίλοι της ἄρχισαν μιὰ προπαγάνδα ἐναντίον της, τονίζοντας πόσο ἀκριβὰ κοστίζουν στὴ χώρα ἡ γραφειοκρατία τοῦ Φράνκο κι' οἱ ὑπέρογκες στρατιωτικὲς δαπάνες. Τὰ σχόλια αὐτὰ δημοσιεύθηκαν σὲ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες. Ὁ Φράνκο ἔμαθε τὴν προέλευσί τους, ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ διέταξε τὴ σύλληψι τῶν ὑπαιτίων.

Ἔξη ἀστυνομικοὶ πῆγαν τότε νὰ συλλάβουν τὴ δούκισσα. Τὴ βρῆκαν στὸ κρεββάτι. Κι' ἐπειδὴ ἀρνήθηκε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, ἀποφάσισαν νὰ μείνουν δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ὅλη τὴ νύχτα μέσα στὴν κρεββατοκάμαρά της, ὡς ὅτου εὐδοκήσῃ ἐπιτέλους νὰ ἑτοιμασθῆ... Σίγουρα, ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ τελευταία φορὰ ποὺ περνοῦσαν τὴ νύχτα τους δίπλα στὸ κρεββάτι μιᾶς δούκισσας!

Οἱ τέσσερις συνάδελφοί τους εἶχαν ἐγκατασταθῆ σὲ ... στρατηγικὲς θέσεις τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ τὸ πρωῒ πῆραν μαζί τους τὴ δόνα Λουΐζα.

Στὴ φυλακή, τὴν ἀπομόνωσαν τελείως ἐπὶ 4 ἡμέρες. Δὲν ἔβλεπε κανένα, δὲν ἔπαιρνε γράμματα ἀπ' ἔξω, δὲν εἰσχωροῦσε κὰν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας στὸ κελλί της. Κοιμόταν κατάχαμα, πάνω σὲ λίγο ἄχυρο.

Οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι—κλέφτες, ἀπατεῶνες, κακοποιοί — τὴν κύτταζαν στὴν ἀρχὴ μὲ δυσπιστία. Ἔπειτα ὅμως κέρδισε τόσο τὶς συμπάθειές τους, ὥστε ὅταν ἀποφυλακίσθηκε οἱ ζητωκραυγές τους ἀντηχοῦσαν ὡς τὴν ἐξωτερικὴ πύλη τῆς φυλακῆς.

Τελευταίως, ἡ δόνα Λουΐζα ἀποφάσισε νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ πρόεδρος τῆς «Ἑταιρείας Βασιλοφρόνων Κυριῶν». Γιατὶ οἱ ριζοσπαστικὲς ἰδέες της κι' ὁ χαρακτήρας της δὲν συμφωνοῦν καθόλου μὲ τὴ νοοτροπία τῶν ἄλλων μελῶν αὐτῆς τῆς Ἑταιρείας. Στὶς ἀγορεύσεις της, ὑποστήριζε πάντα ὅτι ἡ μοναρχία πρέπει νὰ πάρῃ σοσιαλιστικὴ μορφὴ κι' ὅτι, ἂν ὁ νέος βασιλεὺς δὲν κυβερνήσῃ τὴ χώρα μὲ προοδευτικὸ πνεῦμα, αὐτὴ ἡ ἴδια θὰ γίνῃ ἀσπονδη ἐχθρὰ του — ὅπως εἶνε σήμερα ἐχθρὰ τοῦ Φράνκο.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι οἱ Ἱσπανοὶ βασιλόφρονες εἶνε χωρισμένοι σὲ δυὸ μερίδες. Οἱ μὲν φρονοῦν ὅτι, ὑπὸ τὶς σημερινὲς συνθήκες, εἶνε φρόνιμο νὰ διατηρηθῆ ἀκόμη τὸ καθεστὼς τοῦ Φράνκο, κι' ὅτι μόνον ὅταν διορθωθῆ ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις πρέπει νὰ παλινορθωθῆ ἡ μοναρχία. Οἱ ἄλλοι ὅμως ὑποστηρίζουν ὅτι εἶνε πιὰ καιρὸς ν' ἀνεβῆ στὸ θρόνο ὁ Δὸν Χουάν, γιὰ νὰ καλλιτερέψῃ μὲ τὸ κῦρος του τὶς διεθνεῖς σχέσεις τῆς Ἱσπανίας καὶ νὰ ἐπιτύχῃ σημαντικὴ χρηματικὴ ἐνίσχυσι ἀπ' τὴν Ἀμερική. Ἡ δόνα Λουΐζα ἀνήκει στὴ δεύτερη παράταξι.

Στὴ τελευταία δίκη της, δήλωσε μὲ ἠρεμία καὶ ἀξιοπρέπεια:

— Ναί, εἶμαι μοναρχική. Ἐργάζομαι κατὰ τοῦ Φράνκο, καὶ θὰ συνεχίσω καὶ μετὰ τὴν ἀποφυλάκισί μου.

Τὸ ἱσπανικὸ κοινὸν δὲν ἔμαθε πολλὰ πράγματα γι' αὐτὴ τὴ δίκη, γιατὶ οἱ ἐφημερίδες εἶχαν διαταχθῆ νὰ μὴν ἀναφέρουν τίποτε. Οἱ φοιτηταὶ ὅμως τῆς Μαδρίτης ἐξεδήλωσαν φανερὰ τὸν ἐνθουσιασμό τους γιὰ τὴν «ἡρωϊκὴ δούκισσα».

Δύσκολα ὁ Φράνκο μπορεῖ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μ' ἕνα τέτοιο ἐχθρό, γιατὶ πρόκειται γιὰ γυναῖκα, καὶ μάλιστα γοητευτική, μὲ μεγάλο ὄνομα καὶ μὲ φανατισμό.

Πρέπει ν' ἀναφέρουμε ἀκόμη, γιὰ τὸ περίεργο τοῦ πράγματος, ὅτι ὁ παπποὺς τῆς δόνα Λουΐζας, ὁ στρατηγὸς Ναρβαέζ, ὑπῆρξε... ὁ πρῶτος στρατιωτικὸς διώκτωρ τῆς Ἱσπανίας!

Μόλις νοιώσετε τὰ πρῶτα δυσπιστήματα τοῦ κρυολογήματος...

ΚΑΛΜΟΛ

Προϊὸν της

PARKE, ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ Α.Ε.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνες

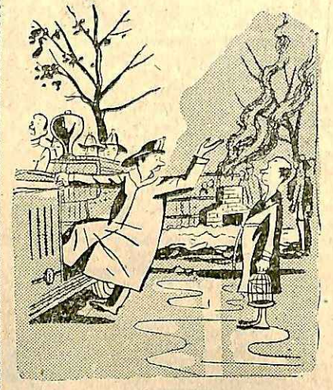

Ὁ ἀρχιπυροσβέστης: Γειὰ χαρά!... Ἂν μᾶς ξαναχρειαστῆτε, πάρτε μας στὸ τηλέφωνο!...

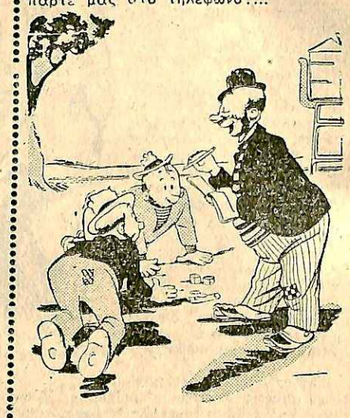

«ΜΠΑΡΜΠΟΥΤΙ»

— Καλὰ ντέ, μάγκες... Μὴ κάνετε ἔτσι... Θὰ σᾶς ξοφλήσω μ' ἕνα τσεκάκι!...

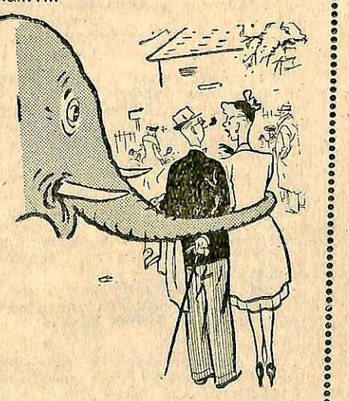

— Δὲν νομίζεις πὼς παράγινες τολμηρός, Ἀντρέα;...

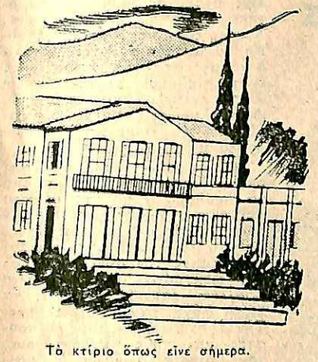

Τὸ κτίριο ὅπως εἶνε σήμερα.

Γιὰ νὰ γνωρίσωμε ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Τὸ Ἄσυλο Ἀνιάτων

Τὸ πρῶτο ὡραῖο σπίτι ποὺ χτίστηκε στὴν ἐλεύθερη Ἀθήνα, τὸ 1831, ἦταν στὰ Πατήσια τοῦ Ἄγγλου ναυάρχου Μάλκωμ. Τὸ σπίτι αὐτὸ παραμορφωμένο ἀπὸ τὶς μετατροπὲς καὶ τὸ χρόνο στεγάζει σήμερα τὸ «Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων».

Ὁ φιλελληνικώτατος Ἄγγλος ναύαρχος ποὺ τὸ ἔχτισε — ἀρχηγὸς τοῦ Βρετανικοῦ στόλου τῆς Μεσογείου — εἶχε διαλέξει τὴ θέσι ἐκείνη, ὅπου εἶχε στήσει τὴ σκηνή του ὁ Κιουταχῆς ὅταν πολιορκοῦσε τὴν Ἀκρόπολι στὴν Ἐπανάστασι. Ἤθελε μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ δείξῃ τὴν πεποίθησί του γιὰ τὴν ὁριστικὴ πλέον ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ παρακινήσῃ καὶ ἄλλους νὰ χτίσουν σπίτια στὴν ἐρειπωμένη τότε Ἀθήνα.

Δυὸ θαυμάσιοι ἀρχιτέκτονες — στοὺς ὁποίους ὀφείλεται καὶ τὸ πρῶτο σχέδιο τῆς πρωτεύουσας — ὁ Ἕλλην Κλεάνθης καὶ ὁ Γερμανὸς Σάουμπερτ ἐπίβλεψαν στὴν κατασκευὴ τῆς οἰκοδομῆς ποὺ κόστισε συνολικὰ τρεῖς χιλιάδες λίρες χρυσές.

Γιὰ νὰ κουβαλοῦν τὰ ὑλικὰ τῆς οἰκοδομῆς, εἶχε φέρει ἀπὸ τὴ Μάλτα ὁ Μάλκωμ δυὸ κάρρα, ποὺ ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωσι στοὺς Ἀθηναίους, οἱ ὁποῖοι φαίνεται πὼς γιὰ πρώτη φορὰ βλέπαν τροχὸ στὴν πόλι τους. «Κι' οἱ μὲν πρεσβύτεροι, γράφει ὁ ἀρχαιολόγος Ρὼς στὶς ἀναμνήσεις του, εἶχαν τὸ εὐτύχημα νὰ ἴδουν ἓν εἶδος φορτηγοῦ ἁμαξίου κατὰ τὸν πόλεμον· οἱ περισσότεροι ὅμως τῶν κατοίκων ἔτρεξαν μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς διὰ νὰ παρατηρήσουν τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς φραγκικῆς μηχανῆς».

Ἀκόμα ὅμως μεγαλύτερη ἔκπληξι αἰσθάνθηκαν οἱ λίγοι κάτοικοι τῆς Ἀθήνας τὴν ἴδια ἐποχὴ ὅταν ὁ Γερμανὸς ἀρχαιολόγος Λύντερς ἐγκατέστησε, σ' ἕνα σπίτι ποὺ εἶχε πιάσει κάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι, μιὰ συνηθισμένη σιδερένια σόμπα. Ὅλοι οἱ κάτοικοι Ἕλληνες καὶ Τοῦρκοι, μαζεύτηκαν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Κατῆ γιὰ νὰ θαυμάσουν τὴ διαβολικὴ αὐτὴ ἐφεύρεσι. Ἡ σόμπα τραβοῦσε καλὰ καὶ ὁ Κατῆς γοητευμένος καὶ ἀπὸ τὴ θαλπωρὴ ποὺ ἄφινε, ἔκανε στὸ τέλος καὶ τὴν κριτική του: Μεγάλος, εἶπε, εἶναι ὁ Ἀλλάχ, ἀλλὰ μεγάλη καὶ ἡ σοφία τῶν Φράγκων!

★

Σὲ τέτοια κατάστασι ἐρημώσεως καὶ καταστροφῆς, ποὺ παρουσίαζε ἡ Ἀθήνα μετὰ τὴν Ἐπανάστασι, ἦταν φυσικὸ τὸ σπίτι τοῦ Μάλκωμ νὰ θεωρηθῆ θαῦμα ἀρχιτεκτονικῆς καὶ πολλοὶ Ἀθηναῖοι μαζεύονταν γύρω ἀπ' αὐτό, ὅταν τέλειωσε, γιὰ νὰ τὸ θαυμάσουν. Καὶ γιὰ χρόνια κατόπιν ἡ ἐπαυλὶς τοῦ Ἄγγλου ναυάρχου ἐθεωρεῖτο ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα κτίρια τῆς πρωτεύουσας. Σ' αὐτὸ συντελοῦσε τὸ μεγάλο, πάρκο ποὺ περιτριγύριζε τὸ οἰκοδόμημα — ἐπάνω ἀπὸ τριάντα στρέμματα—καὶ ἡ γύρω κατάφυτη περιοχὴ τῶν Πατησίων.

Ἕνα σκίτσο τοῦ 1845, φτιαγμένο ἀπὸ τὴ γυναῖκα τοῦ Γάλλου πρεσβευτῆ Πισκατόρυ, μᾶς δείχνει ὅλη τὴν ἀρχιτεκτονικὴ ὁμορφιὰ τοῦ κτιρίου μέσα στὸ πράσινο ποὺ τὸ περιβάλλει.

Ἀπὸ τὸ Μάλκωμ, στὰ 1838, ἡ ἐπαυλὶς καὶ ἡ περιοχὴ της ἀγοράστηκε ἀπὸ τὸ Σπυρίδωνα Τρικούπη, πρωθυπουργὸ καὶ πρέσβυ κατόπιν στὸ Λονδῖνο, ὁ ὁποῖος καὶ τὴ νοίκιασε ἀργότερα γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς γαλλικὴ πρεσβεία.

Στὰ 1863 τὸ κτῆμα περιῆλθε στὸ Μ. Ε. Ροδοκανάκη καὶ ἀπὸ τοὺς κληρονόμους του πουλήθηκε τὸ 1906 στὸ «Ἄσυλο τῶν Ἀνιάτων».

Τὸ ἀρχικὸ σπίτι τοῦ Μάλκωμ ὑπέστη στὸ διάβα τοῦ χρόνου ἀρκετὲς μεταρρυθμίσεις ποὺ ἄλλαξαν τὴν ἀρχική του ὄψι. Κοντὰ σ' αὐτὸ προστέθηκαν ἄλλα κτίρια καὶ τὸ μεγάλο πάρκο του παραχώρησε τὴ θέσι του στὶς νέες πολεοδομικὲς ἀνάγκες τῆς πρωτεύουσας. Ἀγνώριστο ἐντελῶς σήμερα, ἀπὸ ὅ,τι παρουσιαζόταν πρὶν ἀπὸ ἕναν αἰῶνα, ὅταν ἦταν στὶς δόξες του μὲ τὴν ἐγκατεστημένη σ' αὐτὸ γαλλικὴ πρεσβεία, ἐξακολουθεῖ ὡστόσο νὰ χρησιμοποιῆται ἐκπληρώνοντας ἕνα μεγάλο φιλανθρωπικὸ σκοπό, ὡς «Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων».

★

Ἀπὸ ἕνα δωμάτιο, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὶς στῆλες τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ξεκίνησε τὸ «Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων» στὰ 1892. Δυὸ Ἀμερικανίδες κυρίες, οἱ Μάσσων, καὶ μιὰ Ἑλληνίδα ἡ Ναταλία Σούτσου, πῆραν ἀπὸ τὸ Ἀμαλίειον Ὀρφανοτροφεῖο δυὸ φτωχὰ χωλὰ κορίτσια, τὴν Ἀρετὴ καὶ τὴ Μόσχα, καὶ τὶς ἐγκατέστησαν στὸ δωμάτιο ποὺ ἀναφέραμε. Τὰ κορίτσια διατρέφονταν ἀπὸ τοὺς ἰδιωτικοὺς ἐράνους καὶ τὶς φιλανθρωπικὲς γιορτὲς ποὺ δίδονταν γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό. Οἱ εἰσφορὲς παρουσίασαν γρήγορα ἀρκετὴ αὔξησι καὶ ἀντὶ τοῦ δωματίου νοικιάστηκε ἕνα σπίτι στὴ Γαργαρέττα. Τότε δόθηκε καὶ τὸ ὄνομα «Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων».

Σημαντικώτερη ὅμως πρόοδο σημείωσε τὸ Ἄσυλο ὅταν, μὲ τὶς ἐνέργειες τῆς Μάσσων, συμπεριελήφθηκε σ' ἕνα μεγάλο ἀμερικανικὸ φιλανθρωπικὸ σωματεῖο «τῶν θυγατέρων τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως», μὲ τὸ ὁποῖον ἐξασφάλισε μεγαλύτερους πόρους, ποὺ τοῦ ἐπέτρεψαν ἀργότερα (1906) νὰ ἀγοράσῃ τὸ κτῆμα τῶν Πατησίων.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ «Ἄσυλο τῶν Ἀνιάτων» μπόρεσε ν' ἀνταποκριθῆ σὲ εὐρύτερους σκοποὺς καὶ στὴν περίθαλψι μεγάλου ἀριθμοῦ φτωχῶν ποὺ πάσχουν ἀπὸ ἀνίατα νοσήματα. Καὶ μολονότι οἱ δεσμοί του μὲ τὸ σωματεῖο «τῶν θυγατέρων τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως» ἔπαυσαν νὰ ὑπάρχουν ἀπὸ τριακονταετίας καὶ πλέον, ὡστόσο ἐξακολούθησε, μὲ καθαρὰ ἑλληνικοὺς πόρους, τὸ δρόμο του.

Σήμερα τὸ «Ἄσυλο τῶν Ἀνιάτων», ἂν καὶ ἔχη ἀποχτήσει νέα κτίρια, δὲν ἔχει δυστυχῶς τοὺς πόρους ποὺ εἶχε ἄλλοτε. Πρὸ τοῦ πολέμου πολλοὶ φιλάνθρωποι Ἀθηναῖοι δὲν λησμονοῦσαν τὸ «Ἄσυλο» στὶς διαθῆκες τους. Ἀλλὰ καὶ οἱ συγγενεῖς τῶν πολλῶν ποὺ πεθαίνουν ἀντὶ στεφάνων, διέθεταν διάφορα χρηματικὰ ποσὰ ὑπὲρ τοῦ ἱδρύματος. Σήμερα δὲν γίνεται πλέον τὸ ἴδιο καὶ τὸ «Ἄσυλο τῶν Ἀνιάτων» περνάει δύσκολες μέρες. Ἂς τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψι τους οἱ φιλάνθρωποι.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΝΕΟ ΦΙΛΜ ΤΗΣ ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ

Στὴν Ἀμερική, παρ' ὅλες τὶς διαδόσεις ὅτι πρόκειται νὰ μποϋκοτάρουν τὰ ἔργα τῆς Μπέργκμαν, τὸ πρῶτο ἰταλικὸ φίλμ «Στρόμπολι» σημειώνει καταπληκτικὴ ἐπιτυχία. Παίζεται συγχρόνως σὲ 320 σινεμὰ ποὺ κατέρριψαν σὲ εἰσπράξεις κάθε προηγούμενο ρεκόρ. Στὴ φωτογραφία μας οἱ δυὸ πρωταγωνισταὶ τοῦ φίλμ Ἰνγκριντ Μπέργκμαν καὶ Μάριο Βιτάλε.

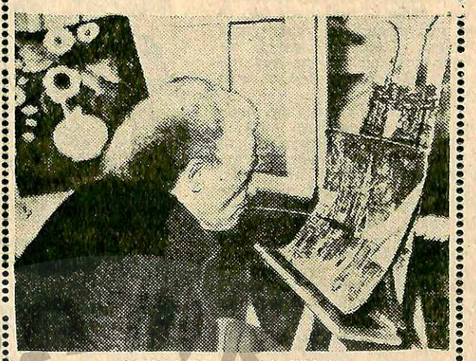

ΖΩΓΡΑΦΙΖΕΙ ΜΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ

Ἡ Βικτωρὶν Ντυφὼ ἀπὸ τὸ Περπινιάν, ποὺ εἶνε σήμερα 53 χρονῶν, ἔχασε σὲ ἡλικία 19 χρονῶν τὰ δυό της χέρια καὶ τὸ δεξί της πόδι ὡ' ἕνα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα. Ἡ νέα αὐτὴ ἔβειξε ἔκτοτε ἕνα πρωτοφανὲς θάρρος καὶ μιὰ ἀπίστευτη αἰσιοδοξία. Κατώρθωσε νὰ γράφῃ μὲ τὸ στόμα καὶ ἀργότερα ἔμαθε νὰ σχεδιάζῃ καὶ νὰ ζωγραφίζῃ. Στὴ φωτογραφία μας ἡ Ντυφὼ μπροστὰ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταία ἔργα της.

(Φωτογραφίες Keystone)

ΕΥΚΟΛΙΕΣ

Μία ἀμερικανικὴ ἑταιρία παραγωγῆς μπύρας χρησιμοποιεῖ γιὰ τὰ νέα της μπουκάλια μοντέρνα σκεπάσματα, ποὺ ἔχουν ἐπάνω τους κι' ἀπὸ ἕνα σκελετό. Ἔτσι, ὅταν θέλῃ κανεὶς ν' ἀνοίξῃ ἕνα μπουκάλι δὲν χρειάζεται νὰ ψάχνῃ γιὰ νὰ βρῇ τὸ κατάλληλο γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἐργαλεῖο.

ΚΑΤΩ ἀπὸ ἕνα καλλίγραμμο σῶμα καὶ ἀπὸ ἕνα πρόσωπο ἀγγέλου, ὁ κόμης τῶν Ὀρκάδων, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πλούσιους καὶ ἰσχυροὺς ἄρχοντες τῆς Σκωτίας, ἔκρυβε μιὰ ψυχὴ σατανᾶ καὶ ἐνστικτα κακούργου.

Ὅταν ὁ ἀγγελόμορφος αὐτὸς κόμης βεβαιώθηκε πὼς ἡ ὡραία Σέσιλ, μιὰ πεντάμορφη πυργοδέσποινα τῆς περιοχῆς του, περιφρονῶντας τὸ δικό του ἔρωτα, χάρισε ὁλοκληρωτικὰ τὴν καρδιά της στὸ λόρδο Γουλιέλμο Ντάγκλας, ἔβαλε ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς του νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία τῶν δυὸ ἐρωτευμένων. Ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν τυχερὸ ἀντίζηλό του, πληγώνοντας συγχρόνως καὶ τὴν καρδιὰ τῆς ὁμορφης νέας ποὺ δὲν εἶχε συγκινηθῇ ἀπὸ τὴ δική του ἀγάπη.

Ἕνα βράδυ τοῦ 1560, ὁ Γουλιέλμος λάβαινε ἀπὸ τὸν κόμητα τῶν Ὀρκάδων μιὰ πρόσκλησι γιὰ γεῦμα. Ντύθηκε, στολίστηκε καὶ πῆγε στὸν πύργο, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται τὴν τύχη ποὺ τὸν περίμενε.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἐνῶ τὸ γλέντι εἶχε ἀναψει, ὁ πυργοδεσπότης πρότεινε στὸ Γουλιέλμο νὰ περάσουν σὲ μιὰν ἄλλη αἴθουσα τοῦ πύργου ὅπου βρίσκονταν κρυμμένοι οἱ θησαυροὶ ποὺ εἶχαν φέρει οἱ πρόγονοί του ἀπὸ μιὰ περιοδεία τους στοὺς Ἁγίους Τόπους. Ἐκεῖνος δέχτηκε καὶ ἀκολούθησε τὸν κόμητα μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ κόμης τῶν Ὀρκάδων ἔστελνε στὴν οἰκογένεια Ντάγκλας τὸ πτῶμα τοῦ Γουλιέλμου, τρυπημένο ἀπὸ δώδεκα μαχαιριές. Ἕνας ἀγγελιαφόρος πληροφοροῦσε συγχρόνως τοὺς γονεῖς τοῦ νέου πὼς τὸ ἀγαπημένο τους παιδὶ εἶχε σκοτωθῇ ἀπὸ ληστές, ἐνῶ ἔκανε τὴ νύχτα, ὁλομόναχος, ἕναν περίπατο σὲ μιὰ ἐρημικὴ τοποθεσία, κοντὰ στὸν πύργο τοῦ κόμητος τῶν Ὀρκάδων.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῶ ἡ Σέσιλ, ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμα μάθει τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου της, ἔκανε μιὰ βόλτα μὲ τὸ ἀμαξάκι της στὸ δάσος, δέχτηκε τὴν ἐπίθεσι πέντε ἀγνώστων ποὺ τῆς ἔδεσαν τὰ μάτια καὶ τὴν ὠδήγησαν σ' ἕνα πύργο.

— Ποῦ βρίσκομαι ; ρώτησε ἡ Σέσιλ μιὰ ὑπηρέτρια, ὅταν τῆς ἔλυσαν τὰ μάτια.

— Στὸν πύργο τοῦ κόμητος τῶν Ὀρκάδων! τῆς ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Καὶ πρέπει νὰ μάθετε πὼς...

Μὰ ἡ ὑπηρέτρια δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι της, γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε στὸ δωμάτιο ὁ πυργοδεσπότης. Ἡ ὑπηρέτρια ἔκανε τότε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ βγῆκε.

Ἡ Σέσιλ, ποὺ ἤξερε πὼς ὁ κόμης τῶν Ὀρκάδων τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρό, ἄρχισε νὰ μαντεύῃ τὴν ἀλήθεια. Ὡστόσο προσποιήθηκε τὴν κατάπληκτη καὶ κύτταξε τὸν πυργοδεσπότη μὲ ὕφος ἀπορίας.

—Δὲν μὲ περιμένατε, ἀσφαλῶς, εἶπε ὁ κόμης. Δὲν ξέρατε πὼς αὐτὴ τὴ στιγμὴ φιλοξενεῖσθε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πύργους μου ;

— Ὄχι! ἀποκρίθηκε ἡ Σέσιλ. Καὶ θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μ' ἀφήσετε νὰ φύγω ἀπὸ δῶ ὅπου δὲν ἔχω καμμιὰ θέσι!...

— Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λέτε ; διαμαρτυρήθηκε ὁ κόμης. Ὁ πύργος μου θὰ μποροῦσε μὲ μιὰ λέξι σας νὰ γίνῃ δικός σας!...

— Καὶ τί ἀντάλλαγμα σκοπεύετε νὰ ζητήσετε ἀπὸ μένα;

— Λίγη ἀγάπη, μονάχα!... τραύλισε ὁ κόμης.

Ἡ Σέσιλ τοῦ ἔρριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιά.

— Γι' αὐτὸ βάλατε τὰ ὄργανά σας νὰ μὲ κλέψουν καὶ νὰ μὲ φέρουν ἐδῶ ; Δὲν νομίζετε πὼς ἡ πρᾶξις αὐτὴ εἶνε ἀναξία ἑνὸς ἱππότη ;

— Σᾶς ἀγαπῶ! καὶ ὁ ἔρως δικαιολογεῖ τὰ πάντα!....

— Τὸ ξέρετε ὅμως πὼς ἐγὼ ἀγαπῶ τὸ Γουλιέλμο. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ ἔχετε καμμιὰ ἐλπίδα, γιατὶ ἡ καρδιά μου ἀνήκει ὁλοκληρωτικὰ σ' αὐτόν.

— Κι' ἂν ὁ ἀγαπημένος σας δὲν ζῇ πιά ; τῆς εἶπε ἀπότομα ὁ πυργοδεσπότης.

Ἡ Σέσιλ ὀρθώθηκε μπροστά του καὶ κυττάζοντάς τον μὲ μάτια, ποὺ ἀστραφταν ἀπὸ μῖσος καὶ ὀργή, φώναξε :

— Τὸν σκότωσες μήπως, ἄνανδρε δολοφόνε ; Μοῦ σκότωσες τὸ Γουλιέλμο μου ; Ἂν τὸ ἔκανες αὐτὸ δὲν θὰ αἰσθάνωμαι πιὰ γιὰ σένα μόνο ἀδιαφορία, ἀλλὰ θανάσιμο μῖσο καὶ δὲν θὰ ἠσυχάσω παρὰ μονάχα ὅταν ξερριζώσω ἀπὸ τὰ στήθη σου τὴ βρωμερὴ καρδιά σου!

»Δὲν εἶνε ὅμως δυνατὸν νὰ μὴ ζῇ ὁ ἀγαπημένος μου! Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω αὐτό. Μοῦ τὸ εἶπες γιὰ νὰ μὲ τρομάξῃς !...

— Μήπως σκότωσες τὸ Γουλιέλμο μου ἄνανδρε δολοφόνε; τοῦ φώναξε ἡ Σέσιλ.

Ὁ κόμης φοβήθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ ξέσπασμα τῆς ὀργῆς τῆς Σέσιλ. Γρήγορα ὅμως ξανασήκωσε τὸ κεφάλι του, τὴν κύτταξε στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπε μὲ ἀπάνθρωπη σκληρότητα:

— Σᾶς εἶπα τὴν ἀλήθεια! Ὁ λόρδος Γουλιέλμος Ντάγκλας εἶνε αὐτὴ τὴ στιγμὴ θαμμένος στὸν οἰκογενειακό του τάφο.

— Ἐσὺ τὸν σκότωσες κακοῦργε!... οὐρλιασε ἡ Σέσιλ. Μὰ θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς ἀκριβὰ αὐτό!...

Κι' ἑτοιμάστηκε νὰ ὁρμήσῃ πάνω στὸν κόμητα. Ἐκεῖνος ὅμως πρόλαβε κι' ἔφυγε κλείνοντας τὴν πόρτα πίσω του.

Συντετριμμένη ἀπὸ τὴ συμφορὰ ποὺ τὴν βρῆκε, ἡ Σέσιλ ἔμεινε δυὸ μέρες κλεισμένη στὸν πύργο τοῦ κόμητος, παρακαλῶντας τὸ θάνατο νὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπ' τὴ ζωὴ ποὺ ἦταν πιὰ γι' αὐτὴν μαρτύριο.

Τὴν τρίτη μέρα, ἕνας ἀπέραντος θυμὸς ξανάδωσε νεῦρα καὶ δύναμι στὸν ἐξαντλημένο ὀργανισμό της. Ἡ δίψα τῆς ἐκδικήσεως τὴν φλόγισε ὁλόκληρη. Καὶ τὸ βράδυ, μάζεψε κοντὰ σὲ μιὰ πόρτα ὅσα ροῦχα, παραπετάσματα καὶ ὑφάσματα ὑπῆρχαν μέσα στὸ δωμάτιό της καὶ τοὺς ἔβαλε φωτιά.

Πρὶν περάσῃ μιὰ ὥρα, ὁλόκληρος ὁ πύργος εἶχε κυκλωθῇ ἀπ' τὶς φλόγες. Μέσα στὴ γενικὴ ἀναστάτωσι, ἡ Σέσιλ κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ. Πῆγε καὶ στόθηκε σ' ἕναν ἀντικρυνὸ λόφο καὶ ἀπὸ κεῖ παρακολούθησε τὴν ἀποτέφρωσι τοῦ πύργου τοῦ κόμητος τῶν Ὀρκάδων, γελῶντας ἄγρια καὶ σαρκαστικά.

Σὲ διάστημα ἑνὸς μηνὸς κάποιο μυστηριῶδες χέρι ἔβαλε φωτιὰ καὶ σὲ δυὸ ἄλλα χτήματα τοῦ κόμητος. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς κάποια θεϊκὴ κατάρα εἶχε πέσει σὲ κάθε τι ποὺ ἀνῆκε σ' αὐτὴ τὴν οἰκογένεια. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριο αὐτό. Μονάχα ὁ κόμης καταλάβαινε πὼς ὅλες αὐτὲς τὶς πυρκαϊὲς τὶς ἔβαζε ἡ Σέσιλ γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ ἐμφανισθῇ καὶ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ ἔξαλλο μῖσος της.

Μιὰ μέρα ἡ Σέσιλ πῆγε καὶ στὸ Ἐδιμβοῦργο μὲ τὸ σκοπὸ νὰ πυροπλήσῃ καὶ τὸ μέγαρο ποὺ εἶχε στὴ μεγαλούπολι. Πρὶν ὅμως προφτάσῃ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό της, μερικοὶ στρατιῶτες τὴν συνέλαβαν καὶ τὴν ὡδήγησαν μπροστὰ στὸ βασιλέα Ἰάκωβο Β΄, γιὰ νὰ δώσῃ λόγο τῶν πράξεών της. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τοὺς ἐμπρηστὲς καὶ τοὺς πατροκτόνους, τοὺς δίκαζε ὁ ἴδιος ὁ βασιλιᾶς.

Ἡ Σέσιλ ὡμολόγησε μὲ θάρρος στὸ βασιλιᾶ, πὼς αὐτὴ εἶχε πυροπλήσει τοὺς πύργους τοῦ κόμητος τῶν Ὀρκάδων. Ἐξήγησε ὅμως καὶ τὸ λόγο ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν πυργοδεσπότη.

— Πρέπει νὰ σᾶς πῶ, ἀκόμα, συνέχισε μὲ θάρρος ἡ Σέσιλ, πὼς δὲν θὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν σκοτώσω τὸν κόμητα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια. Καὶ τώρα ποὺ τὰ ξέρετε ὅλα, Μεγαλειότατε, μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐπιβάλετε τὴν τιμωρία ποὺ θέλετε! ..

Ὁ βασιλιὰς κατάλαβε τὴν ψυχολογικὴ κατάστασι τῆς Σέσιλ καὶ δικαιολόγησε τὶς πράξεις της. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀφήσῃ ἐλεύθερη, ὕστερα ἀπὸ ὅσα εἶχε κάνει, τῆς ἐπρότεινε νὰ συγχωρήσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τῆς εἶχε προξενήσει τόσο κακό, ὅπως ὁ Χριστὸς συγχώρησε τοὺς δολοφόνους του, καὶ νὰ κλειστῇ σ' ἕνα μοναστήρι.

Εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια ἔζησε ἐκεῖ ἡ Σέσιλ μὲ τὸ ὄνομα ἀδελφὴ Σενεγόνδη, προκαλῶντας τὸ γενικὸ θαυμασμὸ μὲ τὴν πραότητα τοῦ χαρακτῆρος της. Κι' ὅταν τέλος ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια της, κανεὶς δὲν θυμόταν πὼς ἡ ἁγία αὐτὴ γυναῖκα εἶχε κάποτε ἐγκληματήσει γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴ δολοφονία τοῦ ἀγαπημένου της.

ΖΩΡΖ ΕΛΙΑΝ

✪✪

Μιὰ χώρα χωρὶς φίδια

Ἡ Ἰρλανδία εἶνε ἡ μόνη χώρα τῆς Εὐρώπης ποὺ δὲν ἔχει φίδια. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξηγεῖται ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονας ὡς ἑξῆς : Στὰ πολὺ παληὰ χρόνια, ἡ Ἰρλανδία μὲ τὴν Ἀγγλία, ἀποτελοῦσαν μιὰ ἑνιαία χώρα μαζὶ μὲ τὴν ὑπόλοιπη Εὐρώπη. Τὸ κλῖμα αὐτῶν τῶν μερῶν ἦταν πολὺ ψυχρὸ καὶ τὰ ἑρπετὰ δὲν μποροῦσαν νὰ ζήσουν σ' αὐτά. Ἀργότερα, ὅμως, τὸ κλῖμα τῶν ἔγινε ἠπιώτερο καὶ τότε στρατιὲς φιδιῶν καὶ παντὸς εἴδους ἑρπετῶν πέρασαν στὴν Ἀγγλία. Ἀλλὰ δὲν πρόφθασαν νὰ εἰσχωρήσουν καὶ στὴν Ἰρλανδία, ποὺ, στὸ μεταξύ, εἶχε ἀποσχισθῇ ἀπὸ τὴν Ἀγγλία κι' εἶχε ἀποτελέσει ξεχωριστὴ νῆσο. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰρλανδίας ὑποστηρίζουν, ὅμως, ὅτι ἡ νῆσος των δὲν ἔχει φίδια, γιατὶ ὁ ἅγιος Πατρίκιος, ὁ πολιοῦχος τῆς πατρίδος των, τὰ ἐδίωξε μιὰ μέρα ὅλα καὶ τὰ ἀνάγκασε νὰ πέσουν στὴ θάλασσα καὶ νὰ πνιγοῦν.

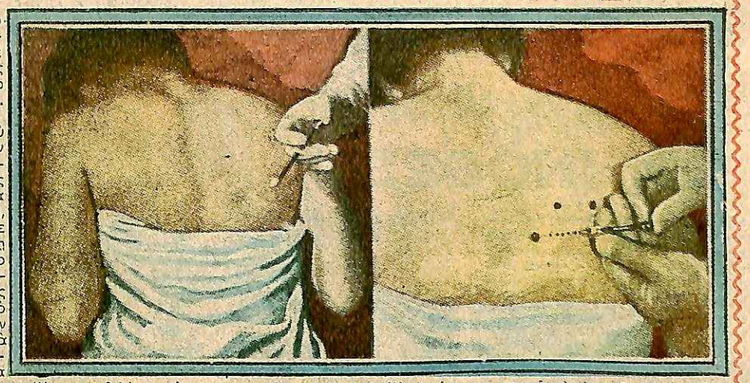

Ἡ μικρὴ βελόνη ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ γίνῃ ἡ τομὴ στὸ δέρμα.

Ἡ ἐμφύτευσις μπορεῖ νὰ ἐπαναληφθῇ πολλὲς φορές.

Η ἀνεπάρκεια των ΩΟΘΗΚΩΝ

Ἡ θεραπεία της μὲ τὴ μέθοδο τῆς ἐμφυτεύσεως

ΕΧΟΥΜΕ γράψει πολλὲς φορὲς γιὰ τὸ ρόλο ποὺ παίζει ἡ μήτρα στὴ γυναίκα. Τὸ ὀρθότερο ὅμως θὰ ἦταν ἂν λέγαμε ὅτι ἡ ζωὴ της ὁλόκληρη διευθύνεται ἀπὸ τὶς ὠοθήκες της. Ἡ μήτρα εἶνε ἕνα ὄργανο παθητικό. Δὲν διατάζει, ἀλλ' ὑπακούει. Τὸν κυρίαρχο λόγο ἔχουν οἱ ὠοθῆκες.

Πρόκειται γιὰ δυὸ μικροὺς ἀδένες, ποὺ ἔχουν μέγεθος ὅσο ἕνα ἀμύγδαλο καὶ δὲν ζυγίζουν περισσότερο ἀπὸ 7 - 8 γραμμάρια ὁ καθένας. Ἀποτελοῦνται ἀπὸ μικροὺς ἀδενίσκους, ποὺ εἶναι γνωστοὶ μὲ τὸ ὄνομα τῶν «Γραφιανῶν σωματίων». Κάθε μήνα, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σπάζει. Διαφεύγει τότε ἕνα ὥριμο ὠάριο, ποὺ πηγαίνει νὰ πέσῃ μέσα στὴ μήτρα. Ἔπειτα ἀπὸ κάθε ἔξοδο ὠαρίου, ὁ διαρραγεὶς ἀδενίσκος μαραίνεται καὶ ἐξαφανίζεται ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς μῆνες, ἂν ἐπέλθῃ σύλληψις, ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα σὲ διαφορετικὴ περίπτωσι. Στὴν ἐπιφάνεια τῆς ὠοθήκης ἀπομένει τότε μιὰ μικρὴ οὐλή. Κατὰ τὴν διακοπὴ τῶν ἐμμήνων, ὁπότε ἔχει ἐξαντληθῇ πιὰ τὸ ἀπόθεμα τῶν ὠαρίων, οἱ ὠοθῆκες εἶναι μιὰ ἄδρανὴς κονδυλώδης μάζα, γεμάτη ἀπὸ οὐλὲς στὴν ἐξωτερικὴ ἐπιφάνειά της.

Ἂς πάρωμε τὴν περίπτωσι ποὺ δὲν ἔγινε σύλληψις. Δεκάξη, ὡς δέκα ὀκτὼ ἡμέρες μετὰ τὴν πτῶσι τοῦ ὠαρίου, ὁ βλεννογόνος ποὺ ἐπενδύει ἐσωτερικὰ τὴ μήτρα ἐρεθίζεται, γίνεται κόκκινος, ἀποκολλᾶται σὲ πλεῖστα σημεῖα καὶ προκαλεῖ τὴ ροὴ αἵματος, ποὺ εἶνε ἄλλοτε περισσότερο κι' ἄλλοτε λιγώτερο ἄφθονο. Αὐτὸ τὸ αἷμα εἶνε τὰ καλούμενα ἐμμηνα. Οἱ ὠοθῆκες εἶνε, ὅπως εἴπαμε, ἀδένες, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ἔχουν μιὰ εἰδικὴ ἔκκρισι. Ἀλλὰ καὶ τὰ Γραφιανὰ σωμάτια ἐκκρίνουν ἐπίσης ἀπ' εὐθείας μέσα στὸ αἷμα μιὰ ἄλλη κατηγορία ὁρμονῶν, τὴν καλουμένη φολλικυλική, ποὺ ὁ ρόλος της εἶνε νὰ συντελῇ στὴν ἀνάπτυξι καὶ νὰ ρυθμίζῃ τὴ λειτουργία τῶν γυναικείων γεννητικῶν ὀργάνων.

Ἡ καθυστέρησις τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἐμμήνων σὲ μιὰ νέα φανερώνει ὅτι οἱ ὠοθῆκες της ἔχουν παραμείνει σὲ παιδαριώδη κατάστασι κι' ὅτι δὲν παράγουν ὁρμόνες. Ἐνδειξι ἀνεπαρκείας τῶν ὠοθηκῶν ἀποτελοῦν ἐπίσης οἱ καθυστερήσεις ἢ οἱ διαταραχὲς τῶν ἐμμήνων σὲ μιὰ γυναῖκα. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνωμαλίες ποὺ παρατηροῦνται κατὰ τὴ διακοπὴ τῶν ἐμμήνων ἔχουν ἐπίσης τὴν ἀφορμή τους στὶς ὠοθῆκες. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, ἐπέρχεται συνήθως ἀπότομη διακοπὴ τῶν ὁρμονικῶν ἐκκρίσεων τῶν ὠοθηκῶν.

Ἡ σύγχρονη θεραπευτικὴ προσπάθησε ν' ἀναπληρώσῃ αὐτὴ τὴν ἀνεπάρκεια ὁρμονικῶν ἐκκρίσεων μὲ τὴν εἰσαγωγὴ στὸν ὀργανισμὸ συνθετικῶν ὁρμονῶν.

Ἡ πεῖρα ἀπέδειξεν ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ ὁρμονῶν μὲ τὴ μορφὴ σκόνης, εἴτε μὲ ἐνέσεις, ἀποδίδει πολὺ μέτρια καὶ προσωρινὰ ἀποτελέσματα, λόγω τῆς ταχυτάτης ἀποβολῆς των μὲ τὰ οὖρα.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες κατέφυγαν στὴ μέθοδο τῆς ἐμφυτεύσεως μέσα στοὺς ἱστοὺς φολλικυλινικῶν προϊόντων, ὅπως ἡ οἰστραδιόλη καὶ ἄλλα. Αὐτὰ τὰ προϊόντα προσφέρονται μὲ τὴ μορφὴ λεπτοτάτων δισκίων, ποὺ περιέχουν 25 ἢ 50 χιλιοστόγραμμα οἰστραδιόλης.

Ἡ ἐμφύτευσις γίνεται εἴτε στὴ ράχη, εἴτε στὴν κοιλιά, εἴτε στὴν ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τῶν μηρῶν. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, χρησιμοποιεῖται ἕνα λεπτὸ νυστέρι ἢ μιὰ χοντρὴ βελόνα, διαμέτρου 3 χιλιοστῶν, ποὺ εἰσάγεται στὸ δέρμα ὅπως ἡ βελόνα τῆς σύριγγος στὶς συνηθισμένες ἐνέσεις.

Πρὶν ἀπὸ τὴν ἐμφύτευσι εἶνε ἀπαραίτητο νὰ γίνῃ τοπικὴ ἀναισθησία, ποὺ κάνει αὐτὴ τὴ μικρὴ ἐπέμβασι τελείως ἀνώδυνη.

Ἡ ἐμφύτευσις γίνεται κατὰ δύο διαφορετικοὺς τρόπους:

α) Χειρουργικὴ μέθοδος: Γίνεται μὲ τὸ νυστέρι μιὰ τομὴ στὸ δέρμα σὲ μῆκος ἑνὸς ἑκατοστοῦ τοῦ μέτρου. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν τομὴ εἰσάγεται ὁριζοντίως μιὰ χειρουργικὴ λαβίς, μὲ κλειστὰ τὰ ἄκρα της. Ὁ χειρουργος ἀπομακρύνει κατόπιν ἐλαφρὰ τὰ δύο ἄκρα, ὥστε νὰ δημιουργήσῃ ἕνα εἶδος μικρῆς σήραγγος. Εἰσάγεται τότε μέσα σ' αὐτήν, μὲ μία λαβίδα, τὸ δισκίον τῆς φολλικυλίνης. Ἡ πρώτη λαβὶς ἀφαιρεῖται ἀμέσως καὶ τὰ δυὸ χεῖλη τῆς μικρῆς πληγῆς ἐπανέρχονται στὴ θέσι τους. Τὸ δισκίον εἶναι πιὰ αἰχμάλωτο στὸ βάθος τοῦ ἱστοῦ.

β) Ἁπλὴ μέθοδος: Ἀντὶ γιὰ νυστέρι χρησιμοποιεῖται μιὰ κοίλη βελόνα, ἀφοῦ προηγηθῇ τοπικὴ ἀναισθησία, ὅπως κάι στὴν πρώτη περίπτωσι.

Καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι, τὸ δισκίο τῆς φολλικυλίνης πρέπει νὰ τοποθετηθῇ σὲ ἀρκετὸ βάθος μέσα στὴν τομή. Ἡ ἐπίδρασίς του εἶναι τότε καλύτερη.

Ἡ μέθοδος τῆς ἐμφυτεύσεως ἐφαρμόσθηκε σὲ μεγάλη κλίμακα ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Βαρανγκό. Τὰ ἀποτελέσματά της εἶναι ταχύτατα καὶ ἐμφανίζουν μιὰ σχετικὴ μονιμότητα, πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαίνει μὲ τὶς ἐνέσεις φολλικυλίνης ἢ τὴ χορήγησι τοῦ φαρμάκου ἀπὸ τὸ στόμα σὲ σκόνη.

Οἱ ἐμφυτεύσεις φολλικυλίνης γίνονται σὲ περιπτώσεις καθυστερήσεως τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἐμμήνων, διαταραχῶν τῶν ὠοθηκῶν οἱασδήποτε μορφῆς, ἀνωμαλιῶν τοῦ ὀργανισμοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς διακοπῆς τῶν ἐμμήνων κλπ.

Ἡ μικρὴ ἐπέμβασις τῆς ἐμφυτεύσεως μπορεῖ νὰ ἐπαναληφθῇ πολλὲς φορὲς στὴν ἴδια περιοχή. Μεταξὺ δυὸ διαδοχικῶν ἐμφυτεύσεων πρέπει νὰ μεσολαβῇ ἕνα ἐλεύθερο διάστημα μερικῶν ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.

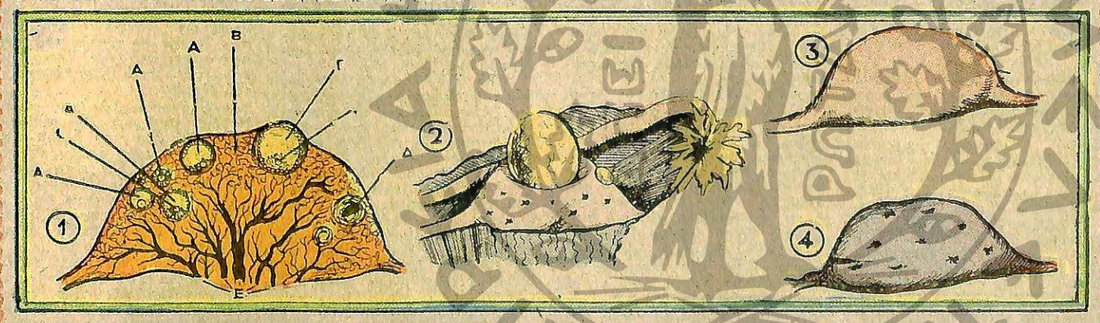

(1). Τομὴ τῆς ὠοθήκης. Α. Σωμάτιον κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἀναπτύξεως. Β. Στρῶμα ὅπου βρίσκονται τὰ ὠά. Γ. Σωμάτιον ποὺ ἔχει φτάσει στὸ στάδιο τῆς ὡριμάνσεώς του καὶ εἶνε ἕτοιμο νὰ διαρραγῇ. Δ. Σωμάτιον σὲ κατάστασι νεκρώσεως, μετὰ τὴν ἔξοδο τοῦ ὠαρίου. Ε. Ἀγγεῖα τῆς ὠοθήκης. Ζ. Ὠά. (2). Γραφιανὸν σωμάτιον ἕτοιμο νὰ διαρραγῇ. (3). Μία ὠοθήκη κοράσιδος ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμη ἐμμηνα ροή. (4). Ὠοθήκη γυναίκας ποὺ εἶχε τὴν ἐμμηνα ροή. Πάνω στὴν ἐπιφάνειά της διακρίνονται οἱ μικρὲς οὐλὲς ποὺ ἀπέμειναν μετὰ τὴν ἔξοδο τῶν ὠαρίων.

Μιὰ ὑποβολιμαιογραφικὴ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ Κάρολος Ντρέϋ ἦταν ὁ ἄσσος τῶν «τελείων ἐγκλημάτων», ἄρχισε ὁ ἐπιθεωρητὴς Μόρτον. Τὸν ὑποπτευόμαστε γιὰ δύο ἢ τρία ἐγκλήματα — στὴν πραγματικότητα, εἶχε κάμει πολὺ περισσότερα — ἀλλὰ δὲν εἴχαμε κατορθώσει ποτὲ ν' ἀνακαλύψουμε τὸ παραμικρὸ ἐνοχοποιητικὸ στοιχεῖο γι' αὐτόν. Οὔτε μιὰ ἁπλὴ ἔνδειξι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε μιὰ ἀξιοθαύμαστη μαεστρία νὰ σκηνοθετῇ τὰ ἐγκλήματά του. Καὶ δὲν ἄφηνε τὸ παραμικρὸ ἴχνος πίσω του. Μιὰ μέρα, ὡστόσο, ἔπεσε στὰ χέρια μας... Μιλῶ ἔτσι, γιατὶ αὐτὴ εἶνε ἡ κυριολεξία. Ἐμεῖς δὲν κάναμε τίποτε σχεδόν. Καὶ ξέρετε τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὸν κατέστρεψε; Ἡ ὑπερβολικὴ σχολαστικότητα ποὺ ἔδειχνε στὴν ἐκτέλεσι τῶν ἐγκλημάτων του... Ἂν δὲν ἦταν τόσο σχολαστικός, θὰ συνέχιζε ἴσως ἀκόμη τὴ δρᾶσι του... Ἀλλὰ φαίνεται πὼς, σ' ὅλα τὰ πράγματα, δὲν πρέπει νὰ ξεπερνᾷ κανεὶς τὸ μέτρο...

» Τὸ τελευταῖο θῦμα του ἦταν μιὰ νέα καὶ πολὺ ὡμορφη γυναίκα, ἡ κυρία Τέντυ Σίλβερ. Εἶχε χωρίσει ἀπὸ τὸν ἄντρα της πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες. Ξαναβρίσκοντας τὴν ἐλευθερία της, εἶχε ξαναπάρει καὶ τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς περιουσίας ποὺ τοῦ εἶχε δώσει γιὰ προῖκα. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα σημαντικὸ ποσὸν σὲ χρυσᾶ νομίσματα καὶ μετοχές, πού, γι' ἀσφάλεια, τὰ εἶχε κλείσει σ' ἕνα ἀτομικὸ χρηματοκιβώτιο τῆς Τραπέζης τῆς Νέας Ὀρλεάνης, ὡς που ν' ἀποφασίσῃ μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τὰ ἐκμεταλλευόταν.

» Ὁ Κάρολος Ντρέϋ εἶχε συνδεθῇ μαζί της κι' ἔπαιζε μ' ἀριστουργηματικὸ τρόπο κοντὰ στὴν ὡμορφη ζωντοχήρα τὸ ρόλο τοῦ ἐρωτευμένου. Δὲν τῆς εἶχε ζητήσει ἀκόμη τὸ χέρι της, ἀλλ' ὅλη του ἡ στάσις φανέρωνε καθαρὰ πὼς δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ τὸ κάμῃ. Στὸ μεταξύ, παρακολουθοῦσε τὶς συνήθειες τῆς ζωῆς της καὶ τὴν ἐπισκεπτόταν συχνὰ στὸ σπίτι της. Ἔτσι, μπόρεσε νὰ καταστρώσῃ μόλη του τὴν ἄνεσι τὸ σχέδιό του καὶ νὰ μελετήσῃ προσεχτικά, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθειά του, ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ἐκτελέσεώς του.

» Κεῖνο τὸ βράδυ ἔφτασε στὸ σπίτι τῆς φίλης του λίγη ὥρα μετὰ τὶς ἕξη. Ἡ Τέντυ τὸν δέχτηκε, ὅπως πάντα, μὲ χαρά.

» — Ἕνα τσάϊ ἢ ἕνα λικέρ; τὸν ρώτησε. Τί προτιμᾶτε;

» — Γιὰ τὴ στιγμὴ τίποτε, ἀπάντησε ὁ Ντρέϋ. Ἀργότερα.

» Ἡ ἀρνησίς του εἶχε ἕνα σοβαρὸ λόγο. Ὁ Ντρέϋ δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὸ παραμικρὸ ἴχνος ἀπὸ τὴν παρουσία του στὸ σπίτι τῆς ὡμορφης ζωντοχήρας. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ἀπόφυγε νὰ καπνίσῃ.

» Ἄρχισαν νὰ συζητοῦν. Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ Τέντυ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της καὶ πῆγε νὰ γυρίσῃ τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοφώνου. Ὁ Ντρέϋ ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ τὴν πυροβόλησε στὸ κεφάλι καὶ στὰ χέρια, ποὺ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος του. Κι' αὐτὴ ἡ γυναίκα ἐμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὴ Τέντυ Σίλβερ... ἢ τὸ φάντασμά της! Ὄχι, ἦταν ἡ ἴδια ἡ Τέντυ Σίλβερ. Δυὸ ἄνθρωποι τὴν ἀκολουθοῦσαν.

» Τὸ φάντασμα πῆγε κοντά του.

» — Λοιπόν, Τσάρλι; ρώτησε.

» Ὁ Ντρέϋ κύτταζε σαστισμένος. Ἀλλά, ξαφνικά, οἱ δυὸ ἄνθρωποι ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸ φάντασμα τὸν ἔπιασαν ἀπὸ τοὺς ὤμους.

» — Νομίζεις, λοιπόν, πὼς ἐλέπεις τὸ φάντασμά μου; ρώτησε ἡ νεαρὴ γυναίκα. Ὄχι, φίλε μου. Εἶμαι ζωντανή.

» Ὁ Κάρολος Ντρέϋ δὲν ἀμφέβαλε καθόλου γι' αὐτό. Ἀναρωτιόταν, ὡστόσο, πὼς ἡ Τέντυ μποροῦσε νὰ ζῇ ἀκόμη καὶ νὰ βρίσκεται μπροστά του. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ συνοδούς της, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' αὐτὸν ποὺ ἔχει τὴν τιμὴ νὰ σᾶς μιλᾷ, τοῦ τὸ ἐξήγησε:

» Ἀφήσαμε, ὅπως θυμᾶσθε, τὸ ἀέριο νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὶς τρύπες τοῦ φουρνέλου, ἐνῶ ἡ δυστυχισμένη Τέντυ Σίλβερ ἦταν ξαπλωμένη στὸ πάτωμα. Τὸ φωταέριο, σὰν ἐλαφρότερο ἀπὸ τὸν ἀέρα, συγκεντρώθηκε στὴν ἀρχὴ στὸ ἀνώτερο μέρος τῆς κουζίνας. Ἀπὸ κεῖ, θὰ κατέβαινε σιγὰ-σιγὰ γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὸ θάνατο ἀπὸ ἀσφυξία τὶς λιπόθυμης Τέντυ. Ὁ Ντρέϋ, φεύγοντας, εἶχε ἀφήσει τὴν πόρτα τῆς κουζίνας ἀνοιχτή, ὅπως ἔπρεπε νὰ κάμῃ γιὰ νὰ μὴν προκαλέσῃ ὑποψίες. Αὐτὴ ἡ πόρτα ἔβγαινε σ' ἕνα μικρὸ διάδρομο. Πλάϊ ἀκριβῶς βρισκόταν τὸ δωμάτιο τῆς Τέντυ, ποὺ ἡ πόρτα του ἦταν μισάνοιχτη. Ἡ Τέντυ συνήθιζε νὰ ἔχῃ πάντα ἕνα ἀναμμένο καντηλάκι πάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι της. Ἔγινε, λοιπόν, τὸ ἑξῆς: Τὸ ἀέριο πέρασε ἀπὸ τὴν κουζίνα στὸ διάδρομο κι' ἀπὸ κεῖ στὸ δωμάτιο τῆς Τέντυ... Ἤρθε τότε σ' ἐπαφὴ μὲ τὴ φλόγα τοῦ καντηλιοῦ κι' ἐξεράγη μ' ἕνα μεγάλο πάταγο, ποὺ τάραξε ὅλο τὸ σπίτι κι' ἀκούστηκε σὲ ἀκτῖνα πολλῶν μέτρων ὁλόγυρα. Μερικοὶ γείτονες ἔτρεξαν τότε στὸ σπίτι... Ἡ Τέντυ εἶχε ξυπνήσει κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸν κρότο καὶ προσπάθησε ν' ἀναστηκωθῇ. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερε καί, ξαναπέφτοντας κάτω, τραυματίστηκε στὸ κεφάλι καὶ τὰ χέρια... Οἱ γείτονες ἐκλεισαν ἀμέσως τὸ διακόπτη, ἄνοιξαν τὰ παράθυρα καὶ πεισθήκαν τὴ Τέντυ, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ... Θυμήθηκε τότε τὰ πάντα κι' ὅταν εἶδε πὼς ἔλειπε τὸ κλειδὶ τοῦ χρηματοκιβωτίου τῆς Τραπέζης, καταλάβε ποιὸ ἦταν τὸ σχέδιο τοῦ Ντρέϋ.

» Ἐξήγησα ἀκόμη στὸν Ντρέϋ, συνέχισε ὁ Μόρτον, γιατί, μ' ὅλο ποὺ ἤξερα ἀπὸ τὸ προηγούμενο βράδυ τὴν ἀπόπειρά του, δὲν εἶχα δώσει τὴν εἴδησι στὶς ἐφημερίδες. Ἤθελα νὰ τὸν πιάσω ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀνοιγε τὸ χρηματοκιβώτιο, ὅπως κι' ἔγινε.

» Ὁ Ντρέϋ κατέβασε τὸ κεφάλι, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Σκεφτόταν ἴσως πὼς, ἂν ἔκλεινε τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου, θὰ ἦταν καλύτερο. Ἀλλ' ἦταν γενημένος σκηνοθέτης. Κι' ἔπεσε θῦμα τῆς ἀριστουργηματικῆς σκηνοθεσίας του».

ΧΕΝΡΥ ΦΛΟΟΥΕΡ

Ὁ Ντρέϋ σήκωσε τὴν Τέντυ στὰ χέρια του καὶ τὴν μετέφερε στὴν κουζίνα.

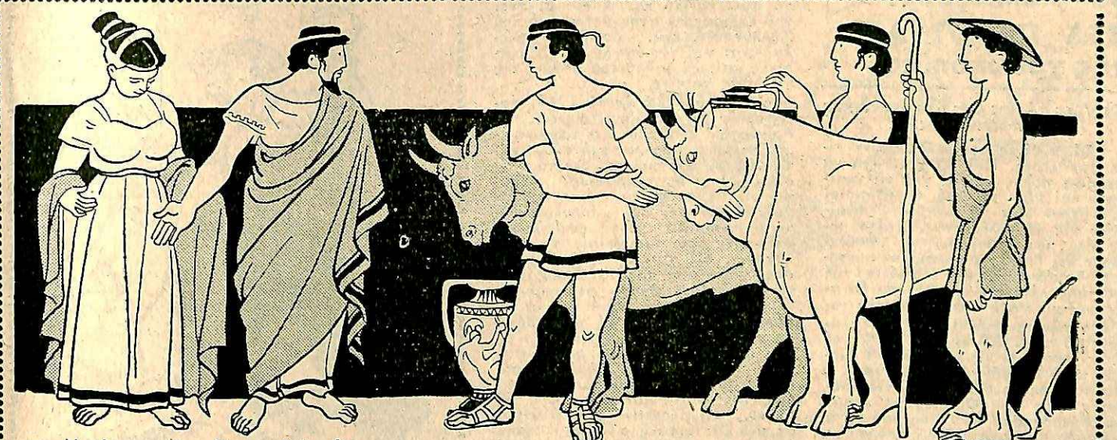

Ὁ γαμπρὸς προσφέρει στὸν πατέρα τῆς νύφης τὰ «ἔδνα» (δῶρα).

Ὁ γάμος καὶ ἡ προῖκα στὴν ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Τὸ νυφοπάζαρο τοῦ Ἡροδότου

Ἂν πῆρες προῖκα, ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι σ' ἕναν νιόπαντρο φίλο τους, ὁ γάμος σου εἶναι νόμιμος καὶ θὰ εἶσαι τιμημένος στὴν πολιτεία...

Ἀπ' αὐτὴ τὴ φράσι μπορεῖ νὰ συμπεράνῃ κανεὶς πόσο ἡ προῖκα ἦταν παντοδύναμη στὰ χρόνια τοῦ Σόλωνος καὶ τοῦ Περικλῆ.

Φυσικά, ἡ προῖκα δὲν ἀναφέρεται στὰ πανάρχαια ἑλληνικὰ χρόνια. Ἀντίθετα, ὑπῆρχε τότε ἡ ἐξαγορὰ τῆς γυναίκας ἀπ' τὸ γαμπρό.

Σ' αὐτὲς τὶς κοινωνίες, κυρίως γεωργικὲς καὶ ποιμενικές, ἡ γυναῖκα δούλευε ἐξ ἴσου μὲ τὸν ἄντρα. Αὐτὸς ἦταν μάλιστα κι' ἕνας λόγος ποὺ οἱ ἀρχαῖοι τιμοῦσαν ἐξαιρετικὰ τὴ θεὰ τῆς γεωργίας, τὴ Δήμητρα. Νὰ γιατὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὴν ἀπροίκητη γυναῖκα ὅταν πήγαινε στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ, δὲν τὴν λογάριαζαν σὰν παράσιτο, ἀλλὰ σὰν ἕνα στοιχεῖο πραγματικὰ παραγωγικό. Τὰ γεροδεμένα χέρια της ἦταν ἀνεκτίμητα καὶ εἶχαν πολὺ μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ κάθε προῖκα.

Στὴ Μυκηναϊκὴ πάλι ἐποχὴ ὁ γαμπρὸς πρόσφερνε στὸν πατέρα τῆς νύφης βοσκοτόπια καὶ δάση, ἐνῶ στὴν Ὁμηρική, τοῦ ἔδινε τὰ «ἔδνα», δηλαδὴ τὰ ἀπαραίτητα δῶρα γιὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν κόρη του. Παράδειγμα, ὁ Ἰφιδάμας, ἕνα πλούσιο παλληκάρι ἀπ' τὴ Θράκη ποὺ πῆρε μέρος στὸν πόλεμο τῆς Τροίας, καὶ ποὺ εἶχε δώσει στὸν πατέρα τῆς ἀγαπημένης του ἑκατὸ βώδια στὴν ἀρχὴ καὶ ὕστερα χίλια πρόβατα καὶ γίδια γιὰ «ἔδνα». Ὁ Ἕκτωρ πάλι γιὰ νὰ παντρευτῇ τὴν Ἀνδρομάχη ἔδωσε στὸν Ἠκτίωνα, τὸν πατέρα της μαζὶ μὲ τοὺς Τρῶες, πλούσια δῶρα.

Ὅταν τύχαινε ὁ γαμπρὸς νὰ εἶναι ὑψηλὸ πρόσωπο, ἄρχοντας ἢ βασιλιάς, μποροῦσε νὰ πάρῃ μιὰ κοπέλλα χωρὶς νὰ προσφέρῃ τὰ «ἔδνα». Ἔτσι, βλέπουμε τὸν Ἀγαμέμνονα νὰ προτείνῃ στὸν Ἀχιλλέα νὰ τὸν παντρέψῃ μὲ μιὰ ἀπ' τὶς κόρες του, χωρὶς ὁ Ἀχιλλέας νὰ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τοῦ δώσῃ τὰ «ἔδνα». Ἕνας ἄλλος, ὁ Ὀθρυονεὺς ζητοῦσε νὰ πάρῃ γιὰ γυναῖκα του τὴν Κασσάνδρα, τὴ θυγατέρα τοῦ Πριάμου, «ἀνέδνον», δηλαδὴ χωρὶς δῶρα. Γι' ἀντάλλαγμα ὅμως ὑποσχόταν νὰ διώξῃ τοὺς Ἀχαιοὺς ἀπ' τὴν Τροία.

Ἀλλὰ καὶ στὴ Σπάρτη, ὅπως ἀναφέρουν τὰ ἀρχαῖα κείμενα, δὲν ὑπῆρχε ἡ συνήθεια τῆς προίκας. Ἀφοῦ συμφωνοῦσαν ὁ πατέρας καὶ ὁ γαμπρός, μιὰ νύχτα ὁ γαμπρὸς ἔκλεβε τὴ νύφη. Ἡ συνήθεια εἶχε μείνει ἀπ' τὰ πανάρχαια χρόνια, ὅταν στοὺς γάμους ἐπικρατοῦσε τὸ ἔθιμο τῆς ἁπαγωγῆς.

Ὅσο ὅμως περνοῦσαν τὰ χρόνια καὶ ἡ κοινωνία γινόταν πιὸ πολύπλοκη, δημιουργοῦνταν «πόλεις», «ἄστυ», ἡ γυναῖκα ἀποσύρονταν σιγὰ - σιγὰ μέσα στὸ σπίτι καὶ δὲν ἔβγαινε πιὰ στὸν χωράφια καὶ στὴ βοσκή. Ἔτσι κατάντησε ἕνα στοιχεῖο ὄχι παραγωγικὸ ποὺ ὁ ἄντρας δυσκολευόταν νὰ συντηρήσῃ. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ φέρνῃ μαζί της κάτι ποὺ ν' ἀντισταθμίζῃ αὐτὴ τὴ μειονεκτική της θέσι. Πρόσφερε λοιπὸν τὴ «φερνή», δηλαδὴ τὴν περίφημη προῖκα.

Γιὰ τὴν Ἀθήνα ἰδίως, ποὺ ἡ γυναῖκα ἦταν περιορισμένη αὐστηρὰ μέσα στὸ σπίτι, τὰ κορίτσια γιὰ ἕναν πατέρα ἦταν μεγάλος μπελάς.

Ἀντίθετα, ἐκεῖνες ποὺ εἶχαν μεγάλη προῖκα ἢ μεγάλη κληρονομιά, οἱ «ἐπίκληρες» ὅπως τὶς ἔλεγαν, εἶχαν καὶ μεγάλη ζήτησι. Μὲ τὶς ἐπίκληρες μάλιστα, συνέβαιναν συχνὰ κωμικοτραγικὰ ἐπεισόδια: σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς, ἡ «ἐπίκληρος» ἔπρεπε νὰ παντρευτῇ τὸν πιὸ κοντινό της συγγενῆ γιὰ νὰ μὴν περάσῃ ἡ κληρονομιὰ σὲ ἄλλη οἰκογένεια. Ἕνα κορίτσι τύχαινε νὰ τὸ διεκδικοῦν τρεῖς καὶ τέσσερις κάποτε συγγενεῖς, ὁπότε τὶς διαφορές τους τὶς ἔλυναν τὰ δικαστήρια. Σ' αὐτὲς τὶς δίκες τῶν κοριτσιῶν («ἐπιδικαζόμενες»), τὰ δικαστήρια καθόριζαν τὸν πιὸ κοντινὸ συγγενῆ ποὺ τύχαινε κάποτε νὰ εἶνε ἕνας γέρος ξέπνοα καὶ ἑβδομήντα χρονῶν. Κι' ἔτσι οἱ κωμῳδιογράφοι τῆς ἐποχῆς βρίσκανε ἀφθονα θέματα γιὰ νὰ τέρπουν τοὺς θεατές τους.

Ἀλλὰ φαίνεται πὼς βρέθηκαν σὲ οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο οἱ οἰκογένειες μὲ τὶς προῖκες τῶν κοριτσιῶν γιὰ νὰ ἐπέμβῃ ὁ Σόλων ὅπως λέει ὁ Πλούταρχος. Κι' ὅταν ὁ Σόλων ἔκανε τοὺς νόμους του δὲν ἔξεχασε οὔτε τὶς «ἐπίκληρες», οὔτε τὶς προῖκες. Κάθε κορίτσι, εἶχε καθορίσει, δὲν ὑποχρεωνόταν νὰ φέρνῃ μεγάλη προῖκα μαζί της, παρὰ «τρία ἱμάτια καὶ μερικὰ σκεύη ἐλαχίστης ἀξίας. Γιατὶ δὲν ἤθελε ὁ γάμος νὰ εἶνε μιὰ ἀγοραπωλησία...» Γιὰ νὰ χτυπήσῃ πιὸ πολὺ τὴν προικοθηρία καὶ τὶς δίκες καὶ κάθε φασαρία γιὰ τὶς «ἐπίκληρες» ἀπαγόρεψε τοὺς παράταιρους γάμους νέων κοριτσιῶν μὲ γέρους καὶ γραιῶν μὲ νεαρούς, ἐξ αἰτίας τῆς κληρονομιᾶς καὶ τῆς συγγένειας. Ἔκανε δηλαδὴ ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ Διονύσιος τύραννος τῶν Συρακουσῶν, ὅταν ἡ γριὰ μητέρα του, ζήτησε νὰ παντρευτῇ ἕνα νέο:

— Σὰν τύραννος (δικτάτορας), εἶπε, κατάργησα τοὺς νόμους τῆς πολιτείας, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ παραβιάσω καὶ τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ νὰ γίνω αἴτιος παράταιρων γάμων.

Ἀλλὰ μὴ νομίσετε ὅτι ὁ Σόλων κύτταξε νὰ ἐλευθερώσῃ τὶς γυναῖκες μόνον ἀπ' τὸ ζυγὸ τῆς προίκας: ἔβαλε καὶ πολλοὺς ἄλλους περιορισμοὺς γιατὶ φαίνεται πὼς τὸ εἶχαν παραξυλώσει οἱ ἀρχαῖες Ἀθηναίες. Κατάργησε λοιπὸν τὰ φανταχτερὰ λούσα, ἀπαγόρεψε νὰ βγαίνουν τὶς νύχτες οἱ γυναῖκες ἔξω μόνες τους καὶ χωρὶς ἀμάξι, μέσα στὸ σκοτάδι, νὰ ἔχουν πολλὰ λεφτὰ ἐπάνω τους, κλπ. Μὰ οὔτε κι' ὁ Σόλων κατάφερε νὰ τὶς κλείσῃ στὸ σπίτι, γιατὶ ὁ Ἀριστοφάνης μᾶς λέει πὼς τὶς νύχτες οἱ γυναῖκες βγαίνανε κρυφά, ἀφοῦ κοίμιζαν τοὺς ἄντρες τους, γιὰ νὰ πᾶνε στὶς φιλενάδες τους ἢ στοὺς φίλους τους.

Ἡ Ἡρόδοτος, ποὺ τοῦ ἀρέσουν τὰ παράξενα, μᾶς μιλάει γιὰ μιὰ παράδοξη συνήθεια σχετικὰ μὲ τὶς ἄπροικες καὶ τὶς ἄσχημες ἑνὸς μικρασιατικοῦ λαοῦ:

«Τὸ σοφώτερο ἀπ' ὅλα, κατὰ τὴ γνώμη μου, ποὺ ἔχουν μάς λέει, εἶνε πὼς μιὰ φορὰ κάθε χρόνο, σ' ὅλες τὶς κῶμες, μαζεύονται τὰ κορίτσια ποὺ εἶνε σὲ ἡλικία γάμου σ' ἕνα ὡρισμένο μέρος. Γύρω τους συγκεντρώνονται ὅλοι οἱ νέοι κάπως ὡριμης ἡλικίας. Ἕνας εἰδικὸς κήρυκας, ἀφοῦ ἀνεβάσῃ σ' ἕνα ψηλὸ μέρος τὸ πιὸ ὡραῖο, τὴν πουλάει σὲ κεῖνον ποὺ θὰ δώσῃ τὰ περισσότερα. Ὕστερα ἀκολουθοῦν μὲ τὴ σειρὰ τους οἱ ἄλλες, οἱ λιγώτερο ὡραῖες.

» Ἀφοῦ τελειώσουν οἱ ὁμορφες, ἀρχίζει ὁ κήρυκας νὰ πουλάῃ τὶς ἀσχημες. Ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὲς δὲν μποροῦν νὰ παντρευτοῦν εὔκολα, οἱ ὁμορφες προσφέρουν ἀπ' τὰ λεφτὰ ποὺ πῆραν ἕνα ποσό. Κι' ἔτσι οἱ φτωχοὶ νέοι παντρεύονται τὶς ἀσχημες, μιὰ καὶ ἔχουν κι' αὐτὲς λεφτά».

Ἀλλά, προσθέτει παρακάτω ὁ Ἡρόδοτος ποὺ λυπᾶται γιατὶ δὲν ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα αὐτὴ ἡ συνήθεια, δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ κανεὶς ἕνα κορίτσι χωρὶς ἐγγυητὴ ποὺ θὰ βεβαίωσῃ ὅτι πραγματικὰ ὁ νέος ποὺ ἔδωσε ἢ θὰ πάρῃ λεφτά, θὰ τὴν παντρευτῇ. Ἀλλοιῶς, τὰ λεφτὰ ἐπιστρέφονται καὶ ἡ κοπέλλα θὰ περιμένῃ γιὰ τὴν ἀποκατάστασί της τὸ νυφοπάζαρο τῆς ἄλλης χρονιᾶς.

Γ. ΛΑΜΨΙΔΗΣ

Τὸ Χόλλυγουντ ΣΤΑ ΠΡΟΘΥΡΑ τῆς χρεωκοπίας

Οἱ νέες τάσεις τῆς ἀμερικανικῆς παραγωγῆς

«Οἱ πισίνες τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε κατάξερες. Καὶ θὰ χρειαστῆ νὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ γεμίσουν καὶ πάλι μὲ νερό. Οἱ ἠθοποιοὶ δὲν ἔχουν πιὰ τὴ δύναμι ν' ἀνοίξουν τὶς κάνουλές τους. Καὶ τίποτε δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ προβλέψωμε ὅτι θὰ τὴν ἀποχτήσουν σύντομα. Τοὐναντίον. Οἱ ἐνδείξεις τῆς στιγμῆς λένε ὅτι δὲν θὰ τὴν ξαναποχτήσουν ποτὲ πιά. Κατὰ τὴν περίοδο τῶν πολέμων ἀγελάδων, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 1937 ἕως τὸ 1947, οἱ καλοὶ ἠθοποιοὶ κέρδιζαν 6.000 δολλάρια τὴ βδομάδα. Ὅταν ἔμπαινε ὁ Ἰανουάριος προεξοφλοῦσαν τὶς ἀποδοχές τους τοῦ Ὀκτωβρίου. Σήμερα, ἔπεσαν στὰ 2000 δολλάρια τὴ βδομάδα καὶ κανεὶς δὲν ἀποφασίζει νὰ τοὺς προεξοφλήσῃ οὔτε τὶς ἀποδοχὲς τοῦ ἑπόμενου μηνός».

Τὰ λόγια αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ τὸν Μπὸμπ Φίτζιμονς, ἕνα γνωστὸ Ἀμερικανὸ σκηνοθέτη. Δὲν εἶναι τολμηρὸ νὰ ποῦμε ὅτι τὸ Χόλλυγουντ ἐχρεωκόπησε. Τὰ κέρδη τῶν κινηματογραφικῶν ἑταιρειῶν ἀπὸ 120 ἑκατομμύρια δολλάρια τὸ χρόνο, ἔφτασαν μόλις τὰ 40 κατὰ τὸ 1948. Κι' ἡ πτῶσις ἦταν ἀκόμη μεγαλύτερη τὸν ἑπόμενο χρόνο. Τὸ 1950 χαρακτηρίζεται ἀπὸ ὅλους γενικὰ σὰν «τὸ ἔτος τοῦ τρόμου». Ἀπὸ τοὺς 30.000 ἀνθρώπους ποὺ ἐργάζονταν ὡς προχτὲς στὰ στούντιο, οἱ 12.000 εἶναι σήμερα χωρὶς δουλειά. Οἱ μισθοὶ τῶν ὑπολοίπων, ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς καὶ τοὺς ἀστέρες πρώτης σειρᾶς ὡς τοὺς θυρωροὺς, περιεκόπησαν σὲ σημαντικὸ ποσοστό. Καὶ στὰ μεγάλα στούντιο, ὅπου γυρίζονταν ἄλλοτε ὁκτὼ ἢ δέκα ταινίες ταυτόχρονα, σήμερα γυρίζεται μόνο μιὰ ἢ τὸ πολὺ δυό.

Ἀλλὰ ποῦ ὀφείλεται αὐτὴ ἡ πτῶσις τῆς ἀμερικανικῆς κινηματογραφικῆς παραγωγῆς; Οἱ κυρίαρχοι τῆς κινηματογραφουπόλεως κατέφυγαν στὰ φῶτα τῶν ἐμπειρογνωμόνων, ποὺ δὲν ἄργησαν ν' ἀνακαλύψουν ὄχι μιά, ἀλλὰ περισσότερες αἰτίες αὐτοῦ τοῦ φαινομένου.

«Ἡ κυριώτερη ἀπ' αὐτὲς εἶναι ὅτι τὸ ἀμερικανικὸ κοινὸν δὲν βρίσκει πιὰ ἐνδιαφέρον στὴν παραγωγὴ τοῦ Χόλλυγουντ, ἐνῶ, ἀντίθετα, τρελλαίνεται γιὰ τὶς ἀγγλικές, τὶς ἰταλικὲς καί, σὲ μικρότερο βαθμό, τὶς γαλλικὲς ταινίες.

«Ἀπὸ τὸ 1929 ὡς τὸ 1949, παρατηροῦν οἱ ἐμπειρογνώμονες, τὸ διανοητικὸ ἐπίπεδο τοῦ ἀμερικανικοῦ κοινοῦ ἐσημείωσε μιὰ ἄνοδο κατὰ 100 %, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ προσέξαν οἱ κινηματογραφικοὶ παραγωγοί. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀνόδου ἦταν ὅτι δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ μὲ τὰ παιδαριώδη φίλμ ποὺ τοῦ παρουσίαζε τὸ Χόλλυγουντ. Οἱ ταινίες αὐτὲς δὲν ὑστεροῦσαν ἀπὸ τὴ θεαματικὴ ἄποψι. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν περιεχόμενο. Ὅταν ἀναφέρονται σὲ ἱστορικὰ θέματα, κακοποιοῦσαν μὲ τὸ χειρότερο τρόπο τὴν ἱστορία. Κι ὅταν εἶχαν ὑπόθεσι κοινωνική, τὰ θέματά τους ἦταν κοινά, ὁμοιόμορφα, «στάνταρτ». Οἱ περισσότερες ταινίες τῆς τελευταίας περιόδου, ἐξ ἄλλου, στηρίζονταν ἀποκλειστικὰ σὲ μιὰ βεντέττα ἢ σ' ἕναν ἠθοποιὸ καὶ οἱ κινηματογραφικοὶ παραγωγοὶ εἶχαν τὴν ἀντίληψι ὅτι, παρουσιάζοντας στὸ κοινὸ ἕνα δημοφιλὴ ἀστέρα, μποροῦσαν ν' ἀδιαφορήσουν γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα. Οἱ Ἀμερικανοὶ θεαταὶ συνέκριναν μὲ τὸν καιρὸ τὶς ταινίες τοῦ Χόλλυγουντ μὲ τὶς ἀγγλικές, τὶς ἰταλικὲς ἢ τὶς γαλλικές. Ὁ διάκοσμος σ' αὐτὲς δὲν ἦταν, πλούσιος κι' ἴσως νὰ ἦταν μάλιστα φτωχός. Ἀλλ' οἱ ταινίες αὐτὲς εἶχαν ἕνα νόημα, ἕνα περιεχόμενο. Δὲν ἦταν ἄδειες».

Ἕνας ἄλλος λόγος, ποὺ βρίσκεται σὲ ἄμεση συνάφεια μὲ τὸν προηγούμενο, εἶναι τὰ τεράστια ἔξοδα ποὺ ἀπαιτοῦσε τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας στὸ Χόλλυγουντ. Γιατί σ' αὐτὴ τὸ θεαματικὸ μέρος ἦταν τὸ κυριώτερο. Ἀντίθετα, οἱ ξένοι παραγωγοὶ ἐξώδευαν πολὺ λιγώτερα. Καὶ παρουσίαζαν καλύτερα ἔργα.

Ὡς προχθές, τὸ δόγμα τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ εἶχε διατυπωθῇ ἀπὸ τὸν Τζὼν Γουὸρνερ ἦταν: «Ὄχι ἔργα τέχνης, ὄχι ἀπαισιοδοξία, ὄχι τραγικὸ τέλος». Ἀλλά, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, οἱ ταινίες τοῦ Χόλλυγουντ γίνονταν ρηχὲς καὶ δὲν προκαλοῦσαν ἐνδιαφέρον. Τὸ δόγμα αὐτὸ καταδικάστηκε ὁμόφωνα σήμερα καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ κινηματογραφικοὶ παραγωγοὶ ἄρχισαν ν' ἀποδίδουν μεγαλύτερη σημασία στὸ περιεχόμενο τῆς ταινίας κι' ὄχι στὸ διάκοσμό της, ποὺ ἀποτελοῦσε πρὶν τὴ μεγαλύτερη ἀπασχόλησί τους.

Ἕνα τελευταῖο πλῆγμα ἐναντίον τοῦ Ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου ἀποτέλεσε ἡ καταπληκτικὴ πρόοδος ποὺ ἐσημείωσε ἡ τηλεόρασις στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Οἱ αἴθουσες τηλεράσεως εἶναι πάντοτε γεμάτες. Ἀντίθετα, οἱ αἴθουσες τῶν κινηματογράφων ἀδειάζουν ὁλοένα καὶ περισσότερο.

Ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶναι ἀργά. Οἱ παραγωγοὶ τοῦ Χόλλυγουντ κατάλαβαν ἐγκαίρως τὰ σφάλματά τους καὶ ἀρχίζουν νὰ ξαναγυρίζουν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον στὸν καλὸ δρόμο. Εἶναι ὅλοι σύμφωνοι σήμερα ὅτι ὁ πλούσιος διάκοσμός δὲν ἔχει τὴ σημασία ποὺ τοῦ ἀπέδιδαν πρίν. Κι' ὅτι μιὰ ταινία δὲν μπορεῖ νὰ στηριχτῇ στὶς ὁμορφες γάμπες μιᾶς ἠθοποιοῦ, οὔτε στὸ κατακτητικὸ ὕφος ἑνὸς Δὸν Ζουάν. Ὅλα αὐτὰ ἀνήκουν πιὰ στὸ παρελθόν. Στὴν πρώτη γραμμὴ ξαναγυρίζει σήμερα ἡ τέχνη, ποὺ εἶχε ἐξοβελισθῇ γιὰ ἀρκετὸ διάστημα ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ παραγωγή. Χάρις σ' αὐτήν, τὸ Χόλλυγουντ ἐλπίζει νὰ ξαναπάρῃ τὴ θέσι ποὺ εἶχε πρὶν καὶ ν' ἀποφύγῃ τὴ χρεωκοπία ποὺ τὸ ἀπειλεῖ.

Ἦταν καιρὸς πλέον νὰ τὸ ἀντιληφθῇ αὐτὸ ὁ ἀμερικανικὸς κινηματογράφος.

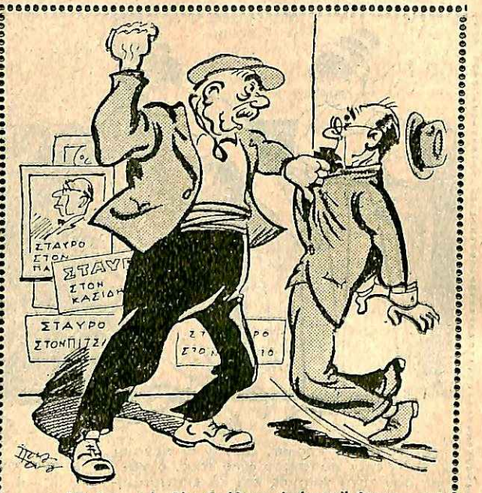

— Ἐμένα, ρέ, δὲν βρέθηκε ἀκόμα ἄνθρωπος νὰ μοῦ πῇ «τὸ σταυρό σου»!...

(Τοῦ Π. Παυλίδη)

— Πᾶμε νὰ συζητήσουμε πιὸ πέρα, γιατὶ σὰν πολὺ ζωηρός, μοῦ φαίνεται αὐτὸς ὁ ὑποψήφιος!...

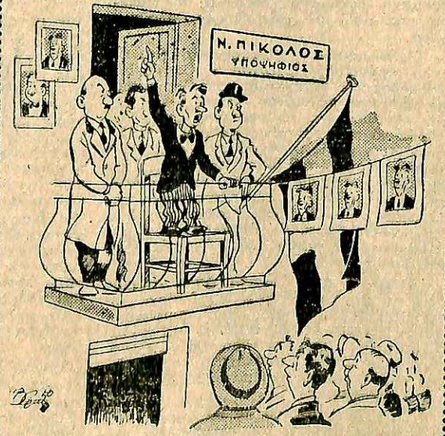

— Μίαν δὲ ὑπόσχεσιν σᾶς δίδω: Ν' ἀφιερωθῶ, διὰ τὸ καλὸν τοῦ Ἔθνους, ὅλας τὰς πνευματικὰς καὶ σωματικάς μου δυνάμεις!...

(Τοῦ κ. Β. Χριστοδούλου)

Ἐξασφαλίσατε τὸ μέλλον τῶν κοριτσιῶν σας εἰς τὸν μοναδικὸν οἶκον ἐμπιστοσύνης

„ΠΟΛΥΞΕΝΗ"

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ-ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΩ 48-48

ΧΡΗΣΙΣ ΤΗΛ. 51-051

Διὰ θώματα πολέμου καὶ ἀντιστοιχίσεως διάκτρα στὸ πιθῶν.

Ἐπὶ πλέον διδάσκεται ἡ ΓΑΛΛΙΚΗ διὰ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ.

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ.

Φιζουβίνια..

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ.

ΔΩΡΕΑΝ

ἐξετάζω τὸ δέρμα καὶ τὰ μαλλιά σας. Μανθάνετε πῶς νὰ τὰ περιποιῆστε καταλλήλως καὶ πῶς νὰ ἀπαλλαγῆτε ριζικῶς ἀπὸ ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΙΕΣ, ΠΑΝΑΔΕΣ, ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ κλπ. Αἰσθητικὸς Λ. ΓΙΟΕΛ, Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 33.039.

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ Βασιλικῆς οἰκογενείας

Φαντασία καὶ... πραγματικότητες

Ἡ ἀγγλικὴ παράδοσις ἀπαιτεῖ νὰ μὴν ἔρχεται στὴ δημοσιότητα τίποτε ἀπὸ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴ ζωὴ τῶν μελῶν τῆς ἀγγλικῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Κι' οἱ Ἄγγλοι τὴν σεβάστηκαν πάντα. Ἀλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν αἰσθάνονται καμμιὰ δέσμευσι σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο κι' ἔχουν τὴ γνώμη ὅτι, ὁπως μποροῦν νὰ γράφουν ὅ,τιδήποτε γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ Τροῦμαν ἢ τοῦ Ροὺζβελτ, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μποροῦν νὰ ξεσχίσουν καὶ τὸν πέπλο τοῦ μυστηρίου ποὺ καλύπτει τὴν ἀγγλικὴ βασιλικὴ οἰκογένεια καὶ νὰ μιλήσουν μ' ἀπόλυτη ἐλευθεροστομία γιὰ τὰ μέλη της.

Εἶναι περιττὸ νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν πολυσκοτίζονται γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ἀλήθεια τῶν πληροφοριῶν ποὺ σερβίρουν κάθε τόσο στὸ κοινό τους. Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτές, ἄλλωστε, εἶναι ἀσύστατες.

Κατὰ τὸν τελευταῖο καιρό, ὁ στόχος τῶν ἐπιθέσεών τους ἦταν ἡ πριγκήπισσα Μάργκαρετ. Καὶ τί δὲν ἔγραψαν γι' αὐτήν! Μιὰ ἀμερικανικὴ ἐπιθεώρησις π. χ. τὴν παρέστησε σὰν θεότρελλη νέα, ποὺ τὸ σκάζει συχνὰ ἀπὸ τὰ Ἀνάκτορα καὶ ποὺ οἱ ἐκκεντρικότητες κι' οἱ ἐξωφρενισμοί της δὲν ἔχουν οὔτε ἀρχή, οὔτε τέλος. Οἱ ἀναγνῶστες αὐτῆς τῆς ἐπιθεωρήσεως ἔμαθαν μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ὅτι ἡ πριγκήπισσα, ὅταν ἦταν δέκα τεσσάρων χρόνων, ἔκλεβε σαμπάνια ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τοῦ πατρικοῦ ἀνακτόρου καὶ ὅτι, σὲ ἡλικία δεκάξη χρόνων, ἀδειαζε πάνω της ὁλόκληρα μπουκάλια μὲ ἀρώματα.

Ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου ἀνέφερε ἐπίσης ὅτι ἡ πριγκήπισσα ἐξανίστατο ὅταν τῆς ἔφερναν ἀντιρρήσεις στὰ διάφορα καπρίτσια της κι' ὅτι δὲν δίσταζε νὰ φτάσῃ σὲ ἀπειλές. Ἀφηγεῖτο, λοιπόν, ὅτι κάποια φορὰ ποὺ ὁ πατέρας της τῆς ἀρνήθηκε ἕνα δεύτερο ποτῆρι «Ξερές», ἡ Μάργκαρετ ἔγινε τότε ἔξω φρενῶν καὶ φώναξε:

—Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ἀρνοῦμαι κι' ἐγὼ νὰ σπάζω τὴ καθιερωμένη μπουκάλα σαμπάνιας στὴν καθέλκυσι τῶν καινούργιων πλοίων.

Ὡς ἐπιστέγασμα ὅλων αὐτῶν, ἡ ἀμερικανικὴ ἐφημερὶς ἔδινε μιὰ καταπληκτικὴ ἐξήγησι τοῦ ταξιδίου της πριγκηπίσσης στὴν Ἰταλία. Σύμφωνα μ' αὐτήν, ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος σκέφτηκε αὐτὸ τὸ ταξίδι γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν πριγκήπισσα ἀπὸ τὸν ἀμερικανὸ κωμικὸ Ντὰνυ Καίη, γιατὶ ἡ Μάργκαρετ ἦταν τάχα ξετρελλαμένη μαζί του.

Τὸ «Νταίηλυ Μαίηλ», ἡ γνωστὴ πρωϊνὴ ἀγγλικὴ ἐφημερίς, ἐξανέστη γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς φανταστικὲς ἱστορίες:

«Ὅλοι ξέρουν, ἔγραψε, ὅτι ἡ πριγκήπισσα Μάργκαρετ ἔχει ὁρμητικὸ χαρακτῆρα, ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, συναισθάνεται βαθύτατα τὰ καθήκοντά της, ὥστε νὰ μὴν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ μείνῃ πιστὴ στὶς παραδόσεις, ἀσχετα πρὸς τὶς μοντέρνες ἰδέες της. Ἡ δημοσίευσις ἀπρεπῶν ἱστοριῶν, σὰν αὐτὲς ποὺ εἴδαν τὸ φῶς, ζημιώνει τὴ φιλία ποὺ συνδέει τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες μὲ τὴ Μεγάλη Βρετανία».

Αὐτά, ὅμως, δὲν ἦταν τὰ μόνα βέλη ποὺ ἐκτοξεύθηκαν ἐναντίον τῆς ἀγγλικῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

Ἀπὸ δέκα ἑπτὰ χρόνια, βρισκόταν στὴν ὑπηρεσία τῆς ἀγγλικῆς βασιλικῆς οἰκογενείας μιὰ Σκωτσέζα, ἡ μὶς Κράουφορντ. Μετὰ τὸ γάμο τῆς πριγκηπίσσης Ἐλισσάβετ, ἡ γυναίκα αὐτὴ ἔφυγε ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Βούκιγχαμ, παντρεύτηκε κάποιον Μπάτλαικ καὶ πούλησε τὰ «Ἀπομνημονεύματα» τῆς σὲ μιὰ ἀμερικανικὴ ἐπιθεώρησι ἐναντι σεβαστοῦ ποσοῦ.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ παληὰ παιδαγωγὸς ἀφηγεῖται μὲ τρόπο πολὺ λεπτὸ διάφορες ἀναμνήσεις της ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Δὲν παραλείπει, ὡστόσο, μερικὰ «ἀνέκδοτα», ποὺ, κατὰ τὴ γνώμη πολλῶν Ἄγγλων, θὰ μποροῦσαν ν' ἀποσιωπηθοῦν, π. χ. τὸ ὅτι ἡ πριγκήπισσα Ἐλισσάβετ θύμωσε μιὰ μέρα καὶ πέταξε τὸ καλαμάρι της πάνω στὸ κεφάλι τῆς δασκάλας της τῶν γαλλικῶν καὶ ὅτι ἡ τότε κυρία Σίμσον, κατὰ τὸ διάστημα ποὺ προηγήθηκε ἀπὸ τὴν παραίτησι τοῦ Ἐδουάρδου 8ου, εἶχε πάρει τὸ ὕφος «νεόπλουτης ἰδιοκτητρίας», γιατὶ φανταζόταν πὼς ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις θὰ ὑποχωροῦσε καὶ θ' ἀνέβαινε σὰν βασίλισσα στὸν ἀγγλικὸ θρόνο.

Ἡ ἀγγλικὴ κοινὴ γνώμη εἶναι ἐξ ἄλλου, ἰδιαιτέρως ἀνήσυχη γιὰ τὸ δεύτερο μέρος τῶν «Ἀπομνημονευμάτων» τοῦ δουκὸς τοῦ Οὐίνδσωρ, ποὺ πρόκειται νὰ δημοσιευθῇ ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρό. Τὸ μέρος αὐτὸ θὰ ἀναφέρεται στὴν περίοδο τῆς βασιλείας του ὡς Ἐδουάρδου 8ου καὶ εἶναι πολλοὶ ποὺ φοβοῦνται ὅτι ὁ δοὺξ δὲν θὰ περιορισθῇ σὲ «ἀνώδυνες» μόνον ἀναμνήσεις. Ἰδιαιτέρως ἀνήσυχοι εἶναι οἱ κύκλοι τῶν ἀνακτόρων τοῦ Βούκιγχαμ, ποὺ βλέπουν νὰ ξεσχίζεται σιγὰ - σιγὰ τὸ πέπλο ποὺ σκέπαζε ὡς προχθὲς ἀκόμη τὴ ζωὴ τῆς ἀγγλικῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

Νὰ καταπατήται δηλαδὴ ἡ παράδοσις...

Τὸ μυστήριο τῆς γυναίκας ποὺ ΜΕΝΕΙ ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ

Ὄχι μιὰ ρυτίδα στὰ 45 χρόνια! Ὄψι φρέσκια καὶ καθαρή, ὅπως ἑνὸς νεαροῦ κοριτσιοῦ. Αὐτὸ εἶναι τὰ μαγικὰ ἀποτελέσματα τοῦ «BIOCEL», τοῦ πολυτιμοτάτου αὐτοῦ στοιχείου ποὺ χαρίζει σὲ κάθε γυναίκα τὰ νειάτα.

Τὸ «BIOCEL» εἶναι ἡ τελευταία ἀνακάλυψη ἑνὸς διασήμου σ' ὅλο τὸν κόσμο δερματολόγου.

Τὸ «BIOCEL» τρέφει καὶ ἀνοξυγονεῖ τὸ δέρμα κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὕπνου καὶ περιέχεται μέσα στὴν κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ χρώματος ροζ. Τὴν ἡμέρα χρησιμοποιεῖτε τὴ λευκὴ κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ καὶ τὴ νύχτα τὴ ροζ κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ.

Ἑβδομαδιαῖα ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Χλωρόπουλος...μηδέν!

Περίφημος γιατρός, εὐϋπόληπτος πολίτης, ἀξιοπρεπὴς κύριος καὶ λεφτὰ ἔβγαζε καὶ τὴ ζωή του τὴν πέρναγε καλά. «Δόξα σοι ὁ Θεός», ἔλεγε κάθε τόσο καὶ δὲν εἶχε ἄδικο.

Ὥσπου ἦρθε ἡ μοιραία ἡμέρα. Ἕνας ἀρχηγὸς κόμματος ἐπρόκειτο νὰ μιλήσῃ σὲ κάποιο πολιτικὸ γεύμα καὶ τοὔστειλαν καὶ τοῦ γιατροῦ μιὰ πρόσκλησι: «Ἀξιότιμον κύριον Ἰωάννην Χλωρόπουλον, Ἰατρόν. Παρακαλεῖσθε ὅπως τιμήσετε διὰ τῆς παρουσίας σας» καὶ τὰ τοιαῦτα.

Μὲ κόμματα δὲν ἀνακατευότανε ποτέ, ἀλλὰ δὲ βρῆκε καὶ τὸ λόγο γιατὶ νὰ μὴν πάῃ καὶ νὰ προσβάλῃ χωρὶς λόγο τοὺς ἀνθρώπους. Ἔβαλε, λοιπόν, τὸ μπλὲ του κοστούμι καὶ στὶς 8 ½ τὸ βράδυ, ἔφτασε στὴν αἴθουσα ποὺ γινόταν τὸ γεύμα. Πέντε γνωστοί του τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ περιχαρῆ χαμόγελα καὶ ὑπερβολικὲς ἐκδηλώσεις:

— Τὰ σέβη μου, γιατρέ!

— Περάστε, γιατρέ!

—Ἀπὸ δῶ, γιατρέ!

Κι' ἄξαφνα ἕνας ἄγνωστος, τὸν βούτηξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔσυρε μπροστὰ στὸν ἀρχηγὸ τοῦ κόμματος:

— Κύριε πρόεδρε, εἶπε, τὸ καμάρι τῆς πόλεώς μας, Ὁ διάσημος ἰατρὸς κύριος Χλωρόπουλος.

Μεγάλη συγκίνησι ἔδειξε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος. Ἐνάμισυ λεπτὸ τῆς ὥρας τοῦ τράνταζε τὸ χέρι, λὲς κι' ἔβλεπε τὸν ἀδερφό του ποὺ γύριζε ἀπὸ τὴν Ἀμερική!... Ὁ γιατρὸς χαμογελοῦσε σὰν ἠλίθιος.

Κείνη τὴν ὥρα, πετάχτηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους του καὶ εἶπε στὸν ἀρχηγό:

— Κύριε πρόεδρε, θέλουμε νὰ τὸν πείσουμε νὰ πολιτευθῇ. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητάει σήμερα ὁ Λαός!

— Τὸ πιστεύω κι' ἐγώ, εἶπε σοβαρὰ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος. Καὶ νομίζω πὼς ἔχετε καθῆκον νὰ ὑπηρετήσετε τὸν τόπο. Θὰ εἶστε ὑποψήφιος! Καλὴ ἐπιτυχία!

Καὶ τοῦ ξανάδωσε τὸ χέρι μὲ τὸ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ κάνει στὸν ἄλλον μιὰ μεγάλη εὐεργεσία.

— Κύριε πρόεδρε, πῆγε νὰ πῇ ὁ γιατρός...

Ἀλλὰ ὁ ἀρχηγὸς τὸν διέκοψε. Ὅλοι οἱ ἀρχηγοὶ διακόπτουν καὶ οὐδέποτε δέχονται νὰ τοὺς διακόψῃς.

—Ἄκου, γιατρέ μου, τοῦ εἶπε. Θὰ εἶσαι ὁ ἰδεώδης ὑπουργὸς τῆς Ὑγιεινῆς. Θὰ σώσουμε μαζὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἔμπα στὸν ἀγῶνα μὲ τὴν καρδιά σου!

Τὸ ἴδιο βράδυ τὸ ἀνήγγειλαν εἰς ἐπήκοον ὅλων. Ἐκεῖ ποὺ ὁ γιατρὸς προσπαθοῦσε νὰ μασήσῃ τὸν ψητὸ τράγο ποὺ ἔφεραν γιὰ ἀρνάκι τοῦ γάλακτος — ἔτσι τρῶνε συνήθως στὰ πολιτικὰ γεύματα — ἄκουσε ἀπὸ τὰ μεγάφωνα τὴν ἀναγγελία:

— Τὸ Ριζοσπαστικὸν Χριστιανικὸν κόμμα ἀναγγέλλει ὑπερηφάνως ὅτι εἰς τὴν περιφέρειάν μας θὰ ἐκτεθῇ ὡς ὑποψήφιος βουλευτὴς ὁ διαπρεπὴς ἐπιστήμων καὶ δημοφιλὴς ἰατρὸς κύριος Ἰωάννης Χλωρόπουλος.

Μόλις τέλειωσε τὸ τραπέζι, τὸν κύκλωσαν ὅλοι καὶ τοῦ σφιγγαν τὸ χέρι λὲς καὶ θέλανε νὰ τοῦ τὸ σπάσουν. Οἱ πέντε γνωστοί του, πρῶτοι καὶ καλλίτεροι. Κι' ὁ ἀδελφικός

— Εἴδατε δουλειὰ ποὺ μᾶς σκαρώσατε μὲ τὶς ἐκλογές σας, κύριε πολισμαν;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

του φίλος, ὁ Χρῆστος ὁ Ντάκαρος κατασυγκινημένος:

— Γιάννη μου, νὰ σὲ φιλήσω! εἶπε.

Καὶ δάκρυσε. Δάκρυσε κι' ὁ Χλωρὸς καὶ φιλήθηκαν.

Αὐτὸ ἦτανε. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἄρχισε ἡ προεκλογικὴ κίνησι. Ὁ γιατρὸς δεχότανε πολιτικὲς ἐπισκέψεις κι' οἱ νοσοκόμες τῆς κλινικῆς βγάζανε βιβλιάρια! Θεραπεύανε κι' ἀρρώστους, ἀλλὰ φυσικὰ μόνο δωρεάν. Ψῆφοι ἦταν αὐτοί. Λεφτὰ θὰ παίρνανε;

Ἡ πολυτελὴς ἥσυχη κλινικὴ μετεβλήθη σὲ πολιτικὸ κέντρο. Τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ μὲ τὰ βαρύτιμα χαλιὰ καὶ τὰ ὡραῖα ἔπιπλα, τὸ ἴδιο. Μισὸ μέτρο λάσπη μάζευαν οἱ δοῦλες κάθε πρωῒ ἀπὸ χάμω. Καὶ τ' ἀναμμένα ἀποτσίγαρα τῶν ἐκλογέων εἶχανε κατακάψει καὶ χαλιὰ καὶ ταπετσαρίες.

Ἀλλ' αὐτὰ ἦταν τὰ λιγώτερα. Γιατὶ ὁ γιατρὸς ποὺ εἶχε μπῆ πιὰ στὸ χορὸ καὶ τὴν εἶχε ψωνίσει — οἱ μισοὶ τὸν λέγανε ἀπὸ τώρα «κύριε βουλευτά», κι' οἱ ἄλλοι μισοὶ «κύριε ὑπουργὲ» — ξόδευε κάθε μέρα σαράντα μὲ πενῆντα λίρες χρυσές! «Δανεικὰ» ὁ ἕνας κομματάρχης, «δανεικὰ» ὁ ἄλλος, «ἐνίσχυσι» στὸν «τομέα» τῆς τάδε συνοικίας, «ἐνίσχυσι» στὴν «τοπικὴ ἐπιτροπὴ» τῆς ἄλλης, ἔφευγαν οἱ λίρες σὰν νάταν πεντακοσάρικα.

Ὁ ἀδελφικός του φίλος—ὁ Χρῆστος ὁ Ντάκαρος — τὸν συμβούλευε σὲ ὅλα καὶ διηύθυνε τὰ πάντα:

— Γιάννη μου, τώρα ἐσὺ πᾶς νὰ σώσης τὴν Ἑλλάδα. Λεφτὰ θὰ σκεφτῆς; Εἶνε κατώτερο πολιτικοῦ ἀνδρὸς τῆς ὁλκῆς σου. Δῶσε. Καὶ μάλιστα, γιὰ νάμαι εἰλικρινὴς ἔπρεπε νὰ κάνης καὶ μιὰ χειρονομία. Ὑπάρχουν πέντε - δέκα τοπικὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα. Στεῖλε στὸ καθένα ἀπὸ εἴκοσι ἑκατομμύρια. Θὰ γράψουμε ὅτι ὁ μεγάλος πολιτικός μας διέθεσε τὸ σύνολον τῆς περιουσίας του ὑπὲρ τῶν εὐαγῶν ἱδρυμάτων! Εἶνε μέγα κομματικὸ κόλπο καὶ θὰ πάρης χιλιάδες σταυρούς!

— Νὰ τὸ κάνω, Χρῆστο!

— Νὰ τὸ κάνης, Γιάννη μου!

Καὶ τὸ ἔκανε.

Κι' ἔγραψαν οἱ τοπικὲς ἐφημερίδες τὰς «μεγάλας δωρεὰς» καὶ κυράστηκε τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ ἀπ' τὰ θερμὰ καὶ συγκινημένα σφιξίματα τοῦ χεριοῦ.

Τὴν ἡμέρα τῶν ἐκλογῶν, ὁ Χλωρόπουλος εἶχε μιὰ λίρα μόνο.

— Αὐτή, εἶνε ὅλη μου ἡ περιουσία! εἶπε ὑπερηφάνως.

Καὶ οἱ πάντες χειροκρότησαν.

Τὸ κόμμα ἦρθε δεύτερο. Δυὸ ἕδρες τὶς εἶχε ἐξασφαλισμένες στὴν περιοχή.

— Μιὰ δική σου κι' ἔπειτα δὲν ξέρουμε ποιὸς ἔρχεται! τὸν πληροφόρησαν.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισε ἡ ἀνακοίνωσις τῶν σταυρῶν. Ὁ Χρῆστος Ντάκαρος, σημείωνε σὲ μιὰ μεγάλη κόλλα τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογικῶν τμημάτων.

Τμῆμα τέταρτον: Παπαδόπουλος, σταυροὶ προτιμήσεως 128. Χρηστίδης 80. Βλαμενάκης 14. Χλωρόπουλος μηδέν...

Τμῆμα δωδέκατον: Παπαδόπουλος 107. Χρηστίδης 60. Βλαμενάκης 12. Χλωρόπουλος μηδέν...

Τμῆμα... — εἰκοσιτέσσαρα τμήματα ἤρθαν καὶ παντοῦ ὑπῆρχε τὸ στερεότυπο πικρὸν φινάλε: «Χλωρόπουλος μηδέν!».

Σιωπηλὸς ὁ γιατρός, σφούγγιζε κάθε τόσο τὸν ἱδρῶτα του. Κι' ὁ Χρῆστος ὁ Ντάκαρος ξεσποῦσε σὲ φωνακτὲς ἀγανακτήσεις:

— Τέτοιος λαὸς δὲν ἀξίζει νὰ τὸν ὑπηρετήση κανείς! Αἴσχος!...

Ἐπὶ τέλους ἔφτασε καὶ τὸ τμῆμα τῆς γειτονιᾶς ποὺ ψήφιζε κι' ὁ Χρῆστος ὁ Ντάκαρος:

«Τμῆμα δέκατον ὄγδοον!»...

Κυττάζει μ' ἀγωνία τὸ σημείωμα ὁ γιατρὸς — «ἡ γειτονιὰ θὰ περισώση τὴν ἀξιοπρέπειά μας!» — καὶ τί νὰ δῆ;... «Χλωρόπουλος, ἕνα!».

— Βρὲ ἄτιμε! λέει τοῦ Ντάκαρου. Οὔτ' ἐσὺ δὲ μὲ ψήφισες;

Ὁ Ντάκαρος τάχει χαμένα;

— Ὁ δικός μου σταυρὸς εἶν' αὐτός! λέει ταραγμένος.

— Κι' ὁ δικός μου ποῦ εἶνε βρέ; Στὸ ἴδιο τμῆμα ψήφισα κι' ἐγώ. Ἔναν πῆρα. Τὸ... σταυρό μου!...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ὁ Ντάκαρος ἦταν στὸ νοσοκομεῖο κι' ὁ Χλωρόπουλος στὴ φυλακή γιὰ... «ἀπρομελέτητα τραύματα!».

ΕΨΙΛΟΝ

✪✪

Μιὰ καινούργια Σελήνη

Στὶς 29 γνωστὲς σελῆνες τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος προστέθη κι' ἄλλη μία. Εἶνε ἕνας δεύτερος δορυφόρος τοῦ πλανήτου Ποσειδῶνος, ποὺ ἀνεκαλύφθη ἀπὸ ἕνα ἀστρονόμο τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου. Ἀπέχει 8 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα ἀπ' τὸν Ποσειδῶνα καὶ 5 δισεκατομμύρια χιλιόμετρα ἀπ' τὴ Γῆ. Ἔχει διάμετρο μόνο 320 χιλιομέτρων, εἶνε δηλαδὴ 15 φορὲς μικρότερος ἀπ' τὸν πρῶτο δορυφόρο τοῦ Ποσειδῶνος, τὸν Τρίτωνα, ποὺ ἀνεκαλύφθη τὸ 1846. Γιὰ νὰ κάμη μιὰ ὁλόκληρη περιστροφὴ γύρω ἀπ' τὸν Ποσειδῶνα, χρειάζεται 2 χρόνια περίπου (ἐνῶ ἡ Σελήνη μας κάνει τὴν περιστροφή της γύρω ἀπ' τὴ Γῆ σ' ἕνα μῆνα).

Ντύστε τά παιδιά σας στό ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ Σταρνάλι τοῦ MINION

- ΚΟΣΤΟΥΜΑΚΙΑ ΒΕΒΕ DEUX PIECES ὁλόμαλλα, ζεστὰ (τιμαὶ κατὰ μέγεθος) ἀπὸ 75.000
- ΖΑΚΕΤΑΚΙΑ ὁλόμαλλα σὲ χαριτωμένους χρωματισμοὺς μόνον 18.000
- ΦΟΡΜΕΣ ὁλόμαλλες σὲ ὡραῖα χρώματα ἀπὸ 38.000
- ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ — ΜΠΛΟΥΖΑΚ πρωτότυπα Εὐρωπαϊκὰ ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη καὶ Βακελίτη ἀθραυστα ἀπὸ 7.000 ἕως 25.000
- ΚΟΥΔΟΥΝΙΣΤΡΕΣ ἐπίσης ἀθραυστες καὶ πρωτότυπες ἀπὸ 4.500 ἕως 28.000

MINION

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Δ. Ζ α π ά ν τ η ν, Β.Σ.Τ. 902: Ἡ διεύθυνσις τῆς Sirley Temple εἶνε: 20th Century - Fox - Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U. S. A., τῆς δὲ Olivia de Havilland: Cedarbrook 9560, Beverly Hills, Los Angeles California U. S. A. Τὸ γράμμα σας πρὸς τὸν κ. Ἰωαννίδην στείλτε το στὰ γραφεῖα μας, Σανταρόζα 5, Ἀθῆναι. Ἡ Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ εἶνε παντρεμένη. Κ α σ τ α ν ὴ ἀ μ α ζ ό ν α: Ἡ διεύθυνσις τῆς Katina Paxinou εἶνε: 20th Century - Fox - Films, 10201, West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. Ἡ Ρ ὼ τα Χαϊηγουωρθ γεννήθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη στὶς 17 Ὀκτωβρίου 191ι. Εἶνε ὅμως Ἱσπανικὴς καταγωγῆς καὶ τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶνε Μαργαρίτα Κασίνα. Τὸ ρόλο τοῦ Μεθύστακα στὸ ὁμώνυμο φίλμ τὸν παίζει ὁ Ὀρέστης Μακρῆς. Ἡ Μπέλλυ Κωνσταντοπούλου εἶνε μελαχροινή. Γράφετε της στὴν ἑξῆς διεύθυνσι: Φιλοπ. Φίνος, Κινηματογραφικαὶ Ἐπιχειρήσεις, Στουρνάρα 27, Ἀθῆναι. Δ η μ ή τ ρ η ν Σ 6 ώ λ ο ν, Πελοπόνησσον: Ὁ «Θησαυρὸς» ἔχει ὡς ἀρχὴν νὰ μὴ δημοσιεύῃ συνεργασίαι ἀναγνωστῶν. Τὸ «Ἀναπάντεχο μαντάτο» ὄχι καὶ τόσο καλο. Ἐ μ μ. Π α σ χ α λ ά κ η ν, Σητεία - Κρήτης: Καλούτσικο τὸ ποίημά σας «Στὴν Κύπρο». Ὑστερεῖ λιγάκι στὴν ὁμοιοκαταληξία. Ἐμεῖς πάντως δὲν δημοσιεύομε συνεργασίαι ἀναγνωστῶν. Μ α ί ρ η: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Massimo Girotti μᾶς εἶνε ἄγνωστη, πρὸς τὸ παρὸν τούλάχιστον. Τὸ τελευταῖο του φίλμ λέγεται «Μονομαχία δίχως ἔρωτα». Ζ. Β., Βόλον: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Τζίμη Μακούλη εἶνε: Β' Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, 781 λόχου Γενικῶν Μεταφορῶν, Β.Σ.Τ. 902. Ν ι κ ό λ α ο ν Ἀ λ α γ ε ω ρ γ ί ο υ Ἀ λ ί α ρ τ ο ν: Πολὺ προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Ἄλλη φορὰ στεῖλτε μας κανένα πιὸ περιποιημένο καὶ συμπληρώστε τὸ σχέδιο μὲ τὶς λέξεις τῆς λύσεως. Π α ν α γ ι ώ τ η ν Δ ρ ο ύ λ ι ο ν, Ν ι κ ό λ α ο ν Σ υ ρ ί γ ο ν, Θ η σ α υ ρ ό φ ι λ ο ν, Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Ἀ γ α π ά κ ο ν, Σ.Τ.Γ. 918, Ε ὐ ά γ γ ε λ ο ν Τ ρ ι γ ώ ν η ν, Νέα Σμύρνη, Ν ι κ ή τ α ν Κ α ρ β α ρ ά ν, Σ.Τ.Γ. 916Γ, Χ α ρ ά λ α μ π ο ν Ἀ θ. Κ ρ α λ λ ι ο β έ τ η ν Ν ι κ ό λ α ο ν Τ σ α ο ύ σ η ν, Σέρρας, Ἀ θ α ν ά σ ι ο ν Κ α τ σ α ρ έ λ η ν, Κουκάκι, Ἀ ν δ ρ έ α ν Τ α τ ά ρ ι δ ῆ ν, Γ ε ώ ρ γ ι ο ν Ζ α μ π ρ ο ύ ν η ν, Πειραιάς, Ν. Ἀ ν α ν ι ά δ ῆ ν, Εὐγένεια, Ε ὐ ά γ γ ε λ ο ν Π α υ λ ί δ ῆ ν, Ν ι κ ό λ α ο ν Β ά ρ δ α ν, Κατερίνη, Ἄ γ γ ε λ ο ν Μ π α λ ῆ ν. Σ τ ά υ ρ ο ν Δ η μ ό π ο υ λ ο ν, Σ.Τ.Γ. 909, Π α ν α γ ι ώ τ η ν Γ. Κ ο τ σ ί κ ο ν καὶ Μ ι χ α ὴ λ Λ ε υ ἰ τ ι κ ό ν, Σέριφον, Ν ι κ ό λ α ο ν Γ ρ α φ ά κ ο υ, Δ Β ε ρ ν α ρ δ ά κ ῆ ν Σ.Τ.Γ. 913Β, Στ. Π Κ α ρ λ ο β α σ ί τ η ν, Ν ε λ λ ὼ Μ α ρ α γ κ ο υ δ ά κ ῆ, Θεσσαλονίκην, Ἀ ν δ ρ έ α ν Γ ρ ά θ α ν, Λάρισα, Μ ά ξ ι μ ο ν Ζ ο ρ έ γ κ ο ν, Θεσσαλονίκην, Κ ὼ ν σ τ ί ν ο ν Λ α γ ο γ ι ά ν ν η ν, Δ. Σ ό κ α λ η ν, Ἐ ν τ α ῦ θ α, Γ ι ὼ ρ γ ο ν Π ε τ ρ ι δ ῆ ν, Πάργα, Μ ή τ σ ο ν, Μεσσήνη - Μεσσηνίας, Σ τ έ φ α ν ο ν Μ π ρ ι α σ ο ύ λ η ν, Ἰ ω ά ν ν η ν Α. Μ α ρ γ, Λάρισσα, Β α σ ί λ ε ι ο ν Σ α μ ψ ώ ν ο γ λ ο υ, Καλαμαριά, Κ ω ν ν ο ν Κ ω ν σ τ α ν τ ό π ο υ λ ο ν, Καλάμας, Στέφ. Π α ν α γ ι ω τ ό π ο υ λ ο ν, Ὀ ρ ε σ τ ι ά δ α - Ἔβρου, Ε. Ι. Κ ο τ ο π ο ύ λ ῆ ν, Ἐ ν τ α ῦ θ α, Γ ε ώ ρ γ ι ο ν Σ α 6 6 ό π ο υ λ ο ν, Ξάνθη Ἰ ω ά ν ν η ν Κ ε ϊ σ ο γ λ ο υ, Λουτρὰ Αἰδηψοῦ, Λ. Α. Μ ο ζ., Ἐ ν τ α ῦ θ α, Θ. Φ ρ α γ κ ο λ ι μ ν ή τ η ν, Καλάμας, Μ ό σ χ ο ν Κ ι τ σ ι κ ό π ο υ λ ο ν, Καβάλλα, Μ π ά μ π η ν Χ α ρ α κ ά κ ο ν, Τ ο ύ λ α Κ ω σ τ ά κ ῆ, Κ ώ σ τ α ν Μ π ά μ π α λ η ν, Ν. Ἰωνία, Γ ε ώ ρ γ ι ο ν Π α χ ῆ ν, Ναύπλιον, Γ ε ώ ρ γ ι ο ν Ρ ά λ λ η ν, Μυτιλήνη: Ὑστερα ἀπὸ μιὰ νέα, πιὸ αὐστηρή, ἐπιλογὴ τῶν πολυαρίθμων σταυρολέξων ποὺ βρίσκονται στὰ χέρια μας τὰ δικά σας παραμερίστηκαν εἴτε γιατὶ ἔχουν πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια, εἴτε ἐπειδὴ δὲν κατορθώσαμε νὰ διορθώσωμε τὰ λάθη ποὺ περιέχαν. Πρόκειται πάντως γιὰ σταυρόλεξα ποὺ μᾶς ἐστάλησαν τὸ 1948. Τ α κ τ ι κ ὸ ν έ ο ν ἀ ν α γ ν ώ σ τ η ν Σ. Μ., Θεσσαλονίκην: Δὲν ἀναλαμβάνομε, οὔτε καὶ πρόκειται στὸ μέλλον ν' ἀναλάβωμε τὸ δέσιμο τῶν περιοδικῶν μας. Οἱ λέξεις καὶ τῶν δυὸ σταυρολέξων σας καθόλου καλές. Λέξεις σὰν τὶς ΣΤΑΧΤΟΠΑ, ΒΡΑΚΑΤΗ, ΑΤΑΝΣΙΟΝ, ΤΟΙΝ, ΕΡΑΤ, ΕΝΙΜ καὶ ἄλλες, τελείως ἀνύπαρκτες δὲν ἔχουν καμμιὰ θέσι σ' ἕνα σταυρόλεξο. Κ. Ν. Ν ι κ ο λ α ΐ δ ῆ ν, Ἐντεῦθα: Τὸ σταυρόλεξό σας χρειάζεται μερικὲς ἐλαφρὲς διορθώσεις. Θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Θ ὼ μ α ν Μ α γ κ α ρ ά κ ῆ ν, Ἐντεῦθα: Παρὰ τὶς διαβεβαιώσεις σας, οἱ λέξεις ΛΑΣΑ (ἀντὶ ΛΑΣΣΑ), ΒΑΜΑ (ἀντὶ ΒΑΜΜΑ) καὶ μερικὲς γενικὲς πρέπει ν' ἀντικατασταθοῦν γιὰ νὰ εἶνε τὸ σταυρόλεξό σας δημοσιεύσιμο. Ἐλπίζομε νὰ ἐπιτύχωμε τὶς ἀπαιτούμενες διορθώσεις καὶ νὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Ἀ ν δ ρ ο γ ι ά ν ν η ν Β α γ γ ε λ ά τ ο ν, Ἐντεῦθα: Πολὺ καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας γιὰ τὴν 25η Μαρτίου. Πιθανὸν νὰ γίνῃ πάλι κλήρωσις, δεδομένου ὅτι λάβαμε ἤδη 3 σταυρόλεξα γιὰ τὴν ἡμέρα αὐτή. Περιμένομε μιὰ ἀποστολή σας μὲ συνηθισμένο ἁρμονικὸ σχέδιο. Ἰ ω ά ν ν η ν Μ π ό τ η ν, Ἐντεῦθα: Λέξεις ἀνύπαρκτες, γενικὲς καὶ αἰτιατικὲς καταστρέφουν τὸ σταυρόλεξό σας. Στεῖλτε μας κανένα πιὸ περιποιημένο. Σ. Β. Ζ ο υ ρ ν α τ ζ ῆ ν, Χαλάνδρι: Τὰ κλιμακόλεξά σας ὄχι πολὺ καλά. Τὰ σταυρόλεξα θὰ δημοσιευθοῦν μὲ μερικὲς ἐλαφρὲς διορθώσεις. Ἀ ν δ ρ έ α ν Σ τ ε ρ γ ι ό π ο υ λ ο ν, Νέα Ἐλβετία. Οἱ περισσότερες λέξεις τοῦ σταυρολέξου σας εἶνε συνηθισμένες. Στεῖλτε μας κανένα μὲ πιὸ σπάνιες. Ὅλα δείχνουν πὼς μπορεῖτε νὰ τὸ ἐπιτύχετε. Τὸ παρὸν ἴσως δημοσιευθῇ. Sir Basil 216, Ἐντεῦθα: Τόσο ἀπὸ ἄποψεως σχεδίου ὅσο καὶ λέξεων, τὸ σταυρόλεξό σας εἶνε τελείως ἀπεριποίητο. Ἔπρεπε νὰ προσέξετε περισσότερο τὴν ἀποστολή σας γιὰ νὰ μὴν πάῃ χαμένη. Ν ι κ ό λ α ο ν Β ο υ λ γ α ρ ί δ ῆ ν, Ἐλευθερούπολιν: Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας. Γιὰ νὰ δημοσιευθῇ πρέπει ὅμως ἀπαραιτήτως ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ λέξεις ΠΕΝΙΑΙ καὶ ΣΙΤΑΛΚΑΣ. Κ ὼ σ τ α ν Β α μ β α κ ί τ η ν, Μυτιλήνη: Θὰ πάρη μέρος καὶ τὸ δικό σας σταυρόλεξο στὴν κλήρωσι ποὺ θὰ γίνῃ γιὰ ν' ἀποφασίσῃ ἡ τύχη ποιὸ θὰ δημοσιευθῇ τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ γιὰ τὶς εὐχές σας. Γ ι ὼ ρ γ ο ν Χ α ρ μ α ν τ ά ν: Δὲν δημοσιεύομε συνεργασίαι ἀναγνωστῶν. Ν ι κ ό λ α ο ν Λ ά μ π ρ ο υ, Πόρτ - Σουδάν: Ὁ ραδιοφωνικός μας σταθμὸς ἐκπέμπει τακτικὰ ἑλληνικὰ τραγούδια. Εἶνε ὅμως φυσικὸ νὰ τὰ χάνετε μὴ ἐχοντας τὸ πρόγραμμα τῶν ἐκπομπῶν του. Ὁ σταθμὸς βραχέων (19.53 μ.) μεταδίδει κάθε βράδυ στὶς 0.45 μισὴ ὥρα ἑλληνικὰν τραγουδιῶν. Τὸ ἑλληνικὸ τραγούδι ἀφθονεῖ ἐπίσης κάθε Κυριακή: 13 — 14, 17.15 — 17.50, 19 — 19.30 καὶ γενικὰ στὶς μεσημβρινὲς ἐκπομπές. Πάντως τὸ γράμμα σας διαβιβάστηκε στὸ διευθυντὴ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Πιστεύομε ἐπίσης νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας καὶ τοὺς σταθμοὺς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, τὸ πρόγραμμα τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ἑλληνικὴ μουσική. Ὁ Β' Σταθμὸς ἐκπέμπει σὲ μῆκος κύματος 42 στὰ βραχέα καὶ 195 στὰ μεσαῖα. Ζ ὰ ν Β λ α μ έ ν ο ν Τ. Μ. Γ.: Ἡ διεύθυνσις τῆς Jean Powell εἶνε: Metro - Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U. S. A. Τὰ τῆς γράφετε ἀγγλικὰ ἢ γαλλικά. Κ. Κ υ ρ ι α κ ό π ο υ λ ο ν, Καλάμας: Ἡ διεύθυνσις τῆς Katherine Hepburn εἶνε: Beverly Hills Hotel, Beverly Hills, Los Angeles Calif. U. S. A. Γεννήθηκε στὸ Χάρτφορντ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στὶς 8 Νοεμβρίου 1909. Ἔχει γκρίζα μάτια καὶ κόκκινα μαλλιά. Ὑπῆρξε σύζυγος τοῦ Λούντλοου Σμίθ μὲ τὸν ὁποῖο ἀπέκτησε ἕνα παιδί. Ἔχει ὅμως χωρίσει πρὸ καιροῦ.

Ε'.

Τ Ο σῶμα τῶν Γενίτσαρων, τὸ Ο ὐ τ ζ ά κ—τζάκι, ἐστία — εἶχε σχηματισμὸ ἀπὸ 196 ὅλους ὁλους ὀρτάδες, σὰν νὰ λέμε λόχους. Ἀπ' αὐτοὺς οἱ 50 τεμπελιάζανε στὴν Κωνσταντινούπολι μέσα στὰ 15 χιλιάδες καφενεῖα της! Μὰ κι' οἱ ἄλλοι ὀρτάδες στὸ Ἐρζερούμ, στὸ Χαλέπι, στὴν Ἱ ρ α π ε ζ ο ύ ν τ α κι' ἀλλοῦ πίσω δὲν πηγαίνανε! Κι' ἐκεῖ τὰ ἴδια κάνανε.

Στὰ 1826 οἱ Γενίτσαροι ἀ π α ρ τ ί ζ α ν ε ἀκόμη τὸ μισὸ τοῦ τούρκικου στρατοῦ. Καὶ μὲ ψεύτικα μητρῶα ἢ φυλλάδια μισθοτροφοδοσίας παρουσίαζαν ἕνα φανταστικὸ κι' ὁλότελα ἀνύπαρχτο ἀριθμὸ ἀπὸ στρατιῶτες, ποὺ καταβρόχθιζαν τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ταχτικοῦ πολεμικοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ κράτους. Μὰ κι' ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Γενίτσαρους δὲν ἦταν φανταστικοί, ἀλλὰ πραγματικοὶ παρουσιάζονταν στὰ στρατιωτικά τους κέντρα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πάρουν τὸ μισθὸ καὶ τὸ φαΐ ἀπ' τὸ καζάνι.

"Οταν ἡ κυβέρνησί τους τοὺς καλοῦσε σ' ἐ π ι σ τ ρ ά τ ε υ σ η — κι' αὐτὸ συχνά—πυκνὰ γινόταν μὲ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐ π α ν ά σ τ α σ η, ποὺ ἔβραζε ἀπ' τὸ 1821 — οἱ γενιτσαραγάδες τρέχανε ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, μαζεύοντας ἕνα κατακάθι ἀπὸ χαμάληδες κι' ἄλλα καθάρματα τῆς ἀλητείας, ποὺ ὁ χ ι μόνο καμμιὰ ἰδέα πε ι θ α ρ χ ί α ς δὲν εἶχαν μὰ κι' οὔτε ἀπὸ πολεμικὴ τέχνη σκαμπάζανε τίποτε.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ὁ σουλτάνος Μαχμοὺτ εἶδε καθαρὰ πὼς ζύγωνε ἡ στιγμὴ τοῦ ἐξαφανισμοῦ τῶν Γενίτσαρων, στιγμὴ ποὺ ἀπὸ χρόνια τὴν εἶχε πόθο του κρυφό. Καὶ ἀκολουθῶντας πιστὰ τὰ λόγια τοῦ Κορανίου «παρεσκεύασε τὴν καταστροφὴ αὐτῶν ἐν σιγῇ». Γιὰ νὰ μπῇ ὅμως ἔστω καὶ στὸν πρόλογο αὐτῆς τῆς καταστροφικῆς, γιὰ τοὺς γενιτσάρους, ἐ ν ε ρ γ ε ί α ς, ἔβλεπε καὶ κάτι ἀκόμη: ὅτι τοῦ χρειαζόντουσαν χέρια δεξιά, πιστοὶ καὶ ψυχωμένοι ἄνθρωποι. Λοιπὸν ὁ σουλτάνος ἐ κ ε ῖ ν ο ς γιὰ νὰ βρῇ τέτοιους ἔψαξε, πολιτικώτατα κι' ἔξυπνα, κι' ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ τὴν ἐξόντωσί τους μὲ τέχνη ὑ π ο μ ο ν η τ ι κ ὴ καὶ σιγανή, τὴν προετοίμαζε. Ἀποδείχτηκε ἔτσι ὁ Μαχμοὺτ πὼς ἦταν ὁ πιὸ ἁρμόδιος κι' ἄξιος ἀρχηγὸς τῆς φοβερῆς λύσεως. Ἕνα θηρίο ἀνυπόταχτο, ἕνα γενίτσαρο μὲ τ' ὄνομα Σαϊτάν, ποὺ ξεκοίλιασε τὸ διοικητὴ τοῦ ὀρτά του — πολὺ ἀνεπιθύμητο στὸ συνάφι ὅλο — τὸν προβίβασε ὕστερ' ἀπὸ τὴν πράξι του σὲ γενιτσάραγα.

Στὴν προετοιμασία τῆς μεγάλης κι' ἐπίσημης ἐ π α ν α σ τ ά σ ε ω ς κατὰ τοῦ Γενιτσαριοῦ ἔκοινε ὁ Μαχμούτ, πὼς ἦταν ἀ π α ρ α ί τ η τ η καὶ ἡ συμμετοχὴ τῆς θρησκείας, ἀφοῦ τὸ Κοράνιο εἶνε ὄχι μόνο ὁ πολιτικὸς καὶ θ ρ η σ κ ε υ τ ι κ ὸ ς νόμος τῆς μουσουλμανικῆς κοινωνίας, μὰ κι' ὁ στρατιωτικὸς κώδικας μαζί.

«Οἱ μόνοι τῶν ἀνδρῶν ἀγῶνες, λέει ὁ Προφήτης, τοὺς ὁ π ο ί ο υ ς π ρ ο σ τ α τ ε ύ ο υ ν οἱ ἄγγελοι εἶναι τὸ τόξον καὶ ἡ Ἱππασία ὅταν διεξάγωνται πειθαρχικῶς».

Ἔτσι στὴν ἀρχὴ ἀποφασίστηκε ὁ σχηματισμὸς ἑνὸς καινούργιου στρατοῦ ἀπὸ λίγα ἐλαφρὰ ταχτικὰ τάγματα, γιὰ νὰ μὴ δοθοῦν καὶ μεγάλες ὑπόνοιες στὸ Γενιτσαριό. Ἔγιναν τὰ τάγματα αὐτὰ — Μαελλὲμ ἐνιτζῆ καὶ Γιουρουδκζῆ τὰ ὀ ν ο μ ά σ α ν ε — κι' ἄρχισαν τὰ γυμνάσιά τους μὲ π α ν η γ υ ρ ι σ μ ὸ μεγάλο καὶ λαμπρό, μῆνα Ἰούνιο τοῦ 1826, γυμνάσια σύμφωνα μὲ τὶς νέες εὐρωπαϊκὲς μεθόδους τακτικῆς καὶ πειθαρχίας, αὐτὲς ποὺ εἶχε ἐφαρμόσει κι' ὁ Αἰγυπτιακὸς στρατός. Τρέλλα ὅ μ ω ς θὰ ἦταν καὶ νὰ φανταστῇ κανεὶς ἀκόμη πὼς οἱ Γενίτσαροι θ' ἄφηναν νὰ περάσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶμα δίχως ἀντίδρασι.

— Τί θὰ ποῦνε τυφλὴ ὑπακοὴ στὶς διαταγὲς τῶν ἀνωτέρων καὶ νίκη ἢ θάνατος;... Αὐτὰ εἶναι καμώματα τῶν γκιαούρ.

Τὴ νύχτα λοιπὸν τῆς 15 Ἰουνίου οἱ ἀρχηγοὶ τῶν δυσαρεστημένων Γενίτσαρων πῆγαν στὸ στρατόπεδο τοῦ "Ατ - Μεϊντὰν καὶ τ σ α β ῆ σ η ν ἔξω ἀπὸ τοὺς ὀρτάδες τὰ καζάνια τοῦ συσσιτίου. Τὸ βγάλσιμο τῶν καζανιῶν ἀ π ' τοὺς στρατιῶτες εἶναι σημεῖο ἀ ν τ α ρ σ ί α ς στὸν Τοῦρκο. Κι' ὁ Τοῦρκος στρατιώτης ἂν τοῦ πάρῃς τὸ κ α ζ ὰ ν τοῦ λόχου του τὸ θεωρεῖ σὰν κατάρα καὶ σὰν ἀφορισμό. Οἱ ξεσηκωμένοι γενίτσαροι μαζεύτηκαν στὴν πλατεῖα τοῦ "Ατ - Μεϊντὰν καὶ τὴν περιφράξανε. Σὲ λίγο φτάσανε γιὰ νὰ τοὺς ὑ π ο σ τ ῆ ρ ί ξ ο υ ν οἱ χ α μ μ ά λ ι (ἀχθοφόροι, χαμάληδες) ποὺ ἦταν παληοί τους σύμμαχοι. Ἔβγαλαν τότε καὶ τὶς προκηρύξεις τους.

"Ἀπειρο πλῆθος μὲ τουφέκια, πιστόλια καὶ χατζάρια ἐξώρμησε κατὰ τῶν Γενιτσάρων.

Τὸ παιδομάζωμα

Ἡ ἐξολόθρευσις τοῦ Γενιτσαρισμοῦ

«Δὲν θέλουμε — λέγανε — τὰ στρατιωτικὰ συστήματα καὶ τὰ γυμνάσια τῶν ἄπιστων... Ζητᾶμε τὰ κεφάλια ἐκείνων ποὺ ἔφτιαξαν τὰ καταραμένα διατάγματα τῶν μεταρρυθμίσεων».

Τὴν κρίσιμη ἐκείνη ὥρα ὁ σουλτάνος Μαχμοὺτ πῆρε μιὰ ἀπόφασι ποὺ ἦταν δίχως προηγούμενο στὰ χρονικὰ τῆς τουρκικῆς αὐτοκρατορίας:

«Ἀντέταξε — λέει στὴν ἱστορία του ὁ Graviere — κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν τὴν ἱερὴ σημαία (σαντζὰκ - σερίφ) ποὺ μόνο σὲ πολέμους κατὰ τῶν χριστιανῶν τὴ εἶχαν, ὡς τότε, χρησιμοποιήσει... Δύσκολη εἶναι ἡ περιγραφὴ τοῦ ἀποτελέσματος ποὺ εἶχε ἡ πρόσκλησι τῶν μουσουλμάνων πιστῶν κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ τῆς σημαίας αὐτῆς. Ἕνα ἄπειρο πλῆθος μὲ τουφέκια, πιστόλες καὶ χατζάρια μαζεύτηκε πειθαρχικὰ στὸ τζαμὶ Ἀχμὲτ ποὺ εἶναι στὴν πλατεῖα τοῦ Ἱπποδρόμου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἕτοιμο νὰ ἐξορμήσῃ κατὰ τῶν Γενιτσάρων. ποὺ ἐπαναστάτησαν.

Ἐκεῖ ἔγινε τὸ στρατηγεῖο τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ... Καὶ ὅταν οἱ ἑτοιμασίες τῆς ἐπιθέσεως κατὰ τῶν ἐπαναστατημένων γενίτσαρων τέλειωσαν, ἄρχισε ἡ προέλασι τῶν τακτικῶν. Στὴν πρώτη προσβολὴ οἱ προφυλακὲς τῶν ἐπαναστατῶν ὑ π ο χ ω ρ ο ῦ ν. Τὸ κτίριο τοῦ πρώτου Γενιτσάραγα μαζὶ μὲ τοὺς στρατῶνες τοῦ Σουλεϋμανιὲ πέφτουν στὰ χέρια τοῦ κυβερνητικοῦ στρατοῦ. Τὸ "Ατ - Μεϊντάν, ποὺ κρατάει ἀκόμη, πολιορκεῖται ἀπὸ παντοῦ

Η θέσις της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Μὲ ρωτᾶτε, καλή μου φίλη, ἂν θὰ εἶστε εὐτυχισμένη μὲ τὸ νέο ποὺ διαλέξατε γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς σας, ἀφοῦ αὐτὸς εἶνε ἔντιμος, καλός, σοβαρός. Μοῦ λέτε πὼς ὑπάρχει μόνον μιὰ μικρὴ διαφορὰ μεταξύ σας: δὲν εἶνε μουσικὸς καὶ δὲν ἔχει ἴσως τὴ λεπτὴ διαίσθησι ποὺ ἔχετε σεῖς. Μὰ τὸ νομίζετε εὔκολο, ἀγαπητή μου, νὰ βρῆτε τὸ ἰδανικὸ ἀκριβῶς ποὺ ζητᾶτε; Τὰ τρία κιόλας προτερήματα ποὺ ἀναφέρατε δὲν εἶνε ὑπεραρκετὰ ὅταν συγκεντρώνονται σ' ἕνα μόνον ἄνθρωπο; Μὴ λησμονῆτε πὼς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ζητᾶμε ἀπὸ τὴ ζωὴ περισσότερα ἀπ' ὅσα μπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ.

Ξέρω πὼς γιὰ σᾶς ποὺ εἶστε μουσικός, θὰ εἶναι κάπως ὀδυνηρὸ νὰ μὴ μπορῆτε νὰ συνεννοηθῆτε μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπᾶτε σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο. Μὰ μήπως στὸ χέρι σας δὲν εἶνε νὰ κάμετε τὸν ἀρραβωνιαστικό σας νὰ καταλάβῃ καὶ ν' ἀγαπήσῃ τὴ μουσική; Θὰ τὸ ἐπιτύχετε ὄχι μὲ τὸ νὰ τὸν γκρινιάζετε νὰ σᾶς συνοδεύσῃ στὶς συναυλίες, ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ τοῦ μιλᾶτε γιὰ μουσική, νὰ τοῦ ἐξηγῆτε ὅ,τι δὲν καταλαβαίνει, νὰ τὸν παρακινῆτε ν' ἀκούῃ πότε - πότε τὸ ραδιόφωνο ὅταν μεταδίδῃ καλὴ μουσική. Λίγοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ γεννιοῦνται μουσικοί, οἱ ἄλλοι ὅμως μὲ τὸ νὰ ἀκοῦνε μορφώνονται καὶ σιγὰ - σιγὰ συνηθίζουν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ ἀνοιξιάτικη μόδα

Θὰ μποροῦσε νὰ ἰδῇ κανεὶς ἕνα βαθύτερο λόγο στὶς ἐξελίξεις τῆς γυναικείας μόδας κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Ὁ πόλεμος, μὲ τὶς στερήσεις, τὶς κακουχίες καὶ τὶς συγκινήσεις του, εἶχε καταστρέψει τὴν πλαστικότητα καὶ τὴν ὁμορφιὰ τοῦ γυναικείου κορμιοῦ. Οἱ ράφτες σκέφτηκαν, λοιπόν, ὄχι ἁπλῶς νὰ κρύψουν τὶς ἀτέλειές του, ἀλλὰ καὶ νὰ τὶς διορθώσουν, παραμορφώνοντας ὅσο μποροῦσαν πιὸ πολὺ τὴν πραγματικότητα: ψεύτικοι ὦμοι, ἀσύμμετρες γραμμές, πιέτες, διπλὲς φοῦστες κλπ. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ φορέματα, ἡ γυναῖκα ἐξαφανιζόταν. Τὴν ἀντίθετη τάσι ἀκολουθεῖ ἡ σημερινὴ μόδα. Δὲν προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ τίποτε ἀπὸ τὸ γυναικεῖο σῶμα καὶ δὲν τὸ παραμορφώνει μὲ τὶς ἐπινοήσεις της. Περιορίζεται μόνο νὰ τὸ ντύσῃ. Καὶ τοῦ ἀφήνει τὴν εὐθύνη καὶ τὸ βάρος τῶν πιθανῶν ἀτελειῶν του.

Αὐτὸ συμβαίνει μήπως διότι οἱ ράφτες σχημάτισαν τὴ γνώμη, ὅτι κατὰ τὰ χρόνια ποὺ μεσολάβησαν ἀπὸ τὸν τερματισμὸ τοῦ πολέμου, οἱ γυναῖκες ἀπόχτησαν τὴν ἐπιθυμητὴ πλαστικότητα καὶ ἁρμονία γραμμῶν καὶ ὅτι μποροῦν νὰ ἐμφανισθοῦν στὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὅπως εἶνε; Πιθανόν. Τὸ βέβαιο εἶνε πὼς ἡ νέα μόδα προϋποθέτει ὅτι οἱ σημερινὲς γυναῖκες ἔχουν ὡραῖα σώματα. Ἀπ' αὐτὴ τὴν προϋπόθεσι ξεκινάει γιὰ νὰ τὶς ντύσῃ.

Γιὰ τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες τοῦ σούρουπου συνηθίζονται πολὺ τὰ μπλουζὸν κορσὰζ μὲ μεγάλο ἀμπιεσμάν.

Στὸ Παρίσι, ἔκαμαν κιόλας τὴν ἐμφάνισί τους τὰ πρῶτα μοντέλα τῆς καινούργιας ἀνοιξιάτικης μόδας, ποὺ ἀποτελεῖ σὰν τὸν πρόλογο τῆς καλοκαιρινῆς. Τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ της εἶνε τὰ ἑξῆς:

1. Ἡ γραμμή. Ἡ καινούργια μόδα ἀποτελεῖ τὴν ἀποθέωσι τῆς ἁπλῆς καὶ ἰσορροπημένης γραμμῆς. Ἡ ἀσυμμετρία δὲν βρίσκει πουθενὰ τὴ θέσι της σ' αὐτή. Ὅπως εἴπαμε, ἡ προσπάθεια τῆς νέας μόδας τείνει στὸ νὰ ντύσῃ τὸ γυναικεῖο σῶμα κι' ὄχι στὸ νὰ παραμορφώσῃ ἢ νὰ προκαλέσῃ ψεύτικες ἐντυπώσεις, συγκεντρώνοντας τὴν προσοχὴ σὲ διάφορες πρωτότυπες καὶ ἐξωφρενικὲς ἐπινοήσεις ὅπως αὐτὲς ποὺ εἴδαμε στὰ τελευταῖα χρόνια.

2. Τὸ μῆκος. Τὰ ἀνοιξιάτικα φορέματα εἶνε πιὸ κοντὰ ἀπὸ τὰ χειμωνιάτικα. Στὰ μοντέλα ποὺ παρουσίασαν οἱ Παρισινοὶ ράφτες, ἡ ἀπόστασις τῆς φούστας ἀπὸ τὸ ἔδαφος κυμαίνεται μεταξὺ 35 - 40 ἑκατοστῶν. Πόση διαφορὰ ἀπὸ τὰ 16 ἑκατοστὰ τοῦ 1947! Μὲ τὶς νέες φοῦστες ἡ κνήμη φαίνεται ὁλόκληρη σχεδόν.

3. Τὸ φάρδος. Οἱ πλατειὲς φοῦστες, μὲ τὶς ἀσύμμετρες πιέτες καταργοῦνται. Ἡ νέα μόδα θέλει τὶς φοῦστες στενές, ἐφαρμοστὲς σχεδόν. Μ' ἄλλα λόγια, ξαναγυρίζει στὸν «ἀγοράστικο» τόνο, ποὺ εἶχε πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο.

4. Ἀντίθετα τὰ κορσὰζ καὶ τὰ μανίκια γίνονται πολὺ φαρδειά.

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ 1947 ΚΑΙ 1950

Ἡ λευκὴ διακεκομμένη γραμμὴ παρουσιάζει τὴ μόδα τοῦ 1950 σὲ σχέσι μὲ τὴ μόδα τοῦ 1947. (Ὁλόκληρο τὸ μοντέλο).

5. Ὅμοι φυσικοί, ἀλλ' ὄχι ριχτοί.

6. Ἡ μέση παραμένει πολὺ λεπτή.

7. Τὸ ντεκολτὲ περιορίζεται στὸ ἐλάχιστο.

8. Τὰ πρωϊνὰ φορέματα εἶναι πιὸ κοντὰ καὶ πιὸ στενὰ ἀπὸ τὰ ἀπογευματινὰ καὶ τὰ βραδυνά.

9. Ἡ νέα μόδα περιορίζει στὸ ἐλάχιστο, ἂν δὲν ἐξαφανίζῃ ὁλότελα, τὶς γαρνιτοῦρες καὶ γενικὰ τὰ παντὸς εἴδους ποικίλματα.

10. Τὰ κουμπιὰ χάνουν τὴ διακοσμητικὴ ἀξία ποὺ εἶχαν ὡς χθές. Μ' ἄλλα λόγια, ξαναγυρίζουν στὸν ἀρχικὸ προορισμό τους. Γίνονται, ἐξ ἄλλου, πιὸ ἁπλᾶ. Τὰ περίεργα κι' ἀλλόκοτα σχήματα δὲν ἔχουν πιὰ τὴ θέσι τους.

11. Ἡ καινούργια γραμμὴ δὲν ἀποκλείει τοὺς πλισέδες. Ἀλλὰ τοὺς θέλει πολὺ λεπτούς. Τὰ «ντραπὲ» καταργοῦνται ὁλότελα.

Καὶ τώρα μερικὲς ἄλλες λεπτομέρειες τῆς ἐφετεινῆς ἀνοιξιάτικης μόδας:

Ὁ οἶκος Καρδὲν παρουσίασε μιὰ σειρὰ μοντέλων γιὰ τὶς κοντὲς γυναῖκες. Τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικά τους εἶναι: πλούσια στήθη, πλάτες ἴσιες καὶ στρωτές, μικρὴ περιφέρεια. Φοῦστες σὲ ἀπόστασι 40 ἑκατοστῶν ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Ὁ Πιὲρ Μπαλμαὶν λανσάρει τὶς ἁπλὲς καὶ στενὲς φοῦστες. Παρουσίασε, ἐξ ἄλλου, γιὰ τὶς πλάζ, τὸ καλοκαίρι, ἕνα κοντὸ «ἀνσάμπλ» πράσινο καὶ μαῦρο, μὲ μεγάλα κρόσσια, ποὺ τὸ ὀνόμασε «Βαντρεντί» (Παρασκευή). Τὰ ἀπαραίτητα ἐξαρτήματα αὐτοῦ τοῦ φορέματος εἶναι: 1) σανδάλια τύπου «ὁπλίτης» μὲ ἱμάντες ποὺ δένονται ὡς τὸ γόνατο. 2) μιὰ μικρὴ ὀμπρέλλα ποὺ ἀπομιμεῖται τὸ ἰνδικὸ πρότυπο.

Ζακέττα σπὸρ γιὰ τὰ πρῶτα ἀνοιξιάτικα ἀπογεύματα.

Τὴν ἁπλὴ γραμμὴ ἀκολουθεῖ ἐπίσης καὶ ὁ Κριστιὰν Ντιόρ, ποὺ ἔχει, ἐξ ἄλλου, μιὰ ἰδιαίτερη προτίμησι στὰ φορέματα χωρὶς μανίκια.

Ὁ Ζὰκ Φὰτ λανσάρει φορέματα κοντὰ καὶ στενά, μὲ μεγάλους κολλαρισμένους γιακάδες καὶ γραβάτα σμόκιν. Γιὰ τὰ βραδυνὰ φορέματα προτιμάει τὶς φοῦστες ποὺ εἶναι μακρυὲς μπροστὰ καὶ κοντὲς πίσω.

Τὰ μοντέλα τῆς Σκιαπαρέλλι ἔχουν κάτι τὸ παραμυθένιο. Μεγάλα μαντὼ τύπου «μπριγκὰν»; φορέματα μὲ στενὴ μέση καὶ πολὺ πλατειὰ φούστα, τύπου «βοσκοπούλας» κλπ.

Τὰ κλασσικὰ ταγιὲρ εἶναι πάντοτε τῆς μόδας. Τὸ χρῶμα ποὺ θὰ κυριαρχήσῃ σ' αὐτὰ κατὰ τὴν προσεχῆ ἄνοιξι εἶναι τὸ μαῦρο. Γίνονται ἀπὸ μαῦρο ντρὰ ἢ βελοῦδο. Στὴν πρώτη περίπτωσι, ὁ γιακὰς μπορεῖ νὰ γαρνιρισθῇ μὲ βελοῦδο.

Τὰ μπλουζὸν θὰ εἶναι ἐπίσης πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος. Θὰ προτιμηθοῦν τὰ ζωηρὰ χρώματα: πράσινο, κίτρινο, μπλὲ «μεκανό», ποὺ ἀποτελεῖ τὴν τελευταία ἐφεύρεσι τῆς ἐποχῆς, κλπ.

Καπέλλα

Ὅσο καὶ νὰ μᾶς ἀρέσῃ τὸ ξεκαπέλλωμα δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ ὁμολογήσωμε ὅτι φορώντας καπέλλο μιὰ γυναῖκα αἰσθάνεται πὼς εἶναι πιὸ «ντυμένη» ἰδίως τὸ χειμῶνα. Εἶναι δὲ τόσο χαριτωμένα τὰ ἐφετεινὰ καπέλλα ποὺ μιὰ κοκέττα δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ ἂν δὲν ἀποχτήσῃ τὸ συμπλήρωμα αὐτὸ τῆς τουαλέττας της.

Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον ὅμως στὸ σύζυγο ὅταν γίνῃ τέτοια ἀρχή. Νομίζετε πὼς ἡ κοκέττα κυρία θὰ ἀρκεστῇ σ' ἕνα μόνο καπέλλο; Πρέπει ν' ἀποχτήσῃ τρία τοὐλάχιστο γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ. Ἕνα γιὰ τὸ πρωΐ, ἕνα γιὰ τ' ἀπογεύματα καὶ ἕνα γιὰ τὴν ὥρα τοῦ κοκτέϊλ.

Τὰ καπέλλα κατὰ γενικὸν κανόνα εἶναι μικρὰ στρογγυλά, καρρέ, μὲ ἀνύπαρκτα σχεδὸν μπὸρ ἢ μὲ μπὸρ στηκωτά.

Βλέπομε καὶ μερικὰ κανοτιὲ καὶ εἶδος μπερὲ σκερτσόζικα ποὺ φοριοῦνται πρὸς τὰ πίσω ἢ ἐμπρὸς στὸ μέτωπο, ὁπόταν μποροῦν καὶ νὰ συμπληρωθοῦν μὲ ριχτὸ βελάκι.

Τὰ ὑλικὰ ποὺ χρησιμοποιοῦνται εἶναι καστόρια μαῦρα, μαρρόν, μπλὲ μαρέν, πράσινα, γκρὸ γκραὶν κορδέλλες, πιλήματα μαλακὰ καὶ λεπτὰ βελουτὲ γιὰ γαρνιρίσματα μὲ φτερά, στρὰς καὶ κορδέλλες.

Ἡ τοποθέτησις τοῦ γαρνιρίσματος εἶναι πολὺ ἰδιόρρυθμη, κάποτε δὲ καὶ λιγάκι ἐξεζητημένη, γιατὶ βλέπετε λ. χ. ἕνα φτερὸ τοποθετημένο πλαγιαστὸ ποὺ ἐξέχει τόσο ἀπὸ τὸ καπέλλο ὥστε νὰ βάζῃ σὲ κίνδυνο τὸ μάτι τοῦ παρακαθημένου μας. Σ' ἕνα ἄλλο κανοτιὲ τοποθετοῦμε ἐμπρὸς ὁλόϊσιο ἕνα παραδεῖσιο ποὺ φτάνει σὲ ὕψος 15 καὶ 20 ἑκατοστῶν. Σπεύδομε ὅμως νὰ ποῦμε ὅτι τὰ πολὺ ἰδιόρρυθμα καπέλλα φορισοῦνται μόνον ἀπὸ τὶς ἀρτίστες. Οἱ κυρίες τοῦ κόσμου προτιμοῦν λιγώτερο φανταχτερὰ καπέλλα.

Φωκὸλ κολλαριστὸ μὲ μαῦρη παπιγιὸν εἶνε ἡ μόδα ποὺ λανσάρει ὁ Οἶκος Φάτ.

Ἡ συγγραφεὺς τοῦ ἄρθρου Βιβέκα Λίντφορς.

Πῶς γυρίζεται ΕΝΑ ΦΙΛΜ

...Στὸ Χόλλυγουντ καὶ στὴ Σουηδία

«Νυχνὰ μὲ ρωτοῦν ἐδῶ — γράφει σ' ἕνα ἐνδιαφέρον ἄρθρο της ἡ Σουηδέζα στὰρ Βιβέκα Λίντφορς — ἂν τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας στὰ στούντιο τῆς Στοκχόλμης εἶναι ἴδιο μὲ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας στὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ. Ἀπαντῶ, ναί, τὸ γύρισμα εἶναι ἴδιο.

»Μὲ ρωτοῦν ἀκόμα ἂν ὁ τρόπος τοῦ γυρίσματος ἐκεῖ κι' ἐδῶ διαφέρη καὶ πόσο. Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, ἀπαντῶ: φυσικά, τὸ γύρισμα εἶναι ἴδιο, ἀλλὰ ὁ τρόπος του διαφέρει πολύ.

»Ἡ ὁμοιότης αὐτὴ συμπίπτει, βέβαια μόνο ὡς πρὸς τὴν τέχνη. Οἱ ἀνθρώπινες συγκινήσεις εἶναι ἴδιες σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ ἡ μεταφέρονται μὲ ψυχολογικὴ ἀλήθεια στὴν ὀθόνη ἢ δὲν μεταφέρονται καθόλου. Μέσο - ὅρος δὲν χωρεῖ καὶ δὲν ὑπάρχουν συμβιβασμοὶ μὲ τὴν τέχνη.

»Κατὰ τὰ ἄλλα οἱ διαφορὲς συνίστανται ὡς πρὸς τὰ μέσα ποὺ διατίθενται γιὰ τὴν πλουσιώτερη ἐμφάνισι μιᾶς ταινίας. Ἂς μὴ λησμονοῦμε ὡστόσο πὼς οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι ὁλόκληρα ἑκατομμύρια καὶ ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα μιλιέται ἀπ' τοὺς μισοὺς σχεδὸν κατοίκους τῆς Γῆς. Ἔτσι, γιὰ λόγους μεγαλυτέρας ἐκμεταλλεύσεως μιᾶς ταινίας, οἱ Ἀμερικανοὶ παραγωγοὶ διαθέτουν τεράστια ποσά, ἐνῶ οἱ Σουηδοί, ποὺ εἶναι λίγοι, δὲν ἐκμεταλλεύονται μιὰ ταινία τους παρὰ μόνο ἂν τὴ «ντουμπλάρουν» στὴ γλῶσσα τῆς χώρας ποὺ πρόκειται νὰ προβληθῇ. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη διαφορὰ τοῦ γυρίσματος. Περιττὸ νὰ προσθέσω ὅτι κατὰ τὴ γνώμη μου, σενάριο, σκηνοθεσία καὶ ἠθοποιΐα μιᾶς ταινίας εἶναι παντοῦ τὰ ἴδια.

Ἡ σκηνὴ τῆς πτώσεως κατὰ τὴν ὁποία ὁ Ἔρρολ Φλὺνν τραυματίστηκε στὸ πόδι.

»Στὴ Σουηδία ὁ συνηθισμένος χρονος γιὰ νὰ τελειώσῃ μιὰ καλὴ ταινία ποικίλλει ἀπὸ 40 μέχρι 60 ἡμέρες, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ θ' ἀρχίσῃ τὸ γύρισμα. 60 μέρες θεωροῦνται ὑπεραρκετές. Ἐδῶ στὸ Χόλλυγουντ, 113 ἀκριβῶς ἐργάσιμες ἡμέρες καταναλώθηκαν γιὰ τὸ γύρισμα τῆς τελευταίας ταινίας μου «Δὸν Ζουάν», μὲ σύμπρωταγωνιστὴ τὸν Ἔρρολ Φλύνν. Φυσικά, τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα θεωρεῖται ἐξαιρετικὰ μεγάλο. Ὑπάρχουν ὅμως πολλὰ ἄλλα φίλμ — τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ 400 καὶ πλέον ποὺ φτιάνει κάθε χρόνο τὸ Χόλλυγουντ — ποὺ τελειώνουν σὲ διάστημα 30 μέχρι 40 ἡμερῶν. Τὸ ρεκὸρ τῆς ταχύτητος πάντως τὸ κατέχει ὁ Ὄρσον Οὐέλλες ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἄρχισε τὸ γύρισμα τῆς ταινίας του «Μάκβεθ» μέχρι ποὺ τὴν τελείωσε, χρειάστηκε μόνο 21 ἡμέρες!

»Ἂν καὶ τὰ στούντιο τῆς Σουηδίας χρησιμοποιοῦν ἐξαιρετικὰ εἰδικευμένο τεχνικὸ προσωπικό, ὡστόσο δὲν μποροῦν νὰ φτάσουν τὴν τελειότητα τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Χόλλυγουντ. Τὰ στούντιο Σάντριου π. χ., ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ὅπου ἐργάστηκα πρὶν ἔλθω ἐδῶ, ἔχουν μόνο δυὸ ὀρόφους καὶ εἶναι μέσα στὸ κέντρο τῆς Στοκχόλμης. Ποιὰ διαφορὰ ὅμως μὲ τὰ στούντιο τῆς Γουὸρνερ Μπρὸς τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ ἔχουν 22 ὀρόφους καὶ βρίσκονται μέσα σὲ μιὰ τόσο ἀπέραντη ἔκτασι μακρυὰ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα, ὥστε νάχουν δική τους ὀνομασία: Στούντιο Γουὸρνερ Μπρός. Μπέρμπανκ, Καλιφόρνια.

»Τὸ προσωπικὸ ποὺ χρησιμοποιεῖται ἐδῶ εἶναι κατὰ πολλὲς δεκάδες πολυαριθμότερο ἀπ' αὐτὸ ποὺ χρησιμοποιεῖται στὰ στούντιο τῆς Σουηδίας. Ἐδῶ κάθε μεγάλη ἠθοποιὸς ἔχει τὸ δικό της κομμωτή, ράφτη, μακιγιέρ, φωτογράφο, κλπ., ἐνῶ στὴ Σουηδία ἕνας μόνο ἄνθρωπος, ἀπὸ κάθε ἐπάγγελμα, ἐξυπηρετεῖ τόσο τὰ στούντιο ὅσο καὶ τὸ θέατρα!

»Ἐδῶ, γιὰ τὸ ρόλο μου τῆς Βασίλισσας τῆς Ἱσπανίας Μαργαρίτας, στὸ φίλμ «Δὸν Ζουάν», εἶχα ἐπὶ 113 ἡμέρες τρεῖς ἀνθρώπους στὸ κεφάλι μου μὲ 5 - 6 βοηθοὺς καὶ παραβοηθοὺς ὁ καθένας: τὸ μακιγιέρ, τὴν κομμώτρια καὶ τὸ σχεδιαστὴ τῶν φορεμάτων μου. Ἀφῆστε τώρα τὸ λοιπὸ τεχνικὸ προσωπικὸ ἀπὸ τὸ σκηνοθέτη μέχρι τὸν τελευταῖο ἠλεκτρολόγο. Στὴ Σουηδία σήμερα δὲν μποροῦν νὰ γυρίσουν φίλμ σὰν τὸ «Δὸν Ζουάν». Ἀλλὰ κι' ἂν τὸ μποροῦσαν, θὰ ἤθελαν τουλάχιστο ἕνα χρόνο γιὰ νὰ τὸ τελειώσουν. Στὰ στούντιο τῆς Σουηδίας οἱ ἠθοποιοὶ δὲν διακινδυνεύουν ποτὲ γιὰ νὰ προσδώσουν ἀληθοφάνεια σὲ μιὰ δυναμικὴ σκηνή. Ἐδῶ στὸ Χόλλυγουντ τὰ πράγματα εἶναι πολὺ διαφορετικά. Ξέρετε πόσους πραγματικοὺς τραυματίας εἶχαμε στὸ «Δὸν Ζουάν» ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχισε τὸ γύρισμα ὥσπου τελείωσε; Ἑκατὸν τρεῖς! Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ ὁ Ἔρρολ Φλὺνν ποὺ τραυματίστηκε, σοβαρὰ βέβαια, τέσσερις φορὲς στὸ χέρι, στὸ κεφάλι, στὸ μπράτσο καὶ στὸ πόδι ἀπὸ πήδημα ὕψους δέκα μέτρων!

»Τὸν θυμᾶστε, μήπως, αὐτὴ τὴ σκηνή; Συνέδη τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Δὸν Ζουὰν (Ἔρρολ Φλὺνν) ρίχνεται πάνω στὸν πρωθυπουργὸ ντὲ Λόρκα καὶ κατρακυλοῦν μαζὶ κάτω ἀπ' τὴ σκάλα τῶν ἀνακτόρων.

»— Ἔξοχα, θαυμάσια! φώναξε τότε ὁ σκηνοθέτης Ραοὺλ Γουώλς...

»Φυσικά, ἡ κινηματογραφικὴ ψυχανὴ εἶχε ἀποθανατίσει αὐτὴ τὴ σκηνή. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ, λόγω τοῦ τραυματισμοῦ τῶν δυὸ ἠθοποιῶν.

»Ἔτσι ἐργάζονται στὸ Χόλλυγουντ. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ βρίσκομαι στὴν Ἀμερική, ἀλλὰ εἶμαι περήφανη ποὺ εἶμαι Σουηδέζα Ἀγαπῶ καὶ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴ Σουηδία.

ΒΙΒΕΚΑ ΛΙΝΤΦΟΡΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ή λιποθυμία

Τὸ εὐαίσθητο σημεῖο τοῦ λαιμοῦ κι' οἱ δυσάρεστες ἀναμνήσεις

Στὶς περισσότερες περιπτώσεις, ἡ λιποθυμία φαίνεται περισσότερο ἀνησυχαστικὴ ἀπ' ὅσο εἶνε στὴν πραγματικότητα. Ὅταν λιποθυμᾶ ἕνα πρόσωπο τελείως ὑγιές, αὐτὸ ὀφείλεται συνήθως σ' ἕνα δυνατὸ ψυχικὸ κλονισμό, ἀπὸ ἔκπληξη ἢ φόβο. Π. χ. μιὰ πρωτόπειρη νοσοκόμος μπορεῖ νὰ λιποθυμήσῃ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ θὰ ἰδῇ αἷμα, στὸ χειρουργεῖο.

Οἱ γιατροὶ λένε ὅτι κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ λιποθυμήσῃ μιὰ - δυὸ φορὲς στὴ ζωή του. Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχήσῃ γι' αὐτό. Οἱ λιποθυμίες ὅμως ποὺ ἐπαναλαμβάνονται συχνά, εἶνε σημεῖο κάποιας παθήσεως ἢ ψυχικῆς διαταραχῆς.

Πρὸ 60 ἐτῶν, ἦταν πολὺ τῆς μόδας ἡ λιποθυμία. Οἱ κυρίες τοῦ 19ου αἰῶνος λιποθυμοῦσαν εὔκολα καὶ συχνά, μόλις ἀντίκρυζαν π. χ. ἕνα ποντικό. Μόνον ποὺ... φρόντιζαν συνήθως νὰ ὑπάρχῃ κάποια ἀγκαλιὰ γιὰ νὰ τὶς δεχθῇ καθὼς ἔπεφταν! Τὰ «ἄλατα» κατὰ τῆς λιποθυμίας δὲν ἔλειπαν τότε ἀπὸ καμμιὰ γυναικεία τσάντα, ὅπως σήμερα τὸ κραγιόνι κι' ἡ πούντρα...

Ἀπὸ τότε ἔχει ἐπικρατήσει ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ λιποθυμία εἶνε κάτι ποὺ ταιριάζει στὶς γυναῖκες. Κι' ὅμως οἱ στατιστικὲς ἀποδεικνύουν ὅτι συναντᾶται μὲ τὴν ἴδια συχνότητα καὶ στὸ ἀνδρικὸ φύλον!

Στὸν τελευταῖο πόλεμο, οἱ ὑπηρεσίες αἱμοληψίας τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εἶχαν τὴν εὐκαιρία ν' ἀσχοληθοῦν ἐπανειλημμένως μὲ τὶς λιποθυμίες. Μολονότι φρόντιζαν νὰ παίρνουν μικρὲς μόνο ποσοτητες αἵματος κι' ἀπὸ ἄτομα ποὺ δὲν τοὺς στοίχιζε σωματικὰ αὐτὴ ἡ ἀπώλεια, τὰ 5 % περίπου τῶν αἱμοδοτῶν λιποθυμοῦσαν — συχνὰ μάλιστα προτοῦ νὰ μπῇ ἡ βελόνα στὴ φλέβα τους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν ἄντρες καὶ γυναῖκες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κάτω τῶν 30 ἐτῶν.

Εἶχε παρατηρηθῇ ἐξ ἄλλου ὅτι λιποθυμοῦσαν ἄτομα συνοδευόμενα ἀπὸ φίλους, στοὺς ὁποίους ἤθελαν νὰ φανοῦν γενναῖοι. Γι' αὐτὸ μάλιστα, σὲ ὡρισμένα κέντρα αἱματοληψίας χώριζαν πάντα τοὺς αἱμοδότες ποὺ ἔρχονταν μαζί. Ἐπίσης περιώριζαν ὅσο τὸ δυνατὸν τὴν ὥρα τῆς ἀναμονῆς, γιὰ νὰ μὴν προφτάνῃ ν' ἀγωνιᾷ ὁ αἱμοδότης.

Κατὰ τοὺς γιατρούς, ἡ λιποθυμία ὀφείλεται πάντοτε σὲ ἐαφνικὴ ἔλλειψι αἵματος στὸν ἐγκέφαλο, τὴν λεγομένη δηλαδὴ ἐγκεφαλικὴ ἀναιμία. Ἡ ἀναιμία δὲ αὐτὴ προκαλεῖται ἀπὸ διαφόρους φυσικοὺς ἢ ψυχικοὺς ἐρεθισμοὺς τοῦ συμπαθητικοῦ νευρικοῦ συστήματος, ποὺ ρυθμίζει τὴν κίνησι τοῦ αἵματος μέσα στὶς ἀρτηρίες.

Τὸ συμπαθητικὸ νεῦρο κατεβαίνει ἀπ' τὸν ἐγκέφαλο πρὸς τὴν καρδιὰ καὶ τὴν κοιλιά, περνῶντας ἀπ' τὸ λαιμό. Τὸ σημεῖο λοιπὸν αὐτὸ τοῦ λαιμοῦ εἶνε τόσο εὐαίσθητο σὲ ὡρισμένους ἀνθρώπους (ἰδίως σὲ ἄντρες), ὥστε ἡ παραμικρὴ πρεστριβὴ μπορεῖ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ λιποθυμήσουν. Ὑπάρχουν π. χ. ἄνθρωποι ποὺ λιποθυμοῦν ὅταν ξυρίζωνται στὸ μέρος αὐτό, γιατὶ δὲν μποροῦν ν' ἀνθέξουν στὴν πίεσι τοῦ ξυραφιοῦ.

Ἄλλοτε πάλι, ἕνας νέος γιατρὸς — ποὺ δὲν εἶχε λιποθυμήσει ποτέ του — ὁδηγοῦσε ἕνα καινούργιο αὐτοκίνητο ποὺ εἶχε ἀγοράσει. Καθὼς τόβγαζε ἀπ' τὸ γκαράζι, ἔστριψε πολὺ τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ δῇ μήπως εἶχε ξύσει τὸ φτερό. Κι' ἀμέσως λιποθύμησε, γιατὶ μὲ τὴν κίνησι αὐτὴ εἶχε πιέσει το εὐαίσθητο σημεῖο τοῦ λαιμοῦ του.

Ἕνας νεαρὸς ἀγρότης μποροῦσε νὰ κάνῃ ὁποιαδήποτε χειρωνακτικὴ δουλειά, ἐκτὸς ἀπ' τὸ νὰ σηκώσῃ στοὺς ὤμους του βαρειὰ σακκιὰ μὲ σιτάρι. Ἂν τὸ ἐπιχειροῦσε, ἔπεφτε λιπόθυμος. Γιατὶ — ὅπως βρῆκε ἕνας γιατρὸς — δὲν ἀντεῖχε στὴν πίεσι σὲ ὡρισμένο μέρος τοῦ λαιμοῦ του.

Ἡ αἰτία αὐτὴ τῆς λιποθυμίας δὲν συναντᾶται συχνά. Πολὺ πιὸ συνηθισμένες εἶνε οἱ ὑστερικὲς λιποθυμίες, ποὺ σχετίζονται μὲ κάποια παληὰ ἀνάμνησι. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, τὸ ἄρωμα ἑνὸς λουλουδιοῦ ἢ τὸ ἄκουσμα ἑνὸς ὀνόματος — γενικῶς, κάτι ποὺ θυμίζει μιὰ παληὰ δυστυχία — μπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ ὑστερικὸ ἄτομο νὰ λιποθυμήσῃ.

Μιὰ γυναῖκα π. χ. ἔχανε τὶς αἰσθήσεις της, κάθε φορὰ ποὺμπαινε σ' ἕνα δωμάτιο ὅπου κάπνιζαν. Οἱ γιατροὶ δὲν μποροῦσαν νὰ βροῦν τὴν ἐξήγησι. Ἕνας ψυχίατρος ὅμως ἔψαξε στὸ παρελθόν της κι' ἀνακάλυψε τὴν αἰτία τῆς ἀδυναμίας ποὺ κατέστρεφε τὴ ζωή της.

Στὰ πρῶτα νειάτα της εἶχε ἀρραβωνιστῇ μὲ κάποιον ποὺ κάπνιζε πούρα. Τὴν ἡμέρα τῶν ἀρραβώνων, ἔψαξε νὰ βρῇ τὸ μνηστῆρα της, ποὺ τὸν εἶχε χάσει γιὰ λίγο. Ἡ χαρακτηριστικὴ μυρωδιὰ τοῦ πούρου του τὴν ὡδήγησε σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο, ὅπου τὸν βρῆκε νὰ κρατάῃ στὴν ἀγκαλιά του μιὰ φιλενάδα της. Ἔπεσε τότε λιπόθυμη, κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα κείνη λιποθυμοῦσε μὲ τὴ μυρωδιὰ τοῦ καπνοῦ, ποὺ τῆς θύμιζε τὴ χαμένη εὐτυχία της.

Σοβαρώτερες καὶ πιὸ εὐκολονόητες εἶνε οἱ λιποθυμίες ποὺ ὀφείλονται σὲ καρδιακὴ πάθησι. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἡ καρδιὰ δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ στείλῃ ἀρκετὸ αἷμα σ' ὅλο τὸ σῶμα. Τὸ πρῶτο ὄργανο ποὺ ἐπηρεάζεται ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀναιμία, εἶνε ὁ ἐγκέφαλος. Ἔτσι προκαλεῖται ἡ λιποθυμία.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὀρθὸς ἢ καθιστός, ἡ βαρύτης δυσκολεύει ἀκόμη περισσότερο τὴν καρδιὰ νὰ στείλῃ τὸ αἷμα πρὸς τὰ πάνω, πρὸς τὸν ἐγκέφαλο. Γι' αὐτὸ ξαπλώνουν πάντα ἀνάσκελα ἐκείνους ποὺ λιποθυμοῦν — καὶ μάλιστα μὲ τὸ κεφάλι τους λίγο χαμηλότερα ἀπ' τὸ σῶμα. Συγχρόνως φροντίζουν νὰ μὴ σφίγγῃ τίποτε τὸ λαιμό τους. Καὶ τοὺς δίνουν νὰ μυρίσουν ἀμμωνία, ποὺ συντελεῖ στὴ συγκέντρωσι αἵματος στὸν ἐγκέφαλο.

Ἡ λιποθυμία εἶνε τόσο πιὸ σοβαρή, ὅσο περισσότερο διαρκεῖ. Κανονικά, ἡ διάρκειά της κυμαίνεται ἀπὸ 2 ὡς 10 λεπτά.

Σοβαρὴ ἐπίσης πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἡ περίπτωσις τοῦ ἀνθρώπου ποὺ λιποθυμεῖ σὲ στάσι ξαπλωμένη, γιατὶ αὐτὸ δείχνει κάποια βασικὴ ἀνωμαλία τῆς καρδιᾶς ἢ τοῦ κυκλοφοριακοῦ συστήματος.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ἰατρὸς Γυναικολόγος — Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 4—6 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλέφ. 63-885.

— Ἄκουσα ὅτι ζητᾶνε σταυροὺς οἱ ὑποψήφιοι καὶ πῆρα ἀκόμα πέντε μαρμαράδες στὸ μαγαζί!...
(Τοῦ Π. Παυλίδη)

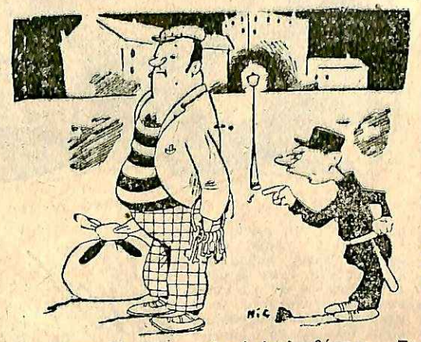

— Ὥστε δὲν θέλεις νὰ μ' ἀκολουθήσῃς;. Περίμενε τότε νὰ καλέσω ἐνίσχυσι καὶ θὰ δῇς!...
('Ἀπὸ τὸ «Ici Paris»)

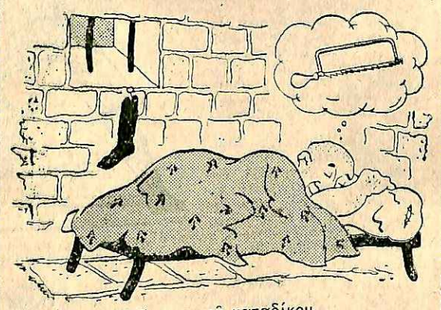

Τ' ὄνειρο τοῦ καταδίκου...

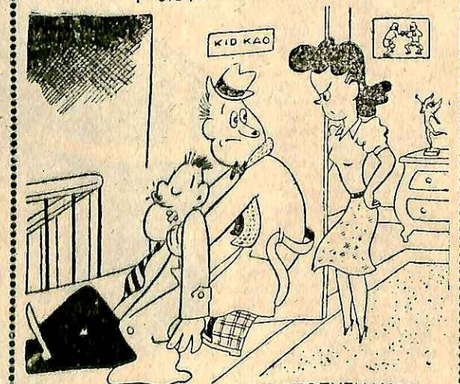

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΥΓΜΑΧΟΥ

— Πάλι τὸν βγάλανε νὸκ - ἄουτ;

— Ὄχι, νίκησε καὶ πήγαμε σ' ἕνα μπαράκι νὰ γιορτάσουμε τὴ νίκη του!...
('Ἀπὸ τὴν «Presse»)

Μιὰ σατανικὴ μηχανορραφία τῶν Γερμανῶν

Τὸ ἀπανθρακωμένο πτῶμα

ΠΡΙΝ ἀπὸ μερικὰ χρόνια, οἱ κάτοικοι τοῦ Σαντιάγο, τῆς πρωτευούσης τῆς Χιλῆς, διάβασαν ἕνα πρωῒ στὶς ἐφημερίδες ὅτι, τὴν περασμένη νύχτα, μιὰ μεγάλη πυρκαγιὰ εἶχε καταστρέψει σχεδὸν τελείως ἕνα κτίριο τῶν γραφείων τῆς Γερμανικῆς Πρεσβείας. Τὴν ἄλλη μέρα, ἔγιναν γνωστὲς κι' ἄλλες λεπτομέρειες, ἀκόμη δραματικώτερες: Ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια τοῦ κτιρίου, εἶχε βρεθῇ ἕνα πτῶμα ἀνδρός, παραμορφωμένο σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε δὲν μποροῦσε ν' ἀναγνωρισθῇ. Ἀπ' τὴν ἐξέτασι τοῦ κρανίου καὶ τῶν ὀστῶν, ἀπεδείχθη ὅτι τὸ θῦμα εἶχε δολοφονηθῇ μ' ἕνα χτύπημα στὸ κεφάλι, προτοῦ καῇ τὸ πτῶμα του ἀπ' τὴν πυρκαγιά.

Τέλος, ἐξακριβώθηκε ὅτι εἶχαν ἐξαφανισθῇ ὁ Γερμανὸς πρόξενος κι' ὁ θυρωρὸς τοῦ κτιρίου.

Τὸ χρηματοκιβώτιο τῆς Πρεσβείας, ποὺ εἶχε βρεθῇ ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια, ἀνοίχθηκε, μπροστὰ στὸ Γερμανὸ πρέσβυ. Καὶ διαπιστώθηκε ὅτι ἔλειπε ἀπὸ μέσα ἕνα σεβαστὸ ποσό, σὲ μετρητὰ καὶ χρεώγραφα.

Ὁ θυμὸς τοῦ πρέσβεως δὲν εἶχε πιὰ ὅρια.

— Ὁ πρόξενός μας ληστεύθηκε καὶ δολοφονήθηκε! φώναξε. Ἔπειτα οἱ δράστες τοῦ στυγεροῦ ἐγκλήματος ἔβαλαν φωτιὰ γιὰ νὰ ἐξαφανίσουν τὰ ἴχνη. Ἀπαιτῶ νὰ ἀνακαλυφθοῦν, νὰ συλληφθοῦν καὶ νὰ καταδικασθοῦν εἰς θάνατον!

Ἔτσι, αὐτὸ ποὺ φάνηκε στὴν ἀρχὴ σὰν μιὰ συνηθισμένη πυρκαγιὰ ἔπαιρνε ἀπρόοπτες διαστάσεις. Εἶχε ἀποδειχθῇ πὼς ἦταν ἐμπρησμός, συνδυασμένος μὲ δολοφονία καὶ ληστεία. Κι' ἔπειλοῦσε νὰ προκαλέσῃ σοβαρώτατες διεθνεῖς περιπλοκές.

Ἡ Γερμανικὴ Κυβέρνησις ζητοῦσε ἱκανοποίησι, μ' ἐντονώτατο ὕφος. Ἀπειλοῦσε μάλιστα νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Χιλῆς.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Χιλιανῆς Κυβερνήσεως ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ ἐξευμενίσῃ τὸν ἐξαγριωμένο ἀντιπρόσωπο τοῦ Τρίτου Ράϊχ. Τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν ἔδειχναν ὅτι ὁ θυρωρὸς εἶχε δολοφονήσει καὶ ληστέψει τὸ Γερμανὸ πρόξενο κι' ἔπειτα εἶχε δραπετεύσει. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν Χιλιανός. Ὁ ὑπουργὸς ὑποσχέθηκε νὰ καταβληθῇ κάθε προσπάθεια γιὰ τὴ σύλληψί του καὶ τὴν παραδειγματικὴ τιμωρία του. Ἐξ ἄλλου, ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσι νὰ πληρωθῇ μιὰ σεβαστὴ ἀποζημίωσι στὴ Γερμανικὴ Κυβέρνησι.

Ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας συνέταξε μιὰ συγκινητικὴ νεκρολογία τοῦ Γερμανοῦ προξένου. Κι' ἔγιναν οἱ ἀπαιτούμενες προετοιμασίες γιὰ μιὰ ἐπιβλητικὴ κηδεία, ποὺ θὰ τὴν ἀκολουθοῦσαν ὅλοι οἱ ἐπίσημοι. Ἕνα πολεμικὸ πλοῖο θὰ παρελάμβανε ἔπειτα τὸ φέρετρο μὲ τὰ λείψανα τοῦ θύματος καὶ θὰ τὸ μετέφερε στὴ Γερμανία.

Ὡστόσο, ἡ ἀστυνομία συνέχιζε στὸ μεταξὺ τὶς ἔρευνές της, ἥσυχα καὶ συστηματικά, ἐπιμένοντας καὶ στὴν παραμικρότερη ἀκόμη λεπτομέρεια, γιὰ νὰ διαφωτίσῃ ὁλότελα τὸ μυστηριῶδες ἔγκλημα. Διατηρῶντας ἀκόμη μερικὲς ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ θύματος, παρ' ὅλο τὸ θόρυβο ποὺ εἶχε δημιουργηθῇ γύρω του, ζήτησε τὴ συνδρομὴ ἑνὸς ἰατροδικαστοῦ, τοῦ δόκτορος Βαλεντζουέλα.

Καὶ, ἐαφνικά, ἡ ὑπόθεσις πῆρε μίαν ἐντελῶς ἀπροσδόκητη τροπή... Ὁ δόκτωρ Βαλεντζουέλα παρετήρησε ὅτι τὸ κρανίο τοῦ θύματος εἶχε ὅλα του τὰ δόντια γερά, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα. Αὐτὸ τοῦ φάνηκε παράξενο γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ἡλικιωμένο, ὅπως ἦταν ὁ Γερμανὸς πρόξενος.

Ἔσπευσε ἀμέσως νὰ συμβουλευθῇ τὸν ὀδοντοϊατρὸ τοῦ προξένου. Ἐκεῖνος τὸν βεβαίωσε ὅτι εἶχε κάμει ἀρκετὰ σφραγίσματα κι' ἐξαγωγὲς δοντιῶν τοῦ πελάτου του, καὶ συμφώνησε ὅτι τὸ κρανίο, ποὺ διατηροῦσε ὅλα σχεδὸν τὰ δόντια του, δὲν μποροῦσε ν' ἀνήκε στὸν προξένο.

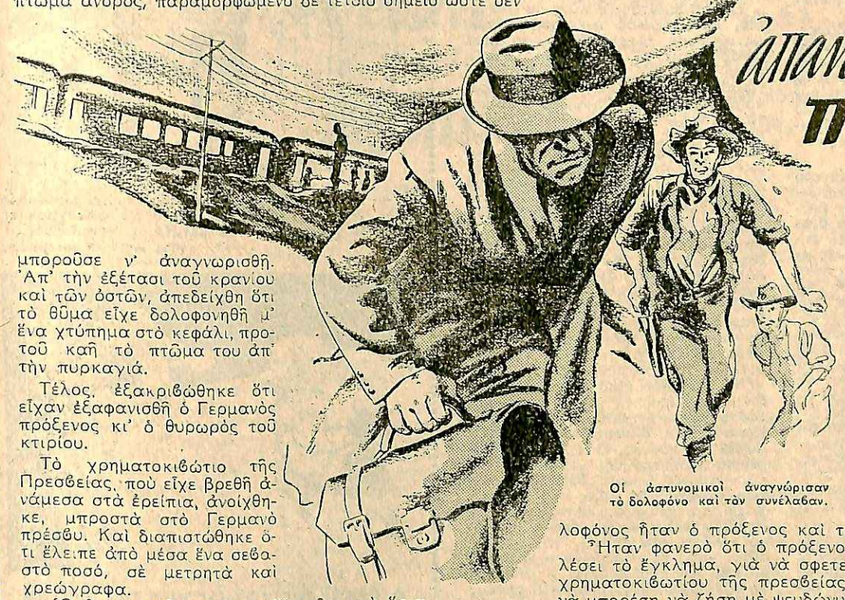

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀναγνώρισαν τὸ δολοφόνο καὶ τὸν συνέλαβαν.

Βέβαιος πιὰ ὅτι βρισκόταν στὰ πρόθυρα μιᾶς συνταρακτικῆς ἀνακαλύψεως, ὁ ἰατροδικαστὴς πῆγε νὰ βρῇ τὴ γυναῖκα τοῦ θυρωροῦ. Κι' ἔμαθε ἀπ' αὐτὴν ὅτι ὁ ἄντρας της εἶχε ὡραῖα καὶ γερὰ δόντια, κι' ὅτι εἶχε χάσει μόνον ἕνα σ' ὅλη τὴ ζωή του.

Ὅταν ὁ δόκτωρ Βαλεντζουέλα ὑπέβαλε τὴν ἀναφορά του στὴν ἀστυνομία, χάλασε ὁ κόσμος. Εἶχε ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ δολοφόνος ἦταν ὁ πρόξενος καὶ τὸ θῦμα ὁ θυρωρός.

Ἦταν φανερὸ ὅτι ὁ πρόξενος εἶχε σχεδιάσει κι' ἐκτελέσει τὸ ἔγκλημα, γιὰ νὰ σφετερισθῇ τὸ περιεχόμενο τοῦ χρηματοκιβωτίου τῆς πρεσβείας, νὰ θεωρηθῇ νεκρὸς καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ μὲ ψευδώνυμο σὲ κάποια ἄλλη χώρα. Ἔτσ, τούλάχιστον πίστεψαν ὅλοι... Ἀργότερα ὅμως, ἀπεδείχθη ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κάτι ἀκόμη σοβαρώτερο καὶ σατανικώτερο: μιὰ μηχανορραφία τῶν Γερμανῶν, γιὰ νὰ τοὺς δοθῇ ἀφορμὴ νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῆς Χιλῆς, ἢ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἐγκατάστασι μιᾶς γερμανόφιλης Κυβερνήσεως.

Πιθανώτατα, ὁ πρόξενος θὰ κατάφερνε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν ἀστυνομία τῆς Χιλῆς, ἂν δὲν τὸν κατέτρεχε ἡ Τύχη τὴν τελευταία στιγμή. Πράγματι, τὸ τραῖνο μὲ τὸ ὁποῖο ταξείδευε γιὰ τὴν Ἀργεντινή, σταμάτησε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὰ σύνορα, γιατὶ οἱ γραμμὲς εἶχαν πάθει μιὰ ζημία. Ἡ τυχαία αὐτὴ καθυστέρησις ἐπέτρεψε ν' ἀναγνωρισθῇ καὶ νὰ συλληφθῇ ὁ πρόξενος.

Δικάσθηκε τότε γιὰ τὸ ἔγκλημά του, καταδικάσθηκε εἰς θάνατον κι' ἀπαγχονίσθηκε.

Ἡ Γερμανία ὑποχρεώθηκε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπ' τὴ Χιλὴ καὶ νὰ τῆς προσφέρῃ ἕνα σεβαστὸ ποσὸν ὡς ἀποζημίωσι.

Ὁ πρόεδρος τῆς Χιλῆς κάλεσε τότε τὸ δόκτορα Βαλεντζουέλα καὶ τὸν ρώτησε ποιὰ ἀμοιβὴ ἤθελε γιὰ τὴν ἀνεκτίμητη ἐξυπηρέτησι ποὺ εἶχε προσφέρει στὴ χώρα του. Κι' ἐκεῖνος ζήτησε τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα γιὰ τὴν ἵδρυσι μιᾶς συγχρονισμένης ὀδοντιατρικῆς σχολῆς — ἀπαραίτητης γιὰ τὴ Χιλή, ποὺ ὑπέφερε πάντοτε ἀπὸ ἔλλειψι καλῶν ὀδοντογιατρῶν.

Πραγματικά, ἡ σχολὴ αὐτὴ λειτουργεῖ σήμερα στὴν ἐντέλεια κι' ἐκπαιδεύει ἑκατοντάδες σπουδαστὰς κάθε χρόνο, μὲ ὅλα τὰ νεώτερα τεχνικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ μέσα. Ἀποτελεῖ ἕνα μνημεῖο στὸν ἀλτρουϊσμὸ ἑνὸς ἐπιστήμονος καὶ μιὰ εὐεργετικὴ συνέπεια ἑνὸς στυγεροῦ ἐγκλήματος.

✪✪✪

Δὲν τὸ φανταζόταν!...

Μιὰ νεαρὴ Γαλλίδα, ἡ Ὑβὲτ Ντελμά, ἡλικίας 22 ἐτῶν, εἶχε παντρευτῇ ἕναν Ἀμερικανὸ ἀεροπόρο, τὸν ὑπολοχαγὸ Μάντσεν. Μιὰ μέρα, σ' ἕνα «πάρτυ» κάποιος προσέβαλε τὴν Ὑβέτ. Ὁ ἄντρας της, ἀντὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὸ λόγο, ἄρχισε νὰ γελᾷ. Ἡ Ὑβὲτ ἔγινε τότε ἔξω φρενῶν καὶ, παίρνοντας τὸ περίστροφό του, τὸν πυροβόλησε. Ἡ σφαῖρα βρῆκε τὸν Ἀμερικανὸ ἀεροπόρο στὸ στῆθος καὶ τὸν ἄφησε στὸν τόπο. Ἡ Ὑβὲτ εἶναι τώρα ἀπαρηγόρητη. Δὲν φανταζόταν, εἶπε, πὼς μιὰ σφαῖρα μποροῦσε νὰ κάμῃ τόσο κακό!...

Οἱ περίεργες ἰδιότητες ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

Θὰ σώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπ' τὴν πείνα

Γιὰ τὰ περίεργα καὶ καλλιτεχνικὰ σχήματα τῶν νιφάδων τοῦ χιονιοῦ ἔχομε γράψει ἄλλοτε λεπτομερῶς. Ἔχουν ὅμως καὶ μιὰν ἄλλη παράξενη ἰδιότητα αὐτὲς οἱ νιφάδες: ἕνα ἀνεξήγητο ἠλεκτρικὸ φορτίο.

Οἱ πιλότοι τῶν ἀεροπλάνων εἶχαν παρατηρήσει ὅτι, ὅταν συναντοῦσαν μιὰ χιονοθύελλα καθὼς πετοῦσαν, τὸ ραδιοφωνό τους παρουσίαζε ἀμέσως παράσιτα στατικοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Ὡστόσο, δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο ὅταν τὸ ἀεροπλάνο ἦταν προσγειωμένο.

Προσπαθῶντας νὰ λύσῃ τὸ μυστήριο, ἕνας εἰδικὸς ἠλεκτρομηχανικὸς μέτρησε τὸ ἠλεκτρικὸ φορτίο κάθε νιφάδος καὶ τὸ βρῆκε τόσο ἐλάχιστο, ὥστε κι' ἑκατομμύρια ἀκόμη νιφάδες δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ προκαλέσουν ἕνα ραδιοφωνικὸ παράσιτο. Ἔπειτα ἐπανέλαβε τὸ πείραμα, φροντίζοντας τώρα νὰ χτυποῦν οἱ νιφάδες μὲ μεγάλη ταχύτητα πάνω σ' ἕνα μετάλλινο ἔλασμα, ὅπως θὰ χτυποῦσαν σ' ἕνα ἀεροπλάνο ποὺ πετοῦσε. Παρατήρησε λοιπὸν ὅτι, μ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες, οἱ νιφάδες δημιουργοῦσαν παράσιτα, γιατὶ μὲ τὴ σύγκρουσι χωρίζονταν σ' ἑκατοντάδες κομμάτια, ποὺ τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ εἶχε ἠλεκτρισμὸ ἑκατονταπλάσιο ἀπ' τὸν ἀρχικό!

Θὰ τελειώσουμε μὲ μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα πρακτικὴ χρησιμοποίησι τοῦ χιονιοῦ, ποὺ παρουσιάζει ἀπέραντες δυνατότητες γιὰ τὸν ἐπισιτισμὸ τοῦ κόσμου.

Ὁ Καναδὸς ἐπιστήμων Τ. Ἄϋλδιν εἶχε ἀσχοληθῇ μὲ τὸ πρόβλημα τῶν μεγάλων λειβαδιῶν τοῦ δυτικοῦ Καναδᾶ. Τὸ ἔδαφος τῶν ἐκτάσεων αὐτῶν εἶνε εὔφορο, κι' ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ καλλιεργηθῇ, γιατὶ οἱ λίγες καλοκαιρινὲς βροχὲς δὲν τὸ ὑγραίνουν ἀρκετά. Τὸ χιόνι ποὺ τὸ σκεπάζει τὸ χειμῶνα, ἐξατμίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Κι' ὅσο ἀπομένει καὶ λυώνει τὴν ἄνοιξι, χάνεται κι' αὐτό, γιατὶ τὸ χῶμα εἶνε πολὺ σκληρὸ καὶ δὲν προλαμβάνει ν' ἀπορροφήσῃ τὸ νερό, ποὺ κυλάει καὶ φεύγει.

Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ διατηρηθῇ αὐτὴ ἡ πολύτιμη ὑγρασία; Ὁ Ἄϋλδιν προσπάθησε νὰ βρῇ ἕνα τρόπο.

Στὴν ἀρχή, ἀναζήτησε τὴν αἰτία τῆς ἐξατμίσεως τόσου χιονιοῦ. Ἐξακρίβωσε λοιπὸν ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι τὸ χιόνι παρουσιάζει μεγάλη ἐπιφάνεια στὸν ἀέρα, ἔχει δηλαδὴ πολλὰ κενὰ μέσα στὴ μάζα του, ὅπου κυκλοφοροῦν ρεύματα ἀέρος καὶ διευκολύνουν τὴν ἐξάτμισι. Ἂν ἔλειπαν τὰ κενὰ αὐτά, δὲν θὰ ἐξατμιζόταν πιὰ τὸ περισσότερο χιόνι.

Πράγματι, ὁ Ἄϋλδιν ἐπένδησε μιὰ συσκευή, ποὺ μετακινεῖται πάνω στὸ χιόνι, καὶ ζεσταίνει τὴν ἐπιφάνειά του, ὥστε νὰ λυώσῃ καὶ νὰ σχηματίσῃ ἕνα συμπαγὲς καὶ λεπτὸ ἐπίστρωμα πάγου. Ἔτσι, ἡ ἐξάτμισις περιορίζεται στὸ ἐλάχιστο, ἐνῶ ἐξ ἄλλου τὸ νερὸ ἀπ' τὸ χιόνι ἐμποτίζει σιγὰ - σιγὰ τὸ ἔδαφος καὶ τὸ μαλακώνει.

Δυστυχῶς, ἦταν πρακτικῶς ἀδύνατον νὰ ἐφαρμοσθῇ αὐτὸ τὸ σύστημα σὲ ὁλόκληρα ἑκατομμύρια στρέμματα. Κι' ὁ Ἄϋλδιν ἐπενόησε ἕνα ἄλλο: Ἐφώδιασε ἕνα ἑλκυθρο μὲ μιὰ κατηγόνο συσκευή, ποὺ σκορπίζει ὁλόγυρα μαῦρο καπνό. Ἔτσι, σχηματίζεται πάνω στὸ χιόνι ἕνα λεπτὸ μαῦρο στρῶμα καπνιᾶς, ποὺ ἀπορροφάει τὴν ἡλιακὴ θερμότητα. Καί, μ' αὐτὴ τὴ θερμότητα, λυώνει λίγο τὸ χιόνι καὶ σκεπάζεται ἀπ' τὸ προστατευτικὸ στρῶμα τοῦ πάγου.

Ἡ ἴδια συσκευή, πάνω σ' ἕνα ἑλικόπτερο, μπορεῖ νὰ «καπνίσῃ» ἀκόμη πιὸ μεγάλες ἐκτάσεις.

Τὰ πειράματα τοῦ Ἄϋλδιν συνεχίζονται. Πάντως, τὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἐπέτυχε ὡς τώρα, ἐπιτρέπουν βάσιμες ἐλπίδες ὅτι σὲ λίγα χρόνια θ' ἀποθώσουν πλουσιώτατη συγκομιδὴ τὰ ἔδαφη αὐτὰ καὶ θὰ προσφέσουν ἑκατομμύρια τόννους τροφίμων στὴν παγκόσμιο παραγωγή.

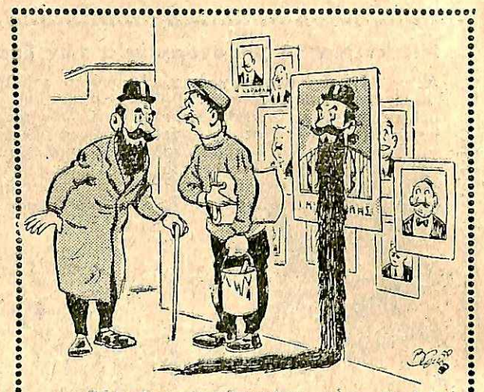

— Σᾶς εἶχα προειδοποιήσει, κύριε Μυτζηθρόπουλε. Νὰ μὴν κολλήσουμε νωρὶς τὶς φωτογραφίες, γιατὶ θὰ μεγαλώσῃ, στὸ μεταξύ, ἡ γενειάδα!...

(Τοῦ κ. Β. Χριστοδούλου)

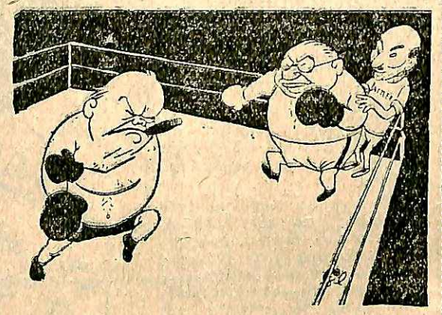

Ο ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΟΣ ΑΓΩΝ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Ὁ Ἄτλυ: Πρόσεχε τὸ δεξί του, Μπέβιν, καὶ χτύπα γερὰ μὲ τὸ ἀριστερό σου!...

('Από τὸ «Id Paris»)

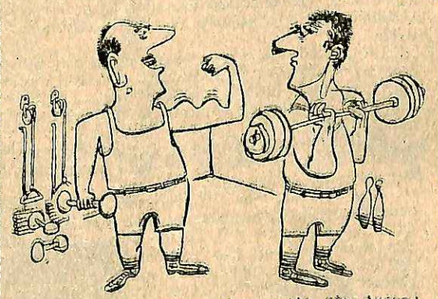

— Ἐγὼ γυμνάζομαι δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα!...

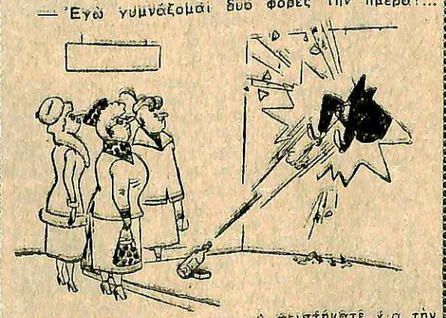

— Πιστεύω, κυρίες μου, νὰ πεισθῆκατε γ' α τὴν ἐξαιρετικὴ ποιότητα τῆς σαμπάνιας μας...

('Από τὸ «France-Dimanche»)

ΚΟΠΤΙΚΗ * ΡΑΠΤΙΚΗ

ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ

Διὰ νὰ γίνετε ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΜΟΔΙΣΤΕΣ πρέπει νὰ σπουδάσετε τὸ παγκόσμιον ΣΥΣΤΗΜΑ Ἐφαρμογῆς ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ ποὺ κατήργησε πλέον τὶς ΚΟΥΚΛΕΣ καὶ τὶς ΠΡΟΒΕΣ.

Διὰ τὰς συμμοριοπλήκτους τὰ δίδακτρα ἠλαττωμένα. Γίνονται δεκταὶ καὶ ἐσωτερικαί.

ΑΘΗΝΑΙ: Ὑπερείδου 3 (Σύνταγμα)

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κωνσταντίνου 73

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ποίγκ. Νικολάου 32

ΣΗΜ.: Ἀναλαμβάνομεν τὴν ραφὴν φορεμάτων μὲ τὶ ἰδέας πρόσιτάς.

«ΕΡΜΗΣ»

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ράλφ τὴ γλυτώνει πηδῶντας ξαφνικὰ πάνω στὴ Χολινταίη κι' ἀφοπλίζοντάς την. Παραμονεύει κατόπιν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ Χολινταίη, ὁ Ζύνξ κι' ὁ Ρὶς συσκέπτονται μὲ τὸ σκοπὸ ἀσφαλῶς νὰ τὸν ἐξοντώσουν. Ἀπ' τὸ σπίτι τοὺς παρακολουθεῖ. Οἱ δυὸ ἄνδρες χωρίζουν σὲ λίγο κι' ὁ Ράλφ παίρνει ξοπίσω τὸν Ζύνξ.

11ον

Ὁ δρόμος αὐτὸς ἦταν ὁλότελα ἔρημος κι' ὁ Πὼλ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν σκοτώσῃ χωρὶς μεγάλη δυσκολία. Κανεὶς δὲν θὰ τὸν ἔβλεπε. Ἀλλὰ σκέφτηκε πὼς ἦταν καλύτερο νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ νὰ συζητήσῃ μαζί του. Θὰ κατάφερνε ἴσως, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, νὰ μάθῃ τί σχεδίαζαν οἱ ἀντίπαλοί του. Κι' αὐτὸ ἦταν προτιμότερο ἀπὸ τὸ νὰ βαδίζῃ στὰ τυφλά.

Πῆρε τότε ἕναν πλάγιο δρόμο, ποὺ ἔβγαινε ἐπίσης στὴ μικρὴ πλατεία καὶ πῆγε νὰ περιμένῃ ἐκεῖ τὸν Ζύνξ.

Ὁ ἀσυρματιστὴς ἔφτασε σὲ λίγο. Μιὰ ἔκφρασις ἀπορίας ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του, μόλις εἶδε τὸν Πὼλ.

— Καλησπέρα, εἶπε ὁ γκάνγκστερ. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, Ζύνξ;

Ὁ ἀσυρματιστὴς χρειάστηκε μερικὰ λεπτὰ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξί του.

— Εἶχα πάει στὸν κινηματογράφο, ἀπάντησε.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ρώτησε:

— Καὶ σὺ ποῦ πηγαίνεις;

— Δὲν ἔχω ὡρισμένο πρόγραμμα, ἀπάντησε ὁ Πὼλ.

— Πᾶμε νὰ πάρωμε ἕνα ποτηράκι; πρότεινε ὁ Ζύνξ.

— Ὄχι, εἶπε ὁ Πὼλ. Εἶνε καλύτερο νὰ περπατήσωμε.

Δὲν ἤθελε νὰ ἐμφανισθῇ μαζί του σ' ἕνα μπάρ. Αὐτὸ θὰ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο.

Ἔβαλε δεξιὰ τὸν τὸν Ζύνξ κι' ἄρχισαν νὰ προχωροῦν.

— Ξέρεις, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Πὼλ. Τὰ χάλασα μὲ τὴ Χολινταίη.

Ὁ Ζύνξ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Κάποιος τῆς εἶπε, συνέχισε ὁ Πὼλ, ὅτι σκότωσα τὸν ἀδελφό της.

Ὁ Ζύνξ τὸν κύτταξε λοξά.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια; ρώτησε.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Πὼλ. Ἀλλ' ἡ φωνή του ἦταν ψεύτικη.

— Ὁ Τόκο, εἶπε σὲ λίγο, ἔπεσε στὴ συμπλοκή.

— Τὸν σκότωσαν οἱ φύλακες;

— Δὲν ξέρω. Ἡ Χολινταίη λέει πὼς ἡ σφαῖρα ποὺ τοῦ βρῆκαν στὸ κεφάλι προερχόταν ἀπὸ τὸ δικό μου πιστόλι... Μπορεῖ νὰ εἶνε κι' ἔτσι... Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει τίποτε... Σὲ μιὰ συμπλοκή, δὲν ξέρει κανεὶς ἂν ἡ σφαῖρα ποὺ τὸν βρίσκει εἶνε ἀπὸ πιστόλια τῶν φίλων ἢ τῶν ἐχθρῶν του. Σὲ παρόμοιες περιστάσεις, καθένας κάνει ὅ,τι μπορεῖ...

Προχωροῦσαν ἀργά. Εἶχαν φύγει τώρα ἀπὸ τὸ μεγάλο δρόμο κι' ἀκολουθοῦσαν ἕναν ἄλλο πιὸ μικρό. Τὰ φῶτα λιγόστευαν ὁλοένα. Κι' οἱ διαβάτες ἦταν ἐλάχιστοι.

— Λοιπόν, τὰ χαλάσατε μὲ τὴ Χολινταίη; ρώτησε ὁ Ζύνξ.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Πὼλ.

— Καὶ ποῦ μένεις τώρα;

— Γιὰ τὴ στιγμή, πουθενά. Γυρεύω ἕνα διαμέρισμα, ἀλλὰ δὲν βρῆκα ἀκόμη. Δὲν ξέρω, ἄλλωστε, ἂν θὰ μείνω ἐδῶ...

— Σκέφτεσαι νὰ φύγῃς;

— Νομίζω πὼς αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο, ἀπάντησε ὁ Πὼλ. Θὰ πάω ἴσως στὴ Νέα Ὑόρκη ἢ τὸ Σικάγο... Θέλεις νἀρθῇς μαζί μου;

Ὁ Ζύνξ κοντοστάθηκε μερικὲς στιγμὲς σὰν νὰ σκεφτόταν.

— Ὄχι, εἶπε ἔπειτα. Μ' ἀρέσει νὰ μείνω ἐδῶ.

— Ὅπως θέλεις, ἀπάντησε ὁ Πὼλ.

Σὲ λίγο ρώτησε:

— Ξαναεῖδες τὸ Ρὶς;

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ζύνξ, μ' ἕνα ἐλαφρὸ τρεμούλιασμα στὴ φωνή.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἔνιωσε ἕνα σκληρὸ πρᾶγμα στὴ ράχη του.

Ὁ Πὼλ εἶχε βγάλει τὸ περίστροφό του καὶ τὸ εἶχε στηρίξει ἀνάμεσα στὶς δυὸ ὠμοπλάτες τοῦ συντρόφου του.

— Προχώρησε μπροστά, πρόσταξε. Εἶνε περιττὸ νομίζω νὰ σὲ προειδοποιήσω ὅτι, στὴν παραμικρὴ ὑποπτη κίνησι, θὰ πιέσω τὴ σκανδάλη... Πιὸ γρήγορα... Στρίψε δεξιά...

Ὁ Πὼλ εἶχε διακρίνει ἕνα μεγάλο ἀνοιχτὸ χῶρο, ποὺ ἦταν ὁλότελα ἔρημος.

— Ἀλτ! φώναξε, ὅταν ἔφτασαν στὴ μέση περίπου. Ψηλὰ τὰ χέρια!... Μεταβολή!

Ὁ Ζύνξ ἐκτέλεσε ὅλες αὐτὲς τὶς κινήσεις σὰν αὐτόματο.

— Καὶ τώρα, εἶπε ὁ Πὼλ, σοῦ ξανακάνω τὴν ἴδια ἐρώτησι: Ξαναεῖδες τὸ Ρής;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ζύνξ. Τὸν ξαναεῖδα ἀπόψε στὸ σπίτι τῆς Χολινταίη.

— Συναντηθήκατε τυχαῖα ἢ αὐτοὶ σὲ φώναξαν;

— Αὐτοὶ μὲ φώναξαν.

— Ποιός; Ἡ Χολινταίη ἢ ὁ Ρής;

— Ἡ Χολινταίη μοῦ εἶπε πὼς ἤθελε νὰ μοῦ μιλήσῃ γιὰ κάποιο σοβαρὸ ζήτημα καὶ πὼς θὰ ἦταν κι' ὁ Ρής. Δὲν ἤξερα πὼς ἐπρόκειτο γιὰ σένα...

— Τί σοῦ εἶπε ἡ Χολινταίη ὅταν πῆγες στὸ σπίτι της;

— Μοῦ εἶπε ὅτι σὺ σκότωσες τὸν Τόκο κι' ὅτι εἶχε τὴν ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξι γι' αὐτό... Μοῦ ἔδειξε, μάλιστα, τὴ σφαῖρα ποὺ ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ κεφάλι του...

— Σοῦ εἶπε ποιὸς τῆς ἔδωσε αὐτὴ τὴ σφαῖρα;

— Ὄχι. Ἀλλὰ νομίζω πὼς πρέπει νὰ τῆς τὴν ἔδωσαν ὁ Βέμπερ ἢ ὁ Ρής.

— Καλά, ἄφησε τὸν Τόκο, εἶπε ὁ Πὼλ. Γιὰ τί ἄλλο σοῦ μίλησε ἡ Χολινταίη;

— Μοῦ εἶπε πὼς ἤθελε νὰ σ' ἐκδικηθῇ...

— Καί, φυσικά, σοῦ ζήτησε τὴ συνεργασία σου, παρατήρησε ὁ Πὼλ. Δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Ἀλήθεια εἶνε, ἀπάντησε ὁ Ζύνξ.

— Καὶ τῆς τὴν ὑποσχέθηκες;

— Δὲν μιλήσαμε μὲ τὴ Χολινταίη γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

— Καὶ γιὰ τί ἄλλο μιλήσατε λοιπόν;

— Γιὰ τίποτε, ἀπάντησε ὁ Ζύνξ. Σὲ λίγο ἤρθε ὁ Ρής...

— Τὸν εἶχα ξεχάσει, εἶπε ὁ Πὼλ. Τί σὲ ἤθελε ὁ Ρής;

— Πὼλ, παρακάλεσε ὁ Ζύνξ, ὑποσχέσου μου πὼς δὲν θὰ μὲ σκοτώσῃς καὶ θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα... ὅλα...

Λέγοντας αὐτά, ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μόρφυ.

— Σὲ προειδοποιῶ πὼς ἂν ἀποπειραθῇς νὰ κάμῃς ἕνα δεύτερο βῆμα θὰ σωριάσῃς ἀμέσως νεκρός, τοῦ φώναξε αὐτός.

'Ἐμπρός,' ξαναγύρισε στὴ θέσι ποὺ εἶχες πρίν... Ἔτσι... Καὶ τώρα συνέχισε τὴν ἀφήγησί σου...

— Δῶσε μου τὴν ὑπόσχεσι πὼς δὲν θὰ μὲ σκοτώσῃς, παρακάλεσε ὁ Ζύνξ.

— Δὲν εἶχα τὴν πρόθεσι νὰ σὲ σκοτώσω, εἶπε ὁ Πὼλ, ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ πὼς μοῦ δίνεις τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸ κάμω... Εἶχαμε σταματήσει στὸν Ρής. Τί σὲ ἤθελε;

Ὁ Ζύνξ κατάλαβε πὼς οἱ παρακλήσεις του δὲν χρησίμευαν σὲ τίποτε.

— Νομίζω, ἀπάντησε, πὼς ὁ Ρὶς ἔχει κάποιο σχέδιο...

— Τί σχέδιο;... Νὰ μὲ ξεπαστρέψῃ;

— Ὄχι.

Ὁ Πὼλ γέλασε.

— Φυσικά, ἡ ζωή μου τοὺς εἶνε πολύτιμη, εἶπε. Δὲν μποροῦν νὰ μὲ σκοτώσουν... Λοιπόν, ποιὸ εἶνε τὸ σχέδιο τοῦ Ρής;

— Θέλει νὰ σὲ παρασύρῃ στὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰ νά, μάθῃ ποῦ μένει ὁ ἀδελφός σου.

— Καί, φυσικά, γιὰ νὰ τὸ καταφέρῃ, θὰ τὸν βοηθήσετε σὺ κι' ἡ Χολινταίη; Αὐτὸ δὲν εἶνε;

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ Ζύνξ.

Σκεφτόταν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ πῇ τίποτε ἄλλο. Γιατὶ τότε θ' ἀναγκαζόταν νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τὸ ρόλο ποὺ ὑποσχέθηκε νὰ παίξῃ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τὸ σχέδιο τοῦ Ρής, εἶπε ὁ Πὼλ.

Καί, πραγματικά, δὲν τὸν ἐνδιέφερε. Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε ἦταν νὰ ξεμπερδέψῃ μὲ τὸ παρελθόν του, γιὰ νὰ τρέξῃ ἐλεύθερος καὶ ξένοιαστος στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀγαπημένης του Μαργκαρέτ.

— Ὁ Ρὶς εἶνε σατανικὸς ἄνθρωπος, παρετήρησε ὁ Ζύνξ. Πρέπει νὰ φυλάγεσαι ἀπ' αὐτόν...» Ἂν θέλῃς, μπορῶ νὰ μάθω τὸ σχέδιό του...

— Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν μ' ἐνδιαφέρει!

— Συμφωνήσαμε νὰ τὸν πάρω αὔριο τὸ πρωῒ στὶς ὀχτὼ στὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ μοῦ πῇ τὸ

SOLID

Προνομιοῦχα διθυρα βαφῆς ὑφασμάτων

ΓΕΩ. ΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 27 ΤΗΛ 23-801

Ι. ΚΟΡΔΩΝΗΣ

Μπρεζὲ Ἱστορίες

Τὸ πάθημα τοῦ κ. Καθηγητοῦ

Ὁ διάσημος Γάλλος καθηγητὴς Κονὲ εἶχε τὴ μανία νὰ πιστεύῃ ὅτι οἱ ἀσθενεῖς του δὲν πονοῦσαν καὶ δὲν ὑπόφεραν πραγματικά, ἀλλὰ μὲ τὴ φαντασία τους κι' ἀπαιτοῦσε ἀπὸ τὶς νοσοκόμες τῆς κλινικῆς του νὰ πιστεύουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα καὶ νὰ μὴ τοῦ μιλοῦν ποτὲ γιὰ τὰ βάσανα τῶν ἀρρώστων του.

Μιὰ μέρα, σταματώντας ἐμπρὸς στὴν πόρτα τοῦ θαλάμου ἑνὸς ἀσθενοῦς, ποὺ εἶχε ὑποστῆ τὴν προηγουμένη μιὰ δύσκολη ἐγχείρησι, ρώτησε τὴ νοσοκόμο:

— Πῶς εἶναι ὁ ἀσθενὴς μας;

Ἡ νοσοκόμος ξέχασε τὶς συστάσεις του καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Δὲν εἶναι καθόλου καλά, κύριε καθηγητά.

— Τί ἔχει; τὴ ρώτησε, ἀγριοκυττάζοντάς την ὁ καθηγητής.

— Ἔχει τρομεροὺς πόνους!...

Ὁ Κονὲ ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του.

— Πόσες φορὲς πρέπει νὰ σᾶς πῶ, φώναξε στὴ νοσοκόμο, ὅτι οἱ ἀσθενεῖς φαντάζονται πὼς πονᾶνε, ἐνῶ πραγματικὰ δὲν πονᾶνε; Ἔπρεπε νὰ μοῦ πῆτε: «Φαντάζεται πὼς ἔχει τρομεροὺς πόνους».

Τὴν ἄλλη μέρα, ξαναρώτησε τὴν ἴδια νοσοκόμο:

— Πῶς εἶναι σήμερα ὁ ἀσθενής μας;

— Φαντάζεται πὼς πέθανε, κύριε καθηγητά, ἀπάντησε αὐτή. Εἶναι ἀπὸ πολλὲς ὧρες κόκκαλο!...

Κόκκαλο καὶ ὁ κ. Καθηγητής.

σχέδιό του, συνέχισε ὁ Ζύνξ, ποὺ ἀγωνιζόταν νὰ σώσῃ τὸ τομάρι του. Μόλις μοῦ τὸ πῇ θὰ τρέξω ἀμέσως νὰ σὲ βρῶ...

— Δὲν θὰ τὸν πάρῃς στὸ τηλέφωνο, Ζύνξ, εἶπε ὁ Πώλ.

— Δὲν θὰ τὸν πάρω, συμφώνησε ὁ ἀσυρματιστής. Θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ πῇς...

Ἡ φωνὴ του ἦταν παρακλητική.

— Θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ πῇς, ξανάπε. Ἤμουν πάντοτε φίλος σου...

— Τὸ μόνο ποὺ ἔχω νὰ σοῦ πῶ, ἀπάντησε ὁ Πώλ, εἶνε ὅτι ἔχεις ἕνα λεπτὸ στὴ διάθεσί σου γιὰ νὰ συστήσῃς τὴν ψυχή σου στὸ Θεὸ ἢ στὸ Σατανᾶ...

— Πώλ, δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτό, παρατήρησε μὲ πνιγμένη φωνὴ ὁ Ζύνξ. Ἤμουν πάντοτε φίλος σου...

— Χάνεις τὰ λόγια σου, Ζύνξ. Μόνο μισὸ λεπτὸ σοῦ μένει...

Ὁ Ζύνξ κατάλαβε πὼς οἱ παρακλήσεις του δὲν χρησίμευαν σὲ τίποτε. Καί, στὴν ἀπελπισία του, κατέβασε τὰ χέρια του κι' ἔκαμε νὰ βγάλῃ τὸ περίστροφό του.

Ἀλλά, τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Πὼλ πίεσε τὴ σκανδάλη τοῦ ὅπλου του.

Ἡ σφαῖρα βρῆκε τὸ Ζύνξ στὴν κοιλιά. Ὁ νεαρὸς γκάνγκστερ κυλίστηκε κάτω, χωρὶς νὰ βγάλῃ οὔτε ἕνα βογγητό.

Ὁ Πὼλ ἔσκυψε πάνω του καὶ ξαναπυροβόλησε. Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ σφαῖρα χώθηκε στὸ στῆθος τοῦ Ζύνξ. Τὸ κορμί του ἀναταράχτηκε δυὸ - τρεῖς φορὲς κι' ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητος. Ἦταν νεκρός.

Ἡ συγκάλυψις ἑνὸς ἐγκλήματος

Ὁ Πώλ, καθὼς ἀπομακρυνόταν, ἔκανε τὴ σκέψι πὼς ἔπρεπε νὰ προσθέσῃ στὸν κατάλογό του τὰ ὀνόματα τοῦ Ρὴς καὶ τοῦ Βέμπερ. Ὅσο αὐτοὶ ζοῦσαν, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε ποτὲ ἥσυχος. Θὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ τέλειωνε μὲ ὅλους μέσα στὴν ἴδια νύχτα, ὅπως εἶχε τελειώσει μὲ τὸ Ζύνξ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦταν, βέβαια, εὔκολο. Οὔτε καὶ φρόνιμο. Γιατὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα θ' ἀναστάτωναν τὴν κοινὴ γνώμη. Ὄχι, τὰ πράγματα ἔπρεπε νὰ γίνουν πολὺ ἡσυχα. Καθέναις θάφευγε μὲ τὴ σειρά του, γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸν κύκλο τῆς σιωπῆς, ποὺ ὁ γκάνγκστερ ἤθελε ν' ἁπλώσῃ ὁλόγυρά του.

Τὴν ἄλλη μέρα, πῆρε τὶς μεσημεριανὲς ἐφημερίδες. Περίμενε πὼς θἄβλεπε τὴν εἴδησι τῆς δολοφονίας τοῦ Ζύνξ στὴν πρώτη σελίδα, μὲ μεγάλους τίτλους, μὲ τὴ φωτογραφία τοῦ θύματος καὶ διάφορες λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωή του. Ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτε καὶ χρειάστηκε νὰ ψάξῃ ἀρκετὰ γιὰ νὰ βρῇ τὴν εἴδησι ποὺ τὸν ἐνδιέφερε. Ἦταν μιὰ μικροῦλα εἴδησις, χωμένη ἀνάμεσα σὲ πολλὲς ἄλλες τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου:

«Σήμερα τὸ πρωΐ, ἔλεγε ἡ εἴδησις, ὁ ἀσυρματιστὴς Ζύνξ Ράϊνερ βρέθηκε νεκρὸς σ' ἕνα γήπεδο, ποὺ ἁπλώνεται κοντὰ στὴν Χάρτφορντ Στρήτ. Ἔφερε δυὸ σφαῖρες, τὴ μιὰ στὴν κοιλιὰ καὶ τὴν ἄλλη στὸ στῆθος. Τὸ θῦμα σχετιζόταν μὲ γυναῖκες ἐλευθερίων ἠθῶν. Ἡ ἀστυνομία ἔχει τὴ γνώμη ὅτι τὸ ἔγκλημα ὀφείλεται σὲ λόγους ἐρωτικῆς ἀντιζηλίας. Ἐνεργοῦνται ἀνακρίσεις».

Ὅλες οἱ ἐφημερίδες δημοσίευαν μὲ τὰ ἴδια περίπου λόγια τὴν εἴδησι. Καμμιὰ δὲν ἔκανε ὑπαινιγμὸ ὅτι ὁ Ζύνξ ἦταν γκάνγκστερ καὶ δὲν ἀνέφερε τὸ παραμικρὸ γιὰ τὶς σχέσεις του μὲ τὸν Πὼλ Μόρφυ ἢ τὴν Χολιναταίη.

Ὁ Πὼλ εἶδε σ' ὅλα αὐτὰ τὸ χέρι τοῦ Βέμπερ καὶ τοῦ Ρής. Χωρὶς ἀμφιβολία, εἶχαν ἐνδιαφερθῇ προσωπικὰ γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ εἶχαν φροντίσει νὰ τὴ σκεπάσουν.

— Μὲ τὴ συνεργασία τους, ψιθύρισε ὁ Πώλ, μιλῶντας στὸν ἑαυτό του, ὅλα θὰ πάνε καλά. Μόνον ὅτι δὲν πρέπει νὰ τοὺς ξαφνιάσωμε καὶ νὰ τοὺς κάμωμε νὰ ὑποπτευθοῦν. Τὸ κάτω-κάτω δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἐνδιαφέρῃ ἂν ἐγὼ ἀποφάσισα νὰ ξεκάμω τοὺς συνεργάτες μου. Μπορεῖ, μάλιστα, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα νὰ τοὺς εἶνε εὐχάριστο. Καὶ πρέπει νὰ τοὺς εἶνε. Γιατὶ οἱ συνεργάτες μου ξέρουν τὰ πάντα. Ἂν, λοιπόν, ὁ σκοπός τους εἶνε νὰ ξεκαθαρίσουν τοὺς λογαριασμοὺς ποὺ ἔχουν μαζί μου, ἀφοῦ πάρουν πρῶτα στὸ χέρι τὸν περίφημο δίσκο, εἶνε φανερὸ πὼς τοὺς συμφέρει νὰ ἔχουν φύγει καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὴ μέση, χωρὶς αὐτοὶ νὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ κάμουν τίποτε... Ἡ δική τους σειρὰ θὰ ἔρθῃ στὸ τέλος...

Οἱ συλλογισμοὶ τοῦ Πὼλ ἦσαν σωστοί. Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε πληροφορηθῇ πρῶτος τὴ δολοφονία τοῦ Ζύνξ ἦταν ὁ Ρής. Ὁ ἀστυνόμος τῆς περιοχῆς, ὅπου εἶχε γίνει τὸ ἔγκλημα, τὸν πῆρε κατὰ τὶς ἕξη τὸ πρωῒ στὸ τηλέφωνο.

— Ἕνας ἄνθρωπος, τοῦ ἀνέφερε, βρέθηκε νεκρὸς σ' ἕνα χέρσο χῶρο, κοντὰ στὴν Χάρτφορντ Στρήτ.

— Ἐξακριβώσατε τὴν ταυτότητά του; ρώτησε ὁ Ρής.

— Ναί. Λέγεται Ζύνξ Ράϊνερ...

— Εἴπατε Ζύνξ Ράϊνερ;

— Ἀκριβῶς. Εἶνε εἴκοσι ἕξ χρόνων καὶ ὑπηρετεῖ ὡς ἀσυρματιστὴς στὸ σταθμὸ τῆς Μπόρ...

Λίγο ἀκόμη καὶ τὸ ἀκουστικὸ θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ρής. Ἀλλὰ κατάφερε νὰ ξαναβρῇ πολὺ γρήγορα τὴν ψυχραιμία του.

— Ποιὸς τὸν σκότωσε; ρώτησε.

— Δὲν ξέρω τίποτε ἀκόμη, ἀπάντησε ὁ ἀστυνόμος. Τὸ πτῶμα φέρει δυὸ τραύματα, τὸ ἕνα στὴν κοιλιὰ καὶ τὸ ἄλλο στὸ στῆθος...

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν τὰ τραύματα, εἶπε ὁ Ρής. Τί ἄνθρωπος ἦταν αὐτὸς ὁ Ράϊνερ;

— Οὔτε καλός, οὔτε κακός, ἀπάντησε ὁ ἀστυνόμος. Στὴ συνοικία ὅπου ἔμενε δὲν τὸν ἔβλεπαν μὲ καλὸ μάτι... Δὲν μπόρεσα νὰ μάθω τίποτε τὸ θετικό...

— Καλά, εἶπε ὁ Ρής. Ἔρχομαι ἀμέσως... Μὴν δώσετε τίποτε στὶς ἐφημερίδες... Ποιὸς ξέρει τί μποροῦν νὰ ἰδοῦν οἱ δημοσιογράφοι μὲ τὴ φαντασία τους πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα...

Ὁ Ρὴς κατέβασε τὸ ἀκουστικό. Χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτα ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Τί σήμαινε αὐτὸ τὸ ἔγκλημα; Καὶ ποιὲς συνέπειες μποροῦσε νὰ ἔχῃ;

Ὁ ἀστυνομικὸς σκούπισε τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του κι' ἔπειτα ἔφτιαξε στὸ δίσκο τοῦ τηλεφώνου τὸν ἀριθμὸ τῆς Χολιναταίη.

Ἡ νέα ἄργησε ν' ἀπαντήσῃ. Χωρὶς ἀμφιβολία θὰ κοιμόταν καὶ δὲν ἄκουσε ἀμέσως τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου.

— Ποιὸς εἶνε; ρώτησε.

— Ἐδῶ, Ρής, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Ὁ Ζύνξ ξαναγύρισε στὸ σπίτι του χθὲς τὸ βράδυ;

— Ὁ Ζύνξ;... Ὄχι...

— Μήπως σ' ἐπισκέφτηκε κανεὶς ἄλλος;

— Ὄχι... Δὲν ἦρθε κανείς... Ἀλλὰ γιατὶ μὲ ρωτᾶτε γιὰ τὸν Ζύνξ; Συμβαίνει τίποτε;

Ἡ φωνή της ἔδειχνε μεγάλη ἔκπληξι.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ρής. Ἤθελα μόνο νὰ μάθω ἂν ξαναγύρισε χθὲς τὸ βράδυ...

— Σᾶς εἶπα ὅτι ὄχι.

— Καλά. Μὴ φύγῃς ἀπὸ τὸ σπίτι. Θὰ σοῦ τηλεφωνήσω ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἢ δυὸ ὧρες... Μόλις πάρῃς τὸ τηλεφώνημά μου νὰ τρέξῃς στὸ μπάρ... Θὰ συναντηθοῦμε ἐκεῖ. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω...

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἕνα αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας ἔπαιρνε τὸν Ρὴς ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Ὁ σωφέρ, προτοῦ ξεκινήσῃ, τὸν κύτταξε μ' ἐρωτηματικὸ βλέμμα, περιμένοντας διαταγές.

— Στὸ σπίτι τοῦ ἀρχηγοῦ, εἶπε ὁ Ρής.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε ἀμέσως.

— Συμβαίνει τίποτε; ρώτησε ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ καθόταν στὸ βολάν, καθὼς προχωροῦσαν.

Ὁ Ρὴς ἔκαμε ἕνα μορφασμό.

— Τὸ μόνο ποὺ συμβαίνει εἶνε ὅτι χάσαμε τὸν ὕπνο μας. Τὸ ἀπάντησε μὲ προσποιητὴ ἀγανάκτησι. Κάποιος σκότωσε ἕναν ἀσυρματιστή... Αὐτὸ εἶνε ὅλο!

Τὸ αὐτοκίνητο ἐξακολούθησε νὰ τρέχῃ. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ Βέμπερ.

— Εἰδοποίησε τὸν κύριό σου νὰ κατεβῇ ἀμέσως, εἶπε ὁ Ρὴς στὴν ὑπηρέτρια ποὺ τοῦ ἄνοιξε.

Καὶ πῆγε νὰ περιμένῃ τὸν προϊστάμενό του στὸ γραφεῖο του.

Ὁ Βέμπερ ἐμφανίστηκε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά. Ἦταν τυλιγμένος σὲ μιὰ σκοῦρα ρόμπ ντὲ σάμπρ καὶ τὸ ὕφος του φανέρωνε μεγάλη ἀνησυχία.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε.

Ὁ Ρὴς πῆγε κοντά του.

— Σκότωσαν τὸν Ζύνξ, ἀπάντησε σιγά.

Ὁ Βέμπερ τὸν κύτταξε σὰν νὰ μὴν πίστευε τ' αὐτιά του.

— Μοῦ τηλεφώνησε πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα ὁ ἀστυνόμος Σίμσον, τοῦ 15ου τμήματος, συνέχισε ὁ ὑφιστάμενός του.

— Ποιὸς τὸν σκότωσε;

— Ὁ Σίμσον δὲν ξέρει τίποτε, ἀπάντησε ὁ Ρής. Ἀλλ' ἐγὼ τὸ ἔρωα... Καὶ σεῖς πρέπει νὰ τὸ ἐξέρετε...

— Ὁ Πὼλ Μόρφυ, εἶπε σιγὰ ὁ Βέμπερ.

Ὁ Ρὴς ἔκαμε μιὰ καταφατικὴ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι του.

— Μαντεύεις γιὰ ποιὸ λόγο; ρώτησε ὁ Βέμπερ.

— Ὄχι. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ δουλειὰ δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου. Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ Μόρφυ σχεδιάζει νὰ μᾶς ξεπαστρέψῃ ὅλους.

— Τί συμφέρον ἔχει;

— Αὐτὸ σπάζω τὸ κεφάλι μου νὰ βρῶ, ἀπάντησε ὁ Ρής. Χθὲς τὸ βράδυ, ὅπως εἴχαμε συμφωνήσει, πῆγα στὸ σπίτι τῆς Χολιναταίη. Ἦταν ἐκεῖ κι' ὁ Ζύνξ. Τοῦ εἶπα τὸ σχέδιό μου καὶ δέχτηκε μὲ προθυμία νὰ συνεργασθῇ σ' αὐτό. Ἐπρόκειτο νὰ ξανασυναντηθοῦμε σήμερα τὸ πρωῒ στὶς ὀχτώ, γιὰ νὰ κανονίσωμε τὶς λεπτομέρειες... Καί, ξαφνικά, ὁ Ζύνξ βρίσκεται νεκρός... Δὲν σᾶς φαίνεται παράξενο αὐτό;

— Ὁ Ζύνξ ἔφυγε μόνος του ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Χολιναταίη;

— Ὄχι. Φύγαμε μαζὶ καὶ κάναμε καμμιὰ πενηνταριὰ βήματα στὸ δρόμο...

Ὁ Βέμπερ σκέφτηκε μερικὲς στιγμές.

— Πάρε τὸ Σίμσον στὸ τηλέφωνο καὶ ρώτησέ τον πότε νομίζει ὅτι ἔγινε τὸ ἔγκλημα; διάταξε.

Ὁ Ρὴς συμμορφώθηκε ἀμέσως μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ προϊσταμένου του. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ξαναγύρισε κοντὰ στὸ Βέμπερ.

— Ὁ Σίμσον ἔχει τὴ γνώμη, εἶπε, ὅτι τὸ ἔγκλημα πρέπει νὰ ἔγινε τὰ μεσάνυχτα ἢ λίγο ἔπειτα. Περιμένει τὸ γιατρὸ γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ πτῶμα.

— Πότε φύγατε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Χολιναταίη;

— Ἦταν περασμένες ἐντεκα... Στὶς ἐντεκάμιση ἴσως ἢ μερικὰ λεπτὰ προτήτερα.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Μὲ τελειότατα μηχανήματα βραχέων κυμάτων. ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ Διάρματος — προσώπου, πανάδων, ρυτίδων, φακίδων καὶ πτώσεως τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς μὲ ἀκτίνας ultra - Violet ὑπὸ τοῦ Αἰσθητικοῦ δερματολόγου Ἰατροῦ ΑΝΔΡΕΑ Θ. ΧΡΥΣΗ, Ὁδὸς Νίκης 13. Τηλ. 29548.

ΗΓΓΥΗΜΕΝΑΙ Ἐπισκευαὶ ΠΙΑΝΩΝ

ΑΓΟΡΑΙ ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΧΟΡΔΙΣΜΑΤΑ

Ι. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΥΤΣΟΥ 7 (ΟΜΟΝΟΙΑ) ΤΗΛ. 51-278

ΦΑΚΙΔΕΣ Ριζικὴ θεραπεία Ἀντιμετωπίζετε τὸν ἥλιον ἄνευ φόβου.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ - ΔΩΡΕΑΝ

Πιπίνου 38 (Πατήσια) Τηλ. 85-089

Γυαλίζετε τὰ παπούτσια σας μὲ ARIZONA βάφει, γυαλίζει, διατηρεῖ τὸ δέρμα

ARIZONA

Μία δοκιμὴ θὰ σᾶς πείσῃ

ΠΑΡΙΣΙΑΝΙΚΗ ΠΟΥΔΡΑ-ΚΡΕΜΑ Mme de Maintenon

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ Α. ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ Αἰ. ΜΑΡΝΟΥ 11

ΕΚΘΕΣΙΣ Ε. ΖΕΠΟΥ

Μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία συνεχίζεται ἡ ἔκθεσις τοῦ γνωστοῦ ζωγράφου Ε. Ζέπου στὴν Αἴθουσα Ζαχαρίου (Ἀκαδημίας 28). Ἀρκετοὶ φιλότεχνοι ἐπισκέπτονται καθημερινῶς τὴν ἔκθεσι ποὺ παρουσιάζει ἀξιόλογη ἀγοραστικὴ κίνησι. Πρόκειται πράγματι γιὰ μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐργασία ἐτῶν τοῦ ἐκλεκτοῦ καλλιτέχνου μὲ πορτραῖτα καὶ τοπία ἀπὸ τὰ νησιά μας.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΙΜΗΘΕΙΣ ΚΑΤ' ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΝ ΔΙΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΩΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΔΙΑ ΤΑ ΘΕΤΙΚΑ ΤΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μ. ΓΟΥΔΑ

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1 (ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ)

— Γιατὶ ἀπαγορεύεται νὰ μπῶ κι' ἐγώ, κυρ-ἀστυφύλακα; Μπᾶς καὶ φαντάστηκες πὼς θὰ τὸν ἀφήσω νὰ ψηφίσῃ ὁποιον θέλει αὐτός;

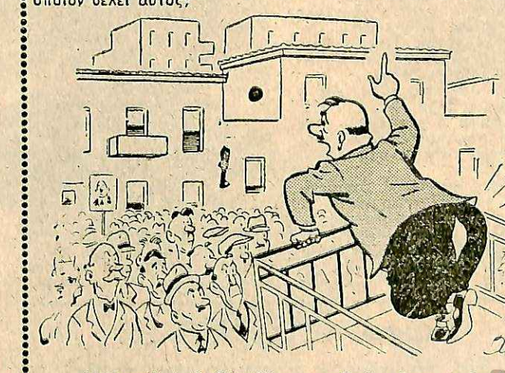

—Ἑλληνικὲ Λαέ. Χρειάζονται ριζικὰ μέτρα πρὸς θεραπείαν τῆς καταστάσεως καὶ οὐχὶ ἐμβαλώματα!...

(Τοῦ κ. Β. Χριστοδούλου)

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε φανερό, συμπέρανε ὁ Βέμπερ. Ὁ Μόρφυ ἦταν κάπου ἐκεῖ κοντὰ καὶ σᾶς εἶδε νὰ βγαίνετε μαζί... Αὐτὸ τὸν ἔκαμε νὰ ὑποπτευθῇ καί, γιὰ νὰ εἶνε ἥσυχος, ξεπάστρεψε τὸ Ζύνξ...

— Ἀλλ' ἂν ὁ Ζύνξ τοῦ εἶπε τὸ σχέδιό μας;

— Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, αὐτὸ τὸ σχέδιο εἶνε ἄχρηστο πιά, ἀπάντησε ὁ Βέμπερ. Τὸ ὅτι ὁ Μόρφυ μπορεῖ νὰ ἔμαθε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ζύνξ ὅτι προσπαθοῦμε νὰ μάθωμε ποῦ βρίσκεται ὁ δίσκος καὶ ὅτι σχεδιάζομε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο γιὰ νὰ τὸ καταφέρωμε, δὲν μ' ἀνησυχεῖ. Ὁ Μόρφυ δὲν εἶνε κουτὸς καὶ φαντάζομαι πὼς οὔτε κι' ἐμᾶς μᾶς περνάει γιὰ κουτούς. Καταλαβαίνει, λοιπόν, πὼς θὰ κάμωμε τὰ πάντα γιὰ νὰ πάρωμε τὸ δίσκο στὴν κατοχή μας... Αὐτὸ εἶνε αὐτονόητο... Ἀλλὰ δὲν βλέπω ποιὸ λόγο ἔχει νὰ θέλῃ νὰ μᾶς σκοτώσῃ, ὅπως φοβᾶσαι. Δὲν κινδυνεύει αὐτὸς ἀπὸ μᾶς. Ἐμεῖς κινδυνεύομε ἀπ' αὐτὸν κι' εἶνε λογικὸ νὰ προσπαθοῦμε ν' ἀμυνθοῦμε...

— Ἀλλὰ τότε γιατὶ σκότωσε τὸν Ζύνξ;

— Ὁ Ζύνξ κι' ἐμεῖς δὲν εἴμαστε τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Ὁ Ζύνξ ἦταν συνεργάτης του κι' ἴσως ἤξερε διάφορα μυστικά του. Ὁ Μόρφυ εἶχε λοιπόν, κάθε λόγο νὰ φοβᾶται τὴ συνεργασία τοῦ Ζύνξ μαζί μας.

— Σωστά, εἶπε ὁ Ρής, ποὺ εἶχε πεισθῇ ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ προϊσταμένου του. Τί θὰ κάμωμε τώρα;

— Τίποτε ἤ, ὁπωσδήποτε, πολὺ λίγα πράγματα, ἀπάντησε ὁ Βέμπερ. Τὸ ἔγκλημα ἔχει τοπικὸ χαρακτῆρα κι' ἔτσι δὲν διατρέχομε τὸν κίνδυνο ν' ἀνακατευτῇ σ' αὐτὸ ἡ ὁμοσπονδιακὴ ἀστυνομία. Θ' ἀφήσῃς τὴν ἀνάκρισι στὸ Σίμσον, ἀλλὰ θὰ τὸν κατευθύνῃς μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ μὴν καταλήξῃ πουθενά. Πρὸ παντός, δὲν πρέπει ν' ἀνακατευτοῦν καθόλου τὰ ὀνόματα τοῦ Πὼλ Μόρφυ καὶ τῆς Χολιναταίη. Ἀπ' τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, θὰ κάμῃς μιὰ διακριτικὴ ἔρευνα πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Μόρφυ. Δὲν φαντάζομαι πὼς θ' ἀνακαλύψῃς τίποτε. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε, θὰ ἦταν ἕνα σπουδαῖο ἀτού, στὰ χέρια μας ἂν μπορούσαμε νὰ εἴχαμε κάποια ἀπόδειξι τῆς ἐνοχῆς του σ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα... Ἕνα τελευταῖο σημεῖο: Θὰ στείλῃς στὶς ἐφημερίδες μιὰ μικρὴ ἀνακοίνωσι, μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες εἰδήσεις τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου κι' ἂν σ' ἐνοχλήσῃ κανεὶς δημοσιογράφος πές του πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα ἀσήμαντο ἔγκλημα, ποὺ δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ὕποπτο ἢ τὸ μυστηριῶδες. Πρέπει νὰ γίνῃ ὅσο τὸ δυνατὸν μικρότερος θόρυβος γύρω σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι...

— Μ' ἄλλα λόγια, ὅλη μας ἡ προσπάθεια θὰ εἶνε πὼς νὰ σκεπάσωμε τὸ ἔγκλημα τοῦ Πὼλ Μόρφυ, εἶπε ὁ Ρὴς μὲ δυσφορία.

Ὁ Βέμπερ ἀναστέναξε:

— Δὲν προστατεύομε τὸ Μόρφυ, ἀλλὰ τὰ συμφέροντά μας, ἀπάντησε. Μὴν ξεχνᾶς ὅτι δὲν τὸν κρατάμε ἐμεῖς στὰ χέρια μας, ἀλλ' αὐτός...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Ρὴς βρισκόταν στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος.

Ἀπὸ ὅσα τοῦ ἀνέφεραν ὁ Σίμσον κι' οἱ ἄλλοι ἀστυνομικοί, κατάλαβε ἀμέσως πὼς δὲν ἤξεραν τίποτε γιὰ τὶς σχέσεις τοῦ Ζύνξ μὲ τὸ Μόρφυ καὶ γιὰ τὴν πρόσφατη δράσι του.

— Σύναζε πολὺ λίγο στὴ συνοικία ὅπου ἔμενε, εἶπε ὁ Σίμσον. Ὅταν ἦταν ἐλεύθερος πήγαινε στὸ κέντρο τῆς πόλεως... Φαίνεται πὼς σχετιζόταν μὲ γυναῖκες τῶν καμπαρέ...

— Κάποια ἐρωτοδουλειὰ θὰ βρίσκεται στὴ μέση, παρατήρησε μ' ἀποφθεγματικὸ ὕφος ὁ Ρής, ποὺ βιαζόταν νὰ βγάλῃ κάποιο συμπέρασμα.

Καί, παίρνοντας παράμερα τὸν Σίμσον, τοῦ εἶπε μ' ἐμπιστευτικὸ ὕφος:

— Στὴν πόλι μας, δόξα τῷ Θεῷ, τὰ ἐγκλήματα εἶνε σπάνια. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ γίνῃ θόρυβος μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι... Ἀπόφυγε, πρὸ παντός, τοὺς δημοσιογράφους... Ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα ἔγκλημα κοινὸ καὶ χωρὶς ἰδιαίτερη σημασία. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κάμωμε ἥρωα αὐτὸ τὸν Ράϊνερ... Χωρὶς ἀμφιβολία θὰ ἦταν χθὲς τὸ βράδυ σὲ κάποιο καμπαρὲ καὶ θὰ φιλονείκησε μὲ κανένα ἀντίζηλό του... Σὲ μιὰ ἥσυχη πόλι, ὅπως εἶνε ἡ δική μας, αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα πρέπει νὰ περνοῦν ἀπαρατήρητα, γιὰ νὰ μὴν συγκινῆται χωρὶς λόγο ἡ κοινὴ γνώμη... Αὐτὴ εἶνε κι' ἡ γνώμη τοῦ Βέμπερ...

— Ἄ, τὸν εἴδατε τὸν ἀρχηγό; ρώτησε ὁ Σίμσον. Σκεφτόμουν νὰ τοῦ τηλεφωνήσω...

— Δὲν ὑπάρχει λόγος, εἶπε ὁ Ρής. Πέρασα ἀπὸ τὸ σπίτι του προτοῦ ἔρθω ἐδῶ καὶ τοῦ μίλησα γιὰ τὸ τηλεφώνημά σου...

Ἔδωσε κατόπιν διάφορες ὁδηγίες στὸ Σίμσον γιὰ τὴν

ΚΑΛΤΣΕΣ Νάϋλον

Νο 51 δρ. 35.000

ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

52 Κολοκοτρώνη 52

ΒΑΦΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ Εἰς φακέλλους

RIDA

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

ΚΑΡΟΡΗ 4 Τηλ 26.123

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Μὲ τὰ τελευταῖα σύγχρονα μέσα στοῦ

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Αγ. Κωνσταντίνου 12

γνωστοῦ γιὰ τὶς ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ. Τὸ κατάστημά μας ἀνεκαινίσθη ΡΙΖΙΚΩΣ καὶ ἐπλουτίσθη μὲ τὰ τελειότερα μέσα καὶ ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα.

Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ εὕρητε ἐκεῖνο ποὺ θὰ σᾶς ἐνθουσιάσῃ. Τηλ. 53-100

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΕΛΒΕΤΙΚΑ

ΝΙΚ. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Μέγαρ. Παυλίδου, 3ος ὄροφος Αἰόλου 59 καὶ Βυσσῆς γωνία ἀνωθεν Ζαχαροπλαστείου Παυλίδου

πορεία τῶν ἀνακρίσεων καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὸν κρατᾶη ἐνήμερο γιὰ κάθε καινούργιο στοιχεῖο ποὺ θὰ προέκυπτε.

Φεύγοντας, σταμάτησε καὶ πάλι στὸ σπίτι τοῦ Βέμπερ. Τὸν βρῆκε νὰ παίρνη τὸ πρόγευμά του.

— Τὰ κανόνισα ὅλα, τοῦ εἶπε. Ὁ Σίμσον ψάχνει στὰ καμπαρέ, ὅπου, φυσικά, δὲν πρόκειται νὰ βρῆ τίποτε.

— Θαυμάσια, ἀπάντησε ὁ Βέμπερ. Στὸ μεταξύ, σκέφτηκα κάτι ἄλλο...Πρέπει νὰ τὸν φορτώσωμε μὲ δουλειά, ἔτσι ποὺ νὰ μὴν ἔχη καιρὸ νὰ κάμη τίποτε ἄλλο.

—Ὑπέροχη ἰδέα! συμφώνησε ὁ Ρής. Θυμόσαστε τὴν ὑπόθεσι τῆς κλοπῆς τῶν ἠλεκτρικῶν καλωδίων;... Ἡ Ἑταιρία διαμαρτύρεται...

— Ποῦ τὴν σκέφθηκες αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι; εἶπε ὁ Βέμπερ. Εἶνε ὅ,τι μᾶς χρειάζεται αὐτὴ τὴ στιγμή... Κάμε του μιὰ ἐπείγουσα διαταγὴ νὰ μᾶς στείλη ὡς τὸ βράδυ ὅ,τι στοιχεῖα συγκέντρωσε γι' αὐτή. Θὰ βάλης χθεσινὴ ἡμερομηνία... Φαντάζομαι πὼς ὁ Σίμσον δὲν θἄχη κάμει τίποτε καὶ θὰ τὰ χάση μόλις λάβη αὐτὴ τὴ διαταγή... Θὰ τρέξη νὰ μὲ βρῆ, φυσικά, γιὰ νὰ μοῦ ζητήση μιὰ προθεσμία μερικῶν ἡμερῶν. Θὰ τὸν κάμω νὰ χάση ὅλο του τὸ πρωῒ καὶ θὰ τοῦ μιλήσω σὲ πολὺ αὐστηρὸ ὕφος... Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸν ἀπασχολήσωμε ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Κύτταξε νὰ ξεφουρνίσης καὶ καμμιὰ ἄλλη ὑπόθεσι..

— Γιατὶ νὰ ξεφουρνίσουμε τὶς παληές, ἀφοῦ μποροῦμε νὰ τοῦ δημιουργήσουμε καινούργιες; παρατήρησε ὁ Ρής. Θὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸν Ντόνδακ καὶ τὸν Πράτ...

— Τί λογαριάζεις νὰ κάμης;

— Μιὰ ἢ δυὸ μικροκλοπὲς στὴν περιοχὴ τοῦ Σίμσον. Ὁ δυστυχισμένος θὰ πελαγώση...

— Κάμε ὅπως νομίζεις, εἶπε ὁ Βέμπερ. Ἐκεῖνο ποὺ θέλω εἶνε νὰ μὴ βρῆ ὁ Σίμσον τὸν καιρὸ γιὰ ν' ἀσχοληθῆ μὲ τὴ δολοφονία τοῦ Ζύνξ.

Ὁ Ρὴς ἔφυγε ἀμέσως. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ μιὰ κατεπείγουσα διαταγὴ ἔφευγε ἀπὸ τὴ διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας γιὰ τὸν διοικητὴ τοῦ 15ου ἀστυνομικοῦ τμήματος.

Ἡ Χολιναΐη φοβᾶται

Ὁ Ρὴς δὲν εἶχε ξεχάσει τὴ Χολιναΐη. Προτοῦ φύγη ἀπὸ τὴ διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας, τῆς τηλεφώνησε στὸ σπίτι της νὰ πάη στὸ μπὰρ ὅπου εἶχαν συναντηθῆ κι' ἄλλες φορές.

Κόντευαν ἐννιά, ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς ἔφτασε ἐκεῖ. Ἡ νέα τὸν περίμενε σ' ἕνα τραπεζάκι στὸ βάθος. Ἡ αἴθουσα τοῦ κέντρου ἦταν σχεδὸν ἄδεια.

Ὁ Ρὴς κάθισε κοντὰ στὴ Χολιναΐη κι' ἄναψε ἕνα ποῦρο, ποὺ κρατοῦσε ἀπὸ ἀρκετὰ λεπτὰ στὸ στόμα του.

—Ἦταν μεγάλη γκάφα αὐτὸ ποὺ ἔκαμες, νὰ θελήσης νὰ σκοτώσης τὸν Πώλ, ἄρχισε.

Ἤξερε πὼς ἡ Χολιναΐη ἦταν νευρικὴ καὶ ἤθελε νὰ τὴν προπαρασκευάση μὲ τρόπο, γιὰ νὰ τῆς ἀναγγείλη τὴ δολοφονία τοῦ Ζύνξ. Διαφορετικά, ὑπῆρχε φόβος νὰ ξεσηκώση τὸν κόσμο μὲ τὶς φωνές της.

— Τὸ παραδέχομαι, συμφώνησε ἡ Χολιναΐη. Ἀλλὰ τώρα θὰ τὰ διορθώσωμε ὅλα... Στὸ μέλλον, θὰ προσπαθῶ νὰ συγκρατῶ τὰ νεῦρα μου...

— Εἶνε ἀνάγκη ν' ἀρχίσης νὰ τὸ κάνης ἀπὸ τώρα... ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, εἶπε ὁ Ρής.

— Γιατί; ρώτησε ἡ Χολιναΐη. Συμβαίνει τίποτε;

— Πολλὰ πράγματα, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός..

Ρουφοῦσε τὸν καπνὸ τοῦ πούρου του καὶ ἔρριχνε κάθε τόσο λοξὲς ματιὲς στὴ Χολιναΐη.

— Μὲ κάνεις ν' ἀνησυχῶ, εἶπε ἡ νέα. Τί ἀπόγινε μὲ τὸ Ζύνξ;... Τὰ κανονίσατε;

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ρής.

— Γιατί;... Ἄλλαξε γνώμη;

— Δὲν τὸ νομίζω. Ὅποτε δήποτε, δὲν ἤρθε στὸ ραντεβοῦ ποὺ εἴχαμε δώσει.

— Αὐτὸ εἶνε! εἶπε ἡ Χολιναΐη χτυπῶντας τὸ χέρι της στὸ τραπέζι. Ὁ Ζύνξ μᾶς πρόδωσε! Ὁ Πὼλ κατάφερε νὰ τὸν ξαναπάρη μὲ τὸ μέρος του.

— Λὲς ὅ,τι σοῦ κατεβῆ στὸ κεφάλι χωρὶς νὰ περιμένης ν' ἀκούσης, τῆς εἶπε ὁ Ρής. Ὁ Ζύνξ δὲν ἦταν γιατὶ ἦξερε μποροῦσε νάρθῆ.

— Τοῦ συνέβη τίποτε;

— Ναί. Πέθανε...

— Πέθανε;

— Βρέθηκε σήμερα τὸ πρωῒ μὲ δυὸ σφαῖρες στὸ σῶμα του, τὴ μιὰ στὴν κοιλιὰ καὶ τὴν ἄλλη στὸ στῆθος... Τὸν σκότωσαν...

— Τὸν σκότωσε, θέλεις νὰ πῆς, διώρθωσε ἡ Χολιναΐη. Ὁ δολοφόνος εἶνε ὁ...

— Σιωπή!

Γιὰ μερικὲς στιγμές, δὲν εἶπαν τίποτε οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος.

— Καϋμένε Ζύνξ! εἶπε σὲ λίγο ἡ Χολιναΐη. Εἶχε δίκηο νὰ μὴν τοῦ ἔχη ἐμπιστοσύνη... Ὁ Πὼλ τὸν ἐχθρευόταν...

—Ὄχι, παρατήρησε ὁ Ρής. Δὲν τὸν ἐχθρευόταν, ἀλλὰ τὸν ὑποπτευόταν. Καὶ γι' αὐτὸ φρόντισε νὰ τὸν βγάλη ἀπὸ τὴ μέση... Δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ διστάζουν... Τὸ ἴδιο θὰ κάμη καὶ σὲ μᾶς ἂν δὲν προσέξωμε...

—Ἀλλὰ γιατί δὲν τὸν πιάνετε;

— Μὴ λὲς κουταμάρες, ἀπάντησε ὁ Ρής. Πρῶτα - πρῶτα, δὲν ἔχουμε τὴν παραμικρὴ ἀπόδειξι στὰ χέρια μας... Κι' ἔπειτα, σὲ τί θὰ μᾶς ὠφελοῦσε ἂν τὸν πιάναμε ; Ξεχνᾶς αὐτὸ τὸν καταραμένο τὸ δίσκο;... Ἔπειτα ἀπὸ τὴ δολοφονία τοῦ Ζύνξ, τὸ σχέδιό μας γιὰ νὰ τὸν πάρωμε ναυάγησε.

— Φοβᾶμαι ὅτι θὰ ἔχω τὴν ἴδια τύχη μὲ τὸν Ζύνξ, εἶπε ἡ Χολιναΐη, νοιώθοντας ἕνα παγερὸ ρίγος στὴ ράχη της.

Φοβόταν, στ' ἀλήθεια. Ἂν ὁ Πὼλ εἶχε σκοτώσει τὸν Ζύνξ γιατὶ τάχα δὲν θὰ σκότωνε κι' αὐτήν; Εἶχε, ἄλλωστε, ἕνα λόγο νὰ τὸ κάμη. Μήπως κι' ἡ ἴδια δὲν εἶχε προσπαθήσει νὰ τὸν σκοτώση;

— Φοβᾶμαι, ξαναεῖπε.

Ὁ Ρὴς ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος της.

—Ἄκουσε, τῆς εἶπε. Δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτε, ἂν ἀκολουθήσης τὴ συμβουλή μου... Δὲν πρέπει νὰ μάθη κανεὶς ὅτι γνώριζες τὸ Ζύνξ ἢ ὅτι ὁ Πὼλ Μόρφυ συνεργαζόταν μαζί του. Ὅλα αὐτὰ τὰ ξέρουμε ἐμεῖς, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθη κανεὶς ἄλλος... Εἶνε ἀνάγκη νὰ μὴν γίνη θόρυβος γύρω σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Αὐτὴ εἶνε κι' ἡ γνώμη τοῦ Βέμπερ. Ὁ Ζύνξ Ράϊνερ εἶνε γιὰ σένα ἕνα ἄγνωστο πρόσωπο. Δὲν θὰ πῆς σὲ κανένα πὼς τὸν ἤξερες.

— Κι' ἂν ἔρθουν νὰ μὲ ρωτήσουν;

— Δὲν θαρθῆ κανείς, ἀπάντησε ὁ Ρής. Τὰ κανόνισα ὅλα. Οἱ ἔρευνες γίνονται πρὸς ἄλλη κατεύθυνσι... Κι' αὐτές, ἄλλωστε, θὰ σταματήσουν σὲ λίγο... Τὸ μόνο ποὺ ἔχεις νὰ κάμης εἶνε νὰ μείνης στὸ σπίτι σου καὶ νὰ περιμένης τηλεφώνημά μου. Θὰ χρειαστῆ ἴσως νὰ σὲ ξαναϊδῶ ὡς τὸ βράδυ...

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κι' ἐνῶ μιλοῦσε ἡ Χολιναΐη στὸν Ρής, ἕνας φόβος εἶχε εἰσχωρήσει μέσα της. Αὐτὸς ὁ τρομερὸς Πὼλ ποὺ δὲν δίσταζε μπροστὰ σὲ τίποτα, θὰ μποροῦσε νὰ βάλη γιὰ δεύτερο θῦμα τοῦ σχεδίου του αὐτὴ τὴν ἴδια. Ἄλλωστε μὲ τὴν τελευταία σκηνή, ὁ Πὼλ δὲν εἶχε πλέον ἐμπιστοσύνη σ' αὐτή. Τί ἔπρεπε νὰ κάνη; Πῶς ἔπρεπε νὰ προφυλαχθῆ ἀπ' αὐτὸν τὸν φοβερὸ ἐγκληματία; Καὶ μέσα στὸ μυαλό της φαντάστηκε γιὰ λίγα δευτερόλεπτα τὴν τραγικὴ ἐκείνη στιγμὴ ποὺ θὰ ἀντίκρυζε τὴν κάνη τοῦ περιστρόφου τοῦ ἀνθρώπου ποὺ γλύτωσε ἀπ' τὶς φυλακές.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Συμφωνία γυναικῶν!!!

Εἰς τὸ μόνον πρᾶγμα ποὺ συνεφώνησαν ὅλες οἱ γυναῖκες διὰ τὴν ὁμορφιὰ των εἶναι ὅτι τὰ ἀμερικανικῆς προελεύσεως Καλλυντικὰ

«Constance Bennett»

(Κώνστανς Μπένετ)

ἀπεδείχθησαν τὰ ἀνώτερα ὅλων.

Ζητήσατε τὰ Καλλυντικὰ

«Constance Bennett»

ἀπὸ τὰ Καταστήματα — Μυροπωλεῖα καὶ Φαρμακεῖα.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΓΓΛΙΚΗΣ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ «ΡΟΒΕΡΙΑΝΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ» «THE ROVER'S CLUB OF GREECE», γνωστοποιεῖ ὅτι ἀπὸ 1ης Μαρτίου θὰ λειτουργήσουν τμήματα ἀρχαρίων 1) Εἰς τὴν Κεντρικὴν Σχολὴν Ἀγγλικῶν, ὁδὸς Χρήστου Λαδᾶ, 4. 2) Εἰς τὸ παράρτημα τῆς Σχολῆς Ἀγγλικῶν ἐν Περιστερίῳ (Ἐκπαιδευτήρια κ. Κάντα, Πλατεῖα Εὐαγγελιστρίας, Περιστέρι) καὶ 3) Εἰς τὸ παράρτημα Παλαιοῦ Φαλήρου.

Ἐπίσης ὅτι λειτουργοῦν ἤδη τμήματα καὶ προχωρημένων, ὡς καὶ εἰδικὸν τμῆμα διὰ τὸ ΠΤΥΧΙΟΝ ΚΑΙΜΠΡΙΤΖ.

Πληροφορίαι - ἐγγραφαὶ καθ' ἑκάστην 2—8 μ. μ. εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ ὡς ἄνω Ὁμίλου, ὁδὸς Χρήστου Λαδᾶ, 4 (πρώην Ἐδουάρδου Λῶ), Τηλέφ. 35—772.

CHROA-LAX
ADELCO
τοίχλες καθαρικὲς

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
ΑΝΔΡΙΚΑ-ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
Ἀφοὶ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ
ΣΑΡΡΗ 19. (ΨΥΡΡΗ)

Τὸ μεγάλο μυστικὸ
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Πανσυμπρὲς

μὲ τὸ ΓΑΛΑ
FIGARO
ΡΩΤΗΣΑΤΕ ΤΟΝ ΚΟΜΜΩΤΗΝ ΣΑΣ

Συγκινητικὸ διήγημα

Ἕνα γράμμα ΣΤΟ ΘΕΟ

Στὸ σπίτι τοῦ συμβολαιογράφου κ. Πιερὸν ἦσαν συγκεντρωμένοι ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀρκετοὶ φίλοι. Εἶχαν δειπνήσει καλὰ κι' ἔπαιρναν τὸν καφέ τους καπνίζοντας.

Ὁ Ζὰκ Τεραμόν, γηραιὸς συνταξιοῦχος ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ γινε κουβέντα γιὰ τὴν ἀφέλεια καὶ τὴν ἀθωότητα τῶν μικρῶν παιδιῶν, γύρισε καὶ εἶπε στοὺς φίλους του:

— Ἡ κουβέντα σας μοῦ θύμισε μιὰ συγκινητικὴ ἱστορία. Τὴν ἱστορία ἑνὸς ἀθώου μικρούλη...

— Νὰ τὴν ἀκούσωμε, εἶπεν ὁ κ. Πιερόν.

— Ἦταν μερικὰ χρόνια πρὶν πάρω τὴ σύνταξή μου. Ἐκεῖ ποὺ καθόμουνα πίσω ἀπὸ τὴ θυρίδα μου, ἀκούω μιὰ φωνίτσα:

»— Τί γραμματόσημο χρειάζεται, κύριε;

» Συγχρόνως εἶδα ἕνα χεράκι τεντωμένο νὰ μοῦ δείχνη ἕνα γράμμα. Ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ φάκελλο καὶ διάβασα: «ΠΡΟΣ ΤΟ ΘΕΟ»! Αὐτὴ ἦταν ἡ διεύθυνσις τοῦ γράμματος!

»Ἔσκυψα ἀπὸ τὴν θυρίδα καὶ ἀντίκρυσα ἕνα παιδάκι, ὄχι πάνω ἀπὸ δέκα χρόνων... Ντυμένο φτωχικά, ἀλλὰ νοικοκυρεμένα... Μουτράκι ἔξυπνο, σεμνὸ καὶ συμπαθητικό.

»— Δικό σου εἶνε τὸ γράμμα; τὸ ρώτησα.

»— Μάλιστα... μοῦ εἶπε δειλὰ ὁ μικρούλης.

»— Ὡραῖα! Γιὰ τὸ Θεὸ δὲν παίρνουμε γραμματόσημο! Τὰ στέλνουμε τζάμπα...

»— Καὶ εἶσαστε βέβαιος ὅτι θὰ πάῃ;

»— Ἔννοια σου! Ὡς τὸ βράδυ θὰ τὄχῃ λάβει...

»Ὁ μικρὸς μ' εὐχαρίστησε, μοῦ χαμογέλασε κι' ἔφυγε ἱκανοποιημένος.

»Ἔβαλα τὸν φάκελλο στὴν τσέπη μου καὶ τὸν ξαναθυμήθηκα τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ πήγαινα νὰ βγάλω τὸ σακκάκι μου. Τί νἄγραφε, ἄραγε, στὸ Θεὸ ὁ μικρούλης;

»Ἔσχισα τὸν φάκελλο κι' ἔβγαλα ἀπὸ μέσα μιὰ διπλὴ κόλλα τετραδίου. Πάνω σ' αὐτὴν εἶχε γράψει τὸ γράμμα του. Γιατὶ τὸ εἶχε γράψει ὁλομόναχος... Εἶδα κι' ἔπαθα ὡς ποὺ νὰ τὸ διαβάσω. Τὸ ἕνα γράμμα ἦταν τεράστιο, τὸ ἄλλο μικροσκοπικό... Οἱ λέξεις κολλημένες ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη κι' οἱ ἀράδες στραβές. Καὶ νὰ τί ἔγραφε, τὸ θυμοῦμαι καλά:

«Σοῦ γράφω, Θεούλη μου, γιατὶ φοβᾶμαι πὼς οἱ προσευχὲς ποὺ κάνω κάθε βράδυ δὲν φτάνουν ὡς ἐσένα... Εἶνε παληὸ τὸ σπίτι, καὶ τὰ ντουβάρια χοντρά... Καὶ δὲν προσεύχομαι δυνατὰ γιὰ νὰ μὴν τύχῃ καὶ μ' ἀκούσῃ ἡ μητερούλα κι' ἀρχίσῃ πάλι νὰ κλαίῃ... Ἔπειτα, τὴν ἴδια ὥρα θὰ προσεύχωνται τόσες χιλιάδες παιδάκια σ' ὅλο τὸν κόσμο, καὶ ποιό νὰ πρωτακούσῃς... Μάθε λοιπόν, πὼς ἀπὸ τότε ποὺ μᾶς πῆρες τὸν μπαμπᾶ κοντά σου, περνᾶμε πολὺ ἄσχημα... Δὲν μαγειρεύουμε κάθε μέρα, κι' ἡ μητερούλα κλαίει ποὺ μὲ βλέπει ν' ἀδυνατίζω... Γι' αὐτό, δὲν τῆς λέω κι' ἐγὼ ποτὲ ὅτι πεινῶ... Προχτὲς ποὺ ἔκλαιγε πάλι, μοῦ εἶπε πὼς θὰ μᾶς βγάλουν ἀπὸ τὸ σπίτι... Καὶ τότε πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ σοῦ γράψω, Θεούλη μου... Πρέπει νὰ τὰ μάθῃς ὅλ' αὐτὰ κι' ἐσὺ ξέρεις τί θὰ κάνῃς...»

» Στὸ τέλος ἔβαζε τὴν ὑπογραφή του: «Ζὰν Ρισέ, μαθητὴς τῆς Γ' τάξεως»! Κι' ἀνέφερε μεγαλοπρεπῶς τὸ σχολεῖο του. Τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ του ἐθεώρησε περιττὸ νὰ τὴν βάλῃ. Θὰ τὴν ἤξερε ὁ Θεός...

» Ξαναδιάβασα τὸ γράμμα. Κι' ἡ σκέψι μου πῆγε πάλι στὸ μικρό. Θὰ κοιμόταν εὐτυχισμένος τώρα. «— Ὡς τὸ βράδυ, τοῦ εἶχα πῆ, θὰ τὄχῃ λάβει τὸ γράμμα σου ὁ Θεός, ἔννοια σου!»

»Ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ σχολείου του, τὴν ἄλλη μέρα, πῆρα πληροφορίες γιὰ τὸν Ζὰν καὶ γιὰ τὴν μητέρα του. Δὲν φανέρωσα, φυσικά, τίποτα γιὰ τὸ γράμμα. Εἶπα πὼς μὲ εἶχε στείλει κάποια πλουσία, φιλάνθρωπη κυρία...

»— Ἂν τὴν ξέρω τὴν κυρία Ρισὲ καὶ τὸν μικρὸ Ζάν; μοῦ εἶπε ὁ κ. Διευθυντής. Καὶ βέβαια πὼς τοὺς ξέρω! Κάθονται μάλιστα στὴ γειτονιά μου! Ἀξίζουν κάθε ὑποστήριξι... Πρώτης τάξεως μητέρα ἡ καϋμένη ἡ κυρία Ρισέ. Νὰ δῆτε τί ἀνατροφὴ ποὺ ἔχει δώσει στὸν γυιό της... Ἀτυχη, ὅμως! Ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ ἄντρας της — εἶν' ἕνας χρόνος τώρα — φαίνεται ὅτι δυστυχεῖ... Ξέρω μάλιστα πὼς ὁ σπιτονοικοκύρης τους, ἕνας ἐλεεινὸς ἄνθρωπος, θέλει νὰ τοὺς κάνῃ ἔξωσι, γιατὶ χρωστοῦν κάτι μηνιάτικα...

» Πῆρα τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ τῆς κυρίας Ρισὲ ἀπὸ τὸν ὑποχρεωτικώτατο κ. Διευθυντή, καὶ τὸ μεσημέρι χτυποῦσα τὴν πόρτα της...

» Μοῦ ἄνοιξε ὁ Ζάν. Ἔτσι ὅπως μὲ εἶδε, φρεσκοξυρισμένο, χωρὶς τὰ γυαλιά μου καὶ μὲ τὸ καλό μου πανωφόρι, δὲν μὲ ἀναγνώρισε.

»— Μαμᾶ! Ἕνας κύριος!... φώναξε.

» Φάνηκε τότε κι' ἡ μητέρα του. Φοροῦσε μαῦρα. Κι' εἶχε ἕνα βλέμμα τόσο γλυκό, καὶ τόσο μελαγχολικό...

»—Ἐμένα ζητᾶτε; μὲ ρώτησε μὲ κάποια ἀπορία.

»— Μάλιστα, κυρία μου...

» Μ' ἔμπασε σ' ἕνα σαλονάκι. Ἀπὸ κοντὰ μπῆκε κι' ὁ Ζάν.

»— Κάποιος μ' ἔστειλε νὰ σᾶς δώσω αὐτὸ ἐδῶ... εἶπα.

Καὶ κάπως ἀδέξια τῆς ἔβαλα στὸ χέρι μερικὰ χαρτονομίσματα ἀπ' τὶς οἰκονομίες μου.

»— Μά... δὲν καταλαβαίνω... τραύλισε ἐκείνη. Ποιός σᾶς ἔστειλε;... Ποιός μᾶς συλλογίστηκε;...

» Γύρισα στὸ Ζάν.

»—Ἐσὺ τί λές;... Δὲν καταλαβαίνεις ποιός μ' ἔχει στείλει;... Δὲν περίμενες κάποιὰ ἀπάντησι στὸ γράμμα σου;...

»— Σὲ ποιό γράμμα του; ρώτησε ξαφνιασμένη ἡ κυρία Ρισέ.

»Ὁ Ζὰν ὅμως εἶχε πέσει στὴν ἀγκαλιά της. Καὶ τὴ φιλοῦσε καὶ χοροπηδοῦσε τρελλὰ κι' ἔκλαιγε σχεδὸν ἀπὸ τὴ χαρά του...

»— Μὰ ναί, μανούλα! φώναξε. Ἔστειλα ἕνα γράμμα στὸ Θεό! Καὶ τὄξερα πὼς θὰ τὄπαιρνε... Καὶ πὼς ὅταν θὰ τὰ μάθαινε ὅλα δὲν θὰ μᾶς ἄφηνε ἔτσι... Νά, λοιπόν, ποὺ τὄμάθαινε ὅλα δὲν θὰ μᾶς ἄφηνε ἔτσι... Νά, λοιπόν, ποὺ τὄλαβε τὸ γράμμα μου, καὶ ποὺ ἔστειλε ἀμέσως κιόλας τὸν κύριο... Τώρα πιὰ δὲν θὰ ξανακλάψῃς, λοιπόν, μητερούλα, ποτέ... ποτέ...

»Ἡ κυρία Ρισὲ δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ γελάσῃ ἢ νὰ θυμώσῃ. Μὲ κύτταζε, σὰ νὰ ζητοῦσε ἀπὸ μένα τώρα κάποια ἐξήγησι...

»—Ἔτσι εἶνε, ὅπως σᾶς εἶπε ὁ Ζάν... ψιθύρισα.

»—Ἔτσι εἶνε, ὅπως σᾶς εἶπε ὁ Ζάν... ψιθύρισα.

»Ἔβγαλα ἀπὸ τὴν τσέπη μου τὸ γράμμα «ΠΡΟΣ ΤΟ ΘΕΟ» καὶ τῆς τὄδωσα. Τούρριξε μιὰ ματιά, καὶ μὲ ξανακύτταξε. Τὰ μάτια της ἦσαν δακρυσμένα...

»— Δὲν πιστεύω νὰ θελήσετε νὰ προσβάλετε τὸ Θεὸ πο' θέλησε νὰ δώσῃ μιὰ χαρὰ στὸ μικρὸ Ζάν, τῆς εἶπα.

» Αὐτή, μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

»—Ὄχι, μοῦ εἶπε. Νὰ πῆτε ὅμως στὸν Θεὸ ὅτι τὰ χρήματά του τὰ δέχομαι σὰν δάνειο μόνο... Σὲ λίγες μέρες ἐλπίζω νὰ προσληφθῶ σ' ἕνα κατάστημα ὡς πωλήτρια, καὶ τότε ὅλα θὰ διάξουν... Εὐχαριστῆστε, λοιπόν, τὸν Θεὸ ἐκ μέρους μου καὶ ἐκ μέρους τοῦ Ζὰν καὶ πέστε του ὅτι θὰ εἴμαστε πολὺ εὐτυχεῖς ἂν σᾶς βλέπουμε τακτικὰ στὸ φτωχικό μας...

»— Μάλιστα, κυρία, τῆς ἀπάντησα. Θὰ πῶ στὸν καλὸ Θεό, ὅλα ὅσα μοῦ εἴπατε. Καὶ θὰ ἔρχωμαι κάποτε νὰ σᾶς βλέπω...

»—«Κάποτε»!... ξεφώνισε ὁ Ζάν. Ὄχι κάποτε, καλέ μου κύριε. Νὰ ἐρχόσαστε ταχτικὰ νὰ σᾶς βλέπουμε τώρα ποὺ δὲν ἔχω μπαμπᾶ...

»Ἡ κ. Ρισὲ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ δυνατοὺς λυγμούς.

»— Ναί, κύριε, ψιθύρισε μὲ πόνο, ὅπως σᾶς εἶπε ὁ Ζάν, ὁ μπαμπᾶς του πέθανε καὶ τὸ μικρό μου ἔμεινε ὀρφανό. Εἴμαστε χωρὶς προστάτη...

»Ὁ καϋμένος ὁ ἄντρας μου ἦταν καλὸς νοικοκύρης. Τίποτα δὲν μᾶς ἔλειπε ὅταν ζοῦσε. Δούλευε μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ ἔχωμε ὅλα τὰ ἀγαθά. Κι' ἀξαφνα ἀρρώστησε. Καὶ πέθανε, ἀλλοίμονο, μέσα σὲ λίγες μέρες!...

» Τὸ τελευταῖο βράδυ τῆς ζωῆς του, λίγη ὥρα πρὶν ξεψυχήσῃ, μὲ κάλεσε κοντά του στὸ κρεββάτι. «Γυναῖκα, μοῦ εἶπε, μὲ φωνὴ γεμάτη πόνο κι' ἀπόγνωσι, καταλαβαίνω ὅτι

Εἶδα ἕνα χαριτωμένο παιδάκι, φτωχικὰ ντυμένο, νὰ μοῦ δείχνη ἕνα γράμμα.

ξέφτασαν τὰ στερνά μου... Πεθαίνω!... Σᾶς ἀφήνω μόνους σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, μόνους κι' ἀπροστάτευτους. Ἡ καρδιά μου σπαράζει γι' αὐτό... Μὰ νὰ ἔχετε τὶς ἐλπίδες σας στὸ Θεό... Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος καὶ πολυεύσπλαχνος... Δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψῃ... Πιστεύετε σ' αὐτὸν κι' ἐλπίζετε...».

» Ζήτησε κατόπιν νὰ τοῦ πάω κοντὰ του τὸ μικρό μας Ζάν. Μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα ἔπιασα τὸ παιδάκι μας ἀπ' τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπα νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεββατάκι του. «Σὲ θέλει ὁ μπαμπᾶς σου», τοῦ ψιθύρισα.

»Ὅταν πήγαμε κοντὰ στὸν ἑτοιμοθάνατο, ὁ ἄντρας μου ἴχάιδεψε τὰ μαλλιὰ τοῦ Ζάν, τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε ἀργά, μὲ φωνὴ ἐπίσημη: «Παιδί μου, ἀγαπημένο μου παιδί, ἐγὼ θὰ φύγω γιὰ ἕνα μακρυνὸ ταξεῖδι... Θὰ μείνῃς μόνος μὲ τὴ μητερούλα σου... Νὰ τὴν ἀγαπᾶς, Ζάν, καὶ νὰ τὴν ὑπακοῦς... Θέλω νὰ γίνῃς καλὸς ἄνθρωπος μιὰ μέρα... Ἐσὺ θὰ εἶσαι πιὰ ὁ προστάτης τῆς μητέρας σου, ποὺ τόσο σὲ λατρεύει... Νὰ εἶσαι φρόνιμος, παιδάκι μου, καὶ κάθε σου πόνο, κάθε σου στενοχώρια νὰ τὴν λὲς στὸ Θεό, στὸν καλὸ Θεό, κι' ἐκεῖνος θὰ σοῦ δίνῃ ὅ,τι τοῦ ζητᾶς...»

» Αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του, λίγο πρὶν πεθάνῃ. Κι' ὁ Ζὰν τὰ κράτησε στὸ μυαλό του, δὲν τὰ λησμόνησε ποτέ. Καὶ τώρα ποὺ βρεθήκαμε σ' ἀνάγκη, τὸ χρυσό μου τὸ παιδί, σκέφθηκε πὼς ἀρκοῦσε νὰ στείλῃ ἕνα γράμμα στὸ Θεὸ γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ... Καὶ νά ποὺ ὁ Θεὸς ἔλαβε τὸ γράμμα, συγκινήθηκε καὶ σᾶς ἔστειλε στὸ φτωχικό μας!...

»— Ναί, ναί, ὁ καλὸς Θεούλης μᾶς λυπήθηκε, φώναξε κι' ὁ Ζάν.

»Ἤμουν ἐξαιρετικὰ συγκινημένος. Τὰ μάτια τῆς κ. Ρισὲ εἶχαν πάρει μιὰ γλυκειὰ καὶ πονεμένη ἔκφρασι καθὼς μιλοῦσε.

»Ἔνοιωσα ἕνα δυνατὸ χτυποκάρδι. Καὶ τῆς εἶπα μὲ προθυμία:

»— Μάλιστα, κυρία, θὰ ἔρχωμαι συχνὰ νὰ σᾶς βλέπω. Σᾶς εὐχαριστῶ μάλιστα γιὰ τὴν καλωσύνη σας νὰ μὲ καλῆτε.

»Ἔσκυψα κατόπιν, φίλησα τὸ Ζάν, ἔσφιξα τὸ χέρι τῆς μαμᾶς του κι' ἔφυγα...

Ὁ κ. Τεραμὸν σώπασε.

— Λοιπόν; ρώτησε κάποιος.

— Τί λοιπόν; εἶπε ὁ κ. Τεραμόν. Τὰ ἄλλα δὲν σᾶς ἐνδιαφέρουν... Ξαναπῆγα, βέβαια, στὸ σπίτι τῆς κυρία Ρισέ. Κι' ὄχι μιὰ φορὰ μονάχα. Κι' ὅσο τὴ γνώριζα περισσότερο, τόσο ἔνοιωθα νὰ μεγαλώνῃ ἡ ἐκτίμησίς μου κι' ἡ συμπάθειά μου γι' αὐτήν...

»Ὅπως μάντευα, καὶ δὲν γελιόμουν καθόλου, καὶ ἡ κ. Ρισὲ μὲ συμπαθοῦσε. Ὅταν πήγαινα σπίτι της τὰ μάτια της ἄστραφταν ἀπὸ χαρά, ἡ φωνή της εἶχε ἕνα ἐλαφρὸ τρέμουλο καθὼς μοῦ μιλοῦσε. Ἀγαπιόμαστε. Ἦταν μιὰ ἀγάπη σοβαρή, εἰλικρινής, τίμια. Καταλάβαινα ὅτι κοντὰ στὴν κ. Ρισὲ καὶ στὸ Ζάν θὰ εὕρισκα τὴν εὐτυχία ποὺ τόσο ποθοῦσα μέσα στὴν πλῆξι τῆς μοναξιᾶς μου.

»Ἤμουν πραγματικὰ πολὺ μόνος. Ἡ ζωή μου ὡς τώρα εἶχε περάσει ἄσκοπα, μάταια... Ἀπ' τὸ σπίτι στὸ γραφεῖο κι' ἀπ' τὸ γραφεῖο στὸ σπίτι. Ζωὴ ἐργένη. Λαχταροῦσα γιὰ λίγη ἀγάπη, λίγη τρυφερὴ συντροφιά. Ποθοῦσα ν' ἀκούσω γύρω μου τὰ πρόσχαρα ξεφωνητὰ ἑνὸς παιδιοῦ, τῆς ἀθώας κι' ἀγγελικῆς αὐτῆς ἡλικίας...

»Μὴ χαμογελᾶτε. Ὅλοι σας, παντρεμένοι κι' ἀνύπαντροι, νοιώσατε τὴν ἐπιθυμία αὐτή, τὸν πόθο τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, τῆς θαλπωρῆς τοῦ σπιτιοῦ ὅπου μᾶς περιμένει ἕνα λατρευτὸ πρόσωπο, ἡ γυναῖκα μας.

» Γιατὶ θὰ δίσταζα; Τόσο ἡ κ. Ρισέ, ὅσο κι' ὁ μικρούλης της εἶχαν συνηθίσει νὰ μὲ βλέπουν σὰν ἄνθρωπο δικό τους, ἄνθρωπο τοῦ σπιτιοῦ.

» Τὸ Ζὰν τὸν ἀγαποῦσα κι' ὅλας σὰν παιδί μου. Καὶ τὰ πράγματα βάδισαν κανονικὰ τὸ μοιραῖο δρόμο τους. Ἀποφασίσαμε νὰ παντρευτοῦμε ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες.

»Ὅταν ἐπῆγα νὰ τὸ ἀναγγείλω αὐτό, μονάχος μου, «μὲ τρόπο», στὸ Ζάν, ἔ, θὰ τὸ πιστέψετε; Ὁ μικρὸς ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου καὶ μοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί: «Τόξερα... Γιατὶ ἔστειλα ἄλλο ἕνα γράμμα προχθὲς στὸ Θεὸ καὶ τὸν παρακαλοῦσα νὰ σὲ κάνῃ μπαμπᾶ μου! Τὄρριξα ἀπ' εὐθείας στὸ ἑωυτί, γιατὶ γιὰ τὸ Θεό, δὲν χρειάζονται, ξέρεις, γραμματόσημα!...»

»Ἔ, τί νὰ σᾶς πῶ! Εἶνε στιγμὲς ποὺ πιστεύω ὅτι καὶ τὰ δύο γράμματα τοῦ Ζὰν φτάσαν στὸν προορισμό τους... Δὲν ἐξηγεῖται διαφορετικὰ πώς, ἀπὸ τότε ποὺ παντρεύτηκα τὴ μητέρα τοῦ Ζὰν — κι' εἶνε καμμιὰ δεκαριὰ χρόνια ἀπὸ τότε — τὸ παραμικρὸ σύννεφο δὲν ἐσκίασε ποτὲ τὴν εὐτυχία καὶ τῶν τριῶν μας!...

» Γνώρισα κοντὰ τους τὴν ἀπόλυτη, τὴν ὀνειρευτὴ ἀγάπη. Γνώρισα τὸν Παράδεισο. Γιατὶ ἡ εὐτυχία εἶνε κάτι ποὺ βρίσκεται διασκῶς μπροστά μας. Ἀρκεῖ νὰ τὴν ἀντιληφθοῦμε ἐγκαίρως καὶ νὰ προφτάσουμε νὰ τὴν ἁρπάξουμε καὶ νὰ τὴν κάμουμε δική μας γιὰ πάντα!...»

ΖΑΝ ΑΙΚΑΡ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

Μέσα στὸ κάθε μικρὸ ὀρθογώνιο τοῦ σχεδίου μας ἀντὶ νὰ τοποθετήσετε ἕνα μόνο γράμμα θὰ βάλετε μιὰ ὁλόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Κατελήφθη ἀπὸ τὰ στρατεύ-

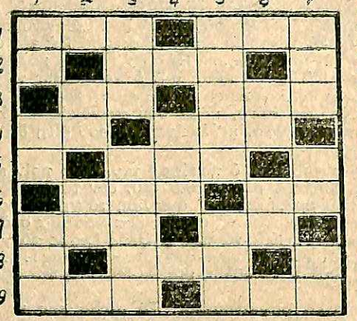

ματά μας τὸ 1940. — Τὴν ἀπαιτεῖ ἡ Σαρακοστή.
2) Φρούτο (δημ.).
3) Σύμφωνο τοῦ ἀλφαβήτου. — Κατάλληλος γιὰ φάγωμα.
4) Ἔχουν στερηθῆ μιᾶς τῶν αἰσθήσεων. — Τίμια.
5) Ἀνεπιθύμητος ὅταν προστατεύεται ἀπὸ τὸ ἑνοικιοστάσιο.
6) Ἀπαιτεῖται σὲ μιὰ βάρκα. — Ἔχει στενόμακρο σχῆμα (καθ.).
7) Χωρὶς αὐτὴ πολλοὶ ταξιδιῶτες θάπεφταν στὴ θάλασσα. — Πίνεται.
8) Δίνει θεατρικὲς παραστάσεις.
9) Ἔχει σχέσι μὲ τὴ λίμνη. — Νηστήσιμο.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ἀνοίγει πόρτες. — Βλαβερὸ ἔντομο. — Μπαίνει στὸ τραπέζι (δημ.).
2) Εἶχαν περίφημο μαντεῖον. — Θὰ τὴν βρῆτε στὸ ἕνα τέταρτο τῶν χαρτῶν μιᾶς τράπουλας.
3) Ἀπαραίτητη στὸ τέννις. — Φίλος ἐξαιρετικός.
4) Σημασία.
5) Προέρχεται ἀπ' τὰ νησιά. — Τρόπος πληρωμῆς ἐργαζομένων.
6) Δὲν εἶνε πιὰ ἀπαραίτητη σ' ἕνα ποίημα. — Τὸ ἐπώνυμον μεγάλου καλλιτέχνου τῆς ὠθόνης.
7) Τὸν χρειάζονται τὰ ἱστιοφόρα. — Ἀπαραίτητη σὲ μιὰ γυναίκα, ἔστω καὶ πολὺ ὄμορφη. — Κυρδόνι.

Δ.

Ἐρωτήσεις

1) Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἦταν Ἱσπανός. Γενοβέζος ἢ Ἄγγλος;
2) Ποῦ ὑποθέτουν οἱ ἐπιστήμονες ὅτι βρισκόταν ἡ χαμένη ἤπειρος Λεμουρία;
3) Ποιὸς εἶπε τὶς ἑξῆς τελευταῖες λέξεις πρὶν πεθάνη: «Σκότωσα ἕναν ἄνθρωπο γιὰ νὰ σώσω ἑκατὸ χιλιάδες ἄλλους»;

Οἱ δυὸ γραμμὲς

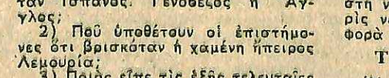

Ποιὰ γραμμὴ ἔχει μεγαλύτερο μῆκος, ἡ ΑΒ ἢ ἡ ΒΓ; Ὑπολογίστε μὲ τὸ μάτι, χωρὶς νὰ τὶς μετρήσετε.

Τὰ ποτήρια

Εἶναι συχνὰ διασκεδαστικὲς οἱ ἀντιδράσεις τῶν μυῶν μας, ὅταν ἕνα ἀντικείμενο ἔχη βάρος μεγαλύτερο ἢ μικρότερο ἀπ' ὅσο περιμέναμε.. Σ' αὐτὸ τὸ φαινόμενο στηρίζεται τὸ ἑξῆς παιγνιδάκι: Βάλετε πάνω στὸ τραπέζι, μπροστὰ σ' ἕνα φίλο σας, δυὸ μικρὰ ποτηράκια, σκεπασμένα καλὰ μὲ πετσέτες. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἀδειανὸ καὶ τὸ ἄλλο περιέχει ἄμμο ἢ μολυβένια σκάγια. Λέτε στὸ φίλο σας νὰ σηκώση καὶ τὰ δυὸ ποτήρια συγχρόνως, ἀμέσως μόλις τοῦ δώσετε τὸ σύνθημα. Θὰ παρατηρήσετε τότε ὅτι θὰ σηκώση τὸ ἕνα εὐκολώτατα καὶ γρήγορα, ἐνῶ θὰ δυσκολευθῆ ἁρκετὰ γιὰ τὸ δεύτερο, μολονότι δὲν εἶνε σημαντικὸ τὸ βάρος του. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι νό, μιζε πὼς θάταν ἀδειανὸ κι ἐλαφρὸ καὶ τὸ δεύτερο ποτήρι, καὶ βρέθηκε ἀπροετοίμαστος ὅταν διαπίστωσε πὼς ἦταν κάπως βαρύ.

Εἴσαστε ντέτεκτιβ;

Θέλετε νὰ δοκιμάσετε τὴν ἀξία σας ὡς ντέτεκτιβ; Ἀπαντῆστε στὶς ἑξῆς ἐρωτήσεις:

1) Εἶνε ἴδια τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῶν διδύμων ἀδελφῶν;

2) Στὸ μέρος τοῦ ἐγκλήματος βρέθηκαν μερικὲς σταγόνες αἵματος, ἀπὸ μιὰ πληγὴ τοῦ δράστου. Μπορεῖ νὰ ἐξακριβωθῆ ἀπ' αὐτὲς ἂν ἦταν ἄντρας ἢ γυναίκα;

3) Ὑπάρχουν ὑπόνοιες ὅτι μιὰ γυναῖκα δηλητηρίασε μὲ ἀρσενικὸ τὸν ἄντρα της, ποὺ ἔχει πεθάνει πρὸ 3 ἐτῶν. Μπορεῖ νὰ ἐξακριβωθῆ αὐτὸ σήμερα μὲ τὴν ἐκταφὴ τοῦ πτώματος;

Ἀπαντῆστε, φυσικά, ὕστερα ἀπὸ σκέψι καὶ ψυχραιμία.

Λαβύρινθος

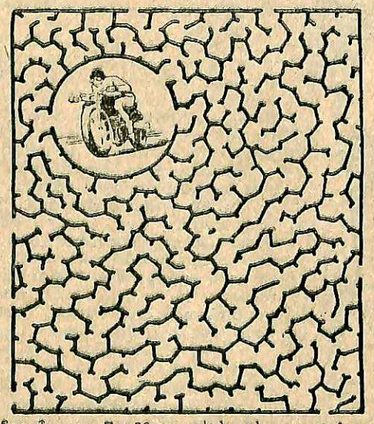

Βοηθῆστε αὐτὸν τὸ μοτοσυκλετιστὴ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸν λαβύρινθο χωρὶς νὰ ξαναπεράση γιὰ δεύτερη φορὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο σημεῖο.

Τὰ κουλούρια τῆς μαμᾶς

Ἡ μικρὴ Νίτσα δίνει πάρτυ γιὰ τὶς φιλενάδες της. Ἡ μητέρα της ἑτοίμασε κάμποσα μικρὰ κουλουράκια. Καὶ λέει στὴν κόρη της:

— Μοίρασα σὲ καθεμιά σας τόσα κουλουράκια, ὅσος εἶναι ὁ ἀριθμός σας. Καὶ μοῦ περίσσεψαν ἄλλα 13. Ἂν ὡστόσο εἴχες προσκαλέσει ἄλλη μιὰ φιλενάδα σου, θὰ μποροῦσα νὰ δώσω καὶ πάλι σὲ καθεμιά σας κουλουράκια ἴσα μὲ τὸν ἀριθμό σας. καὶ νὰ μὴν περισσέψη κανένα.

Πόσες προσκεκλημένες εἶχε ἡ Νίτσα;

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 78

Τὸ μεγαλύτερο νοσοκομεῖο ΤΕΤΡΑΠΟΔΩΝ

Ἄλογα, σκυλιὰ καὶ ποντίκια

Ἡ ζωοφιλία τῶν Ἄγγλων δὲν συναντᾶται ἴσως σὲ καμμιὰ ἄλλη χώρα. Ἦταν φυσικὸ λοιπὸν νὰ λειτουργῆ σ' ἕνα προάστειο τοῦ Λονδίνου, στὸ Ἴλφορντ, τὸ μεγαλείτερο καὶ πιὸ συγχρονισμένο κτηνιατρικὸ νοσοκομεῖο τοῦ κόσμου.

Ἀνήκει σὲ μιὰ ὀργάνωσι ζωοφίλων, ποὺ ἄρχισε τὸ ἔργον της τὸ 1917 σ' ἕνα ὑπόγειο τοῦ Λονδίνου καὶ σήμερα ἔχει 5 νοσοκομεῖα, 73 φαρμακεῖα, 15 αὐτοκίνητα φορεῖα πρώτων βοηθειῶν καὶ 15 κινητὰ χειρουργεῖα.

Τὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ἴλφορντ μοιάζει μὲ τὰ προοριζόμενα γιὰ ἀνθρώπους. Μόνον ποὺ, ἀντὶ κρεββατιῶν, ἔχει κλουβιά, ξύλινα κουτιὰ καὶ σταύλους γιὰ τὰ ἄρρωστα ζῶα. Μιὰ πινακίδα. κρεμασμένη μπροστὰ στὸ καθένα, περιέχει τὸ ἱστορικὸ τῆς ἀσθενείας τοῦ ζώου καὶ τὴ γραμμὴ τῆς θερμοκρασίας του.

Ὅλα τὰ εἴδη ζώων, μικρὰ καὶ μεγάλα, γίνονται δεκτὰ σ' αὐτὸ τὸ νοσοκομεῖο Ἔπειτα ἀπ' τὴν ἐγχείρησι σ' ἕνα ἄλογο, οἱ κτηνίατροι κάνουν μασσὰζ σὲ μιὰ κόττα ποὺ ἔχουν πιαστὴ τὰ πόδια της, ἢ περιποιοῦνται τὰ ἐρεθισμένο μάτι ἑνὸς ἐξημερωμένου ποντικοῦ. . .

Στὸ χειρουργεῖο, ὑπάρχουν ἕνα μεγάλο τραπέζι ποὺ χωράει ὁλόκληρο ἄλογο, ἄλλα γιὰ μικρότερα ζῶα, δωμάτια ἀναισθησίας καὶ ἀποστειρώσεως κι' ἕνας εἰδικὸς θάλαμος γιὰ τὴ μετεγχειρητικὴ παρακολούθησι τῶν τετραπόδων ἀρρώστων.

Στὸ τμῆμα τῶν μεγάλων ζώων, μποροῦν νὰ νοσηλευθοῦν 20 ἄλογα μαζί. Δίπλα, βρίσκεται ὁ θάλαμος ἀκτινοσκοπήσεων, τὸ φωτογραφικὸ τμῆμα καὶ τὸ φαρμακεῖο, ποὺ ἐφοδιάζει τὰ παραρτήματα σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀγγλία.

Τὰ αὐτοκίνητα φορεῖα, ἐφωδιασμένα μὲ ἐπιδέσμους, ἐργαλεῖα καὶ φάσμακα ἑτοιμάζονται ἀνάγκης, βρίσκονται σὲ κίνησι μέρα καὶ νύχτα, γιὰ χατῆρι τῶν ζώων ποὺ πιθαίνουν δυστυνήματα στοὺς δρόμους, ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἔχουν δὲ κι' ἕνα «θάλαμο θανατώσεως», γιὰ νὰ βάζουν τέλος στὸ μαρτύριο τῶν ζώων ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ διασωθοῦν.

Τελευταίως, ἀπεδείχθη τί ἀξίζει αὐτὴ ἡ ὀργάνωσις, μὲ τὴν περίπτωσι ἑνὸς μεγάλου ἀλσατιανοῦ σκυλιοῦ ποὺ πληγώθηκε σοβαρὰ στὸ πόδι, σ' ἕνα σταθμὸ τοῦ μετρὸ τοῦ Λονδίνου. Εἶχε κοπῆ μιὰ ἀρτηρία τοῦ ζώου. Τὸ πῆγαν λοιπὸν στὸ γραφεῖο τοῦ σταθμάρχου. Τοῦ ἐφήρμοσαν ἀμέσως ἕνα πιεστικὸ ἐπίδεσμο, γιὰ τὸ σταματήσουν τὴς αἱμορραγίας, περιποιήθηκαν τὴν πληγή του, κι' ἔπειτα ἕνα αὐτοκίνητο φορεῖο τὸ μετέφερε ὁλοταχῶς στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ἴλφορντ. Ἐκεῖ, τοῦ ἔκαμαν ἀκτινοσκόπησι, τ' ἄφησαν ν' ἀναπαυθῆ μιὰ νύχτα καὶ τὸ πρωῒ τοῦ ἔκοψαν ἕνα μέρος ἀπ' τὰ χτυπημένα δάχτυλά του. Μετὰ 10 μέρες βγῆκε ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο τελείως καλὰ — μόνο ποὺ κούτσαινε ἐλαφρά. Σ' ἄλλες περιστάσεις, ἡ αἱμορραγία θὰ τὸ εἶχε θανατώσει.

Γιὰ τὰ ζῶα τῶν ἐπαρχιωτῶν, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μόνιμα νοσοκομεῖα, κυκλοφοροῦν συνεχῶς σ' ὅλη τὴν Ἀγγλία νοσοκομεῖα, κυκλοφοροῦν συνεχῶς σ' ὅλη τὴν Ἀγγλία 15 κινητὰ χειρουργεῖα. Ἐπισκέπτονται κάθε χωριὸ δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα, σὲ ὡρισμένες ἡμέρες καὶ ὧρες, κανονικὲς σὰν σιδηροδρομικὰ δρομολόγια. Κι' οἱ κάτοικοι τὰ περιμένουν πάντα, σχηματίζοντας οὐρὲς κι' ἔχοντας μαζί τους τ' ἀγαπημένα τους ζῶα.

Συχνά, οἱ γιατροὶ βρίσκονται σὲ δύσκολη θέσι, ὅταν π. χ. ἕνα παιδάκι τοὺς ζητήση. . . νὰ διορθώσουν τὴν πόδι τῆς κούκλας του, ὅπως ἔκαναν καὶ γιὰ τὸ πόδι τῆς κούκλας του, ὅπως ἔκαναν καὶ γιὰ τὸ πόδι τῆς κούκλας του, ὅπως ἔκαναν καὶ πάλι νὰ τὸ σκυλάκι του! Ὡστόσο, προσπαθοῦν καὶ πάλι νὰ τὸ εὐχαριστήσουν νὰ τοῦ κάνουν τὸ χατῆρι...

Οἱ κτηνίατροι τῶν νοσοκομείων καὶ τῶν κινητῶν χειρουργείων ἔχουν πάντα νὰ διηγηθοῦν διάφορες ἐνδιαφέρουσες ἱστορίες ποὺ τοὺς ἔτυχαν στὴ δουλειά τους.

Κάποτε π. χ. δυὸ ἀγοράκια παρουσίασαν στὸ κινητὸ χειρουργεῖο τὸ σκυλί τους, ποὺ κινδύνευε ἀπὸ πνευμονία. Ὁ κτηνίατρος τοὺς συνέστησε νὰ τὸ πάνε ἀμέσως στὸ σπίτι τους καὶ νὰ τὸ τυλίξουν μὲ ζεστὲς φανέλλες. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔβρεχε παγοδαῖα κι' ἔκανε παγωνιά, τὸ ἕνα ἀπ' τὰ παιδιὰ ἔβγαλε τὸ σακκάκι του καὶ δίπλωσε τὸ σκύλο.

Ἀλλοτε πάλι, μιὰ γρηούλα πήγαινε καὶ ξαναπήγαινε στὸ νοσοκομεῖο, μὲ τὴν ἀγαπημένη γάτα της, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ λαρυγγίτιδα. Καὶ παραπονιόταν ποὺ ἔπασχε ἀπὸ λαρυγγίτιδα. Καὶ παραπονιόταν ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ καταφέρη τὸ στοὺς κτηνιάτρους ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ καταφέρη τὸ στοὺς κτηνιάτρους ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ καταφέρη τὸ στοὺς κτηνιάτρους ὅτι δὲν εἶχαν συστήσει ζῶο νὰ κάμη τὶς εἰσπνοὲς ποὺ τῆς εἶχαν συστήσει ζῶο νὰ κάμη τὶς εἰσπνοὲς ποὺ τῆς εἶχαν συστήσει ζῶο νὰ κάμη τὶς εἰσπνοὲς ποὺ τῆς εἶχαν συστήσει ἀπὸ τὸ κτηνιατρεῖο. Τέλος, τὴν τετάρτη φορά, ἔγιναν τὴ θεραπεία του!

Οἱ Ἀναλάδες τῆς Ἐφταλίας

Μ. Μ. Κ. Α.

— Βρὲ Φταλία — τσ' ἤλεγε ὁ Νικολάκης ποὖχε μεγάλη φαγοῦρα γιὰ δόξες. Τὰ κατάφερα καὶ βγῆκα ἐφοροεπίτροπος, ὕστερα δημοτικὸς σύμβουλος στὸ Μπελεντιέ, τώρα λοιπὸν στσ' ἐκλογὲς θὰ δοκιμάσω νὰ ἐκδηλωθῶ. Θέλω νὰ σὲ 'δῶ βουλευτίνα!

— Καλὲ μὴ λὲς ζευζεκιές. Ἐσὺ εἶσαι πάντα μεθυσμένος, πῶς λοιπὸν θὰ ἐκδηλωθῆς, ἀφοῦ παραντουρὰς μπεκρούλιακα, καὶ πότε δεξιὰ πᾶς, καὶ πότε ἀριστερά;

Μὰ ὁ Νικολάκης τὸ χαβά του.

— Βρὲ Φταλία ὑπάρχει κολάϊ. Θὰ πῶ ὅτι ἀνήκω σ' ἕνα κόμμα, θὰ τυπώσουν ἄφθονα σβοῦσε τὸ πολιτρέ μου, καὶ θὰ φωνάζουν τὰ χωριὰ «Ὁ πρόσφυξ Νικολάκης τσ' Ἐφταλίας μπῆκε στὸ συνδυασμό μας». Τὴν ἴδια μέρα θὰ προσχωρήσω στὸν Ε. Σ. τῶν Ἀνεξαρτητοεξαρτωμένων. Τὸ ἄλλο πρωῒ θὰ καταφέρω τὸν τάδε ἡγέτη νὰ βγάλη οὐλτιμάτο σὲ φέϊγ - βολὰν ποὺ θὰ λέῃ «Στὸ Νικολάκη τσ' Ἐφταλίας δῶστε ὅχι τὴν ψῆφο σας, ἀλλὰ τὴν ψυχή σας»! Καὶ τὴν τρίτη μέρα τὸ πρᾶμα θὰ ξεκαθαρίσῃ, μέρα στσοὶ πέντε χιλιάδες ὑποψήφιοι θὰ πρεζανταριστῶ κι' ἐγὼ Ἀρχηγὸς Κόμματος!

—'Ηβοὶ καλὲ ἀκοῦτε λωλάδες, καὶ ρεζιλίκια. Μπορεῖ νὰ κολλήσῃς κυβερνήτης στὰ ντουβάρια, ἀλλὰ ὄχι μὴν ἐλπίζῃς πὼς θὰ κολλήσῃς καὶ στὴ Βουλή.

—'Ελπίζω, φώναξε μὲ γινάτι. Ἐγὼ Ἐφταλία θὰ σώσω τὸ ντοβλέτι.

— Νὰ μὴ σώσῃς νὰ μᾶς σώσῃς! τοὔλεγε ἐκείνη ἀρούτι μπαρούτι.

Μὰ ὁ Νικολάκης τὸ βιολί του. Ἀμέσως ἄρχισε καφέδες, τσιγάρα, τσιτσιμπήρια, γλασάδες, καὶ τραταρίσματα μπόλικα. Τὸ σπίτι του τὄκανε Πολιτικὸ Κέντρο. Κι' ἤβλεπες σοῦρτα - φέρτα, παληοὶ μαγγουροφόροι, π' ἀλλοῦ τάβρανε μπαστούνια, κομματάρχες ἀπὸ κούνια, ἀβανταδόροι, τρακαδόροι, ντολαντιρτζῆδες, σεϊρτζῆδες, μουχτατζῆδες, τουρλοῦ τουρλοῦ.

— Εἶσαι — τὸν προσφωνοῦσαν γιὰ μαϊτάπι — ὁ Πατὴρ τοῦ Ἔθνους!

— Μωρὲ ἀπὸ πατὴρ θὰ γίνῃς... πατήρης! τοῦ φώναζε ἀναφουφουλιασμένη ἡ Ἐφταλία.

Πράγματι, τὸ οὔζο, τὸ κονιάκ, τὰ κουτιὰ τοῦ καφέ, καὶ τὰ κουμνιὰ τὰ ρετσέλια, πήγανε στὸ μπάτο.

Τέλος ὅταν τσακὶρ κέφι, σχεδὸν μεθυσμένος συζητοῦσε μὲ τσοὶ πολιτικοὶ φίλοι του γιὰ τὴν ὀνομασία, καὶ τὸ ἔμβλημα τοῦ Κόμματος, ἡ Ἐφταλία, δὲν βάσταξε πιά, μπῆκε μὲ μιὰ μπουκάλα οὔζο στὸ χέρι καὶ ξεφώνισε:

— Νὰ ὀνομαστῆ Μ. Μ. Κ. Α. δηλαδὴ «Μπουκάλα, Μέγα Κόμμα Ἀθηνῶν».

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

✪✪✪

Ἦταν διαφορετικό

Ὁ νεαρὸς Φωστήρας δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ ζητήσῃ τὸ χέρι τῆς νέας ποὺ ἀγαπάει τρελλά. Ὁ πατέρας του εἶνε ἔξω φρενῶν γι' αὐτὸ τὴ δειλία του.

— Γιατί δὲν ἀκολουθεῖς τὸ παράδειγμά μου; τοῦ φωνάζει. Τὸ ἴδιο ἔκαμα κι' ἐγὼ γιὰ νὰ παντρευτῶ.

—Ὢ, μὲ σένα ἦταν διαφορετικό, τοῦ ἀπαντάει ὁ νεαρὸς Φωστήρας. Σὺ παντρεύτηκες τὴ μαμά, ἐνῶ ἐγὼ πρόκειται νὰ ζητήσω σὲ γάμο μιὰ ξένη!

Τὰ βασανα τοῦ Καραμπὲτ

ΨΩΝΙΟ

Κωστάκης ἐφέντης, συνοικισμό μας, ὑποψήφιος ἐνεται. Ψωνιο εὐαρεσε, ἄμμμα ολο το κοσμος σημερα βαρεμενος ενεται, υποψηφιος - μιποψηφιος, βουλευτης - μουλευτης θέλει να ιογαινη. Κωστάκης εφέντη μέχρι ιπροχτες καλο αντρωπο ήτανε, γιατιρος - ματιρος, δοντια ιτραβοῦσε, ωραια περνοῦσε. Ὑναικα νοστιμο ειχε, πιλατεία είχε, ὑναίκα του γλυκα ματάκια ἔκανε. στὸ κόσμος, κόσμος δοντάκι του πονοῦσε, στὸν γιατρὸς ἔτρεχε. Ντοκτωρ Κωστάκης ὡμορφα - ὡμορφα τὰ οἰκονομοῦσε.

Ἄμμμα Κωστάκη ἐφέντη ψώνιο ἠθάρεσε, βουλευτης - μουλευτὴς θέλει ἐνεται. Φωτογραφία του ικόλλησε στοὺς τοίχους, ποζα ἴπηρε, ἀπὸ κάτω μεγάλα γράμματα ἴγραψε: «Κωστάκης Στιραβοδόντης, ὑπιψήφιος βουλευτὴς Ἀνθηνῶν». Βάϊ - βάϊ ἄβανάκ ερίφ! "Ολα τὰ καλὰ ἐχεις γιάχο! Νὲ ἰστίορσουν; "Αμμμα Κωστάκης χίτς ντὲν ἠκσέρει τίποτις ἄλλο: Βουλευτὴς νὰ ἐνεται, τανάλλιες πεταμένες νὰ κάνη. Τὸ λοιπόν, κάρντας, μεγάλο πανὶρι ἔχουμε στὸν συνοικισμός. "Ολο τὸ μάγγες μαζευόμαστε μπιροστὰ στὸ φωτογραφίες, ζήτωωωω Κωστάκης φωνάζουμε.

Μασκαραλίκι. "Αμα ὑπιψήφιος Κωστάκης χίτς δούλεμα δὲν ἰκαταλαβαίνει, μὰς βιλέπει, σεγκινημένος ἐνεται, «παιδιὰ ηὐχαριστῶ - ηὐχαριστῶ» λέει. Βάϊ ἐσόγλου ἐσέκ! Χίτς μπὲ τὸ δούλεμα μυρουδιὰ ντὲν παίρνει, τσιγάρα δίνει, οὔζα κιρνάει, δόντια - μόντια τζάμπα ἰβγάζει. "Ολο τὸ συνοικισμὸς πολὺ - πολὺ γελάει.

Τὸ λοιπὸν πιροχτὲς ὑναίκα του μουσιοῦ Κωστάκης βιλέπω, γλυκὰ - γλυκὰ χαμογελάει:

— Καλημέρα Καραμπετάκι, λέει.

— Καλῶς τὴν μανδάμ Φιφίτσα, λέω.

—"Αντιρά μου ἰψῆφο νὰ δίνης, Καραμπὲτ! Σταβιρὸ νὰ βάλης. "Ε;

—"Ενα φιλάκι νὰ μοῦ δίνης, λέω, ἀντιρά σου ἰψῆφο νὰ ἰδίνω.

— Μουρντάρη, μουρντάρη λέει.

—"Αμμμα, μανδὰμ Φιφίτσα, λέω, ἐγὼ μουρντάρης εἶμαι, ἰμαρτία ἰξομολιημένη. Χίτς, οὔτε Βουλευτὴς θέλω νὰ ἔνουμε, οὔτε ὑπουργὸς, οὔτε πιρωθυπουργός. Ἐγώ, κούζουμ, ἄμα ἕνα ὥμορφο καὶ στιρουμπουλὸ ὑναίκα ἀγκαλιάζω, ὄχι βουλευτής, ὄχι ὑπουργός, πασάς εἶμαι! Ἀναντίν; Τὸ κάθε ἄντρωπο ἔχει τὸ μεράκι του. Δίνεις φιλάκι;

— Δίνω, μοῦ λέει. Ἐσὺ δίνεις ἰψῆφο;

— Δίνω, τῆς λέω.

— Ἐν τάξει, μοῦ λέει.

— Τὶ ἐν τάξει, γιάβρουμ; Τὸ γοργὸν ἰχάριν ἔχει. Τώρα ἰσπίτι σου νὰ πηαίνουμε. πεσὶν παρά. Μὰτς - μοὺτς νὰ σὲ ἰκάνω.

Φιφίτσα πολὺ καλὸ ὑναίκα εἶναι. Λίγο μεγάλο εἶναι, ἄμμμα σεῖς ἰδῶ στὸ Ἀθήνα μιὰ σωστη παροιμία λέτε: «Πολὴ κόττα ζουμὶ ἔχει».

— Κὲλ μπουρντά, μοῦ λέει.

— Κελντίμ, τῆς λέω.

Μαζὶ - μαζὶ πᾶμε, ἰσπίτι της μπαίνουμε. Βάϊ κεπόγλου κιοπέκ. Φιφίτσα πολὺ ἔξυπνο ὑναίκα ἐνεται. "Ενα φιλάκι νὰ δίνη, μιὰ ἰψῆφο νὰ ἰπαίρνη. "Αντιρα της πολὺ ἀγαπάει, βουλευτὴς - μουλευτὴς θέλει νὰ ἰκάνη. "Αντιρας της ἕξω εἶνε, λόγους βιγάζει, τσιγάρα μοιράζει, οὔζα - μοὺζα κιρνάει, βάϊ ἐσόγλου ἐσέκ.

Μέσα μπήκαμε. Πόρτα ἰκλείσαμε. "Αμμμα κυρία Φιφίτσα ἀγκαλιάζω, κυρία Φιφίτσα γαργαλιέται.

— Μὴ μὲ ἀγκαλιάζης, λέει.

— Γιατί, γιάβρουμ;

— Γαργαλιέμαι, λέει.

—Καλά, λέω, ἀπὸ μακρυὰ νὰ σὲ φιλήσω;

—'Ιψῆφο θὰ δίνης;

— Μὰ τὸ Θεός, σοῦ λέω.

—"Ελα κοντά!

"Ελα κοντὰ μιὰ κουβέντα εἶνε, κούζουμ! Καραμπὲτ μπαροῦτι εἶνε. Μπαροῦτι ἄμα κοντὰ στὸ φωτιὰ πιλησιάσῃς, ἐκρηξις ἔνεται. Φιφίτσα ἀγκαλιάζω, φιλάω - φιλάω.

—"Ενα, δύο τιρία, πέντε ἰψῆφος δίνω! Θέλεις νὰ σοῦ δίνω κι' ὄλλος; Δέκα, εἴκοσι, τιριάντα, μὰτς - μούτς, βάϊ - βάϊ - βάϊ, γιανιόρουμ! Γιανκὶν βάρ!...

Ἀπάνω ικεῖ πόρτα ἀνοίγει, ντόκτωρ Κωστάκης ἰφέντη μπαίνει, φοβιρὰ πιράματα βιλέπει, ματια του γουρλώνει:

— Πῶ, πῶ! Τὶ βιλέπω; λέει.

— Τίποτις, ντόκτωρ ἐφέντη λέω. Ἰδῶ, ἐγὼ καὶ τὸ ὑναῖκα σου βουλευτὴ σὲ ικάνουμε!

Χὸς κελντίν!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Παπαρίδα

Προπαγάνδα

Δὲν μοῦ λὲς ὄνθρωπέ μου, τὸ σκέφθηκες καλὰ πριν πάρῃς τὴν ἀπόφασι νἄρθῃς σὲ μένα νὰ μοῦ κάνῃς ἐκλογικὴ προπαγάνδα; Γιατι ἐγὼ λέω πὼς δὲν θὰ τὸ σκέφθηκες καθόλου. Γιατὶ ἂν τὸ σκεπτόσουν, ὄχι μόνο δὲν θαρχόσουνα, ἀλλὰ θὰ πέρναγες ἕνα χιλιόμετρο μακρυά μου, ἠλίθιε!

Τί ἔκανε λέει; Αἰσθάνεσαι τὴν ὑποχρέωσι νὰ μὲ διαφωτίσῃς στὴν πολιτική, νὰ μοῦ ἀναπτύξῃς τὶς γνῶμες σου καὶ νὰ προσπαθήσῃς νὰ μὲ τραβήξῃς πρὸς τὶς ἀντιλήψεις σου;

Καὶ ποιὸς εἶσαι βρὲ ἐσὺ ποὺ ἔρχεσαι νὰ μοῦ κάνῃς κομματικὴ προπαγάνδα καὶ νὰ μοῦ πῇς ὅτι τὸ ἄλφα κόμμα εἶναι ἐτσι καὶ τὸ βήτα θὰ μὰς σῴσῃ; Ποιὸς εἶσαι σὺ καὶ ποιος εἶμ' ἐγώ; Μήπως σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι εἶσαι πιὸ ἔξυπνος ἀπὸ μένα καὶ πιὸ ἀνοιχτομάτης; "Οτι ἐγὼ βρίσκομαι στὸ σκοτάδι καὶ περιμένω ἀπὸ τοῦ λόγου σου ἢ ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἄλλον νἀρθῃ νὰ μὲ πληροφορήσῃ γιὰ τὴν πολιτικὴ κατάστασι; Σοῦ εἶπε κανεὶς ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω μάτια, αὐτία, γνώμη καὶ κρίσι καὶ συναγματικοῦ πολίτου; Ἀπ' ὅλα ἐχω βρὲ ἐξυπνάκια. Καὶ εἶμαι εἰς θέσιν μόνος μου νὰ κρίνω τί πρέπει νὰ κάνω. Κατὶ κατὶ ηλιθιους σὰν καὶ σένα, τοὺς πετάω ἀπὸ τὸ παράθυρο! Τ' ἀκοῦς ἢ δὲν τ' ἀκοῦς;

Πῶς; Τί; "Εχεις ὑποχρέωσι, λέει, νὰ μὲ προπαγανδίσῃς; Τὸν κακὸ σου τὸν καιρό. Γιὰ κυττᾶτε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἦρθε νὰ κάνῃ προπαγάνδα στὸν Πελοπίδα! Γιὰ κόφτε του τὴ φάτσα, γιατὶ τέτοιοι ἄνθρωποι πρέπει νὰ σταμπάρωνται! Τί ἔκανε λέει; Νὰ συζητήσουμε; Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε βρὲ ὅτι σὲ θεωρῶ ἄξιον νὰ συζητήσῃς μαζί μου; Αὐτὴ τὴν τιμὴ δὲν πρόκειται νὰ σοῦ τὴν κάνω. Δὲν συζητῶ καλύτερα μὲ τὴν κρεμάστρα τοῦ γραφείου μου; Αὐτὴ τὴ θεωρῶ πιὸ ἔξυπνη ἀπὸ σένα! Ἤλίθιε διαφωτιστά!

Πῶς; Γιατὶ θυμώνω; Μόνο θυμώνω; Μόνο ἀγανακτῶ; Μόνο αἰσθάνομαι τὴ ἀνεύρα μου ν' ἀγριεύουν; "Η ποὺ θ' ἀρπάξω τὴν καρέκλα νὰ σοῦ τὴ φέρω στὸ κούφιο σου κεφάλι γιὰ ν' ἀπαλλάξω τὴν κοινωνία ἀπὸ ἕναν ἠλίθιο; Ἄειντε στρίβε, ὅσο εἶναι καιρός, πρὶν φτάσω στὸ σημεῖο τῆς ἐκρήξεως. Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι; Στρίβε, λέω καὶ πήγαινε ἐκεῖ ποὺ σὲ στείλανε νὰ δώσῃς τὴν ἀναφορά σου, γιατὶ ξέρω βρέ, τὸ μυρίζομαι, ὅτι σκοπὸς σου εἶναι νὰ βγαίνῃς καὶ νὰ λὲς πὼς σου εἶναι νὰ βγαίνῃς καὶ νὰ λὲς πὼς σου εἶναι ὁ Πελοπίδα νάρθῃ μὲ τὸ ὅτι ἔπεισες τὸν Πελοπίδα νὰρθῇ μὲ τὸ κόμμα ποὺ ὑποστηρίζεις καὶ σιτίζεσαι κόμμα ποὺ ὑποστηρίζεις καὶ σιτίζεσαι ἴσως. Μὰ ὁ Πελοπίδας δὲν θὰ σοῦ τὴν κάνῃ αὐτὴ τὴ χάρι. Ὁ Πελοπίδας δὲν σηκώνει κουβέντα. Κι' ὁποιος ἀποπειραθῇ νὰ κάνῃ ἐκλογικὴ προπαγάνδα στὸν Πελοπίδα, θὰ πάῃ στὸ κόμμα του μ' ἕνα μεγάλο ἑνοικιαστήριο στὸ κεφάλι. Χάσου παλιόσκυλο!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

✪✪✪

Δὲν ἔπινε!

—'Ισχυρίζεσαι ὅτι δὲν πίνεις;

— Καὶ βέβαια.

—'Εγώ, ὅμως, σὲ εἶδα προχθὲς τὸ βράδυ νὰ κατεβάζῃς τὸ ἕνα ποτήρι ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

— Θἄμουνα τύφλα στὸ μεθύσι φαίνεται. Ἀλλοιῶς, φίλε μου, δὲν ἐξηγεῖται τὸ πρᾶγμα!

Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο

Ἡ ἁπλὴ θ-ω-ί-ᾳ τῆς ζωῆς

Καταδικασμένον μητέρ: Πλανιέσθε φοβερὰ νὰ νομίζετε, ὅτι στὴν ἡλικία τῶν 18 χρόνων σας, μὲ τὸ νὰ πάθετε μιὰ ἐρωτικὴ ἀτυχία, ἐχετε ξεγραφτῆ ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ ὅτι ἡ ζωὴ δὲν ἔχει γιὰ σᾶς κανένα θέλγητρο κι' ἐνδιαφέρον. Ὅλ' αὐτὰ εἶνε ἔνειρα τῆς ρωμαντικῆς σας ἡλικίας, ποὺ ἂν τὰ δῆτε μὲ φυσιολογικὴ ἀντίληψι, θὰ βεβαιωθῆτε καὶ θὰ ὁμολογήσετε ὅτι εἶνε ὑπερβολικὰ καὶ ἀνέρμοστα γιὰ νὰ ἐπιδράσουν στὸ μέλλον τῆς ζωῆς σας. Τὸ ἐρώτημα ποὺ μοῦ θέτετε: «Τί ἤρθαμε νὰ κάνουμε ἐδῶ τοῦ ζούμε» ὡφῆστε το νὰ τὸ κάνουν οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ἐρευνηταί. Γιὰ μᾶς τοὺς ἁπλοῦς ἀνθρώπους εἶνε καθῆκον ἀλλὰ καὶ προνόμιο νὰ δεχόμαστε τὴ ζωὴ καὶ νὰ τὴ ζοῦμε ὅσο κελύτερα γίνεται, σύμφωνα μὲ τὰ ἠθικά μας προσόντα, τὶς πνευματικές μας δυνάμεις καὶ τὶς τιμὲς οἰκονομικὲς δυνατότητες. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἁπλὴ θεωρία τῆς ζωῆς χωρὶς φαντασιοπληξίες, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἀπογοητεύσεις. Σκεφθῆτε καὶ μόνος σας πόσα πολλὰ καὶ ἁπλὰ πράγματα μπορεῖτε νὰ κάνετε στὴ ζωή σας, ἐνῶ μιὰ πρόσκαιρη ἐρωτικὴ ἀποτυχία δὲν μπορεῖ κανέναν λογικὸ καὶ μορφωμένο, σὰν ἐσᾶς ἀ.ὄρωπο, νὰ τὸν κάνῃ νὰ χάσῃ τὸ...μπούσουλα καὶ νὰ προβάλῃ τὸ χρῖας του τῆς ζωῆς ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Πιστεύετε ἀληθινὰ ὅτι εἶσθε ἄχρηστος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο; Ὄχι, βά! Ὑπομονὴ λοιπὸν καὶ θ.ρρος. Ἐπιδιληθῆτε στὸν ἑαυτό σας. Κι ἐφοῦ μάλιστα μοῦ γράφετε ὅτι ἐχετε ἀπ' ὅλα τ' ἀγαθά, τὸ πρᾶγμα εἶνε γιὰ σᾶς πιὸ εὔκολο. Τί νὰ ποῦν ἄλλοι δυστυχεῖς γύρω σας, ποὺ κοπιάζουν μὲ πεῖσμα νὰ δημιουργήσουν τὸ μέλλον τους; Ἀξίζει νὰ τοὺς μιμηθῆτε!

Ἀναγνώστην Ἀπελπισμένον νέον: Γιὰ ἀπολύτως τὸν ἔρωτα, ὅπως ἐπιθυμεῖς, δηλαδὴ τίμιον καὶ νόμιμο, νὰ παντρευτῆς μιὰ κοπέλλα ποὺ νὰ τὴν θέλῃς καὶ νὰ σὲ θέλῃ. Ἁπλούστατο πρᾶγμα!

Λαμιωτοπούλαν κ.τ.λ.: Δὲν ἔχω ἰδέα ἀπὸ θέατρο καὶ δὲν μπορῶ νὰ μαντέψω τὴν κατρίτη πρᾶξι. Τὸ θέατρο τῆς ζωῆς εἶνε παρ' ἐνο πολύ! Βλέπω μόνον ὅτι τὸ «δρᾶμα» σας ὅπως τὸ ἀποκαλεῖτε, δὲν ἔχει τόση δραματικότητα. Ἐσεῖς μὲ τὰ 19 σας χρόνια τὸ μεγαλοποιεῖτε. Ὅλα τὰ ἀνήσυχα κορίτσια τῆς ἐπαρχίας ἔτσι σκέπτονται...

Φαμπιόλαν N. T. K.: Ἐκέ'νατε πολὺ καλὰ δεσποινίς, ποὺ δὲν δεχτήκατε ὅ,τι ἀπαιτοῦσε ὁ ποινρὸς φίλος σας, γιὰ δείγμα—λέει! —τῆς ἀγάπης σας... Ὅποιος ἀγαπάει ἀληθινά, δὲν ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὴν αἰσθηματικὴ ἀδυναμία τῆς ἀγαπημένης του. Ἂν βιάζεται, νὰ ἕνα στάδιο λαμπρό, ἠθικὸ καὶ τίμιο: ὁ γάμος. Αὐτὰ νὰ πῆτε στὸν ἐξυπνο φίλο σας.

Ἀγάπην χωρὶς ἐλπίδα: Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς στενοχωρήσω, ἀγαπητή μου, ἀλλὰ σᾶς δίνω μιὰ συμβουλή: Προσέξτε νὰ μὴν ἐκτεθῆτε σὲ σχέσεις μὲ τὸν «συμπαθῆ φίλο σας», ἄνθρωπον παντρεμένον. Μπορεῖ, ὅπως σᾶς λέει νὰ εἶνε δυστυχισμένος, μὰ αὐτὸς δὲν εἶνε λόγος νὰ τὸν εὐκολύνετε σεῖς γιὰ νὰ χωρίσῃ τὴ γυναίκα του. Ἂν τὰ πράγματα φτάσουν ποτὲ σὲ κακὸ τέλος γιὰ τὴ δυστυχισμένη γυναίκα τοῦ, τότε εἶνε ἄλλο ζήτημα. Ἀπὸ σᾶς πάντως δὲν πρέπει νἄχῃ καμμιὰ ἐνδάρυνσι καὶ νὰ μὴν τὸν βιάσετε, οὔτε νὰ τὸν ἐξαναγκάσετε νὰ φτάσῃ μέχρι διαζυγίου. Ἔπειτα πρέπει νὰ βεβαιωθῆτε, μὲ κάθε τρόπο, ἂν πραγματικὰ ἡ ζωὴ του εἶνε ἔτσι ὅπως σᾶς τὴν περιγράφει. Πάντως κρειάζεται μεγάλη προσοχή...

Γ. Πικρὸν (Πάτρας): Γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας γιὰ τὸ περιεδικό μας σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά. Πολὺ μᾶς τιμᾶ ἡ κρίσις σας γιὰ τὴν ποοσπάθεια μας, νὰ δώσουμε στὴν ἑλληνικὴ οἰκογένεια ἕνα περιοδικὸ ἐμπιστοσύνης μ-ροφώσεως καὶ τέρψεως, ὅπως ὁ «Θησαυρός». Ὅσο γιὰ τὸ «πονεμένος γράμμας σας, λυποῦμεθα ποὺ κατ' ἀρχὴν δὲν δημοσιεύουμε κείμενα ἄλλων ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τακτικούς μας συνεργάτες.

Ἐρωτευμένην μ' ἕναν στρατιώτην: Φερθῆκατε ἐντελῶς ἐπιπόλαια ν' ἀποτάρετε τὸν εὐγενικὸ νέο γιὰ μιὰ σοβαρὴ κι' εὐχάριστη πρόταση ποὺ σᾶς ἔκαμε καὶ ποὺ ἐσεῖς κακῶς τὴν παρεξηγήσατε ως εἰρωνική. Ἂν δὲν θέλετε ἐσεῖς ἕνα τέτοιο γάμο εἶνε ἄλλο ζήτημα. Λυτὸ θὰ τὸ κρίνετε μόνη σας, ἀνάλογα μὲ τὶς διαθέσεις ποὺ ἔχετε γιὰ τὸ νέο.

Ἱππότην τοῦ ἔρωτος: Ἂν δὲν μπορέσετε νὰ συνεννοηθῆτε προφορικὰ μὲ τὴ δεσποινίδα ὥστε νὰ ἐξαπλώσετε τοὺς σκοποὺς ποὺ ἔχει γιὰ σας, τότε δείξτε της καὶ σεῖς μιὰν ἀσάλευη στάσι: Δηλαδὴ νὰ κάνετε τώρα ὅτι ἀδιαφορεῖτε γι' αὐτήν, ὅτι δὲν προσέχετε καὶ δὲν δίνετε καμμιὰ σημασία στὰ κυνηγητά της. Καὶ τότε, ἂν ἡ δεσποινὶς ἐνδιαφέρεται γιὰ σᾶς, θ' ἀναγκασθῆ μονόχη της νὰ σᾶς ἐκμυστηρευτῆ τὴν ἀγάπη της.

Λημονημένον νέον (Ε. Ε. Α. Λεβαδείας): Ἀπ' ὅσα μοῦ γράφετε, ὑποθέτω ὅτι ἡ νεαρὰ ἄλλαξε γνώμη γιὰ σᾶς, ἴσως γιατὶ τῆς κάνατε ἐκεῖνες τὶς παρατηρήσεις ποὺ σᾶς τὶς διεδίδασαν οἱ καλοί(;) σας φίλοι. Πάντως τὸ πρᾶγμα θ' ἀποκαλυφθῆ, ὅταν ἔρθῃ μεθαύριο στὸ χωριό σας. Φροντίστε τότε, χωρὶς νὰ τῆς δείξετε ψυχρότητα, νὰ τῆς ζητήσετε μιὰν ὁριστικὴ ἐξήγησι, ὥστε κατόπιν νὰ ξέρετε καὶ σεῖς τί θὰ κάνετε.

Νίτσαν (Θεσσαλονίκην): Ἀπάντω, κατ' ἐξαίρεσιν στὸ πολύλογο γράμμα σας, ἀλλὰ χωρὶς τὸ ..σιδηρόφρομικο ψευδώνυμο που διαλέξατε, γιὰ νὰ ἐκφράσετε ὅλη σας τὴν περιφρόνησι στὸν ἄνθρωπο ποὺ προσπάθησε νὰ ἐκμεταλλευτῆ τὴν εὐγένειά καὶ ἐμπιστοσύνη του τόσο εὐγενικὰ καὶ στοργικὰ τοῦ δείξατε. Δὲν γνώριζει ἀμφιβολία, ἀγαπητή μου, ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ κύριος ἔνοχος, γιατὶ ἂν ἀληθινὰ σᾶς ἀγαποῦσε, δὲν θὰ ἔπεφτε στὰ δίχτυα τῆς ταμπόνηρης καὶ θερμόαιμης θείας σας! Ἔτσι, ἀφοῦ μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς πῶ τὴ συμβουλή μου, σᾶς μιλῶ εἰλικρινὰ καὶ σᾶς λέω ταῦτα. Περιφρονῆστε τον καὶ δοξάστε τὸ Θεό, ποὺ εὐτυχῶς γρήγορα, χωρὶς συνέπειες, γλυτώσατε ἀπὸ τὸν ἀνάξιο τῆς ἀγάπης σας ἀνθρωπο.

Α. Β. Γ. Δ.-3ον: Ἀγαπητή μου παρεξηγεῖτε (ὅπως κι' ἄλλοι) τὴ δυνατότητα τῆς στήλης αὐτῆς. Δίνω τὴ συμβουλή μου πάνω σὲ συγκεκριμένες περιπτώσεις, ποὺ ἡ ἐφαρμογή της μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ πρακτικὰ καὶ θετικὰ κείνον ποὺ μοῦ κάνει τὴν τιμὴ νὰ μὲ συμβουλεύεται. Ἀλλὰ τὸ νὰ μοῦ ζητᾶτε καὶ σεῖς καὶ κάμποσοι ἄλλοι νὰ λύνω προβλήματα ψυχολογικά, αὐτὸ ξεφεύγει ἀπὸ τὸ ρόλο μου, γιατὶ οὔτε μαντισσα φιλοδόξησα νὰ γίνω, οὔτε λύσεις αἰνιγμάτων εἶμαι ἱκανὴ νὰ δώσω, οὔτε καὶ εἶμαι καταρτισμένη σὲ ψυχοπνευματικὲς σπουδές! Καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρώτημά σας, ἂν ὁ νέος «ἐκμεταλλεύεται» τὴν ἀδυναμία σας καὶ θέλει νὰ συνεχίσετε τὶς σχέσεις σας». Πῶς θέλετε νὰ ἐξηγήσω ἐγὼ τὴ σκέψι τοῦ ἀγνώστου μου αὐτοῦ ἀνθρώπου, ἔτσι μάλιστα ἀόριστα, ποὺ μοῦ τὰ διατυπώνετε, ἀφοῦ ἐσεῖς ποὺ ζήσατε μαζί του τόσον καιρό, δὲν μπορεῖτε μόνη σας νὰ κρίνετε;

Χ. Γ. Ρ. Κ.: Ἡ γνώμη μου, ὅπως τὴν θέλετε, εἶνε ν' ἀφήσετε τὰ πράγματα νὰ βαδίσουν μόνα τους. Κι' ἂν ὑπάρχῃ ἡ ἀμοιβαία συμπάθεια, ὅπως κρίνετε ἐσεῖς, τότε δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ὡριμάσῃ καὶ ἐκδηλωθῆ καὶ ὁ ἔρως. Ἀλλ' ἂν δὲν ὑπάρχῃ τίποτε, τότε τὰ βιαια μέσα, σὲ τί θὰ σᾶς ὠφελήσουν: Ἀφῆστε λοιπὸν στὴν τύχη τὴν πορεία τῆς ἀληλογοραφίας σας...

Βίκυ: Ἀφοῦ θέλετε, ἀγαπητή μου, νὰ ὑφίστασθε ὅλη τὴν παληὰ πίκρα κι' ἀγωνία, ἐγὼ βέβαια δὲν θὰ εἶχα... ἀντίρρησι. Ἀλλὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ βρίσκω ἀσκοπα γιὰ ἕνα κορίτσι συγχρονισμένο σὰν καὶ σᾶς. Ἀφοῦ ὁ νέος φέρβῃκε ἔτσι κι' οὔτε κὰν ἐξετίμησε (παρ' ὅτι τὸ νομίζει) τὸ ἀγνὸ αἴσθημά σας, θὰ πρέπῃ νὰ καταλάβετε καὶ σεῖς, ὅτι δὲν ἀξίζει νὰ ὑποφέρετε ἀκόμα γι' αὐτόν. Ἐπιμένετε νὰ βασανίζεστε καὶ νὰ τιμωρῆτε τὸν ἑαυτό σας γιὰ τὸ σφάλμα ἑνὸς ἄλλου;

Μαραμένο κρίνο (Ν. Ἰωνίαν): Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει πρῶτα - πρῶτα ν' ἀποφασίσετε εἶνε νὰ περιοριστῆτε στὸν ἕνα μόνο νέο ἢ νὰ μὴν ἔχετε κανένα... Τώρα ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ θἄνε ὁ ἐκλεκτός σας, αὐτὸ θὰ σᾶς τὸ πῇ, σᾶς τὸ λέει μάλιστα, ἡ καρδιά σας.

Στρατιώτην Κ. Χ. (Θεσσαλονίκην): Ἡ αἰτία ἀλήθεια τοῦ ἄσχημου μπλεξίματός σας εἶνε ἡ κοπέλλα. Ἀλλὰ ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς πῶ ὅτι φταίτε ἐξίσου καὶ σεῖς γιατὶ δὲν θἄπρεπε νὰ ὑποκύψετε στὸν πειρασμὸ καὶ νὰ φτάνετε στὸ σημεῖο νὰ γίνετε ὁ τρίτος μεταξὺ τῶν νεονύμφων! Ἡ προτίμησις αὐτὴ βέβαια κολάκευε τὸν ἀντρικό σας ἐγωϊσμό. Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ ὑπάρχει καὶ ἡ συναίσθησις τῆς ἀξιοπρεπείας. Γι' αὐτό, ἂν δὲν θέλετε νὰ αἰσθάνεστε τύψεις — κι' αὐτὸ τὸ δείχνει ὁ τίμιος δισταγμός στὸ γράμμα σας — παραγγείλετε στὴ νέα νὰ πάψῃ νὰ σᾶς σκέπτεται κι' ὅτι ἔχετε πιὰ καὶ σεῖς ἀποφασίσει νὰ ἀποκατασταθῆτε μὲ ἕνα καλὸ καὶ τίμιο κορίτσι.

Ματωμένην ἀγάπην, Χανιὰ Κρήτης: Νομίζω πὼς καὶ ἀπὸ λόγους ἀξιοπρεπείας ἀκόμη δὲν πρέπει νὰ ξαναγραφτεῖτε στὸ φίλο σας, δίνοντάς του ἐξηγήσεις ἐκ νέου, ἀφοῦ οἱ πρῶτες ἦσαν ἀρκετές. Γι' αὐτὸ νὰ κυττᾶξτε τὸ μέλλον σας. Προτιμότερο νὰ τὸ ἐξασφαλίσετε μὲ τὸ συνοικέσιο ποὺ σᾶς κάνουν οἱ δικοί σας παρὰ νὰ ζῆτε μὲ ἐλπίδες ἀόριστες.

Πατέρα σε δίλημμα: Μοῦ φαίνεται ὅτι ὅσα μοῦ γράφετε εἶνε φάρσα. Ὑπ

που σὲ ἡλικία 17 χρόνων καὶ μὲ τὸν πρῶτο που τοὺς ἔτυχε νὰ γνωρίσουν σ' ἕνα ταξεῖδι παρασύρονται σὲ ἀνεπανόρθωτα σφάλματα.

Παράξενη ἀγάπη!

Ὑπάρχουν βέβαια πολλὰ τυπικὰ «ἐπιχειρήματα», ἡ ἐξωτερικοὶ τρόποι γιὰ νὰ καταλάβῃς ἂν σ' ἀγαπᾶ πραγματικὰ ὁ νέος. Ἀλλὰ κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν ἀξίζει, ἀφοῦ μόνη σου δὲν ψυχολογεῖς ἐκεῖνον ποὺ σοῦ μεταδίδει τὴν αἰσθηματικὴ συγκίνησι. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχω νὰ σὲ συμβουλεύσω πρὸς τὸ παρὸν εἶνε ν' ἀφήσῃς κατὰ μέρος τὶς παραφορές, τοὺς ἐνθουσιασμούς καὶ τὶς ἀπελπισίες καὶ νὰ φροντίσῃς γιὰ τὴ σπουδή σου ποὺ εἶνε τὸ πιὸ σοβαρό, τὸ πιὸ θετικὸ καὶ τὸ πιὸ χρήσιμο γιὰ τὴν μετέπειτα ζωή σου. Ὅταν μεγαλώσῃς θἄχῃς καιρὸ ν' ἀσχοληθῇς καὶ μὲ τὰ αἰσθηματικὰ σου παιγνίδια!...

Ἀγάπην χωρὶς ἐλπίδα: Ὁ συγγενικὸς σου δεσμὸς δὲν εἶνε τόσο στενὸς γιὰ νὰ ἐμποδίζεται ὁ γάμος σας. Ἀλλὰ πῶς μπορεῖτε νὰ σκέπτεσθε μιὰ τέτοια λύσι, ἀφοῦ ἀκόμα δὲν εἶσθε βέβαιη ὅτι ὅλο αὐτὸ ποὺ νομίζετε εἶνε ἀγάπη κι' ὄχι ἕνα καπρίτσιο ποὺ μπορεῖ νὰ σβύσῃ γρήγορα; Ὁ γάμος δὲν εἶνε εὔκολο πρᾶγμα. Προϋποθέτει ψυχικὰ κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικὰ ἐφόδια καὶ δυνατότητες. Ἔτσι νομίζετε ὅτι ἀντιμετωπίζοντα τὰ καθηκόντα καὶ οἱ εὐθύνες στὴ ζωή· "Οπως στὰ φίλμ καὶ στὰ μυθιστορήματα;...

16χρονην νέαν: Λοιπόν, ἀγαπητή μου, ἐπειδὴ εἶσθε μικρὸ καὶ καλὸ κορίτσι σὰν μητέρα σᾶς συμβουλεύω νὰ ξεχάσετε αὐτὴ τὴν μικροπεριπέτεια ποὺ εἴχατε καὶ ποὺ σᾶς ἀναστάτωσε τὴν ἄθῶα σας καρδούλα καὶ σᾶς ἔκανε ἀκόμα ν' ἀρρωστήσετε. Πρέπει νὰ τὸ χωνέψετε καλά: Ὁ νέος αὐτὸς δὲν εἶχε κανένα σοβαρὸ αἴσθημα γιὰ σᾶς (ἀποδεῖξις ὅτι συνεχίζει μὲ τὴν ἄλλην), κι' ἂν ἔρριξε τὴ δίχτυα του πάνω σας τὸκανε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὸν καιρό του. Εἶσθε πολὺ μικρὴ ἀκόμα καὶ ἄπειρη ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ κρύβονται πίσω ἀπὸ τὰ ἐρωτόλογα, ποὺ κάθε νέος εὐκολα μπορεῖ νὰ σᾶς τὰ ψιθυρίσῃ. "Αν δὲν θέλετε, νὰ πικραθῆτε, ἀκοῦστε με σᾶς μιλῶ εἰλικρινά, μὴν ἀφεθῆτε καὶ παρασυρθῆτε, πρὶν ἔρθῃ ἡ ἡλικία σας ἡ κατάλληλη καὶ μπορέσετε νὰ ξεκαθαρίσετε μόνη σας τὸ συμφέρο σας.

Πληγωμένο σπουργίτι: Ζητᾶτε καὶ σεῖς, ἀγαπητή μου, νὰ σᾶς πῶ τὴ σκληρὴ κι' ἀληθινή μου συμβουλή. Λοιπόν, σφίξτε τὴν καρδιά σας, καὶ ξεγράψτε τὸν κύριον αὐτὸν ποὺ σᾶς ἀναστάτωσε ψυχικὰ καὶ ἀδικαιολόγητα σᾶς ἐγκατέλειψε, εἴτε γιατὶ σᾶς βαρέθηκε, εἴτε γιατὶ τὸν ἐνδιαφέρει τώρα κάποια ἄλλη περισσότερο. "Οπως, ὅμως κι' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα ζήτημα ψυχικῆς σας ὑγαλήνης καὶ ἀξιοπρεπείας εἶνε νὰ τὸν περιφρονήσετε καὶ νὰ κυττάξετε, μὲ αἰσιοδοξία τὴ ζωή σας χωρὶς κακὲς σκέψεις. Τὸ μέλλον εἶνε δικό σας καὶ δικαίωμά σας εἶνε ν' ἀγαπήσετε καὶ ν' ἀγαπηθῆτε εἰλικρινὰ καὶ πιστά, ὅπως σᾶς ἀξίζει!

Ζηλιάρα: "Αν δὲν ἔχετε ἀπὸ πρὶν ἄλλες ἀφορμὲς ν' ἀμφιβάλλετε γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τοῦ φίλου σάς, γιατὶ τώρα ἀνησυχεῖτε; Κι' ἂν πάλι ὁ ἴδιος σᾶς κρύβῃ κάποιο μυστικὸ σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα ποὺ σᾶς ἐκίνησε τὶς ὑποψίες σας, πῶς νομίζετε ὅτι εἶνε δυνατὸ νὰ τὸ ἐξακριβώσετε, ἀφοῦ δὲν πιστεύετε στὰ λόγια του; Γι' αὐτὸ τὸ μόνο ἴσως θετικὸ ποὺ θὰ μπορούσατε νὰ πετύχετε, εἶνε νὰ ρωτήσετε τὴν ἴδια τὴ φίλη σας νὰ σᾶς πῇ ἂν συναντήθηκε μὲ τὸν δικό σας καὶ τί μεσολάβησε μεταξύ τους. Νομίζετε ὅμως ὅτι θὰ εἶνε κι' αὐτὴ περισσότερο εἰλικρινὴς ἀπέναντί σας;

Ἀπειρην μαθητρούλαν: Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει κανένα τεχνικὸ μέσον γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε ἂν πραγματικὰ ὁ νέος σᾶς ἀγαπᾶ. Θὰ τὸ καταλαβαίνετε καὶ σεῖς ἀλλωστε, ὁτι αὐτὰ τὰ πράγματα στηρίζονται στὴν ἀμοιβαία κατανόησι κι' ἐμπιστοσύνη. Παρ' ὅλ' αὐτὰ θὰ σᾶς συστήσω νὰ εἶσθε ἐπιφυλακτικὴ στὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες γιὰ τὸ σύντομο ἀκόμα διάστημα ποὺ ἔχετε νὰ συμπληρώσετε τὶς σπουδές σας, καὶ νὰ πάρετε τὸ πτυχίο σας. Ὑστερα... ἔχει ὁ Θεός!

Χαμένον Ἄγγελον Χ. Σ. (Δρώμαν): Ἔχετε ὑποχρέωσι βέβαια νὰ ἐνδιαφερθῆτε γιὰ τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ δημιουργήσατε στὴ Βιέννη καὶ ποὺ πρέπει νὰ τ' ἀποκαταστήσετε μ' ἕνα νόμιμο γάμο. Ἐλπίζω πὼς θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν τὸ ταξίδι σας ἐκεῖ, ἐφόσον συντρέχουν τόσοι λόγοι σοβαροὶ καὶ κοινωνικῆς σημασίας. Ἀλλὰ γιὰ νὰ πληροφορηθῆτε πρῶτα λεπτομερῶς τὶς σχετικὲς διατυπώσεις καὶ ἐνέργειες ποὺ χρειάζονται πρέπει ν' ἀπευθυνθῆτε σὲ κάποιαν ἁρμοδίαν ὑπηρεσίαν ταξειδίων στὴν πόλι σας ἢ στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ νὰ σᾶς κατατοπίσουν καταλλήλως.

Βυρωνιώτισσαν: Συμπαθῶ ἐξαιρετικὰ τὴν οἰκογενειακή σας περιπέτεια. Ἀλλὰ δὲν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ στενοχωρῆσθε τόσο σοβαρὰ μὲ τὴν παράκαιρη αὐτὴ ἀποστασία τοῦ συζύγου σας. Τώρα μάλιστα ποὺ ἡ σειρήνα ἔφυγε ἀγιὰ τὸν ἀγύριστο», καθὼς γράφετε, νὰ εἶσθε βεβαία ὅτι ὁ ἄντρας σας θὰ ξαναγυρίσῃ σὲ σᾶς, γιατὶ τὸ καταλαβαίνει πὼς ἐχει τὴν ἀνάγκη σας, τὴ φροντίδα σας καὶ τὴ στοργή σας. Καὶ σεῖς μὴ δείχνετε στάσι ἐχθρικὴ ἀπέναντί του. Φανῆτε καλόκαρδη, μεγαλόψυχη καὶ δεῖξτε του ὅτι εἶσθε πράθυμη νὰ τὸν συγχωρήσετε (μ' αὐτὸ βέβαια πληγώνεται ὁ ἐγωϊσμός σας) ἂν κι' ἐκεῖνος εἶνε εἰλικρινὰ μετανοιωμένος καὶ θ' ἀποφασίσῃ νὰ μείνῃ πιστὸς στὴ συζυγικὴ του ἑστία. Εἶνε βέβαια κρίμα ποὺ δὲν ἔχετε ἕνα παιδάκι γιατὶ θὰ διόρθωνε πολλὰ πράγματα ἡ παρουσία του. Ἀλλὰ, ἀφοῦ ὁ Θεὸς δὲν σᾶς χάρισε αὐτὴ τὴ χαρά, κάνετε καὶ σεῖς ὑπομονὴ καὶ ἀντιμετωπίστε μὲ σύνεσι καὶ γενναιοφροσύνη τὴ κατάστασι.

Κορίτσι τῆς σκιᾶς: Μὲ ὅλο τὸ πολυσέλιδο γράμμα σας, δὲν ξέρω ἂν κατάλαβα καλὰ ὅλο σας τὸ ζήτημα. Ὡστόσο ἔχω νὰ σᾶς πῶ τὰ ἑξῆς: Ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐνδιαφέρσθε εἶνε τύπος ποὺ σᾶς ἱκανοποιεῖ καὶ ἔχει ὅλες τὶς δυνατότητες καὶ τὴ διάθεσι νὰ σᾶς ἀποκαταστήσῃ νομίμως, δὲν βλέπω γιατὶ οἱ γονεῖς σας νὰ τὸν θεωροῦν ὡς «κατώτερον» καὶ νὰ μὴν τὸν θέλουν. Γι' αὐτὸ ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ τοὺς παρασταθῆτε τὰ πράγματα ὅπως ἔχουν καὶ νὰ τοὺς πείσετε ὅτι σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἔχετε ἐμπιστοσύνη, ὅτι θὰ ζήσετε μαζύ του εὐτυχισμένη καὶ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ φέρουν ἀντιρρήσεις. "Οσο γιὰ τὴ διαφορὰ τῆς ἡλικίας σας κατὰ 10 χρόνια, αὐτὸ δὲν μπορεῖ διόλου ν' ἀποτελέσῃ ἐμπόδιο. "Ισα-ἴσα, οἱ ἐπιστήμονες παραδέχονται ὅτι ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ εἶνε μερικὰ χρόνια μεγαλύτερος ἀπ' τὴ γυναῖκα.

Μίαν δυστυχισμένην: Κατ' ἐξαίρεσι γιὰ τὴν τραγικὴ μοῖρα τῆς ἀγάπης σας εἶμαι πρόθυμη νὰ σημειώσω ἐδῶ ὅτι «ζῆτε πάντα μὲ τὴ λαχτάρα τοῦ ἀγαπημένου σας Γιάνη Κ. ποὺ ἦταν κάποτε σταθμάρχης στὰ Ν. Λιόσια καὶ ποὺ χάσατε τὰ ἴχνη του ἀπὸ τὸ 1946 καὶ πάντα τὸν περιμένετε». Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἔρθετε συντομώτερα σὲ ἐπικοινωνία μαζί του, σᾶς συμβουλεύω ν' ἀπευθυνθῆτε στὸ Ἀρχηγεῖο Χωροφυλακῆς, στὸ ἁρμόδιο τμῆμα ἐδῶ, ποὺ ἂν τοῦ δώσετε ὅλα τὰ σχετικὰ στοιχεῖα: ὄνομα, κτλ., μπορεῖ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ ἀποτελεσματικὰ καὶ νὰ σᾶς δώσῃ τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσι καὶ τὸν τόπο ὅπου σήμερα ὁ καλός σας ἀνθυπομοίραρχος ὑπηρετεῖ.

Μαχαραγιὰν-Μακρυγιάννη: Ἐπειδὴ δὲν θυμοῦμαι καλὰ τὴν περίπτωσί σας κι' ἀκόμα δὲν ξέρω ἂν ἐγὼ ἡ ἴδια σᾶς ἀπάντησα στὸ προηγούμενο γράμμα σας, γι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω νὰ εἶσθε ἐπιφυλακτικὸς ἀπέναντι τῆς ἐπιστόλειης ἀρραβωνιασμένης, ἀφοῦ — ὅπως μοῦ λέτε — ἐκτὸς τῶν ἄλλων σας ἠθικῶν δισταγμῶν, ποὺ εἶνε ἀξιέπαινοι, δὲν μπορεῖτε καὶ ἀπὸ ὑλικὴ ἀδυναμία νὰ ἔρθετε σὲ γάμο. Γιὰ νὰ ξεφύγετε δὲ ἀπὸ τὶς ἐπίμονες ἐνοχλήσεις τῆς κοπέλλας, γράψτε της ἕνα αὐστηρὸ γράμμα, (ἂν δὲν μπορῆτε νὰ τῆς τὰ πῆτε προφορικά) ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιμένῃ μαζί σας γιατὶ σεῖς δὲν τὴν ἀγαπᾶτε καὶ μάλιστα ὅτι εἶσθε ἔτοιμος νὰ παντρευτῆτε μ' ἕνα ἄλλο κορίτσι ποὺ σᾶς προξενεύουν.

Περιφρονημένον Φτωχὸν (Ρόδον): Ἀγαπητέ μου, ὑπερβάλλετε ἀλήθεια καὶ τὴν ἀγάπη σας καὶ τὴν ἀπογοήτευσί σας. Ὁ ἔρως σας τὸν 17 χρόνων, εἶνε μιὰ ἀρρώστεια ποὺ τὴν παθαίνουν ὅλοι τῆς ἡλικίας αὐτῆς, χωρὶς βαθύτερες συνέπειες. Ἀργότερα θὰ καταλάβετε καλύτερα τὸ ἀληθινὸ πάθος τῆς καρδιᾶς...

ΕΡΗ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Μάγδα καταδικασμένην: Δυστυχῶς, δὲν μπορῶ ὁλοένα νὰ γράφω γιὰ τὰ ἴδια πράγματα. Στὰ τρία σχετικὰ σημειώματα μου, τὰ δημοσιευθέντα στὰ υπ' ἀριθ. 581, 582 καὶ 584 τεύχη Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου 1950 ἔγραψα γιὰ τὶς τριχοπτώσεις καὶ τὶς διάφορες αἰτίες τους, ὡς καὶ γιὰ τὴν λεπτομερῆ ὑγιεινὴ περιποίησι τῶν μαλλιῶν. Σ' εἰδικὲς περιπτώσεις εἶνε ἐπιβεβλημένη ἡ προσωπικὴ ἐξέτασις γιὰ τὸν καθορισμὸ τῆς καταλλήλου θεραπείας. Μ' ἀλληλογραφία δὲν εἶνε δυνατόν, σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις, ὡς πολλοὶ νομίζουν, νὰ γίνῃ σαφὴς διάγνωσις, ἀλλ' οὔτε ἀποτελεσματικὴ θεραπεία. Ἐπανειλημμένως, ἔγραψα, ὅτι στὰ σημειώματα μου ἐκεῖνα παραπέμπω ὁλους τοὺς ἐπιστολογράφους ποὺ μοῦ ζητοῦν τὴν συμβουλήν μου, σχετικῶς μὲ τὴν θεραπείαν τῆς τριχοπτώσεώς των, ὥστε ἀς μὴ περιμένουν ἰδιαίτερη ἀπάντησι ἀπὸ τὶς παρούσης στήλης.

Κ. Γ., Ἐνταῦθα: Νὰ ἐπαναλάβετε ἐπὶ τέσσερις ἑβδομάδες τὴν λῆψιν Tabl. Oreton - M τῶν 10 mg ἢ Urazgées Tesosanforte τῶν 25 mg πρὸς δύο ἡμερησίως, πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ νὰ ἐπαναλαμβάνετε τὴν χρῆσιν των. Πάντως γ' ἀποφεύγωνται οἱ καταχρήσεις καὶ νὰ γίνεται μία λογικὴ ἀναλογὼς τῆς ἡλικίας σας χρήσις. Εὐχαριστήθηκα γιὰ τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τῆς θεραπείας.

Ε. Κ. Π. 12, Πάτρα: Νὰ πάρετε πέντε ἐν ὅλῳ ἐνέσεις Superdemine ἢ Devidone «15» buvable. Θὰ παίρνετε δύο μόνον τὴν ἑβδομάδα, τὸ πρωὶ νηστικάτο. Δηλ. τὴν πρώτην ἑβδομάδα θὰ πάρετε δύο, τὴν δευτέραν ἄλλες δύο, καὶ τὴν τρίτην μία. Τοπικῶς νὰ ἐπαλείφετε τὶς πληγιασμένες χιονίστρες μὲ πομάδα Flogosan. Θὰ ἐπουλωθοῦν καὶ θὰ ἐξαφανισθοῦν ταχύτατα. "Αν δὲν βρῆτε ἐκεῖ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐνέσεις, τότε νὰ πάρετε ἐσωτερικὼς μουρουλείαον.

Μίαν Πατρινοπούλα: Νὰ κάνετε ἀμέσως μία ἐξέτασι τῶν κοπράνων σας γι' ἀμοιβάδες. Ἐὰν βρεθοῦν ἀμοιβάδες στὰ κόπρανα ν' ἀποταθῆτε ἀμέσως σ' εἰδικὸ παθολόγο γιατρὸ γιὰ νὰ ὑποβληθῆτε στὴν εἰδικὴ θεραπεία καὶ τάχιστα θ' ἀπαλλαγῆτε τῶν ἐνοχλήσεών σας. Εἰδικὼς ν' ἀποφεύγετε τὰ γαλακτερὰ τὰ χορταρικά, τὰ παστά, τὰ χοιρινά, τὰ αὐγὰ καὶ τὰ οἰνοπνευματοῦχα. Νὰ πουδράρετε τὰ μέρη τῶν δερματικῶν ἐκδηλώσεων μ' ἄφθονο τάλκ, ἀποφεύγοντας κατὰ τοὺς ἐρεθισμοὺς τὴν χρῆσι σάπωνος.

Ἀφροδίτην: Ἔνινε πλέον συνήθεια τὸ κακὸ σας ἐλάττωμα. Καὶ ἡ συνήθεια, καθὼς ξέρετε, εἶν.. δευτέρα φύσις. Νὰ πάρετε κατὸ συνέχειαν τρία ἕως τέσσερα σολληνάρια Vitamine E, πρὸς τρία χάπια ἡμερησίως, ἀνὰ ἕν πρὸ ἑκάστου φαγητοῦ. Ἡ ἡλεκτροθεραπεία εἶνε ὡσαύτως πολὺ ἀποτελεσματικὴ γιὰ τὴν κατάστασί σας. Πάντως ἀρχίστε μὲ τὶς βιταμίνες Ε καὶ μοῦ ξαναγράφετε τὰ ἀποτελέσματα.

Μικρὴ μητέρα: Μετὰ τὸν τοκετὸν καὶ μετὰ πάροδον ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ αὐτόν, ἀρχίστε νὰ ἐφαρμόζετε τὴν θεραπεία ποὺ γράφω παραπάνω, πρὸς «Ἀφροδίτην». Παρομοία περίπτωσις. Μετὰ τὴν λῆψιν τῶν 4 σωληναρίων, καὶ ἐφ' ὅσον παρατηρῆσετε καλὰ ἀποτελέσματα, νὰ κάνετε δίμηνον διακοπὴν καὶ νὰ ἐπαναλάβετε τὴν δόσιν, ὁπότε καὶ μοῦ ξαναγράφετε ἀποτελέσματα.

Κ. Δ. Μ., Δικηγόρον: Πρέπει νὰ ἐξετάσετε τὴν πίεσίν σας μήπως ἔχετε ὑπότασιν ὡς καὶ τὸ αἷμα δι' οὐρίαν. Πολλὲς φορὲς αὐτὰ προκαλοῦν τὰ συμπτώματα ποὺ μοῦ περιγράφετε. Κατόπιν νὰ συμβουλευθῆτε εἰδικὸ ὠτορινολαρυγγολόγο γιατρὸ μήπως ὑπάρχει κυψέλη στ' αὐτιά, ἡ ὁποία ὡσαύτως προκαλεῖ τὰ ἴδια συμπτώματα. Ἐὰν ὅλα αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν, ὅπερ ἀμφιβάλλω, τότε νὰ κάνετε μιὰ σειρὰ ἀπὸ 10 ἐν. καλσιοβρωμιούχους, ἀπὸ μία ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ἐνδοφλεβίως. Τηλεφωνῆστε μου ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων καὶ γενικῶς τῆς καταστάσεώς σας, ὑπενθυμίζοντας φευδώνυμο.

Ἀγγελικὴ Λ., Καστοριά: Μόνον μία μικροβιολογικὴ ἐξέτασις τοῦ ὑγροῦ θὰ μᾶς κατατοπίσῃ ἐπὶ τῆς καταστάσεως, γιατὶ πιθανὼς νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἀπόλυτα μικρόβιον καὶ ἡ ἀγωνία σας νὰ εἶνε χωρὶς λόγο. Ἡ ἰδιαίτερη κατάστασι, ποὺ μοῦ περιγράφετε, καὶ τὴν νομίζετε ὡς εὐνοϊκήν!! Δυσχεραίνει τὴν θεραπείαν. Ὥστε φροντίσετε, πρὸ πάντων, γιὰ τὴν μικροβιολογικὴ ἐξέτασιν καὶ νὰ μὴν πολυπαίρνετε ἀσκόπως καὶ ἀμέτρως τὰ φάρμακα ποὺ μοῦ γράφετε. Ἡ κατάχρησί τους βλάπτει τὸ ἦπαρ.

Πιστὸ Ζάρι: Ἡ ἐπιδερμὶς τῆς γενητικῆς ὁρμόνης προκαλεῖ τὴν μὴ ἀνάπτυξιν τῶν γεν. ὀργάνων ὡς καὶ τὴν ἀτελῆ ἐπίσης ἀνάπτυξιν τῶν δευτερογενῶν γενητικῶν χαρακτήρων, δηλαδὴ τῆς τριχοφυΐας (ἰδρηβαίου, σώματος, βραχιόνων, σκελῶν καὶ προσώπου). Ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἀνεπάρκειαν αὐτὴ λεπταίνει ἡ φωνὴ καὶ ἐλαττώνεται ἡ ἱκανότης. Νὰ κανετε 10 ἐνέσεις Testosan - forte, ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἐνδομυϊκῶς ἢ 10 Oreton τῶν 25 mg. Κατόπιν νὰ συνεχίσετε τὴ θεραπεία σας ἐπὶ τετράμηνον, παίρνοντας ἀπὸ ἕνα χάπι ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ἡμερησίως πρὸ τοῦ μεσημεριανοῦ γεύματος. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἐπαναλαμβάνετε τὴν λῆψιν, ἐσωτερικῶς μόνον τοῦ φαρμάκου ἀναλόγως τῶν ἀποτελεσμάτων.

Ἄμλετ, Δυστυχισμένον Νεανίαν Ν. Τ. καὶ Ντελικανὴ Βαμ.: Ἡ περίπτωσις σας εἶνε παρομοία ἐπακριβῶς μὲ τὸ «Πιστὸ Ζάρι». Ἐφαρμόσατε καὶ σεῖς τὴν θεραπεία ποὺ λεπτομερῶς συμβουλεύω παραπάνω πρὸς αὐτόν. Καὶ μετὰ ἑξάμηνον, ξαναγράψτε μου τὰ ἀποτελέσματα.

Μαραμένο Γιασεμὶ Μ. Λ. 26: Μᾶλλον πρόκειται γιὸ στειρότητα. Πάντως, ἕνα σᾶς συμβουλεύω: μὴν πολυσκοτίζεστε καὶ μὴν παίρνετε πάσο μεγάλες δόσεις ορμονοθεραπευτικῶν φαρμάκων μεταίαι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ βλάβῃ τῆς ὑγείας σας. Ἀφῆστε τὰ πράγματα στὴν φύσι καὶ πρὸ πάντων ἠρεμῆστε ψυχικῶς. "Αν πρόκειται νὰ ἔλθῃ, θἀρθῃ. Εἰδεμὴ τὸ χωράφι ἅμα εἶνε στείρο καὶ πετρῶδες ὅ,τι κι' ἂν τοῦ κάνῃς, στάρι δὲν φυτρώνει. Ἡ προσπάθειά σας εἶνε ὑπεραρκετή, ὥστε πρέπει νὰ ἔχετε ἡσυχη τὴν συνείδησί σας, ὅτι ἐκάνατε τὸ καθῆκον σας.

Μίνταν "Αβντεν Χ. Μ. (Κάιρον): Καταφανῶς πρόκειται γιὰ ὑπερχλωρυδρία τοῦ στομάχου. Ἐκτὸς τῶν τροφῶν ποὺ μου γράφετε, ἰδιαιτέρως ἀπαγορεύεται καὶ τὸ κάπνισμα. Νομίζω ὅτι ἐπιβάλλεται ἀκτινογραφία τοῦ στομάχου καὶ τακτικὴ ἰατρικὴ παρακολούθησις ἀπὸ εἰδικὸ ἐντεροστομαχολόγο γιατρό.

Λυπημένον Τελειόφοιτον Κολλεγίου: Μοῦ ἔστειλε τὸ γράμμα σας ἡ Μιράντα ὡς πιὸ εἰδικὸ ἐπὶ τοῦ ζητήματός σας, καὶ σᾶς ἀπαντᾶ: Ἡ ἡλικία σας δὲν χρειάζεται διαιτα, οὔτε περιορισμούς!... Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κατανικηθοῦν τὰ ἐνστικτά μας. Ἡ φύσις δὲν θἄγινε σ' αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ἡ συνέσεις μᾶς προστατεύει ἀπὸ κατοχρήσεις καὶ ἀλόγιστους ἐκφυλισμούς. Τώρα, τὸ πῶς καὶ τὸ ποῦ, θὰ τὸ βρῆτε σεῖς, μέσα στὸν κύκλο σας... Πάντως δὲν χρειάζεται καὶ τόσο γάντι!!!

Ζερὴ (Κάιρον): Αὐτά, δυστυχῶς, δὲν εἶνε πράγματα ποὺ γίνονται κατὰ παραγγελίαν, οὔτε ἀνάλογα τῶν συμφερόντων καὶ τῆς ἐπιθυμίας μας. Αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφετε, τὸ φύστερα δὲν θέλησα νὰ ξανακάνω ἄλλο» σηκώνει πολὺ νερό. Γιὰ νὰ τὸ θελήσετε, θὰ ὑπεβλήθητε ἀσφαλῶς, σὲ ἐπεμβάσεις ἢ ἄλλα παρμακευτικὰ μέσα, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων εἶνε ἡ σημερινή σας στείρωσις. Νομίζω ὅτι ἄδικα πλέον χάνετε τὸν καιρό σας.

Μία πτερυγισμένη μητέρα (Καρδίτσα): Μὲ τὴν λῆψιν τῆς ἀπαντήσεώς μου, ὅλα θἄχουν ἐπανέλθει κατὰ φύσιν. "Αν ὄχι τότε ἐπαλείφετε κάθε βράδυ τὰ φρύδια μὲ τὸ ἑξῆς ὑγρόν καὶ κατόπιν μ' ἕνα λεπτὸ βουρτσάκι νὰ τὰ στρώνετε, πρὸς τὴν κατεύθυνσιν πάντοτε τῶν τριχῶν: Glycerine 7 gr. Alcool de roses 10 gr. Eau de roses 10 gr. Pilocarpine 2 gr.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς - Δερματολόγος

Στὶς πογωμένες ὄχθες τῆς Βαϊκάλης

Ο μυστήριο τῶν ἀτομικῶν ἐρευνῶν στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι προκαλεῖ τὸ παγκόσμιο ἐνδιαφέρον. Μεταξὺ ἄλλων, τὸ ἐγκυρο ἀγγλικὸ περιοδικὸ «Τὶτ - Μπὶτς» δημοσιεύει τὸ παρακάτω ἄρθρο γιὰ τὶς μυστικὲς ἀτομικὲς πόλεις τῶν Σοβιέτ.

★

Πρὸ 200 ἐτῶν περίπου, ὅταν ἡ Μεγάλη Αἰκατερίνη ἔκανε ἕνα γύρο τῆς Ρωσσίας, ὁ Πρωθυπουργός της ἔστειλε προηγουμένως ὁλόκληρο στρατὸ ἀπὸ δούλους, γιὰ νὰ στήσουν ψεύτικες πόλεις καὶ χωριά. Ἡ αὐτοκράτειρα θὰ τἄβλεπε κατόπιν ὅλ' αὐτὰ καὶ... θὰ θαύμαζε τὸ μεγαλεῖο τῆς χώρας της!

Μὲ τὴν ἴδια λοιπὸν ταχύτητα ξεφυτρώνουν καὶ σήμερα νέες πόλεις στὴν ἀχανῆ Σοβιετικὴ Ρωσσία. Αὐτὲς ὅμως εἶνε πραγματικές, ἀπὸ ἀτσάλι καὶ μπετόν, καὶ προορίζονται γιὰ τὸν πολεμικὸ ἐφοδιασμὸ τῶν Σοβιέτ.

Μολονότι τὰ ἐνδιαφερόμενα ξένα κράτη ἔχουν μάθει τὶς θέσεις τους, δὲν τὶς ἀναφέρει ὡσότου κανεὶς ἀπ' τοὺς δημοσιευόμενους χάρτες. Ἀκόμη καὶ στὸ Πολιτμπυρὸ τῆς Μόσχας ἀναφέρονται μόνον μὲ ἀριθμοὺς καὶ σύμβολα. Ἡ γενικὴ ὀνομασία τους εἶνε «μπεζμάνκαν», δηλαδὴ «ἀνώνυμες πόλεις». Κι' ἔχουν ἐφοδιασθῆ ἐν μέρει μὲ μηχανήματα ἀγγλικῆς προελεύσεως.

"Ας ξεκινήσουμε ἀπὸ ἕνα σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Μόσχας, γιὰ ἕνα ταξεῖδι 6 ἡμερῶν πρὸς τὴ μακρυνὴ κι' ἔρημη ἄλλοτε Σιβηρία. Τὰ μπλὲ βαγόνια τοῦ τραίνου εἶνε γεμάτα ἀπὸ ὁλόκληρες οἰκογένειες, μὲ τὰ ροῦχα τους καὶ τὰ ἐπιπλα τους φορτωμένα στὶς σκευοφόρους. Ἡ ἀναχώρησί τους χαιρετίζεται μὲ μουσικὲς καὶ ζητωκραυγές. Εἶνε ὅλοι ἀποικοι, ποὺ ἀφίνουν τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ρωσσία γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴν Ἀσιατική. Κάθε οἰκογένεια ἔχει πάρει ἀπ' τὸ Κράτος ἕνα καλὸ χρηματικὸ ποσόν, ἔχει ἀπαλλαγὴ ἰσοδίως ἀπ' τοὺς φόρους κι' ἔχει ἐξασφαλίσει κατοικία καὶ ἰατρικὴ περίθαλψι.

Ἡ προπαγάνδα περιγράφει συνεχῶς τὴ Σιβηρία σὰν μιὰ χώρα τῶν θαυμάτων, μὲ καταπληκτικὴ ἐξέλιξι. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ προστεθοῦν μεταπολεμικὰ 1.000.000 ἄποικοι στὰ 3.000.000 ποὺ εἶχαν ἤδη ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο.

"Ολοι αὐτοὶ ταξειδέψαμε μὲ τραῖνα, καμιόνια, ποταμόπλοια, κάρρα... Συχνά, μεταμοίστηκαν ἔτσι ὁλόκληρα χωριά, ἰδίως στὸν Καυκάσου.

Συγχρόνως, ἕνας στρατὸς ἀπὸ τεχνικοὺς καὶ χιλιάδες τόννοι ὑλικῶν ἔρτασαν μ' ἐκπληκτικὴ ταχύτητα στὶς σιβηριανὲς στέππες. Ἡ ὁμαδικὴ αὐτὴ μετακίνησις καμουφλαρίστηκε, ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς Ρώσσους, σὰν ἁπλὴ μετανάστευσις πρὸς τὴν Ἀνατολή, γιὰ νὰ ζήσουν δήθεν καλλίτερα οἱ ἄποικοι. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, εἶχε διαφορετικὸ σκοπό...

Τὸ τραῖνο μας προχωρεῖ τώρα πολὺ μακρύτερα ἀπ' τὴ βιομηχανικὴ περιοχὴ τῶν Οὐραλίων, ὅπου εἴχαν μεταφέρει οἱ Ρῶσσοι τὰ πολεμικὰ ἐργοστάσιά τους στὸν τελευταῖο πόλεμο. "Αφισε πίσω τὸ Κουΐζγετσκ, μὲ τὶς ὑψικαμίνους του, ποὺ δημιουργήθηκε πρὸ 15 ἐτῶν. Τὸ Σεβουράλσκ, ποὺ προορίζεται ὡς μεγαλείτερο κέντρο παραγωγῆς νικέλιου τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας. Τὸ Κουϊμπισεφ IV, ὅπου ὑπάρχουν τεράστια ἐργοστάσια ὀργάνων ἀκριβείας...

Ἡ «ἀτομικὴ» περιοχή, τὸ τέρμα τοῦ ταξειδιοῦ μας. Βρίσκεται γύρω ἀπ' τὶς παγωμένες ὄχθες τῆς μεγάλης λίμνης Βαϊκάλης, κοντὰ στὰ βόρεια σύνορα τῆς Μογγολίας. Ἀπομονωμένη ἀπ' τὸν κόσμο καὶ τριγυρισμένη ἀπὸ ἀπόκρημνα βουνά, ἐξασφαλίζει τὴ μυστικότητα τῶν ἐργασιῶν ποὺ γίνονται ἐκεί.

Ἡ λίμνη Βαϊκάλη βρίσκεται στὸ λεκανοπέδιο τῆς Ἰρκούτσκης κι' ἀπέχει 5.000 χιλιόμετρα μὲ τὸ ἀεροπλάνο ἀπ' τὶς πλησιέστερες ἀμερικανικὲς βάσεις τῆς Ἀλάσκας. "

Ο Διεθνής ΣΤΙΒΟΣ

Ο κωπηλατικὸς ἀγώνας ΚΑΙΜΠΡΙΤΖ - ΟΞΦΟΡΔΗΣ

Ἐνώπιον 1.000.000 θεατῶν

Τὰ Πανεπιστήμια τῆς Ὀξφόρδης καὶ τοῦ Καίμπριτζ συναγωνίζονται κάθε χρόνο τὴν ἄνοιξι μὲ ὀκταρίσιες βάρκες στὸν ποταμὸ Τάμεσι τοῦ Λονδίνου. Ὁ ἀγὼνας αὐτὸς κωπηλασίας εἶναι τὸ σημαντικώτερο ἀθλητικὸ γεγονὸς τῆς χρονιᾶς ὄχι μονάχα γιὰ τὸ φοιτητικὸ κόσμο, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους τοὺς Βρεττανοὺς φιλάθλους. Πέρσυ 1.000.000 θεατὲς εἶχαν παραταχθῆ στὶς ὄχθες τοῦ Τάμεσι, ἀπὸ τὸ Πούτνεϋ στὸ Μορτλέϊκ, γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὶς συναρπαστικὲς φάσεις του καὶ τὴ μεγαλειώδη κωπηλατικὴ πάλη γιὰ τὴ νίκη. Τὸ Ὄξφορδ ἄρχισε μὲ γρήγορο ρυθμὸ καὶ προηγήθηκε στὰ πρῶτα μίλλια στὸν ἀγώνα. Τὰ Καίμπριτζ ὅμως μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια κατώρθωσε στὶς τελευταῖες δεκατέσσερις κουπιὲς νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴ νίκη καὶ νὰ σημειώσῃ χρόνο 18΄.57΄΄.

★

Οἱ Ἄγγλοι, ποὺ σέβονται πολὺ τὶς παραδόσεις τους, συνεχίζουν κάθε χρόνο αὐτὸ τὸν ἀγώνα κωπηλασίας ἀπὸ τὶς 10 Ἰουνίου 1829 ποὺ πρωτόγινε στὸ Χένλεϋ, 35 μίλλια ἀπὸ τὸ Λονδῖνο. Ἀπὸ τὸν πρῶτο αὐτὸν ἀγῶνα τοῦ 1829 πολλὰ ἄλλαξαν, ὅπως τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς βάρκας, ἡ μέθοδος τῆς προπονήσεως, ἡ στολὴ τῶν κωπηλατῶν καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ κωπηλατικὴ τέχνη. Ἡ βάρκα ποὺ νίκησε τὸ Ὄξφορδ τὸ 1829 φυλάγεται στὸ «Σάϊενς Μιουζέουμ» τοῦ Λονδίνου. Μοιάζει σὰ μιὰ μεγάλη βαρειὰ βάρκα περιπάτου. Ἀσφαλῶς δὲν θᾶταν καὶ τόσο εὔκολο τὸ ρίξιμό της στὸ ποτάμι ἢ τὸ ἀνέβασμά της μετὰ τὴν ἄσκησι.

Οἱ κωπηλάτες τότε, ἂν καὶ προπονοῦνταν καλά, ἀναγκάζονταν νὰ διακόπτουν τὴν κωπηλασία, ὅταν κουράζονταν ἢ ἀποζητοῦσαν μιὰ μικρὴ διακοπή. Κατὰ κανόνα ἔπρεπε νὰ φάνε τότε ἕνα... λεμόνι, ποὺ βρισκόταν πάντα κοντὰ στὸ κάθισμα κάθε κωπηλάτη.

Κάποτε σ' ἕναν ἀγῶνα ἕνας κωπηλάτης τοῦ Ὄξφορδ αἰσθάνθηκε ζαλάδα ἀπὸ τὴ ζέστη. Ὁ σύντροφός του, ποὺ καθόταν μπροστά του, εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ γυρίσῃ πίσω καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ ψάθινο καπέλλο του στὸ μέσον τοῦ ἀγώνος. Καὶ τὸ "Οξφορδ... νίκησε.

★

Γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ 1829 οἱ φοιτητὲς τοῦ Ὄξφορδ τὸν ἀγῶνα πῆγανε παδαρόδρομο στὸ Χένλεϋ δηλ. 23 μίλλια, Ἀλλὰ καὶ οἱ φοιτητὲς τοῦ Καίμπριτζ δὲν δίστασαν νὰ κάνουν τὴν πεζοπορείᾳ τῶν 90 μιλλίων γιὰ νὰ ἐνθαρρύνουν τὴν ὁμάδα τους.

Σήμερα ὅμως μὲ τὴ μετάθεσι τοῦ ἀγῶνος ἀπὸ τὸ Χένλεϋ στὸν Τάμεσι ἐπὶ τοῦ Λονδίνου καὶ μὲ τὰ θαυμάσια μέσα συγκοινωνίας τέτοιος... φόβος δὲν ὑπάρχει.

Ἡ ποταμία διαδρομὴ ἀπὸ τὸ Πούτνεϋ στὸ Μορτλέϊκ εἶναι συνήθως πολυσύχναστη ἀπὸ ἐλαφρὰ ρυμουλκά, φορτηγά, μασοῦνες, σλέπια, βάρκες, ποὺ κάνουν τὴν καθημερινὴ δουλειά τους ἀναπλέοντας ἢ κατεβαίνοντας τὸν Τάμεσι. Ἐπομένως θᾶταν ἀδύνατο νὰ γίνῃ ὁ κωπηλατικὸς ἀγώνας, ἂν δὲν φρόντιζε τὸ Λιμεναρχεῖο τοῦ Λονδίνου νὰ σταματήσῃ κάθε κίνησις στὸ ποτάμι μιὰ ὥρα πρὶν ἀρχίσῃ ἡ κωπηλασία καὶ μέχρις ὅτου τελειώσῃ.

Τὰ δύσκολα χρόνια τοῦ πολέμου θᾶταν φυσικὸ νὰ διακοπῇ ὁ ἀγώνας. Οἱ Ἄγγλοι ὅμως πιστοὶ στὶς ἀθλητικὲς παραδόσεις τους δὲν τὸν ἀνέβαλαν.

★

Δὲν ὑπάρχουν βέβαια καθίσματα γιὰ νὰ παρακολουθήσουν οἱ ἑκατοντάδες χιλιάδες τῶν θεατῶν τὴ δραματικὴ αὐτὴ κωπηλατικὴ πάλη. Πολλοὶ ποὺ κατοικοῦν κοντὰ στὸ ποτάμι νοικιάζουν δωμάτια καὶ στέγες στοὺς θεατές, ἀλλὰ οὔτε ἕνα λεπτὸ ἀπ' αὐτὰ δὲν μπαίνει στὰ ταμεῖα τῶν δυὸ Πανεπιστημίων.

Ὁ ἀγώνας εἶναι 4 μιλλίων 373 ὑαρδῶν. Οἱ κωπηλάτες προπονοῦνται εἰδικὰ γι' αὐτὸν ἐπὶ 6 μῆνες. Οὔτε κύπελο, οὔτε μετάλλιο παίρνει κανείς. Μονάχα ἔχει δικαίωμα νὰ χαράξῃ τ' ὄνομά του στὸ κουπὶ ποὺ τράβηξε στὸν ἀγώνα. Δικαιοῦται ἀκόμη νὰ πάρῃ τὸν τίτλο τοῦ «Μπλοὺ» (ἀπ' τὸ χρῶμα τῆς φανέλλας).

Ἡ πιὸ συναρπαστικὴ λεμβοδρομία ἦταν τοῦ 1877. Τὸ Ὄξφορδ, φαβορὶ τοῦ ἀγῶνος, θὰ νικοῦσε μὲ δυὸ ἢ τρία μήκη βάρκας, ὁπόταν ἔσπασε ἕνα κουπί. Τὸ Καίμπριτζ ἐπωφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας. Ἔτσι καὶ οἱ δυὸ βάρκες τερμάτισαν τόσο κοντά, ποὺ ἦταν ἀδύνατο στοὺς κριτὲς ν' ἀνακηρύξουν τὸ νικητή. Ἀναγκάστηκαν νὰ βγάλουν τὶς ὁμάδες... Ἰσόπαλες.

Τὸ 1912 ὁ ἀγώνας ἄρχισε μὲ κακοκαιρία. Ὕστερα ἀπὸ 800 μέτρα ἡ βάρκα τοῦ Καίμπριτζ δέχτηκε τόσα νερά, ποὺ στὰ 1600 μ. βούλιαξε. Παλαίοντας τὸ Ὄξφορδ κατώρθωσε ν' ἀγωνισθῇ ἄλλα 3000 μέτρα. Σ' αὐτὴ τὴν ἀπόστασι θέλησε νὰ πλησιάσῃ στὴν ὄχθη γιὰ ν' ἀδειάσῃ τὰ νερά. Τὸ κατώρθωσε καὶ τερμάτισε. Οἱ κριτὲς ὅμως δὲν τοῦ ἀναγνώρισαν τὴ νίκη, γιατὶ τὸ βοήθησε ἕνας θεατής. Εὐγενικὰ προσφέρθηκε ν' ἀνοίξῃ τὴν ὀμπρέλλα του γιὰ νὰ προστατέψῃ ἀπ' τὴ βροχὴ ἕνα... κωπηλάτη.

Μέχρι σήμερα τὸ Καίμπριτζ ἐνίκησε σὲ 51 ἀγῶνες, τὸ "Οξφορδ 43 καὶ 1 φορὰ ἦλθαν ἰσόπαλα.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

✪✪

Οἱ θαλερώτεροι γέροι

Ὑπάρχουν μερικοὶ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἐννοοῦν νὰ παραδεχθοῦν ὅτι γέρασαν.... Πράγματι, ἀπὸ ἕνα ἀμερικανικὸ περιοδικὸ μαθαίνομε τὰ ἑξῆς περίεργα πράγματα:

Κάποιος Τζέϊμς Ντέβις, στὸ Νάσβιλ τῆς πολιτείας Τένεση, πῆρε δίπλωμα σωφέρ σὲ ἡλικία 108 ἐτῶν. Ἡ κ. Φόρεστ Μπούραϊτ, ἡλικίας 65 ἐτῶν, ἔλαβε μέρος ὡς τζόκεϋ στὶς ἱπποδρομίες μιᾶς μικρῆς πόλεως τοῦ Ἰλλινοΐς. Καὶ ἡ κ. Τζέννι Στήβενς ψήφισε στὶς τελευταῖες ἐκλογές, στὸ Τέξας, παρ' ὅλα τὰ 103 χρόνια της.

Ὁ Ντέβιντ Ρομέρο, κάτοικος τοῦ Νέου Μεξικοῦ, ἦταν 115 ἐτῶν, ὅταν ἔκαμε μιὰ διαδρομὴ 107 χιλιομέτρων μὲ τὰ πόδια.

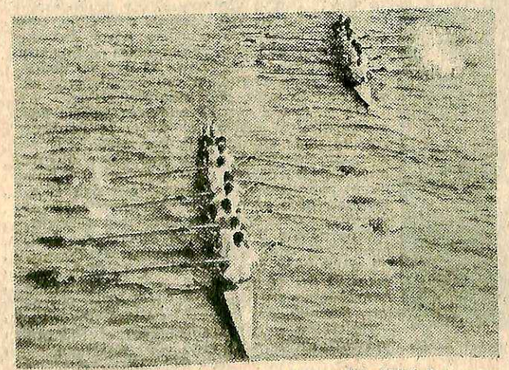

Ἕνα στιγμιότυπο ἀπὸ τὸν ἀγῶνα Καίμπριτζ — Ὀξφόρδης στὸν Τάμεσι.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΛΕΙΣΟΥΡΑ — ΝΗΣΤΕΙΑ. 2) ΚΕΡΑΣΙ. 3) ΔΕΛΤΑ — ΩΡΙΜΟΣ. 4) ΚΩΦΟΙ — ΕΝΤΙΜΑ. 5) ΕΝΟΙΚΟΣ. 6) ΚΟΥΠΙΑ — ΛΩΡΙΣ. 7) ΚΟΥΠΑΣΤΗ — ΠΟΤΟ. 8) ΘΙΑΣΟΣ. 9) ΛΙΜΝΑΙΟΣ — ΤΑΡΑΜΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΛΕΙΔΙ — ΚΩΝΩΨ — ΚΟΥΤΑΛΙ. 2) ΔΕΛΦΟΙ — ΚΟΥΠΑ. 3) ΡΑΚΕΤΑ — ΕΠΙΣΤΗΘΙΟΣ. 4) ΕΝΝΟΙΑ. 5) ΝΗΣΙΩΤΙΚΟΣ — ΠΟΣΟΣΤΑ. 6) ΡΙΜΑ — ΛΩΤΟΝ. 7) ΑΝΕΜΟΣ — ΧΑΡΙΣ — ΙΜΑΣ.

Ἐρωτήσεις

1) Γενοβέζος. 2) Συνέδεε τὴ Μαδαγασκάρη μὲ τὶς Ἰνδίες καὶ τὴ Σουμάτρα. 3) Ἡ Σαρλόττα Κορνταὶ (ποὺ σκότωσε τὸν Μαρά, τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως).

Οἱ δυὸ γραμμὲς

"Εχουν κι' οἱ δυὸ τὸ ἴδιο μῆκος. Ἀλλὰ ἡ ΒΓ μᾶς φαίνεται λίγο μακρύτερη, ἀπὸ ὀπτικὴ ἀπάτη.

Εἴσαστε ντέτεκτιβ;

1) "Οχι. 2) "Οχι. 3) Ναὶ (τὰ ἴχνη τοῦ ἀρσενικοῦ μποροῦν νὰ βρεθοῦν εὔκολα ὁλόκληρα χρόνια μετὰ τὸ θάνατο).

Τὰ κουλούρια τῆς μαμᾶς

Πέντε, καὶ μιὰ ἡ ἴδια γίνονταν ἑξῆ. Τὰ κουλουράκια ἦσαν 49. Ἂν ἦσαν 7 τὰ κορίτσια, θᾶπαιρναν ἀπὸ 7 τὸ καθένα.

✪✪✪

Ἡ λύσις τοῦ 265ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΒΑΒΥΛΩΝ — ΚΑΔΜΕΙΑ. 2) ΙΛΗ — ΩΚΥΣ — Α·Ι·ΣΕ — ΥΝΙ. 3) ΘΗΤΑ — ΑΓΩΝ. 4) ΧΑΝΙ — ΚΛΑΚ. 5) ΝΑ — ΝΕΑΝΙΑΣ — ΑΙ. 6) ΙΛΑΥΡΙΑ — ΒΙΤΡΙΝΑ. 7) ΑΜΗΝ — ΑΡΓΥΡΙΑ — ΩΣΙΣ. 8) ΑΡΑΨ — ΑΛΣΟΣ — ΟΣΤΑ. 9) ΗΣ — ΛΗ. 10) ΑΠΑΝ — ΕΚΤΟΣ — ΕΝΤΑ. 11) ΑΛΥΣ — ΕΠΑΙΝΟΣ — ΤΑΞΙ. 12) ΜΑΡΜΑΡΑ — ΦΥΛΑΚΙΑ. 13) ΑΣ — ΕΝΙΑΙΟΣ — ΑΠ. 14) ΣΙΩΝ — ΕΙΤΑ. 15) ΕΔΕΜ — ΗΤΟΝ. 16) ΙΟΝ — ΟΜΩΣ — ΑΠΛΑ — ΑΤΙ. 17) ΑΝΤΥΠΑΣ — ΡΗΝΑΝΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΒΙΘΥΝΙΑ — ΑΜΑΣΕΙΑ. 2) ΑΛΗ — ΑΛΜΑ — ΑΛΑΣ — ΔΟΝ. 3) ΒΗΤΑ — ΛΗΡ — ΠΥΡ — ΣΕΝΤ. 4) ΞΥΝΑ — ΑΣΜΑ. 5) ΛΩ — ΨΗΝ — ΟΠ. 6) ΩΚΕΑΝΙΑ — ΕΡΕΙΣΜΑ. 7) ΝΥ — ΝΕΑΡΑ — ΕΠΑΝΩ — ΩΣ. 8) ΣΚΙΑ — ΓΛΥΚΑ — ΙΝΕΣ. 9) ΝΑΥΣ — ΤΙΝΑ. 10) ΑΣΚΙ — ΡΟΔΟΝ — ΙΕΡΑ. 11) ΚΙ — ΛΑΒΙΣ — ΣΟΦΟΙ — ΠΡ. 12) ΑΣΠΑΣΙΑ — ΣΥΣΤΟΛΗ. 13) ΔΕ — ΟΗΕ — ΑΝ. 14) ΧΡΩΣ — ΝΤΑΝ. 15) ΕΥΓΕ — ΙΣΤ — ΤΑΚ — ΟΤΑΝ. 16) ΙΝΩ — ΑΝΙΑ — ΑΞΙΑ — ΟΤΙ. 17) ΑΙΝΕΙΑΣ — ΙΑΠΩΝΙΑ.

✪✪✪

Ξαναπαντρεύτηκαν...

Ὁ Πορφύριο Ρουμπιρόζα κι' ἡ πάμπλουτη Ντορὶς Ντιούκ, ποὺ εἶχαν παντρευτῆ πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια καὶ εἶχαν χωρίσει ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο ξαναπαντρεύτηκαν πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ στὴ Ρώμη.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ των δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων

Πῶς ἀποδείχθηκε ἡ ἀξία τους

Ἡ ἰδέα τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων γιὰ τὴν ἀναγνώρισι τῆς ταυτότητος δὲν εἶναι καθόλου καινούργια. Οἱ Κινέζοι χρησιμοποιοῦσαν πρὸ 1500 ἐτῶν τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα γιὰ τὴν ὑπογραφὴ διαφόρων ἐγγράφων.

Τὸ 1856, ἕνας Ἄγγλος ὑπάλληλος ποὺ εἶχε ἀναλάβει νὰ πληρώνῃ στοὺς Ἰνδοὺς πρίγκηπες τὶς ἐπιχορηγήσεις τους, εἶχε τὴν ἐμπνευσι νὰ τοῦ ὑπογράφουν τὶς ἀποδείξεις παραλαβῆς μὲ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἀπὸ κάθε ἀπάτη. Ἡ μέθοδος ὅμως αὐτὴ δὲν διαδόθηκε γενικώτερα, ὡς ὅτου τὴ συστηματοποίησε τὸ 1892 ἕνας Ἄγγλος ἐπιστήμων, ὁ σὲρ Φράνσις Γκάλτον.

Οἱ παρατηρήσεις του τὸν εἶχαν πείσει ὅτι τὰ ἀποτυπώματα ἑνὸς ἀνθρώπου δὲν ἀλλάζουν ποτέ. Μένουν πάντα τὰ ἴδια, ἀπ' τὴ γέννησι ὡς τὸ θάνατό του (οἱ χαρακτηριστικὲς γραμμὲς τοῦ δέρματος τῶν δακτύλων σχηματίζονται στὸ ἔμβρυον ἀπ' τὸν τέταρτο μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης). Ἀκόμη κι' οἱ αἰγυπτιακὲς μούμιες διατηροῦν καὶ σήμερα τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ποὺ εἶχαν ὅταν ἔζησαν, πρὸ 5.000 ἐτῶν.

Ἀλλὰ κι' ὅταν συμβῇ νὰ κοπῇ τὸ δέρμα, στὶς ἄκρες τῶν δακτύλων, τὸ καινούργιο ποὺ σχηματίζεται στὴν ἴδια θέσι, ἔχει ὅμοια ἀποτυπώματα μὲ τὸ πρῶτο. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε πρὸ ἐτῶν ἀπέτυχε ἡ προσπάθεια ἑνὸς γιατροῦ ν' ἀλλάξῃ τὰ ἀποτυπώματα τοῦ περιβοήτου Ἀμερικανοῦ γκάγκστερ Τζὼν Ντίλλιγκερ, κόβοντας λίγο - λίγο τὸ δέρμα τῶν δακτύλων του.

Τέλος, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν εἰδικῶν, ὑπάρχει μόλις μιὰ πιθανότης στὰ 100 ἑκατομμύρια νὰ βρεθοῦν δυὸ ἄνθρωποι μὲ ὅμοια δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

Ὡστόσο, οἱ ἀστυνομίες ὅλου τοῦ κόσμου δίσταζαν νὰ υἱοθετήσουν τὸ νέο αὐτὸ σύστημα ἀναγνωρίσεως τῶν κακοποιῶν, ὡς ὅτου ἕνα περιστατικὸ ἀπέδειξε τὴν ἀξία του.

Στὸ Λήβενγουορθ τῆς Ἀμερικῆς, εἶχε συλληφθῇ γιὰ κλοπὴ ἕνας κάποιος Οὐίλ Γουέστ. Καθὼς λοιπὸν οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ σύμφωνα μὲ τὸ «ἀνθρωπομετρικὸ σύστημα Μπερτιγιόν», ρακτηριστικὲς σωματικὲς διαστάσεις του, τοὺς φάνηκε ὅτι κάπου τὸν εἶχαν ξαναϊδῆ... Ἔψαξαν τότε στὰ παλαιότερα ἀρχεῖα τους καὶ διαπίστωσαν πράγματι ὅτι ἕνας Οὐίλ Γουέστ εἶχε κατηγορηθῇ πρὸ ἐτῶν γιὰ κάποιο φόνο ποὺ ἔγινε στὸ Λήβενγουορθ, κι' εἶχε δραπετεύσει πρὶν δικασθῇ. Εἶχαν μάλιστα καὶ τὴ φωτογραφία του. Κι' εἶδαν ὅτι ἐμοιάζε καταπληκτικὰ μ' αὐτὸν ποὺ βρισκόταν τώρα στὴ φυλακή.

Ἀλλὰ ὁ λωποδύτης ὁρκιζόταν ὅτι δὲν εἶχε ξαναπατήσει ποτὲ τὸ πόδι του στὸ Λήβενγουορθ κι' ὅτι ἐπρόκειτο σίγουρα γιὰ μιὰ ἐκπληκτικὴ περίπτωσι συνωνυμίας καὶ ὁμοιότητος. Οἱ ἀνθρωπομετρικὲς μετρήσεις συνέπιπταν σὲ 7 ἀπὸ 11 σημεῖα καὶ διέφεραν ἐλαφρὰ μόνο στὰ ἄλλα 4. Τὰ δακτυλιτελείως διαφορετικά, κι' ἔτσι ἀπεδείχθη ὅτι ὁ κατηγορούμενος τὸν παλαιὸ κι' ὅτι δὲν εἶχε βάψει τὰ χέρια του στὸ αἷμα.

Ἀπὸ τότε, ἔγινε ἐπισήμως δεκτὴ ἡ μέθοδος τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Ἀργότερα τελειοποιήθηκε ὁ τρόπος τῆς λήψεως καὶ τῆς φωτογραφίσεώς του κι' ἐφαρμόσθηκε ἕνα ἐξυπνο καὶ πρακτικὸ σύστημα κατατάξεώς τους.

Τὸ πρῶτο μεγάλο ἔγκλημα, ποὺ διαφωτίστηκε χάρις στὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ἦταν ἡ δολοφονία τοῦ ὑπηρέτη ἑνὸς Παρισινοῦ ὀδοντογιατροῦ. Μιὰ νύχτα τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1902 κάποιος ἄγνωστος μπῆκε στὸ σπίτι τοῦ ὀδοντογιατροῦ κι' ἔσπασε μιὰ γυάλινη βιτρίνα, γιὰ νὰ κλέψῃ τὶς πολύτιμες ἀρχαιότητες ποὺ περιεῖχε. Τὸν ἀντελήφθη τότε ὁ ὑπηρέτης, προσπάθησε νὰ τὸν πιάσῃ, δέχτηκε ἕνα χτύπημα στὸ κεφάλι κι' ἔπεσε νεκρός.

Οἱ ντέτεκτιβ ποὺ ἀνέλαβαν τὴν ὑπόθεσι μάζεψαν μὲ προσοχὴ τὰ κομμάτια τῆς σπασμένης βιτρίνας καὶ τὰ ἐξέτασαν στὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο τῆς ἀστυνομίας. Πάνω σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ βρῆκαν τέσσερα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ἀρκετὰ εὐδιάκριτα. Καὶ δὲν δυσκολεύτηκαν νὰ ἐξακριβώσουν ὅτι ἀνῆκαν σ' ἕνα γνωστὸ κακοποιό, κάποιο Σέφερ.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα κάθισαν ἕνα δολοφόνο στὸ ἑδώλιο τοῦ κατηγορουμένου.

Ἀπὸ τότε, τὸ πρῶτο ποὺ κάνουν οἱ ἀστυνομίες ὁλοῦ τοῦ κόσμου, μόλις συλληφθῇ ἕνας γιὰ κάποια ἀξιόποινο πρᾶξι καὶ δικασθῇ ἔστω γιὰ λίγες μέρες, εἶνε νὰ τοῦ πάρουν τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα χωριστὰ καθενὸς δακτύλου καὶ ὕστερα ὁλης τῆς παλάμης.

Ἡ ἀλάντιβλ στὸ σπίτι μιᾶς γυναίκας

Δῆκ. Καραγιάννη

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

τῶν Σχολῶν τῶν Παρισίων

GUERRELAVIGNE - ECOLE PIGIER

Ἀκαδημίας Κοπτικῆς DAIDOZ FILS

ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 54 - Τηλ. 53-398

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κων/νου 60 ΔΙΤΣ

Τραγικὸ ΔΙΗΓΗΜΑ

"Ενα δρᾶμα σ' αὐτοκίνητο

Μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἀγωνίας ποὺ ἦταν χυμένη στὴν αἴθουσα τοῦ Κακουργοδικείου, ὁ δικηγόρος Μπαρτὶ τελείωνε τὴν ἀγόρευσί του. Ὁ πελάτης του, ἕνας νέος ἀδύνατος, μὲ ζωηρὰ χαρακτηριστικά, κύτταζε ἀφηρημένα τὴν κόκκινη τηδεννο του εἰσαγγελέως. Γυρισμένος πρὸς τοὺς ἐνόρκους, ὁ συνήγορος συνώψιζε τὴν ἱστορία τοῦ ἐγκλήματος :

— Σᾶς ἐδιάβασαν, κύριοι ἔνορκοι, τὰ γράμματα ποὺ βρῆκε ὁ Ζὰκ Νταλέ. Ἀπὸ ἕνα χρόνο τώρα, ἡ γυναίκα του τὸν ἀπατοῦσε μὲ τὸν κόμητα ντὲ Γκάρντ. Τὰ γράμματα τοῦ φίλου της δὲν ἄφιναν καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἐξευρόταν σ' αὐτὰ τὸ ἄγριο καὶ τρελλὸ πάθος του, μ' ὅλη τὴν ἀκάθεκτη ὁρμή του.

» Φανερώθηκαν ὅλα στὴ διαδικασία... κι' εἶμαι βέβαιος πὼς φαντασθήκατε τὸν πόνο καὶ τὴ λύσσα ποὖνοιωσε ὁ σύζυγος, διαβάζοντας τὴν περιγραφὴ τῶν σκηνῶν ἐκείνων, στὶς ὁποῖες εἶχε πρωταγωνιστήσει ἡ ὠμορφη κι' ἀμαρτωλὴ γυναίκα του... Διάβασε τὰ γράμματα αὐτὰ ἕνα πρωῒ τοῦ περασμένου καλοκαιριοῦ, ἐνῶ ἡ γυναίκα του ἀποτελείωνε τὸ ντύσιμό της, στὴν τουαλέττα της καὶ τ' αὐτοκίνητο τοῦ κόμητος, ποὺ τὸν φιλοξενοῦσαν, περίμενε στὴν ἐξώπορτα.

» Βρῆκε τότε τὴ δύναμι νὰ συγκρατηθῇ. Καὶ κατέβηκε γιὰ τὸν περίπατο ποὺ εἶχαν συμφωνήσει νὰ κάμουν. Ὁ κόμης εἶχε κόψει ὅλα τὰ λουλούδια μιᾶς τριανταφυλλιᾶς καὶ τἄχε στρώσει, σὰν μυρωμένο χαλί, στὰ πόδια τῆς νέας γυναίκας ποὺ γελοῦσε κοντά του...

» Ὁ Νταρλὲ ἀνέβηκε στ' αὐτοκίνητο καὶ κάθησε πίσω ἀπ' τὸ ζευγάρι. Εἶχε τὰ γράμματα στὴν τσέπη του κι' ἐνοιωθε τὸ πακέτο τους νὰ τοῦ φουσκώνῃ τὸ σακκάκι, στὸ στῆθος... Ἦταν δυνατὸν αὐτὸ τὸ φρικτὸ πρᾶγμα;... Ἡ Μαργαρίτα, ἡ λατρευτή του, ἡ μεγάλη παιδούλα, ποὺ πάντα κοκκίνιζε σὰν ἀθῶα μαθήτρια, τὸν ἀπατοῦσε ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο μ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο;...

» Ἤξερε τὸ μέρος ὅπου συναντιόνταν. Εἶχε φάει, μιὰ μέρα τῆς περασμένης ἑβδομάδας, στὴ βίλλα τοῦ κόμητος καὶ θυμόταν τώρα ὅτι ἡ γυναίκα του ἐτοιμαζόταν νὰ βγῇ ὅταν αὐτὸς γύρισε στὸ σπίτι. Σίγουρα θὰ πήγαινε νὰ βρῇ τὸ φίλο της...

» Ἔσκυψε λίγο πρὸς τὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ αὐτοκινήτου κι' εἶδε καλλημένα τὰ γόνατα τῶν δυὸ ἐνόχων. Ἔβγαλε τότε τὸ γράμματα ἀπ' τὴν τσέπη του κι' ἄρχισε νὰ τὰ διαβάζῃ. Πρόσφερε σιγά, πίσω ἀπ' τὸ ἀνύποπτο ζευγάρι, τὰ φλογερὰ ἐκεῖνα ἐρωτικὰ λόγια... Τέλος κάποια στιγμή, τέντωσε τὸ χέρι του καὶ πυροβόλησε!

» Ἡ γυναῖκα του νόμισε στὴν ἀρχὴ πὼς ἦταν κρότος τῆς ἐξατμίσεως τοῦ αὐτοκινήτου... Τὰ χέρια τοῦ κόμητος παράλυσαν κι' ἄφισαν τὸ τιμόνι, ἔτσι ὅπως ἔμεινε στὴ θέσι του, μὲ τὸ κεφάλι σπασμένο. Μά, ἀπὸ ἕνα θαῦμα, τ' αὐτοκίνητο ἐξακολούθησε ν' ἀνεβαίνῃ ὁλόισια τὸν ἀνήφορο.

» Ἡ Μαργαρίτα, κατατρο-

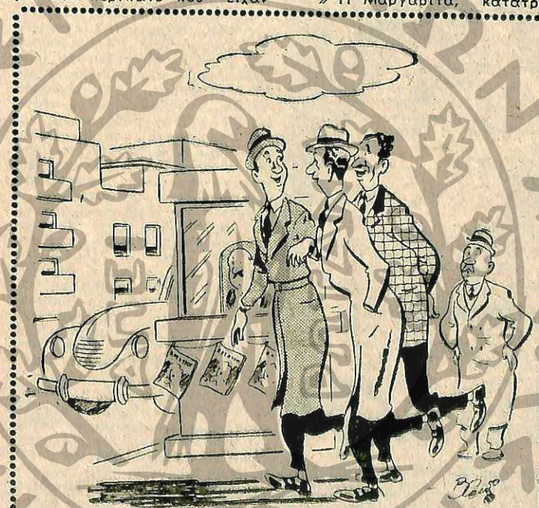

ΟΙ ΨΗΛΟΙ

— Ὥστε κι' ἐσεῖς Κοτζιᾶ θὰ ψηφίσετε; Τί σύμπτωσις!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

μαγμένη, γύρισε τὸ κεφάλι της κι' εἶδε τὸν ἄντρα της νὰ κατατάη στὸ ἕνα χέρι τὰ γράμματα καὶ στ' ἄλλο τὸ πιστόλι, ζεστὸ ἀκομα.

» Τότε μόνο κατάλαβε τί εἶχε συμβῆ...

» — Αὐτὴ ἦταν ἡ μισὴ ἐκδίκησί μου, τῆς εἶπε. ἤσυχα ὁ Ζὰκ Νταρλέ. Τώρα θὰ τὴ συμπληρώση ἡ Τύχη. Σὲ κάποια στροφὴ τοῦ δρόμου, θὰ χτυπήσουμε κάπου καὶ θὰ τσακιστοῦμε... Πρέπει νὰ πληρώσουμε κι' οἱ δυό!... Κι' ὅμως ἡ ζωὴ ἦταν τόσο ὡμορφη... καὶ σ' ἀγαποῦσα τόσο πολύ!...

» Μὴν ἐπιχειρήσης νὰ πηδήσης ἔξω! Στὴν παρομικρὴ κίνησι ποὺ θὰ κάνης, θὰ σὲ χτυπήσω... Κάτσε φρόνιμα... καὶ σφίξε τὸ γόνατό σου πάνω στὸ γόνατο τοῦ φίλου σου!...

» Τ' αὐτοκίνητο ἔτρεχε, προσπερνώντας τὰ σπίτια, τὰ δέντρα, τὰ χωράφια... Ἔτρεχε ὁλοίσια, μὲ τὸ τραγικὸ ζευγάρι καὶ μὲ τὸ νεκρό, ποὺ τὸ αἷμα του κυλοῦσε πάνω στὰ κόκκινα τριαντάφυλλα ποὺ εἶχε στρώσει ὁ ἴδιος μπροστὰ στὰ πόδια τῆς Μαργαρίτας. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, κάπου θὰ χτυποῦσε καὶ θὰ τσακιζόταν...

» Φάνηκε μακρυὰ ἕνα καμπαναριὸ καὶ τὰ πρῶτα σπίτια ἑνὸς χωριοῦ. Ὁ Νταρλὲ ἀναγνώρισε τὸ μέρος. Εἶχε φάει κάποτε ἐκεῖ, σὲ μιὰ μικρὴ ἐξοχικὴ ταβέρνα, μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του, ὅταν τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμη.

» — Ἐδῶ εἶνε... εἶπε. Ὁ δρόμος τραβάει ἴσια, ὑπάρχει ὅμως στὴν πλατεία μιὰ μεγάλη μαρμάρινη βρύση, μὲ μιὰ στρογγυλὴ στέρνα. Κατὰ κεῖ πηγαίνομε... Ἀντίο!

» Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὰ μπράτσα κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του. Τοῦ φαινόταν πὼς ἄκουγε κι' ὅλας τὸν τρομερὸ κρότο τῆς συγκρούσεως...

» Ξαφνικὰ ὅμως ἔσπασε ἕνα λάστιχο! Τ' αὐτοκίνητο ντεραπάρισε καὶ σταμάτησε... Ἔτρεξαν πρῶτα κάτι παιδιά, ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ κοντά. Ἐπειτα μαζεύτηκε κόσμος ὁλόγυρα κυττάζοντας τ' αὐτοκίνητο, τὴ μισότρελλη ἐκείνη γυναίκα — ποὺ τρελλάθηκε ὕστερα ὁλότελα — καὶ τὸ νεκρό, τὸν ξαπλωμένο πάνω στὰ αἱματοβαμμένα λουλούδια... Ἐπισασαν ἔπειτα τὸ Νταρλέ, τὸν παρέδωσαν στὴν ἀστυνομία... καὶ τώρα βρίσκεται μπροσά σας!

» Περιμένει, κύριοι ἔνορκοι, μ' ἐμπιστοσύνη τὴν ἀπόφασί σας. Ὁ Θεὸς ὁ τόσο τρομερὸς γιὰ τὴν ἔνοχη, δὲν θέλησε νὰ τὸν τιμωρήση, τὸν ἀθώωσε... Δὲν θὰ τὸν καταδικάσετε σεῖς!

Οἱ ἔνορκοι ἀποσύρθηκαν γιὰ νὰ συσκεφθοῦν. Δὲν κράτησε πολὺ ἡ σύσκεψί τους.

Ἔπειτ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο, ξαναγύρισαν στὴν αἴθουσα καὶ κάθησαν πάλι στὶς θέσεις τους. Κι' ὁ πρόεδρός τους ἀπήγγειλε μ' ἐπισημότητα :

—Ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἐν πάσῃ συνειδήσει, οἱ ἔνορκοι δι' ἐμοῦ ἀπαντοῦν «ὄχι» εἰς ὅλας τὰς κατηγορίας.

Ὁ Ζὰκ Νταρλὲ εἶχε ἀθωωθῆ.

Ζ. ΡΙΣΕΛ

✪✪

Παιγνίδια μὲ τὸ θάνατο

Οἱ νεαροὶ κι' οἱ κοπέλλες τῆς Ἀμερικῆς, ἡλικίας 18 — 25 ἐτῶν, ἔχουν βαλθῆ τελευταίως νὰ παίζουν μὲ τὸ Θάνατο, γιὰ νὰ δοκιμάσουν ἀσυνήθιστες καὶ συγκλονιστικὲς συγκινήσεις.

Ἡ μανία τῶν παιγνιδιῶν αὐτῶν τῆς αὐτοκτονίας ἐπικρατεῖ ἰδίως εἰς τὸ Λὸς Ἄντζελες τῆς Καλιφορνίας καὶ στὸ Ντάλλας τοῦ Τεξάς.

Τὸ πιὸ συνηθισμένο ἀπ' ὅλα εἶναι τὸ «Κοτόπουλο». Ὁ ὁδηγὸς ἑνὸς αὐτοκινήτου, ἔχοντας ἐπιβάτες 4 ἢ 5 συνομηλίκους του, ἀναπτύσσει ταχύτητα 100 χιλιομέτρων τὸ λιγώτερο, σ' ἕνα ἴσιο δρόμο. Ξαφνικά, ἀφίνει ἀπ' τὰ χέρια του τὸ τιμόνι. Τὸ πρῶτο πρόσωπο μέσα στ' αὐτοκίνητο ποὺ θὰ χάση τὴν κυριαρχία τῶν νεύρων του καὶ θ' ἁρπάξη τὸ βολάν ἢ θὰ πατήση τὸ φρένο, βαφτίζεται περιφρονητικὰ «κοτόπουλο».

Ἄλλο παιγνίδι παίζετσι μὲ δυὸ αὐτοκίνητα, ποὺ πλησιάζουν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο μὲ ταχύτητα, ἔτσι ὥστε οἱ ἐξωτερικοὶ τροχοὶ καὶ τῶν δύο ν' ἀκολουθοῦν τὴ λευκὴ γραμμὴ τῆς χαραγμένη στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ὁ πρῶτος ἀπ' τοὺς δυὸ σωφέρ ποὺ θὰ λοξοδρομήση γιὰ ν' ἀποφύγη τὴ σύγκρουσι, παίρνει τὸν ἀνεπιθύμητο τίτλο τοῦ «κοτόπουλου».

Ἄλλοτε πάλι ὅλοι οἱ ἐπιβάτες ἀλλάζουν θεσεις μεταξύ τους, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο τρέχει μὲ 100 — 110 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Καταλληλότερα γι' αὐτὸ τὸ παιγνίδι εἶναι τὰ αὐτοκίνητα ποὺ ἔχουν ἐξωτερικὸ μαρσπιέ, ὥστε νὰ μπορῆ ὁ σωφὲρ ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα του καὶ νὰ περάση ἀπ' τὸ μαρσπιὲ στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου, ἐνῶ ἕνας ἄλλος σκαφαλώνει στὸ ἐμπρὸς κάθισμα καὶ παίρνει τὴ θέσι του.

Η ΓΕΝΕΙΑΔΑ στοὺς αἰῶνες

Ἀπ' τὴ βασίλισσα ὡς τὸν ἐπίσκοπο

Ἡ γενειάδα εἶχε πάρει σημαντικὴ θέσι στοὺς ἀρχαίους πολιτισμούς. Στὴν Αἴγυπτο π.χ. τὸ σχῆμα της καὶ τὸ μῆκος της ἔδειχναν τὴν κοινωνικὴ θέσι τοῦ κατόχου της. Οἱ ἔμποροι, οἱ κτηματίες καὶ γενικῶς οἱ ἀνώτερες τάξεις ἔτρεφαν γενειάδες 5 περίπου πόντους μακρυές. Οἱ γενειάδες τῶν Φαραὼ εἶχαν μῆκος 10 - 15 πόντων. Φαίνεται δὲ πὼς ἦσαν ψεύτικες καὶ πὼς συγκρατοῦντο στὴ θέσι τους μὲ σπάγγους περασμένους πάνω ἀπ' τ' αὐτιά.

Τὸν 16ον αἰῶνα π.Χ., ἡ βασίλισσα Χατσεπσοὺτ φοροῦσε ψεύτικη γενειάδα καὶ ντυνόταν ἀνδρικὰ σ' ὅλες τὶς δημόσιες ἐμφανίσεις της, γιὰ νὰ κρύψη τὸ φῦλο της κι' ἔτσι νὰ διατηρήση ὁλη τὴν ἐξουσία ἑνὸς Φαραώ.

Στὰ βιβλικὰ χρόνια, ἔδειχναν μεγάλη φροντίδα γιὰ τὶς γενειάδες τους, τὶς κατσάρωναν συμμετρικά, τὶς ἔβαφαν, τὶς πουντράριζαν μὲ χρυσόσκονη...

Τὸ ἴδιο συμμετρικὸ κατσάρωμα τῆς γενειάδος συναντοῦμε στοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες καὶ στοὺς Ἀσσυρίους.

Ὅταν ὁ Δαυίδ, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας, ἔστειλε ἀπεσταλμένους του στὸ Χανάν, τὸ νέο βασιλέα τῶν Ἀμμονιτῶν, γιὰ νὰ τοῦ προτείνη φιλία καὶ συμμαχία, οἱ αὐλικοὶ τοῦ Χανὰν τὸν ἔπεισαν ὅτι ἦσαν κατάσκοποι κι' ἐκεῖνος, γιὰ νὰ τοὺς

Ο γυιός της Μανουελίτας

Δραματικο διήγημα

ΟΤΑΝ οἱ στρατιῶτες πῆγαν νὰ τὸν πιάσουν, ὁ Ραμὸν Ρόκας δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ ἔκπληξι. Τοῦ φαινόταν, μάλιστα, πολὺ παράξενο πῶς αὐτὸ δὲν εἶχε γίνει ἀπὸ καιρό. Ὁ γυιός του, ὅμως, ὁ Χοσὲ δὲν σκεφτόταν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο κι' ἄρχισε νὰ βρίζη τὸν δὸν Πέντρο Βάργκας, τὸν δικτάτορα τῆς Βενεζουέλας, ποὺ εἶχε διατάξει τὴ σύλληψι τοῦ πατέρα του.

Ὁ Χοσὲ σήκωσε τὸ περίστροφό του καὶ τὸ ἄδειασε πάνω στὸ δικτάτορα.

Ἀλλὰ τί μποροῦσαν νὰ κάμουν οἱ φωνὲς κι' οἱ βρισιές του ἐμπρὸς στὰ ὅπλα δέκα πέντε στρατιωτῶν;

Ὁ Ραμὸν Ρόκας τοὺς ἀκολούθησε χωρὶς τὴν παραμικρὴ δισμαρτυρία. Θεώρησε, μάλιστα, περιττὸ νὰ συστήση στὸ γυιό του νὰ μαζέψη τὴ γλῶσσα του. Δὲν φοβόταν γι' αὐτόν. Γιατί, ἀπὸ τὴ στάσι τῶν στρατιωτῶν, ποὺ ἔκαναν τάχα πὼς δὲν ἄκουγαν τὶς βρισιὲς τοῦ Χοσέ, μάντευε πὼς εἶχαν τὴ διαταγὴ νὰ μὴν πειράξουν οὔτε τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Καί, βέβαια, πῶς θὰ μποροῦσε νὰ γίνη διαφορετικά; Ὁ Πέντρο Βάργκας ἤξερε καλὰ πὼς ὁ Χοσὲ ἦταν δικό του παιδὶ κι' ὄχι τοῦ Ραμὸν Ρόκας.

Εἶχαν περάσει δέκα ὀχτὼ χρόνια ἀπὸ τὴ γέννησί του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Πέντρο Βάργκας κι' ὁ Ραμὸν Ρόκας ἦσαν ἀντίζηλοι. Ἀγαποῦσαν κι' οἱ δυὸ τὴν ὁμορφη Μανουελίτα. Μὰ ὑπερίσχυσε ὁ Πέντρο. Καί, μὲ τὴν ὑπόσχεσι πὼς θὰ τὴν παντρευόταν, ἔκαμε τὴ νέα δική του.

Ἀλλοίμονο! Τὸ πάθος του πέρασε πολὺ γρήγορα. Κι' ὅταν εἶδε πὼς ἡ Μανουελίτα εἶχε μείνει ἔγκυος, βιάστηκε νὰ φύγη ἀπὸ τὴ Βενεζουέλα, ἀφήνοντας τὴ δυστυχισμένη μόνη της.

Ἀλλ' ὁ Ραμὸν Ρόκας εἶχε μεγάλη καρδιά. Καὶ προθυμοποιήθηκε νὰ παντρευτῆ τὴ Μανουελίτα, γιὰ νὰ σκεπάση τὴ ντροπή της. Δὲν δίστασε, μάλιστα, ν' ἀναγνωρίση ὡς δικό του τὸ παιδὶ τοῦ ἄλλου, ποὺ ἡ νέα ἔφερε στὸν κόσμο.

Δυὸ χρόνια μετὰ τὸ γάμο τους, ἡ Μανουελίτα πέθανε κι' ἀπὸ τότε ὁ Ραμὸν Ρόκας ἀφωσιώθηκε στὴν ἀνατροφὴ τοῦ μικροῦ Χοσέ, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε σὰν παιδί του. Κι' αὐτὴ ἡ ἀγάπη του παραμέρισε σιγὰ - σιγὰ μέσα του τὸν πόθο τῆς ἐκδικήσεως.

Ὁ Πέντρο Βάργκας, ἄλλωστε, ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη στὸ ἐξωτερικὸ καὶ πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια ὡς που νὰ ξανακάμη τὴν ἐμφάνισί του στὴ Βενεζουέλα. Ρίχτηκε ἀμέσως στὴν πολιτικὴ κι' ὅπως ἦταν δραστήριος καὶ ριψοκίνδυνος, δὲν ἄργησε νὰ πασαμερίση τοὺς ἀντιπάλους του καὶ νὰ πάρη στὰ χέρια του τὴν ἀρχή.

Τὴν ἐπιτυχία του αὐτὴ τὴν χρωστοῦσε στὸ ὅτι εἶχε ἐμφανισθῆ σὰν ὑπέρμαχος τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν. Πολὺ γρήγορα, ὅμως, πέταξε τὸ προσωπεῖο καὶ φανέρωσε ποιὸς ἦταν πραγματικά: ἕνας σκληρὸς καὶ ἀπαίσιος τύραννος, ποὺ χρησιμοποιοῦσε τὴν τρομοκρατία καὶ τὸ ἔγκλημα ὡς μέσον γιὰ τὴν ἐπικράτησί του.

Ὁ Ραμὸν Ρόκας ἀνῆκε ἀπὸ ἰδεολογία καὶ πεποίθησι στὸ ἀντίθετο στρατόπεδο. Ἔτσι, στὸ πρόσωπο τοῦ Πέντρο Βάργκας δὲν ἔβλεπε μόνο ἕναν προσωπικὸ ἐχθρό του, ἀλλὰ κι' ἕναν ἐχθρὸ τῆς πατρίδας του. Ἔγινε, λοιπόν, ἡ ψυχὴ τῆς ἀντιδράσεως ἐναντίον τοῦ δικτάτορος καὶ ρίχτηκε μὲ θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα στὸν ἀγώνα.

Τὸ παράξενο ἦταν, ὡστόσο, πὼς ὁ Βάργκας, ἐνῶ καταδίωκε ἀμείλικτα ὅλους τοὺς ἀντιπάλους του, ἔκανε πὼς ἀγνοοῦσε τὴ δράσι τοῦ Ρόκα καὶ μόνον τώρα, ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια, εἶχε διατάξει τὴ σύλληψι του.

Οἱ στρατιῶτες ποὺ τὸν ἔπιασαν τοῦ φέρθηκαν μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ τὸν ὡδήγησαν στὸ προεδρικὸ μέγαρο. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ Ραμὸν Ρόκας βρισκόταν μπροστὰ στὸ δικτάτορα.

Ὁ δὸν Πέντρο Βάργκας προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

— Ραμόν, τοῦ εἶπε, ὅπως στὴν ἐποχὴ ποὺ ἤσαν φίλοι, νομίζω πὼς θὰ ὁμολογήσης ὅτι φέρθηκα πάντοτε καλὰ ἀπέναντί σου...

— Αὐτὸ εἶνε σωστό, ἀπάντησε ὁ Ραμὸν Ρόκας, διακόπτοντάς τον. Ὅλο τὸ μῖσος σου ἐναντίον μου τὸ ἄφησες νὰ ξεσπάση πάνω στοὺς ὀπαδούς μου. Ἐμένα, ὅμως, δὲν μὲ πείραξες ποτέ.

— Ἄ! Τὸ παραδέχεσαι;... Καὶ ξέρεις γιὰ ποιὸ λόγο;

— Δὲν εἶμαι τόσο κουτὸς γιὰ νὰ φαντάζωμαι πὼς δὲν μὲ παράδωσες στοὺς δημίους σου ἀπὸ ἀγάπη. Ἤξερες ὅτι τὸ παιδὶ ποὺ φέρει τ' ὄνομά μου εἶνε δικό σου.

— Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος, ἀπάντησε ὁ δὸν Πέντρο. Μεγάλωσες αὐτὸ τὸ παιδὶ καὶ τοὔδωσες τ' ὄνομά σου. Δὲν μπορῶ νὰ μὴν σοῦ χρωστάω εὐγνωμοσύνη γι' αὐτό.

Τὸ ὕφος του ἔγινε πιὸ μειλίχιο.

— Ἄκουσε, Ραμόν. εἶπε. Ὅπως ξέρεις, ἡ γυναίκα μου μοῦ ἔδωσε μόνον κορίτσια. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ μοῦ χρειάζεται εἶνε ἕνα ἀγόρι...

— Καὶ σκέφθηκες τὸ Χοσέ;

— Γιατί ὄχι;... Μήπως δὲν εἶνε παιδί μου;

— Ὁ Χοσέ, ὅμως, σὲ μισεῖ θανάσιμα. Κι' ἔπειτα, τὸ ὅτι εἶνε παιδί σου δὲν τὸ ξέρει κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ σένα κι' ἀπὸ μένα.

— Θὰ τοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια.

— Θὰ σὲ μισήση περισσότερο τότε.

— Ὄχι, ἂν θελήσης νὰ μὲ βοηθήσης.

— Δὲν τὸ θέλω καὶ δὲν θὰ τὸ κάμω ποτέ.

— Τότε δὲν σοῦ μένει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ πεθάνης.

— Ἀρκεῖ ἕνα νεῦμα σου γι' αὐτό, ἀπάντησε μὲ περιφρόνησι ὁ Ραμὸν Ρόκας. Μὴν ξεχνᾶς, ὡστόσο ὅτι ὁ Χοσὲ θὰ ἐκδικηθῆ τὸ θάνατό μου. Καὶ θὰ εἶνε πολὺ ὡραῖο νὰ πεθάνης κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ γυιοῦ σου.

— Εἶνε ἡ τελευταία σου λέξις. Ραμόν;

— Ἡ τελευταία μου.

— Τότε θὰ πεθάνης!

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ Ραμὸν Ρόκας ἔπεφτε κάτω ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος φωνάζοντας:

— Ὁ γυιός μου θὰ μὲ ἐκδικηθῆ!

Κι' ἡ πρόβλεψίς του πραγματοποιήθηκε. Λίγον καιρὸ ἀργότερα, μερικὲς ὁμάδες νεαρῶν ἐπαναστατῶν κατάφεραν νὰ μποῦν, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἄγρια πάλη μὲ τοὺς φρουροὺς, μέσα στὸ προεδρικὸ μέγαρο. Ἐπὶ κεφαλῆς τους βάδιζε ὁ Χοσέ. Κι' στὸ προεδρικὸ μέγαρο. Ἐπὶ κεφαλῆς τους βάδιζε ὁ Χοσέ. Κι' στὸ προεδρικὸ μέγαρο. Ἐπὶ κεφαλῆς τους βάδιζε ὁ Χοσέ. Κι' ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ ὥρμησε μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ δικτάτορος.

Ὅταν ὁ δὸν Πέντρο Βάργκας τὸν εἶδε μπροστά του, ἔγινε ἀμέσως κατακίτρινος. Σκέφτηκε τότε νὰ φανερώση στὸ παιδί του τὴν ἀλήθεια κατί, ἑνώνοντας παρακλητικὰ τὰ χέρια, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του. Ἀλλ' ὁ Χοσὲ δὲν τοῦ ἔδωσε τὸν καιρὸ νὰ μιλήση. Σήκωσε μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι τὸ περίστροφό του καὶ τὸ ἄδειασε πάνω του! Ὁ σκληρὸς δικτάτορας κυλίστηκε κάτω νεκρός, χωρὶς νὰ προφτάση νὰ βγάλη λέξι.

Τὸ θέλημα τῆς μοίρας εἶχε πραγματοποιηθῆ. Ὁ δὸν Πέντρο Βάργκας ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ ἴδιου τοῦ παιδιοῦ του.

ΜΙΚΑΕΛΕ ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ

Τὰ πιὸ παράξενα ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

Ὁ πυρκυλοκίνητος ποδοσφαιριστὴς καὶ οἱ βῶλοι — ἐμπρηστὲς

Ὅπως κάθε χρόνο, τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον Ἀσφαλείας τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν (ποὺ ἔχει σκοπὸ του τὴν πρόληψι τῶν ἀτυχημάτων) κατήρτισε κι' ἐφέτος ἕνα σύντομο κατάλογο τῶν πιὸ παράξενων ἀτυχημάτων ποὺ συνέβησαν στὸ 1949. Θέλετε νὰ διαλέξουμε μερικὰ ἀπ' αὐτά, στὴν τύχη;...

Κάποιος λοιπὸν ποδοσφαιριστής, ὀνόματι Νόρμαν Λὼρενς 13 ἐτῶν, ἔπαιζε μὲ τόσο μένος σ' ἕνα μάτς, ὥστε ἀπ' τὸ δυνατὸ τρίψιμο τοῦ παντελονιοῦ του ἀναψαν μερικὰ σπίρτα ποὺ βρίσκονταν μέσα στὴν τσέπη του. Ἡ φωτιὰ μετεδόθη σὲ δυὸ - τρεῖς ρουκέτες, ποὺ ἔτυχε νὰ ὑπάρχουν στὴν ἴδια τσέπη. Ἀντὶ ὡστόσο νὰ τρομάξη ὁ Νόρμαν, ὅπως θἄκανε κάθε ἄλλος στὴ θέσι του, ἐξακολούθησε τὸ παιγνίδι, καί...πυραυλοκίνητος τώρα, δὲν ἐδυσκολεύθηκε νὰ βάλη γκὸλ στοὺς ἀντιπάλους!

Στὸ Ὑρέκα τῆς Καλιφορνίας, ὁ Ἰδὰν Χάρτζελ ράντιζε ἕνα χωράφι μ' ἕνα ὑγρὸ γιὰ τὴν ἐξολόθρευσι τῶν ἀχρήστων χόρτων. Τὸ ὑγρὸ αὐτὸ περιεῖχε χλωρικὸν κάλιον, μιὰ οὐσία πολὺ εὐφλεκτη κι' ἐκρηκτική. Πότισε λοιπὸν τὰ ροῦχα τοῦ Χάρτζελ, ἤρθε φωτιὰ ἀπ' τὴν τριδή, καθὼς ἔβαζε τὸ χέρι στὴν τσέπη του, κι' ἔκαμε... νὰ ἐκραγῆ τὸ παντελόνι του!

Ἕνα ζαρκάδι προκάλεσε ἕνα μοτοσυκλετικὸ δυστύχημα, σ' ἕνα ἐξοχικὸ δρόμο τῆς Γιουνιονδίλ. Ἐνῶ κάποιος Κλὰρκ Πάουνελ ἔτρεχε μὲ τὴ μοτοσυκλέττα του, τὸ ζῶο πήδησε κι' ἐγκαταστάθηκε πάνω στὸ τιμόνι! Ἕνα λεπτὸ ἀργότερα, μοτοσυκλέττα, ὁδηγὸς καὶ ζαρκάδι εἶχαν κυλιστῆ φύρδην - μίγδην στὸ διπλανὸ χαντάκι... Τὸ ζῶο δὲν ἔπαθε τίποτε. Σηκώθηκε ἥσυχα - ἥσυχα καί, πρὶν φύγη, ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ στὰ ψαχνὰ τοῦ μοτοσυκλεττιστοῦ!

Ἡ κ. Λόουελ Λὸνγκ ἔψηνε τηγανίτες στὴ φωτιά, ὅταν ἀκούστηκαν ξαφνικὰ ἐπανειλημμένες κι' ἰσχυρότατες ἐκπυρσοκροτήσεις. Τί συνέβαινε λοιπόν; Οἱ τηγανῖτες ἦσαν... ἐκρηκτικές; Ὄχι, ἀλλὰ ἡ κ. Λὸνγκ εἶχε κρύψει πρὸ ἡμερῶν δυὸ γεμάτα ρεβόλβερ μέσα στὸ τζάκι καὶ τάχε ξεχάσει τελείως, ὡς ὅτου ἡ φωτιὰ ἀνέλαβε νὰ τῆς ὑπενθυμίση τὴν ὕπαρξί τους...

Στὸ Σακραμέντο τῆς Καλιφορνίας, ἕνα αὐτοκίνητο... λήστεψε ἕνα διαβάτη! Πέρασε δηλαδὴ δίπλα του, τόσο ξυστά, ὥστε ξέσχισε καὶ πῆρε μαζί του ὁλόκληρη τὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του, μαζὶ μὲ 102 δολλάρια!

Ὁ ὑπερβολικὸς ζῆλος κάποιας Τσέλια Σλάβενς, τυμπανιστρίας στὴ μπάντα τοῦ σχολείου της, τὴν ἔκανε νὰ κουνάη μὲ τόση δύναμι τὰ δυὸ ταμπουρλόξυλα, ὥστε... χτύπησε μόνη της τὸ κεφάλι της κι' ἔπεσε ἀναίσθητη!

Ἀλλὰ καὶ στὸ Σικάγο, ὁ Γουῶρεν Ὄκς ἐνθουσιάσθηκε, παίζοντας «ραμί», χτύπησε θριαμβευτικὰ πάνω στὸ τραπέζι ἕνα χαρτὶ μὲ τὸ ὁποῖο κέρδιζε... κι' ἔσπασε τὸ χέρι του μὲ τὴν ὁρμή του!

Στὸ Μπρίτζπορτ, ἕνα κουτὶ μὲ βώλους προκάλεσε μιὰ πυρκαγιά, κατὰ τὸν ἑξῆς περιεργότατο τρόπο: Ἔπεσε πρώτα ἀπὸ μιὰ ἑταζέρα πάνω στὴ βρύση τοῦ νεροχύτη καὶ τὴν ἄνοιξε μὲ τὸ βάρος του. Ἔπειτα οἱ βῶλοι κύλησαν κι' ἔφραξαν τὴν τρύπα ἀπ' ὅπου ἔφευγε τὸ νερό. Ὁ νεροχύτης ξεχύλησε σὲ λίγο, πλημμύρισε ἡ κουζίνα, βράχηκαν δυὸ ἠλεκτρικὰ σύρματα, ἔγινε ἕνωσις καὶ ἦρθε φωτιὰ τὸ σπίτι.

Ἕνας παπᾶς δὲν ἀντελήφθη ὅτι εἶχε σπάσει τὸ σύστημα ποὺ περιώριζε τὶς κινήσεις τῆς καμπάνας τῆς ἐκκλησίας του. Καθὼς λοιπὸν ἄρχισε νὰ τὴ χτυπάη, ἡ βαρειὰ καμπάνα τὸν σήκωσε ψηλὰ καὶ τὸν πέταξε κάμποσα μέτρα μακρυά! Ὅταν τὸν μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο, καταχτυπημένο ἀπ' τὸ πέσιμο, παραπονιόταν... πὼς ἄκουγε καμπάνες στ' αὐτιά του!

Μιὰ κάποια δεσποινὶς ἄρχισε νὰ ἱκάνη φοῦσκες μὲ τὴν τσίκλα ποὺ μασοῦσε, ἐνῶ καθόταν δίπλα στὸ φίλο της, μέσα στ' αὐτοκίνητό του. Μιὰ τεράστια φοῦσκα ἔσκασε μπροστὰ στὸ πρόσωπο τοῦ νέου. Ἐκεῖνος ἄφισε μηχανικὰ τὸ δολάν, γιὰ νὰ σκουπίση τὴν κολλητικὴ οὐσία ποὺ εἶχε σκεπάσει τὰ μάτια του, καὶ τὸ αὐτοκίνητο, ἀκυβέρνητο, ἔπεσε πάνω σὲ δυὸ ἄλλα...

Ἐνῶ ἕνα τραῖνο εἶχε σταματήσει πάνω σὲ μιὰ γέφυρα, κάποια σκοτεινὴ νύχτα, ἕνας ἀπ' τοὺς τροχοπεδητὰς δὲν ἀντελήφθη ποὺ βρισκόταν, κατέβηκε ἀπ' τὸ βαγόνι του... καὶ γκρεμίστηκε στὸ κενό, ἀπὸ ὕψος 26 μέτρων. Εὐτυχῶς, δὲν ἔπαθε σπουδαῖα πράγματα...

Τέλος, σὲ μιὰ παροθαλάσσια πόλι, κάποιος Χάρρυ Πήρσον ἄκουσε μιὰ μέρα ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα τοῦ παραλιακοῦ σπιτιοῦ του. Πῆγε ν' ἀνοίξη κι' ἀντίκρυσε... ἕνα πλοῖο 1.100 τόννων, μὲ τὸ φορτίο του καὶ τὸ πλήρωμά του, που τόχε ρίξει στὴν ξηρὰ ἡ σφοδρὴ τρικυμία!

Πολλὰ ἀτυχήματα συμβαίνουν ἀπὸ τὶς πλέον ἀπίθανες αἰτίες καὶ οἱ ἄνθρωποι παραξενεύονται γιὰ τὰ ἀπρόοπτα αὐτὰ τὺχης...

✪ ✪

Ἡ ἄμυνα τοῦ πιτσιρίκου

Ἕνας πιτσιρίκος 3 ἐτῶν, στὸ Μπερκελεὺ τῆς Καλιφορνίας, σοφίστηκε ἕνα διαβολεμένο κόλπο, γιὰ ν' ἀμυνθῆ κατὰ τῆς μητέρας του που τοὺ τῆς ἔβρεχε... στὰ ψαχνά: Ἔβαλε ἕνα ψαλλίδι μέσα στὴν πισινὴ τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του! Ἔτσι, ὅταν ἡ μητέρα ἄρχισε νὰ τὸν ξυλοκοπῆ, πληγώθηκε τόσο ἄσχημα, ὥστε χρειάστηκε νὰ τῆς ράψη ὁ γιατρὸς τὸ χέρι σὲ πέντε μερίες!...

Χιόνι ἀδιανοητὰ μὴ σᾶς φοβίζουν ὅταν χρησιμοποιῆτε

ΚΡΕΜΑ ΠΟΥΔΡΑ Katia
ΜΕΤΡΙΑΣΜΕΝΑ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΙΚΗΣ Φ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ

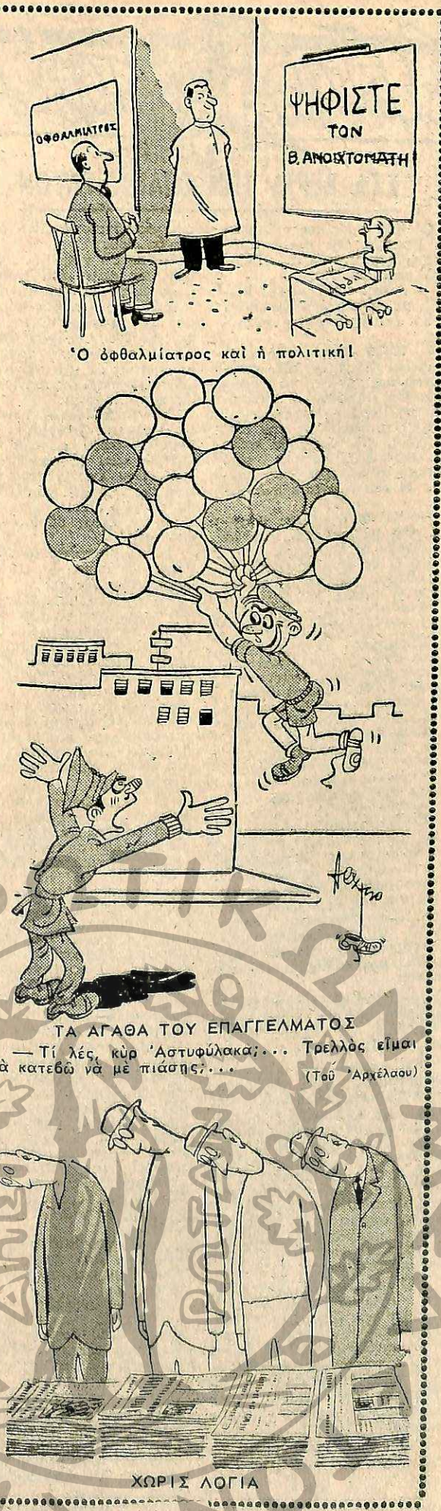

Ὁ ὀφθαλμίατρος καὶ ἡ πολιτική!

ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

— Τί λές, κὺρ Ἀστυφύλακα;... Τρελλὸς εἶμαι νὰ κατεβῶ νὰ μὲ πιάσης;...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

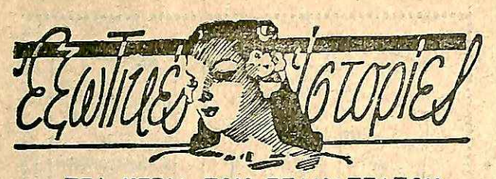

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΩΝ

Οἱ δυὸ γυναῖκες εἶδαν ἀπὸ μακρυὰ ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα ποὺ πλησίαζε μέσα ἀπὸ τὰ χωράφια.

— Αὐτοὶ εἶναι μαμά! φώναξε μὲ τρόμο ἡ Μερσεντές.

Κι' ἔκανε νὰ φύγη τρέχοντας.

— Πολὺ ἀργά, τῆς εἶπε ἡ ντόνα 'Ινοτσέντσια, συγκρατῶντας την ἀπ' τὸ μπράτσο. Θὰ σὲ δοῦν οἱ ἐπαναστάτες. Κρύψου γρήγορα!..

Καὶ ἁρπάζοντάς την ἀπ' τὸ χέρι, τὴν τράβηξε πρὸς τὴ σκοτεινὴ ἀποθήκη ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπ' τὴ στέγη. 'Η νέα δίστασε γιὰ λίγο.

— Κι' ἐσύ, μαμά; ρώτησε. Θὰ μείνης ἐδῶ γιὰ νὰ βροῦν οἱ λησταές;

— Τί θὰ μοῦ κάνουν ἐμένα; Εἶμαι πιὰ γρηά, ἀπάντησε ἡ ντόνα 'Ινοτσέντσια μ' ἕνα χαμόγελο. Τὸ πάν εἶναι νὰ μὴ βροῦν ἐσένα!

"Εσπρωξε τὴ Μερσεντὲς μέσα στὴν ἀποθήκη καὶ κατέβηκε βιαστικά, γιατὶ εἶχε ἀκούσει θόρυβο στὸ δρόμο. Οἱ ἐπαναστάτες βρίσκονταν ἀπ' ἔξω. "Ησαν δέκα «δυναμιτέρος» κουρασμένοι ἀπ' τὴν πεζοπορία. "Ενας ἀπ' αὐτοὺς χτύπησε τὴν πόρτα μὲ τὸν ὑποκόπανο τοῦ ὄπλου του, φωνάζοντας:

— 'Ανοῖχτε!...

Οἱ στρατιῶτες μπῆκαν ὅλοι μαζὶ κυττάζοντας γύρω φιλύποπτα. 'Αποροῦσαν γιατὶ εὕρισκαν σ' ὅλη τὴν κατεστραμμένη ἄκρη τῆς Λὰ Παλισσάντα ἕνα σπίτι ποὺ ὄχι μόνο στεκόταν ὄρθιο, ἀλλὰ καὶ εἶχε ὑποστῆ ἐλάχιστες ζημιές. "Ησαν φυγάδες καὶ φοβόντουσαν τὰ πάντα.

— Εἶμαι ὁλομόναχη ἐδῶ! ψιθύρισε δειλὰ ἡ ντόνα 'Ινοτσέντσια. Οἱ ἄντρες πολεμοῦν ἐκεῖ κάτω....

Κι' ἔκανε μιὰ ἀόριστη χειρονομία. Δὲν τολμοῦσε νὰ καθορίση ὅτι οἱ δυὸ γυτοί της πολεμοῦσαν στὶς τάξεις τοῦ κυβερνητικοῦ στρατοῦ. 'Εκεῖ ὑπηρετοῦσε καὶ ὁ Φερναντές, ὁ ἁρραβωνιαστικὸς τῆς Μερσεντές. Εἶχε φύγει πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες, ὅταν οἱ δυὸ γυναίκες ἔμεναν ἀκόμα στὴν πόλι καὶ πρὶν μεταφερθοῦν γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τους.

'Ο νέος αὐτὸς ἀγαποῦσε τὴ Μερσεντὲς μὲ ὅλη τὴ φλόγα τῶν 23 χρόνων του. Καὶ ἐκείνη ὑπέφερε ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ τὴ φρίκη τῆς κατοχῆς τῆς πόλεως ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες, ἐνῶ ἡ σκέψι της πετοῦσε διαρκῶς στὸ φλογερὸ καὶ ἀφοσιωμένο ἔρωτά του.

'Η ντόνα 'Ινοτσέντσια τὰ θυμήθηκε ὅλα αὐτὰ μέσα σὲ μιὰ στιγμή. Τὶς σκέψεις της ὅμως αὐτὲς τὶς διέκοψε ἡ φωνὴ ἑνὸς ἀπ' τοὺς ἄντρες, ποὺ φαινόταν νὰ εἶναι ὁ ἀρχηγός τους:

— "Ε, σὺ γρηά!... Βρὲς κάτι νὰ φᾶμε καὶ πρόσεξε μὴν κάνης κανένα ἀστεῖο...

Εὐτυχῶς ὁ φόβος κρατοῦσε τοὺς ἐπαναστάτες συγκεντρωμένους. Εἶχαν ἀφήσει τὰ ὅπλα τους καὶ τοὺς γυλιούς τους σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ εἶχαν καθήσει καταγῆς σὰν σὲ κατασκήνωσι.

'Η ντόνα 'Ινοτσέντσια πῆγε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴν κουζίνα ὅπου μάταια ἀναζήτησε κάτι τὸ φαγώσιμο.

— Δὲν ἔχω τίποτα νὰ σᾶς δώσω, εἶπε γυρίζοντας. Τελείωσαν ὅλα!

— "Α, ἔτσι; οὔρλιασε ὁ ἀρχηγός.

Τὸ ἀξύριστο πρόσωπό του ἔγινε κατακόκκινο ἀπ' τὸ θυμὸ καὶ συνέχισε:

— "Αν δὲν μᾶς φέρης νὰ φᾶμε, δὲν θὰ μείνη οὔτε πέτρα ἀπὸ τὸ σπίτι!...

Σηκώθηκε ἀπότομα, πῆρε τὸ τουφέκι του κι' ἄρχισε νὰ κομματιάζη τὰ ἐπιπλα μὲ τὸν ὑποκόπανο. Τὰ κτηνώδη ἔνστικτα ποὺ εἶχε πνίξει γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ φόβος, ἐπικρατοῦσαν καὶ πάλι.

— Δὲν ἔχω τίποτα νὰ σᾶς δώσω, ἐπαναλῆπε ἡ ντόνα 'Ινοτσέντσια.

'Ο ἀρχηγὸς τὴν κύτταξε στὰ μάτια καὶ εἶδε σ' αὐτὰ τόση ἀπελπισία ὥστε τὴν πίστεψε καὶ σταμάτησε τὸ καταστρεπτικό του ἔργο.

"Εβγαλε ἀπ' τὸ σακκίδιό του ἕνα κουτὶ κονσερβαρισμένο κρέας καὶ εἶπε στοὺς συντρόφους του νὰ κάνουν τὸ ἴδιο. 'Η ντόνα 'Ινοτσέντσια τὰ πῆρε ὅλα καὶ πῆγε στὴν κουζίνα γιὰ νὰ τηγανίση τὸ κρέας. 'Η σκέψις ὅτι οἱ στρατιῶτες μποροῦσαν νὰ ψάξουν τὸ—σπίτι τὴν ἔκανε νὰ τρέμη. Θάβριζαν τότε τὴν Μερσεντὲς ποὺ ἦταν 17 χρονῶν καὶ τόσο ὡραία...

'Η κόρη της στὴ διάθεσι τῶν κτηνῶν ἐκείνων! Τί φρίκη!... 'Η δυστυχισμένη μητέρα τηγάνισε μηχανικά, μὲ λίγο λίπος τὸ κρέας καὶ τὸ πῆγε στοὺς πεινασμένους ἐπαναστάτες ποὺ τὸ κατασβόρθισαν ἅπληστα. Μετὰ τὸ φαγητό, δυὸ ἀπ' αὐτοὺς σηκώθηκαν γιὰ νὰ φρουρήσουν.

— Κάνετε μιὰ μικρὴ ἐπιθεώρησι, ἐνῶ ἐμεῖς θὰ ξεκουραζώμαστε, τοὺς εἶπε ὁ ἀρχηγός.

'Η δυστυχισμένη μητέρα κύτταξε μὲ ἀγωνία τοὺς δυὸ ἄντρες ποὺ βγῆκαν ἀπ' τὸ δωμάτιο. Εὐτυχῶς δὲν ἔδειξαν καμμιὰ διάθεσι ν' ἀνεβοῦν στὴν ἀποθήκη. Πλησίασαν ἕνα παράθυρο καὶ ἐρεύνησαν μὲ τὰ μάτια τὴν γύρω περιοχή. 'Ο ἕνας πῆρε ξαφνικὰ τὰ κιάλια του καὶ κύτταξε πρὸς μιὰ κατεύθυνσι. "Υστερα ἀποτραβήχτηκε βλαστημῶντας.

— "Ερχονται! φώναξε.

Κι' ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήση τοὺς συντρόφους του πὼς ἕνα τάγμα τοῦ τακτικοῦ Μεξικανικοῦ στρατοῦ προχωροῦσε ἀκολουθῶντας τὸ μισοχαλασμένο δρόμο ποὺ περνοῦσε ἑκατὸ μέτρα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Οἱ «δυναμιτέρος» ἔκαναν μιὰ μικρὴ σύσκεψι. 'Ηταν πιὰ ἀργὰ γιὰ νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ φύγουν. Οἱ ἐχθροὶ θὰ τοὺς ἔβλεπαν. 'Αποφάσισαν λοιπὸν νὰ μείνουν κρυμμένοι στὸ σπίτι.

—"Ανοιξε ὅλα τὰ παράθυρα! διέταξε ὁ ἀρχηγὸς τὴ γρηά.

"Υστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὅλα τὰ τζάμια ἦσαν σπασμένα, τὰ παραθυρόφυλλα ξεκολλημένα, ἡ πόρτα βγαλμένη ἀπ' τοὺς ἁρμούς της καὶ πεταμένη μερικὰ μέτρα μακρυά.

Οἱ ἐπαναστάτες ἤθελαν ἔτσι νὰ κάνουν τοὺς στρατιῶτες νὰ πιστέψουν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἐγκαταλελειμένο σπίτι καὶ νὰ μὴ σκεφτοῦν καθόλου νὰ μποῦν σ' αὐτό.

"Οταν τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς τελείωσε, οἱ στρατιῶτες εἶχαν πλησιάσει ἀρκετά. Οἱ ἐπαναστάτες τραβήχτηκαν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ παίρνοντας μαζί τους καὶ τὴ ντόνα 'Ινοτσέντσια.

—'Αλλοίμονό σου, γρηά, ἂν πῆς μιὰ λέξι ἢ προσπαθήσης νὰ κάνης κανένα σινιάλο! εἶπε ἀπειλητικὰ ὁ ἀρχηγός. 'Η πρώτη μας σφαῖρα θὰ εἶναι γιὰ σένα!..

'Η δυστυχισμένη γυναῖκα ζάρωσε σὲ μιὰ γωνιά. Φοβόταν καὶ ἔτρεμε. "Οχι ὅμως γιὰ τὸν ἑαυτό της, ἀλλὰ γιὰ τὴ Μερσεντές.

Στὸ μεταξὺ τὸ τάγμα περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο χωρὶς νὰ σταματήση καθόλου. Οἱ στρατιῶτες πού σὲ ὅλη τους τὴν προέλασι δὲν εἶχαν βρῆ παρὰ σπίτια λεηλατημένα καὶ κατεστραμμένα, δὲν ἔδιναν ἰδιαίτερη σημασία σ' αὐτὸ ποὺ ὑψωνόταν στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ δρόμου, θεωρῶντας το σὰν ἕνα ἀκόμη δεῖγμα τῆς ἀγρίας κτηνωδίας τῶν ἐπαναστατῶν. Καὶ περνοῦσαν χωρὶς νὰ σταματήσουν.

'Η ντόνα 'Ινοτσέντσια κατάλαβε πὼς μονάχα αὐτὴ μποροῦσε ν' ἀλλάξη τὰ πράγματα. "Επρεπε κάτι νὰ κάνη. Τί ἄξιζε ἡ ζωή της μπροστὰ στὴν ἀγνὴ νεότητα τῆς Μερσεντές;

Γλύστρησε σιγὰ - σιγὰ στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ πλησιάζοντας ἕνα παράθυρο ἀνέμισε μιὰ πετσέτα.

— Βοήθεια!... Βοήθεια, στρατιῶτες!... φώναξε.

Στὸ διπλανὸ δωμάτιο ἀκούστηκαν βλαστήμιες καὶ ποδοβολητά. "Υστερα ἀντήχησαν δυὸ - τρεῖς πυροβολισμοί. Πληγωμένη θανάσιμα ἡ ντόνα 'Ινοτσέντσια σωριάστηκε στὸ πάτωμα. Πρὶν πεθάνη ὅμως πρόφτασε νὰ δῆ τοὺς στρατιῶτες νὰ μπαίνουν στὸ σπίτι. "Ανάμεσά τους βρισκόταν καὶ ὁ Φερναντές.

—'Η Μερσεντές... εἶναι ἐπάνω... ψιθύρισε μὲ σβυσμένη φωνή.

Καὶ ξεφύγισε εὐτυχισμένη ἐπειδὴ εἶχε σώσει τὴν ἀγνότητα τῆς κόρης της καὶ τὴν ἔνοιωθε τώρα πιὰ ἀσφαλῆ κοντὰ στὸν ἁρραβωνιαστικό της.

Α. ΤΕΝΤΕΣΚΥ

ιο σφυρι

"Οταν πέθανε ἡ γυναῖκα τοῦ Ναστραδὶν Χότζα, ἡ φρόνιμη καὶ καλόβουλη Φατμέ, ὁ Ναστραδὶν κατοίκησε μαζὶ μὲ τὶς δυὸ θυγατέρες του τὴν 'Εμινὲ καὶ τὴν 'Αϊσά.

Πονηρὲς καὶ συμφεροντολόγες ἐκεῖνες τὸν κατάφεραν μὲ τὸν καιρὸ νὰ τοὺς δώση ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε.

— Πατέρα, τοῦ εἶπαν, τώρα ποὺ ἀπόμεινες ἕνα ξερὸ κορμί, ἐμεῖς θὰ φροντίζουμε γιὰ σένα. Χάρισέ μας ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπὸ τὸ βιός σου.

Μ' ὅλη του τὴ σοφία ὁ Χότζας τὴν ἔπαθε.

Οἱ προκομένες οἱ κόρες του μόλις βάλανε στὸ χέρι τὸ κομποδεμά του κι ἕνα περιβόλι, ποὖχε κρατήσει γιὰ τὰ γερατειά του, ἀρχισαν νὰ τοῦ φέρνωνται ἀπότομα καὶ νὰ τὸν ψκρινιάζουν καὶ γιὰ τὸ κομμάτι τὸ ψωμὶ ποὺ τοὖδιναν νὰ φάη.

— Γέρασες, πατέρα, καὶ δὲν φελᾶς πειά, τοὔλεγαν καὶ τοῦ ξανάλεγαν οἱ γαμπροί του.

Ἀφριζε ὁ Χότζας ἀπὸ τὸ κακό του. Καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐκδικηθῆ.

Στὴν κάμαρα του εἶχε ἕνα παληὸ σεντοῦκι. Τὶς νύχτες λοιπὸν τὸ ἄνοιγε, ἀφοῦ κλείδωνε τὴν πόρτα του, κι' ἄρχιζε νὰ μετράη δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν ἀκοῦνε:

—"Ενα, δυό, τρία... δέκα... εἴκοσι... πενήντα... ἑκατό!...

Οἱ κόρες του κι' οἱ γαμπροί του τὴν πάθανε.

— Μπρὲ... μπρέ... "Εχει κι' ἄλλο κομπόδεμα ὁ παμπόνηρος ὁ γέρος! εἶπαν μεταξύ τους.

Κι' ἄρχισαν νὰ περιποιοῦνται τὸν Ναστραδίν. νὰ τὸν καλομιλᾶνε.

— Ξεκουράσου, πατέρα... Τὶ φαγητὸ θές, πατέρα;...

Τοὐσιναν καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα.

"Οταν ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια του οἱ κόρες του κι' οἱ γαμποί του τοῦ ἔστρεξαν κι' ἄνοιξαν τὸ παληὸ σεντοῦκι. Καὶ τότε δὲν πίστεψαν στὰ μάτια τους. Βρῆκαν μέσα λίγα παληὰ σίδερα κι' ἀπάνω - ἀπάνω ἕνα σφυρὶ καὶ ἕνα σημείωμα τοῦ Χότζα ποὺ ἔγραφε:

«"Οποιος κάνει τὴν κουταμάρα ν' ἀφήση τὸ βιός του στὰ παιδιά του, προτοῦ πεθάνη, νὰ πάρη τοῦτο τὸ σφυρὶ καὶ νὰ σπάση τὸ κεφάλι του!»...

✪✪✪

Ἀθόρυβες πιστόλι

Στὸ θέατρο. 'Ο πρωταγωνιστὴς βγάζει τὸ πιστόλι του, σημαδεύει τὴν πρωταγωνίστρια καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη. Τὸ ὅπλο ὅμως πισθαίνει ἄφλοβάλη. Τὸ ὅπλο ὅμως πισθαίνει ἄφλογιστία. 'Ωστόσο ἡ πρωταγωνίστρια, ποὺ δὲν ξέρει τὸ ρόλο της, ξαπλώνεται σύμφωνα μὲ τὸ ρόλο της, ξαπλώνεται σύμφωνα μὲ τὸ ρόλο της, ξαπλωνεται σύμφωνα «σκοτωμένη». Τότε ὁ πρωταγωνιστής, χωρὶς νὰ τὰ χάση, φωνάζει μὲ στόμφο :

— Πέθανε, ἄπιστη! Εἶσαι τὸ πρῶτο θῦμα τῆς νέας αὐτῆς ἐφευρέσεως : τοῦ ἀθορύβου πιστολιοῦ!...

'Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁπουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 5 τοῦ Α. Ν. 1092/1938.
Ἰδιοκτήτης Διευθυντὴς: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Τυπογραφεῖον: Φραγκίσκος Μαλατέστας θυγος Τυπογραφεῖου: Φραγκίσκος Μαλατέστας Μενελάου 9. 'Αθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΙΚΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία ..... Δρ. 150.000
» Ἑξάμηνος ..... » 75.000
» Τρίμηνος ..... » 40.000
Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης, πρὸς τὸν κ. Ἰωάν. Γ. Παπαγεωργίου

'Η ξανθὴ ΜΟΥΜΙΑ

Παράξενο διήγημα

"Ολοι οἱ ἰθαγενεῖς, στὸ Τάμπο Σίκο τοῦ Περού, συμπαθοῦσαν τὴν ξανθὴ κι' ὄμορφη Λοὺς Ροζαλές, ὅσο μισοῦσαν τὸ στρυφνὸ κι' αὐστηρὸ πατέρα της ποὺ γύριζε πάντα μὲ τὸ μαστίγιο στὸ χέρι. Τὸ κτῆμα τοῦ Ροζαλὲς ἦταν τὸ μεγαλείτερο τῆς περιφερείας. Περιλάμβανε ἕνα καταρράκτη, δυὸ βουνά, ἕνα ἀρχαῖο ἰνδικὸ φρούριο καὶ μιὰ νεκρόπολι.

Κοντὰ στὸ φρούριο ὑπῆρχε μιὰ βαθειὰ σπηλιά, ποὺ ἀπ' τὸ βάθος της ἄρχιζε ἕνας λαβύρινθος ἀπὸ ὑπογείους διαδρόμους. Κατὰ τὸ θρῦλο, ἦσαν κρυμμένοι ἐκεῖ μέσα οἱ θησαυροὶ τοῦ τελευταίου βασιλέως τῶν "Ινκας 'Αταλχουάπα. Τοὺς φύλαγαν οἱ κουκουβάγιες, ξυπνῶντας μὲ τὶς φωνές τους τοὺς νεκροὺς φυλάρχους, ὁσάκις ἔμπαινε κανεὶς ἱεροσυλος στοὺς διαδρόμους ἐκείνους γιὰ νὰ κλέψη τὸ χρυσάφι...

"Οταν ὁ δὸν Σαντιάγο Ροζαλές, μανιώδης ἀρχαιόφιλος, θέλησε νὰ συμπληρώση τὴ συλλογή του, κανεὶς ἀπ' τοὺς ἰθαγενεῖς δὲν δέχτηκε νὰ τὸν βοηθήση. Χρειάστηκε λοιπὸν νὰ φέρη ξένους ἐργάτες, γιὰ νὰ σκάψουν τὴ νεκρόπολι καὶ νὰ ξεθάψουν τὶς μούμιες καὶ τὰ διάφορα νεκρικὰ σκεύη καὶ στολίσματα. Οἱ ἐντόπιοι 'Ινδοὶ δὲν τόλμησαν ν' ἀντισταθοῦν. "Ησαν βέβαιοι ὡστόσο πὼς οἱ θεοὶ θὰ τιμωροῦσαν τὸν κτηματία γιὰ τὴν ἱεροσυλία του.

Κατάφεραν μὲ πολλὲς προφυλάξεις νὰ προμηθευτοῦν ἕνα μαντῆλι καὶ λίγες τρίχες τῶν μαλλιῶν του, ἔφτιασαν μ' αὐτὰ μιὰ μικρὴ κούκλα κι' ἔπειτα μαζεύτηκαν τὴ νύχτα στὴν καλύβα μιᾶς γρηᾶς μάγισσας κι' ἄρχισαν νὰ καρφώνουν μακρυὲς βελόνες στὴν καρδιὰ τῆς κούκλας, ἀπαγγέλλοντας διάφορους ἐξορκισμούς. "Ησαν βέβαιοι τώρα ὅτι, ὡς τὸ πρωΐ, θἄχε πεθάνει ὁ μισητὸς ξένος...

Μά, τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ δὸν Σαντιάγο ἦταν ζωντανὸς κι' ὑγιέστατος καὶ παρακολουθοῦσε, ὅπως πάντα, τὶς ἀνασκαφές. Οἱ ἐργάτες του εἶχαν ξεθάψει ἀρκετὲς μούμιες. 'Αλλὰ ὁ δὸν Σαντιάγο δὲν ἦταν ἱκανοποιημένος. "Επιθυμοῦσε νὰ βρῆ μιὰ μούμια γυναίκας, πριγκήπισσας τοῦ παληοῦ καιροῦ, ποὺ θ' ἀποτελοῦσε τὸ καλλίτερο στολίδι τῆς συλλογῆς του.

Δυὸ γέροι 'Ινδοὶ παρουσιάστηκαν μπροστά του καὶ τὸν ἱκέτεψαν ν' ἀφήση ἥσυχους τοὺς νεκροὺς τους τάφους τους. Ποιὸς θὰ φρόντιζε γιὰ τὴν καλὴ ἐσοδεία τους, ποιὸς θὰ φύλαγε τὰ σπίτια τους ἀπὸ τὰ κακὰ πνεύματα, ἂν ἔφευγαν μακρυὰ οἱ ψυχὲς τῶν προγόνων τους;... Μά, ἀντὶ γι' ἄλλη ἀπάντησι, ὁ κτηματίας τοὺς ἔδιωξε βάναυσα, χρησιμοποιῶντας τὸ μαστίγιό του.

Δυὸ μέρες ἀργότερα οἱ ἴδιοι 'Ινδοὶ ξαναγύρισαν, μετανοιωμένοι, καὶ προσφέρθηκαν νὰ τοῦ δείξουν στὸ δὸν Σαντιάγο τὸ μυστικὸ διάδρομο ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν κρύπτη τοῦ θρυλικοῦ θησαυροῦ. Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἑνωρίς, ὁ δὸν Σαντιάγο πῆρε τοὺς ἐργάτες του κι' ἀκολούθησε τοὺς δυὸ 'Ινδοὺς ὡς τὴ σπηλιά.

"Αναψαν πυρσοὺς καὶ προχώρησαν μέσα στοὺς ὑπόγειους διαδρόμους, τοὺς σκαμμένους ἀπὸ αἰῶνες στὸ σκληρὸ γρανίτη. Πάνω στοὺς τοίχους, ξεχώριζαν τὰ ἀρχαῖα σχέδια ποὺ παρίσταναν τὴν ἱερὴ γιορτὴ τοῦ 'Ηλίου. Παντοῦ βρισκόνταν ἀνάγλυφα ποὺ παρίσταναν διάφορες σκηνὲς ἀπὸ τὴ θρησκευτικὴ ζωὴ τῶν 'Ινδῶν.

Οἱ ἐργάτες ἔσκαψαν σ' ἕνα μέρος ποὺ τοὺς ὑπέδειξαν οἱ 'Ινδοί. 'Αφοῦ ἐργάστηκαν δυὸ ὧρες, βρέθηκαν σὲ μιὰ μεγάλη σπηλιά, γεμάτη ἀπὸ νεκροκεφαλές. 'Απὸ κεῖ ξεκινοῦσε ἕνας ἄλλος διάδρομος, μὲ κοιλώματα στοὺς τοίχους του, ὅπου ἦσαν τοποθετημένα ὡραιότατα ἀρχαῖα ἀγγεῖα.

'Ο δὸν Σαντιάγο δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ συγκρατήση τὸν ἐνθουσιασμό του. Βρισκόταν ἐκεῖ μέσα ὁλόκληρη συλλογὴ ἀρχαιολογική, ποὺ δὲν ὑπῆρχε ὁμοια της σὲ κανένα μουσεῖο τοῦ κόσμου!

Στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου, ξεχώριζε ἕνα ἀδύνατο φῶς. Ἐκεῖ θὰ βρισκόταν σίγουρα ὁ θησαυρὸς τῶν "Ινκας!

'Ο δὸν Σαντιάγο ἔτρεξε πρὸς τὸ μακρυνὸ ἐκεῖνο φῶς... "Οταν ἔφτασε ἐκεῖ, σταμάτησε, ἐκπληκτος καὶ χαρούμενος. Εἶχε βρῆ μπροστά του μιὰ μούμια γυναίκας — αὐτὴ ποὺ τόσο ποθοῦσε!

Ξαφνικὰ ὅμως, ἔβγαλε μιὰ βραχνὴ φωνὴ καὶ πλησίασε τὸ δαυλὸ ποὺ κρατοῦσε στὸ πρόσωπο τῆς μούμιας. Δὲν εἶχε γελαστῆ: Τὸ μαυρισμένο ἐκεῖνο πρόσωπο ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὴ φυσιογνωμία τῆς κόρης του, πεφταν στοὺς ὤμους τῆς μούμιας, προσευχόταν, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος της.

'Ο δὸν Σαντιάγο λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τρελλαινόταν... Πέταξε κάτω τὸν ἀναμμένο δαυλό, βγῆκε σὰν μεθυσμένος μέσα ἀπ' τοὺς ὑπόγειους διαδρόμους κι' ἔτρεξε στὸ σπίτι του, γιὰ νὰ βρῆ τὴν κόρη του.

Μὰ ἡ Λοὺζ εἶχε ἐξαφανιστῆ μυστηριωδῶς ἀπ' τὸ δωμάτιό της! Δὲν ἤξερε κανεὶς ποὺ βρίσκεται.

Τρελλὸς ἀπ' τὴν ἀπελπισία του, ὁ δὸν Σαντιάγο ἔβαλε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ψάξουν παντοῦ γιὰ τὴν κόρη του. Τοῦ κάκου ὅμως... Οἱ μέρες περνοῦσαν, χωρὶς ἡ Λοὺζ νὰ δίνη σημεῖα ζωῆς. Κι' ὁ πατέρας της ἀπελπίστηκε στὸ τέλος καὶ σταμάτησε τὶς ἐρευνες γιατὶ ὅπως καὶ κατάλαβε, ἦταν μάταιες.

★

'Ο δὸν Σαντιάγο Ροζαλὲς δὲν μπόρεσε νὰ ξαναβρῆ ποτὲ τὴν κόρη του. Στὶς ἀνακρίσεις ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ τόπου, διατυπώθηκε ἡ ὑπόνοια ὅτι οἱ 'Ινδοὶ εἶχαν ἀπαγάγει τὴ νύχτα τὴν κοπέλλα, κι' ἀφοῦ τὴ σκότωσαν, βαλσάμωσαν τὸ πτῶμά της μὲ τὶς παληὲς μεθόδους τοῦ παρελθόντος καὶ τὸ μυστικὸ σὲ κανένα.

Μὰ ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουν ἀκόμη τὴν πεποίθησι ὅτι ἡ μυαπηριώδης ἐξαφάνισις τῆς κόρης τοῦ Ροζαλὲς ἔγινε — λένε — ὅτι, μόλις ἔκλεισαν στὸ φρενοκομεῖο τὸν τρελλὸ δὸν Σαντιάγο, οἱ μούμιες ποὺ βρίσκανστηριωδῶς!

Β. ΓΚΑΡΤΣΙΑ—ΚΑΛΝΤΕΡΟΝ

✪✪

Τί ἐπιθυμοῦν τὰ κορίτσια

"Εγινε τελευταίως στὸ Σικάγο ἕνα δημοψήφισμα, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ποιὸς εἶνε ὁ διακαέστερος πόθος ἑνὸς κοριτσιοῦ. Ἐρωτήθηκαν λοιπὸν τὴν ταξινόμησι τῶν ἀπαντήσεων τους βγῆκε τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐπιθυμοῦν, περισσότερο ἀπὸ κάθε τι, τὰ ἑξῆς τρία πράγματα, κατὰ σειρὰν προτιμήσεως: πρῶτον ἕνα σύζυγο, δεύτερον μιὰ γραφομηχανὴ καὶ τρίτον μιὰ «χύτρα πιέσεως»!

'Ιδανικὸ λοιπὸν καὶ ἡ «χύτρα πιέσεως»!

'Η ἀτροφία τοῦ στήθους

Στὰ περισσότερα γράμματα ποὺ παίρνω, ἐκτὸς τῶν ἄλλων σχετικῶν ἐρωτημάτων, γιὰ ζητήματα ὑγείας καὶ καλλωπισμοῦ, πολλὲς ἀναγνώστριες μου ζητοῦν τὴν συμβουλήν μου γιὰ τὴν θεραπεία τῆς ἀτροφίας τῶν μαστῶν. Περιγράφουν μέσα στὰ γράμματά των αὐτά, μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα τὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ἀπογοήτευσι ποὺ νοιώθουν γιὰ τὸ ἀνατιαισθητικὸ ἐλάττωμά των, ζητῶντας ἄμεσο καὶ ριζικὴ θεραπεία. Θὰ μιλήσωμε σήμερα ἐν συντομίᾳ γιὰ τὶς διάφορες αἰτίες ποὺ προκαλοῦν τὸ ἐλάττωμα αὐτό, καθὼς καὶ γιὰ τὰ ἐπιστημονικὰ μέσα ποὺ ὑπάρχουν γιὰ τὴ βελτίωσι καὶ τὴ θεραπείαν του.

Αἴτια τῆς ἀτροφίας τῶν μαστῶν εἶναι: 'Η ἀδυναμικὴ ἐν γένει κατάστασις, ἡ μὴ κανονικὴ καὶ φυσιολογικὴ ἀνάπτυξις τοῦ θώρακος καὶ κυρίως ἡ ὠσθητικὴ ἀνεπάρκεια, ἡ ὁποία ἐκδηλοῦται εἴτε μὲ τὴν παντελῆ ἔλλειψι τῶν ἐμμήνων καὶ σὲ προχωρημένη ἀκόμη ἡλικία, εἴτε μ' ἐλαχίστην περίοδον καὶ εἰς ἀκανόνιστα διαστήματα ἐμφανιζομένην, εἴτε τέλος μὲ περίοδο συνοδευομένην κατὰ τὴν ἐμφάνισίν της μὲ δριμεῖς πόνους, πονοκεφάλους καὶ γενικὴ ἐξάντλησι τοῦ ὀργανισμοῦ.

'Η ἀτροφία τῶν μαστῶν, ὅταν ὀφείλεται σ' ἀδυναμικὴ κατάστασι καὶ εἰς τὴν μὴ φυσιολογικὴ ἀνάπτυξι τοῦ θώρακος παρουσιάζεται, ὡς εἶνε εὐνόητον, μόνο σ' ἀδύνατα, λυμφατικά, στενοθώρακα καὶ ἐν γένει καχεκτικὰ ἄτομα, βελτιοῦται δὲ μὲ γενικὴ φαρμακοτονωτικὴ θεραπεία καὶ ὑπερτροφία, καθὼς καὶ μὲ συνδυασμένες γυμναστικὲς ἀσκήσεις, εἰδικὲς γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ θώρακος.

"Οταν ὅμως ἡ ἀτροφία τῶν μαστῶν ἢ ἡ ὑποτυπώδης μόνον ὕπαρξίς των, ὀφείλεται σὲ ὠσθητικὴ ἀνεπάρκεια, ἐκδηλουμένη καθ' ἕνα οἱονδήποτε ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω περιγραφέντα συμπτώματα, παρουσιάζεται αὐτὴ καὶ σὲ πολὺ ἀκόμη παχύσαρκα καὶ τελείως ἀνεπτυγμένα σωματικῶς ἄτομα. Ὑπάρχουν δηλ. γυναῖκες ἢ κορίτσια μὲ τελεία σωματικὴ διάπλασι καὶ εὔσωμα, τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις παρουσιάζουν σημαντικὴ ἀτροφία τῶν μαστῶν, λόγῳ τῆς ἀνεπαρκείας τῶν ὠσθητικῶν καὶ τὴν ἐκ ταύτης προκαλουμένην ἀτροφία τῶν μαστικῶν ἀδένων. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ ἀτροφία τῶν μαστῶν καταπολεμεῖται μόνο μὲ μιὰ ἐπίμονο καὶ συστηματικὴ θεραπεία τῆς αἰτίας τοῦ κακοῦ: τῆς ὠσθητικῆς ἀνεπαρκείας. "Οταν μὲ τὴν κατάλληλη ὁρμονοθεραπεία καὶ τὴν τοπικὴ εἰδικὴ ἠλεκτροθεραπεία, ποὺ θὰ κανονίση ὁ γιατρός, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως καὶ τῶν ἐνδείξεων τοῦ ὀργανισμοῦ — κανονισθῆ ἡ περίοδος καὶ τότε ἀμέσως καὶ οἱ μαστοὶ παρουσιάζουν τὴν πολυπόθητη αὔξησι καὶ τὸ σφρίγος.

'Εκτὸς τῆς γενικῆς ὁρμονοθεραπείας, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ὑποβοηθητικὰ παρασκευάσματα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦμενα τοπικῶς δι' ἐλαφρᾶς φρίξεις, ἐπενεργοῦν δι' ἀπορροφήσεως ἐπωφελῶς ἐπὶ τοῦ μαστικοῦ ἀδένος. Εἶνε εὐαπορρόφητες λιπαρὲς ποῦδες ἢ τονωτικὲς λοσιόν, αἵτινες ὑποβοηθοῦν στὴν τόνωσι καὶ στὴν αὔξησι τοῦ μαστικοῦ ἀδένος διὰ τῶν περιεχομένων ἐν αὐταῖς εἰδικ

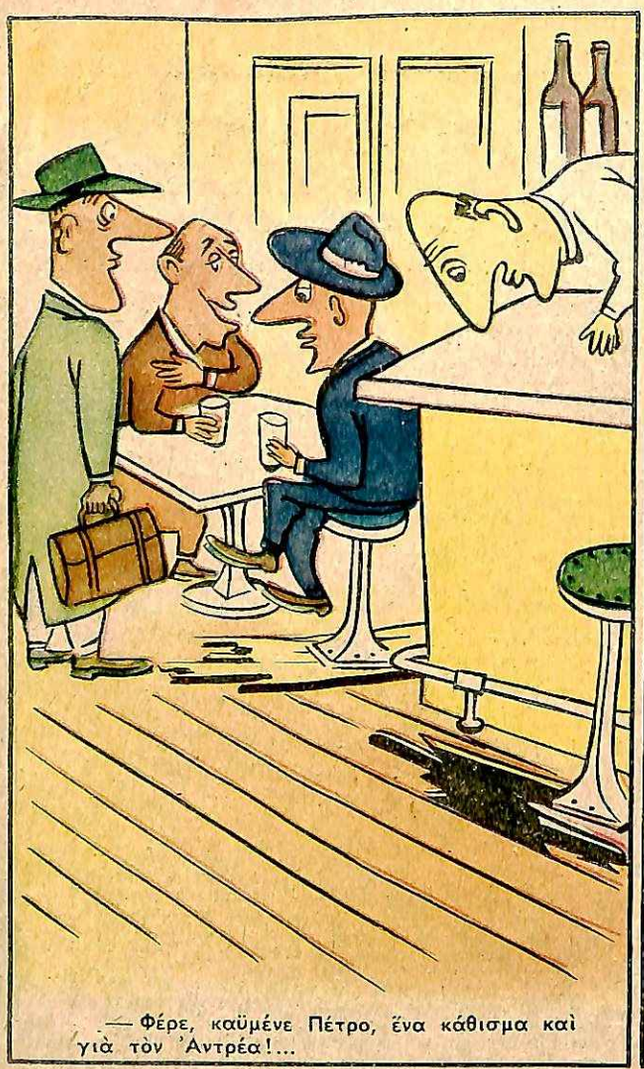

— Φέρε, καϋμένε Πέτρο, ένα κάθισμα καὶ γιὰ τὸν Ἀντρέα!...

— Λοιπόν, Ζαχαρία, τί λές; Μοῦ πάνε τὰ κρεμαστὰ σκουλαρίκια;

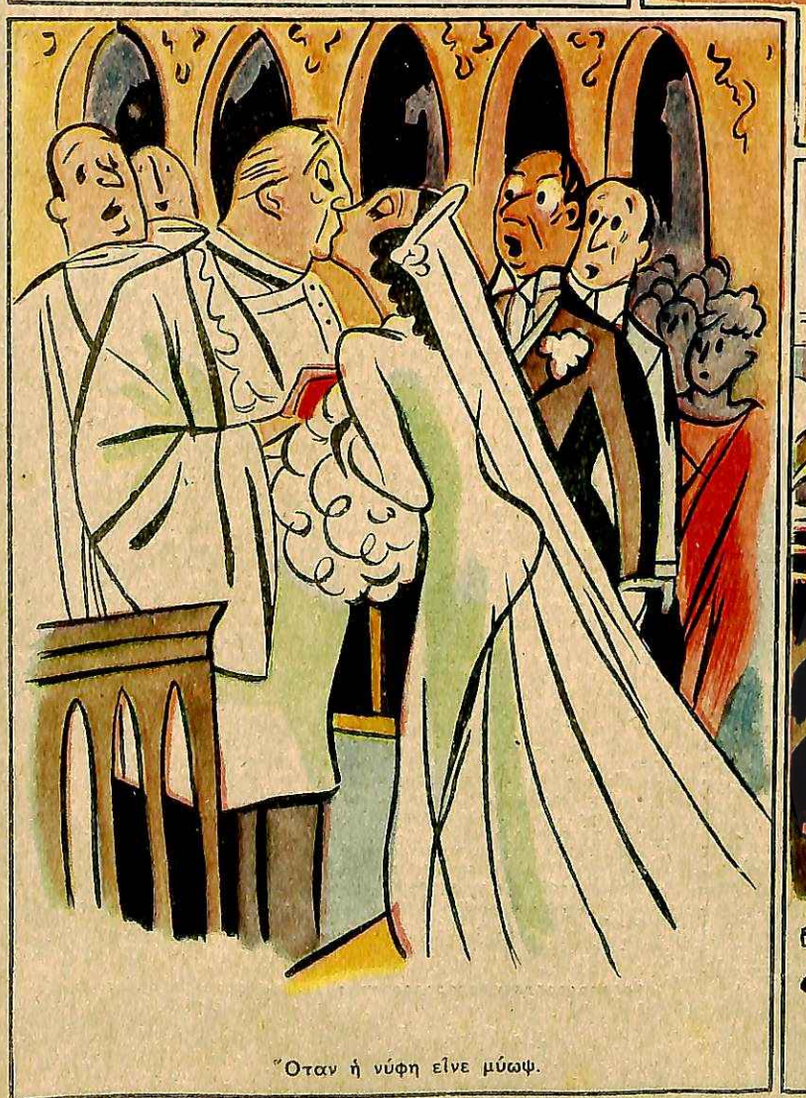

Ὅταν ἡ νύφη εἶνε μύωψ.

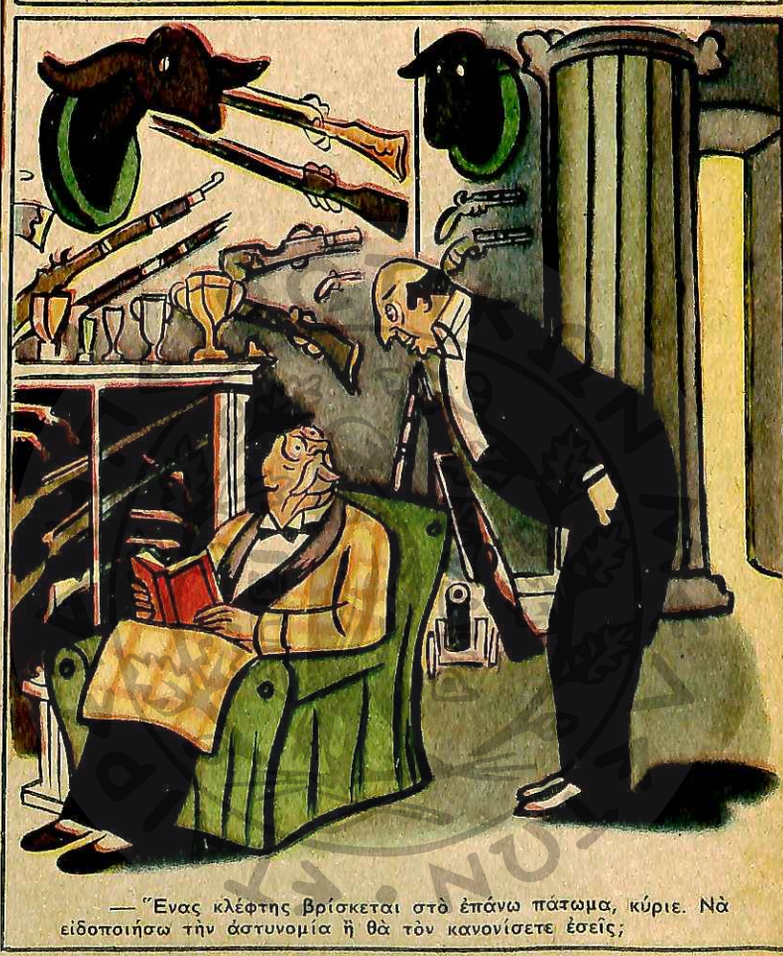

— Ἕνας κλέφτης βρίσκεται στὸ ἐπάνω πάτωμα, κύριε. Νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία ἢ θὰ τὸν κανονίσετε ἐσεῖς;